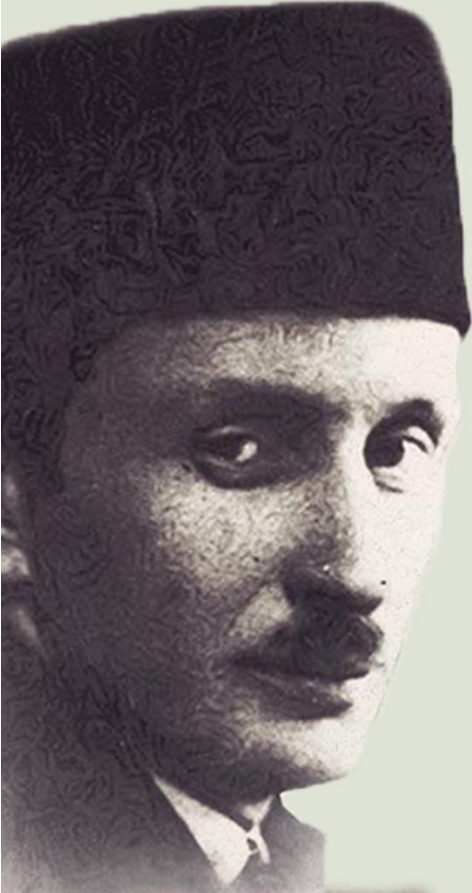

KABATAŞ ERKEK LİSESİ

GELENEKSEL
Ömer SEYFETTİN
13.Öykü Yarışması

Konu: yol

6 MART 2025

Geleneksel
Ömer SEYFETTİN
13.Öykü Yarışması

6 Mart 2025

**Kabataş Erkek Lisesi
Geleneksel Ömer Seyfettin
13.Öykü Yarışması
6 Mart 2025**

TERTİP KOMİTESİ:

Emrah AYHAN
Adile AYDIN

SEÇİCİ KURUL:

Cemal ŞAKAR
Hümeyra YABAR
Emrah AYHAN
Adile AYDIN
Ayşe GÜLVER
Filiz İLASLAN
Duygu Elif YALÇIN

Adres:

Çırağan Cad. No:40 Ortaköy-Beşiktaş
İSTANBUL

Tel.: (0212) 260 48 70

Hazırlayan:

Adile AYDIN
Emrah AYHAN

ÖN SÖZ

Cumhuriyet dönemi Türk öykücülüğünde, kendisinden önceki ve çağdaşı öykü yazarlarından farklı olarak olay öyküleri ile kendine mahsus bir tarz ortaya çıkarmış öncü öykücülerimizden biri olan Ömer Seyfettin, 1914-1920 yıllarında okulumuzda edebiyat öğretmenliği yapmıştır. Bu nedenle Kabataş Erkek Lisesi için bir kat daha değerli bir öykücümüzdür.

Bizler, Ömer Seyfettin'in adını yaşatmak ve hafızalarda kalmasını sağlamak amacıyla geleneksel hale getirdiğimiz Ömer Seyfettin Öykü Yarışması ile ona olan vefa borcumuzu da bir anlamda ödemiş olmanın heyecan ve mutluluğunu içindeyiz.

On üçüncüsünü tertiplediğimiz Ömer Seyfettin Öykü Yarışması'nın bu yılki teması “yol” idi. Yol somut gerçekliğinin yanı sıra kavramsal çağrışımlar da yapması açısından isabetli bir temaydı. İstanbul'un pek çok lisesinden yarışmamıza gelen öyküler de bu temayı gençlerimizin ne derece derinlikli ele aldıklarının bir kanıtı. Birbirinden güzel öykülerinizi yarışmamıza gönderdiğiniz için siz kıymetli gençlerimize teşekkür ediyorum.

Bu yıl yarışmamıza rekor bir katılım olması bizleri çok sevindirdi. Yarışmamıza gelen birbirinden değerli 113 öyküden jürimiz, üç tur şeklindeki ön eleme neticesinde 18 öykü belirledi. Bu öykülerden 4'ü dereceye girdi. Finale kalan öykülerin 7'si “Öne Çıkan Öyküler”, diğer 7'si de “Dikkate Değer Öyküler” kategorisinde ödüle layık görüldü. Gençlerimizin yüreklerinden sayfalara dökülen bu eserlerin her biri birbirinden güzel ve her biri gönüllerimizin birincisi. Her birini yürekten tebrik ediyorum.

Bizleri kırmayarak jürimizde değerli vakitlerini ayıran usta öykücülerimiz Sayın Cemal ŞAKAR'a ve Sayın Hümeysra YABAR'a, okulumuz edebiyat öğretmenlerinden şair ve öykü yazarı Sayın Emrah AYHAN'a, jürideki katkılarından ötürü edebiyat öğretmenlerimiz Sayın Filiz İLASLAN, Sayın Ayşe GÜLVER, Sayın Duygu Elif YALÇIN'a; jüride olduğu kadar organizasyonda ve bu kitabın elimizde olmasında da emek sahibi edebiyat öğretmenimiz Sayın Adile AYDIN'a yürekten teşekkür ediyorum.

Bu sene de yarışmanın her aşamasında olduğu gibi bu kitabın elimizde olmasında da emek sahibi edebiyat öğretmenimiz Sayın Emrah AYHAN'a ve desteklerinden dolayı Kabataş Erkek Lisesi Eğitim Vakfı adına başkanımız Sayın Ahmet ÇAĞLAR'a teşekkür ederim.

Dr.Muharrem BAYRAK
Kabataş Erkek Lisesi Müdürü

SUNUŞ

Bir kurumu yaşatan ve onu gelecek nesiller için anlamlı kılan, gelenekleri ve kültürüdür. İnsan, kısacık ömründe bile çocukluk, arkadaşlık, askerlik, okul ve günlük yaşam hatıralarına büyük önem verir. Bazen bu anılara bir baston biri dayanarak ayağa kalkar. İnsandan daha uzun yaşayan kurumlar için de bu böyledir. Kurumlar, eğer gelenek adlı büyük ve sağlam mermer kaideler üzerine yerleşince zamanların ve olayların yıpratıcılığı karşısında ayakta kalabilir ve sonra gelenler için bir güven inşa edebilir. Kabataş Erkek Lisesi de Türk eğitim tarihinin kunt yapılarından biridir. Bu yapının harcına 1908’den bu yana her eğitim öğretim döneminde yeni değerler eklenmiştir.

Değerlerimizden biri de büyük hikâyecimiz Ömer Seyfettin’dir. Ömer Seyfettin Kabataş Erkek Lisesinde 1914’te başladığı edebiyat öğretmenliğini 1920’deki vefatına kadar sürdürmüştür. Milletimizin var olma mücadelesi verdiği bu altı sene içinde, Kabataşlı gençlere ve doğal olarak Türk gençliğine ümit, şevk, azim ve güven aşlamıştır. Onun hatırasını yaşatma amacı güden *Ömer Seyfettin Öykü Yarışması* da bugünün Kabataşlıları olarak bize düşen onurlu bir sorumluluğun meyvesidir.

Elinizdeki bu kitap, İstanbul liseler arası düzenlediğimiz *Geleneksel Ömer Seyfettin 13.Öykü Yarışması*’na katılan liseli genç yazarların öykülerinden oluşmaktadır. Kitaptaki öyküler, bu sene “yol” teması ile yazılmıştır. Kuşkusuz Ömer Seyfettin’in çocuk ruhuna ve duyarlılığına hitap birçok öyküsü hepimizin dimağlarında silinmez izler bırakmıştır. Ömer Seyfettin’den okuduğumuz her bir öykü, hayatımıza istikamet veren bir işaret olmuştur. Yarışmamıza gönderilen öykülerde de bu izleri görerek mutlu olduk. Genç yeteneklerin yazdığı bu hikâyelere bakarak diyebiliriz ki Türk edebiyatı daha nice yeni Ömer Seyfettinler yetiştirmektedir.

Tertip Komitesi olarak başta hikâyeleriyle katkı sunan liseli öykücülere; bize her türlü desteği veren okul müdürümüz Sayın Dr.Muharrem BAYRAK’a ve okul idaremize; jüri üyelerimiz Sayın Cemal ŞAKAR’a ve Sayın Hümeyra YABAR’a, Kabataş Erkek Lisesi Eğitim Vakfı adına vakıf başkanımız Sayın Ahmet ÇAĞLAR’a teşekkür ederiz.

Hikâyesi olan bir hayat yaşamanız dileğiyle; yeni tema ve başka genç yazarlarla Ömer Seyfettin 13.Öykü Yarışması’nda buluşmak üzere hoşça kalın!

TERTİP KOMİTESİ

KABATAŞ ERKEK LİSESİ TARİHÇESİ

Kabataş Erkek Lisesi, Sultan II. Abdülhamid Dönemi 1908 yılı şubat ayı içinde Kabataş semti Esmâ Sultan Konakları'nda daha önce kapatılmış olan "Aşiret Mektebi"nin yerinde açıldı. 18 Mayıs 1908'de 7 sınıf, 276 öğrenci ile öğretime başlayan okulun ilk müdürü (kurucu) Aynizâde Hasan Tahsin Bey'dir. Kabataş Mekteb-i İdadisi, 17 Kasım 1913'te ilkokul kısmının da açılmasıyla on iki sınıflı "Kabataş Sultanisi"ne dönüştürüldü. 1919'dan itibaren yatılı ve gündüzlü olarak eğitim ve öğretimini sürdüren "Kabataş Sultanisi" sultanilerin kaldırılması üzerine 1923-1924 ders yılından itibaren "Kabataş Erkek Lisesi" adını aldı. 1928-1929 ders yılı başında Kabataş'taki eski binaların yetersizliği nedeniyle Beşiktaş Ortaköy'de, 1867-1875 yılları arasında Feriye Sarayları olarak inşa edilen bugünkü binalarına taşındı.

Okul işleyişi ile ilgili ilk değişme, 1931 - 1932 ders yılında Feriye Sarayları'nın kapalı manjiler olarak düşünülün yerin okulun kapalı salonuna dönüştürülmesiyle başladı. 1934 yılında okul bahçesinde yer alan ve Ağalar Dairesi adıyla bilinen cadde üzerindeki eski bina, onarılarak konferans salonu ve laboratuvarların yer aldığı, kültür binası olarak kullanıma açıldı. Öğrenci sayısının artması sonucu 1941-1942 ders yılında okulun orta kısmı kapatılarak aynı binada yalnız lise olarak eğitim ve öğretime devam edildi. 1949'da Feriye Saraylarının üçüncüsü olan ve o tarihe kadar Beşiktaş Ortaokulu olarak kullanılan bölüm de "Pansiyon Binası" olarak liseye devredildi.

1990'lı yıllarda yabancı dil öğrenmenin gerekliliği ve genel liselerimizdeki dil öğretiminin yetersizliğinin giderilmesi amacıyla Kabataş Erkek Lisesine Anadolu liselerinden farklı bir statü (Süper Lise) kazandırılması düşünüldü. Türkçe eğitim yapılarak lise öñüne bir yıl hazırlık sınıfı açılması, Lise 9, 10 ve 11. sınıflarda takviyeli olarak İngilizce okutulması esasına dayanan yönetmelik hazırlandı. Ayrıca 1992-1993 eğitim ve öğretim yılında okulumuza kazandırılan yeni statü çerçevesi içinde karma eğitime geçildi. Bu nedenle il dışından okulumuzu kazanan kız öğrencilerin yatılı olma isteğini karşılamak amacıyla 1994-1995 eğitim ve öğretim yılından itibaren yatılı kız öğrenci alınmaya başlandı. 1995-1996 eğitim ve öğretim yılı sonunda Kabataş Erkek Lisesi Karma eğitimin ilk mezunlarını vermiş oldu.

Kabataş Erkek Lisesi, 1998-1999 eğitim ve öğretim yılından itibaren Anadolu Lisesi statüsüne alındı. 2006-2007 eğitim ve öğretim yılında Anadolu liseleri arasında "Hazırlık artı 4 Yıl" öğrenim uygulayan Yabancı Dil Ağırlıklı Anadolu Lisesi statüsü kazandı. Sekiz yıl bu statüyle devam eden okulumuz 2014-2015 eğitim ve öğretim yılından itibaren proje okul adıyla bilinen Özel Program ve Proje Uygulayan Okul kapsamına alındı.

Kabataş Erkek Lisesinde bu yıl hazırlık sınıflarında 3 şube İngilizce, 2 şube Almanca olarak birinci yabancı dil eğitimi verilmektedir. 2. yabancı dil olarak İngilizce, Almanca ve Fransızca da öğretilmektedir. Akademik eğitim ve öğretimi çok güçlü olan Kabataş Erkek Lisesinde Bilimsel Olimpiyat ve Proje çalışmaları her branşta gerçekleştirilmektedir. Bunun yanı sıra sosyal, kültürel, sanatsal ve sportif etkinliklere büyük önem verilmekte, 50'den fazla öğrenci kulübüyle aktif bir şekilde bu faaliyetler sürdürülmektedir. Sosyal sorumluluk projelerinde de öncü olan okulumuz "Toplumsal hizmet, Zihinsel engellilere, İşitme engellilere destek ve diğer sosyal projeleriyle" öğrencisine duyarlılık kazandırmakta, farkındalığı güçlü, sorumluluk sahibi, özgüvenli gençler yetiştirmektedir. Günümüzde akademik kariyeri olan; bilim, sanat, kültür, eğitim alanlarında yayınları bulunan uzman eğitimci kadrosuyla ülkemizin öncü okullarından biri olmayı sürdürmektedir.

ÖMER SEYFETTİN (1884-1920)

11 Mart 1884 yılında Gönen, Balıkesir'de doğdu. Yüzbaşı Ömer Şevki Bey'le, Fatma Hanım'ın ikisi küçük yaşlarda ölen dört çocuğundan biridir. Öğrenimine Gönen'de bir mahalle mektebinde başladı. Ömer Şevki Bey'in görevinin nakli dolayısıyla Gönen'den ayrılan aile, İnebolu ve Ayancık'tan sonra İstanbul'a geldi.

Ömer Seyfettin, önce Mekteb-i Osmani'ye, 1893 ders yılı başında Askerî Baytar Rüştiyesi'nin subay çocukları için açılmış özel sınıfına kaydedildi. Bu okulu 1896'da tamamlayarak Kuleli Askerî İdadisi'ne yazıldı. Daha sonra Edirne Askerî İdadisi'ne nakil olarak eğitimine, arkadaşı Enis Avni ile birlikte burada devam etti. İlk edebî çalışmaları olan şiirlerini Edirne'deki öğrenciliği sırasında yazdı.

1900'de idadiyi bitirerek İstanbul'a döndü ve Mekteb-i Harbiye-i Şahâne'ye başladı. İstanbul'da Mecmua-i Edebiye dergisinde şiirlerinin yayımlanmasıyla yayın dünyasına girdi. Tenezzüh adlı ilk hikâyesi bu dönemde, 13 Nisan 1902 tarihinde Sabah dergisinde yayımlandı. 1903 yılında Makedonya'da çıkan karışıklık üzerine "sınıf-ı müstacele" denilen bir hakla okulundan imtihansız şekilde, 19 yaşında mezun oldu.

Ömer Seyfettin, mezuniyetten sonra piyade asteğmeni rütbesiyle, merkezi Selanik'te bulunan Üçüncü Ordu'nun İzmir Redif Tümeni'ne bağlı Kuşadası Redif Taburu'na tayin edildi. 1906'da İzmir Jandarma Okulu'na öğretmen olarak atandı. Bu vesileyle İzmir'deki fikri ve edebî faaliyetleri ve bunlar içerisinde yer alan gençleri tanıma fırsatı buldu. Nitekim batı kültürünü tanıyan Baha Tevfik'ten Fransızca bilgisini artırmak için teşvik gördü; Necip Türkçü'den ise sade Türkçe ve millî bir dille yapılan millî edebiyat konusunda fikirler edindi.

Ocak 1909'da Selanik Üçüncü Ordu'da görevlendirildi. Manastır, Pirlepe, Köprülü, Cumâ-yı Bâlâ kasaba ve köylerinde görev yaptı. Razlık (günümüzde Bulgaristan'da bulunan bir şehir) kasabasının Yakorit köyünde bölük komutanlığı yaptı. Balkan çetecilerinin Türk düşmanlığını dile getirdiği Bomba, Beyaz Lâle, Tuhaf Bir Zulüm adlı hikâyeleri bu görevleri sırasında edindiği izlenimler sonucu yazdı. Yazıları ve hikâyeleri İstanbul'da ve Selanik'te çıkan çeşitli dergilerde takma isimlerle yayımlandı. Ali Canip'e yazdığı meşhur mektubu da bu sırada Yakorit'te yayımlanmıştır. Ömer Seyfettin'in dil konusunda görüşlerini özetleyen bu mektup, Yeni Lisan hareketinin başlamasına vesile olmuştur.

1910 yılında Ziya Gökalp'in de arzu ve tavsiyesi ile tazminatını ödeyip askerlik görevinden ayrıldı. Hayatını yazar ve öğretmen olarak sürdürmek üzere Selanik'e yerleşti. Rumeli'nin tek Türk bilim ve edebiyat dergisi olarak Selanik'te çıkarılan Hüsün ve Şiir dergisinin ismi, Akil Koyuncu'nun istek ve ısrarı

üzerine Genç Kalemler'e çevrildikten sonra 11 Nisan 1911'de Ömer Seyfettin'in Yeni Lisan isimli ilk başyazısı imzasız olarak yayınlandı.

Genç Kalemler yazı heyetini oluşturanlar, Balkan Savaşı'nın başlaması üzerine dağılmak zorunda kaldı. Ömer Seyfettin'in sivil hayatı bir yıl kadar sürmüştü. Yeniden orduya çağrılan yazar, Yanya Kuşatması sırasında, Kanlıtepe'de 20 Ocak 1913 tarihinde 21 askeriyle birlikte esir düştü.

Atina yakınlarındaki Naflıyon kasabasında geçen ve 28 Kasım 1913 tarihinde sona eren on aylık esareti sırasında sürekli okudu. Mehdi, Hürriyet Bayrakları gibi hikâyelerini bu dönemde yazdı. Hikâyeleri Türk Yurdu'nda yayımlandı. Esareti süresince gerek okuyarak, gerekse yazarak, yazarlık hayatı için önemli olacak tecrübeler kazandı.

Ömer Seyfettin, 15 Kasım 1913'te esareti bitince İstanbul'a döndü. Bir yıl kadar sonra, 23 Şubat 1914'te askerlikten ayrıldı ve Kabataş Mekteb-i Sultanisi (Kabataş Erkek Lisesi)nde edebiyat öğretmenliği görevine girerek, yazarlık ve öğretmenlikle hayatını kazanmaya başladı. Türk Sözü dergisinin başyazarlığına getirildi ve burada Türkçü düşüncenin sözcülüğünü yapan yazılar yazdı.

1915'te İttihat ve Terakki Fırkası ileri gelenlerinden Doktor Besim Ethem Bey'in kızı Calibe Hanım'la evlendi. Bu evlilik Fahire Güner isimli bir kız çocuğuna rağmen, 3 Eylül 1918'de sonlandı ve Ömer Seyfettin yeniden yalnızlığa döndü. Gerek bozulan evliliği gerekse I. Dünya Savaşı yenilgisini görmesi onu etkiledi. Anadolu'da uzun seyahatlere çıkarak bu olumsuz havadan kurtulmaya ve her hafta en az bir hikâye yazmaya çalıştı.

1917'den ölüm tarihi olan 6 Mart 1920'ye kadar geçen zamanda, birçok olumsuz duruma rağmen verimli bir hikâyecilik döneminin içinde olmuştur. Bu dönemde on kitap dolduran yazar, 125 de hikâye yazdı. Hikâye ve makaleleri Yeni Mecmua, Şair, Donanma, Büyük Mecmua, Yeni Dünya, Diken ve Türk Kadını gibi dergilerle Vakit, Zaman ve İfham gazetelerinde yayınlandı. Bir yandan da öğretmenlik görevini sürdürdü.

23 Şubat 1920'de hastalığı ağırlaşan Ömer Seyfettin, Üsküdar'daki Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. 6 Mart 1920'de 35 yaşında hayatını kaybetti. Önceden teşhis edilememiş olmakla beraber, yapılan otopsi sonucunda hastalığının diyabet olduğu belirlendi. Naaşı önce Kadıköy Kuşdili Mahmutbaba Mezarlığı'na defnedildi. Daha sonra buradan yol geçeceği veya bölgeye araba garajı yapılacağı gerekçesiyle mezarı, 23 Ağustos 1939'da Türkiye Büyük Millet Meclisi kararıyla Zincirlikuyu Mezarlığı'na nakledildi.

ÖMER SEYFETTİN 13.ÖYKÜ YARIŞMASI

İL KATEGORİSİ DERECELER:

BİRİNCİLİK: RENKLİ BİR HAYAT YOLCULUĞU

Karla GÜNER, Özel Ataşehir Modern Bilimler Akademisi Anadolu Lisesi

İKİNCİLİK: KARDELEN

Levent UZ, İstanbul Erkek Lisesi

ÜÇÜNCÜLÜK: ADIMLAR

Cemre Naz SÖNMEZ, Hayrullah Kefoğlu Anadolu Lisesi

MANSİYON: YOLCULUK

Zeynep Nur MUTLU, Mehmet Akif Ersoy Anadolu İmam Hatip Lisesi

ÖNE ÇIKAN ÖYKÜLER:

KAMBUR YOL, *Aysu ÇON, Validebağ Fen Lisesi*

KAYIP KANATLAR, *Evin ÇAKMAK, VKV Koç Özel Lisesi*

FARKLI YOL AYNI DURAK, *Elif Eşe KANDİL, Üsküdar Lisesi*

MAHZUN İNSANLAR İSTASYONU, *Defne Ela KOLÇAK, İstek Özel Atanur Oğuz And. Lisesi*

HAYAT YOLU, *Ömer Faruk AKTÜRK, Şehit Fatih Sattır Anadolu İmam Hatip Lisesi*

KALBİNİN DURDUĞU YERE YOLCULUK, *Hilal GÜNAYDIN, Haydarpaşa Lisesi*

DÖNGÜYÜ KIRMAK, *Melek GÜNEŞ, Özel Çekmeköy Derya Öncü Anadolu Lisesi*

DİKKATE DEĞER ÖYKÜLER:

YOLLAR, *Semina GÜNEY, Paşabahçe Ahmet Ferit İnal Anadolu Lisesi*

MAZİYE SON SÜRAT, *Meryem Sadife YAŞA, Mihrimah Sultan Kız A. İmam Hatip Lisesi*

DÖNÜM NOKTASI, *Deniz İLARSLAN, Pertevniyal Lisesi*

OTEL UNKAPANI, *Ebubekir Seçkin YILDIZ, Sakıp Sabancı Anadolu Lisesi*

RÜZGAR ve YOL AYRIMLARI, *Yusuf AKGÜN, Özel Enka Lisesi*

YOLDU, GÜZEL BİR YOL, *Derin ŞEKER, Galatasaray Lisesi*

DÖNGÜNÜN İÇİNDE, *Hazal CENGİZ, Beşiktaş Anadolu Lisesi*

ÖMER SEYFETTİN 13.ÖYKÜ YARIŞMASI

KABATAŞ ERKEK LİSESİ OKUL KATEGORİSİ DERECELER:

BİRİNCİLİK: YOLCULUK, *Aysima GEZGİN, 10H*

İKİNCİLİK: HATIRA, *Aslı Ceren ÖNGEL, 9E*

ÜÇÜNCÜLÜK: İKİ BİLET, *Sina KALIN, HazB*

MANSİYON: ÖMRÜMÜN İPEKTEN YOLLARI, *Işıl Berra BAYRAKTAR, HazC*

KATILAN DİĞER ÖYKÜLER*:

BİR ANADOLU ÖĞRETMENİ, *Ömer YÜKSEL, HazE*
SAVRULAN YAPRAK KÖKÜNE DÖNER, *Ali Osman DİLBEROĞLU, 10E*

SON YOL, *Yusuf Selim KÖK, HazE*

DÜZ YOLDAN DEVAM MI?, *Tuana HASDEMİR, 11H*

ÜÇ YOLUN BULUŞTUĞU YER, *Yağmur ERGÜR, 9C*

ARIZA, *Pınar PÜRLÜPİNAR, 9E*

YOLUN HATIRASI, *Özge ÖZAYDIN, HazC*

YOLUN SONUNDAKİ İŞİK, *Zeynep İpek YÜKSEL, HazE*

**Eserler yarışmaya gönderim sırasına göre listelenmiştir. Kabataş Erkek Lisesi öğrencilerinin öyküleri Dönüm dergisinin 7.sayısında yayınlanacaktır.*

Ömer Seyfettin
13.Öykü Yarışması

İl Kategorisi

Karla GÜNER

Özel Ataşehir Modern Bilimler Akademisi Anadolu Lisesi

Birincilik Ödülü

RENKLİ BİR HAYAT YOLCULUĞU

“... Prens, âşık olduğu kadını tekrar kaybedemezdi. Hiç düşünmeden kadının arkasından koşmaya başladı. Muhafızlar ne olduğunu anlayamadan prens ortadan kaybolmuştu. Prensın umurunda olan son şey muhafızlardı, tek istediği kadınla tanışabilmek veya en azından ismini öğrenebilmektir. Bir süre kadının peşinden koştuktan sonra duraksadı. Kadın ortalıkta yoktu, kaybolmuştu. Turuncuya dönük saçları, beyaz gömleğinin üstündeki renkli çiçekler ve kırmızı, uzun, fırfırlı eteği ile hangi deliğe girerse girsın görünürdü. Ama sanırım prens bunları düşünürken yanılyormuş...” dedi bizim ana karakterimiz ve duraksadı. Torunu, dedesinin yazdığı hikâyenin devamını okumasını bekliyordu ama dede, ana karakterimiz, bu kadar yazmıştı. “Eee, beğendin mi?” diye sordu dede. Torun o sırada anlamıştı ki hikâye şu anlık bu kadardı. Ağzını açtı, bir şey diyecekti, sonra vazgeçti ve kapattı. Biraz daha düşündü diyeceğini ve sonunda sormak istediğini sordu; “Bu kadar mıydı?”. Dede tahmin ediyordu böyle diyeceğini ancak kendisi de kendine aynı soruyu soruyordu. Torununa daha bitirmediğini çünkü zamanının olmadığını söylemeye karar verdi ki bu tamamen yalandan oluşan bir cevaptı. Konuyu değiştirmek için torununa aç olup olmadığını sordu ve mutfağa gittiler. Torun, dedesinden yeşil elma ve muz kesmesini istedi. Önce muzdu kestti, sonra da elmayı buzdolabından çıkardı. Tam yıkayacaktı, torunu “Yeşil elma yok mu?” diye sordu. Dede elindeki elmaya baktı ve “Bilmem.” dedi. Torunu buzdolabını açtı ve yeşil elmayı dedesine verdi. Dedesinin renk körü olduğunu biliyordu ama bazen unutuyordu. O sırada ana karakterimiz niye kitabı bitiremediğini fark etti. Kitaba kendi hikâyesini katmak istiyordu. Binaları saran yeşil sarmaşıklardan, mavi denizlerden, prensın sarı saçları ve kadının kırmızı eteğinden bahsediyordu ama kendisi bunların hiçbirini göremiyordu. Aklına bir fikir gelmişti ama bunu yazmak için kızının işten çıkıp torununu almaya gelmesini beklemek istedi. Her ne kadar kitabı önemli olsa da torununu içeride bırakıp kitabını yazmaya geçemezdi. Akşama kadar beraber oyun oynadılar, film izlediler, kitap okudular... Saat altı gibi dedenin kızı, torunun annesi geldi. Torunu gidip annesine sarıldı ve hiç vakit kaybetmeden dedesinin yazdığı kitaptan bahsetti. Babasına şaşırmış ama gururla baktıktan sonra “O zaman günün güzel geçmiş sanırım.” dedi oğluna. “Çok geç olmadan gidelim, baban bizi

bekliyor.” şeklinde cümlesini devam ettirdi. Torunu ve kızıyla sarılıp vedalaştıktan sonra odasına geçti ve hikâyesine devam etti.

Dede, odasına geçtiğinde elindeki kaleme baktı. Yıllardır yazmayı sevmiştir ama hiç böyle bir şey yazmaya çalışmamıştır. Kitaplarında hep başkalarının hikayelerini anlatmıştır, kendi hikayesini değil. Ama şimdi, renkleri göremeyen birinin renkleri yazmasını konu alan bir hikaye yazmak istiyordu. Ve bunu yaparken bir yol hikayesi anlatmaya karar verdi.

Kağıdı önüne çekti ve yazmaya başladı:

Prens, kadının izini kaybettikten sonra bir yol ayrımına geldi. Önünde iki patika vardı. Sağdaki patika, düzgün taşlarla döşenmiş, çiçeklerle süslenmişti. Soldaki ise eski, taşları yer yer kırılmış ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Prens, hangisini seçeceğini bilemedi. Ama içindeki bir ses, sol taraftaki yolu seçmesi gerektiğini söylüyordu. Kadının eteğini düşünerek gözlerini kapattı, kırmızıyı hayal etmeye çalıştı. Ama nasıl bir kırmızıydı? Soluk mu, parlak mı, koyu mu? Bilmiyordu. Bildiği tek şey, ne olursa olsun onu bulmak zorunda olduğuydu.

Dede yazmaya devam ederken kendi hikâyesini de düşünüyordu. Kendi yol ayrımlarını, hayatında verdiği kararları... Renkleri görememek onun için hep bir eksiklik olmuştu ama hiç bu kadar farkına varmamıştır. Renkler onun için hep bir bilinmezdi, tıpkı prensin hangi yolu seçeceğini bilmemesi gibi.

Yazmaya devam etti:

Prens, eski yolu seçti. Yolun başında binaları saran sarmaşıkları fark etti. Bir an durdu. Sarmaşıklar yeşildi, değil mi? İnsanlar hep öyle diyordu. Ama ya aslında başka bir renkte olsaydı? Ya hayatında bildiği tüm renkler aslında farklı olsaydı? Kendi gördüğü dünya başkalarının dünyasından farklı mıydı? Bunları düşünerek yürümeye devam etti.

Dede, torununun gözünden bir an önceki sahneyi düşündü. Yeşil elma yerine başka bir elmayı vermişti, farkında bile olmadan. Küçük bir hata gibi görünüyordu ama aslında onun için çok daha büyük bir anlam taşıyordu. Renkleri göremese de onları anlatabiliyordu, değil mi? Onları yazabiliyordu.

Hikâyeye döndü:

Prens, sonunda kadının oturduğu küçük bir çeşmenin önüne geldi. Kadın, suyun akışını izliyordu. Prens yanına yaklaşıp usulca sordu: “Rengini bilmediğim ama anlatmak için yanıp tutuştuğum şeyleri bana anlatır mısın?” Kadın başını kaldırdı ve gülümsedi. “Renkleri görmek zorunda değilsin,” dedi kadın, “onları hissetmek yeterli.”

Dede duraksadı. Kalemî kâğıdın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. O an fark etti ki renkleri görmese de anlatabilirdi. Torununa, kızına ve belki de tüm dünyaya... Renkleri hissetmenin, onları görmekten çok daha güçlü bir şey olduğunu anladı.

Hikâyeyi tamamladı ve gülümsedi. İçinde ilk defa her şeyin yerine oturduğunu hissediyordu. Çünkü bu hikâyeye, sadece bir prensin yolculuğu değil, kendi yolculuğuydu da... Dede, yazıyı bitirdiğini düşünmüştü ama içinde bir his vardı—hikâyeye burada bitmemeliydi. Prens daha yolun başındaydı, tıpkı onun gibi. Kalemîni tekrar eline aldı ve devam etti:

Prens, kadının sözlerini düşündü. “Renkleri hissetmek mi?” diye tekrarladı kendi kendine. “Ama nasıl?”

Kadın gülümsedi. “Dokun. Dinle. Kokla. Rüzgârı hisset. Renkler sadece gözlerle değil, ruhla da görülebilir.”

Prens bir an durdu ve çevresine baktı. Ayaklarının altındaki taşların pürüzlerini hissetti, çeşmeden akan suyun çıkardığı melodiyi dinledi. Hafif bir esinti saçlarını hareket ettirdi. Çiçeklerin kokusu burnuna doldu. Kendi içinde bir sıcaklık hissetti. İşte o an anladı—kırmızı sadece bir renk değildi, bir duyuydu. Tıpkı aşk gibi, tıpkı heyecan gibi, tıpkı hayat gibi...

Dede burada duraksadı. Kendi içindeki soruları düşündü. Torunu için bir şeyleri doğru anlatmak istiyordu ama belki de önce kendisinin anlaması gerekiyordu. O da renkleri hiç görememişti. Ama bu, onları anlayamayacağı anlamına mı geliyordu? Gözlerini kapattı. Çocukken duyduğu sesleri, babasının eski kahverengi ceketinin dokusunu, annesinin pişirdiği yemeklerin kokusunu düşündü. Belki de o da kendi dünyasını hep böyle görmüştü ama farkında değildi.

Tekrar kalemîni sarıldı ve yazdı:

Prens, kadına baktı ve “Bana renkleri anlatır mısın?” diye sordu.

Kadın hafifçe başını eğdi ve başladı:

“Mavi, bir annenin ninni söylerkenki sesi gibi huzurludur.”

“Sarı, güneşli bir günün tenini ısıtması gibi sıcaktır.”

“Yeşil, baharda yeni açan yaprakların verdiği umut gibidir.”

“Kırmızı, kalbinin hızlı atmasını sağlayan bir heyecan gibi yakıcıdır.”

Prens, gözlerini kapattı ve hepsini hissetmeye çalıştı. İşte o an fark etti ki, belki de renkleri hiç görmeden bile onları anlayabilirdi.

Dede yazıyı bitirdiğinde bir iç huzur hissetti. Bu sadece bir masal değildi artık. Kendi hayatı, kendi yolculuğuydu. Odadan çıkıp mutfağa gitti. Torunu hâlâ annesiyle konuşuyordu. Dede gülümseyerek yanlarına oturdu ve torununun saçlarını karıştırdı.

“Bugün çok güzel bir hikâye yazdım,” dedi hafif bir gülümsemeyle.

Torunu heyecanla ona döndü. “Devamını okuyacak mısınız?”

Dede başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi, “bu sefer sen anlatacaksın.”

Torun şaşkınlıkla dedesine baktı. “Ama nasıl?”

Dede hafifçe gülümsedi. “Renkleri nasıl hissediyorsan, öyle anlat. Hikâye senin yolun olsun.”

Torun bir an düşündü, sonra gülümsedi. Ve o gün, ilk kez kendi hikâyesini anlatmaya başladı.

Dede torununun gözlerindeki heyecanı izledi. O an fark etti ki, hikâyeler hiçbir zaman gerçekten bitmezdi. İnsan yaşadığı sürece yol devam ediyordu. Ve yollar, tıpkı renkler gibi, sadece gözle değil, ruhla da görülebilirdi.

O gece torunu uyuduktan sonra tekrar masasına oturdu. Kâğıdını önüne çekti, derin bir nefes aldı ve yazmaya devam etti:

Prens gözlerini açtığı anda kendini bir yolun başında buldu. Ama bu kez yalnız değildi. Kadın yanında yürüyordu, ama artık onun için sadece bir renk değil, bir anlamdı. Önlerinde uzanan yol sonsuz gibiydi—ne başlangıcı ne de sonu vardı. İnsanlar bu yolda yürüyordu. Kimi hızla ilerliyor, kimi duraksıyor, kimi geri dönüyordu. Bazıları yollarını kaybediyor, bazıları ise başkalarına yol gösteriyordu. Prens düşündü. Bu yol nereye gidiyordu? Kadın, prensin aklından geçenleri okumuş gibi hafifçe gülümsedi.

“Bu yol, insanoğlunun yoludur,” dedi. “Hiç bitmez. İnsan yürür, öğrenir, unutur, hatırlar ve yeniden başlar. Tıpkı senin gibi.”

Dede burada duraksadı. Yaşam da böyle değil miydi? Her nesil kendi yolunu yürüyordu ama aslında hepsi aynı yolun yolcusuydu. Babalar oğullarına, dedeler torunlarına bir şeyler aktarıyor, sonra yolculuklarını tamamlayıp geride hikâyeler bırakıyordu. Ama hikâyeler asla sona ermiyordu, çünkü başka biri o yolu devam ettiriyordu.

Elini çenesine dayadı ve tekrar yazmaya başladı:

Prens yürümeye devam etti. Yolda birçok insanla karşılaştı. Kimi savaşıydı, kimi şair, kimi sadece bir yolcuymdu. Herkesin anlatacak bir hikâyesi vardı. Ama hikâyelerin çoğu yarımdu. Çünkü insanlar hiçbir zaman yollarının sonuna gelmiyordu. Yollar, tıpkı zaman gibi, sonsuzdu.

“Peki ya biz?” diye sordu prens kadına. “Biz de bu yolun içinde kaybolacak mıyız?”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Biz bu yolun ta kendisiyiz. Biz gideriz, ama hikâyemiz burada kalır. Başka biri gelip bizim bıraktığımız yerden devam eder.”

Dede elini kâğıdın üzerine koydu. Hikâyenin buraya kadar geldiğini hissetti ama bir şey eksikti. Son bir dokunuş... Birkaç satır daha ekledi:

Prens başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Mavi miydi? Yoksa başka bir renk mi? Artık bunun bir önemi yoktu. Çünkü o, yolu görmüyordu. O, yolun kendisiydi.

Dede kalemi yavaşça masaya bıraktı ve gülümsedi. İşte buydu. Hayat bir yoldu, renkler gibi... İnsan sadece yürüyordu. Ama asıl önemli olan, ardında bıraktığı hikâyeydi.

KARDELEN

Garp dağlarının ardından esen karayel, tek gözlü ahşap evin duvarlarında müessir bir türkünün nağmeleri gibi dökülüyordu. Ocağın içinde közler sönmeye yüz tutmuş, geriye sadece ince bir duman kalmıştı. Tavandaki tahtalar, üzerlerindeki yükü daha fazla taşıyamayacakmış gibi çatırıyor, zemheriyi iliklerinde hisseden kapı menteşeleri her esintide gıcırıyordu.

Yıllardır kullandığı iskemlesine yerleşen dede, pencereden süzülen ay ışığının çehresini aydınlattığı biricik torununu seyre dalmıştı. Zulmet altında yüreği, onun bu hâlini gördükçe yeisle doluyor, düşünceleri ağırlaştıkça çaresiz bekleyişi uzuyordu. Torununun vücudu hüsrana uğruyor, marazı gözlerinin derinliklerinde bir karanlık gibi büyüyordu. Kardelen'in vücudunu esarete mahkûm eden ağırlar, dedesinin göğsündeki ızdıraptan farklı değildi. İkisi de günden güne büyüyor, önlenemez bir vaziyette bütün çabaları beyhude kılıyordu. Ruhunun tabii temayülü hayatının merkezindeki bu kızın gözleri önünde solup gitmesine cevaz vermiyor, müşfikane gözlerle torununu izlemeye devam ediyordu.

Yeniden harladığı ocakta yanan sandal ağacının kekremsi kokusu ise dedenin düşüncelerinden sıyrılmasına sebep oluyordu. Yerinden doğruldu, eline aldığı müsvedde kâğıda kederini anlatmaya çalıştıysa da muvaffak olamadı. Anneciğinin mukaddes yüzünü, hatırında kaldığı kadarıyla babasının tebessümünü... Düş bahçesinden topladığı parçalar, kaybolan zamanın yankılarıydı. Kardelen'in doğduğu gün gözlerinin önünde canlanıverdi. O gün de kar aynı sabırsızlıkla gökyüzünden sökün etmişti; her adımda bir telaş, her nefeste yorgun bir mutluluğun izi vardı. Kardelen karla kaplı dağların sessizliği içinde bir umut gibi dünyaya gelmişti. Dedesinin gözleri karların arasından baharı müjdeleyen bir kardeleni arar gibi bakmıştı ona. O puslu zemheri sabahı, yeni yaşamının miladı olmuş, delikanlı çağındaki o taptaze heyecanla hayata sınımsız tutunmasını sağlamıştı. Karanlık ve kasvetli gecelerinin altında sönmek bilmeyen bir kandilin ışığı gibi ona yol göstermiş, ruhunun karanlık kuyularından çekip

çıkarmıştı. Gökyüzünde süzülen kar taneleri kadar eşsiz, fundalıklarda rengârenk açan sümbüller kadar mis kokulu Kardelen... Onu kaybetmek ruhundan bir parça kaybetmek demektir.

Kardelen'in hastalığı ise vücudunun her uzvunda nüksediyordu. Şehirdeki hekimlere görünmekten başka çaresi yoktu fakat dışarıda şiddetle devam eden fırtına buna müsaade etmeyecek gibiydi. Dede, hem kendisi hem de torunu için hayati bir kararın eşiğindeydi. Gecenin karanlık perdesi aralanana, aydınlık zuhur edene kadar beklemeye karar verdi. Ağır adımlarla döşeğine uzandı. Göz kapaklarını kapatsa da içindeki kasvet dağılmıyordu. Gözlerinden deryalarca süzülen damlalar, elem dolu yılların sükûtunu bozan birer mahzun hatıra gibi yanaklarında izler bırakıyordu. Kardelen'in ince sesi kulaklarında yankılanıyor, çelimsiz bedenini sırtına alıp şehre taşıdığı tasavvur ediyordu. Vaziyetin bilinmezliği, tasvir edemeyeceği kudrette tereddütler doğuruyor, hakikat ile düş arasındaki hudutlar birbirine karışıyordu. Bir türlü uyuyamayan dede, zihnini meşgul eden düşüncelerinden bir nebze olsun uzaklaşabilmek için kapıyı araladı. Saatler süren fırtına dinmiş, yerini derin bir sükûnete bırakmıştı. Azametiyle büyüleyen fezadan dökülen yıldızlar, dağları, ovaları ve çayırıları bembeyaz kadife bir örtüyle kaplamıştı. Tabiat büyük bir sakinlik içinde günün ilk ışıklarını bekliyordu. Hayat bir yolculuk diye düşündü dede, her adımında insan yolunu değil, kendisini buluyor. Mühim olan istikamet değil, yoldu, yolda kaybedilen şeylerin seni nasıl bulduğunu.

Dağların ardında ince bir kızılık belirdi, sonra gökyüzü usulca dökülen altın tozları gibi aydınlandı. Tunturaklı bir melodi edasıyla rüzgâr vadilerde usulca geziniyor, çıt çıkmayan sabaha görünmez bir fısıltı işliyordu. İspinozlar yeni günü şarkılarla selamlıyor, rengârenk tüyleri ışıkla parlıyordu. Dede ise oturduğu yerden kalkarak ağır ama kararlı bir şekilde hazırlıklarını yapmaya başladı. Gözleri karla kaplı yolların zorluklarına alışmış, her bir hareketi, çıkacağı yolculuğun ağır yükünü taşıyor gibiydi. Yola çıkmak için hazırlıklarını tamamlayıp karanlık sabahın soğuk kucaklayışına kendini teslim etmeye kararlıydı. Birkaç parça peksimet, bir tas su ve bir avuç kuru üzüm... Aile yadigarı, altın işlemeli saati keten gömleğinin cebine dikkatlice yerleştiren dede, yüreğinde müthiş bir acı hissetti. Daha ayrılmadan tarif edilmez bir hicran bastırılmış gönlüne. Gözleri Kardelen'in firuze gözleriyle buluştuğunda ise bütün kaygıları bir bir yok oluyordu, onun uğruna her şeyi göze almışlığın getirdiği ateşle.

Ayrıлма vakti yaklaşırken dede torununu soğuklardan koruması için kalın battaniyelere sarmıştı. Ardından sırtına aldığı kabanın düğmelerini iliklemeğe başladı ve söndüğünden emin olmak için son bir kez ocağı kontrol etti. Çıknımı beline bağladıktan sonra, nefes almakta gittikçe zorlanan Kardelen'i sırtına alan dede, ahşap kulübeğe son bir defa baktı.

Hatıralar, bu müteessir adamı alıkoymaya zorladı ama o torunun için mukavemet gösterdi ve arkasına bakmadan buğulu gözlerle yola koyuldu.

Yolculuğun ilk saatleri sorunsuz geçmişti. Kardelen küçük kollarıyla dedesinin boynuna sarılmış, başını omzuna yaslamıştı. Dedesinin ağır adımlarıyla sallanırken uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyor, göz kapakları her geçen dakika biraz daha ağırlaşıyordu. Küçük bedeninin her tarafında devam eden ağrılar dayanılmaz bir hâl alıyordu. Dedesinin varlığı korkuyla dolu yüreğini ısıtıyor, gözlerindeki ışığın sönmesine mâni oluyordu. Belli ki hüznünü saklamak ona da ağır geliyordu, feryadını kimseye duyuramamak onun için ne büyük külfetti. Doğumundan hemen sonra kaybettiği annesi onun için masalsı bir silüetten farklı değildi. Düşlerini süsleyen ama bir türlü buluşmaya nail olamadığı annesi acaba şimdi neredeydi?.. Bir yaz akşamı dedesine sorduğunda uçsuz bucaksız fezaı göstermiş, “Yıldızları görüyor usun Kardelen; işte annen o yıldızlardan birinde seni izliyor, sana tebessüm ediyor.” demişti. Kardelen o günden beri uyumadan önce penceresinden yıldızları seyre dalar, müphem diyarlardan kendisini izleyen annesini bulmaya çalışırdı. Şimdiyse annesine kavuşmaya hiçbir zaman olmadığı kadar yakın olan Kardelen’in tahayyül dünyası henüz ölüm ile tanışmamıştı.

Onlar ilerlemeye devam ederlerken kar inceden inceye yağmaya başlamıştı. Kar yağdığını gören Kardelen, sıkıntılarını bir an için unutmuş, gökyüzünden süzülerek inen kar tanelerini seyre dalmıştı. Kar yağdığı zaman dünyalar onun olurdu. Kar tanelerinin gökten dökülen yıldızlar olduğunu düşünür ve bir gün yanlarında annesini getireceklerine inanırdı. Hastalığını büsbütün unutmuş, heyecanla dedesine “Kar ne güzel yağıyor dede, görüyor musun?” diye sordu. Dede, yüzünde acı bir tebessümle “Evet görüyorum kızım.” diyerek cevapladı torununu. Dede kaygıyla gökyüzüne baktı, bulutlar şiddetli bir fırtınanın geleceğini tüm mahlûkata telkin edercesine kümelenmiş, içlerindeki ağır yükü bırakmayı bekliyorlardı. Öyle de oldu. Kuzeyden uğuldayarak esen rüzgârlarla buluşan kar taneleri, süratle ilerleyen kurşunlar gibi onları vuruyordu. Bu minvalde daha fazla ilerlemeyeceklerini anlayan dede, çaresizlikle dizlerinin üstüne çöktü. Soğuktan büzüşen torununa sımsıkı sarılmadan önce yüzüne son bir defa baktı. Dudaklarındaki tebessüm tüm vücuduna yayılmıştı. Artık bedeninin hiçbir köşesinde ağrıyı hissetmiyordu, tüy gibi hafiflemişti.

Dede, yolun sonuna geldiğini anlamıştı. Fakat endişe duymuyordu çünkü önemli olanın yolun yöneldiği istikamet değil, kendisi olduğunu çoktan anlamıştı. Kardelen ile dedesi koyun koyuna karlar altında gözden kayboluyor, yanı başlarında bembeyaz bir kardelen filizleniyordu.

Üçüncü Ödülü

ADIMLAR

Bulutlar gökte salınan sonsuz maviyi ne kadar muazzam bir çabayla örtmeye çalışsa da örtmez ya hani, keşke örtülmez olsa benim içimin mavileri de... Ama örtülüyor işte, mavilerimi göremez hâdeyim ben. Dışında gök parçalı bulutlu, benim içim parçalı buruklu... Her adımda içimdeki kırıkların birbirine çarpışımı duyuyorum lâkin yürüyorum işte. Bakışlarım bahtım karası asfalta kilitli, ellerim buz kesmiş ama hava 28 derece... Kulağımda bir ezgi, içine karışmış bir sürü sözcük var ama yalnız ikisini anlaşılır şekilde duyuyorum. “Perde-i zulmet” diyor kulağımdaki ahengin faili, ben de bahsedilen karanlığın fail olduğu cinayette maktul... Yürüyorum, varacağım yer uzak. Bir trende hep bir sonraki istasyonu bekleyen bir yolcu gibiyim, soran olursa hep bir sonrakinde ineceğim... Ayaz yüzümü okşuyor hafifçe, dallarımda dinlenen hüznün kuşlarını uçuruyor ama göğüs kafesimden kaçamıyor o kuşlar, yeniden ciğerlerime çarparak gelip konuyorlar. Yol uzadıkça uzuyor sanki. Gittikçe uzaklaşıyorum her şeyden. Asfalt koyulaşıyor önümde, dursam mı diye düşünüyorum. Durmanın ne faydası var, diye soruyorum sonra kendime. Gitmek ve kalmak aynı, durmak ve devam etmek farksız... Öyle bir yere getirmiş ki bu yol beni, sanki ona karışmışım tamamen. Yolcuyken yol oluvermişim fark etmeden. Hiçbir yere çıkmıyorum, kendi içimden çıkamıyorum. İnsanlar yollarda kaybolmuyor muydu? Yollar nasıl kaybolur öyleyse? Yollar kayıpken insanlar nasıl bulacak birbirini, kendini? Ben nasıl bulacağım? Kafamda bin bir fırtına her şeyi yerle bir ediyor, karanlık daha da ağırlaşıyor üzerimde. Demirden bir battaniye gibi düşüyor omuzlarıma, gecenin çökmeye yüzü yok... Ben hâlâ yürüyorum.

Bir vakit sonra birkaç sarsak adımın sesini duyuyorum. Yabancı bir koku takip ediyor adımların düzensiz ritmini. Başımı çevirip omzumun üstünden bakıyorum. Yanıma doğru kravatının bağı gevşemiş, ceketi sanki hayatın sillesini yemiş bir adam yaklaşıyor. Nedense korkmuyorum, bildik bir şeyler var dengesiz durumunda. Elinde boş bir şişe, bayık gözlerle bakıyor, sanki bakışları göz bebeklerimden geçip ruhuma dokunuyor. Ağır bir gam ve anason kokuyor genzimi yakan nefesi. Konuşurken dudakları kayıyor, sözcükleri bile yalpalıyor.

—Yolun nereye?

Bilmiyorum, diyemiyorum ona. Anlıyor beni. Bu zamana dek sayısız sözcükle anlatmaya çalışıp anlatamadığım beni, ilk defa biri hiçbir sözcüğe gerek duymadan anlıyor... O sarhoş fakat ben ondan daha az şeyin bilincindeyim. Sessizliğimde keskin nefesi ve göz kapakları titreşiyor. Boş şişeyi dudaklarına dayayıp bir damla arıyor. Kendime benzetiyorum çırpınışını, ikimiz de bulamayacağımız şeyler arıyoruz. Gülüyor neden güldüğünü bilmeden. Şuursuzluğu bana benziyor, diyorum içimden. Zira ben de yürüyorum, neden yürüdüğümü bilmeden... Çok benzediğimizi düşünüyorum uzunca. Bir süre birlikte yürüyoruz; o düz yürüyor, ben sağa sola meylediyorum. Gecenin gitgide boğuklaştığı bir anda uzaklaşıyor yanımdan. Yoldan çıkıp boşluğa attığı adımlarla kendi yolu beliriyor ayaklarının altında. Aramızdaki mesafe açıldıkça kayboluyor adımlarıyla var ettiği dar sokak. Bilinci dumanlıyken bile yolunu buluyor o, ben bulamıyorum.

Yalnız yürümeye devam ederken dört yanda salınan dünyanın tozunu izliyorum uzunca. Karanlığın hüküm sürdüğü, bakışlarımın bu evrende benden biraz daha fazla yer kaplayan zerrelerle ağırlı bir valse kaldığı birkaç saatten sonra bir genç kadın, gözlerinde yaşlarla geçiyor yanımdan. Kızarmış burnunu çekerek sessizce ağlıyor. Acısını saklamaya çalışışı ve bu karanlık yolda savrulmuşu bana benziyor, diyorum kendime. Bir şekilde ona benzetirsem kendimi, yolumu bulabileceğime inanıyorum. O anda sonsuz karanlığın içinde bir binanın gölgesi beliriyor. Işıkları yanıyor, görüyorum sıcak pencerelerinden. Kadın adımlarını hızlandırarak oraya doğru yöneliyor. Anlıyorum, o da kaybolmuş değil. Herkes gibi o da yolun üstünden geçip gidiyor sadece, kendi yolunda yola karışmadan yürüyor. Bir süre sonra ışıkları yanan dairelerin birinde, pencerelerden birinin önünde beliriyor kadın göz pınarlarında birikmiş yaşlarla. Bir silüete sarılıyor sıkıca, o da bir gölgeden ibaret oluyor. Her şey bir yapbozun parçaları misali tamamlanıyor gölgelerde. Kendine ait bütün ışıkları içiyor karanlık, o karanlık benden daha aydınlık... Ve bütün bina kararıyor yeniden.

—Demek varmak böyle bir şey...

Mırıldanıyorum, umutsuzca bakıyorum etrafıma. Belki de varacağım yer buralardadır, diye düşünüyorum çocukça. Yıpranmış kenarlarımın sorunsuzca oturacağı bir boşluk arıyorum hiç var olmaması olduğunu bilerek. Biçare çırpınıyorum kıyından kilometrelerce uzakta bir balık gibi. Karanlıktan ve uzayıp giden yoldan başka bir şey bulamıyorum her yere de baksam, suya ulaşamıyorum ne kadar da çabalasam. Başımı önüme katıp yürümeye devam ediyorum. Başka bir çıkış yolu olmadığını sessizce kabulleniyorum.

O kadar çok yürüyorum ki bir süre sonra başka bir şehre varmışım gibi bir duygu, bir yabancılik konuyor içime. Benimkinden hiçbir farkı olmayan

bu karanlık benim değil, nasılsa biliyorum bunu. Mevsim kış değil lâkin iki yanımda uzanan kavak ağaçları tepeden döküyor yapraklarını. İnce, çıplak dallar titredikçe ben de titriyorum, esen rüzgârın uğultusu hepimizi boğuyor. Asfaltta büyüklü küçüklü, kurumuş yapraklar... Basmamaya dikkat ederek yürüyorum, bir acıyı yaşayan bilir ne de olsa. Bir çitirtı geliyor arımdan, öyle hafif ki içimdeki seslerden zor duyuyorum. Minicik bir beden olduğunu görmeden anlıyorum. Yanıma yaklaşıyor; boyu belimin bir karış altına ancak erişen bir kız çocuğu, kocaman kahverengi gözlerini çevirip bana bakıyor. Bakışları o kadar tanıdık ki bir anlığına başım döntüyor ama toparlıyorum.

—Ne yapıyorsun gecenin bu saatinde? Kayıp mı oldun?

Soru dudaklarımdan dökülürken yakıyor gerçekler. Yutkunuyorum ona fark ettirmemeye çalışarak. Burası neresi hiçbir fikrim olmasa bile ona yardım etmem gerektiğini, edebileceğimi düşünüyorum bir şekilde. Kahveleri kısıyor, gülerek cevap veriyor bana. Küçük dişlerinin arasındaki incecik boşluğa takılıyor gözlerim, benim de dudaklarım kıvrılacak gibi oluyor gülüşüyle istemsizce.

—Kayboldum, bulman gerek beni.

Başındaki sola doğru düşmüş mor bereye bakıyorum, gözümden bir yaş düşüyor. Yanağımdan süzülüp zemine çarptığında camdan yapılmış gibi tuzla buz oluyor damla, parçalarına bakıyorum. Başımı yeniden küçük kıza çevirdiğimde bulamıyorum onu. Yeniden bakıyorum etrafıma, bu kez yakıcı bir korkuyla. Aklımı kaybetmiş gibi onu arıyorum, koşmaya başlıyorum bitmeyen yolda. Bağırıyorum, çığlık çığlığa sesimi duyurmaya çalışıyorum ona. Öyle hızlanıyorum ki yanımdan akıp giden yabancı gölgeler birbirine karışıp bulanık çizgiler halini alıyor.

—Dur!

Sesi boş yolda yankılanıyor. Olduğum yere mihlanmış gibi duruyorum. Önce sağıma bakıyorum, sadece karanlığa çarpıyor gözlerim. Soluma dönüyorum, koyu turuncu boyası kahveye yaklaşmış, yer yer dökülmüş bir ev... Evim... Buz gibi oluyorum, yolumun başladığı yerdeyim. Varacağım yer burası mı? En başta buradan uzaklaşmak için çıkıp sonunda kendimi kaybettığım bu yolun sonu burası mı? Soruyorum kendime. Cevap vermemek için kendimle savaşıırken içeriden yüksek bağrışlar duyuyorum. Kulaklarımı ellerimle kapatıp o ana dek olduğundan daha da koyulaşmış zifiriye dönen yere çömeliyorum. Tenimi, kemiklerimi aşmış kulağımda aksediyor o sesler. Omzumda minik bir elin dokunuşunu hissediyorum, sıkıca yumduğum gözlerimi açıyorum. Gülüyor bana.

—Bak, buldun işte bizi.

Ev tek bir kıvılcımla alev alıyor, yüzüme kızıl ışıktan halkalar yerleşiyor. Yavaşça ayağa kalkıp elimi uzatıyorum, kendi küçük elimi tutuyorum büyümüş avcumla. Kavak yapraklarının çitirtisi, mazinin alevler içindeki çitirtisine dönüşüyor. Varacağım yerin burası olmayışına sevinmek ve varacağım hiçbir yer olmadığını gerçeğiyle yüzleşmek arasında kalıyorum. Seçim yapmıyorum, zirhındaki delikleri görmezden gelip savaş meydanında öylece duruyorum hissizce. Yalnızca seyrediyorum tenime saplanan mermileri. İki büyürken rengini kaybetmiş, iki hala ıslıl ıslıl kahve göz bebeğiyle izliyorum o yanışı. Karanlık yeniden hükmedip her şey küllerden ibaret olana dek duruyorum orada, avcuma yumuşak bir soğukluk yayıldığına tek adım sesiyse yola devam ediyorum. Cepheler boş, silahlar elimde, kurşunlar göğsümde... Gözümdeki yaşı silip yürüyorum. Savaş sonrası sessizliği sarıp sarmalıyor bedenimi. Gece bile vurmuyor, acıyarak bakıyor karanlık. Tanrının göğü kestiği noktadan damla damla ışık sızmaya başlıyor zamanın varlığını kaybettiğim sessizlikte. Kaldırımlar beliriyor iki yanımda. Gün aydı ayacak, yeniden ama bu kez varla yok arası birkaç adım sesi duyuyorum. Tüyleyi kar beyaz bir kedi sırnaşıyor paçalarımın, incecik miyavlıyor. Duruyorum, hiç gülümsemediğim kadar içten gülümsüyorum ona. Eğiliyorum, paslı bir makine misali sürtünüyor kemiklerim birbirine. Morarmış parmaklarımı yumuşak tüyleyi arasında dolaştırıyorum, bir hırıltı peyda oluyor göğsünde. Kendini yere bırakıp boylu boyunca yatıyor. Yanına yatıyorum düşünmeden. Başımı kaldırımın kenarına yaslıyorum. Bir elim tüyleyi arasında kayboluyor, diğer elim usul usul doğmakta olan güneşi selamlıyor. Öylece yatıyoruz güneş ait olduğu yere varana dek.

—Sen de mi kayboldun?

Gülüyorum, eskisi kadar ağrımıyor göğsümde bir yer. Anlıyor beni. Maviyle başlayıp yeşille sonlanan gözlerini çevirip bana bakıyor, hafifçe kısıyor. İçime bir ılık rüzgâr yayılıyor. Bir süre önce kulağımda çalan şarkıyı mırıldanıyorum ona. Kendi dilinde eşlik ediyör, bir çatlak ses ve bir yorgun miyavlayışla bitiriyoruz şarkıyı. O da şikâyet etmemiş, edememiş kimseye... O da benim gibiymiş. Yolu olanlar değil, yol olanlarımız biz meğer. Varacak yeri olmayanın yolu olmazmış ki, anlatıyor bana uzun uzun. Yeşil çöp kutularında bulduğu yarısı yenmiş umutları, hiç giyilmemiş düşleri ve tarihi geçmiş vuslatları... Sarhoşu anlatıyorum ona, genç kadını ve ışıklı binayı, kavakları ve gözlerindeki ışık sönmemiş olan kendimi, her şeyi yakışımı ve onlarla beraber yanışımı, zaferimi ve yenilgimi... İçimizde ne varsa o kaldırıma bırakıyoruz. Yüklerimiz ağırlık yapmasın, diyor. Patileri üzerinde doğrulup bekliyor beni. Yeşili mavisine üstün gelmiş gözleriyle bir güneşe bir bana bakıyor. Ayağa kalkıyorum üstümdeki gölgeleri silkeleyerek. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp konuşuyorum tozlanmış sesimle ve yan yana kayboluyoruz aydınlığın içinde.

—Haklısın, yürümeye başlamak lâzım. Yolumuz uzun ne de ol.

Zeynep Nur MUTLU

Mehmet Akif Ersoy Anadolu İmam Hatip Lisesi

Mansiyon Ödülü

YOLCULUK

Saat neredeyse ikiye. Yarışmanın bitmesine birkaç saat kalmıştı ve ben daha bir kelime bile yazamamıştım. Çünkü ne yazacağımı bilmiyordum. Önceleri içimde, ne yazacağımı söyleyen bir ses olurdu hep. Fakat kısa bir süre önce ortadan kaybolmuştu. Nereye gittiğini merak ediyordum.

Gözümün ucuyla otobüsümün gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Fakat asıl dikkatim başka bir yerdeydi: durağın az ilerisinde, gürültülü ve neşeli bir şekilde telefonla konuşan bir adamda.

Uzun uzun süzüyordum onu. Her hareketiyle sıradanlıktan biraz daha uzaklaşıyor, tuhaflığa adım adım ilerliyordu. Konuşurken aniden ellerini kaldırıyor, birden sesini yükseltiyordu. Sonra yüksek sesle kahkaha atıyor, sanki telefonla konuştuğu kişi onu duymuyormuş gibi her söylediğini tekrarlıyordu. Bazen yanında duran amcaya dönüp bir şeyler söylüyor amca da onu onaylıyordu. Herkesin kendisini izlediğinin farkında mı, diye geçirdim içimde. Farkındaysa bile umurunda değil gibi gözüküyordu. “Deli.” diye mırıldandı yanımdaki kadın. Büyük ihtimalle duraktakiler de onunla aynı şeyi düşünüyor.

Biraz üzülmüştüm “Deli” için, yanındaki amcanın babası olduğunu tahmin ediyordum. İçimden iyileşmesi için dua ettim. Onunla bir derdim yoktu sonuçta. Tek isteğim ikimizin de aynı otobüse binmemesiydi. Bir deliyle yolculuk etmek istemiyordum.

Otobüs geldiğinde Deli de benimle birlikte otobüse doğru yürüdü. Şansım yaver gitmemişti. Otobüsün kapısına geldiğimde birden önümden çekilip arkasını döndü. Eliyle otobüsü işaret edip önümde hafifçe eğildi, saraya gelen bir soyluyu karşılıyormuş gibi. Hiçbir şey demeden ilerleyip otobüse bindim. Teşekkür etmediğim için biraz üzüldüm ama ondan yer istememiştım zaten. Otobüs kalabalık da değildi. Durduk yere yerini vermişti bana.

Otobüsün arkasına doğru ilerleyip demir korkuluklardan birine tutundum. Deli de tam önümde durdu. Göz göze gelmemek için camdan dışarıya,

otobüsteki başka insanlara bakmaya çalıştım. Çünkü göz göze gelirse benimle konuşacağından korkuyordum.

Otobüse bindiklerinde Deli ve durakta konuştuğu amca ayrı yerlere geçti. Hemen arkamızdan bebek arabası ile bir kadın geldi. Kadın arabayı kaldırıp otobüse binemiyordu. Deli hemen inip kadına yardım etti ve arabayı yukarı çıkardı. “Teşekkürler” dedi kadın gülümseyerek. Deli de “Rica ederim!” dedi gürültülü bir şekilde.

Herkes bindiğinde otobüsün kapıları kapandı ve kalktı. Bir iki saniye geçmişti ki Deli, yardım ettiği kadına “Herkes diyor bana! Herkes ‘Çok çalışıyorsun, hiç yorulmuyorsun!’ diyor bana! Hocam çok övüyor beni!” dedi yüksek sesle. Birkaç defa tekrarladı aynı cümleleri. Yardım ettiği kadın ne olduğunu anlamadı. “Evet, tekrar teşekkürler!” diyerek bebek arabasına döndü. Biraz peltek konuşuyordu Deli. Gülmemi tutamadım, elimle ağzımı saklamaya çalıştım.

Deli kafasını çeviren kadının omzuna dokunarak uyardı kadını. “Hocam diyor bana! Hocam çok teşekkür ediyor bana! Okuyorum ben... okuyorum!” dedi aynı şeyleri yine tekrarlayarak. “Ne güzel! Nerede okuyorsun?” dedi kadın tedirgin bir şekilde. “Nerede okuyorum... Nerede...” diye mırıldandı Deli. Bir cevap veremedi. O kadar anlatıyor ama nerede okuduğunu bilmiyor mu, diye geçirdim içimden.

Kadın her arkasına döndüğünde Deli tekrar kadını uyarıyor, sürekli bir şeyler söylüyordu. Kadın da suyuna gitmeye çalışıyor, tatlı sözler söyleyip tekrar arkasına dönüyordu. Bebek arabasını bırakıp başka yere de oturamıyordu. Suratındaki rahatsız ifadenin yansımasını otobüsün camından görebiliyordum. O arabayı kendim kaldırıyordum keşke, diye düşünüyordu büyük ihtimalle.

Kimisi Deli’yi umursamazlıktan geliyordu, benim gibi. Telefonuna bakıyormuş, dışarıyı izliyormuş gibi yapıyordu. Onunla konuşmamak, ona bulaşmamak için en iyi yol buydu. Kimisi gerçekten umursamıyordu Deli’yi. Yüzlerinden okunuyordu, dertlerinden her an onların da delirmek üzere oldukları. Bazılarının ondan korktuğu anlaşılıyordu. Otobüsün uç köşelerine kaçıyorlardı ondan uzaklaşmak için. Gözlerini çeviriyorlardı. Kimisi sırtıyordu Deli’ye bakarak. Onda komik bir şeyler buluyorlardı: peltek olması, gürültülü olması, saçma konuşması... Kimisi de acıyordu ona. Onda acınacak bir şeyler vardı belli ki.

“Dünyayı kurtaracağım! Evet, ben. Ben kurtaracağım!” diyordu Deli. Yaklaşık yirmi dakikadır bu sözleri tekrarlayıp duruyordu. Yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu otobüstekiler. Yüz ifadelerinden okunuyordu

sinirleri. Kimisi videoya alıyordu Deli'yi kimisi arasında gülerek muhabbet ediyordu.

Kimse “Nasıl?” diye sormuyordu Deli'ye, “Nasıl kurtaracaksın dünyayı?”. Ben de sormuyordum. Çekiniyordum sormaya. Sessizce onu dinlerken yapabileceğim şeylere odaklanmaya çalışıyordum. Yarışmayı düşünmek gibi.

Öylece dışarıya bakarken, bilmediğim bir şey beni onunla konuşmaya itti. Ona dönüp sordum “Nasıl? Nasıl kurtaracaksın dünyayı?”

Bütün otobüs, bakışlarını Deli'den bana çevirdi bir anda. Sanki “Senin yüzünden bir yirmi dakika daha dinleyeceğiz bu adamı!” der gibi bakıyorlardı. Deli'ye olan bütün sinirlerini benden çıkarmak istiyorlarmış gibi...

“Anlatayım o halde sana!” dedi Deli heyecanla. Uğultular yükseldi otobüsten. Fakat ne kadar yakınsalar da bir şey yapmıyorlardı Deli'yi susturmak için. Ya çekiniyor ya da uğraşmak istemiyorlardı onunla.

“Dinlemeli, herkes dinlemeli! Öyle anlatabilirim ancak. Hayatın bütün sırrını biliyorum ben. Öğütlerimi dinleyin; sırtınızdan yükünüzü alacak, gönlünüzü ferahlatacak!”

Değişmişti biraz Deli, konuşması hızlanmıştı ve terliyordu. Sanki acelesi varmış gibi konuşuyordu artık. Herkes dikkatle dinlemeye başlamıştı onu. Arada gülüşenlerin, fısıldaşanların sesini duyabiliyordum ama onların da dinlediğini fark ediyordum. İlk öğüdünü vermek için otobüste ilerledi Deli. Yardım ettiği kadın bebeğini susturmaya çalışırken arabaya yaklaştı ve bebeği kucakladı birden. Bebeğin annesi bağırmaya başladı. Otobüsteki herkes bir şeyler söylüyor, Deli'den bebeği bırakmasını istiyordu. “O senin değil.” dedi Deli aniden. “Bir parçan değil. Doğduğu an ayırdılar onu senden. Şimdi yürüyemiyor belki ama bir gün yürüyecek. Koynunda sallayıp uyuttuğun günler, ellerinle yedirip içirdiğin öğünler bitecek. O zaman da böyle olacak mısın sen? Yavrunun saçlarını savuracak hoyrat rüzgârlar. Onu boğmaya çalışacak hırçın dalgalar. Ona rüzgârı, yağmuru öğretme; göster. Bırak o koysun adını. Onu yüzeye itme, bırak dalgalar götürsün istediği yere. Sevgiyle doyur karnını. Bırak göğsünden şefkat aksın, süt değil. O zaman boğulmayacak, çıkacak karaya. O kadar çok istiyorsan yanında olmak, belki rüzgârdan sakındığı bir kulübe olursun ormanın derinliklerinde ya da fırtınada sığındığı bir liman olursun denizlerde. Ama o bizim artık, tıpkı senin gibi. Hayat elinden alacak onu ve kendi çocuğu yapacak, bize yaptığı gibi.”

Sözleri biter bitmez, annesinin kucağına verdi bebeği. Kadın bebeğine sarılıp geri çekildi. Otobüsteki gürültü kesilmişti bir anlığına. Deli'nin

söylediklerini düşünüyordu sanki herkes. Ya da iyice korkuyorlardı artık ondan. Bu hareketinden sonra etrafından uzaklaşmıştı herkes.

Hiç zaman kaybetmeden konuşmasına döndü Deli. Kendisine gülen çocuklara dönüp ellerini uzattı. “Yaz yelinde eğilip kalkan başaklar gibi gülüyordunuz az önce. Yanaklarınızda güller açmış gibi, kıpkırmızıydı suratlarınız. Neşe bir çocuğun tahterevalliyeye oturması gibi, yukarıdayken gökyüzüne değdirir ellerinizi. Ama aşağıdayken...”

Sonra yüzünü otobüsün köşesinde oturan ve mahzun mahzun bakan bir adama çevirdi, elleri ile onu işaret ederek “Aşağıdayken de üzer sizi. Hep yukarıda olmak istersiniz. Ama tahterevalli bir iner bir kalkar. Ne hep siz yukarıda kalırsınız ne de bir başkası. Bazen buğdaylar yere yatar, emekler heba olur. O zaman şapkanızı çıkarıp, rüzgârın azizliğine boyun eğin. Çünkü eğilmeyen başakların boynu kırılır. Fırtınanın gururu olmasaydı o da yağmur gibi bereket olurdu. Bazen en güzel gölgelikler tepenin ardında bulunur. Sabredin ve tepeyi tırmanın, ardında güneşi görürsünüz. O da sizler gibi her gün batar ve tekrar doğar. Karanlık aydınlığın kıymetini bilin diye, hüüzünse neşenin tadı hep damağınızda kalsın diye yaratılmıştır.” dedi.

Çocuklar seslerini çıkartmadılar. Önceden derin bir üzüntü ile Deli’ye bakan adam şimdi gözleri parlayarak bakıyordu ona. Deli çok acelesi varmış gibi etrafına bakınmaya başladı tekrar. Kollarında çantalar olan yorgun bir kadına yaklaşıp devam etti konuşmaya.

“Hep gidiyorsunuz bu yolu ve hep yoruluyorsunuz. Sırtınızda çantalar, omzunuza her gün yüklediğiniz sözleriniz var arkanızda. Ruhları çekilmiş bedenler gibi yürümeyin bu yolda, yavaş ve isteksiz. Yoksa bulamazsınız yönünüzü ve ayağımıza takılan ilk taşta sendelersiniz.”

Kadın Deli’nin kendisi ile konuştuğunu anladı. Fakat yüzünde yorgun ve bıkkın bir ifade vardı. Deli’nin gözlerine bakmayarak dinlemeye devam etti onu. Deli ise kadının gözlerine bakmak için başını biraz daha eğdi.

“Güneşin rengi siyah gelir size. Ay ise boş bir kâğıt. Gökyüzüne karışan ışık, oynamaz gözlerinizle. Sevginizi katmıyorsanız yaptığımız yemeğin içine, doymayı beklemek ahmaklık. Her gün uğruna uyanacak bir şeyler bulun kendinize. Siz bir binek değilsiniz ki bu yolu her gün çekesiniz. Sahibiniz ruhunuzdur, yalnız onun önünde eğiliniz.”

Kadın Deli’nin gözlerine baktı, omzundaki çantaları yere bırakarak. Deli dinlendiğini görünce sevindi. “Çalışmayı bir yük, işinizi yol görmeyin. Yol hayatınızdır, taşıdığınız tek yük ruhunuz. İşiniz ise sizi, yol boyunca oyalayan bir oyuncak.” dedi Deli. Sonra tekrar arkasını dönerek otobüsün içinde sıradaki kurbanını aradı.

Artık Deli'ye "Git!" demiyordu yolcuların gözleri. Hepsî, sıradaki kişinin kendileri mi yoksa bir başkası mı olacağı heyecanıyla bekliyordu onun konuşmasını. Sert bakışlı bir adama doğru yürüdü bu sefer. Adam ciddi duruyordu ama Deli'ye merak dolu gözlerle bakıyordu. "Ne kadar yukarda olsa da başımız, önemli olan ruhunuzdur." dedi Deli kafasını adamın kafası hizasına indirerek. "Ceza verme hakkı kime aittir dünyada? Hiç günahsız olanda mı, günahlarından utananda mı yoksa günahlarından ders alanda mı?" diye sordu.

"Bizler de çalan kadar hırsız ve aldatan kadar yalancı. Bizler utandığımız için gömmüşüz toprağın altına günahlarımızı. Onlarsa bu cesetleri gömerken, yakalanmış suçlular. Suçluya bir ders midir ceza yoksa toplumu tatmin eden bir kırbaç mı? Sizler onu iyi etmek için mi vurursunuz o kırbaç yoksa kendi içinizdeki hırsı öldürmek için mi? Cezayı yiyen kadar cezayı veren de çeker acıyı. İnsan ruhunu ellerinde tutmanın yükü, bir dağ kadar ağırdır çünkü. Üflenen uçacak, değsen çatlayacak kadar hassas ama bir o kadar da zor eğip bükmek insanı. Demircinin ateşi yumuşatır demiri, öyle eğip bükür ve işler onu. İnsanın da merhametidir alevi, o olmadan eğemez başları. Sadece siz değil, herkes yargılamalı kendini ve kimsenin günahlarını göremediğimiz gibi, pişmanlıklarını da göremediğimizi bilmeli."

Lafını bitirince durup gözlerine baktı hâkim adamın, Deli. Fakat tek gördüğü şey mağrur bir çift boncuktu. Bazı madenlerin ne kadar ısıtılsa ısıtılsın işlenemeyeceğini anlayarak, doğrulup otobüste dolanmaya başladı yine. Arkasında sinirden kıpkırmızı olmuş hâkim adamı bırakarak.

Kafasını cama yaslamış, kızarmış gözlerinden ağladığı belli olan biri kızın ellerini tuttu. Kızı kendisine çevirerek "Yalan değildir aşkın söyledikleri, güveninizi kaybetmeyin. Gönlünüze fısıldarsa bir şeyler Ay, vadileri yarıp geçen seller gibi savaşın onun için. Yıkılsanız da yorulmanız da. En temiz sulardan içirir, en tatlı meyvelerden yedirir size. Sevgilinizin baktığı göğün altını cennet eder sizin için. Fakat sizi sarıp sarmaladığı gibi aşk, zehirli bir sürgündür de. Sizi gıdıklayan o dikenler, sizi sıkıp kanatmaya başladığında canınız yanar." dedi.

Gözleri dolan kıza bakarak konuşmaya devam etti, "Hiçbir çiçeği kendi gönlünüzde açan kadar sevmeyin. Aynı yağmurun altında sulanın, aynı güneşte birlikte güneşlenin ama kendi çiçeğinizin suyunu kesip bir başkasına vermeyin. Aşk sizi terk ederse onu kalmaya zorlamayın. O sizin yolunuzu yapar, siz onun değil. Çiçeğiniz beğenilmedi diye üzülmeyin. Güzellik görebilenler için üstünde rengârenk bitki ve çiçek yetiştiren kara topraktır. Arkasında güneşi saklayan kara bulutlardadır. Soğuk kışın ardında gizlenen kardelenlerdedir. Dışarıdaki güzelliğe aldanmayın, ateş yaklaşan güveler gibi. Ateş güzeldir ama sıcaktır."

Deli konuşmasını bitirdiğinde elleri ile yüzünü kapamaya çalışan kızı fark ettim. Ağlıyordu. Deli nazikçe başını okşadı bir süre, kızın ona sarılmasına izin verdi. Sonra zorla da olsa ayırdı onu kendinden ve etrafına bakındı bir şey arar gibi. İlk dinleyicisi amcayla buluştu gözleri. O tarafa doğru ilerledi. Önünde eğilip selamladı amcaya. “Yorgunluğu kucaklıyor, en büyük gerçeği selamlıyorum karşınızda!” dedi kalabalığa doğru. “Hayatın son durağı ve insanın karanlığı, senden korkmuyoruz!” dedi amcaya. “Seni eski bir dost gibi kucaklamayı öğrenecek insan, ister korkuyla ister pişmanlıkla. Seninle er geç tanışacaklarsa zaten, anlatmaya gerek yok onlara. Sen buradasın, her saniye ve her an pasesi etrafımızda.”

Yaşlı amca gülümsedi Deli’ye. Onu gerçekten tanıyıp tanımadığına karar veremiyordum artık. Deli bu sefer bana doğru yürüdü. Bunun er ya da geç olacağını tahmin ediyordum. “Ne kadar taze ve körpe...” dedi bana bakarak. İçini çekti. “Gözlerinde görüyorum ateşi. Fakat hiçbir yere gitmeyen trenin kazanını yakmaz kimse. Gitmek istediğin yolların raylarını, üzgünüm ama sen döşeyeceksin. Ellerinle kazacaksın, içindeki cevheri. O değerli maden, kalbindeki, zihninde işlenmedikten sonra kömürden farksız.”

Sağ elimi tutarak içine baktı dört parmağını, işaret parmağını dışarıda bıraktı. Kafama doğru götürerek elimi, “Kendin keşfedeceksin, sarayını ve içindeki odaları. Kendi krallığının yöneticisi olacaksın, sen bileceksin hükümrانlığının sınırlarını. Sen bileceksin yollarını, kestirmelerini. Sen bileceksin hizmetlilerini ve askerlerini.” dedi. Sonra elimi göğsüme indirerek kalbime doğrulttu. “Sen bileceksin dostlarını ve düşmanlarını. Düşmanlar içinde olacak hep, dostlar dışarıda. Güneşi göreceksin, bulutları değil. Yüreklarını göreceksin insanların, dışlarındaki deriyi değil. Elleri çamurlu, yüzleri kirli olacak. Kıyafetleri yırtık, yamalı ve eksik... Ama kalpleri tam olacak. İçlerinden ırmaklar taşacak. Sen göreceksin kim sana sevgiyi akıtıyor ve bilgiyi, kim ise güneşi çalmaya çalışan bir hırsız.”

Sonra iki elimi de tutarak açtı iki yana ve üç kere söyledi “Özgürsün!”

“Artık gökyüzünün altında, dilediğin gibi gezip eğlenebilirsin. İsteddiğini yiyip içebilirsin. Özgür olmak için ilk adımı attın sen, ben her ne kadar çıkarsam da boynundaki zincirleri. Gönlündeki zincirleri çıkarmadan sen, azat edemedim ben seni. Özgürsün.”

Bir süreliğine iki yanda kaldı ellerim. Öylece baktım Deli’ye. Sonra otobüsün durakta durması ile sendeleyip bir demire tutundum. Bebeğiyle binen kadının ineceği duraktı. Kadın otobüsten inerken Deli tekrar arabayı tutup inmesine yardım etti. Sonra otobüsün kapıları kapandı. Herkes camlara yaslanıp onu seyrediyordu.

Deli arkasını dönüp son bir kez baktı bize. Gülümseyip el salladı. O el sallarken otobüs hareket etti. Artık yeni bir yol vardı önümüzde.

KAMBUR YOL

Göğün akordiyon telleri gibi geriliyordum. Kabukları soyulmuş fındık kadar savunmasız kalmıştım: istenilen gibi ama olduğum gibi değil. Bir hafakan, denizini çalar hani, o kadar çaresiz hissediyordum. Sözlerim sade, basit, gösterişsiz... Şu gittiğimiz yolun aksine çok sakindim, şu gittiğimiz yol misali çok huzursuzdum. Güneş himmetle doğmuştu yapraksız ağaçlara, suya değmeyen balıklara, göğün kinli kuşlara, yalnız insanlara, ıssız ruhlara,ecessür taşan yakarışlara, ölüleri çamurdan evler yapan mezarlığa, boş sokaklara rağmen.

Bu yol bitmiyordu. Sallanıyordu otobüs, çakıl taşları tarafından ittiriliyor sanki. Babasının salladığı salıncak gibi değildi ama... İpek gömlek, dapdar bir ceket, boğmak için vakit gözleyen kravat, açsan dertlerinden fazla evrak dolu çanta. Herkesi büyüttü mü bu yol.

Şimdilerde de işe götürüyordu; “daha önünde uzun bir yol var,” dedikleri gibi. Kimse nasıl bir yol olduğunu söylememiş olsa da var olduğunu söylemiş. Benimkisi mi böyle yoksa bana mı böyle geliyor, bilmiyorum. Biliyorum, diye gittiğim işi de bilmiyorum; biliyorum, diye başladığım sözün de devamını bilmiyorum. Tek bildiğim, engebeli bu yol midemi bulandırıyor. Bir de karşımdaki şu vahşi kambur korkutuyor.

Sarkıtlarla çevrelenmiş buz mağarasının ardında gizlenmiş mavi gözleri, bihuş bakışları, ıtri kokusu, uzun, kar tanelerinin üzerini örtmüş yüklü bulut gibi saçları, istihza eden bükülü dudakları, uçurum kıyısından toplanmış otların çizdiği elleri, duymayı reddettiği sözlerin çınladığı kepçe kulakları. Bir deliydi. Ellerini, diz kapakları çekiyor, elleriyle ayak bileklerinin kalınlığını ölçüyor, elleri kamburunu bastırmayı arzuluyor. Gözleri, elimdeki çanta ile öksürüğümü hapsettiğim elim arasında nakış dokuyor. Cünun dolu düşünceleri her halinden belli oluyordu.

Deli miydi yoksa gerçekliğin bükülü bel miydi?

Her sabah böyle oturuyor karşıma, yol boyunca bakıyor, yokuş boyunca kamburunu inceliyorum. Tüm çekiçliliğine kabuk kesilmiş kamburu... Dört ayak üzerine yürümek zorunda kalacak derecede vurguluyordu onu.

Sırtından dökülen tiril tiril mor elbisesinin altında boy gösteren kamburu, elle şekillendirilmiş gibi oldukça bombeli ve pürüzsüz gözükiyordu. Bir usta elinden çıkmış gibi şekil verilmiş kemik, vücuttan ayrılmak istiyor gibi yerleşmişti.

Taşlı yol, en son altmış sene önce yerlileri tarafından temizlenmiş, yenilenmiş, gıcır gıcır olmuştu. Şimdi ise halkın yüküyle göçmüştü; delik deşik, büyücek çukurlar, uzun yokuşlar, bir bulutların içine dalıyor bir yerin dibini yol tutuyor. Yollar; üzülmüş, elem taşımayı öğrenirlermiş, agresifleşmiş, tozu dumana katarlarmış, durgunlaşır ama yokuşlarından vazgeçmezlermiş. Yeisten esen poyrazlar karıştırır dururmuş aklını.

Tenhalıktan oldukça uzak, insanların yakındıkları dertler ve yaptıkları yorumlarla yankılanan otobüsün içinde esrarengiz bir iletişimimiz vardı. İş yoktu ama her sabah işe gider gibi biniyor, iniyordu. Köyde de kimse ile tek kelime konuşmaz, sokaklarda görülmez, hakkında en ufak söz söylenmez, evinin nerede olduğu dahi bilinmezdi. Hayalet gibi otobüste dolanırdı ki hiç konuşmamıştık, merak ediyordum kim olduğunu. Yarın sabah işe gitmeyecek ve sadece onu takip edecektim. O yüzden eve varır varmaz kafamı yastığa koydum, koyunları çitlerin üzerinden atlattım, masallar anlattım, tanımadığım bir insanın daha uykularımı bölmesine izin verdim.

Boyasının eski olduğu belli, beş yıldır her sabah halkı meydandan alıp işe getiren sarı otobüs sarsılarak ilerliyordu yeniden, oturduğum gri koltukta sıçrayıp düşüyordum defalarca, bir sağ cama bir sol cama yaklaşıyordu bedenim. İnanyetinden kuşum olmayan gündüzün ilk ışıkları camlardan içeriye süzülüyordu. Birkaç dostun kalemşörlüğünü besliyordu afitap, dahası Kambur'un gözlerine kıyasla sönüktüler. Ha zamanın gubarı ha oturduğun şu tozlu koltuk, değişmiyorlar. Mütebessim yüzlerinin taşlaşmasıyla herkes aynılaşıyor. Lakin onun kararlı yüzü değişiyor, kamburu da. Gittikçe öne doğru eğiliyor, kamburu yaş alan bebek gibi büyüyor, aşktan uzak anne-babalar gibi sevimsiz bir vaziyete geliyor.

Her zaman işime yol almak için indiğim sarı ve mavinin yer yer bölündüğü, eski ve paslanmış durakta inmemem dikkatini çekmişti. Yüzüne tam manasıyla bakmamış olsam da gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Onun ineceği zamana ayak uydurabilmek kaygısıyla hareketlerini gözlemlene çabasına giriştim. Sağ ayağının üzerindeki beni ile oynuyordu sürekli. Elleri soğuktan mavi ve moru hissettiren kırmızıya boyanmıştı. Çekiciydi... Bakınca bir daha bakmak isteyeceğin türden bir cazibe taşıyordu, deliliği seni de buz parmaklıklar arasında yaşatacak kadar canlı ve arzulu. Aşk değil, tutku değil, istek değil, sadece derin bir

hayranlığın ürünü olabilirdim. Anneye hürmet edercesine boyun eğmek değil bu, yaptığı heykele parmak izini basmasıyla bambaşka bir diyar elde eden heykeltıraş hissiyatı. Bir leylin sabahına kabussuz varmak kadar ihtiyaç duyduğun fakat karanlığın bilincinde olmak mecburiyetinde kaldığın sarhoşluğa benziyor.

Beş on dakika daha yol gittikten sonra inmeye hazırlandığımı fark ederek hızlıca çantamı alıp doğruldum. Yamuk adımlarla, insanların hoyratça yaydıkları elbiselerine ve her yeri kaplayan ayaklarına basmamak için uğraşarak otobüsten indim, üstümü başımı düzeltiyor numarası yaparken gördüklerimle hayrete düştüm. O kambur, o koskoca kambur... Bir meyve sepetine kulp sanabileceğim mukaddes kemik! Daha ikinci adımında yok oluveren kamburun yerini dümdüz, sağlıklı bir sırt aldı. Vakur duruşuyla yaprakları rüzgârda savrulan kavaklara meydan okuyabilirdi.

Kendimi toparladıktan sonra yavaşça çevirdiğim boynum üzerinden attığım bakışlarla takip etmeye başladım. Dümdüz, bal rengi toprakları hissederek devam etti yoluna. Arka taraftaki caddelerin içinden ilerliyordu. Yine yokuşun başına gelmişti, dağılmış saçları rüzgâr ile yüzüne yapıyordu. İnmeğe başladı, kamburu yeniden şekillendi ki asırlık fındık tarlalarına bedel formuna döndü. İstihza mı ediyordu? Hafif nemli toprağın verdiği soğuk esintiler, botlarıma dolan su gibi kayarken peşinden parmak uçlarımla yürüyordum. Yokuşun sonuna yaklaştığımızda durup arkasını kontrol ettiğinde kaskatı kesildim ve paltomun yakalarını yukarı kıvrarak saklanmaya çalıştım, oldukça başarısız bir deneyişt.

Kovalamaca iki alt cadde boyunca da devam etti, tümsekler aşık kamburuyla. Köye geri dönen otobüsü beklemeye başladığındaysa sorguladım neden her sabah bir yürüyüş için şu yola katlandığını; ihtiyar aklı, diyerek geçiştirdim. Kırmızının havaya yayıldığı gökyüzünü selamladım, güneş çoktan doğmuştu ancak eteğinde biriktirdiği kırmızılarını yeni yeni saçıyordu. Kopmuş parmaklar gibi geri dönüşü olmayan bir sabahı daha devirmiştik. Bir incir ağacının dibine yatırılmış gibi sırtını dayamıştı ağacın koyu renkli gövdesine. Şimdi bir titreyiş vuku bulurdu vücudunda serin bir esinti eşliğinde.

Gelen kırmızı başlıklı otobüse binerken göz göze geldik, saygıyla bir tebessümü sundum. Beni daha ilk anlarda bile hissettiğini biliyorduk ikimiz de ancak bilmemezlikten gelmenin tatminiyle başlarımızı öne eğdik. Gürültü vardı ama mana yoktu, sadece sükuneti arayan zihinlerin etrafını kuşatmış uzak adaların kısıtlanmış askerleriydi. Bakışları, duruşunu ve ruhunu tevil ediyor, düşündüklerimle çelişiyordu. Yokuş inerken kambur, düz yolda ilerlerken sapasağlam oldu. İkilim dolu bir yolculuktan sonra

yine peşine takılıp yürümeye başladım. Bu sefer yandan sırtışına şahit olmuştum. Konuşmalı mıydım? Köy yolu dengesizdir; çukurların ardına taşlar, taşlar yanına düzlükler, düzlüklerin ötesine tepeler inşa eder. Çoğumuzun metanetini gösterdiği zaman, şu yolu yürüdüğü zamandır.

Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik derken bana döndü koskoca kamburunu göremeyeceğim perspektifte. Önce taşa çevirecek sandım, sonra yüzü gülmeye başladı, rahatlayarak tuttuğum nefesimi salıverdim. Göz hizasına gelecek şekilde eğilerek elini öpmeye çalıştım ki izin vermeyerek geri çekildi.

- Benden ne istersin sen, sarı oğlan?
- Ben merak ederim...
- Buyur, dinlerim.
- Senin şu kamburun nasıl da büyüü! Bir baktım var, bir daha baktım valla yok. Yokuş gidersen beliriverir de düz yola düz kesiliverir.

Gözlerimin parlamışını görmüş olacak ki gülümsedi. Arkasını dönüp, elini beline koyup üşümüş de kızarmış yanaklarını toprağa çevirdi ve tek kelime etmeden gitti. Dere tepe düz değildi ki masalın büyüüne sahip olalım. Olduğum yerde bekliyordum, aramızda iki cihan sığacak kadar mesafe varken başını göğe dikip konuştu.

- Ey, sarı oğlan! Benim evimin yolunda bir incir ağacı var, eğer olur da görmezsen beni kestir onu da düzle yolumu, epey şevlidir. Kökleri yolumu sallar, en ufak soğukta küser, selle karşılaşınca gövdesi eğilir.

Kendi kendine konuşmaya girişti velakin ne dediği anlaşılıyordu. Gitti kendi yoluna. Aylar geçse de bir daha ne gördüm ne duydum onu. Amma velakin evinin yolunu, durağa yakın bir fabrikada bekçilik eden ağabeyden öğrendim. Ev desen değil , yolu da yok, incir ağacı da.

Kaymış toprak üzerinde tek göz yapılmış bir mıntıka. Ne tuhaftır ki bir daha incir ağacı da görmedim, durakta ekili, eğri olanı da kesmişler. Yolu nerdeyse düz olmasını diledim bir sabah ansızın yaşanan sel esnasında. Düzlensin yolu da kamburu da.

KAYIP KANATLAR

Kutup yıldızının güneyi göstermeye başladığı gecelerin birinde, gökyüzü artık renk değiştirmekten bıkmış, umutsuzca, güneşin kırbacını sallayarak doğmasını bekliyordu. Gecenin acımasız kollarında sahipsizce uyanmayı beklerken, aramızdan yine geri dönemeyenlerin olacağını biliyorduk. Bizi benimsemeyen mahlukların siyah dünyasında beyaz kuklalardan ibarettik. Var olan tek amacımızı, barışımızı hiçe sayan bu mahluklar, gecenin ve umutsuzluğun en büyük sahipleriydi. Gökyüzü aydınlıkken bile parlayan umutlu yıldızları, sırf güneş galaksideki tahtından olmasın diye ebedi karanlıkta kayboluş yolculuğuna sürükleyen mahluklar insanoğlundan başkası değildi...

Şimdi her sabah olduğu gibi, güneşin kırbacını sallamasına az kala birbirimize sokulmuş, aramızdan bugün kimin bu güvenli demir parmaklıklardan çıkıp esir olacağını düşünüyorduk. Onlardan biri yanaştı yavaşça, gür sesiyle konuşmaya başladı. Sonra her sabah gördüğümüz somurtkan, kalın bıyıklı adam başını salladı ve gözleriyle kafeste çaresizce çırpınan bizleri taradı. Kalın bıyıklı adam kendisine uzatılan bir tomar değerli kağıdı bir çırpıda yırtık cebine tıktı. Tombul, yıkanmamış elleriyle kafesi açtı, bir süre bakındı ve her sabahki o kaos ortamı yine oluşunca kızgın bir yüz ifadesi takındı. Kimin bugünkü yolculuğa kurban olarak gideceğini öngöremezken o terli elleri vücudumda hissetmemle irkildim. Kaçmaya çalıştım, ama çabam boşunaydı. Beni kavramasıyla karanlık, nefes alabileceğim yalnızca birkaç delikten oluşan siyah zindana atması bir oldu. Zindanın kapağını kapatınca artık kurtulmak için hiçbir şansım kalmamıştı. Gür sesli adam birkaç acımasız cümle daha sarf etti, sonra zindanın yükseldi ve bilinmezliğe olan yolculuğum başlamış oldu.

Her geçen saniye hayatımdan ve ruhumdan bir parçayı daha kaybettiğimi hissettiğim zindanımda uzun süren umutsuzca bekledikten sonra kapaklar bir daha kapanmamak üzere yavaşça açıldı. Ben daha aydınlığın saflığına alışmadan bağırışmalarla zindanımdan alındım, ayağıma ne olduğunu bilmediğim anlamsız bir kağıt parçası sıkıca bağlanıldı ve yüksekçe bir platformun üstüne konuldum. Etrafımdaki curcuna, bir savaş meydanını

andırıyordu. Zihnim karmaşa içinde yön ararken, birden kulakları sağır eden ama yabancı olmadığı o kurşun sesi duyuldu. Bedenim irkilmeden, reflekslerim harekete geçti. Platformdan atıldım, içgüdülerime tutunarak kanatlarımı açtım. Doğduğumuz günden beri, tıpkı kurt ulmasıyla tehlikeyi sezen koyun sürüsü gibi, biz de ne zaman bu düşmanlık sesi duysak gitmek zorunda olduğumuz hedefe çaresizce kanat çırpardık. Ancak kaçış her zaman kurtuluş değildi. Uçmayan ya da yanlış istikamete giden olursa, kanatlarını kırar, günlerce aç bırakırlardı. Zamanla, bu sesin neye işaret ettiğini öğrenmiş, demir parmaklıkların arasında beklemeyi yaşamın doğal bir parçası haline getirmiştik. Şimdi ise sisli sonumdan biraz da olsa haberdar, içinde yankılanan korkuyla hedefime doğru kanat çırpıyordum. Umutsuz ama kaçınılmaz bir çıkmaz yola adım adım yaklaştığımı bilerek...

Kanat çırpmanın, uçabilmenin özgürlük olduğunu sananların dünyasında, ben yalnızca gökyüzünü süsleyen bir kafesin içinde süzülüyordum. Rüzgârın itaatkâr ellerinde savrulurken, yönümü tayin edemediğim, önüme serilen yolların ne gibi girdaplar sakladığını bilemediğim bir yolculuğa çıkıyordum. Ufukun belirsiz çizgisine doğru kanatlarımı açtığımda, göğün hüzünlü gözyaşları usulca yeryüzüne düşmeye başladı. Yağmur, sessiz bir ağıt gibi toprağı okşarken, ben de sığınacak bir yer aramaya başladım. Sonunda dört duvarla çevrili, birkaç kapıdan oluşan, iki katlı eskimiş bir binanın pencere duvarlarından birine sığındım. Yağmurun dinmesini beklerken pencerenin içinde ne olup bittiğini izlemeye başladım. Sararmış, üstü çizik dolu onlarca masa ve kırık, sandalye misali tahtaların üstünde oturan küçük suratlılar, meraklarından birkaç kırıntı kalmışken sıkılarak karşılardaki adamı ve tahtaya karalamış olduğu, büyük ihtimalle işe yaramayacak olan beyaz tebeşir yazılarının umarsızca dans edişini seyrediyorlardı. Arada bir tavanda asılı olan zamanın efendisine bakmaktan kendilerini alıkoyamıyorlar, burada oluşlarının nedenini sorguluyorlardı. Ne de olsa hiçbir dertleri olmadan birkaç yeri yamalı olan topa bir tekme atmak, horoz şekerini tadını bir daha unutmamak üzere durmadan ısırarak ve büyüyünce adını bile hatırlamayacakları oyunları son kez coşkulu şekilde oynamak varken neden bunların keyfini çıkaramıyorlardı? Onun yerine burada, kısacık olan hayat yollarının en masum kısmını mavi önlükleriyle bir daha geriye dönememek üzere saatlerce harcamak zorundalardı. Ah bu insanoğlu, ne de değer bilmez şeydi! Önce büyümek, kendi ayaklarının üstünde durabilmek isterdi, hayalini kurduğu yetişkinlik çağına gelince de geride bırakmış olduğu çocukluğunu bir daha yaşamayı arzulayıp dururdu. Oysa bilmezdi ki önemli olan yolun sonraki kaldırım taşında ne olacağını merak etmek değil, bulunduğu her noktayı bir daha gelemeyeceğini varsayarak yaşamaktı. Birden anlamsız bir melodi yankılandı dört duvar arasında ve içerdeki solmuş çiçeklerin yeniden canlanması için böylesine bir melodiye ihtiyaç duymaları insanlığı bir kez

daha sorgulamama neden olmuştu. Şimdi biliyorlardı çocuklar ne yapmaları gerektiğini, onlara verilen 5-10 dakikanın tadını nasıl çıkaracaklarını. Bu kısacık yol molası bile onlara hayatın tadına varacaklarını hatırlatırken, onlar zamanın önemini giderek unutacak değer bilmezlere dönüşmeye başlamışlardı oysaki. Yağmurun dindiğini görünce bu melodinin teşvik edici sesiyle çaresizce yolculuğuma devam ettim.

Göğün ürkek mavisinde savrulurken, karamsar bulutlar ufkumda ağır ağır kümeleniyordu. Her biri, içimde yankılanan belirsizlikleri birer nakış gibi işliyordu gökyüzüne. Yolculuğumun sonunu kestiremiyor, havada süzülmenin hafifliğiyle kaderimin ağırlığı arasında sıkışıyordum. Ama sonra... Birden, rüzgârın yüzü değişti. Önce usulca tenime değdi, sonra vahşi bir kartal gibi pençelerini açarak üzerime çullandı. Yine sığınacak bir yer aramaya koyuldum. O an, uzun bir bina gözüme çarptı; betonun labirent, dikey bir mezar. Yüksek katlarından birine sarkan beyaz bir boru fark ettim ve titrek kanatlarımı dinlendirmek için üzerine kondum. İçeriye göz gezdirdiğimde gördüklerim, bir makinenin içindeki çarkları andırıyordu. Harıl harıl çalışan yaratıklar... Pencereleriyle dış dünyadan kopmamayı vaat eden, ama içeridekileri camdan hapishanelere mahkum eden bir bina... Gözleri mavi ekranların boşluğunda kaybolmuş, düşünceleri rakamların ve dosyaların içinde boğulmuş insan kalabalığı... Masalarının başında eğilmiş, omuzlarını çökmüş bir yük gibi taşırken, farkında olmadan kendilerini masalarına zincirliyorlardı. Masa dediysem, bir mabedin sunağı değil bunlar—ruhun değil, kaybolmuş zamanın kurban edildiği tahtadan tabutlar. Üzerlerinde birkaç kişisel eşya: bir solmuş çiçek, anılara gömülmüş bir fotoğraf karesi, yılların ağırlığını taşıyan eski bir kahve fincanı... Ve elbette, uğruna her şeyin feda edildiği kağıt parçaları. Değerli dedikleri bu kağıtlar, aslında yalnızca birer mühürdü—zihinlerini sessizce tüketen, zamanlarını sinsice çalan, kalplerini örseleyen görünmez mühürler. Ruhlarını sattıkları bedenleriyle bu mavi ekranların önünde saatlerini boşa harcadıklarından şu an haberleri yoktu. Bu birkaç “değerli” kağıt parçasını kazanmak, saçlarına aklar inmesinden, geride bıraktıkları bunca yok olan saatten ve hatta yozlaşmış zihinlerinin yetkinliğini giderek kaybetmelerinden bile daha önemliydi artık. Hayat meselesiydi bu. Ne de olsa bu kağıt parçaları olmadan yola çıkılmazdı. Oysa bilmedikleri ilk şey yolculuğun yarısını bu kağıt parçalarının ihtiyaç duymadan çoktan bitirdikleriydi. İkinci şey ise “yeterli” kağıt parçasına sahip olduklarını düşündüklerinde o yolculuğun çoktan bitecek olmasıydı. Ve ben, borunun ucunda titreyen bir gölge, tüm bunları izleyerek iç geçirdim. Yol mu? O zaten buradaydı. Ama onlar, yolun kendisini değil, yalnızca varacakları durağı görmeye programlanmışlardı. Ve ne yazık ki, vardıklarında geriye hiçbir şey kalmayacaktı...

Yırtıcı rüzgâr, gökyüzünün öfkeli soluğu, nihayet biraz olsun dindiğinde kanatlarımı açıp yola koyuldum. Havada süzülürken, insanoğlunun ne denli kör olabileceğini düşünmeden edemedim. Zaman, avuçlarımdan su misali akıp giderken, nasıl oluyor da hiçbir şeyin farkına varmadan yaşıyorlardı? Her an, yolculuklarının haritasında bir durak daha siliniyor, yine de fark etmeden, kaybolan yollarını seyrediyorlardı. Sonsuz bir gökyüzünde, iz bırakmadan kaybolacak birer yıldız gibi, varoluşlarının kıymetini anlamadan göçüp gideceklerini anlayamayacak kadar körler miydi? Tam bu düşüncelere dalmışken, göğün gri orduyu bir kez daha öfkeyle homurdandı. Bulutlar, göklerin mutlak sahipleri olduklarını hatırlatmak istercesine gök gürültüsüyle hüküm sürdüler. Uğultulu fırtınanın arasında, kendime sığınacak bir yer ararken, eğer gecikirsem ulaşmam gereken noktaya vardığımda nefretle yok edileceğimi biliyordum. Tek katlı, geniş ve son yapraklarını da dökmeye başlayan ağaçlarla dolu bir bahçesi olan binanın penceresindeki saksılardan birinin yanına kondum. İçeride, zamanın beyazlattığı saçlarıyla, yüzü yılların buruşukluğunu taşıyan yirmiyeye yakın insan. Kimi tekerlekli sandalyede, kimi uzun süredir üzerinden kalkmadığı belli olan mavi koltuklarında... Kimisi gökyüzünü seyrediyor, kimisi tombala oynuyor, kimisi ise sessizce ruhundaki doldurulamaz boşluğu doldurmaya çabalıyordu. Hepsisi sanki artık olacakların farkında, çaresizce dışarıdaki ağaçlar gibi ömürlerinin son yapraklarının dökülmesini bekliyorlardı. Odanın içine sinmiş zaman, ağır bir koku gibi etrafa yayılmıştı. Hepsinin yüzünde yılların biriktirdiği sevinç, hüznün ve mutlaka pişmanlık vardı. Geride bıraktıkları zaman, ellerinde kalan bir avuç toz gibiydi—ne kadar sıkı tutmaya çalışsalar da, parmaklarının arasından usulca akıp giden. Şimdi hepsi, yarım kalmış hikâyeler gibiydiler; mürekkebi tükenmiş, bir daha yazılmayacak unutulmuş sayfalar...Evet, yolun son durağına geldiklerinin farkındalardı ama keşkelerin etrafta uçtuğu hayatlarında “keşke yeniden yaşasaydım” dedikleri birçok şey olduğunun da geç farkına varmışlardı. Ah, insanoğlu! Bilinmezliğin haritasında her bir durakta geçirdikleri anların değerini bilselerdi... Bir sonraki durağa varmadan önce, geçmişlerini bir hazine sandığı gibi saklayabilselerdi... Belki de yolun son durağı, şimdi olduğu gibi bir vedanın solgun rengi değil, en keyifli şarkının en güzel notasını taşıyan bir bitiş olurdu. Oysa şimdi yalnızca önceki durakların zevkini arzulayan mahluklardan farksızlardı...

Artık zamanımın azaldığını hissettikçe kanatlarımı daha da hızlı çırpmaya başladım. Her vuruşumda gökyüzü benimle birlikte sarsılıyor, rüzgâr daha keskin esiyor, yağmur daha vahşi yağıyor, şimşekler daha öfkeli çakıyordu. Sanki doğa da benim acelemi hissediyor, hızımı taklit ederek son bir çırpınıyla yolculuğuma eşlik ediyordu. Önümde, bilinmezliğin ardına gizlenmiş karanlık giderek büyüyordu. Aklımın kıyılarında, istemsizce, maviye bulanmış imgeler beliriyordu: Mavi önlükler, mavi ekranlar, mavi

koltuklar... İnsanoğlu, doğduğu andan itibaren göğe olan yolculuğuna hazırlanıyordu aslında. Fakat bu yolculuk, ayaklarına bağlanan zincirler yüzünden hep yarım kalıyordu. Kanatları vardı ama uçabileceklerini bilmiyorlardı. Belki de bu yüzden mavi göğu hep bir pencerenin ardında izlemekle yetiniyordu. Bir felaketin habercisi gibi kararımış bu bulutların arasından güneşin mavi göğu aralayarak açacağına olan inancım artmıştı. Fakat hissettim... Biraz daha devam edersem rüzgâr beni geri dönüşü olmayan bir karanlığa sürükleyecekti. Aşaağıya baktım. Altımda, köklerini toprağın en derin sırlarına salmış yaşlı kavak ağaçları vardı. Yorgun kanatlarımı dinlendirmek için onlardan birinin kollarına sığdım. Fakat burada beni başka bir şey bekliyordu: Yüzlerce taş... Soğuk mermerden, yüzeylerinde kazanmış isimler ve sayılar olan taşlar. Ziyaretçileri vardı bu taşların; kimileri başlarını eğmiş, kimileri içli içli fısıldıyor, kimileri ise göz yaşlarını bir dua gibi toprağa bırakıyordu. İnsan, geçmişiyile konuşmanın yollarını böyle buluyordu demek. Tam o sırada rüzgar bir kez daha şiddetlendi. Kavak ağacı hışırdadı, dalları titredi, ben ise düşmemek için kanatlarımı sımsıkı kapattım. Kanatlarımı açmam gerektiğini biliyordum oysa. Başımı kaldırdığımda göğu delip geçen bir ışık hüzmesiyle karşılaştım. Yolculuğumun karanlık yolları artık sonsuza dek tüylerim kadar aydınlıktı...

“Ağaca yıldırım düşmüş, yaklaşmayın lütfen!”

Geçilen, geride bırakılan yolların hepsi bir bir yanarken, artık kayıp yıldızlar gökyüzündeki yerlerini bulmuşlardı. Kimsenin onları göremeyeceği bir evrene yolculukları son bulmuştu. Onlar, göğuün karanlığında parlayan sayısız umudun aydınlığıydılar yerdeki umutsuza, kimsesize, kaybolmuşa...

“Ölmüş beyaz bir güvercin bulduk, ayağına bir not bağlanmıştı.”

“*Kayıp yıldızın yolculuğu güneş doğana kadardır...*”

Öne Çıkan Öyküler

FARKLI YOL AYNI DURAK

Omuzlarındaki yükü taşımaya çalışan bir adam otobüste oturduğu koltuğa yaslandı, ellerini saçlarına götürdü. Kısık gözlerinin arasından kendi rengi görünmeyen göz bebekleri, biraz daha gözyaşı döktü. Utanıyordu hâlimden, benliğinden ve kelimelerinden. Yaptıklarından utanıyor, benliğini benimsemiyor, kelimelerini yanlış seçtiği için pişmanlıkla boğuşuyordu. Pişmanlık yerine saçlarıyla boğuşmayı seçen adam, durmadan ellerini saçlarına götürüyordu. Ellerini saçlarının arasından çekerken İstanbul'da yine yağmur başlamıştı. Yağmur durmaksızın yağarken o sadece düşünüyordu. Ne yapacağını bilmiyordu, içine düştüğü çıkmaz sokaklardaki kaçış yolunu bulamıyordu. İstanbul'dan gitmeyi planlayan adam bir türlü başaramıyordu. Ancak bu şehri terk ederse kafası rahatlayacak, doğru kararlar verecekti. Fakat İstanbul'un Boğazı sanki onu boğmakla tehdit ediyordu da tek adım dahi atamıyordu. Bu yüzden eli kolu bağlanmış kaderini bekliyordu. Yardım almayı düşünüyor, birileri destek olsun istiyordu ama sığınabileceği bir yürek, tutacağı hiçbir el yoktu. Kendi kendine ayakta durmaya çalışıyor ama sendelemekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Yalnız değildi özünde ama kalbinin yanında atan bir kalp ya da parmaklarıyla iç içe geçmiş bir el yoktu. İstanbul'un dar sokakları onu hapsedmişti.

Ve yine aynı şehrin sokakları o yağmurlu günde uzun, kahve saçlı ve yeşil gözlü kadını boğuyordu. Durakta otobüs bekleyen kadın yine adamlarla aynı çaresizlik içindeydi. Otobüsün gelmesini bekliyor gibi görünse de kendisini bekliyordu aslında. Uzun bir yolda bekliyordu kendini, belki de uzun bir yolda beklediği için hiç karşısına çıkmıyordu. O da benliğini düşünüyordu, hayatını ve hayatsızlığını düşünüyordu. Zamanı sorguluyor, bir taraftan da yaşadıklarını düşünüyordu lakin düşündükçe gemisi daha da batıyordu. Yaşadıkları baktığımızda normal şeylerdi fakat onun bunu taşıyacak gücü yoktu. En hafif şeyi bile artık kaldıramayan omuzlarının tek duası eve gitmekti. Otobüs gelmek bilmiyordu, kadın ise nasıl ayakta duracağını bırak, nasıl nefes almaya devam edeceğini bile bilmiyordu. Onun da elini tutacak, kalbini soluksuzca attıracak ve ona nefes aldiracak kimsesi yoktu belki. Var da olabilirdi ama o yok gibi hissediyordu. Varlığını

hissetmedikten sonra olmasının ne anlamı vardı? Varlığını hissettirmeyen her şey sadece yer kaplardı. Kafamızda, kalbimizde, hayatımızda ve yalnızlığımızda kaplardı yer. Kadın, kendi içinden geçirdi: “Yorulдум...” Zaten hayatı yorulmaktan ibaretti. Onun yüküne destek olacak hiç kimse yoktu. O, varlıklarını yokluk olarak görüyordu. Yağmur, yollarını daha da ıslatırken kalabalık durak söylenmeye başladı. Kadın o kadar dalmıştı ki tek kelime etmeden yolu izlemeye devam etti. Arabalar geçip gidiyordu. İnsanların sabırları tükeniyordu. Sinirleniyorlar, söyleniyorlar fakat hiçbir şeyi değiştiremiyorlardı. Boşa sinirlenmek sadece kendimizi yakardı, diye düşünen kadın sessizliğini koruyordu. O sırada yolun başında görünen renkli ışıklar otobüsün geldiğinin habercisiydi. Otobüsün geldiğini görenler bu sefer “sonunda...”, “Daha geç gelseydi, olmadı böyle.” diye söylemeye başladı. Hayat bundan ibaretti aslında. İster tek bir kişi olsun ister tüm İstanbul, bir insanı herhangi bir şey için tamamen memnun edemezsiniz. Kimse hiçbir zaman her şeye tamam olamazdı. İnsan hep kusur bulurdu çünkü duygular olmadığı zaman her şey kusursuzdu ve bu kusursuzluk onu rahatsız ederdi. Kadın ulaşım kartını çantasından çıkarıp otobüse binmek için sıraya girdiğinde kapüşonu olmadığı için saçları sırlıklam olmuştu. Kartını okuttu ve şans eseri bulduğu boş bir koltuğa geçti. Oturması gerekiyordu. Evet; yaşı gençti, yaşlılara yer vermek falan kuralları geçerliydi ama bir insanın gençliği veya ihtiyarlığı yaşından ibaret değildi. Bir insan ruhen genç olmadıktan sonra fiziksel olarak dimdik dursa ne fayda? Kadıköy'den gelen otobüse neredeyse ikinci duraktan bindiği için onun oturması pek göze batmadı. Oturduktan sonra kulaklığını taktı ve sevdiği bir şarkıyı açtı. Kafasındaki sesleri susturmak için çabalıyordu, sonuna kadar sesini açtığı şarkı kafasındaki sesleri azaltır diye düşünüyordu. Fakat yine yanılmıştı. Düşünmeye devam ediyordu. Farkına varmadığı yalnızlığı hakkında düşünüyordu, aslına bakarsanız. Düşündüğü şey yalnızlığıydı ama o kadar istemiyordu ki bunu kabullenmek, düşündüğü şeylere isim dahi veremiyordu. Yalnız olmayı, yorulmayı, yorulunca desteğini göremediği insanlara maruz kalmayı kabullenemiyordu belli ki. O, insanların farklı yüzleriyle uğraşmayı sevmiyordu çünkü kendisi daha kendi yüzüyle baş etmeyi beceremiyordu. Fakat İstanbul onu binlerce farklı yüzün arasında sıkıştırmıştı. Düşüncelerinin başını ağrıttığı kanısına varan kadın, çantasından ağır kesici çıkarmaya uğraşırken karşısında oturan adam dikkatini çekti. Başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin içini göremediği adamın yanakları ıslaktı. Yağmurdan olabileceğini düşündü ilk başta kadın fakat yanakları hariç her yerinin kuru olduğunu fark etti adamın. Anlam veremedi kadın. Düşünemedi ya da zaten düşünmek istemiyordu. O kadar yorgundu ki fikirleri zihniyle buluşamıyordu. Fikirler zihinden çıkmaz mıydı? Zihni dolu olan bir insanın artık fikirleri kalbinden çıkmaya başlardı. Adam durmadan ellerini başına götürüyor sonra geri normale dönüyordu. Kadın etrafındaki sesleri duymuyordu. Adam başını kaldırdı. Kadın tekrar kendine döndü. Kadın sanki onu hiç görmemiş gibi yapıyordu

ve adam, kadının onun varlığını fark ettiğini hissetmeyecek kadar yorgun ve yalnızdı. Düşüncelere kapılmış iki birey, yalnızlığı doruklarına kadar hissediyordu. Koca İstanbul'un küçük sokakları ve akıl almaz kalabalığında hüzün, can sıkınlığı, kalp kırıklığı ve yorgunluk onları bulmuştu. Bu kadar kalabalığın arasında nasıl yalnız oluyorlardı? Konu yalnız olmak değildi zaten. Kimse istediği hâlde yalnız olamazdı. Sizinle aynı duyguları, acıları, olayları yaşayan birisi varsa yalnız olamazdınız. Sizinle aynı yerde bulunan birileri varsa yalnız olamazdınız. Aynı anda nefes aldığımız birileri varsa siz hiçbir zaman yalnız olmamışsınızdır. Onlar da yalnız değildi. Yalnız hissediyorlardı. Yalnız olmak ve yalnız hissetmek bambaşka şeylerdi. Biri bir uçtaydı, diğeri öbür uçta. En yakınınızın yanında yalnız hissedebildiniz, sevdiğiniz birinin yanında yalnız hissedebildiniz, koskoca İstanbul'da yalnız hissedebildiniz. İstanbul sizi hapsedebilirdi; bir vapura, belki kalabalık ya da bomboş bir otobüse ya da küçük bir taksiye. Fakat yalnız olamazdınız. Bir yerde yalnız olamazdınız; kimsenin ellerinizi tutmasına ya da kalbinizi hissetmesine gerek yoktu. Birinin, bir şeyin varoluşu sizin yalnızlığınızın yok oluşuydu. Yalnız olmak yoktu, yalnız hissetmek vardı. O otobüste o kadın ve o adam, yalnız değillerdi ama iliklerine kadar yalnız hissediyorlardı. İstanbul onları bir otobüste karşılaştırmış, yalnızlıklarını yok etmişti ama yalnızlık duyguları hâlâ nefes alıyordu.

O otobüs, o gün oradaki tüm yalnızlıklarla ve tüm kalabalıkla bir kaza yaptı. Yaptığı kazada bedenler yerle bir oldu, duygular hiç inmemek üzere havada asılı kaldı. Kadın, ağrı kesicisini almadı, adam İstanbul'dan çıkamadı. İstanbul'un sokaklarında yalnız olmayan yalnızlar tekrar sayfalara karıştı. Fakat o kadın ve o adam o sokaktan yalnız çıkmadı. Çünkü en başından beri yalnız değillerdi. Hisler yanıltırdı ve bize hakikatleri gösterecek olan hislerden fazlasıydı. Onların yalnız hissetmeleri onları yalnız yapmamıştı. Hikâyenin sonunda birbirini bulan yalnızlar birbirini asla yalnız bırakamadı. Çünkü yalnızlıklar yeni birlikteliklere işaretledi. Yalnız hissetmek, geniş sokaklarda tek başına yürümekti fakat bu sefer onlar dar bir sokakta iki kişiydi. Ve sokağın sonu hiçbir zaman olmadı.

Öne Çıkan Öyküler

MAHZUN İNSANLAR İSTASYONU

Kış güneşinin üzerini örttüğü küme küme bulutların altında, evrenin uçsuz bucaksız zamanlarına karışan lokomotifin sesi kavak ağacının dallarında yankılandı. Trenin hızı, duvarların gölgelerinin içine girerek dans ediyor, dar vakitlerden birine karışanların sesini müjdeliyordu. Bu tuhaf ve manidarses, izini süren insanları buğulu diyarlara sürüklüyordu. Başka renklerin maneviyatında süzülünce kendi izini bulabileceğine inananların yolculuğuydu bu. Bavullarının kuytu köşelerine mimozalı hislerini saklarlar ve çoğunlukla onları bozkır yeşilinin en dibine gömmek isterlerdi.

Belki de bu yüzden ressam olmuşum ya! Babamdan kalan kırık fırçalarla hayatın bin bir tonunu birbirine karıştırır gelip geçenlerin portresini tik tak oturtuverirdim buruşuk parşömen kâğıdına.Ekmek teklemi tren garındaki hüznü yüzünden okunan bu insanlarla yürütürdüm ekseri... Her kış günü yeri yurdu olmayan insanların kendi ülkelerini inşa etme çabasını gözlerdim onlarda. Çoğu gerçek hayatın hoyratlığından kırgın, pamuk şekerden bir diyarın içinde şatafatlı şatoları olmasını arzu ederdi. Aradıkları ülke bu şehrin ruhunda tomurcuklanmayınca da kaçmak isterlerdi hep. Bu kaçış hali nasıl olur bilmem bir şekilde çehrelerinde hayat bulurdu. Göz bebeklerinin kuyusundan hissetmiş olmalıyım yoksa karşımda oturan kimsesiz Ahmet neden bana böyle mahzun mahzun baksın? Ne kederli çocuktur ama o! 1951'den beri onun gibisi karşıma oturmamıştır hiç. Mustafa'nın tren tekerleğiniyağlamasına yardım ederken tanımıştım o küçüğü. Boncuk boncuk mavi gözleri, kapkara elleri ve soğuktan büzüşmüş dudaklarıyla:

-“Bedri amca nasıl böyle, iyi mi?”

-“Sabit dur evlat, hareket etme.”

Dediğimde ise mahcup olur, put gibi dururdu karşımda. Ahmet'i ufuk çizgisiyle birleştirdiğim sıralarda İbrahim'in hüzzamı dağların ufuklarına yaslanmış, tablomun dehlizlerinde hayat bulmaya başlamıştı.

“Eşiyile uçuşan kuşu kasırğa yel eğlemez. Yâr ile çıkan yola yürür vermeden mola.”

İbrahim bizim istasyonda mahzun, hayalperest ve muvaffakiyeti oldukça yüksek bir tamburi idi. Her bir eseri bin bir titizlikle icra ederdi. O notalara dokundukça heyecanlanır, fırçamı nağmelere göre hareket ettirirdim. Ahmet de bunu fark eder, ruhundaki coşkuyu tatlı bir tebessümle hissettirirdi bize. Dolup taşan bu yolcu kalabalığında üçümüzün dostluğu bizi ayakta tutardı. Bu sırdaşlık hali bilmem nasıl olur tüm tren garını baştan aşağıya sarıp sarmalardı. Önümüzden gelip geçen bu bulanık silüetlerin arındaki hikâyeleri münakaşa ettiğimizde yolcular için mesafeler uzar, zaman kendi sarmalında dönüp durmaya başlardı. Boylu boyunca uzanan kamışların ardında ipek kozalarını örmeye yeltenirdi herkes. Yeni hayatlar, duygular, yerler motiflenirdi hayallerimizde. Maziden getirilen masalların köprüsüydü dünyanın unutulmuş ucundaki bu tren garı. Başlangıcın ve bitişin tahtadan köprüsü... Bir oraya bir buraya belli belirsiz bir nehir üstünde sallanır durdur böyle bütün hayat. Arayışın kapısının aralanışı bir toz misali uçuşup dururken fani vücutlara konardı böyle zamanlarda. İbrahim, Ahmet ve ben maskeleri yıkıp çehrelerin özündeki maneviyatı kavramayı meslek edinmiştik. Sanatkâr olmak toplumla özdeşleşme serüveniydi ne de olsa. Hayatın renkleri olmasa benim fırçam solgun birer çiçeğe dönüşürdü. Asıl mühim olan da buydu işte! Kendini, insanların gözlerindeki menevişin durgun sularına bırakmaktı Çiçeği her gün, sıkılmadan, itinayla sulamakta güneşin gölgesinde onu gözlemektiydi...

Yolcu anonsunu duyunca düşüncelerimde bulanıklaşan sisin gürültüsuaralanıverdi. Nefes kesen bu Kırklareli soğuğuna kimileri aldırış etmeden trene doluşmaya çalışıyor kimileri ise garın kuytu köşelerinde ısınmak için teselli arıyordu. Semaverin buharında pişen kestane kokusu, insanlara istasyonun tahta kapısının ardındaki patikaları müjdeler gibiydi. Busunturlu, rutubet kokulu yerin ardındaki ayak izlerini haber ediyordu. Trenler ardınca sıralanırdı böyle zamanlarda. İçlerinde boylu boyunca akan ırmağı başka şehirlerde, çağlarda yaşamaya koşmak vakti gelir konardı lokomotifin ucuna. Son kez arkalarına bakarlardı. Gidip arayışı aramak mı yoksa kalıp bu ahmak dünyanın demir zindanlarına hapsolmek miydi olması gereken? İşte bu istasyonda ben hep bu iki ucu düşündüm durdum. Yaşamımı bu atmosferle kapladım. Kendi istasyonumun ışıklarını birer birer söndürdüm, kapılarını kapattım gelip gidenlere. Sonra baktım ki o sisin içinde bir ben kalmışım. Bir garip ben... Kendi buz yığını evrenimin enginlerinde yapılan seyahatten müteşekkil bir ben... Beni ben yapan sıcaklık. Hani şu kekremsi tadı alıp götürönlör, başlangıçlar ve bitişler... Kendi pamuk şekerden ülkesinin kurucusu olabilönlör.

Öne Çıkan Öyküler

HAYAT YOLU

Kentin sokakları birbirine benzerdi. Taşları eski, kaldırımları aşınmış, her köşe başında bir başka hatıra, bir başka gün birikmişti. Burada her adım, bir hatıra çağırır; her cümle, yürüyüş bir başka yıkık duvarın ya da terk edilmiş bir evin izini taşırlardı. Onun için bu şehri bilmek, sadece sokakları ezberlemek değil, her bir kırık taşa, her bir çatlak duvara ait olan acıları, geçmişin çürümüş hatıralarını taşımaktı.

Anıları ezbere okuyan biri gibi yürürdü sokaklarda. Sanki her köşe başı, her sokağın kıvrımı, bir zamanlar burada yaşamış olan insanlardan geriye kalan tek izdi. Bu şehirde kaybolmuş, dağılmış bir şeyler vardı. Eskiden muhtarlık olan yerdeki parka doğru yavaşça yürüdü. Gece parkı sararken, çocuk, yalnızca adımlarını duyabiliyordu. Yağmurun bir süre önce dinmesiyle etrafın sükuneti daha da belirginleşmişti. Birkaç son damla, parkın toprak yolunda kaybolmuş, hava taze, ama soğuk. Çocuk, yalnız bir an için yürümeyi bırakıp yerinde durmayı düşündü. Fakat adımlarını atmaya devam etti. Geçmişine dair o bulanık anılar, sanki her adımda daha da geriye gidiyordu. Bir süreliğine ne geçmiş vardı ne de gelecek. Her şey bir anın, bir kaybolmuşluğun içinde birleşiyordu.

Parkın sakinliği, ona huzur vermişti. Çünkü hiç kimseye güveni kalmamıştı. Yalancı ilişkiler sessizlikler ilgi bağımlısı olan sefiller her biri gözünde o kadar yapay, o kadar bayağı geliyordu ki düşündükçe nefret ediyordu hepsinden, ama huzur, bir tür sessiz fırtınaydı. Sanki her şeyin bir an durduğu, ama sonra yeniden hızla hareket etmeye başlayacağı rüzgardı sessizlik. Çocuk, her adımda, bir kayıp zamanın derinliklerine dalmıştı. Ağacın altına geldiğinde, tekrar bir duraklama hissetti. Ayakları, sanki başka bir yere çekiliyormuş gibi ağırlaştı. Gözleri, gövdesinin yaprakları arasında kaybolmuş olan karanlığa odaklandı. Gözleri, yaşadığı kayıpların izleriyle doluydu ama bir yandan da umut geçiyordu içinden.

O, çocukken bazı şeylerini kaybetmişti... Doğduğu evi oyuncuklarını, annesini kaybetmişti. Bir zamanlar evi sıcak ve huzurlu gelirdi. Tekrar gittiğinde doğduğu eve yıkılırken, küçücük bahçesinde annesinin diktiği kayısı ağacını hatırladı, artık yoktu. Onu mahalledekiler kesmişti yakacak odun yapmıştı. Küçükken kocaman gelen evin merdivenini şimdi iki adımda çıkıvermişti. Evin kapısından girerken başını eğerek girmişti içeri. O kocaman ev, iki oda ve bir damdan ibaretti. İki oda bir ömrü ifade ediyordu. Bir neslin bir ömrünü temsil ediyordu...

Sıcaklık, bir sabah, hiçbir uyarı olmadan, bir rüzgâr gibi çekilmişti. Ne zaman o boşluğu hissetse, aniden hatırlardı: Annesi, bir sabah, sadece bir anlık bir suskunluk içinde kaybolmuştu. Geriye, gövdesinin silueti, hatıralarının kırıkları, karanlık bir boşluk kalmıştı. O, küçücükken annesinin kaybolmuşluğuyla karşılaşırken, babası ona sadece sessizliği miras bırakmıştı. Bir gün annesinin yerine eve gelen teyzeler onu sarmalayıp bir hafta boyunca yemek getirmişti. Herkes ağlamaklıydı ama hepsi de ona sen erkeksin ağlama diyordu. O erkekti, güçlü ve kararlıydı, herkesi parmağında çevirmesi gereken oydu. Babası gibi güçlü olmalıydı, evden uzak hissiz. Gelenleri kapadı karşılayan, içeri girmeyen, hep bir işi olan, oğlunu neredeyse hiç görmeyen, günlerce çalışan bir baba... Güç, bu muydu?... Hissizleşmek miydi güç? Ama o baba olmalıydı. Gerekirse hissiz olmalıydı. Çünkü o erkekti. Babasının yüzü, her geçen günde daha fazla, kaybolan bir insanın çehresine dönüşmüştü. Duygularını kendisine gömmek, her türlü sözcüğü bile dondurmak; işte babasının yaptığı buydu.

Kendi çocukluğuna dair bir tek anı, derin bir uykunun içinde kaybolmuş gibi, parça parça hayatta kalmıştı. Hüzün, acı, belki de gözyaşı hayır bunlar olamazdı, hiçbir şey net değildi. Hatta bazen, kaybolan annesinin yerine bir başka kadının gölgesini görürdü, babasının yanında. Akşamları kendisinin uyuduğundan emin olunca babasının evden gittiğini fark ediyordu. Yeni ayakkabılar gelmişti kapının önüne. Hoş kokular sarmıştı kıyafetlerini. Babası sık giyinmeye başlamıştı, bazı günler çocuk annesi gelecek sanmıştı, artık ağlayacak annesine bırakacaktı her şeyi, tekrar çocuk olabilecekti. Başka bir kadını babasının yanında gördüğü, babasının elini tuttuğu ve ona merhametli davranan. Kendinin geri çekmişti, o annesi değildi. O, annesini bekliyordu ve bu kadını asla sevmek istemiyordu. Çünkü babası onun yanında güçsüz oluyordu, gülüyordu. Bazen onunla ağlıyor, bazen de onun yanında çocuklaşıyordu. Annesinin yerine geçen bu yüze asla dokunamaz, ona bakamazdı. Bu şekilde kaybolmuş bir hayatın içinde nereye gideceğini bilmiyordu.

Şimdi oturduğu ıslak banktan bakınca daha iyi anlıyordu bazı şeyleri. O istemediği bir evin içine doğmamıştı belki, ama günden güne istemediği bir yuva onun için doğuyordu. Kalktı biraz biraz yürüdüğünde ayakları bir

şeyden habersizdi, fakat rızası yoktu gittiği yöne. O dağılan ikinci yuvasını düşündü. Babasının evden ayrılmasını istiyordu o kadın. Gitmeliyiz diyordu yeni annesi. O zaten bizi istemiyor, bırak onu bir okul yurduna, biz dünyayı gezelim, diyordu. Ama çocuk babasını seviyordu, sevmek istiyordu. Geçmişten kalan her şeyi, babası ve annesinin mezarından ibaretti. İsteddiği olmamıştı, ailesi onu bir yurda vermişti ve artık kendi evim dediği şehrin sokaklarında bir eve bile sahip değildi. Giriş çıkış saatleri belli olan, onu hep denetleyen hapishane gibi bir yurda sahipti.

Zaten yarım saati kalmıştı, gitmeliydi ama ona bu sokaklarda yürümek hayatta yaşadığını hissettiriyordu. Yurda doğru yürümeye başladı, içeri girdi, içi öyle umutsuz öyle karamsardı ki, bakışları ben buralı değilim ben bu değilim diye çığlık atıyordu. Kendi içinde ne zaman ve nerede başladığını hatırlayamadığı bu yolculuğun sonu nereye varacaktı? O esnada yurt görevlisinin dinlediği radyodan duyulan türküyü mırıldanmaya başladı: “Uzun ince bir yoldayım, gidiyorum gündüz gece / Bilmiyorum ne haldayım, gidiyorum gündüz gece..”

Öne Çıkan Öyküler

KALBİNİN DURDUĞU YERE YOLCULUK

Dışarısı günlük güneşlikti. Lakin kalın siyah perdeler güneşin içeri girmesini önliyordu. Elindeki boş kola kutusunu kanepenin yanına yere attı. Kanalı değiştirdi. Yorganı başına çekip arkasını döndü. Bir başıyordu. Yapayalnızdı. Bir şey yoktu hayatında heyecan katacak, işinden mutlu çıkıp eve koşarak gitmesini sağlayacak, bir amaç verecek bir şey... Evden işe, işten eve... Hayat ona değer katacak bir şey vermemişti televizyonu ve kanepesi dışında... Uyumak ve izlemek onu bu acınası dünyadan kurtarıyordu. Kendi yaşamadığı hayatı büyük bir arzuyla izliyor, hayal ediyordu. Arkasını döndü. Gözlerini kapattı ve kısa bir uykuya daldı. Birçok ağaç vardı etrafında. Ve bir yol. Yolun ilerisini göremiyordu. Görmenin tek yolu ilerlemektir. Ama ilerlemenin ona katkısı olmayacaktı. Yürümek bir yere götürmüyorsa seni neden yürümeyi sürdürmeliydi ki? Yürümedi durdu orda. Sabah bu rüyadan uyanıp işe gitti. Ama gece yine aynı rüyayı gördü. Ertesi gece ve ertesi gece yine aynı rüya... Hiç cesaret edemiyordu. Zaten yola da güvenmiyordu. Bir ormana gidiyordu yol ama ya o yolun sonunda istediği yere ulaşmazsa. Yine de merak ediyordu. Karşı komşusu yaşlı bilge bir hanımefendi idi. Ona danışmaya karar verdi. Akşam kapısını çaldı. Yaşlı kadın gülerek açtı, içeri buyur edip çay ikram etti. Adam rüyasını, yolu merakını ve hiçbir yere ulaşamama korkusunu anlattı. Yaşlı kadın gözleri gülerek dinledi. Hiç bölmedi. Adam lafını bitirince sakın bir sesle sordu "İnsanı yola ne düşürür, bilir misin?" Adam bilmediğini söyledi. Yaşlı kadın " Heyecan ve merak. Senin merakın var ama heyecanın yok" dedi. Adam hızlıca cevap verdi: Benim hayatımda heyecan yok ki rüyamda olsun. Yaşlı kadın güldü: Anlamadın mı evlat? Sevmediğin hayatını kendin yüzünden sevmiyorsun. Hiçbir şey yok hayatında. Bu hayatı neden yaşıyorsun? Zaten öleceksin neden şimdi ölmüyorsun? Senin yaşamını değerli kılan ne ki?

Adam bu üst üste gelen sorulara dayanamayarak bağırdı:" Yok hiçbir şey yok. Hayat bana neden verildi bilmiyorum. Neden hayat bana bir, bir amaç vermiyor. Diğerleri gibi bir hayatım olsaydı hem yaşamaya değerdi hem de o rüyamdaki yola çıkacak cesaretim olurdu. Ama yok işte yok. Şu

hayatı bana bağlayan tek bir şey, tek bir insan yok. Ölümümle yaşamım arasında bir fark yok.” “Diğerleri kim peki?” Adam cevabını bilmesini bekliyormuş gibi küçümseyici bir tavırla konuştu: Hayatı güzel olan herkes. Benim gibi olmayanlar. “Onlar neden senin gibi değil?”

“Çünkü onlara hayat daha güzel.”

“Neden onlar senin gibi değil? Çünkü hayatları çok güzel. Neden hayatları çok güzel?

Çünkü senin gibi değil. Bu döngüden ne zaman çıkacaksın evlat? Ne zaman anlayacaksın kimsenin hayatının kusursuz olmadığını? Kimin hiç dertsiz yol gidiyor?”

“Derdi olsa da benden daha iyileri var. Ben yola çıkarsam yürüyeceğim, onlar arabayla atla gidecek belki. Benden daha erken varacaklar.” Adam öfkeli gözlerle komşusuna baktı. Yıllardır içine doldurduğu her şeyin cevabını istiyordu. Yaşlı kadın kendini hiç bozmadan cevap verdi: “Nereye varacaklar?” Adam sitemle bağırdı: “Nereye olacak yolun sonuna! Nereye gitseler benden daha hızlı, daha rahat gidecekler! Onlarla aynı olamayacağım.” Yaşlı kadın sakinleşmesi için elini adamın omzuna koydu: “Varmak mıdır önemli olan yol mudur? Hangi yol istediğimize çıkar ki, hangi yol biter? Sen bitti sanırsın belki ama o yol bitmez. İnsan hep seferidir. Yürüdükçe yolu uzar bitmez. Durduğu yerde biter o yol, kalbinin durduğu yerde. Yoksa yürü yürü dur. İnsanı var eden yoldur, attığı adımdır, yol arkadaşıdır, yolda gördükleridir. Sağına soluna bakmadan yürürsen gittiğin yol yol olur mu? Yolundan şaşarsan adın yolcu olur mu?” Adam bir nefes alıp sordu: “Ne yapmam gerek şu hayatı biraz olsun yaşanılabilir kılmak için?”

“Değişeceksin.” Yapamam, dedi adam. Yürüyemeyeceği için değil korkusu ağır geldiği için o yola çıkmak istemiyordu. Yaşlı kadın bunu biliyordu: “Dene. Sadece bir kez olsun dene. Bir şey yapmayı dene. Hayatının bir heyecanı yoksa sen kat, yapacak bir şeyin yoksa bul, yalnızsan el uzat senin gibi yalnızlardan birine. Dene insan deneyerek yapar. Yollar sana gel diyor sen duymuyorsun. Bir şey yapmadan yaşıyorsun ve bir şey yapmadan öleceksin. Yalnızım diyorsun ama işte, yolda, pazarda kaç tanıdığına selam veriyorsun? Yapacak bir şey yok diye hiçbir şey yapmuyorsun. Değişemeyecek. Sen yürümezsen yol sana gelmeyecek”. Adam bu sözler üzerine kızıp bağırdı çağırdı. Kapıyı çarpıp evine gitti. Sonrasında düşünmeye başladı. Bu sözlerde bir haklılık payı olabilir miydi? Adam uzun uzun düşündü. Yıllarca kendini her şeyin aynı kalacağına inandırmıştı. Peki bir şey olabilir miydi? Olmazsa bir hayal kırıklığı yaşayacaktı ama ya olursa? Buna değer miydi? Uzun uzun düşündü. Sonra kalktı. Eline bir kağıt kalem aldı, yazmaya başladı: Ben ne yapabilirim, yola nerden

başlamalıyım, neye ihtiyacım var. Başını kaldırıp bir nefes aldı. Ertesi sabah ufak şeylerle başlamaya karar verip bir plan yaptı. O gece rüyasında ilk adımı attı. Yol daha sıcak, orman daha aydınlık göründü gözüne. Biraz yürüdü. Orman sandığı kadar korkunç değildi. Ertesi sabah biraz daha erken kalktı. Kahvaltısını sakince, tadına vararak yaptı. İşe kadar yürüdü, insanlara selam verdi, gülümsedi, insanları dinledi, laflarının bitmesini istemedi. İşten çıkıp eve geldiğinde daha iyi hissediyordu. Aynaya baktı, bu farklı biriydi. Hala eksikleri olsa da farklı biriydi. Zaten kim tastamamdı ki, kimin yolu dümdüzdü ki? Her gece rüyasında yürüdü. Yol güzelleşti yürüdükçe. Aydınlandı, renklendi. Biraz böyle geçti zaman. Hayatı daha iyiydi, daha mutluordu. Yine de bir şey arıyordu. Daha güler yüzlü, daha nazik, daha mutluordu belki ama işten eve gelince eskisi gibi vakit öldürmek istemiyordu. Bir uğraş bulmalıydı. Aradı, taradı, denedi, bıraktı. Bir şeyi çocukluğundaki kadar kolay beğenmediğini fark etti. Olgunlaştığı hissini verdi bu durum. Daha seçici olmak onu bir noktada daha özgür hissettiriyordu. Ruhunun bir iradesi vardı artık. Yolunu kendi seçiyordu veya bazen yola teslim oluyordu. Ama bu iki durumda kendi iradesi ileydi. En sonunda ruhu bir uğraşı seçti. Yükünün yorgunluğunun birazını bu uğraşa yüklediği için artık daha güçlüydü. Artık bir asa ile yürüyordu rüyasındaki yolda. Gücü tükendikçe bu asadan güç alıyor yürümeye devam ediyordu. Rüyasındaki bu durum yürüyüşüne de yansımıştı. Eskisi gibi koştur koştur gitmiyordu bir yere. Gerekirse evden biraz erken çıkıyor, yolunun tadını çıkararak yürüyordu. Sağa, sola, gökyüzüne bakıyordu. Nefes aldığını, yaşadığını, zamanının hakkını verdiğini hissediyordu. Yine de bazen kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Vicdan mıydı kalbine böyle acı çektiren? Birden aklına ona yol göstermeye çalışan komşusuna ne kadar kaba davrandığı geldi. Bu olayı unuttuğunu sanıyordu, eskiden olsa unuturdu. Ama şimdi büyük bir utanç duyuyordu. Önceki yaşamından, yaptığı hatalardan, boşa geçen zamandan, sürekli başkasını suçladığı günlerden, hayatını sevmediği halde hiçbir şeyi değiştirmek için çabalamamasından ve en çokta onu bu halden kurtarmaya çalışan komşusuna olan tavrından utanıyordu. O gece rüyasında tekrar yürümek istedi. Adım atamadı. Direndi, çabaladı ama yok, yürüyemiyordu. Arkasını döndü. Çok önceden bastığı yerlerdeki çiçekleri ezdiğini, dalları kırdığını gördü. Geçmişini tamamen düzeltmeden yürüyemeyeceğini anladı. İnsan kırdığı gönlü almadan, yakıp yıktığını düzeltmeden gidiyorsa bu yol yürümek değil kaçmak olurdu. Kaçmak istemiyordu, yol yürümek istiyordu. Uyanınca hemen kalktı, elini yüzünü yıkayıp, kendine çeki düzen verdi. Öğle vakti gelince karşı komşusunun kapısını çaldı. Kadın o günkü gibi gülerek açtı kapıyı. Hiç konuşmadan içeri buyur etti, yine çay ikram etti. Adam bu ince hal karşısında kıpkırmızı oldu, ağzını açamadı. Kadının gözlerine baktı, gülüyordu gözleri. ”Neden hala bana karşı bu kadar iyisiniz? Evinize bir önceki gelişimde size bağırdım, kızdım, hiç hak etmediğiniz laflar savurdum. Sizse hiçbir şey olmamış gibi

davranıyorsunuz.” dedi adam ve titrek bir sesle yaptığı için özür diledi. Kadın gülmüseyerek “Çünkü bir insanı yürümeye ikna etmek nezaket ister. Kalbi en katı insanı bile bir az nezaket ikna edebilir. Eğer sana o gün kaba davransaydım asla lafımı ciddiye almaz, hiçbir şeyi fark etmediğin yaşama dönerdin. Bu gün kaba davransaydım da bana yakışmazdı. Unutma her yolcu illaki yanlış adımlar atar. Beraber yolculuğa devam etmemizi sağlayan şey bizlerin mükemmelliği değil nezaketidir. Bir insanın seninle yürümesini istiyorsan ona nazik davran. Bir insan yürüdüğü yolda yolulursa da ona nazik davran. Beraber yürümeye devam edeceğin zaman da yollarının ayrıldığı zaman da nazik davran. Nezaket yürüdüğün yolda yalnız yürümekten korur” dedi. Adam bu cevaba hem sevindi hem de şaşırıldı. Yalıtı kadının bilgeliğine duyduğu hayranlıkla “Benim size davrandığım gibi bana davranan insanlara da mı nazik olayım?” diye sordu. Kadın “Evet.” dedi “Kim olursa olsun herkese nazik davran. Hepimiz aynı yoldayız. Sadece kimi umudunu kaybedip çadırını kurduğu yerde yaşıyor, kimi de evini sırtına alıp yürümeye devam ediyor. Ama öyle ama böyle hepimiz aynı yoldayız. Kabalık hepimizin omzuna yüklenen bir yük. O yüzden sonra yükü mümkün olduğunca indirelim ki rahat yürüyelim.” O günden sonra hayatında nezaketi arttırdı adam. Herkese nazik davranmaya çalıştı. Daha çok gülmeye, daha çok sevmeye, etrafındakilere daha hoşgörülü olmaya başladı. Eski arkadaşlarıyla dostluğunu pekiştirdi, arası bozuk olduğu arkadaşlarıyla arasını düzeltti, yeni arkadaşlar edindi. Eskiden kırdığı kalpleri dert etmediğini sanırdı. Meğer kırdığı her kalp, her bitirdiği güzel dostluk bir taş gibi oturmuş yüreğine de o cahil haliyle fark etmeden taşımış bu yükü. Kendi yalnızlaştırmış kalbini. Kendi kalbini kapamış insanlara. Komşusunun bir kez daha haklı olduğunu anladı. Yol zaten uzundu, bir de kırdığı gönüllerin ağırlığını yüklenmenin hiçbir anlamı yoktu. Kaba olmak ağır geliyordu ona. Nezaket ise sanki ayaklarını yerden kesiyor onu bir yerden bir yere götürüyordu. Yürümek ona çok şey kattı. Şimdiye kadar yokluğunu hiç fark etmediği şeyleri. Tutumlu olmayı, anın tadını çıkarmayı, ruhuna ve bedenine fazla yük yüklememeyi, dostluğu, fedakârlığı, azmi, bir amaç uğruna yaşamayı, yolunu her ayrıntısıyla hesap edip hazırlık yapmayı, bazen de yola teslim olmayı yollardan öğrendi. Her gece rüyasında yürüdü. Attığı her adımla yolu daha çok sevdi. Etrafındaki insanlara, arkadaşlarına, ailesine bir yolda yürümeyi öğretmeye çalıştı. Kimi onu saygıyla dinleyip dediğini yaptı, kimi sadece dinleyip hiçbir şey yapmadı kimi de gülüp geçti. Komşusuna davrandığı gibi ona davrananlarda oldu. Kimi saygı duydu, kimi deli dedi. O ise herkese nazik davrandı. Bu nezaketi sayesinde asla yalnız kalmadı. Hep yol arkadaşları oldu. Hep yürümek için bir amacı oldu. Bazen durup dinlendi, yoluna öyle devam etti ama hiç bırakmadı. Tüm ömrünü rüyasında o yolu yürüterek geçirdi. Hem de sonunu bile merak etmeden. Yürüdüğü için zevk alarak, sadece yürümek için devam etmek için yürüdü. Ve bir gün rüyasında durdu. Yol daha bitmemişti, devam ediyordu ama o durdu. Gece bitti, yol bitmedi

ama o durdu. Ruhu gün doğarken yürümeyi bırakmıştı. Bu dünyadaki yolculuğu bitmişti ama yol bitmemişti. Çünkü yolcu insandı , yolculuk hayatın amacıydı yol ide bitmeyen tek gerçektir. Hayatın kendisiydi. Herkesin kendi yolculuğunu yaptığı bu dünyada yol tüm yolculukların başlayıp bittiği ve her yolcunun bir iz bıraktığı tek gerçektir, hakikattir.

Melek GÜNEŞ

Özel Çekmeköy Derya Öncü Anadolu Lisesi

Öne Çıkan Öyküler

DÖNGÜYÜ KIRMAK

Ölüm.

Her şeyin başladığı ve bittiği yer. Topraktan gelenin suya kavuştuğu, kötünün iyiye evrildiği ve asla durmayan bir döngüdeki sır. Gidenin gelemeyeceği bir yer. Gelenin istemeyeceği, dönmekten gayri umudu olmayan yer. Ölüm çok yer. Ölüm aslında her yer. Bir kaldırım taşı, bir pervane ağzı... Ölüm şurada, ölüm burada. Ölüm bitmez zamanların içinde.

Kurak çölden gelen fırtınanın uğultusu Kahire'nin gecelerinde kaybolurken, Efsun irkildi. Işıl ışıl sokaklarda kiremit yapılar antik bir Fas'tan kalıntı gibiydi. Kaybolmuş ruhunun bir parçası buralardaydı. Hissedebiliyordu. Çocukluğundan beri kovaladığı tek şeydi bu. Onu bulmalıydı. Belki hepsini değil ama bir kısmını... En azından umut ettiği kadarını.

Mikerinos'un tam görüş alanında olduğu bir kafeye oturdu. Naneli çayının tüten buharına üflerken aklı bambaşka bir yerdeydi. Varlığının sebebini sorguluyordu. On iki bin kilometre gelmiş, Atlas Okyanusunu aşmıştı. Hepsini ne içindi? Bu yolun başı neresiydi, sonu gelecek miydi? Sorgularının her cevabı tek bir kapıya gidiyordu: *Annesi*.

Birden, annesinin kaybının üzerinden ne kadar geçtiğini sorguladı. *Üç yıl*. Üç yıl çok muydu, az mıydı? Belki de normaldi. Ama o üç gibi hissetmiyordu. Sanki dün olmuştu da arasından bir asır geçmiş gibiydi. O bu günlerinin her anını annesine adamıştı. *O ve onun yaşanmamış hayallerine*.

Marsilya'nın masmavi sularını teninde hissetmiş, İsveç'in dondurucu soğuşunda bir iglonun tepesinde yeşil-mor kuşak ışıklarını seyretmişti. Her birinde yüreğinin en derininde, onu hissediyordu. Onunlaydı. Belki maddi bir beden olarak yanında bulunamıyordu ama tüm maneviyatını dolduruyordu. Onunla gurur duyuyor muydu? Bilmiyordu. Ama bilmeliydi. Bu belirsizlik içini yakıp kavuruyor, gün geçtikçe kapanmaktan çok uzaklaşan bir boşluk yaratıyordu. Zaten bunun için değil miydi her şey? Tüm o vazgeçişler, yorgunluklar, kayboluşlar... Çok uzun süredir kendinde değildi. Çok uzun süredir sallanıyor, bir yer arıyordu. İçindeki siyahı boyamaya uğraşıyordu. Ama nafile... siyah her rengi yutarken, nasıl dolacaktı içi?

Annesini özlüyordu. Ama özleminin de ötesinde, onu yaşatıyordu. Onu yaşatmak için yaşıyordu. Yolu tam burada başlamıştı işte. Ne zaman biteceğini kestiremediği bir yoldaydı. Sonunu göremediği, sadece hayal edebildiği upuzun sisli bir patıkaydı...

— Efsun Hanım?

Bozuk bir İngilizcenin altından duyulan Arap aksanı, genç kadını -ki genç olduğunun tek kanıtı kimliğiymiş- yudumladığı çaydan uzaklaştırdı. Dibiindeki naneleri saydığı beyaz fincanını masaya bırakıp doğruldu. Eliyle karşılığı göstermeye gerek duymadı. Kaybedecek vakti yoktu. Kendisini bekleyen adamı daha çok bekletmemek adına çantasını aldı ve ceketine sarılarak piramidi arkasına aldı, çarşıya ilerledi.

— Yolculuk nasıldı?

Adamın çekingen tavrını paylaşarak iç çekti. Annesinden kalma ufak bir alışkanlık daha... Sohbeti sevemiyordu.

— Bilmem ki, iyi sanırım. Daha bitmedi ne de olsa,

Gülümseyerek bekleyen siyah Jeep'e uzandı. Ondan daha hızlı olan Mısırlı kapıyı onun için açıp geçmesini bekledi. Minik bir baş selamı ve yolculuk yine başlamıştı. Çölde ilerlerken yüzüne giren kumlardan kaçınıyordu. Her sefer kolay olmazmış, diye geçirdi içinden.

Kahire ile ilgili çok düşünmüştü. Üç yıllık serüvenine bambaşka bir boyut getirecekti. Bir sürü hayali vardı. Hem küçük Efsun'un hem de annesinin. Bu sefer, attığı adım her ikisi içinde önemliydi.

Bir gün mutfak davlumbazının sönük ışığının altında annesiyle otururken ona sormuştu: "En çok gezmek istediğin yer neresi?"

Annesi bir an bile düşünmemişti. Oysa hep konuşmadan önce üç saniye susar, Efsun'da cevap alamayacağını sanarak vazgeçerdi. Bu sefer öyle olmadı. Çizdiği tuvalden başını kaldırmadan mırıldandı.

— *Boyutlar arası.*

O an gülüp geçtiği bu isteği çok düşünmüştü. Eh, aklını meşgul eden işlerden arınınca insanın düşünmek için bol bol vakti oluyordu. Ve bazen çok düşünmek, beraberinde aptallık getiriyordu. Bunu biliyordu. Aldığı kararlar tartışmaya çok açıktı. Ancak artık ne bu deli bozması fikirlerini tartışacağı biri vardı ne de destek alabileceği.

Cambridge Üniversitesi'nden dereceyle mezun olmanın getirilerinden birisi de, istediği tüm kazı alanlarının onun olmasıydı. Göbeklitepe'nin yasak yontmalarına girebilir, isterse piramitlerde yüz saat geçirebilirdi. Başarı her kapıyı açabilir mi bilmiyordu ama çok şey açacağı kesindi. Annesi yine haklıydı.

— Aşağıda belli bir süreden sonra oksijen tükenecek. Eğer vaktinde çıkmazsanız yetkili ekipler desteğe gelecektir.

Tur rehberinin yere inen kazının başında söylediği son sözlerdi bunlar. Artık tek başınaydı ve belki itiraf için biraz geçti ama korkuyordu. Çok hemde. Bacakları titrerken, indiği dik merdivenin ahşap kulpuna tutundu. Düşerse sakatlanacağından emindi. O zaman, düşmese iyi ederdi.

Saatinin titreşim tuşuna bastı ve bedeni buz gibi suyla buluştu. Zemini hissedebiliyordu ama merdivene tutunmayı da bırakmadı. Sanki bıraktığı gibi, odanın ortasındaki mezar açılacak ve kendini Berzah aleminde bulacaktı. *Vaktin kısıtlı*, kendine hatırlattı. *Hızlı olmalıyım.*

Yavaşça suyun içinde bir adımı diğerini kovaladı ve garip, derin bir dikkörtgen kapağın eşiğine geçti. Gözlükleri bir şeye yaramazdı büyük ihtimalle çünkü şu an piramitlerin ötesinde, bir yer altı mezarındaydı. Su leş gibiydi.

Derin bir nefes ve pop. Suyun altında, tuttuğu fenerle gizli lehtin çıkıntılı yüzeyine tutundu. Açması fizyolojik olarak imkansızdı ama zaten niyeti o değildi. Hissetmeliydi. Tek gerekli şey buydu. Doğru an olduğunda bunu bilecek ve Osiris'in mezarı bir anda kapı olacaktı. Berzah ya da diğer alemlere giden bir yol. Ama olacaktı.

Saat bedeninde zamanın daraldığını hatırlatan bir titreme yarattığında gözlerini açtı ve kulağında çalan gaipten gelme bir ney sesiyle rahat bir nefes aldı. ***Şükür.***

— Geciktin.

Annesinin beyazlar içindeki bedeni yanında süzülüp göğe ulaşırken, kendisiyle konuşan ak sakallı, kırılmış aynaların dikildiği bir ceket giymiş dedeye döndü. Gözleri huzurla ışıyordu.

— Başardım mı?

Heyecanlı bir şekilde etrafında döndü. Su yoktu, kir yoktu. Ağaçlar, şırlı şırlı akan nehir ve şakıyan bülbüller vardı. Cennette miydi? Hayır. Ama çok güzel bir yerdeydi. Huzurun olduğu, nefes alabildiği ve sonunda içinde büyüdükçe büyüyen o boşluğun olmadığı bir andaydı. Yaşamak gibi hissettiriyordu. Yaşıyor gibi hissediyordu.

— Çok baştasın. Yolda koştum sanıyorsun ama daha yürümeye bile başlamadın.

Efsun çatılan kaşına engel olamadı. Saygısızlık etmek istemiyordu ama üç yılını bunu duymak için harcamamıştı. Ayrıca vakti de yoktu.

— Zaman, siz fanilerin bulduğu bir kavramdır. Sen o an ne kadar yaşansın istersen o kadar yaşansın; ne kadar sürsün dersen o kadar sürer.

— Yapabilir miyim ki?

Aynalı Dede bilge bir biçimde gülümsedi. Yanakları dolgun olurken kırılan omuzlarıyla gökte uçuşan bir sürü berrak ruha baktı.

— Seninle benim farkım ne ki yapamayasın?

Efsun dalga geçtiğini düşünmüştü. Bunu cidden sormuş muydu?

— Ben buraya gelmek için kıta değiştirdim, eğitimler aldım. Ve hâlâ daha vaktim kısıtlı.

— Tch, tch. Belki de değişimin buradan başlamalıdır. Ben, şu an seninle olmak için Mısır'a geçmedim. Simurg'un peşinden de koşmadım. Sadece inandım. Körü körüne. Bu yolu benim yolum bildim. Peki ya sen?

— Ben de! Bu da benim yolum.

Aynalı, yaslandığı ağacın gövdesini okşadı. Şefkatle sevdiği ağaçtan bir an bile ayırmadı gözlerini.

— Sen kendi yolunda değilsin Efsun. Sen, annenin yolundasın. Onun izinden gidiyorsun ama kaybolmuşsun. Hak'kı kaçırmışsın.

Efsun düşünceli bir şekilde önünde akan nehri izledi. Suyun berraklığı onu içine çekiyordu.

— O bunu isterdi.

Aynalı'dan tereddütünü saklamadı.

— Senin beni bulman için Ferhat olman gerekti. Oysa ben burayı bulmak için Mecnun olsam yeterdi. Ben yolun sonunu bilemem kızım, kimse bilmez. Ama ikimizde bir yolun hancılarıyız. Buralar da birer han... Bu hanlara takılı kalıp annenin izinden devam ederek kaybolabilirsin. Ya da, önündeki yolları baştan çizebilirsin.

— Ya annem yüzüstü kalırsa?

— Ya annen çoktan kaldıysa?

Efsun durdu. Bu duruşu maddesel varlığıyla yapmadı. Zihni, bir anlığına cınladı ve büyük bir sesle tüm kafası sustu. Bunu hiç düşünmemişti. Hep kendi inandığına körü körüne bağlı kalmıştı. Annesinin bunun isteyeceğinden emindi ama nereden biliyordu ki? Ona ne bir söz ne de bir anı bırakmıştı buna dair. Hatta hepsi bunun tam tersiydi. Hep kendi yolunu bulmasını söyledi ona. O zaman, o neden bu yollar içinde kaybolmuştu?

— Bu bi döngüdür. Yaratılırsın, düşersin, kalkarsın, yükselirsin. Bu döngü kırılmaz bir bütündür.

Elini suya batırdı. Derin, titreyen bir nefes aldı. Bunu hiç düşünmemişti. Yaşamının bütünlüğünü yorumlanması yasaktı. Şüpheler yasaktı. Kabul etmek zorundaydın. Bununla yetişmişti. Bu düşüncelerini Dede ile paylaşmaya karar verdi. Ondan gelecek şeylerin sonuncusunda bile yargı yoktu.

— Sorgulaman için bahşedildi o akıl. Ara diye. Bul, diye. Kullanmazsan normal fanîden farkın ne olur?

Buldukları bahçeyi gezerken, içini kemiren yeni düşünceler filizlenmişti. İnsanı insan yapan neydi? Dünyevi şeylere olan bağlılığı mıydı? Duyguları mıydı? Değerleri, Etikleri, Ahlakları? Çok şeydi. Ama insanları birbirinden ayıran şey neydi?

— Tercihlerdir, Aynalı konuştu.

Uzun süreli sessizliğin bozulmasıyla irkilen Efsun kollarını bedenine sarmaktan kendini alamadı. Gitgide zihnini okuduğundan emin oluyordu.

— Peki ya hangisi güçlü?

— İnsanların içinde: Cehalet, bilgi karşısında her zaman terazi de ağır basandır. Kötülük, iyilik karşısında; Gece, Gündüzün karşısında. Ama vakti zamanı geldiğinde, Hürmüz ve Ehriman'ın beklenen sonları yaşandığında o er meydanında galip gelen mutlak aydınlık olacaktır. İşte bu olurken seçtiğin taraf senin **tercihindir**.

— İyilerde bana da yer var mıdır ki? Çok günah işledim.

Aynalı Baba ihtiyarca gülümsedi. Onu eliyle suya yönlendirdi. İki de ırmağa girdiklerinde, Efsun hissettiği soğukla titredi. Ancak Dede onun tam tersi, kılımı bile kıpırdatmadı. Suyun içine yavaşça çöktü.

— Yol hepimizi bir yere savurur. Sonu herkes için farklı bir ışığa çıkar. Buradan sonra sen veyahut ben, bilemeyiz. Karanlığa çekilebiliriz ancak şu an buradayız. Sen bir cevap arıyorsun, yolunu çiziyorsun. Bence senin Hürmüz'ün çoktan galip gelmiş bile.

Dikkate Değer Öyküler

YOLLAR

Hayatınızdaki yolları siz mi inşa ediyorsunuz yoksa siz zahmete girmeden yapılmış oluyorlar mı? Peki o yol ayrımlarında hangisini seçeceğinizi kendiniz karar verebiliyor musunuz yoksa sizi direkt olarak çiçekli böcekli yollar yerine taş tuğla yığınlarının içine mi atıyorlar? Doğduğun ev kaderindir. Bu da hayatımızın en büyük gerçeği.

O sabah yine güneş erkenden doğmaya çalışıyordu. Gerçi güneşten önce uyanıp birkaç işimizi hallediyoruz ama güneşin ilk sarılıklarını gördüğümüz gibi direkt tarlanın yolunu tutuyoruz. Yine aynı döngüde ilerliyorduk. Kahvaltı sofrasını topladım ve çuvalları almak için kilerin anahtarını aramaya başladım. Genelde, kaybolan eşyaların eninde sonunda mutfak rafında bulunduğunu bildiğim için mutfaka yöneldim ama annemin sesi beni durdurdu: “Bugün evde kal Burcu’m. Ayşe’yi dövmüş o adi herif yine. Hamile başına oradan oraya koşturduğu yetmezmiş gibi bir de erkek çocuk veremeyecek diye kadını suçluyor boyu devrilece.” Ayşe’yi küçüklüğümden beri tanıyorum. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Ailelerimiz de bir o kadar iyi anlaşır ama asla aynı düşüncelere sahip olmadılar. Siyah ve beyaz kadar zıt ama bir o kadar da birbirine bağlı ailelere sahibiz kısaca. Farkı size şöyle anlatayım: Ayşe on altısına basar basmaz Yakup amca(babası) onu alttanaltıniğnelemeye başlamıştı “Sana da yakında birini bulurum, evlenir barklanır ölmeden bir oğlan torun sevdirdirsin inşallah.” diye. Bu konuyu akraba aile komşu dinlemeden her yerde dile getirdiği için Ayşe artık alışmıştı ama ben sinirimden küplere biniyordum her seferinde. Benden beklenen kendi evimi kurup anneleri torun sahibi yapmak değildi. Benden beklenen evimi kurup büyük şehirde mesleğimi elime alıp kendi paramı kazanmamdı. Ben bana bu cümleler her sarf edildiğinde daha da cesaretleniyordum ama en yakınımın, Ayşe’nin böyle bir desteğe sahip olmadığını görünce kahroluyordum. Yakup amca kavgayla gürlütleyle de olsa bir şekilde evlendirdi tek kızını. Bir yıl sonra da hamile kaldı zaten zavallım. Tüm bunların olduğu o küçük zaman zarfı içerisinde nedense Ayşe’nin bir kere bile insanlara somurttuğuna veya hayat enerjisini kaybettiğine dair izler görmedim. O hep mutlu, hep sevecen, hep muhteşemdi benim gözümde. Şimdiyse annem böyle deyince

bir kere daha anladım. Doğduğun ev gerçekten kaderindir. Evde Ayşe'yle tek kalana kadar başka işlerle uğraştım. Çünkü yalnız kalmak çok daha iyi olurdu. Nihayet ev boşalınca Ayşe'yi bulaşıklardan köpük bulaşmış ellerinden tutup salona çekişirdim. Çekyata oturttum ve ben de ayaklarımı dizlerimin altına çekip yere, karşısına oturdum. "İyi misin Ayşe'm. Acıyan bir yerin var mı? Bebek..." Ağlamaya başladı artık saklayamadığı duygularını haykırmak istercesine. Onu ilk defa bu kadar bezmiş görüyordum. "İyi falan değilim Burcu. Yoruldum artık. Ne babama erkek torun sevdirebileceğim ne de el alemin dilinden kurtulabileceğim. Daha ne kadar acıyacak canım?" Ağlamayı arttırdı bunları söylerken. El alem mi? Ne olacak Ayşe? Ağzı olan konuşur bu dünyada. Bunu sen benden daha iyi biliyorsun. Diyemedim bunların hiçbirini. Nutkum tutuldu sanki. Gözlerimin yanmaya başladığını hissediyordum sadece. Hayat daha ne kadar acımasız olabilirdi? Daha ne kadar sınavabilirdi mazlumları? Bu sorular muamma. Peki büyükler utanır mı? Daha nereye kadar "Biz de yaşadık bunların hepsini öldürmeyen acı güçlendirir." mantığı? Kimse neden veremiyor bu soruların cevabını? Yaşamayan bizim sevdiğimiz olmayınca kıymete binmiyor sanırım. E doğru tabi, insanlar diğer insanları sadece kendi başlarına bir bela gelince düşünüyorlar. O da yardım istemek için. Yanlış anlaşılmasın. Göz yaşlarımı elimin tersiyle sildim bir yandan bu düşünceleri rafa kaldırırken. Ayşe'ye baktım göz ucuyla. Karnını tutarak iç çekiyordu. "Yollar tıkanca bile bir kestirme vardır Ayşe. Sen sağ salim çocuğunu doğur, gerisi Allah kerim." Derin bir nefes aldı. Ona su getirmek için ayağa kalkıyordum ki beni kolumdan tutarak durdurdu. "Dünkü kavga sıradan değildi Burcu. Erkek bebek doğuramazsam eğer beni vuracaktım." "Hadi canım sen de!" "Kim kimi vuruyor Ayşe? Güldürmesin beni." Böyle cesaret sergilediğime bakmayın. Bunları söylerken sesim Ayşe'nin sesinden daha çok titriyordu. Yapardı. Peygamber, kitap yok bunun kocasında. Yakup amca kına yaksın şimdi. Tek evladı vardı. O da hakkını helal edecek gibi durmuyor. Ayşe çok tedirgindi gerçekten. Başlarda tuttuğum ızgara eller şimdi buz kesmişti. Soğuk terler atıyorduk sadece. Ama neyden korktuğumuzu gerçekten bilmiyorduk. Ayşe ölümünden korkuyor deseler bundan birkaç yıl önce, öldürdüm de inanmazdım. O cesaret abidesi hayatta tırsmazdı ahiret işlerinden. Belki bebeğindendir korkusu... Yedi aylık bir bebekten bahsediyoruz. Küçük Ayşe'm en değerli zamanlarında mı aldı bu büyük sorumluluğu? Kınıyorum. Çok fena kınıyorum. Kapı çaldı. Gelen babamdı. Ayşe hızlıca diğer odaya gitti. Hatta ağladığını babam göremesin diye bir nevi kaçtı. "Kızım bana bir bardak su verebilecek misin? Bu yolu zor geldim valla!" "Getireyim baba." Hemen mutfaktan koca bir bardak su alıp babama verdim. Kavurucu sıcakta ne kadar yorulduklarını yaşamayan bilemez gerçekten. "Su verenlerin çok olsun kızım. Ben gideyim, daha çok iş var." Tam babamı yolcu ederken odadan Ayşe'nin çığlık sesi geldi. "Burcu! Suyum geldi." Babamı kapı eşliğinde bırakıp hemen odaya daldım. Ayşe kardan beyaz vaziyette yere

bakıyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Hemen babamdan traktörü hazırlamasını istedim. Köy hastanesi araçla on dakika mesafede. Ama bahsettiğimiz hastane köylülere yetecek büyüklükte. Yani minicik. Ayşe’yi hemen traktörün arka kısmındaki samanların üzerine yatırdım. Babam bizden de tedirgin sayılırdı. Köy yollarına çıktığımızda ise Ayşe çığlıklarını daha da arttırdı. Sorun şu ki dün gece olan heyelan hastane yolunu tamamen kapatmıştı. Traktörün tek bir lastiğinin bile geçebileceği bir boşluk yoktu. “İyi ki tanıdım seni Burcu.” “Saçmalama Ayşe, ne anlatıyorsun sen? Gideceğiz hastaneye, alacaksın bebeğini kucağıma sağ salım.” Bana inanmadığını belli edecek kadar samimiyetsiz bir suratla gülümsedi. Yüz üstü çakılmışım o an. Babamla bakışıyordum dolu gözlerle. Ayşe ise çığlıklarını azaltmıştı. Daha mutlu bakıyordu suratına. Yapma Ayşe. “Yardım edin! Kimse yok mu?” umutsuzca çığlıklar attım. Umutsuzdum çünkü Ayşe’nin bebeği gelmek için çok erken davranmıştı ve bu durum iki cana da zarar veriyordu şu an. Babam oraya buraya koşuşturup duruyordu. Ben traktörün arkasında diz çökmüş, kucağımda Ayşe’nin kafası, kıpkırmızı samanların içinde öylece ağlıyorduk. Hayatımda ilk defa bu kadar yarı yolda kalmışım. Hem gerçek anlamda yolda kalmışım hem de hayat, beni ve kucağımdaki iki kişiyi kendi yollarında sürüklüyordu. Acımasızlığın cevabını verdim kendi içimde. Sonsuz bir acı bu. Ölçülemiyormuş. “Annemlere söyle üzülmesinler. Elden çıkartmışlardı zaten.” “Saçmalama.” Ağlamaktan konuşmaya fırsat bulamıyordum bile ama elimden bir sabun gibi kaydı Ayşe’nin hayatı. Tek onun mu? Onun ve belki de manevi yeğenimin ... Ama artık herkes rahat olabilir. Ayşe de göçtü bu dünyadan. Onun için yapılan yollarda koşması gerekirken süründüğü için. Eğlenip naz yapması gerekirken, çocuk sahibi olma sorumluluğu alması gerektiği için. Daha ne kadar duyacağız böyle hikayeleri? Veya nereye kadar göz yumacağız? Ayşe ellerimden kaydı diyorum! Ben nasıl hesap sormam? Gerçi istesem de soramam. Burada tek bir kurşuna ve tek bir kişinin lafına göre şekillenir veya sona erer bizim hayatlarımız. Yollarımızı hep yetişkinler çizer. Ayrımlarda onlar kararlar alır ama o kararların beraberinde getirdiği sorumluluklar yine bize kalır. Ağzımızı açıp da tek kelime ederse eğer yine yolda kalan biz oluruz ama. Çünkü büyük balık küçük balığı yer...

Dikkate Değer Öyküler

MAZİYE SON SÜRAT

O akşam tüm ülkede hiç kimse o gecenin, insanlığın birçoğuna sabah olamayacağını farkında değildi. İsmail de öyle. Eşini kaybetmesinin ardından memleketi Hatay'ı bırakıp İstanbul'a geldiğinden beri -son iki yıldır- yine sadece doymak için bir şeyler yemiş, çayını da içtikten sonra uyumaya hazırlanmıştı. Her gece başını yastığa koyduğunda yaptığı gibi düşüncelere dalmıştı. Eski günleri düşünüyordu, güzel günleri...

Biricik sevdiği Esra'yı ilk gördüğü, görür görmez aşık olduğu, hislerinin karşılıklı olduğunu duyduğunda havalara uçtuğu, sürekli peşinden koşup gençliğinin en güzel yıllarını olabileceği en güzel şekilde geçirdiğinden emin olduğu ve hiç pişmanlık duymadığı günleri getirdi aklına. Buruk bir gülümsemeye hatırladı hepsini. Sonra kara bir sayfaya siyah bir kalemle yazılmış yazılar gibi yaşadığı diğer olayları düşündü. Esra'nın hastalanması, ellerinden hiçbir şey gelmeyişi çaresizliği ve onu bırakıp bu dünyadan göçtüğü tüm anlar teker teker canlandı zihninde. Aynı olayları tekrar yaşıyormuş gibi tüylerini diken diken oldu İsmail'in. Kalmayı ne kadar istese de bunu kendine yediremeyip o şehirden adeta kaçıışı içinde tuttuğu en büyük suçluluktan belki de. Tüm anlarıyla beraber sevdiceğinin mezarını da oracıkta bırakıp gitmek ona da çok ağır gelmişti ama orada yapamazdı, bunu adı gibi biliyordu.

Yine bu tarz düşüncelerin içinde boğulurken, yavaş yavaş uykuya daldı İsmail.

Uçsuz bucaksız, sisle kaplanmış, biraz ilerisi boşluğa çıkıyormuş gibi duran bir yolun tam ortasındaydı. Gözlerinin karanlığa saplanmasını engelleyen tek kaynağı gökyüzündeki ay ve tırının sönük far lambalarıydı. Çevrede hiçbir şey yoktu, hiçbir işaret. Tabela, ışık, uyarı...

Birden korkunç bir gürültü duyuldu yolun biraz ilerisinden, İsmail korkuyla ve merakla ileriye bakmaya çalıştı fakat hiçbir şey göremiyordu. Tırdan inip etrafa bakacağı sırada aynı korkunç gürültü tekrarlandı ve şaşkınlıkla yere bakakaldı. Yolda ufak çatlaklar belirmeye başlamıştı, daha ne olduğuna anlam verememişken kırılmalar hızlandı ve tam o sırada

derinden ve tanıdık bir ses duyuldu. “Yanıma gel İsmail!” Bu onun sesiydi, tek göz ağrısı, biricik eşi Esra’nın sesi. İsmail şoka girmiş gibiydi, ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu ki aynı ses tekrar yankılandı, “Yanıma gel İsmail! Çok acil!” Çatlaklar hızlanmış, yol tam ikiye ayrılıp İsmail’i bilinmeyen bir çukura düşürecekken nefes nefese uyandı.

Kalp ritmi düzene girmiyor, göğsü hızlıca inip kalkıyordu. Birkaç dakika boyunca kendine gelemedi, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissediyordu. “Kâbustu, evet bir kâbustu, ama o kadar gerçekçiydi ki... Esra’nın sesiydi, oydu eminim. Neden beni çağırıyor, anlamıyorum.” Elleriyle yüzünü ovuşturarak ayağa kalktı ve kendine gelebilmek için yüzüne birkaç kez su çarptı. Tekrar uykuya dönme isteği olmadığından salona geçip oturdu ve çoğu zaman olduğu gibi kendini düşüncelerin sonsuz boşluğuna bıraktı.

İsmail, mesleğini askıya almış bir tır şoförüydü. Esra’nın vefat etmesiyle İsmail’in dünyası yıkılmıştı adeta. Koca dünyada tek başına kalmış gibi hissediyor, yaptığı hiçbir şey ona zevk vermiyordu. Son zamanlarda eşi Esra’nın neden rüyalarına girmediğini merak ediyordu İsmail, sürekli içten içe “Bana kırıldı mı acaba? Neden hiç rüyalarım girmiyor ki?” diye kendi kendine soruyordu. Ta ki yarım saat öncesine kadar. Şimdi ise sorunun bağlamı değişmişti, “Neden bu şekilde rüyama girdi?” olmuştu. İsmail, gözlerini kapattığında o kâbusu tekrar tekrar yaşıyor gibiydi. Soğuk bir su ıyıklanıyor, tekrar tekrar pencereden dışarı baktı. Gün yavaş yavaş aydınlanıyordu, tekrar koltuğa oturup kafasını dağıtmak için televizyonda rastgele kanallarda gezmeye başladı. Bir haber kanalında “Son dakika” yazısını görmesiyle durdu ve televizyonun sesini açtı:

"Hatay'da 7.8 büyüklüğünde deprem! Yüzlerce bina yıkıldı! Binlerce kişi enkaz altında!"

Asıl kâbus şimdi başlıyordu ama bu defa gerçektir. İsmail’in gözleri karardı, kalbi sıkıştı. Ne yapacağını bilemeyen, çaresiz bir çocuk gibi hissetti kendini o anda. Hiçbir tepki veremedi bedeni, hiçbir söz çıkmadı ağzından. Nihayet yaşadığı akıl donması dindiğinde, bir şeyler düşünemeye yeniden başladığında telefonunun çaldığını duydu ve arayan kişi bir zamanlar İstanbul’da beraber çalıştıkları tır şirketinin müdürü Ahmet abisiydi.

-İsmail, Haberleri duydun mu oğlum, depremi duydun mu?

-Duydum abi şimdi duydum ben de, ne yapacağımı düşünüyordum. Evim, çocukluğum, gençliğim, her şeyim orada. Esra’nın mezarı da orada, biliyorsun.

-Ne yapacağın belli İsmail'im. Bizim merkeze gel, Hatay'da çok fazla bina yıkılmış. Tıra iş makinesini yükleyelim ve yaralı canlara yardım eli uzatalım.

Rüyasını hatırladı, rüyamın tabiri buymuş demek. Güzel yürekli Esra'm memleketimize yardıma çağırıyormuş beni. Kontağı çevirmesiyle sessiz sokakta adeta bir çığlık gibi motorun sesi yankılandı sadece. Umursamadı ve hemen Ahmet abisin yanına gitti. Yanına vardığında ona rüyasını anlattı , endişeliydi İsmail.

-Ya her şey bittiyse abi, ya her yer altüst olduysa... Ne yapar onca insan o enkazlarda, ne yaparız biz?

-Bu acıyı hep beraber yaşayacağız aslanım, ne olacağını bilemeyiz. Sen şimdi düşünme bunu. Bak, yolda da çok dikkat et kendine tamam mı? Sakinliğini koru, her şey olacağına varır. Haydi, Allah'a emanet ol.

-Eyvallah abi, sen de.

Tır yeniden çalışmış ve bu defa sadece korku ve endişe değil, umut da taşır olmuştu. Fakat İsmail adeta direksiyona asılmış, yarını yokmuş gibi gaza basıyordu. Geç kalmaktan korkuyordu, yardıma ihtiyacı olan onca insana, en çok da kendine geç kalmaktan.

Yola çıkmalı bir saatten daha fazla olmasına rağmen, kafasındaki sesler hala susmamıştı. Sanki bu zamana kadar kaçtığı tüm düşünceler beynine hücum ediyor gibiydi. Düşünmemeye çalışıyordu ama kötüyü düşünmemek o kadar zordu ki... Çocukluğunu düşündü, arkadaşlarıyla bin bir türlü oyunlar oynadığı o sokaklar kim bilir şimdi ne haldeydi? İlk gençliğini düşündü, lise zamanlarını... Arkadaşlarıyla tüm öğle aralarını bahçesinde paslaşarak geçirdikleri okul kim bilir ayakta kalabilmiş miydi?

Zihninde geçirdiği tüm güzel anılardan sonra sürekli en kötü senaryolar dolanırken, bir taraftan da eşiyile olan anılarını hatırlıyordu İsmail. Erdem Bayazıt'ı çok severdi, ama belki de ilk defa bir mısrasını kendiyile bu kadar içselleştirebilmişti:

“Bazen akan bir film şeridinin tek kare donan bir fotoğrafı gibidir ölüm.”

Gerçekten de öyleydi. Bir hayatın yani bir film şeridinin akışını nasıl da değiştireliyordu ölüm. Ölüm esasen ne filmin sonuydu ne de hayat yolculuğumuzun sonu . Olsa olsa mola verdiğimiz bir istasyondur. Dünyadaki yolculuğumuzun sonunun ahiret hayatımızın başlangıcı olmadığı ne malumdur? Yani ölmek gerçekten bir son muydu acaba, yoksa yepyeni bir başlangıç mı? Peki bu yolda karşılaştıklarımıza ne olacaktı, bir daha mümkün müydü karşılaşmak? Hem durumu merak ettiğinden, hem de

kendi zihnindense başkalarını dinlemenin daha mantıklı olduğunu düşündüğünden radyoyu açtı. Açtı açmasına ama haberler hep aynıydı. Hep acı...

"Hatay'da arama kurtarma çalışmaları sürüyor. Binlerce insan enkaz altında. Bölgeden yardım çağrıları geliyor."

Direksiyonu sıkıca kavradı. Hiçbir şey düşünmüyormuşçasına gaza basıyordu. Sürekli kendini suçluyor, suçladıkça gaza basıyor, hiçbir korku duymadan sadece zirvede yaşadığı diğer duygularıyla hareket ediyordu. Neden bırakıp gitmişti eşini Hatay'da. Yaşadığı ıstıraptan kaçmış, hayata küsmüş, isyan etmişti sürekli. Normal bir tırın azami hızını çoktan geçmişken, hala ilerleyemiyormuş gibi hissetmesi nedendi? Yol bir sonu olmayan düzlük gibiydi, sürekli ilerliyordu ama hiçbir ilerleme yok gibiydi çünkü sonu görünmüyordu İsmail'e göre. Aynı hayat gibi...Uzun bir süre sürdü, sürdü ve sürdü. Konya'ya yaklaşmıştı. Yol boyunca sürekli düşünmüştü, yolu, hayatını, Esra'yı... Pişmandı, geç kalmışlık hissiyle boğuşmaya çalışıyordu ama zihninde susturamadığı düşünceleri bile ona karşıydı.

Konya merkezine varmak üzereyken yakıt göstergesinin uyarı verdiğini gördü. Dinlenme tesislerinden birinde durup benzin almaya karar verdi. Çok da uzun sürmeyen bir yolun sonunda tesise yanaştı ve benzinin dolmasını beklemeye başladı. Bir masaya oturdu, içindeki öfke ve çaresizlik dinmemişti. Etrafı izledi, uzun uzun baktı. Yol... Uzadıkça uzayan, sonu görünmeyen bir yol... Peki bu yolun sonu neresi?

"Ya çok geçse, belki de çok geç kaldım. Ya gittiğimde hiçbir şey bulamazsam?"

Bu ağır ihtimalin altında eziliyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve zaman kaybediyordu. Her saniye çok değerliydi onun için, her saniye. Sonra Esra'yı düşündü. Burada olsaydı ne derdi, ne yapardı diye düşündü.

"Lütfen yapma böyle İsmail, hırpalama kendini. Hem senin suçun değil ki..."

Sesler kulağında çınlıyordu, oldukça acı bir çınlama. Onu teselli edecek kimsenin olmayışını düşünmek ayrı bir zordu. Yakıt dolduran gencin işaretileyle ayağa kalktı ve tıra yöneldi. Kaldığı yerden aynı hızla devam ediyordu. Geç bile kalmıştı. Son sürat ilerlemeye devam ederken hava kararmaya başlamıştı. İsmail ne kadar hız yaptığının farkında değildi. Bir tırın bu kadar hızlı ilerleyişini anormal gören ve o bölgeye arabayla gitmeye çalışan insanlar kornaya basarak şoförün iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorlardı. Fakat bu İsmail'in umurunda değildi ve ayağını pedaldan kaldırmadan gidiyordu. Nihayet şehir merkezine yaklaştığı sırada kalbine

bir ağrı saplandı. Şehir bıraktığı gibi değildi. Toz, duman, yakarıő... İş makinaları, çadırlar, enkaz... Boğazı düğümlendi, bir anlığına direksiyon kontrolünü bile kaybetti ama hemen toparladı kendini ve yetkililerin gösterdiği yere iş makinesini indirdi.

Çaresizlik...Tam olarak buydu herkesin damarlarında hissedilen. Yapılacak hiçbir şey yoktu beklemekten başka. Biraz nefeslenirken oradaki insanları inceledi İsmail. Şimdi ne yapacaklardı? İki dakikadan bile az bir sürede hayatları altüst olmuştu. Nereye gideceklerdi? Onların yolculuğunu düşündü biraz İsmail. Tam o an kendine bir söz de verdi:

“Bunca insanı burada yalnız bırakmayacağım, hepsine umut olabilmek için elimden gelen ne varsa yapacağım. Bir kez daha bu Şehirden kaçıp gitmeyeceğim, gidemem.” İsmail ekiplerin yanına gidip kurtarma çalışmalarına katıldı. Bu gözleri nelere şahit olmuştu o gece. Bir tarafta enkazda bulunan insanlar, bir tarafta enkazdan bir Şekilden çıkabilmiş ama canparesi enkazda kaldığı için oracığa çömelip onun uzattığı eli tutarak yardım bekleyen insanlar... İçi yanıyordu İsmail’in ama bir cana hayat ışığı olurum umuduyla devam ediyordu.

Zor bir gece olmuştu tüm insanlık için ve biliniyordu ki bu tek bir geceyle sınırlı kalmayacaktı. Sabah olup güneş yavaş yavaş yüzünü göstermeye başladığında etrafta bir sessizlik hakimdi. İsmail’in aklına mezarlık geldi, eşi Esra’nın yattığı mezarlık. Onu çağırmıştı eşi, sabahın nurunda yanına gitmek için yola koyuldu. Yürüyerek gitmeyi tercih etmişti mezarlığa kadar. Sokaklardan geçerken, o sokaklardaki eski anıları canlandı gözünde. Çocukluğu, gençliği, evliliği... Her yer harabeye dönmüştü ama yıkılmamış bazı binalar da vardı. Onların yanından geçmesi ne kadar güvenliydi? Bilmiyordu. Düşünmüyordu da, kendini ayaklarına bıraktı. Bu Şehirden ayrılırken döndüğünde, tabii olur da dönerse, Şehri bu halde bulacağımı düşünebilir miydi? Düşünseydi hiç gider miydi? Kimsesiz sokaklarda kimsesiz dolaşırken bir Şiir dolandı diline:

Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.
Yolumun karanlığa sapanan noktasında,
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.

Onu bekleyen , yanına çağırın belliydi. Mezarlığa iyice yaklaşmıştı, içinde anlamlandıramadığı bir his vardı ve gittikçe büyüyordu. Yavaşça mezarlığın kapısından girdi. Bazı mezar taşlarının kırıldığını gördüğünde içinden bir parça da kırıldı sanki İsmail’in, derinlerinden bir parça. Ağacın altındaki mezarı buldu sonunda. Mezar taşının ucu bir parça kırılmıştı ve tozlu duruyordu. Elleriyle temizlemeye çalıştı İsmail, gözyaşları da yardımcı oldu bu çabasına. Kirli oluşunu umursamadan oturdu mezar taşına ve anlatmaya başladı kelimelere dökemediği kadarını. Bazen konuşamadı,

sustu, uzun uzun baktı sadece, uzun uzun düşündü. Bazen haykırmak istedi ama yine kısık sesle konuştu bu sessizliği bozan olmamak için. Çok hızlı sürüp normalden birkaç saat erken gelmesine rağmen, onun için dakikaların nasıl yavaş geçtiğini ve geçen her dakikanın onu daha da umutsuzluğa düşürdüğü anlattı. Kenarı kırık mezar taşına yaslandı, parmaklarını isminin harflerine dokundurdu.

“Yol çok uzundu Esra, hep sana ulaşmaya çalıştım ama hiçbir zaman ulaşamadığımı hissettim. Asıl yol içimdeydi belki de, kabul etmekten hep kaçtığım, dolayısıyla ilerleyemediğim bir yol... Sana geldim, biraz geciktim belki. Kırılmadın değil mi bana?”

Yolun sonu sana gelmek değilmiş, bunu anladım. Hala sonunun nereye varacağını bilmiyorum belki ama artık yürümeye hazırım. Gittiğim her yerde seni arayacağım ölüm bize bu sefer kavuşturduğunda sana anlatacağım çok güzel şeyler olacak. O zamana kadar hoşça kal sevgilim. Ama mutlaka rüyalarınıza gel, kâbuslarınıza değil...”

Yanaklarındaki ıslaklığı sildikten sonra yavaşça doğruldu, kirpiklerinde asılı kalan acılı bakışla yavaşça oradan ayrıldı. İşte tam o an bir şeyler değiştiğini hissetti kendinde. İsmail Leyla’dan geçmeden, mevlasını bulmuştu sanki, henüz bunu fark etmese de.

Esra’nın çağrısı onu hem Hatay’a hem de kendine getirmişti.

Dikkate Değer Öyküler

DÖNÜM NOKTASI

Toprağa sessizce düşen yağmur damllarına, yaprakları sanki bu koskoca ormandan kurtulmak istiyormuşçasına rüzgârla sallanan yaşlı ağaçlara, atlarının üstünde yol alan memnuniyetsizlikleri ve bıkkınlıkları asık suratlarından okunan iki adama bakıldığında ve bunlara bir de gökyüzünde ara sıra çakarak tüyleri ürperten şimşekler de dâhil edildiğinde adeta kasvetli bir sanat tablosu ortaya çıkıyordu.

Adamlar çoğu zaman susuyor; yerine getirmek üzere günlerdir yol aldıkları insan vicdanına ters görevi düşünüyor, arada sırada birbirlerine bakarak dile getirmeye cesaret edemedikleri can sıkıntılarını gözlerinin içindeki karanlık gölgelerle dışa vuruyorlardı. Zavallı atlar da hem yüklerinin ağırlığı hem de koşulların zorluğundan sanki adamların kederine ortak oluyormuş gibi mahzun bakışlarla yavaşça ilerliyorlardı.

Neredeyse bir haftadır yoldaydılar. Aslında gittikleri yere çoktan varmış olmaları gerekirdi fakat erzaklarının azalması, atların bitkin düşmesi ve soğuk hava onları geciktirmişti.

Yolcular buna rağmen hiç aceleci davranmıyor, Bulgar ordusunun onlara verdiği son derece önem arz eden görevlerini yerine getirmedikleri takdirde başlarına gelecekleri bile umursamıyorlardı. Önünde sonunda yıkacakları yuvalar, esir edecekleri masumlar ve tüm ailesi katledilmiş zavallı çocuklar zihinlerinde canlanıyor ve kalplerini sonsuza kadar lekeleyecek bu görevi ne kadar geciktirebilirlerse o kadar iyi olacağını düşünüyorlardı.

Bu iki adamın da ailesi daha onlar çocukken gözlerinin önünde öldürülmüştü. Çocukluklarını doyaya yaşamalarının gerektiği fakat yalnızlık ve yoksulluk içinde geçen yaşlarında ordudaki asker ihtiyacı nedeniyle silah kullanmayı öğrenmişler, zorunlu olarak savaşlara katılmaya başlamışlardı.

Hayatlarında daha önce hiç bu kadar korkunç bir görev almamışlardı ve küçük çocuklara zarar verecek olmak kalplerine sızı veriyordu. Komutanlarına karşı gelip görevi reddetmeye kalksalar çok ağır cezalara çaptırılır belki de ölüme mahkûm edilirdi.

Vicdanlarına karşı ölüm korkusuna yenik düşen iki adam ellerinden kıyacakları canlara birkaç gün daha tanımak dışında başka bir şey gelmeyeceğine inanıyordu.

Onlarca aileye ev sahipliği yapan o köyün topraklarına vardıklarında ilkin sessiz ve sinsi adımlarla yağmalayacakları evleri gözlerine kestirecek ardından işe koyulacaklardı.

Komutanları iki adama,yağmaya karşı teslim olmayan hatta direnen insanlar olursa onları hemen orada öldürmelerini emretmişti.Zaten zamanı geldiğinde küçük köylerde yaşayan tüm insanlar köle olarak alınacaktı ki bu onurlu bir insan için ölümden bile beterdi.Ölüme hakkını savunarak ve direnç göstererek gitmek bu insanlara göre daha şerefliydi.

İnsanları öldürdükten ve köyde bulunanher şeyi yağmaladıktan sonra her yeri ateşe verip sanki hiçbir şey olmamış gibi dönüş yoluna koyulacak olan adamlar tüm bunları nasıl yapacaklarını, suçsuz gözlerin onlara yalvaracak bakışlarını ve dillerini düşünüyor, daha da huzursuzlaşıyorlardı.Hava artık tamamen kararmış, bulutlar gökyüzündeki yıldızları kapatmıştı.Adamlar atlarını durdurup aynı anda yere atladılar.Bu saatten sonra düzgün bir yer bulup uyumak ve ertesi gün için dinlenmek icap ederdi ancak karınları o kadar açtı kiuyumak yerine yiyecek bir şeyler aramak için gezinmeyi tercih ettiler.Adamlardan daha uzun ve irice olan koca gövdesiyle gerindi. Köyden buldukları yere çıkan tek yolun yanındaki dereyi işaret ederek arkadaşına seslendi:

—Ben yiyecek aramak için buralarda dolaşacağım,sen de şuradaki dereye gidip orada nöbet tut.

Kısa boylu,sarı saçlı ve yumuşak yüz hatlarıyla tıpkı bir çocuğu andıran diğer adam etrafına şöyle bir bakındı,bu karanlık ve ürkütücü ormanda gezintiye çıkmaktansa dere başında beklemenin daha iyi olacağına karar verdi, kafasıyla onaylayarak:

—Tamam,sen dönene kadar gözümü kırpmadan bekleyeceğim.

İri adam diğer adama oraya gitmesi için eliyle dereyi işaret etti ve adamın belindeki tüfeğe bakarak iç geçirdi:

—Ah,eğer olur da bir insan veya hayvan görürsen tüfekle hemen işini bitir.Aksi takdirde konumumuzun bilgisi bir şekilde tüm köye ve zabıtalara yayılır, dedi.

Sarışın adam arkadaşının içini rahatlatmak için tüfegine sarıldı ve dereye doğru yürümeye başladı.

Arkasından bakakalan diğere adam tereddütlü adımlarıyla dallara basıp ta ses çıkarmamaya özen göstererek temkinli bir şekilde aranmaya başladı.Bu bölgede olsa olsa ormanda yetişen yaban meyveleri olurdu.Karnı yemek seçemeyecek kadar aç olduğundan herhangi bir yiyeceğın hayalini kurmadan sadece bakınmaya devam etti.

Bu esnada derede bekleyen adam sıkıntıdan yerden aldığı çakıl taşlarını suya atıp sektirmeye çalışıyor,çoğunlukla da başarısız oluyordu. Annesinin o henüz küçücük bir çocukken onu sakinleştirmek ve mutlu etmek için söylediğı şarkılardan birini mırıldanmaya başladı.Şarkının ezgileri bu uçsuz bucaksız,haşın ormanla tam bir tezat oluşturan türdendi. Tam hayallere dalacaktı ki yakınlarda bir yerden bir ses işitti.Başta kendi kuruntularından biri olduğunu düşündü ama ses birkaç kez daha tekrarlayınca hayal görmediğinden emin oldu.Duyduğu ses bir çocuğun öksürmesiydi.Kalbi hızla çarpmaya başladı,sese daha iyi odaklanabilmek için neredeyse nefesini tutacaktı.Tüfeğinin fenerini açtı ve dikkatlice sesin geldiğı yere kulak kesilerek yürümeye başladı.Ağaçlar ve çalılar dışında dikkatini çeken bir şey yoktu ta ki ayağı yumuşak bir tümseğe çarpıncaya dek.

Üzerine siyah bir örtü örtülmüş, soğuktan iyice büzülmüş,olduğı yerde tir tir titreyen küçük kıızı fark etmesi için adamın yere eğilip feneri bu minik gövdeye tutması gerekti.Elini uzatıp örtüyü kaldırmak istedi ama onu incitmekten ve ürkütmekten çekindi.Ayağı kalktı,etrafına bakındı.Karanlıktan pek seçilemese de arkadaşının hâlâ dönmediğine emin olduktan sonra tekrar dizlerinin üstüne çöktü ve titreyen ellerine aldırış etmeden örtüye uzandı.

Küçük kızın başı öteki tarafa çevrilmişti,örtüsünü kalkamı olarak kullandığından adam onu kaldırıncaya titremesi daha da arttı.Boğazından gelen hırıltılar hıçkırıklara dönüştü ve kıızı birden ağlamaya başladı.Adam kızın fazla ses çıkarmasından ötürü telaşlanmıştı,kızı kucağına alarak ayağı fırladı.Dereye doğru koşar adamlarla ilerlerken teselli sözcükleri fısıldadığı kıızı sakinleştirmeye çalışıyordu.Kendi üstündeki kabanı çıkarttı ve nazikçe yere oturttuğı kıza giydirdi.

Kızı adamın ona zarar vermediğini görünce biraz olsun sakinleşmişti. Minnettar ve bir o kadar da meraklı gözlerleadamın suratına bakıyordu.

Adam kendini toparladı ve şöyle sordu:

—Bu saatte burada ne işın var? Ailen nerede?

Küçük kız elleriyle kabana daha sıkı sarıldı ve titrek sesiyle yanıtladı:

—Evimi kaybettim ağabey, arkadaşlarımla oynarken fazla uzaklaştım. Dönüş yolunu bulamadım.

—Sana yardımcı olacağım ufaklık ama bana yaşadığın yeri tarif etmelisin.

Adam bunu çekinerek söylemişti çünkü kızı bulduğu anda yapması gereken gözünü kırpmadan onu oracıkta vurmaktı ancak komutanının onu cezalandırma ihtimalini de göze alarak kızın canını bağışlamıştı. Gezintiye çıkan arkadaşı döndüğünde nasıl bir tepki verir tahmin edemiyordu. Tüm bunları düşünürken dolan gözlerini sildi ve kıza kulak verdi.

—Ağabey, buralarda sadece bir tane köy var. İşte ben de orada yaşıyorum,dedi kız ellerini ovuşturarak.

Adam kulaklarına inanamadı. Yağmalayacakları köy aslında bu kızın yaşadığı köymüş!

Bozuntuya vermemeye çalışarak kıza siyah örtüsüyle yatacağı bir yer yaptı ve şimdilik uyumasını, sabah yola koyulacaklarını söyledi.

Bu durumda kendi başına karar vermesi olanaksızdı,arkadaşı gelene kadar beklemeye koyuldu.

...

Çalılardan topladığı meyveleri beze sardı. Karınlarını doyuracak kadar yiyecekbulabilmişti.Meyveleri dereye yıkar, arkadaşıyla pay edip yer,sabaha doğru da yola çıkarlardı.Uykusuzluktan gözlerini güç açık tutan adam arkadaşısını bıraktığı yere doğru yürüdü.Aklından köye ne kadar yollarının kaldığını düşünüyor ve ormanın sonsuza kadar uzayıp gitmesini böylece o köye hiç varamamayacağını diliyordu.

Dereyi vardığını atların sesini işitince fark etti. Şöyle bir bakındıktan sonra arkadaşısını görmesi uzun sürmedi.

Sarışın adam elinde yiyeceklerle dönen arkadaşısını görünce sevinmek yerine korkulu ve çaresiz gözlerle öylece baktı. İri adam arkadaşısının neden böyle durgun olduğunu anlayamadı, bezden çıkardığı meyveleri yıkamak için dereye eğildiği esnada:

—Hayrola, keyfini kaçırın ne? Sanki bana bir şey söylemek istiyorsun.

Sarışın adam yutkunarak:

—Sana göstereceğim fakat fazla tepki vermemelisin. Her şeyi anlatacağım ama bana tüfeğini kullanmayacağına dair söz ver.

—Tamam,söz. Ne göstereceksen göster.

Sarışın adam kızı bıraktığı yere yürürken arkasından onu takip eden iri adamın olanlara dair en ufak fikri yoktu. Yerde mışıl mışıl uyuyan kızı görünce gözleri fal taşı gibi açılarak arkadaşına döndü ve:

—Bu nereden geldi buraya? Ne yapacağız biz küçücük çocukla?

—Bir çaresini bulacağız, ben de onu bulunca çok şaşırırım.Oyun oynarken yolunu kaybetmiş. Üstelik kızın yaşadığı yer bizim gidecek olduğumuz köy!

—Zavallı kız,ona yardım edenlerin sonradan katili olacağını bilmiyor.Sabahı beklemeden yola çıkalım,yolda ne yapacağımızı tasarlarız.

Sarışın adam kızı kucığına alarak ata bindi.Kız uyuyalı epey olmuştu,uyandığında adam ona gittikleri yeri anlatıp onu rahatlatmaya ve güvende hissettirmeye çalışacaktı.

Tekrardan yola düşen adamlar ormanın sonuna gelmelerinden ve taşlı patikaların seçilebilmesinden köye çok yaklaştıklarını anladılar.Zaman daraldıkça sinirleri geriliyor,kızla ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

Bu sırada uykusundan uyanan kız bir atın üstünde olduğunu fark edince heyecanla çığlık attı:

—Yaşasın!Ağabey beni evime atıyla götürüyor,arkadaşlarım çok şaşıracak.

İki adam birbirlerine bakarak güldüler.Sarışın adam arkadaşını kızı tanıttı ve onunla sohbet etmeye başladı:

—Bize aileni anlatır mısın ufaklık?

Kız hüznlenerek ve koyu kahverengi kısıcak saçlarını geriye iterek:

—Babam savaşta şehit oldu,ağabeyim de cephede savaşırken bir bacağına kaybetti.Annem ile ben hayvanlarımızdan elde ettiğimiz ürünleri pazarda satarak geçimimizi sağlıyoruz ve ağabeyime bakıyoruz.Onları özledimbirde karnım çok acıktı,bir an önce köyüme varmak istiyorum.

İri adam cebindeki sıkıca beze sarılmış meyvelerisarışın adama doğru fırlattı.Sarışın adam meyveleri çıkardı ve karnını doyurması için kızı uzattı.

Kız minnetle:

—Siz çok iyi yürekli insanlarsınız.Bizim eve gelinde annem size ayran çorbası pişirsin,dedi.

Bu iyi niyetli cümleleri duyan adamların içindeki sıkıntı katlanarak arttı.Küçük kolları ve bacaklarıyla hem annesine hem de ağabeyine bu yaşında çalışarak yardım eden ve bunu hiç şikâyet etmeden gururla dile getiren kız onlara kendi insanlıklarını sorgulatmıştı.

Kız hakkında daha çok şey öğrenmek isteyen iri adam sordu:

—Hem bir işte çalışmak hem de okula gitmek zor değil mi?

Kız bir çırpıda yediği meyveleri epey sevmişti.Parmaklarını yalayarak:

—Ben okula gitmiyorum ki.Her geçen gün durumumuzkötüleşince anneme daha fazla yük olmak istemedim.O okula devam ettiğimi sanıyor ama ben evden okula gidermiş gibi hazırlanıp çıkıyorum ve bakkalda çıraklık yapmaya gidiyorum. Yani pazarda çalışmanın yanı sıra bir bakkalda da çalışıyorum.Kazandığım parayı annemin bana verdiği harçlıklar ile birlikte görmeden para sandığımızı koyuyorum.İleride çok ihtiyacımız olduğunda parayı çıkarıp anneme vereceğime da mutlu olacak.

Bizim köyde büyük insanlar ailesi için her şeyi yapar ve göze alır.Ben de onlar gibi olmak istiyorum.

Kız konuşurken gözleri cesurca ışıldıyor,bu güçlüklerin onun için önemsiz olduğunu gösteriyordu.

Adamlar kızın fedakârlığını,cesaretini,ailesi için hiç gücenmeden katlandığı zorlukları duyunca kendi korkaklıklarının farkına vardılar.O kadar korkaklardı ki onlarca masumun hayatına sırf kendileri ceza alıp ta ölümlerle karşı karşıya kalmamak için son vereceklerdi.Ailesi dışında başka hiçbir şeyi umursamayan,saçını başını süpürge ederek çalışan onlarca masum insanı ve kim bilir ne hayalleri olan bu kız gibi onlarca daha çocuğölüme göndermek onlar için kendi ölümlerinden kaçış yolu olmuştu.Görevlerinden vazgeçerek yapacakları fedakârlık bu küçük kızın fedakârlıklarından daha mı büyük ve değerli olacaktı?Bir yuvayı yakıp küllerini bile yok etmek daha mı kolaydı?

Adamlar kızın anlattıklarından sonra tüm bunların farkına varmış ve utançtan yüzleri kızarmıştı.Son derece çaresiz ve işe yaramaz hissediyorlardı.Tüm bunların yanında içlerinde yeni bir umut yeşermişti.Manidar bakışlarla birbirlerine baktılar,gözlerinden düşen damlalar onların hissettiği ortak duyguların göstergesi oldu.

İri adam boğazını temizledi ve:

—Sen çok cesur bir kızsın,seninle gurur duyuyorum,dedi.

Sarışın adam da kızla ne kadar gurur duyduğunu söyledi ve adamlar atları kısa bir süreliğine durdurdular ve bir köşede baş başa konuşmak için kızı yalnız bıraktılar.

İri adam:

—Biz meğer ne korkak adamlarmışız.Bana bu görevden bir kaçış yok gibi geliyordu ama kendimi feda etme fikrini hiç düşünememişim.

—Haklısın,benzavallı insanlara kıymayı göze aldığımgerçeğiyle daha fazla yüzleşmek istemiyorum.En azından bundan sonra bu korkaklığımı telafi etmeliyim,dedi sarışın adam.

Köye vardıklarında kızla vedalaşacak ve onu evine yolcu edeceklerdi.Kendileri de komutanlarının yanına gidip görevi yapmayı reddettiklerini söyleyipşerefleriyle teslim olacaklardı.

Atlarına geri dönüp tekrardan yola koyuldular.Köye vardıklarında hepsi atlarından indi.Kız neşeyle:

—Veda vakti geldi.Siz ağabeylere ne kadar teşekkür etsem azdır,dedi.

Birden aklına bir şey gelmiş olacak ki duraksadı ve ceplerine bakındı.Eline küçük,yaldızlı bir toka aldı ve adamlara uzatarak:

—Bunusaklayın ve gittiğiniz yerdeki bir çocuğa hediye edin,dedi.

Sarışın adam tokayı aldı ve gülümseyerek inceledikten sonra:

—Tamam,bunu senin gibi küçük bir kıza vereceğim ve ona seni anlatacağım,dedi.

Kız da gülümsedi ve adamlara sarılarak tekrardan teşekkür etti.Ardından koşarak uzaklaştı.

İki asker kıza veda etmenin hüznü ile ardından bakakaldılar.

Sarışın adam elindeki tokayı özenle cebine yerleştirdi ve sonrasında atlarına binip dönüş için yola koyuldular.

Bu onlar için yolun sonuydu fakat onlar bunu bir dönüm noktası olarak görüyorlardı.Başta ne yapacağını bilmeyen ve ürkekçe hareket eden askerler kızın kalplerine yaptığı küçücük bir dokunuşla daha önce göremedikleri yolları görmüşlerdi ve içlerinde pişmanlık hissi olmayan cesur askerlere dönüşmüşlerdi.Minik kız ve köy için yaptıkları büyük fedakârlığın verdiği gurur ve huzur o kadar yoğundu ki artık ölüme doğru gittiklerini unutmışlardı.Büyük bir üzüntü içinde çıktıkları bu yolu adeta sevinçle geri dönüyorlardı.Acımasız katiller olarak yaşamaktansa iyi insanlar olarak ölmeyi tercih etmişlerdi.

Dikkate Değer Öyküler

OTEL UNKAPANI

İs ve küfle kaplı duvarların ıslak kokusu. Gözüm kapalı beni kaçırsalar buraya yine bilirim, yine Unkapanı. Artık neredeyse her hafta buradayız. Ekrem çok hırslı. Kendine zarar vermesinden korkuyorum. Doğrudan değil belki ama... Çok hayalperest bir çocuk. Gerçek dünyadan kopuk ve bir de çok inatçı. Gazi inatçılığı var çocukta.

Her hafta buradayız. Kendi toprağımdan çok gördüğüm şehir İstanbul. Hatta o bile değil, İstanbul bile değil, Unkapanı. Her hafta farklı bir otel, her hafta farklı bir yapımcı. Adnan, Muhsin, Murat...

Pandora kutusunu açtı bu çocuk herhalde. Her gece "Ben ne yapacağım!" diye geleceğe korkuyla bakarken her sabah yine umut içinde, yine umut peşinde.

Kırık bir çocuk biraz. Yetenekli amenna ama çok çalıştırmıyor kafasını. Sanki her kâbustan sonra uyanacakmış, sanki her gecenin bir gündüzü varmış gibi. Bilmiyor ki bir yatıp kalkamayanlar var, bilmiyor ki sabahı göremeyenler var.

Gençliğine veriyorum ölümü kavrayamamasını. Ölüm gibidir hayallerinin yıkılması bir insanın, hayal kurmaksa yürümek gibi sokaklarda, insanı hayata bağlayan. Ben kaç kere öldüm kim bilir? Bu çocuk da ölecek, yaşayan her fert gibi.

Hayal kurmasına kızmıyorum, hayır. Hayal kurmalı hâlâ kurabilmekteyken. Yürütmeli, nefes almalı, koşmalı hâlâ hayattayken. Ama çok yaşayan çok ölmüş.

Ekrem bizim mahallenin çocuğu, kötü bir çocuk değil. Elinden her iş de gelir veledin. Tamircilik de yapar kaba elleriyle, garsonluk da yapar kibar diliyle. Bir de nereden buldu buldu bu şiir işine yaktı abayı. Yazıyor da yazıyor, ne derdi var bir Allah bir de o defteri biliyor. İnsanı da pek sevmez, anlatmaz derdini öyle kimseye. Ara sıra konusu açılır, geçiştirir insanı.

—Mehmet Abi!

Gelmekte yine tüm öfkesini bürünmüş hayalperest Kısıl Han. Bakalım yine neyden şikâyet edecek:

- Söyle yavrum.
- Abi sende kaç para var?
- Metelik kalmadı, ne oldu hayırdır?
- Canım çorba çekti de...
- Gel oğlum gel, metelikle de çorba içilir.
- Hani o da yoktu.
- Nasıl şairsin oğlum sen!

Gülüşerek -gülen bendim, o ise daha çok hüznünü gizleyemeyerek sırtıyordu- çorbacıya ben bir kelle paça söyledim, o da mercimek çorbası. Birkaç dakika geçti baktım anlatmıyor. Merak ettim:

- Ne oldu, sesin çıkmıyor, yine mi hüsrân? diye sordum Ekrem'e.
- Yok be abi, ne hüsrânı. Başıma geleceği bilmem mi ben! Yine aynı muhabbetler. Yok tipim yamukmuş yok ağzım bozukmuş. Sen de dedin ya abi, nasıl şairim ben. Anladım ben abi, benden sanatçı falan olmaz.

Baktım çocuğun yüzüne. Normalde aldırılmazdım, neticede aynı muhabbet her gece. Ama yüzü soluktu ölü bir insan gibi, soğuktu kaşığı tutan elleri. Baktım çorbaya ne bir baharat ne bir ekmek parçası, çorba yatıyor kâsede, kabuk bağlamış üstü, dışarıda bir lapa kar, kaplanmış üstünü toprağın. Baktıkça insanın ölesi geliyor. Baktıkça Ekrem'e yıkılan ilk hayalim, kaybolduğum ilk sokak aklıma geliyor.

“Abi, seni de yordum bunca zaman, sana borcum da birikti. Ödeyeceğim hepsini. Esenler'e gidelim buradan, Eskişehir'e dönelim bitsin bu saçmalık. Bırakalım bu otel odalarını.” diye girdi söze ben bunları düşünürken. Benim boğazımı düğümledi sözleri. Tuttum elini:

— Ekrem, dedim, bak aslanım, sen asıl şimdi sanatçı oldun. Sanatçı anlar, sanatçı öngörür, düşmez kalkmaz bir Allah, sanatçı hatta herkes, herkes düşer kalkar. Sanatçılık sonunda ulaşacağı bir mertebe değil, bu gezdiğin plakçılar, bu otel odaları ve bu yazdığın şiirlerdir. Ve sanat başkaldırısıdır koçum. Sen başını böyle öne eğersen işte o zaman sana kızarım. Belgesiz iş yapmalım, öyle CD'yle onla bunla olacak iş değil bu. Yarın sana güzel bir dosya ayarlayalım. Şiirlerini, bir de altına düşündüğün notaları döşeyelim. Unkapanı derya deniz. Sana söz veriyorum halledeceğiz bu işi. Şimdi iç çorbayı, doyur karnını.

Ekrem'in yüzünde bir mahcubiyet ve teşekkür ifadesi vardı ama o bakışın altındaaslanlan inceden bir merak.

—Ama abi...

—Buyur yavrum.

İçini kemiren bu merakla daha fazla dayanamayarak sordu:

—Seni bu işe ne çekiyor, gözünü seveyim. Hadi benim bir hayalim var. Sen işinden gücünden de oldun. Hadi ben divaneyim, çocuğum; sen aklını başına almış kaç yaşına gelmiş adamsın. Kurban olayım söyle, ne bu içindeki şevk!

—Bak çocuk!..

Söyleyecek gibi oldum her şeyi ama düşündüm. Onun hayallerinin üstüne bir de benim başarısızlık dolu geçmişimin yükünü yükleydim, o zaman ben değil, yalnız Allah olurdu yardımcıısı.

—Bak çocuk!.. Sen sanatçı olunca ben de menajerin olacağım, sen büyüdükçe ben para kazanacağım. Sonra hem bana borcunu ödemiş olursun, hem de canın ne isterse sana onu ısmarlarım ister çorba ister kebab.

Isınmıştı elleri belli. Pembeliğini atıyordu. Çorbasına bir kaşık daldırdı, ofiste olanları anlattı. Gülüştük, bitirdik çorbamızı. Geçtik bir kıraathaneye, birkaç el okey oynadık tanımadığımız iki herifle. Akşam oldu döndük yine otele.

Dikkate Değer Öyküler

RÜZGÂR VE YOL AYRIMLARI

Yürüdüğümüz yol ikiye ayrıldığında, duraksadım. Önümüzde biri sağa, diğeri sola uzanan iki farklı sokak vardı. Sağdaki yol renkliydi, göz alıcıydı. Geniş kaldırımlar, yeni döşenmiş taşlar, etrafı saran evlerin pencerelerindeki çiçeklerin hepsi beni çekiyordu. İnsanlar neşeli, her yer cıvıl cıvıldı. Bu sokakta bir sıcaklık, sonunda bana vaat edilen bir ışık vardı sanki. Sola baktığımda ise manzara çok farklıydı. Kırık kaldırımların çevrelediği dar yolu, kimisi kırılmış, kimisi bozulmuş sokak lambaları aydınlatıyordu. Duvarlar artık yaşlanmış, rutubet kokmaktaydı. Her şey daha silik ve rensizdi. Herhangi bir ses de duyulmuyordu. O yüzden bu yola giren insana sadece iki şeyin eşlik edebileceğini düşündüm: kalbindeki duygular ve beynindeki anılar. Bu yolda tehlikeli gözükən bir şey yoktu ama nereye varacağı belli değildi, ileride hangi tehlikelerin beni beklediğini bilmiyordum.

Sen soldaki yoldan gitmek istedin, bu yüzden senin elini bıraktım ve adımlarımı sağdaki renkli sokağa çevirdim.

Girişteki evlerin boyasına dikkat kesildim. Kırmızının farklı tonlarındaydılar, ancak hepsi çok parlaktı ve gözümü alıyorlardı.

1 numaralı evin tuğlaları, sana seni sevdiğimi ilk söylediğimde yüzünün büründüğü kırmızıydı. Bu tuğlalara uzun uzun bana baktılar. Onlar bana baktıkça ben de onları seyre daldım. Bu renge duyduğum hasret vücudumun hareket etmesini engelliyor, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Ancak sırtımdan esen güçlü rüzgâr bu hareketsizliği yendi ve gözlerimin kilitlendiği tuğlalardan kopmak zorunda kaldım.

2, 3, 4 numaralı evler de ilkinde bitişikti ve duvarları, yapıları birbirine çok benzerdi. Tuğla bloklarının tonu ilk başta geleceğimiz hakkında hayallere dalarken çehreni alan renge dönüştü. Sonra sana iltifat ettiğime, ardından sen bana iltifat etmeye çalışırkenkine döndü. Bu renklerin hepsi gözümü alıyor, önlerinde dikilip saatlerce izlemek istiyordum ancak arkamdan esen rüzgâr bunu zorlaştırıyordu. Bu yoldaki rüzgâra karşı

koymak, attığım adımları yavaşlatmak istedim. Bu cidden imkansızdı, ne yaparsam yapayım adımlarımı aynı hızda atıyor, onları durduramıyordum.

“Bu ne biçim yol!” diye düşündüm içimden.

Yürümeye devam etmeden önce 4 numaralı evin zemin katın penceresinin önündeki saksılarda duran güllerden birini koparmayı başardım. Biraz elimi kanatmıştı ama incelediğimde bu nadide çiçeğin diğer güllere benzemediğimi fark ettim ve “Değdi!” diye düşündüm. Çünkü bu gül, ikinci buluşmamızdan on dakika önce sokaktaki çingene ablanın benim elime tutuşturduğu, büyük ihtimalle ilerideki kaymakamlık binasının bahçesinden koparılmış olan, sana verdiğim ilk güldü.

Bu renkler ve elimdeki gül beni neşelendirmişti, bu yüzden tüm neşelerimi paylaştığım insana, sana döndüm.

Arkamı döndüğümde fark ettim senin bu sokağa benimle girmedeğini. Senin de gözlerin evlerin üstündeydi, gülümsüyordun ancak beni alıp götüren rüzgâr seni etkilemiyordu gibiydi. Aramızdaki yol 50 metreden fazla değildi, o yüzden beni hala duyabileceğini düşündüm. “Seni seviyorum!” diye bağırdım. İlk başta cevap alamadığımı düşündüm, sesim rüzgârın uğultusu arasında kaybolmuştu herhalde. Rüzgâr beni senden daha çok uzaklaştırırken “Ben de!” diye haykırışını duydum sonra. Demek ki aramızdaki mesafe iletişimimize engel olmuyordu.

Bunlar yaşanırken yel dinmediği için, adımlar geri geri de olsa devam etmişti ve senden uzaklaşmayı sürdürmüştüm. Önümü döndüğümde ise yolun bambaşka bir hal aldığını fark ettim. Bu sefer etrafımı saran kırmızı, yerini farklı farklı renklere bırakmıştı. Evlerin bittiği yerde masmavi deniz başlamıştı, evler ise kızılığını gün batımına aktarmıştı. Bu denizin dalgalarının dövdüğü kayalıklarda genç bir oğlan ile onun yaşıtı olduğunu tahmin ettiğim bir kız gördüm. Onları rahatsız etmek istemiyordum çünkü biz de bu kayalarda oturup denizi seyre dalmıştık zamanında. Her ne kadar rahatsız etmek istemesem de bana bizi bu kadar hatırlattıkları için onları gözlemlemekten kendimi alamadım.

Bu iki genç de beni alıp götüren bu rüzgârdan etkilenip üşümüş olacaklar ki oturdukları kayalardan kalkmaları çok uzun sürmedi. Ne yapacaklarını çok merak ediyordum, uzaktan da olsa oğlanı ve kızı izlemeye devam ettim. Onlarla aynı yolda yürüyordum, sadece karşı kaldırımdaydım.

Genç kız ve oğlanın elleri hiç kopmayacakmış gibi kenetlenmişti, birbirlerine bağlı oldukları içinse rüzgâr onları çok daha az etkiliyordu. Ama yine de bu yolda, bu sokakta durması imkansızdı.

Bu iki genç, iki aşğın yapacağı şeyleri yaptı, zaten birbirlerine odaklandıkları için sokakta ilerlediklerinin farkında bile değildiler. Bu sıralarda onları dikizlemeyi bıraktım çünkü gözlerimin onların aşkına engel olmasını, onlara nazar değmesini istemedim.

Arkamı dönüp sana baktığımda, yolun aramızdaki mesafeyi açtığını gördüm. Bu sefer sesimi duymam mümkün değildi lakin birbirimizi hala görebiliyorduk. Sen hala elini bıraktığım yerdeydin ama benim geri dönemeceğimi anladığımda solundaki sokağa bakmaya başladığını gördüm. Yol ayrımının diğer tarafına.

Önümdeki gençler önce birbirlerine benzemeye başladılar hem fiziksel olarak hem de hal ve hareketleri ile. Adımlarını aynı ritimde atıyor, aynı şeylere gülüyor, aynı şeylere şaşırıyorlardı. Her şeylerini paylaşıyor, dünyaya sanki tek bir gözle bakıyorlardı. Ama bu uyum zamanla onları birbirine yabancılaştırdı, tıpatıp aynı iki insan yan yana ne kadar yürüyebilir ki?.. Önce ufak bir duraksamayla başladı; birinin güldüğüne diğeri gülmediğinde, birinin dikkat kesildiği ayrıntıyı diğeri fark etmediğinde. Sonra aralarına mesafeler girdi. Önce fark edilmez bir açıklık, sonra hissedilir bir soğukluk...

Ama yine de elleri birbirine kenetliydi. Rüzgâr onları ayırmak istese de inatla tutunuyorlardı. Oğlan konuşmayı azalttı, kız ise kendini daha çok ifade etmeye çalıştı. Konuştukları kelimeler azaldıkça, bakışları daha uzun sürdü. Önceden her göz temasında derin anlamlar saklıydı, şimdiyse sadece boşluk. Zamanla, sessizlikleri ağırlaşmaya başladı; kelimeler ağızdan çıkmaz oldu, sadece suskunluk kaldı.

Arkamızdaki rüzgâr güçlendiğinde, ellerini tutmalarına rağmen o eli, sıcaklığı hissedemiyorlardı. Yanlarına gidip “Siz birbirinizi soğutmadınız, yol soğuttu, ısınmak için birbirinize daha sıkı sarılmanız lazım!” demek istedim ama müdahale etmedim, sadece izledim.

Elleri artık eskisi kadar sıkı değildi ama yine de kopmadılar. Uzun uzun yürüdüler böylece, hiçbir şey demeden, hiçbir şey paylaşmadan. Adımları aynı olsa da gözlerinin, yüzlerinin artık farklı yönlere sapmaya başladığını gördüm. Kız, içinde bir boşluk hissediyor olmalıydı ve bu boşluk rüzgârın uğultusuyla büyüyordu. Oğlan ise giderek daha çok kendi içine kapanıyordu. İçinde tuhaf bir suçluluk vardı ama bunun sebebini bile sorgulamıyordu. Gözlerini önündeki renklere dikmişti, yeni bir şeyler arıyordu belki de...

Sonra rüzgârın durduğu bir noktaya geldik bu yolda. Durdular. Kız gözyaşlarını saklamaya gerek duymadı artık. Kaldırımın kenarına oturdu ve sessizce ağladı. Oğlan da yanına çömeldi, kız başını onun omuzlarına

yasladı. Oğlanın gözlerine bakınca gördüğüm korkuttu beni: hiçbir şey. Gözlerinin arkası boştu, demek ki ne diyeceğini bilemiyordu, bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu ama eyleme geçemiyordu. Kızın göz yaşları onu ıslatmıyordu. Yorgundu ve belirsiz bir huzursuzluk vardı üstünde. Bunu benim sezmemle, oğlanın da kendi halini anlaması bir oldu ve nefretle ayağa kalktı. Eskiden olsa her şey farklı olurdu. Ama artık, ne yaparsa yapsın, her şey geçmişte kalmıştı. Bir süre sonra kız da ayağa kalktı. Son bir kere bakiştılar, el ele tutuştular. Oğlan sağdaki sokağa saptı ve yürümeye başladı.

Oğlan uzaklaşmaya devam etti. Kız bir süre daha oturdu, sessizce ağladı ve sonra gözlerini sildi, oğlanın arkasından bakakaldı. Ona seslendi, el salladı. Yalnızlık, rüzgâr gibi etrafını sardı. Sonra o da doğruldu, başını kaldırdı ve diğer sokağı kendine yol seçti. Ben oğlanı izlemeye devam ettim.

Rüzgâr yeniden başladığında, oğlanın eli, cebinden çıkardığı buruşturulmuş bir kâğıda gitti. Rüzgârın hışmına rağmen sımsıkı tuttuğu bu kâğıdı açmaya çalışırken bir an tereddüt etti. Sonra, kızın gözlerinin içine bakarak titrek bir nefes verdi. Bu görüntü beni zamanda geriye götürdü, senin bana yazdığın ve hiç yanıtlamadığım mektubu hatırladım. Oğlanın avucundaki kâğıtta ne yazdığını göremesem de, sanki kelimeleri ezbere biliyordum. Kendi mektubumu... Kat yerleri zamanla yıpranmış, mürekkebi biraz solmuştu. Kaç kez açıp okumak istemiş, kaç kez ilk cümlede yıkılmışım? Cebimde hala duruyordu, ben de oğlanla aynı anda kâğıdı çıkarıp okudum:

“Belki de bu, seni son kez sevdiğimi söylediğim mektup olacak. Belki de hiç okumayacaksın. Ama bilmeni isterim, eğer bir gün yolumuz ayrılırsa bu rüzgâr bizi hangi yöne savurursa savursun...”

Gerisini okumadım. Okuyamadım. Kâğıt rüzgâr yüzünden uçtu gitti. Yetişemedim.

O an fark ettim. Onları izlerken, aslında kendi geçmişimi izlediğimi. O genç oğlan bendim. Kız ise geride bıraktığım, arkamda gözden kaybolan sevgilim. Geçmişin bir sahnesi yeniden canlanıyordu önümde ve ben, bu sefer, sonucu değiştirebileceğimi düşündüm. Geri dönmek istedim; geçmişimi, hatalarımı geri almak, sevgilimi bir kez daha görebilmek. Ama elbette bu mümkün değildi, her şey için çok geçti. Geldiğim sokakta artık kimse yoktu. Arkama baktığımda kimseyi göremedim. Ben de durdum öylece. Sonra rüzgâr beni daha da ileri itti, yola devam etmek zorunda kaldım.

Rüzgârın uğultusuna başka bir ses karıştı sonra. Başımı çevirdiğimde, sokakta ilerleyen yaşlı bir adamın mırıldandığını fark ettim. Kendi kendine,

neredeşye unutulmuş gibi duran bir şarkıyı söylüyordu. Ben bu şarkıyı tanıyordum.

“Gölgeler uzarken, gün bitmeye yakın / Bir iz kalır mı savrulan kumlarda?”

İçimde bir şey düğümlendi. Bir an gözlerimi kapattım ve seni düşündüm, deniz kıyısında oturduğumuz, güneşin ufka karıştığı o sessiz vakti anımsadım. “Bir gün biz de bir iz bırakabilir miyiz sence?” diye sormuştun.

Cevabı şimdi buldum. Hayır, bizim izimiz, savrulan kumlarda çoktan kayboldu.

Yaşlı adam devam ediyordu şarkısına, “Nehir kıyısına dnsen bile, su çoktan başkasını yansıtır.”

Aynı evi, aynı teni, aynı masayı paylaşmayacağımızı o an idrak edebildim. Bazı yollar, geri dönmek için fazla uzun, fazla rzgrlydı.

Derin şEKER
Galatasaray Lisesi

Dikkate Değer ykler

YOLDU, GÜZEL BİR YOL

Böyle aksilikler de hep benim başıma gelir zaten, başka n’olabilirdi ki? Ya benzinim biter ya lastik patlar ya kaza olur. şimdi de motorum bozuldu, bir dünyanın başıma yıkılmadığı kalmıştı zaten. Ne yapacağım ben şimdi? Birkaç saate Ankara’da olmam lazım sonra gece dönüp yarınki ameliyatlara hazırlanmam lazım. Allah kahretsin, ne böceği bu böyle? Bu memlekette dertten başka ne olur zaten dertten başka, böyle ayağının dibinde bitiverir. Bu sıcakta buradan geçen de olmaz ki, cehennem mübarek. Bari yakınlarda bir istasyon falan olsa... Biri seslendi arkamdan “Ağabey, motor mu bozuldu?”- Allah’ın köylüsü bir sen eksiktin, sanki anlayacak da soruyor- “Evet”, kenara çekti kendi arabasını. “Nereye gidiysen?”, “Ankara’ya” “E ben de Eskişehir’e gidiyorum, gel bırakayım seni.” “Sağ ol kardeşim, ben

bakarım başımın çaresine” “Yav inat etme nası bakacaksun başımın çaresine, bu sıcakta kimse geçmez buralardan. Gel benimle yarın çekici gönderur alırsun arabayı” Sayanınnki biri gelip beni kurtaracakmış gibi otoyola bakmaya devam ettim ama yol yalnızca uyuyor, baktıkça gözümde oluşan dalgalanmalar yalnızlığımı animatıyordu sadece. El mecurur “Tamam” dedim. İhtiyarın eski külüstüre bindik böylece. Emektar araba ikimizi zar zor taşıyor, arada bir tekliliyordu. Araba ehemmiyetsiz de adam inşallah tekrar konuşmaz diye içimden geçirirken şom ağzım elbette görevini getirdi. “Sen niye gideysun Ankara’ya” Ne düşünüyor acaba? Askerlik arkadaşı gibi muhabbet edeceğimizi değil herhalde, hayatın sillesine bak. Okuldan birincilikle mezun olmuş, İngiltere’ye yüksek lisansa gitmiş, Türkiye’nin en iyi beyin cerrahlarından biri olan Osman Karaman, kim bilir Eskişehir’in hangi köyünden gelen şu adama muhtaç durumda. Şaka gibi, normalde benim yemek yediğim restoranların önünden geçemeyecek adam benimle muhabbet etmeye çalışıyor. Bunları sadece aklımdan geçirebiliyorum elbette, yetiştirildiğim biçimde terbiyeme sadık kalıp en kibar ifademim tüm yapmacıklığıyla cevap veriyorum: “Konferansa gidiyorum, beyin cerrahıyım ben” – belki de artık susar yapacak yorumu kalmayınca. “Aa ne güzel, hakkınız ödenmez be ağabey, Allah sizden razı olsun.” “Eyvallah kardeşim.” “Adın nedir?” “Osman” “Ne konferansdır bu?” “Beyin”- bu sefer bıkkınlığım nezaketime baskın gelmiş, ağzımdan kaçırvermişti. İhtiyar sustu, ben de sustum. Yolu izlemeye başladım. Yolculuğun kalanı rahat geçer diye düşünerek akşam yapacağım konuşmayı kafamda evirip çevirmeye başladım. Beyin cerrahisi bir yaklaşım cerrahisidir... kötü huylu tümörler yerlerine göre... optik sinirlerin birleştiği nokta... kafatası açıldığında... Geçen hafta hazırladığım konuşmadan parçalar aklımdan geçiyor ama nedense bir türlü bir araya gelip anlamlı bir bütün oluşturamıyorlardı. Birbirlerinden kaçmaya ant içmişlerdi adeta. Yarınki ameliyatların filmlerimi gözümün önüne getirdim sonra, çok zor olmayacaklardı muhtemelen, gözden kaçırdığım bir şey var mıydı acaba? Raporlar yanımda mıdır ki? Evrak çantamı karıştırdım dikkatsizce, olasılıkla ofisimde bırakmışım yarın sabah bakmak için. Artık canım sıkılmaya başlamıştı ki istemsizce şu kelimeler döküldü ağzımdan “Güneş battı mı?”, “Tabii battı ya, çok güzel battı hem de” “Ben nasıl gözden kaçırılmışım bunu?” “E burada değilsin ki ağabey” “O ne demek, nasıl burada değilim?” “Ya dündesin ya yanında, daldın gittin”. İhtiyar şimdi ilgimi çekmeye başlamıştı. “Haklısın kardeş”, tereddüt ettim bir süre, “Sen niye gidiyorsun Eskişehir’e?” “Benim hanımla kız oradadır, eve gideyrum” “Allah başışlasın, nereden geliyorsun peki?” “İstanbul’dan” dedi ihtiyar sesinin derinlerindeki acıyı bastırmaya çalışarak. “Kusura bakma ağabey, fitiğim var da uzun yolda ağrıyor arada” “Ameliyat olsana kardeşim, fitiği tedavi ediyorlar artık” “Ne yaptın be ağabey, dur bi işimizi gücümüzü doğrultalım. Hem ben ameliyatlık değilim ki, ev fabrika arası gider gelirim idare de ederim böyle, sadece arada bir kızın hastane işleri

oldu mu yolum düşer İstanbul'a, o da olacak o kadar.” “Hayırdır, ne hastane işi?” “Cigara yaksam olur mu ağabey?” “Olur olur” “Sen alır mısın?” “Yok sağ ol”. İhtiyar sigarasının dumanını içine çekti, radyo çalmaya başladı alttan alttan, ruhu okşarcasına. Ne zamandır dinlemediğim müzik, çalan şarkı da ilgimi çekmişti, klasiklerden biriydi. “Güzelmış şarkı” “Güzeldir ya, ruhun gıdası derler ya öyledir çerçekten” Güldüm, o da güldü. İki ayrı adam, iki ayrı dünya, yan yanaydık, bir keman parçası çalıyordu arkadan. “Az kaldı, hem radyo da çalışıyor bak ağabey.” Durdu “Demek şarkıyı beğendin ha! Benim kız bu çalan, çok güzel keman çalardı, müzik okulu sınavlarına falan bile girdi hatta, ‘konservatuvar’ mı ne, öyle bi yere gitti.” “Yaa” “He ya, İstanbul’a gitti iki yıl evvel, biz taşınmadık elbet, iş güc, idare ediyorduk ama git-gel, duruyor hala kemarı” “Sen benim kız Eskişehir’de dememiş miydin, mezun mu oldu?” “Yok küçük daha, ameliyat oldu, eskisi gibi çalamıyor artık, ‘Bırakacağım’ dedi, bizim yanımızda şimdi ama ben arada hala açar dinlerim eski kayıtlarını.” “Geçmiş olsun, çok üzüldüm.” “Sağ ol ağabey” “Ne ameliyatı oldu?” Güldü, tek kelime çıktı ağzından: “Beyin”. Sonra devam etti “Tümör çıktı kafasında geçen yıl, kötü huyluymuş herhal, büyüncü alacağız dediler ama tümör elini kontrol eden yere yakınmış, eskisi gibi olmadı bir daha. Bizimki de çok üzüldü çalamayınca, hepten bıraktı kemarı, bırakma dedim ben de olmayınca da olmuyor be ağabey, kader kısmet böyle işler biraz da.” “Söylemediniz mi kızın keman çaldığını?” “Söylesek ne olacaktı ki?” “Daha dikkatli yaparlardı ameliyatı ya da tümörün bir kısmını bırakırlardı içeride.” “Biz konuşmadık doktorla, bizim bi amca oğlu vardı İstanbul’da, o aracı oldu, Allah tuttuğunu altın etsin. Ondan da sadece filmleri, raporları bir iki tane de test istemişler sadece. Biz ameliyat için gittik, şimdi de ben kontrol için giderim arada bir” “Kız nasıl şimdi?” “İyidir iyidir. Alıştı o da, arkadaşlarının yanına döndü diye seviyor. Durumu da iyiymiş maşallah. Hukuk okuyacağım diye tutturdu şimdi bir şeyler okur durur. Araba alacakmış bana para kazanmaya başlayınca, öyle diyor.” “Dava açmayı falan düşünmediniz mi hiç?” “ Ne davası be ağabey, kızım sağlıklı ya o bana yeter. Olacağı varmış hem, yapacak bi şey yok artık, niye tekrar üzelim kendimizi? Onlar da bilerek yapmamışlardır hem, belki de iyi olmuştur. Bizim kız cıvil cıvil ameliyattan sonra, daha canlı, mutlu da. Onun gözlerinin ışığı her şeye bedel, keman kimin umurunda?” Boğazım düğümlemişti, bir sigara istedim ihtiyardan. Ben izmariti söndürürken kulağımda çınlayan fren sesi getirdi beni kendime. “Senin durağa geldik ağabey, kendine iyi bak e mi?” “Sen de abi”. Arabadan indiğimde hala gözlerimin önünde yarınki ameliyatların raporları ve filmleri vardı, üzerlerinde yazan koca adlarla. Yarın tanışacağım hastaların adlarıyla, hayatını bana emanet eden hastaların adlarıyla. Adları... İhtiyarın adını bilmediğimi fark ettim, hemen arkama döndüm yetişebilecek miyim diye lakin uzaklaşmıştı çoktan. En azından inerken “abi” demiştim. Arabaya bindiğimden beri bana “ağabey” diyordu o, yaşı benden fazlaca büyük

olmasına rağmen hiç garipsememiştim bunu. Bana karşı duyulmasına alışık olduğum saygıdan olacak. Ben de olabilirdim kızını ameliyat eden, belki de oldum çoktan başka babaların kızları için, belki de yarın olacağım. İki ayrı adam, iki ayrı dünya, yan yana gelmiştik Bursa'dan Ankara'ya. Ben mi daha çok yaşamış sayılırdım arasına sıkıştığım dünle bugün, sahip olduğum "onca" dert, çevrili olduğum yüz­süz isimler ve isimsiz yüzler arasında yoksa o mu, karısı ve kızıyla, yarından umutlu, dünden razı ve bugünde?

Ahmet bana "Yol nasıldı?" diye sorduğunda bunlar geçmişti aklımdan birkaç dakikada. "Yoldu, güzel bir yoldu." dedim. "Ne saçmalıyorsun Osman? Konuşma yapacaksın şimdi, hazır mısın?"

Hazırdım, hem de hiç olmadığım kadar. Konuşmam da oturmuştu kafamda: "Hastaları mı Tedavi Ediyoruz yoksa Hastalıkları mı?"

Hazal CENGİZ
Beşiktaş Anadolu Lisesi

Dikkate Değer Öyküler

DÖNGÜNÜN İÇİNDE

İşimden ayrıldığımdan beri bu karavanı almak için para biriktiriyordum. Bu benim çocukluk hayalimdi. Ben birazdan sahip olacağım karavana bakarken, "Beyefendi, elimizde bu modelden çok daha iyileri de var. Bu sizi uzun süre götüremez, bu modeli istediğinizden emin misiniz?" dedi arkamdaki satıcı.

Umurumda değildi. Zaten pek iyi bir kazancım olduğu söylenemezdi, bu parayı biriktirebilmek için giderlerimden kısılabildiğim kadar kısımıştım. Sırf öbür karavanlardan birini almak için bir bu kadar daha dayanmayacaktım. Arkamı dönüp, "Eminim, bunu satın alacağım." dedim.

Karavanımı aldıktan sonra ev yoluna koyuldum. Eşim beni terk edeli dokuz yılı geçmiş olsa gerek, sebebini hiçbir zaman öğrenemedim. Dağımık, fazla rahat ve umursamaz olduğum doğrudu ama yine de anlamıyordum. Çünkü o bunlara rağmen bana katlanıyordu ve mutluyduk.

Bir sabah bana beni terk ettiğini söylediğinde inanmamıştım ama o gerçeği söylüyordu. Aynı gün içinde eşyalarını toplayıp gitti... Geri gelir sandım ama sonra anladım ki bir daha dönmeyecekti. O zamandan beri hayattan zevk alamadım. Belki de karavan almaya karar vermemin asıl sebebi budur. Bu renksiz hayatımdan bıkmışım ve kaçmak istiyordum... Bunları düşündüğüm sırada eve vardım. Yalnız, saat -özellikle de nereye gideceğini bilmeyen biri açısından bakarsak- yola çıkmaya çok uygun değildi. Yıllar boyu her gün yaptığım gibi belki de son bir kez yatağıma yattım. Ancak bu sefer farklı olan bir şey vardı: yarın için heyecanlanmaya sebeplerim vardı.

O sabah normalden erken uyandım, tabii diğerleri için bu saat geç sayılırdı. Yerimden doğrulmak biraz zor oldu. Kahvaltımı hazırlıyordum ki buzdolabındakilerin çıkacağı yolda bana yetmeyeceğini fark ettim. Yola çıkmadan önce markete gidip yiyecek bir şeyler almanın iyi olacağını düşündüm. Hızlıca önümdekileri yiyip markete gittim.

İki dolu poşetle çıktım marketten. Etrafı inceleyerek yürüyordum ki mahalledeki birinin bana baktığını gördüm. Birkaç sohbetimiz olmuştu ama yakın sayılmazdık. Kafamla selam verdim, ben tam yoluma dönecekken yavaş yavaş bana doğru yürümeye başladı. Durup poşetlerimi yere bıraktım.

“Nereye böyle?” dedi, “Seni bu saatte dışarıda görmezdik.”

Başta ne cevap vereceğimi bilemedim. Ne dersem diyeyim saçma bulacaktı. “Karavan yolculuğuna çıkıyorum.”

Hafifçe kaşlarını çattı.

“Hayırdır?”

“Önemli bir şey yok, öylesine...”

Önce bana, sonra poşetimdekilere bakıp kendi elindeki poşeti karıştırmaya başladı. Sonra çıkardığı plastik kabı bana uzattı. İçinde börek vardı.

“Annem dün akşam yaptı, fazladan var.”

Neden yanında börek taşıdığını sorgulamadan teşekkür ettim. Gerçekten ince bir davranıştı.

Eve hiç girmeden aldıklarımı ve böreği karavandaki küçük bölmeye yerleştirdim. Daha sonra evdeki gerekli olabilecek her şeyi karavana taşıdım. Karavan büyük değildi ama tek kişiye yeterliydi. Artık yola çıkabilirdim.

Ne kadar garip bir karardı verdiğim... Sırf hayattan sıkıldığım için kendime bir karavan alıyordum ve bilmediğim yerlere doğru yola çıkıyordum... Aradığım şey bu gibi geliyordu. Madem döngüde yaşamayı sevmiyorum; o zaman önüme ne çıkacağını bilmediğim, planlı olmayan bir yola çıkmalıyım. Gaza bastım. Yapmam gereken tek şey şehirden uzaklaşıp kaybolmaktı.

Yaklaşık iki saattir yoldaydım. Artık taşlı yollara doğru sapmaya başlamıştım. Radyoda çalan müzikle beraber ilerlemek güzel hissettiriyordu. Yol dümdüzdü, hiç yol ayrımı yoktu.

Derken, sağ tarafımda ıssız bir yol belirdi. Açıkçası bu upuzun yolda sadece bir yol ayrımı olması dikkatimi çekmişti. Merak ediyordum ama oraya girecek kadar cesur değildim.

Yoluma düz devam ettim.

Çok ilerleyemeden yolun sonuna ulaşmıştım. Önümde uçurum vardı, sadece yolun ortasına bir tabela dikmişlerdi. Biraz dinlenmenin iyi olacağını düşünüp dışardaki bir taşa oturdum, yemeğimi yedim. Sonrasında tekrar sürücü koltuğuna geçtim, gördüğüm ıssız yoldan başka gidecek yerim yoktu.

Tekrardan o ıssız yolun başına gelmiştim. Uzağa doğru bakarak yolun ilerisinde bir hareketlilik görmeye çalışıyordum. Hava kararmaya başladığı için görüşüm sınırlıydı. Karavanın farlarını açıp görmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu, ilerlemeye mecburdum.

Yol saçma bir şekilde virajlıydı. Sanki oraya varmayı uzatmaya çalışıyorlarmış gibiydi. Bir süre aynı şekilde devam ettim. Sonra oldukça eski bir ev gördüm. Tahtaydı, ışıkları yanıyordu ve perdeleri kapalıydı. Burada kim yaşardı ki? Doğrusunu söylemek gerekirse çok iç açıcı durmuyordu ama biraz daha yalnız kalırsam kafayı yiyecektim. Kapının hafif açık olduğunu görünce içeri girdim.

Ev oldukça basitti. Her şey yerli yerindeydi ama bir şekilde atmosferi boğucuydu. Biraz içeride dolaştım. Kapısı kapalı bir oda vardı. Yavaşça kapıyı açıp içeri doğru baktım, bir çocuk resim çiziyordu. Başta heyecanlanarak bana baktı, sonra gözlerindeki ışık söndü.

“Annem geldi sandım...”

Gülümsedim, beni süzdükten sonra tekrar konuştu:

“Sen kimsin, neden buradasın?”

Haklıydı ya. Burası onun eviydi ve tanımadığı bir adam içeri dalıyordu. Bu kadar az tepki verdiğiğine şaşırmalıydım.

“Buralarda dolaşırken bu evi gördüm, başka kimse yaşamıyor mu buralarda?”

“Hayır.”

Tekrar konuşmadı, benden hoşlanmamış olmalıydı. Konuyu değiştirmem gerek diye düşündüm.

“Yaşın kaç senin bakalım?”

“Sekiz.”

Çocukların konuşmaktan eğleneceği şeylerden konuştuk. Sonra saatin geç olmaya başladığını fark ettim.

“Annen saat kaçta geliyor?”

“Annem...”

Duraksadı. Annesini bir süredir görmemiş olmasına rağmen bir çocuğa göre oldukça olgun davranıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar ağzını açtı.

“Haftalar oldu, eve geri dönmedi.”

Sonra kafasını kaldırıp duvara doğru baktı. Onun baktığı yere dönünce duvardaki çerçevede eşimin fotoğrafını gördüm.

“Senin annen mi o?!”

Ses tonumdan bir sıkıntı olduğunu anlamış olacak ki biraz tırstı.

“E-eyet... Nesi var annemin!”

“O benim eşim!”

Bana deliymişim gibi baktı, ayağa kalkıp beni ittirerek kapıdan dışarı çıkardı. Açıklamam gerekiyordu.

“Yıllardır onu görmüyordum, o yüzden şaşırdım...”

Küçük çocuğa nasıl eşimin beni terk ettiğini ve yıllardır onu görmediğimi söyleyecektim ki? Şimdi de kendisini terk ettiğini düşünebilirdi. Üzülün istemezdim.

Kafasını eğip konuşmaya başladı:

“Şey...Onu bulabilir misin?”

“Nasıl?”

“Giderken arkasında bir harita bıraktı...”

Odaya geri dönüp bir çekmeceyi açtı. Katlanmış olan kağıdı çıkarıp açtı, bana verdi. Haritada özel olan hiçbir şey yoktu. Sadece evin olduğu yer işaretlenmişti ve civardaki yolları gösteriyordu.

“Gel,” dedim. “yola çıkıp anneni bulalım.”

“Hayır, annem benim evden çıkmamı yasaklamıştı. Ayrıca şuan annem olmasa bile tanımadığım biriyle dışarı asla çıkmam!”

“Seni burada tek bırakamam!”

“Önemli değil, ben kendime bakmayı biliyorum.”

Nerden öğrenmişti bu lafları? Biraz daha inatlaştık ama o çok kararlıydı. Zorla da olsa onu bırakıp evden çıktım. Artık karanlıktan önümü bile göremiyordum. Tekrar karavanıma bindim. Geride bıraktığım yolda bir şey olmadığını bildiğim için ileri doğru ilerlemeye başladım. Haritada işaretli bir yol olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum. Rastgele yollara girip duruyordum. Etrafta hiçbir şey olmamasına rağmen bir yandan haritayı takip ediyordum.

Sonra bir şey gördüm...

Haritada olmayan bir yol vardı. Çok dardı, karavanla girmek imkansızdı.

Yemeğimi yedim, yanıma el feneri ve bir şişe su aldım. Hava soğumaya başladığı için ceketimi de giydim. Bir sıkıntı çıkacağını sanmıyordum. Oraya gitmek için hazırdım. Fenerimi açtım ve yürümeye başladım...

Yol tıpkı karavan yolculuğuna ilk çıktığımda olduğu gibi düz ilerliyordu. Fakat çok daha fazla gericiydi çünkü bu sefer hem zifiri karanlıktaydım hem de bir yayaydım. Yani savunmasız olduğumu anlamak çok zor değildi.

Ben etrafımı inceleyerek ilerlerken ikiye ayrılan yolun başında birini gördüm. O da bana bakıyordu ama hareket etmiyordu. Oraya yakınlaştıkça bana bakan kişinin kim olduğunu anladım. Serap, eşim... Onu çok özlemiştim ama bunca yıldan sonra nasıl davranmam gerektiğinden emin olmadığım için bir şey yapamadım. O konuşmayınca ben konuştum:

“Merhaba.”

“...”

“Uzun zaman oldu.”

“...”

“Neden konuşmuyorsun, bir şey mi yaptım?”

“...”

Asla konuşmadı. Konuşmamak bir yana, gözünü benden ayırmıyordu bile. Hareket etmiyordu resmen, donmuş gibiydi. Korktum, ileride ne olduğunu da öğrenmem gerektiğini düşünerek yola devam ettim. Sonuçta herhangi bir durumda onun yanına geri dönebilirdim.

Sağ tarafa girdim. Ben yürürken beni izlemeye devam etti. Önceki sefer yürüdüğüm kadar yürüdüm ve bir yol ayrımıyla daha karşılaştım. Serap da tekrar oradaydı. Nasıl ben fark etmeden gelmişti? İşler hiç normal gitmiyordu. Kulağına fısıldadım:

“Biri seni zorla mı tutuyor?”

“...”

“Eğer öyleyse göz kırpmam yeter.”

“...”

O kadar hareketsizdi ki nefes almadığına yemin edebilirdim. Bir yandan bakışları beni korkutmaya devam ediyordu. Gözlerini sonuna kadar açmıştı. Sadece kurduğu göz temasından bile beni işaret edip yüzüme koca bir kahkaha patlatıyormuş gibi hissediyordum. Daha fazla dayanamadım. Geri dönecektim ki kafamı arkaya doğru hareket ettirmemle beraber başım döndü, yere çöktüm. Arkama kesinlikle bakamıyordum. Ne olduğunu anlamak için Serap'a baktım. Aynı görünüyordu. Nasıl anlatırım bilmiyorum ama benim bu halimden zevk aldığından emindim. Bu durum benim hiç hoşuma gitmiyordu. Sadece yoluma devam ettim, bu sefer de sola girmeyi denedim.

Yine bir yol ayrımı gördüğümde kafayı yiyeceğim sandım. Bilinçsizce bağırırmaya başladım.

“Amacın ne! Söyle de kurtulayım!”

“...”

“Nereye kadar yürümeye devam edeceğim!”

“...”

“Gören de dilini yuttu sanır! Ne zaman bu kadar değiştin sen?!”

“...”

Ben kendi kendime konuşurken o bana dimdik bakmaya devam etti. Birkaç defa daha yol ayrımlarını geçtim. Artık onunla konuşmakla uğraşmamaya başlamıştım ki bir şey fark ettim.

Yüzünde kırışıklıklar oluşmaya başlamıştı.

Bir kez daha yol ayrımını geçtim ve tekrar yüzünü inceledim. Kırışıklıklar artmıştı! Ne kadar heyecanlandım anlatamam. Ben yürümeye devam ettikçe o da yaşlanmaya devam edecekti! Yaşlandııkça bir süreden sonra ölür ve ben de kurtulurum diye düşünüp tekrardan yürümeye başladım.

Sayırsız defa daha yol ayrımı geçtikten sonra tekrardan ona yaklaşıp baktım. Neden ölmüyordu? Suyum bitmişti, çok acıkmıştım ve el fenerimin de daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum.

“Ne zaman bitiyor bu yol?”

“...”

Yol ayrımına girmiş ilerliyorken; açıktan mıdır bilmiyorum, ona çok sınırlendim ve tekrar arkamı döndüm. Bir şey beklediğimi söyleyemedim ama beklediğim şey Serap’ı önümde görmek asla değildi. Bu sefer ağızıyla korkunç bir şekilde sırtıyordu. Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Sadece ağızımı açtım, konuşamadım. Ben hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışırken elindeki sopayı sertçe kafama vurdu. Beni bayıltmıştı.

Gözlerimi tekrar açabildiğimde başımda bir doktor vardı. Bana gülümsedi: “Daha iyi misin?”

Ne zaman buraya gelmiştim? En son kafamdaki acıyı ve sarsılmayı hissetmiştim. Sonrasını hatırlamıyordum. Doktorun sorularını cevaplamak şimdilik vakit kaybıydı.

“Beni nasıl buldunuz?”

“Sizi gören biri ambulans çağırdı, beyefendi!”

“Beni gören biri mi?”

Orada eşimden başka kimse yoktu ki... Eğer ambulans çağırıcaksa neden beni bayıltmıştı? Ayrıca orada telefonun çektiğini de sanmıyorum. Yanımdaki doktor başka bir doktora seslendi:

“Sanırım olanları hatırlamıyor!”

“Hatırlıyorum!” diye kalkıştım. Öbür doktor geldi ve hatırladıklarımı anlatmamı istedi.

Ne olduysa anlattım ama inanmış gibi durmuyorlardı.

“Halüsinasyon görmüşsünüz.” dedi. Oysaki çok gerçekçi hissettirmişti. Yaşadığım şeyler mantığıma yatmadığı için itiraz edemedim. Doktor tekrar konuştu:

“Bize ulaşılmıyadı sizden haber alamazdık, oldukça تنها bir yerdediniz. Siz yürürken üstünüze bir ağaç yıkılmış, haliyle bilincinizi kaybetmeniz de pek uzun sürmemiş. Yine de size bir psikolog randevusu ayarlasak iyi olur.”

Kafamı hafifçe sallayarak anladığımı belirttim. Yine de bu mümkün olamazdı! Gördüğüm ev, çocuk, eşim... Hepsi benim hayal ürünüm olamazdı!

Doktorlar dinlenebilmem için odadan çıktılar. Ben camdan dışarıyı izleyerek yaşadıklarımı düşünmeye devam ettim. İnanması gerçekten zordu. Delirmiş miydim ne! Deliren biri delirdiğini kabul etmezdi ki... Ben gayet iyiydim! Yoksa bu da mı delirdiğimin bir göstergesi... Bunu düşünemeyecek kadar yorgundum. Ne olursa olsun artık diye düşündüm. Tam o sırada uzaktaki birinin doğrudan bana baktığını gördüm. Serap bana gülüyordu...

KRİSTAL ŞEMSIYE

Metronun sıcağından sokağın soğuğuna çıkarken bir anlık titredim. Ben okuldan çıkarken hava kapalıydı, yürüyen merdivenlerin ıslaklığı çoktan yağmur yağmaya başladığını gösteriyordu ve dışarıdan yağmur sesini duyabiliyordum. Çok yağmıyor olmasını istedim içimden çünkü dün de yağmur yağmıştı ve ben, kurusun diye çantamdan çıkardığım şemsiyeyi almayı unuttum. Yağmurun yağması ne kadar da basit bir şey ama bazen en basit şeylerle başlar hikâyeler... Maalesef şanslı günümde değilim, yağmur değil düş başlığından akıyor sanırsınız mübarek maşallah! Neyse yağmur iyidir diye geçirdim içimden. Anlamsızdı aslında ama yine de gözlerim metronun çıkışındaki banklara kaydı. Yoktu... Kara şemsiyesiyle muzipçe gülerek olmayan şemsiyem için beni azarlayacak biri yoktu... Anneannem kızmasın diye şapkanı kafama geçirmeye çalışacak kimse yoktu... Onunla beraber beni bekleyen kedi de yoktu... Eh nasıl olsa yağmur yağıyor, girmiştir illa bir yere. Derin bir nefes alıp soğuğu ciğerlerime çektim, ağlamak istemiyorum, hayat zaten yettiği kadar zor. Neyse ki yağmurun altında kimse ağladığını fark edemez. Nihayet sakinleşip yolun karşısına geçtiğimde yağmur bir anda öyle hızlandı ki onun simitçisinin altına koşmak zorunda kaldım. Harika! Bu halde şemsiyem olsa yürüyemezdim zaten. İnsanlar da benim gibi düşünüyorlardı herhalde çünkü bir anda dükkânların ve metronun içine kaçışmaya başladılar. Yorulmamak için çantamı indirdiğimde burnuma gelen taze simit kokusu beni acıktırmişti. Acaba içeri girip çantamda cüzdanımı aramaya değer mi diye düşündüm... Amaan! Ne fark eder. Son zamanlarda zaten beynim allak bullak. Ders çalışsam yok, her şeyden çok bunaldım, ağlamak istiyorum... Derin bir nefes aldım, o gitti gideli pek bir şey değişmedi... Hâlâ ne olmak, ne yapmak istediğimi, hayattan ne beklediğime ve gerçekten yol alıp alamayacağımı bilmiyorum. 16 yaşındayım ve insanlara göre ne istediğimi çoktan biliyor olmam gerekirdi oysa ben hâlâ sayısal seçmeli miydim onu düşünüyorum. Sayısalı, istediğim meslekler sayısalda olduğu için seçmişim, mesleklerin de sayısalla bir alakası yok ama ne hikmetse sayısal sayılıyorlar ama ben o meslekleri gerçekten istiyor muyum daha onu bile bilmiyorum. Sınıfta hep diğerlerini eşit ağırlığa geçmekten bahsederken duyuyorum belki de ben de öğretmenlerin fikrine uyup eşit ağırlık okumalıyım. Hayatta sanki hiç yol almamışım gibi geliyor, sanırım tarih öğretmenin haklı, her şeyi yapmak isterken sonunda hiçbir şey yapamayacağım... Gözlerim doldu, kafamı bu düşüncelerden dağıtmak için karşıya, saat kulesinin altına baktım. Bir anda bir şey dikkatimi çekti, kulenin altında duran tekir bir kedi. Sanki yağmur hiç umurunda değilmiş gibi orada yalanyordu. Bir an gözlerimi ovuşturdum çünkü kedinin bir su birikintisinin üzerinde resmen kupkuru oturduğunu gördüğümü düşündüm. Gözlerimi ovuşturmamla kedinin ortadan kaybolması bir oldu, sanırım vücudum bugün bana karşı çalışıyor. Bir an yine durdum, ani bir içgüdüyle simitçiye girdim ve anneannemle yemek için iki sıcak simit aldım. Nedense simit keyfimi yerine getirmişti, kendimi daha iyi hissediyordum. Sonra bir anda gözüm sağa kaydı, az önce saat kulesinin altındaki

tekir şimdi tam yanımda duruyordu. Yine gözümü ovuşturdu ama bu defa kedi kaybolmadı dahası yanında da bir şemsiye belirdi. Sanki kristalden yapılmış gibi duran şemsiyenin oraya ne ara geldiğini anlamak için etrafıma bakındım ama bu defa daha da tuhaf bir şey fark ettim. İnsanlar sanki bulanıklaşmıştı sanki şu an başka bir yerdeydim, ne beni ne de kediyi fark ediyorlardı. Yavaşça eğilip kediyi avucumu uzattım, kedi parmağımı kokladıktan sonra bir anda geri sıçradı ve koşmaya başladı, şemsiyeyi de alıp peşinden koştu. Hayret içindeydim, yağmur ne kediyi ne de beni ıslatıyordu ama böyle bir şey nasıl mümkün olurdu? Sokakta bilincimi falan mı kaybettim de komada mıydım acaba? Kedi arada ona yetişmem için arada arkasını dönüp bekliyordu ama hiç durmadım. Sanki etrafımdaki insanlar giderek havaya karışıyordu, en sonunda bir anda durdum... Her şey karamıştı, şimdi önümde sadece bana bakan tekir vardı.

- Neden buradayız? Neresi burası?

Kedi cevap verir diye ummam belki de saçmaydı, o an nedense bu olabilir bir şey gibi göründü. Artık yağmur falan olmadığından şemsiyeyi kapatıp çantama koydum. Çantamı yere indirdiğimde bir şey fark ettim, yer çok ince bir su tabakasıyla kaplıydı, ayağa kalkıp sorumu tekrarladım.

- Neden beni buraya getirdin?

Kedi bir şey demedi ve yavaşça yürümeye başladı, ben de peşinden, ileride tuhaf ışık huzmeleri vardı ve kedi de onlara doğru gidiyordu, yaklaştıkça bunları pencerelere benzettim. Kedi ilkinin önünde durdu ve bana baktı. Ne olduğunu anlamak için pencereye baktım... Bir dakika! Bu benim!

Daha 2,5 yaşlarında falandım. Kel; beyaz gömlek, siyah kravatla pantolon giyen dev elli bir adam karşımda dikilmiş bana bakıyor, bense adamdan daha çok karşımda duran dev ksilofona bakıyorum. Anı oldukça sarı çünkü bu yaşlarda görme algım daha tam oturmamış, spor salonunun ışıkları da sarı...

- O zaman sizi baş başa bırakıyorum.

Beni bu tuhaf yabancıya teslim eden öğretmenime dehşetle bakıyorum. Adamın yüzü çok silik, beni tabureye oturtmak için kucağına alıyor ve tuşlara yetişebilmem için de kucağına oturtuyor. O an bir saniyelikine yüzü netleşiyor.

- Bak şimdi bunlar notalar: do, re, mi, fa, sol...

Adamın delirdiğinden emin ona bakıyorum. Okuma yazmam yok deli mi bu adam?

- Ama senin daha okuma yazman yok, o yüzden bak şimdi, şu kâğıttaki renkleri görüyor musun? O renklere uyararak bu tuşlara bas. Bu çıkartmalar sizin için yapıştırıldı, şimdi serçe parmağınızı sole koy. Aç bakalım elini.
- Ama beyefendi sizin eliniz benden çok daha büyük, ben nasıl yetişiyim oraya?

Bir kahkaha patlattım, adamın yüz ifadesi ben ne yapacağım bu deliyi der gibi bakıyor. Bu anı hatırlıyorum, hayatımda ilk defa piyanoyla tanışmıştım ve sonra da

annemlere okulda çaldım. Bir anda arkamdaki başka bir pencere aydınlandı, oraya baktım. Bu sefer aynı salonda annem, babam ve öğretmenim oturuyor.

- Gerçekten çok yaramaz bir çocuk, bize çok karşı geliyor başa çıkamıyoruz.
- Evet, biraz zordur ama olmaz öyle şey, yaramaz değildir.

Bir kahkaha daha attım. Zavallı annem beş saniye sonra olacakları bilmiyor. Kabarık beyaz elbisemle sahneye geliyorum, elimde de kendi çalmam gereken kâğıt. Oturur oturmaz kâğıda şöyle bir bakıp,

- Tıı, hayır yaa ben bunu çalmak istemiyorum.

Diyip kâğıdı yere fırlatıp başka bir kâğıdı alıp onu çalmaya başlıyorum.

- Gördünüz mü?

Öğretmeniminlafına karşı annemler gülmek için kendilerini zor tutuyorlar. Nasıl olsa renklere göre çalışıyorsunuz ya! Çal kızım!

Yeniden gülümseyerek kediye döndüğümde kedi bu defa bizi başka bir pencereye götürdü. Bu seferki sanki görkemli bir tiyatrunun locası gibi duruyordu... İçeri girip aşağı baktığımda...

İlk defa sahnede ciddi anlamda çaldığım gün. 10 yaşında mıyım neyim? Seyirciye aynen öğretildiğim gibi selam veriyor ve parçamı çalmaya geçiyorum. Öğretmenim o gün beni, bana piyanoya direk ışık gelmeyeceğini söyleyerek sakinleştirmişti. Arada karıştırdığım yerleri ben anlıyorum ama seyirci anlamıyor tabii ki. Sonunda bitiriyorum ve onca alkışın arasında ne yapacağımı bilemeyip resmen sahneden kaçarken öğretmenim;

- Selam vermeyi unuttun!

Derken bir yandan da beni çağırıyor ben de sahnenin ortasında öylece kalakalıyorum.

Sonra arkamda başka bir şey parlıyor, bu defa bir kapı. Dönüp onu açıyorum, bu sefer 8 yaşındayım. Yeni yıl hediyesi olarak arkadaşım bana hayatımdaki ilk kitap setimi almış ve benim moralim bozuk. Ama öğretmenim gelip bana en değerli hediyeyle benim aldığımı söylüyor, ben bunu o zaman anlamıyorum. Ahh! Öğretmenim, annem! Öğretmenim öyle demeseydi o kitaplara el sürmezdim. Ne komik kitaplardı ama! İçerindeki hikâyeler hâlâ aklımda! Bana onları okuyan annemi de unutmamak gerek... Kediye dönüp gülümsüyorum, kedi de beni alıp bu defa başka bir kapıya götürüyor. O karanlık boşluğun giderek aydınlandığını fark ediyorum. Bu 8. sınıftaki sınıfımın kapısı. LGS dönemi, ne de zorlanmıştım ama!.. Şimdi lisede olmak çok garip bir duygu. Kapıyı açıp içeri baktım. Bu anı da hatırlıyorum! Yazdığım ilk deneme, hoca derste yazdırmıştı. Öyle hoşuna gitmişti ki tüm sınıflara örnek olsun diye alıp okumuştum! Sonra bir anda sahne değişti, şimdi sıramda oturmuş harıl harıl renkli defterime bir şeyler yazıyorum. İçeri bir adım attım. Sanki zamanın ince iplerinde yürüyordum. 8. sınıftaki hâlime daha da yaklaştım ve yazdığuma baktım... UYURKEN UYANMAK! Bu yazdığım ilk masal! Öğretmen onu da çok beğenmişti! Yazmaya böyle başladım.

Kapıdan çıktığımda bir an kediyi etrafta göremedim. Onun yerine kırık bir cam parçası karşımda ayna gibi duruyordu. Ne olduğunu görmek için biraz daha yaklaştım.

O an görmek istediğim her halde en son şeydi... Matematik yüzünden annemle kavga ettiğimiz ve ağladığım o gecelerin silüetleri kırık cam parçaları haline önümde dev bir yığın oluşturuyorlardı... Sonunda onu fark ettim, en ortada diğerlerinden daha büyük olan parçayı...

Öfkeyle ağlayarak banyoya koşuyor ve kapıyı da üzerime kilitliyorum. Avazım çıktığı kadar yere çöküp ağlıyorum ve annem de öfkeyle karışık bir panikle kapıya vuruyor. Babamsa arkadan biraz beni rahat bırakmasını söylüyor.

- MATEMATİKTEN NEFRET EDİYORUM!

Bunu bağıarak ağlıyorum. Elimde buruşturulmuş matematik soru bankam var. Artık canıma tak emiş durumda. Sonunda sakinleşip annelerin yanına gittiğimde ... Kafamı kaldırıp bana yaklaşan başka bir kırık parçayı seyrettim... Bu, hayatımı kırılma noktasıydı. Matematikten özel ders almama karar vermişti, öğretmenime minnettarım. Parçalar birleşip bir bütün oluşturdu, Aralarındaki çatlak izleri derin ve belirgin ama sınırlarım artık geri dönüp o anları düzeltemem...

Yine de gülümsedim. Başımı tekrar çevirdiğimde etrafın daha da aydınlandığını fark ettim... Ben ilerledikçe yapboz parçalarına benzeyen aynalar etrafımda uçuşuyorlar ve giderek daha da berraklaşıyorlar. Bazı kırık cam parçaları hâlâ var; ilk defa fizikten 100 aldığım zaman, matematikten sınıfın en yüksek notunu aldığım gün... Onların ardında kalmış kırık parçalar... İlk fizik yazılımdan kalmak üzere olduğumda oturup ağladığım ve berbat geçen deneme sınavları çok solgun ve karanlık duruyor ama yine de ben varım... Hepsinde ben varım, her adımında yeni bir şey görüyorum. Koşmayı sevdiğim ve her gün bahçede koştuğum için beden eğitimi öğretmeninini beni kattığı yarışma... 5. olmuşum! Ama bir kız da baygınlık geçirmişti... Ders çalışmış ve sonunda iyi puan almıştım ama öncesinde annemle kavga ettik... Annem bana sarıldı, beni anlamaya çalıştı, bana fikirler sundu ve sonra... Şimdi... Onunla olan anılarım... Beni okuldan her akşam almaya gelmesi, metronun başında beni kediyle bekleyişi... Sonra da İstanbul'da beraber geçirdiğimiz son günün akşamı. Onu mutlu ettim... Pişman olduğum anlar da var... Gülümsedim. Sonunda, bitti... Artık ayaklarımın altındaki su dallanıp budaklanıyor ve binlerce farklı yoldan oluşan bir yol ayrımına dönüyordu. Her bir yolun başında ayrı bir tabela ve ayrı bir imkân yazılıydı ama bunlardan sadece bir tanesi doğruyu ama hangisi? Hiç şüphesiz oradan başka gidecek yerim yoktu, Arkamdaki yol kaybolmuştu ve önümdeki yollar dışında kalan her şey, ayağımın altındaki su bile boşluğa dökülüyordu. Yolun ortasında tekir beni bekliyordu, yanında da beni onunla bekleyen kedi vardı. İlk önce arkama, geri dönüşü olmayan yola baktım ve sonra da önümdeki sonsuz yol ayrımına. Sonra derin bir nefes alıp ilerledim. Ben ilerledikçe arkamdaki yol çöktü ve boşluğa dökülüyordu. Kedilerin yanına geldiğimde durdum ve eğilip ikisinin de başlarını okşadım... Bu esnada cam gibi parlayan suda kendime baktım... Gerçek miydi bu? Çok değil iki sene sonra 18 olacak bu kız ben miydim? Başımı kaldırıp yollara baktım, birini seçtikten sonra bir daha asla buraya geri dönemeyecektim evet! Ama hayat zaten bundan ibaret değil mi? Evet ben de şu an buradayım, arkamdaki yol giderek daralıyor ve bu da bana durmak için zaman

vermiyor. Evet, Şu an buradayım, bu yol ayırımında ve bu yollardan birini seçmemle burası da boşluğa dökülecek, ama gittiğim her yol beni başka yol ayrımlarına çıkaracak. Geldiğim yoldan geri dönemem belki evet, ama vardığım diğer yol ayrımlarında seçtiğim yollarla her zaman diğer yollara gitmenin bir yolunu bulabilirim. Zamanım daralıyor ve ben birini seçmek zorundayım. Derin bir nefes aldım ve dümdüz, dosdoğru ilerledim, hayret! Bu yol hep burada mıydı? Karşımda duran beyaz kapının ziline bastım. Kapıyı endişesinden ağlamak üzere olan anneannem açtı.

- Neredesin sen? Dışarısı buz gibi yağmur yağıyor! Anneannem ne diye böyle yapıyorsun telefonumu da açmadın! Hii! Ay Şapkanı da almamıŐın!
- İslanmadım ki anneanne...
- Ay tamam neyse geç içeri! Őemsiyeni de burada bırakmıŐın baban kızacak. O Şemsiye nereden çıktı?
- Hangi Şemsiye?

Kafam karımıŐ halde çantamı sırtımdan indirip cebine baktım. Parlak, kristal Şemsiye hâlâ oradaydı.

- İslanmamak için Şemsiye mi aldın.
- Hı hı...

Anneannem rahatlayıp derin bir iç çekti. Sonra da yemek yemem için beni içeri çağırıldı. Ona hemen geleceğimi söyledim. Çantamı odama bırakırken gülümsedim, yemek yemek üzere sofraya oturduğumda Şimdilik, geçtiğim yolları kanıtlayan sadece o Şemsiye vardı...

Göktürk KILIÇ
Alman Lisesi

BABAMIN YOLU

Daha gece mi, yoksa sabah mıydı? İŞte yine servise yetişme koşturmacası başlamıştı. Sitenin dış kapısına doğru yavaş adımlarla yürürken, hava da bir yandan ufak ufak atıŐtırmaya başlamıştı. Yağmur Şiddetini artırmadan servisin gecikmemesini diledi. Olumsuz koşullar başladı mı, birbirini tetiklemeyi çok seviyor, beklemeyi de işkence haline getiriyordu.

Üç dört dakikalık bir yürüyüŐle, yan yol kenarında uykulu bekleyiş başlamıştı. Yarı uykulu, yarı uyanık ayakta durmakta bile zorlanırken, kaval kemiğine Şiddetli bir Şeyin çarptığını hissetti. Kedi miydi, köpek miydi, acaba bir taş mı gelmişti? Acıyla aşağıya baktı. Herhalde kediydi. Karanlıkta pek seçilmese de, siyah-gri arası Şeyin boyutu nedeniyle kedi olduğunu sandı. Gözlerini ovuşturarak, daha dikkatlice baktı. Kedi değildi. Ancak kedi kadar olan dev bir fareydi. Yok yok, kocaman bir Őıçandı

bu! Hayvancık da, sanki kendisi gibi, uykulu uykulu işine giderken, bir kaza yaşamıştı! Geçici sersemlikler karşılıklı atlatılmaya çalışılırken, fare konuşmaya başladı:

"Abi pardon, çok dalmışım, seni fark edemedim. Kusuruma bakma lütfen."

Allah Allah... Bir fare nasıl konuşabilirdi! Acaba ayakta rüya mı görmeye başlamıştı!

"Sabahın köründe ekmek peşinde koşuyoruz abi. Yıllardır da böyle. Çekilecek gibi değil. Biraz insanca(!) yaşamak, yavrularımı büyütmek için başladığımız hayat koşturmacası yıllardan beri es vermeden artarak devam ediyor. Her geçen gün de gittikçe daha da zorlamaya başladı. Ne zaman rahata ererim, erebilir miyim, bilemiyorum artık. Çalışmaktan, mücadeleye devam etmekten başka bir seçeneğim de yok maalesef."

Fareyi, ya da daha doğrusu sıçanı dinlerken, birden aklına kendi hayatı geldi. Sınavlar, İstanbul'da yatılı okula gelişi, yatakhaneleri bile boğaza sıfır güzel bir okul, hemen ardından bu sefer boğaza biraz üstten bakan üniversite, iş hayatı, aile kurma, çocuklar ve hayatta olma ve kalma mücadelesi.

Tam kırk yıl önceydi. Köydeki kısıtlı imkanlarda, tek şansı öğretmen anne babası olmasıydı. Eğitimin önemini anlatmaları mı, yoksa belki de başka bir çıkış yolunun olmaması mı, durumu biraz erken kavramasını sağlamıştı. Hayat o zaman da herkes için zordu. Ama, sanki daha adildi. Hayat yolculuğu işte böyle başladı. Hem de artık, uzaktan desteklerini hissetse de, tek başınaydı.

Bölgedeki şehirler için Edirne sınav merkezi seçilmişti. Köylerden gidiş çok çok zor olmasa da, kolay da değildi. Babası ve Aziz öğretmeni ile birlikte Edirne'nin yolunu tuttu. Bir gün önceden gidilen şehirde, hepsinin kaldığı otel odası, uyumak için değil, sanki gelecek için ümit vaat eden saatleri konaklatıyordu.

Hayatın akışını değiştiren bir sonuçla, işte İstanbul'un en iyi yatılı okullarından birini kazanmıştı. Lise, Anadolu'nun her yerinden gelen öğrencilerle, adeta bir çiçek tarlasının tüm renklerini ve kokularını barındırıyordu. Kültür farklılıklarının adeta bir resmi gibiydi. Yetmiş kişi üstünde olan sınıf mevcutlarına rağmen, öğretmenine, yatılısı gündüzlüsü birbirlerine karşı saygı, sevgi gösteriyorlardı ve davranışlarında en ufak bir olumsuzluk yoktu. Herkes, asgaride eşitlenmiş ve hizalanmıştı. Çünkü, çoğu kişi için artık bir bakıma dönüşü olmayan bir yola girilmişti. Başarmaktan başka bir seçeneği düşünmek değil, akla bile getirmek zordu. Kurallara aykırı hareket edilemezdi. Umut dolu bu yol, harcanamazdı.

Ardından, üniversite yılları gelmişti. Lise ne güzeldi. Yurt ile ders binası yan yana. Deniz havası. Zaman, yemek, burs, hepsi iç içe ve kontrollü ve konforlu. Üniversite öyle mi ya! Daha on yedi yaşında, belki de ömrünü geçireceği bir meslek seçimi yapması gerekiyordu. Ya tıp, ya da mühendislik olacaktı. Ama hangisi seçilmeliydi? Ya da tercihlerde hangisi denk gelirse, onunla ilerlenecekti. Bu yaşta, bu keskin kararı vermesi de oldukça zorlamıştı onu.

Sınav gelip, çatmıştı. Yine yeni bir yol başlayacaktı. Her adımı başarıyla geçmesinden başka bir seçeneği var mıydı ki? Bırak köye geri dönmeyi, sınavda başarısızlık bile en kötü kabusları görmesine yetiyordu. Çok şükür, bu sınav da

başarıyla sonuçlanmış, yine köklü bir üniversitede mühendislik kazanmıştı. Artık, ülkenin her türlü yapılanmasında katkısı olacak, insanlara iş, ekmek sağlayacaktı.

Lise, hemen ardından da üniversite yedi yıl bu kadar mı çabuk geçirdi. Daha öğrenciliğin tadını alamadan, çalışmaktan sosyal hayata zaman ayıramadan, işte şimdi artık mühendisti. Şimdiye kadar önüne hep hazır gelen çözümler, artık kendisini bekliyordu. Hem de yaşayarak. Ve hem de içinde insan faktörü olarak. Allah'tan iş alanları oldukça genişti de, ilk adımını mezun olduğu bölümde araştırma görevlisi olarak yapacaktı. Bunun için de yine bir sürü sınavdan geçmişti. Hem bilgilerini genişletecek ve geliştirecek, hem de ileride meslektaş olacak öğrencilere uygulama tarafında yardımcı olacaktı. Mutluydu. Kendi parasını da kazanmaya başlamıştı. Hatta ilk maaşıyla, annesine, köye, çamaşır ve bulaşık makinesi alıp, göndermişti.

Ama, hayat kendini başka türlü de göstermeye başlamıştı. Artık, yurtlarda kalma imkanı kalmamıştı. Şimdi, belki üç dört arkadaş bir araya gelip, bir ev tutmuşlardı. Mühendislik ekonomisi bilgileri, masrafları üçe dörde böldüklerinde, hayatı daha rahat sürdürebileceklerini öğretmişti Allah'tan!

Yıllar yine es vermeden geçmeye devam ediyordu. Hadi, şimdi de askere gitme vakti gelmişti. Askerlik... Vatanın, milletin sana verdiklerini ilk ödeyebileceğin yerlerden biriydi. Kimi bilgisiyse, kimi canıyla, kimisi de parasıyla. On altı ay uzun olsa da, mesleki bilgilerinin kullanabildiği, bir yandan da maaşını alabildiği bir dönem olmuştu. Bir de memleketin en güneyindeki denizlerin nasıl korunduğunu görmüş ve öğrenmişti.

Şimdi artık, meslek, askerlik, iş, hepsi tamamdı. Yaş da yirmi yedi olmuştu. Eh artık çekilen zorlukların daha fazlasının görüleceği bir döneme yelken açma zamanı da gelmişti. İşte evlilik... Şu ana kadar tek tabanca giden hayat yolculuğu, şimdi iki kişilik olmuştu. Artık hizalanmanın önemi farklı şekilde ortaya çıkmaya başlamıştı. Oysa, askerde hizalanma güzel öğretilmişti, ama neyse... Bu sefer sanki biraz daha zordu.

Yolun durakları biter mi? Evlendikten sonra olmazsa olmaz ne vardı! Ailenin neşesi çocuklar... Onlar da katılınca, otuz yıllık periyot başa sarmıştı. Ama, bu sefer yönetici kendisiydi... Çocuklarının başarıları, tüm bu zorlukları doğru orantılı hafifleten ve unutturun etkenler olmuştu.

On dört yaşında yatılı okulda başlayan yolculuk, işte kırk yıldır devam ediyordu. Lise, üniversite, sonrası kısmi akademik çalışmalar... Keşke, iş hayatı da akademik başarılarla paralellik gösterse, en azından bunların bir değeri olsa, karşılık verseydi. Ancak, iş hayatı maalesef, bunlarla doğru orantıda ilerleme sağlamıyordu. Bilgi seviyesi, teknik konularda hep fayda sağlamış, güç katmıştı. Belki de, bunu sağlayabilmiş olmak bile yeterliydi. İş arkadaşlarının "abi", "hoca" diye hitap etmeleri ayrı bir onurdu.

Uzun ve yorucu yolu, üreterek, paylaşarak, ailesine, vatana ve millete fayda sağlayarak geçirmeye çalışmıştı. Gücü ve sabrı sona kadar yetmişti. Fakat, bu karşındaki araba neden sürekli selektör yapıp, korna çalıyordu? Birden fare muhabbetinden uyandı. Bayağı da ıslanmıştı. Servise koştu. Sonra da işe...

İSTİKLÂL YOLU

Yazı yazmanın beni en zorlayan kısmı hikâyeye başlamak. Postmodern bir yazar olarak sosyal mesaj verme kaygısı taşımak beni epey yoruyor. Sayın okur, hikâyeme şöyle bir başlangıç yapsam nasıl olur acaba?

“Bugün takvim 29 Ekim’i gösteriyor. Neşeli bir bayram sabahı, en azından çocuklar için... Evimin yanındaki okulun bahçesinde coşkulu bir tören. Çocukların tüm odayı dolduran cıvıltıları, bitmek bilmeyen koşuşturmaları ve resmi töreni yapmak için çırpınan öğretmenlerin telaş içindeki ikazları. Çocuklarının gösterilerini heyecanla bekleyen velilerin alkış seremonileri... Bense her zamanki gibi bugün de koltuğuma gömülmüştüm. Sabahtan büyük bir coşkuyla üçüncü sayfa cinayet haberlerine başlayan haber kanalları yerini entrikalı dizilere, insanların birbirine saygısının yerle bir edildiği gelinli kaynanalı yarışma programlarına bırakmıştı. Tüm Türkiye’de bütün kumandalar işlevini yitirmişti sanki. Hangi kanalı açsam değişen sadece yüzlerdi. Bugünün anlamı ise ekranın köşesine sığdırılmış al bayrak kadardı. Ve programlar devam etmekteydi. Bunca karmaşanın içinde sadece önemli günlerde hatırlanan “Kurtuluş” dizisini fark etmek şaşırtıcı olmadı. Dizi, Türk halkının Kurtuluş Savaşı yıllarını anlatmaktaydı...”

Duygusuz bir giriş oldu. Yine olayı anlatmaktan öte gidemedim. Benim yerime olayları hissederek kaleme alan usta yazar şöyle başlamıştı:

“Elimde kumanda gömüldüğüm koltuğumda kanallar arasında geziniyordum. Sanki gerçek dünyanın sıkıcılığı yetmezmiş gibi sanal dünya, gelin kaynana kavgalarının, değişmeyen siyasi gündeme dair gereksiz tartışma programlarının işgali altında. Bugün 29 Ekim. Özel kanalların çok çok yoğun gündeminin aksine TRT’de Kurtuluş dizisi yayınlanıyor.

İtalyan gemisi ile seyahat eden köylü kıyafetli insanlar ayağa kalkıp bahriyeli kıyafetlerini giyiyorlar. Hat, kaçak Heybeli Deniz Okulu öğrencileri, subaylar ve silah taşıyor. İnebolu sahiline gemiden indirilen silahlar Kurtuluş Savaşı’nın mühimmatını tedarik ediyor. Kağınlara yüklenen silahlar ve cephane İnebolu kayıkçıları ve halkın yardımıyla indirilip sevk ediliyor. Olanları gelecek nesillere aktaran Yakup Kadri’nin “İnebolu hep böyle hareketli midir?” sorusuna karşılık olarak subay “Tabi, İnebolu-Ankara arasındaki yola şimdi İSTİKLÂL YOLU deniyor” cevabını veriyor...”

İSTİKLÂL YOLU...

İnönü zaferinin müjdesi İstanbul'a ulaşınca gece vakti Cadde-i Kebir'e meşalelerle çıkmışlar ve boydan boya yürümüş binlerce insan... Hiç ses çıkartmadan, bağırmadan. Dedem o günü anlatırken "Dillerimiz konuşmuyordu ama yüreğimiz İzmir Marşı söylüyordu hep bir ağızdan" diyordu. İstanbul'u işgal eden İngiliz ordularına karşı sessiz ama coşkulu bir sivil direniş. Cumhuriyet ilan edilince caddenin ismi İstiklâl Caddesi olmuş. O gün orada yürüten sessiz yürek dile gelip İstiklâl diye bağırmiş cadde boyu...

İSTİKLÂL CADDESİ...

Bütün Yollar... Bütün Caddeler... "İSTİKLÂL"e çıkar."

İstiklâl Yolu... Milletın kaderine boyun eğmeyip destan yazdığı yol... Kendini en baştan var ettiği yol... Türk Milleti'nin bağımsızlığı uğrunda şehit düştüğü yol... Kurtuluş Savaşı'nın yolu...

İstiklâl mücadelesini usta yazar gibi hissedip yazmak, belki de ilham bulabilmek için, Cadde'ye doğru yürümeye koyuldum.

Caddede akıp giden insan selinin arasında buldum bir anda kendimi. İnsan yığınının gürültüsü, mağaza tabelalarının göz yoran ışıkları... Kulağıma aynı hızla girip çıkan İngilizce, Arapça ve Rusça sözcükler... Türkçe duyduğum tek ses sokak satıcılarının sesleri. Onlar da yabancı dil sözcükler serpiştire serpiştire yeni bir kuş dili oluşturmuş. Mağazaların vitrinlerinde de durum farklı değil. Onlar da farklı dilden konuşuyor. Kapitalizm dili... Cadde boyunca alışveriş çılgınlığı baş göstermekte, herkes moda ve görüntüye ayak uydurma derdinde. Bu çılgınlıktan yorulan kalabalığın diğer durağı ise kafeler. Popüler kafelerde verilen özçekim molaları, kahve yudumlamaları ve etrafa saçılan sahte kahkahalar... Herkesin yüzünde botokstan mutluluk maskesi. Yeni bir insan türü ve ona ayak uydurma çabası içinde yeni bir Cadde.

Dört yana savrulmuş masalar, yolları mesken tutmuş bar tabureler, burnuma gelen rahatsız edici içki kokusu, flaş gibi patlayan neon lambaları arasında gürültülü kahkahalar ve mescitten eser kalmayan Asmalımescit...

Caddenin tarihi mimarisi de kitle gibi yoz. Zincir restoranların, yabancı markaların tabelaları yetmezmiş gibi kocaman bir AVM... Bir yanda İngiliz menşeli bir ayakkabıcı, bir yanda Amerikan hamburgerci...

İstiklâl Caddesi'nde olmayan tek şey akla gelmeyen adı...

Yollar çok... Hava yolu, çevreyolu, anayol... İsimler farklı olsa da değişmeyen tek şey hepsinin artık İstiklâl'e değil kapitalizme çıktığı...

Eskiden insanlar bir romanı yaşıyordu. Halide Ediplere, Yakup Kadriilere kalan ise bu romanı yazıya geçirmekte. Bugün postmodern bir yazar olarak İstiklâl Yolu'nun hikayesini yazmak istesem de ben bunu yapamam. Çünkü insanların bir romanda yaşamadığı bu çağda yolların hikayesi yazılmaz. Hele İstiklâl'in hikayesi hiç...

UMUDUN İŞİĞİNDA

Yıl 1919, Anadolu'nun içlerinde bir köyde, Bağlar Köyü'nde başlayan bu yolculuk, zorlu bir sürecin hem fiziksel hem de ruhsal bir mücadelenin eseri olacaktı. İşgal altındaki topraklarda, insanın özgürlük mücadelesini, yolculuklarını ve birlik oluşunu gözler önüne serecekti. Bunun, sadece bir köyün değil, bir halkın, bir milletin yolculuğunun başlangıcı olacağından şimdilik habersizlerdi.

Köyün en cesur adamı Ali, diğer sabahlardan oldukça daha soğuk bir pazartesi sabahına uyandı. Biraz döşeginde debelendikten sonra gözlerini açabilmek için doğruldu, bir önceki gün köydeki ihtiyaç sahiplerinin evlerine gidip yardım etmekten ve onlarca ağır koyun yünlerinden yapılmış yorganları taşımaktan eli yüzü toz içerisinde kalmıştı. Eve döndüğünde ise çok yorgun olduğundan daha temizlenmeden uyuya kalmıştı. Elini yüzünü yıkamak için banyoya doğru ayaklanmıştı ki işgalcilerin köye adım adım yaklaştığını hatta köye vardıklarının haberini alması bir oldu. Elbette herkes bir gün bunun gerçekleşeceğini biliyordu ama bu kadar yakın bir zamanda mıydı? Ali, öncelikle durumu sındirmeye çalıştı ancak ne yazık ki sındirmeye vakit yoktu. Kendi toprakları, vatani ve sevdikleri için her zaman her şeye hazırlıklı olmalıydı. Neyse ki Ali bunların bilincinde olan bir adamdı. Yarım kalan işini tamamlamak için hemen banyoya gitti ve elini yüzünü yıkayıp soğuk bir duş aldı. Duş süresince düşünüp durdu. Kararından emindi. Köy halkını savunmak için cepheye gitmeye kararlıydı. O, bu, şu gitmezse kim gidecekti? Üstelik o, silahlarla değil, düşünceleri ve kalbinin gücüyle gidecek ve savaşacaktı.

Köy yolunu, toprağın bir parçası gibi hisseden Ali, o günün ertesi günü erken saatlerde yola çıkmak için hazırlıklarını tamamladı. İçinde büyük bir kararlılık vardı. Sadece kendi duyguları değil aynı zamanda da köy halkının dertlerini, korkularını ve umutsuzluklarını kalbinde taşıyor gibiydi adeta. O üstündeki bu yükün farkındaydı. Ancak kararından emindi ve dönmeyecekti. Şunun bilincindeydi ki bu yolculuğa başlamadan önce halkına bir şeyler anlatmak zorundaydı. Onları cesaretlendirmeli ve bu yolda hep beraber olmaları gerektiğini hatırlatmalıydı. Kim istemezdi ki doğup büyüdüğü toprakları canı pahasına korumak, sevdiklerinin kılına gelecek zarardan onları sakınmak... Ali, çoktan köyün meydanında toplanmış duran halkı karşısına alarak konuştu. Aralarından bazıları köylerini terk etmek, bazıları ise evlerinin kapılarını kilitleyip bir daha buralara dönmek istiyordu. Birçok kişi, işgalcilerin geldiğini ve bu savaşın kaybedileceğini düşünüyordu. Ümitsizlerdi. İçlerindeki korku gözlerine yansımıştı. Yaşlı halkın yanı sıra aralarında ileride neler başarabilecek onlarca gencin gözlerinde bu denli umutsuz bakışların olması

Ali'yi derinden yaraladı. Onlar için burada olduğunu hatırlattı kendine Ali. Yüreğindeki bu eşi benzeri olmayan cesaret, bu endişeleri silmek, onlara umut olmak için yeterli olmalıydı.

"Yolun sonu, karanlık görünebilir." dedi Ali, "Ama her karanlık yolun sonunda bir ışık vardır. Bizim için o ışık, vatanımızdır. Bizim yolumuz, sadece toprağımızı savunmak değil, nadide halkımızı, gözlerinden parıl parıl gelecek yarıyan gençlerimizi ve bu günleri göğüslerini gere gere gelecek nesillere anlatacak çocuklarımızı eğitmektir. Yola çıktık, ama bu yolculuk sadece silahlarla değil, bilincimizle kazanılır. Eğer bugün bu köyü terk edersek yarın şu anda tahmin bile edemeyeceğimiz binlerce şey kaybetmiş oluruz." dedi.

Ali'nin sözleri, köy halkının oldukça dikkatini çekmişti. Herkes onun nasıl bir adam olduğunu zaten bilmekteydi ancak gerçekten bu kadar cesur olabileceğini ve bu denli kendinden emin olduğunu düşünmemişti. Ali'nin sözlerinden etkilenen halkı yolculuk korkusu yerine, birlik ve dayanışma umudu sarmaya başladı. Ali, adeta köylülere güven veren bir yol göstericiydi. "Bu yolculuğa hep birlikte çıkacağız. Her birimizin yeri farklı olacak; bazıları cepheye gidecek, bazıları köyde kalacak. Ama hepimiz aynı yolda yürüyeceğiz." dedi ve köy halkını yola çıkmaya çağırdı. Köy halkı bu çağrıyı büyük bir coşkuyla kabul etti.

Köylüler ve Ali, bir sabah erkenden yola çıkmaya karar verdiler. Yolculuk, köyün dağlar arasındaki dar patikalarından başlıyordu. Hava oldukça soğuk olduğundan bu soğuğa dayanamayacak yaşlılar ve hastaları köyde bırakmışlar, aynı zamanda da köyün güvenliğini sağlamak için de kuvvetine güvenilen birkaç kişi köyde onlarla kalmayı teklif etmişti. Geri kalanlar yavaşça ama kararlılıkla yürüdüler. Her adımda, toprağa bağlılıklarını hissediyor, bu yolculukta kaybedecek bir şeyleri olmadığını düşünerek adım atıyorlardı. Her biri, köyün geleceği için savaacaklarını biliyorlardı.

Ali, grubun başında yürüyordu, yanındaki çocuklar, kadınlar, yaşlılar, hepsi sessizce ve gözlerinde bir umut ışığıyla yola çıkmışlardı. Her adım, biraz daha ileriye gitmek, daha güçlü olmak demektir. Yol, onların sabrını sınavacak, ama aynı zamanda birbirlerine olan güvenlerini ve bağlılıklarını pekiştirecekti. Köyün yaşlılarından İsmail, yol boyunca gençlere öğütler veriyordu ve bu sayede onların zihinlerini hep açık tutuyordu. Çocuklar, okuma yazma öğrenirken, kadınlar yiyecek taşırken, erkekler köyün etrafını savunmak için hazırlık yapıyordu. Her biri, aslında kendi yolculuğunu yaparken, bir bütünü oluşturuyordu.

İlerleyen günlerin birinde halk, yolda gitmeye devam ederken bir köyün yakınlarından gelen dumanı gördüler. Ali, hemen yanındaki Hüseyin Ağa'ya dönerek, "Bu, düşmanın izlediği yolu işaret ediyor olabilir. Herkes hazırlıklı olsun." dedi. Yavaşça ve dikkatlice, kasabanın etrafında dolaşarak düşmanın planlarını çözmeye çalıştılar. Yolda her adım, bir strateji gerektiriyordu. Düşmanın yaklaşması, onları yalnızca fiziken değil, ruhen de zorlamaya başlamıştı. Her köşe, her viraj, tehlikeyle doluydu. Ali, halkını cesaretlendirmeye devam ediyordu ancak o da en az köylüler kadar stresliydi ve olacakları kestiremiyordu. Her an her yerden işgalcilerin

çıkabilecek olması onu da arada bir umutsuzluğa sürüklüyordu tabii, ancak kendi kişiliği gereğince toparlanması da bir hayli kolay oluyordu. Etrafındaki köylülere baktıkça keyfi yerine geliyor, içini tekrardan umut ışığı kaplıyordu. Yolculuk, her geçen gün daha da zorlaşıyordu, bir yandan da halkın içindeki mücadeleye azmi giderek güçleniyordu.

Günler geçtikçe, yolculukları daha da zorlaştı. O eski umutlarını ve eminliklerini yavaşça yitirenler ve hatta halkı bu yoldan caydırmaya çalışıp köyü işgalcilere verme fikrinde olanların sayısı gittikçe artıyordu. Yolda susuzluk, hava şartları, yorgunluk ve açlık, köylüleri zorlasa da hatta ve hatta aralarında birkaç kişi ortalığı karıştırmaya çalışsa da Ali'nin liderliği ve halkının azmi onları ayakta tutuyordu. Her birinin içindeki güç manevi birer güçtü. Yolculukları, sadece vatan için bir yerden bir yere gitmek değil, aynı zamanda kalpten kalbe bir yolculuktu.

Bir sabah, köylüler köylerine dönmeye karar verdiler. Düşman askerlerinin yaklaşması, artık onları başka bir yola, başka bir stratejiye zorlamıştı. Ancak bu yolculuk, yalnızca dışarıdaki tehlikeleri savuşturmakla kalmadı, aynı zamanda her birinin içindeki bağımsızlık arzusunu da ortaya çıkardı. Bir kez daha köye döndüler, ama artık hiçbirini aynı değildi. Her biri, içindeki gücü keşfetmişti.

Köy halkı -özellikle gençler olmak üzere- hem yolculuk sırasında hem de kendi topraklarında düşmanla durmadan ve bir kere bile tereddüt etmeden savaşmaya devam etti. Bu uçuş bucaksız mücadeleye yavaş yavaş son buluyordu. Ali ve köylüler, sadece düşmana karşı değil, aynı zamanda kendi içlerindeki korkuya, umutsuzluğa karşı da bir zafer kazanmışlardı. Yolculukları, bir halkın uyanışının, kendi gücünü bulmasının simgesi olmuştu.

Yolun sonunda, köylerine geri dönerken herkes bir değişim yaşamıştı. Artık ne düşmanın tehdidi ne de zorluklar onları yıldırabiliyordu. Ali, bu yolculuğun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu. Çünkü yol, her zaman bir yere varmak değil, bir şeyler öğrenmekti. Bu yol, Bağlar Köyü'nün ve halkının sonsuza kadar sürecek bir özgürlük yolculuğunun temelini atmıştı.

Ve Ali, yolculuğun sonundaki ışığı, artık sadece köyünde değil, tüm Anadolu'da görüyordu. "Yol, sadece bir başlangıçtır." diyordu. "Bizi biz yapan, yola nasıl çıktığımız değil, o yolda nasıl bir insan olduğumuzdur."

GEZGİN

Köy meydanı, günün ilk ışıklarıyla aydınlanıyor ve tek tük yanan ışıklandırmalar güneşin doğuşuyla beraber yavaş yavaş yok oluyor. Sokakta birkaç kişi, ellerinde koyun gütmek için bir sopa ve ayaklarında pabuçları yürüyor. Her zamankinden soğuk olan bu kış gününde köyün kahvesinin sahibi elinde büyük, paslı bir anahtarla kahvenin eski ahşap kapısını açmaya çalışıyor. Kapı biraz gıcırıktan sonra açılıyor ve dışarısının soğuğu dün geceden minik minik yanan sobanın soğuktan koruduğu kahveye doluyor. Bütün bunların aksine sokağın ortasında cakalı takım elbisesi, taranmış jöleli kırılmış saçları ve köseli ayakkabılarıyla elinde kocaman bir buket çiçekle suratı yıllar içinde kırışmış fakat gözleri hâlâ genç bir adam dikiliyor. Pazar günleri de çalışan köyün çıkışındaki dev fabrikaya yürüten köy ahalisinin aksine köy meydanının ortasında öylece dikiliyor bu adam. Güneş ışıkları köy meydanını aydınlattıkça köyün yaşlıları kahveye doğru gidiyor ve artık sobaya yeni odunlar atılmış kahvenin sıcak dumanları gökyüzüne kahvenin açıldığıyla ilgili bir sinyal olarak süzülüyor.

Anadolu'yu gezen ve geceyi bu küçük köyde konaklayan gezgin, meydanda duran adamın yanından garip ve anlamsız bakışlar atarak meydanın sağında kasabın karşısında kalan kahveye girdi. Kahvenin doğal atmosferinden farklı olan bu yabancı bütün gözleri üstüne çekti. O ise, bu bakışlara alışkın, ayaklarını sürüye sürüye boş bir masaya geçti ve "Usta bir çay." diye seslendi. Konuşacak bir şeyi olmadan dışarıdaki ilginç ve aykırı adamı izlemeye başladı. Onun bakışlarını fark etmiş olan yan masadaki kırklı yaşlarındaki adam bu merakı hoşuna gitmiş olacak ki bir soru yöneltti gezgine: "Kimdensin kimlensin sen?" Gezgin onunla konuşulduğunu biraz geç anladı, hızlıca cevap verdi adama. "Gezginim ben, her yerden ve hiçbir yerdenim." "Adın ne?" "Gezgin diyebilirsiniz bana." Gezginin cevapları kahve halkının garibine gışe de hiçbir şey demediler. Orta yaşlı adam, zaten öylesine konu açılışın diye sorduğu için bu soruları durmadı üstünde, yanındaki dazlak adama dönüp bir şeyler fısıldadıktan sonra gezgine geri dönüp sordu. "Merak ettin değil mi? Bu adam yolun ortasında ne yapıyor diye?" Gezgin, onunla tekrar konuşulmuş olmasına şaşırması bir şekilde döndü, fakat merakı ağır bastığı için orta yaşlı adamın ona karşı hissettiği heyecan bitmeden cevap verdi ona. "Evet, bu adam kim ki? Niye böyle şık giyinmiş, bir sevdiğini mi bekliyor?" Yaşlı adam sorular ve duyulan meraktan memnun, sanki gezginin beklemesinden hoşlanmış gibi cevap vermeden önce çayından bir yudum aldı ve önünde duran gazeteye bir göz gezdirdi. Daha sonra ağır ağır cevap verdi gezgine: "Bu bizim deli Ahmet. Her yıl 3 Ocak'ta böyle takım elbisesini giyip elinde çiçeğiyle köy meydanında yolun ortasında bekler. Gece 12'ye kadar hep aynı heyecan, aynı çocuksulukla kıpırdamadan durur. Sonra saatler 12'yi

geçti mi, sanki kaybettiğini anlamış gibi önce kafasını öne eğip çiçeğe bakar. Sonra kravatını biraz çözüp saçını bozarak evinin yolunu tutar. Yol üstünde de o koca buketten bir çiçeği çıkarır ve hep evine doğru giden sokağın ikinci çöp kovasına atar. Yıllardır böyledir bu. Ben daha küçüçük veketken bile Ahmet takım elbisesiyle beklerdi böyle.” diye konuşmasına ara verdi adam. Dediklerinden memnun bir kafa salladı kendine ve gazetesine geri döndü. Fakat arada gezgine attığı kaçamak bakışlar, gezginin cevabını beklediğini işaret ediyordu. Gezgin daha da meraklanmıştı artık, bu hikâyeyi bilmesi sanki şarttı. Biraz daha yan masaya yanaştırdı bu yüzden sandalyesini, sanki daha yakından duyarsa daha iyi anlayacaktı bu deli Ahmet’in hikâyesini. “Peki.” dedi gezgin. “Neyi, kimi bekler bu deli Ahmet? Niye hazırlanır bu kadar?” Orta yaşlı adam sanki bu dedikodudan hoşlanmış gibi yaklaştırdı kendini ve fısıldar gibi iliştiydi gezginin kulağına. “Bilmiyoruz hiçbirimiz. Kim sorsa bugün, onu bekliyorum diyor fakat o kim asla söylemiyor. Bugün bitti mi, sanki bütün gün kendisi beklememiş gibi hiç olmamış gibi davranıyor. Bir sürü söylenti var aslında- “diye hızlı hızlı devam ederken içeriden gelen yaşlı kahveci onun sözünü kesti. “Ben biliyorum neyi beklediğini. Ahmet benim çocukluk arkadaşımı.” diyerek bütün dikkatleri üstüne topladı. Gezginin çayını masaya koyduktan sonra sözüne devam etti topal kahveci. “Ahmet’in zamanında bir sevdiçeği vardı. Füsün. Bu ikisi birbirleri için yaratılmıştı resmen. Aşk deyince hani Ferhat’la Şirin ve Füsün’la Ahmet yani. Öyle büyük. Neyse bir gün Füsün amansız bir hastalığa kapıldı. Doktor doktor gezdiler de derman bulamadılar. Füsün sonra düğünlerinden bir gün önce işte bugün öldü. O günden sonra Ahmet her ocak ayının üçünde Füsün’u köy meydanında bekler. Füsün’un babası kasap olduğu için şu yolun solundaki tuğla evde yaşarlardı. O yüzden belki Füsün gelir diye bekler bizim gariban.” Kahvedekiler sanki ilk defa duymuş oldukları bu bilgiye şaşırılmışlardı, demek deli Ahmet’in bir sevdiçeği vardı! Orta yaşlı adam sanki Mısır piramitlerinin gizimini çözmüş bir arkeolog edasıyla sandalyesine yaslanmış yavaş yavaş bir keyif sigarası tütürmeye başlamıştı. Gezgin ise onların aksine bu cevaptan tatmin olmamıştı. Gözleri yola bakan bu ilginç adamın bakışlarında aşk değil bir umutsuzluk vardı. Sanki birini beklemiyor da beklemeyi bekliyor gibiydi. Hem bakışları birinin geleceğinin beklentisiyle toprağa her an hareket edecek gibi yumuşak da basmıyordu. Sanki bütün gün burada olacağına bilinciyle sem sertti köseli ayakkabıları. Yine de bir şey demedi gezgin, sadece melül melül bakmaya devam etti dışarıdaki adama. Kahve ahalisi konuyu çoktan kapamış başka muhabbetlere dönmüşken bile o dışarıdaki bu soğuğa değin elinde gelincikle duran adam seyretti. Asıl amacı köyü biraz gezip bir an önce yoluna koyulmak olan gezgin, bütün gün kahvenin bayat çayları eşliğinde gözünü bile kaçırmadan dışarı baktı. Akşam hava kararıp kahve kapanırken bile bakışları dışarıdaki adamdaydı. En sonunda cesaretini topladı, belki zaten yarın buradan ayrılacağını bile bile belki de sadece bu gizemi arkasındaki bırakarak gitmek istemediği için yaklaştı bu köyün delisine. Ahmet, onun geldiğinin bile bilincinde olmayan bir şekilde boşluğa bakmaya devam etti. Gözleri artık bütün gün dikilmekten ve boşluğa bakmaktan puslanmış, fakat canlılığından hiçbir şeyi kaybetmemişti. Gezgin, adamın bir şey demeyeceğini anlamış bir şekilde önce boğazını temizledi, sonra konuşmaya girdi. “Merhaba, affedersiniz. Ben bu köye yeniyim de sizin niye burada bu soğukta dikildiğinizi merak ettim. Sorun olmazsa söyleyebilir misiniz?” Yanındakini yeni fark etmiş gibi döndü Ahmet gezgine, bakışlarını boşluktan bir kez olsun bile çekmeden. “Ben bekliyorum.” dedi usulca. “Neyi, peki? Yani kimi bekliyorsunuz?” dedi gezgin bütün gün bu gizemi çözme beklediği için tez bir şekilde sordu. Sanki komik bir şey demiş gibi güldü takım elbiseli. “Beklemeyi bekliyorum. Sonu bekliyorum.” “Nasıl yani, beklemek nasıl

beklenir anlayamadım.” dedi gezgin, istediği cevabı duymadığı için hafif alaycıydı sözleri. “Şöyle yani.” dedi takım elbiseli. “İnsanlar bütün yaşamlarını ölümü bekleyerek geçiriyor ve harcıyor. Ben ise anladım ki ölüm için beklenerek yaşamak yılda tam 24 saat alıyor. Oysa ben o bir bütün gün boyunca ölümü kucak açarak beklersem, geri kalan günlerde ölümü beklemek zorunda kalmam ve yaşamımı korku olmadan yaşayabilirim. Bütün bu kahveye gelenler neden bütün gün oturup saçma sapan konulardan bahsedip bayat çayları içiyorlar sanıyorsun? Ölümün ensellerine üflendiği soğuk nefesi kahvenin paslı sobasından çıkan sıcak buharla kapamaya çalışıyorlar. Ben onlar gibi değilim, ölümle anlaştım. O ölüm soğuğunu bir günde yaşayıp geri kalan günlerde soğuk yerine elimdeki gelinciklerden birini feda ediyorum. 365 tane çiçek var burada. Her gün bir tanesi soluyor ve atıyorum çöpe. Benim ömrüme bedel olarak.” “Bu anlaşmaya nasıl vardın peki?” diye soruyor muzip bir gülümsemeye gezgin. “Benim bir sevdiğim vardı, Füsün. Kollarımda öldü. Tam ruhu bedeninden ayrılırken ölümü gördüm. Neden diye sordum ona. Neden sevdiğimi aldın? O da bana yaşamın döngüsünün bu olduğunu söyledi fakat bizim aşkıma üzüldüğü için bir anlaşma yapabileceğimizi belirtti. Ben her yıl bir gün onu beklersem ve geri kalan günlerde canıma karşılık bir başka can kurban edersem beni rahatsız etmeyeceğini söyledi. Ölene kadar sürecekmış bu anlaşmamız.” “Öleceğini ne zaman anlayacakmışın peki?” diye sordu gezgin sanki anlamaya çalışır gibi gözlerini kapamıştı. “Soğuk nefesini hissedeceğim” dedi deli. Gezgin anlaşılmış ama denizin yüzeyinde süzülen bir yaprak kadar, derinliklerine girememişti bu sözlerin. Yine de kafasını salladı, fakat kafasına takılan bir şey daha vardı. “Neden takım elbise peki?” diye sordu gezgin bu ilginç adamın davranışlarını anlamak için. Buradan gitmeden her şeyi öğrenerek ayrılmak istiyordu. “Ölüm ciddi bir durum.” diye duraksadı deli. “Ayrıca ölüm bizim bütün güzelliklerimiz ve dünyevi parçalarımızdan arındırıyor. Ben benden alabilecek daha çok şey olsun, borcum ödensin diye bir gün boyunca en güzel halimle çıkıyorum karşısına.” diye yanıtladı Deli Ahmet. Sanki yıllar sonra bunu konuşabilecek birini bulduğu için heyecanlıydı sesi. Gezgin sanki hoşuna gitmiş gibi ayaklarını yere vurup tozu kaldırıyordu ve sanki adamı bir kez daha göremeyecek olmanın bilinciyle bütün sorularını sormaya çalışıyordu. “Hep ikinci olan çöp kovasına niye atıyorsun peki bu çiçekleri?” diye mırıldandı. Takım elbiseli sanki bunu daha önce düşünmemiş gibi durdu ve cevap verdi. “Ölüm çiçekleri her seferinde nerede bulabileceğini bilirsin diye.” Gezgin bu sefer yanıtladı bilgince “Peki ölüm şimdi karşında olsa ne yaparsın?” Deli, sanki böyle bir durumu hiçbir zaman olasılık olarak düşünmemiş gibi kalakaldı ve ilk defa gözlerini yoldan çekti. “Sanırım anlaşmamızın sona erdiğini anladığım için rahatlarım. “Buna gerçekten inanıyor olamazsın.” dedi gezgin. “Bak sana hayatının bir gününü boşa harcadığını kanıtlayacağım. Bana buketten bir çiçek ver. Hadi”. Deli istemedi, ama gezgin ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmedi. “Önünde 364 gün daha var, en kötü bir çiçek daha alır ya da bir gün erken karşılarsın ölümü. Sadece ömrünü bunun için boşuna harcamanı istemiyorum.” Gezgin o kadar tatlı konuşuyordu ki deli inanmak istedi. Belki de yıllarını bunun için verdiğindendir belki de bu umuda tutunmak istediğinden. “Peki.” diye mırıldandı ve bir tane gelincığı uzattı deli. Teşekkür etti gezgin ve delinin yanından ayrılırken arkasını dönp omzunu babacan bir şekilde sıkıp gülümsedi ve gitmeden önce adama “Kolay gelsin.” dedi. Kışın ortasında hava o kadar soğuktu ki nefesi bir bulut gibi çarptı deliye, ilk defa gezgine baktı deli, sonra hemen bakışlarını geri çekti. Saat o sırada gece yarısına yaklaşıyordu. Bu saatten sonra yeni bir yere gidip konaklama bulmak zor olacağı için geceyi geçirdiği küçük otele geri döndü ve bir gecelik daha oda istedi ve meydanın yanındaki sokağa bakan odasına döndü. Üstünü başını değiştirdikten sonra yatağa

girecekti ki köydeki saat kulesinin dan dan diye ötmesini duydu. Saati daha önce nasıl fark etmediğini düşünürken takım elbiseli delinin kravatını açarak sürüye sürüye yürüyüşünün ayak seslerini duydu ve cama yaklaştı. Deli, diğerlerinin her zaman yaptığını söylediği gibi yavaş yavaş saçını dağıtıyor ve sabahki kararlı ve güçlü halini her adımda kaybediyordu. Sokağın başına geldiğinde ilk çöp kovasını geçti. İkinci çöp kovasında çiçeği atmasını bekleyen gezgin merakla daha da yaslandı cama. Beklediğinin aksine ikinci çöp kovasına öylesine bile bir bakış atmadı deli. Evinin önündeki çöp kovasının önüne gelince biraz durdu ve çöpe baktı. Gezgin artık daha da meraklanmış bir şekilde camı açtı ve kafasını uzattı. Deli sanki bunu bekliyormuş gibi tam gezginin gözlerinin içine kırgın ve hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ve sonra bütün çiçekleri çöp kovasına sanki o isteyerek değil de başkasının zoruyla atmış gibi isteksizce attı ve evine girdi. Gezgin adamın bakışlarının kırılğanlığı ruhuna işlediği için bütün gece yatağında döndü durdu ve sabahın ilk ışıklarıyla toplanıp otden ayrılmak için yola çıktı. Köyü terk ederken kahvenin orada bir konuşmaya şahit oldu. Köy kahvesinin sahibi yaşlı adam ve dün konuştuğu orta yaşlı adamın yanında oturan dazlak ve göbekli adam bir konuda fısır fısır konuşuyordu. “Vurmuş kendini. Bu sabah Mehmet gazete götürmeye gidince kapıyı açmamış. Mehmet de merak ettiğinden eve girince ölü bedenini görmüş. Korkmuş yavrucak. Beyni meyni her yere saçılmış tövbe estarfullah.” Kahvecinin ona attığı telaşlı bakışlardan gezgin kimden bahsedildiğini anladı. Tam duyma mesafesinden çıkacaktı ki sözleri kulağına erişti. Kahvedeki yaşlı adam diyordu: “Delinin elindeki tüfeğin arkasında, kucağında bir tane sararmış çiçek duruyormuş, gelincik mi ne. Ne alakaysa artık.” Gezgin bunu duyunca bir kalakaldı, içine bir taş oturdu. Yürümesi yavaşladı. Köyden daha çok kaçmak istedi ama sanki zaman yavaşlamıştı. Köyden çıkış yaparken işini yaptığını bilmesine rağmen içindeki suçluluk duygusunun ağırlığıyla kimseye görünmeden yeni köylere gidebilmek için büyük fabrikanın yanından bir ara yola saptı ve gözden giderek kayboldu. Köy halkı onun arkasından biraz baktı fakat sonra günlük yaşamlarına geri döndüler. Güneş giderek yükseliyor ve fabrikaya tatil olduğu için gitmeyen işçiler kahveye doğru yola koyuluyor. Herkes, birkaç gün sonra unutulacak deli Ahmet’in hikayesini birbirlerine heyecanla anlatıyor ve yüreklerinde bir gün onları da bulacak ölümü kahvenin bayat çayları eşliğinde biraz daha bastırıyorlar.

YOL/SUZ

Sabahın erken saatlerinde kalkmıştı yine. Gecedен yaktığı mum tamamen erimiş, bütün vücudu uyuşmuştu. Dışarı baktı, güneş doğmuş ancak üzerinden çok bir vakit geçmemişti. Erken kalktığı için üzüldü, gününü daha uzun yaşamak daha korkutucuydu onun için. Kafasını dağıtmak için mutfığa gitti ve kendine omlet yapmaya başladı. “Şu yemek yapmak için uğraştığım dakikalar, insanlar, ağaçlar, çiçekler, böcekler, hayat... Bıktım hepsinden. İstemiyorum hiçbirini. Bütün hayatım kafamı dağıtmak için uğraştığım birkaç işle geçiyor, hayat bu mu? Ne yaşamak istiyorum ne de başka bir şey. Aslında ne istediğimi tam olarak ben de bilmiyorum.” durdu biraz. “Neden böyle anlamsız olmak zorunda her şey? Bir insanın nefes alması, bir bebeğin doğumu, birisinin ölmesi, kuşların uçması, güneşin doğması... Bunların hangisinin bir anlamı var ki? Hiç biri bir şey ifade etmiyor.” Yemeğini hazırlamış ve masaya geçmişti kendi kendine mırıldanırken. Yemeğini bıraktı ve kalkıp paltosunu giydi. “Yemeyeceğim. Aç değilim, canım da çekmiyor. Biraz dolaşamam gerek. Belki Veysel Efendi'nin yanına giderim biraz sohbet ederiz. Zaman geçer.” Eviden çıktı ve Veysel Efendi'nin evinin yolunu tuttu. Evleri çok uzak değildi, kısa bir süre sonra eve vardı ve kapıyı çaldı, kimse açmadı. Bir daha çalmak üzere elini kaldırmışken kapı açıldı. Kapının ardındaki Veysel Efendi'ydi. “Selamün aleyküm Veysel Efendi, girmemde sakınca var mıdır?” Veysel Efendi ağzını açmadı ancak eliyle içeri buyurdu Tarık'ı.

“Nasılsın Veysel Efendi, halin hatrın yerinde mi? Hanımın nerede?”

“Ne yapacaksın hanımı? Ben de gördüğün gibiyim işte!”

Tarık, gözlerini Veysel Efendi'den kaçırmış ve şaşırmişti. Veysel Efendi yaşlıydı ancak huysuz birisi değildi. Gözlerini tekrar Veysel Efendi'ye çevirdiğinde ise ağladığını gördü.

“Öldü oğlum. Dün kimseye söylemeden toprağa verdim.”

“Ne?” dedi Tarık duygusuz bir biçimde “nasıl oldu efendi?”

“Bilmiyorum oğlum. Sabah bir kalktum, nefes almayı bırakmış...”

“Başın sağ olsun efendi.” dedi. Kısa bir süreliğine evi sessizlik kapladı.

“Kusura bakma oğlum, ikram edecek bir şeyim yok. Sen ne için gelmiştin?”

“Sorum değil efendi, aç değilim. Sohbet etmek için gelmiştim sadece.”

“Anladım oğlum. Sen şehirden gelmiştin değil mi?”

“Evet efendi.”

“Buradaki herkes şehre gitmek istiyor, sen neden geldin?”

“Şehirdeki insanlardan bıktım efendi, o yüzden. Aslına bakmak gerekirse burdakileri de sevmiyorum, bunlardan da bıktım. Ne güzel bir şey görüyorum, ne güzel bir şey yaşıyorum, ne de güzel bir şey hissediyorum. Tadı tuzu kalmamış hayatın.”

“Oğlum şehirde ne yaşadın? Genel olarak hayatın nasıl geçti?” dedi meraklı bir ses tonuyla.

“Normal insan gibi geçti efendi. Küçüklükten ailem okula verdi, tonla sınava girdim. İnsanlarla çok konuşamazdım ancak derslerim her zaman çok iyiydi. Sonra üniversiteye geçtim. Onun tek farkı, okuldan sonra çalışmaya gidiyordum, sonra eve döndüğümde tekrar ders çalışıyordum. Üniversite de bitince bir şirket, iki şirket, üç şirket derken bir bakmışım patronların elinde oyuncak olmuşum. Ben ne okul zamanımda ne de iş hayatımda insanlarla muhatap oldum. Hiçbir zaman sosyal bir aktivitem olmadı neredeyse. Çok bir arkadaş çevrem yoktur. Sevdiğim bir kadın da olmadı. Birlikte bir şeyler yapmak istediğim insanlar da yoktur çevremde. Bütün hayatım tek başıma geçti desem yalan söylemiş olmam.”

“Neden?”

“Benden başka hiçbir insan benim gibi değildi çünkü. Ben onlardan ayrıldım, ben hepsinden daha iyiydim. Zamanla onların arasında bıktım ve buraya taşındım. Ancak dediğim gibi, buradan da bıktım.”

“Kendini neden daha üstte görüyorsun oğlum? Hepimiz aynı değil miyiz?”

“Bulduğum yerlerdeki en iyi kişi bendim çünkü. O yüzden diğerlerinden daha iyiyim efendi.”

“İnsanlardan bıktın öyle mi?”

“Evet efendi, söyledim ya!”

“Bıkman için önce insan olman lazım oğlum, sen insanlığını unutmuşsun. Normal hayat dediğin böyle geçmez.”

“Anladım?”

“Birisinin ölüm haberi bile seni üzmedi oğlum. Sen insan olmayı unutmuşsun.”

“Ne unutması efendi! Gayet farkındayım insan olduğumun.”

“Bundan önce birisini sevmediğini söyledin, sevmeden insan olunur mu? Birisinin arkasından üzülürün mü hiç?”

“Hayır efendi, üzülmedim.”

“Sen hissetmeyi unutmuşsun oğlum, insan dediğinin duygusu olur!”

“Yaşadığını yetmez mi efendi?”

“Yetmez! Sevmen gerek. O da yetmez! Acı çekmen gerek. O da yetmez! Bir şeyler hissetmen gerek oğlum.”

“Nasıl yapacağım efendi? Ben bundan önce kimseyi sevmedim, hiçbir şeyin ardından üzülmedim, ben hiçbir şey hissetmedim. Nasıl bir şeyler hissedilir onu bile bilmiyorum!”

“Bu evden çıktığında evine gitme oğlum, doğada biraz yürü. Etrafına bak, esen rüzgârı teninde hisset, kuşların sesini dinle, ağaçların yapraklarını incele. İyi gelir.”

“Ya kaybolursam?”

“Sen zaten kaybolmuşsun oğlum.”

Tanık ilk defa birisinin söylediği herhangi bir şey karşısında susup kalmıştı. Hiçbir şey söyleyemiyor, sadece karşısında oturan biraz yaşlı, sakalları boğazının yarısına kadar gelmiş, teni buruşmuş üzgün adama bakabiliyordu.

Sessizliğini, “ben gideyim efendi.” diyerek bozdu.

“Peki oğlum, kendine iyi bak. Görüşürüz.”

“Görüşürüz Veysel Efendi.” Tanık evden çıktı ve biraz yürüdüktan sonra karşısında gördüğü devrilmiş kütüğe oturdu. “ Veysel Efendi haklı mı acaba? Ben insanlığımı mı kaybettim? Hayır, ben benim işte! Veysel Efendi yanılıyor. Ancak hiçbir şey hissedemiyorum, böyle insanlık olur mu gerçekten?” Başını ellerinin arasına aldı, ağlamak istiyordu, ağlayamıyordu. Bir şeyler hissediyordu ancak ne olduğunu bilmiyordu. Veysel Efendi’yi dinlemeye karar verdi ve yerinden kalktı.

Ormanlık alana doğru yavaş yavaş yürümeye başladı. Korkmuyor değildi ancak korkusu kendini keşfetme isteğine baskın gelmedi. Tarık'ın attığı adımların arası biraz daha açılmış ve iraz daha hızlı yürüyordu. "Ben nereye gidiyorum ki böyle? Ağaçlar, otlar, bitkiler, kuşlar. Bunlar benim ne işime yarayacak? Nereye vardığını bilmediğim bir yola neden çıkıyorum ki ben?" Kendi kendine yakınıyordu ancak bir yandan da Veysel Efendi'nin dediği gibi ağaçların yapraklarını inceliyor, saçlarını uçuşturan rüzgârı hissediyor ve kuşların sesini dinlemeye çalışıyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu ancak her şey ilk defa bu kadar güzel geliyordu gözüne, kulağına.

"Buralarda hiç insan yok ve ilk defa bir şeyler hoşuma gidiyor. İnsanlar mı benim hayatımı zehir eden?" Bir ağacın altına oturdu. "Şu gökyüzünü izlememi engelleyen, her gün daha da kötü haberler veren, güzel olan şeyleri saklayan insanlar yüzünden mi ben insanlığı kaybettim?" Gözlerini gökyüzüne dikti, yağmur çiselemeye başlamıştı ancak bunu umursamadı ya da yorgun olduğu için umursayamadı.

Kısa bir süre gökyüzünü izledikten sonra uyuya kalmıştı, kalktığına ise hava kararmış, toprak ve yapraklarla birlikte Tarık da biraz ıslanmıştı. Ayağa kalktı, hava kararmıştı. Eve dönmeye niyeti yoktu ancak hava karardığı için yürüyüşe devam edecek cesareti de kalmamıştı. Eve dönmek için etrafına bakındı, "Ben nereden gelmişim? Şuradan mı? Hayır! Burayı ilk defa görüyorum. Burası mı? Hayır! Burayı da ilk defa görüyorum." Tarık oradan oraya koşuşturuyordu ancak hiçbir yol tanıdık gelmiyordu. Etrafındaki yollardan birini seçip gitmek dışında başka bir seçeneği yoktu. Toprağı biraz daha kuru, ağaçları daha az yosunlu yoldan gitmeye karar verdi.

Etrafını görmeden yürümeye çalışıyordu. Kuşları artık duyamıyor, ancak üşüdüğünü ve soğuk havanın verdiği yanmayı iliklerine kadar hissediyordu. Ellerini paltosunun cebine atmış, derin derin nefes alıp veriyordu. "Hava soğuk ve karanlık, ne önümü görebiliyorum, ne rahat olabiliyorum, ne de mutluyum. Beni bu mu hayata döndürecek? Elimden alınan insanlığı geri verecek bir şey varsa o şey bu değil!" diye konuşuyordu kendi kendine. Sınırlı bir şekilde yürürken yanındaki çalılıktan bir ses duydu. Çalının arkasına bakmak istiyor ancak korkusundan bakamıyordu. Hızlı adımlarla oradan uzaklaşmayı seçti.

Attığı adımların sonunda kendini geniş bir otluğun ortasında buldu. Etrafta çok ağaç yoktu, burası daha güvenli gibiydi. Gördüğü genişçe bir kayaya sırtını yasladı, yere oturup paltosuna sarıldı. "Geceyi burada, böyle geçireceğim. En azından daha güvende olurum." Otururken kendi kendine düşünmeye başladı,

"Beni böyle bir insan yapan şey her şeyde en iyi olma arzumu mu? Ancak iyi olmanın nasıl bir kötülüğü olabilir ki? Gördüğüm ünlüler, yöneticiler, zenginler... Hepsi iyi görünümlü ve alanlarında iyi insanlardı, ben neden onlar gibi olmak yerine böyle oldum ki o zaman? Ben böyle olmayı seçmedim. Kim böyle olmayı seçer ki? Ben sadece bana denilenleri yerine getirdim ve bana denildiği gibi yaşadım. Yoksa bana denildiği gibi yaşadığım için mi böyle oldum ben? Ancak onlar benim iyiliğimi istiyordu; patronlarım, iş adamları... Benim de onlardan biri olmamı istiyordu hani? Onlar mı beni bu hale getirdi? Yoksa... Yoksa ben mi diğerlerinin beni bu hale getirmesine izin verdim? Ben yaşamayı bilmiyor muyum yoksa? Nasıl yaşanır, nasıl hayattan keyif alınır ki? Kendimi bildim bileli hayata bir anlam bile biçemedim. Peki ya hayatın anlamı, anlam aramaksa zaten? Sanırım aklımı kaçıracağım. Hava çok soğuk, üşüyorum. Uyumak istiyorum!"

Ağlamaya başladı, bir yandan eliyle oturduğu toprağa ve sırtını dayadığı kayaya vuruyordu. Bağırılmaktan, çağırılmaktan, ağlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu ancak bunları yapmaya gücü de yoktu. Geceyi nasıl geçireceğini de bilmiyor, uyumak istiyordu sadece. Omzunun üzerine yattı ve ellerini başının altına

koyup paltosuna iycene sarıldı. Bir yandan düşünüyör bir yandan da uyumaya çalışıyordu. Neredeyse ilk defa acı hissetmiş, ilk defa canı bu kadar yanmıştı. Ancak en önemli ilk defa yaşadığını bu denli hissetmişti.

Derken Tarık uyanmış, güneş açmış, sabah olmuştu. Kuşlar ötüyor, Güneş bu sefer onun için de doğmuş, ağaçlar gel dermişçesine bakıyordu. Yerinden kalktı ve cesaretini topladı. Dün gece çalılıklardan duyduğu sesi araştırmak için geldiği yoldan geri gitmeye karar verdi. Yürüdü, yürüdü, merakı arttıkça daha hızlı yürüyordu. Çalılıklara varınca derin bir nefes aldı, sol elini yavaşça uzattı ve çalılıkları önünden kenara doğru çekti. Yerde yavru bir ceylan yatıyordu. Rahatladı. Ceylanı incelemeye başladı. Bileği yaralanmış gibi görünüyordu. Yavaşça elini hayvana doğru uzattı ve okşamaya başladı. Tişörtünün ucundan biraz koparıp ceylanın bacağına sardı. Sonra onu kucağına aldı ve onu eve götürüp iyileştirmeye karar verdi. Evin yolunu bilmiyordu ancak bu sefer sadece yolun tadını çıkartmaya çalıştı. Nereye gittiğini bilmiyor, rüzgâr nereye eserse oraya gidiyordu. Uzun denilebilecek bir yürüyüşün sonunda ağaçların arasından köyündeki evlerin terasını görebildi.

“Veysel Efendi’ye gitmeliyim. O bu ceylanla ne yapacağını bilir.” Hızlıca Veysel Efendi’nin kapısına gitti. Kapıyı çalmadan evdeki sohbet sesini ve gülüşmeleri duydu. Meraklı bir şekilde kapıyı çaldı, bu sefer kapıyı açan Veysel Efendi değildi. Bu sefer kapıyı açan; iyi giyinişli, saçları düzgün, genç bir adamdı. “Buyurun, kime bakmıştınız?”

“Veysel Efendi’ye bakmıştım?”

“İsminiz neydi acaba?”

“Tark.”

Adam içeriye döndü, “Baba, Tark diye birisi seni soruyor.”

Veysel Efendi, “Tark! Gel oğlum içeri. Ne duruyorsun kapıda? Cengiz, oğlum misafirimize de bir tabak çorba koy.” Tark şaşkın bir şekilde içeriye geçti. Veysel efendinin oğlu olduğunu bilmiyordu. Veysel Efendi devam etti, “Buyur oğlum ne için gelmiştin?”

“Ben, benimle konuştuğün için teşekkür etmek ve bu ceylanı sana göstermek için gelmiştim. Dün gece ormanda buldum. Bacağı yaralı görünüyordu ben de sardım.”

“İyi yapmışsın oğlum. Sen bugün onu bende bırak, ben onu iyileştiririm.”

“Teşekkür ederim efendi. Ancak ben kalmayayım, eve gideyim hemen. Evde işlerim var biraz.” Aslında evde işi yoktu, kalıp konuşmak da istiyordu hatta ama oğluyla Veysel Efendi’yi yalnız bırakmak istemişti.

“Otursaydın oğlum, ne olacak?”

“Ben başka zaman uğrarım efendi. Allah’a emanet ol!”

“Sen de Allah’a emanet ol oğlum.” Tarık evden çıktı ve yüzünde hafif bir tebessümle evine doğru gitti. İlk defa bir başkasının mutluluğu onu mutlu etmişti. Evine varınca kendine bir yemek hazırladı ve yavaş yavaş, bu sefer karnını doyurmak için değil, yemeğin tadını almak için yedi.

Ertesi gün yatağında uzanmış yatarken birden kapısı çaldı. Gidip kapıyı açtığında karşısında Cengiz ve Veysel Efendi duruyordu.

“Günaydın oğlum, şu ceylanı ormana bırakmadan sen de gör istedik.” Tarık gülümsedi, “Teşekkür ederim Veysel Efendi.” Tarık ceylanı kucağına aldı ve yavaş yavaş ormana gitmeye başladı. Ceylanı kucağından yere indirdi, başını son bir defa daha sevdi ve onu gönderdi. Ceylanın iyileşmesine sevinmişti. Ancak o ceylanı bir daha göremeyecek olmak, onu ilk defa bir canlının ardından üzen şey olmuştu.

DÖNGÜ

Doğdum, nasıl ve niçin olduğunun hiçbir önemi yok. Sadece etrafına bakıp ayak uyduruyorum çünkü büyüyeceğim, büyüyeceğim ve daha sonra tekrar toprağa giden yolda tekrar küçülüp gideceğim. Bu basit bir döngü.

İnsan, duyguları arasında ruhandan çıkan istek ve arzular ile hareket eden bir varlık. Sadece basit bir süreci tamamlayıp gidecek.

Şu anda eve giden yürüdüğüm bu yolda dahi bir amacım var ve bitirdiğimde yeni bir yol ve amacım ortaya çıkacak, eve girip yemeğimi yemek. Az önce Dediğim gibi insanlar doğar, yetişkinlik çağı denilen çağa gelir ve sonra tekrar küçülür, küçülür ve gider.

İnsan asla tam olarak bir erişime ulaşmaz, yetişkinlik çağına tam geldim derken tekrar küçülür asla tam olarak büyüzmez. 40 yaşındaki okuyup, görmüş bir insanda dahi 10 yaşındaki çocuk ruhu bir sebepten ötürü illaki vardır. Buna insanlık döngüsü diyoruz.

Hayatım boyunca her girdiğim ortamda detaycı, dikkatli ve aynı zamanda hırslı biri oldum . Sınıfta hep en iyisi olmayı hedefledim, “bir üniversite seç , şimdiden hedefini belirle dediklerinde” hep en iyisini istedim .

Çünkü, hayal kurmadan hiç bir şey gerçekleştiremezsin.

Hedef benim için yol demektir.

15’li yaşlarımda tam bir kitap kurduydum , özellikle fantastik filmler, diziler ve elbette kitaplara bayılıyordum. Okumayı da fantastik bir evrenle sevmiştim . Bir gün annem “artık şu kitapları bırak ,” dediğinde dahi bırakmamıştım. Çünkü başka bir evrende hiç var olmamış olmayacak bir şeyi okumak , hayal edemediğim şeyler sayesinde zihnimin duvarlarını genişletmek, benim için çok heyecan vericiydi.

“Gerçek olmayan bir şeyi neden okursun ki?”

“Hayal dünyası, her şey toz pembe değil!”

“Kendini kandırma “

Asıl ben bu sözlere aldırıydım zihnim kendi küçük kurduğu kafesten çıkmazdı, tıpkı bu zihinler gibi...

Bu yine benim seçimim , yolumdu.

Ne olursa olsun irade denilen şey ne nefsimizi nede başka diğer her şeye karşı doğru ve yanlış ayırıp seçim yapmamız için vardır. Ben seçimlerim ile kendimim, Bir “sürü “ psikolojisi ile değil.

Emin olmadığımda o konu üzerine milyon kez düşünüyör, eksi yanları ve artı yanları benim için ne ? diye ayıklamadan karar vermiyorum.

Örneğin dün gece saat biraz geçti fakat 2 saatlik yolu gidip bu hafta sonumu ailemle geçirmek istedim onları uzun süredir finallerimden dolayı göremiyordum fakat çoğu yapmam gereken işim ve hala beni bekleyen tezim vardı, bende aynı şekilde düşündüm ve en sonunda kalıp bu hafta her işimi bitirdikten sonra rahat bir kafayla gitmeye karar verdim.

Üniversitemin 3.yılında çok severek okuduğum bir bölümdeyim. Gençliğimde çoğu alanda sever oldum, yani farklı alanlardan farklı türlerde şeyleri sevip, yapardım.

Lisenin sonlarına kadar sürekli meslek seçimimde kararsızdım, ilkokulda moda tasarımcılığı, ortaokulda yazarlık, lisenin başlarında polislik, ortalarında havacılık ve sonlarında işte kendime seçtiğim yolumda insanların hayatında ağırlık olan bir sorun olup ellerinde somut bir şekilde tutamadıkları gerçeklerini onları dinleyerek ve fark ettirerek, hayatlarında kendilerine yer açmalarında yardımcı olmak için bir bölüm okuyorum.

Örneğin teyzeme ilk defa psikoloji okuyacağım derken kâleye almamış, hor görmüştü. Vasıfsız bir meslek olarak o zamandan başka mesleklere yönlendirmeye çalışıldım ama sevdiğim, ilgi duyduğum bir şeyi yaparak hayatım için attığım yolda ancak bu şekilde bana çiçekler açabilir. Sabahları güneşli ve geceleri bol yıldızlı, huzurlu günler gelebilirdi.

Bunun bilincinde olarak; başkasının vasıfsız sözüne değil, kendimin farkında olarak yolumu renkli kalemlerle çizmeye devam eden ben oldum.

Ama her zaman kendi kafasının dikine gidende biride olmadım, bilmediğim bir konuda yardım da istedim.

Yine ergenlik dönemimde yürüdüğüm şu anki yol gibi dağlık, ağaçlar ile kaplı güzel bir yerde yaşıyordum. Bir kaç arkadaşım vardı ve az sıklıkla bulduğum arkadaşlarım bana yetiyordu. Liseye geçtiğim ilk zamanlar belimde ağrılar oluyordu ve hastaneye gittiğimizde spor dolayısıyla ağrılar oluyordur vs. vs. Şeyler dendi 1 sene geçştirildi öyle iki farklı hastanede hem tomografide hem de röntgende bir şey çıkmayınca annemde “artık psikolojik yapıyorsun yapma”

Dediğinde iyice kendi içime kapanıp, ağrısa bile ses çıkarmadım. O ağrıyı bacağıma sinirlerimden geçene kadar çektim fakat seçtiğim yol yanlıştı ondan sonrası öyle böyle geçti fakat ben bir şey daha öğrendim hatalar elbet yapıyoruz ve yapacağız genç yaşlı fark etmez bizim yapmamız gereken hatalarımızdan ders çıkarmak.

Şimdi hayatım ışık dolu ve her an umudu görebiliyorum çünkü bunu ben *seçtim* .

AYAK İZİ

Saat gece on ikiyi çeyrek geçiyor. Canlı şehir hayatının ortasında, nereye gideceğimi ne yapacağımı bilmeyen sefil bir halde bekliyorum. Yarım saat önce içerisinde arkadaşlarımla gülüp eğlendiğim meyhanenin önündeyim. İçeriden kahkaha ve müzik sesleri yükseliyor. Kenarında durduğum yoldan geçen arabaların sesleri, insan kahkahalarına karışıyor. Bu sesler, bir kavak fidanı misali güçlü köklerini salıyor beynime. Belki sarhoşum belki de gerçekten hissizleşiyorum, biliyorum.

Babamı kaybettiğimden beri yolumu kaybetmiş durumdayım. Beni ailem büyüttü diyemem, büyümek zorunda bıraktılar. Sadece para ile ruhları ve inançları satın alabileceklerini sanıyorlardı oysaki ruh kırmızı sarmaşıklar ardında sevgiyi bulup büyüyeceğini düşünendi ve ancak bir ruh bir ruha temas edebilir onu sindiği karanlıktan gül bahçelerine çıkarabilirdi. Şu an ise ruhum verdiği içsel savaşta yenik düşüyor, artık bir umudum yok. Tanrı tarafından bana bahşedilen yazgıya razı geliyormuş gibi yapıyorum öyle ki düşüncelerimin ve hislerimin mücadelesinde hislerim bildiklerime üstün geliyor. Çocukluğumda zorla benimsetildiğim o dini kişiliğim, tüm o eğitimler, içten gelmeyen ancak ortama ayak uydurmak için yapılan ibadetler, belki zoraki olmasa ruhu hafifletecek dinsel nutuklar tane tane birleşip koca bir çığ oluyorlar. Bu çığ yoluma öyle bir düşüyor ki inanmak istemek ancak yapamamak, doğru yolu belki de bilip o yolu yok saymak ağırlığıyla üstüme yıkılıyor. Beklediğim sokaktan geçen bir adamın güçlü omzunun düşünce bulutumu dağıtmasıyla irkildim. Evim çok uzak kaldığı için otelde kalmaya karar verdim ve bulduğum ilk taksiyi çevirdim. Otele vardığımda danışma kısmında iri yarı ve bir o kadar da asabi siyah gözlerle sahip bir adamın bana gözlerini hiç ayırmadan baktığını gördüm. Pek umursamadım, yüksek ihtimalle darmadağın halime bakıyordu. Otelin loş sarı ışığında ona yaklaştıkça ilginç dövmelerini, boynundaki haç biçimli kolneyi ve sanki hiç kaybetmek istemeksizin çok değerli bir şeyi elinde tutuyormuş gibi sıkı sıkı sağ yumruğunu fark ettim. Onu hiç görmemiş gibi yoluma devam ederek bana verilen odaya çıktım. Çok yorgun ve bitkindim. Yatağa nasıl girdiğimi dahil hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda bir kadının çığlık sesi kulağımda yankılanıyordu. İlk başta rüya görüyorum sandım ancak sesler yan odadan geliyordu.

Her yer zifiri karanlıktı zar zor yatağımdan kalktım ve neler olduğunu görmek üzere dışarı çıktım. Seslerin geldiği odanın önünde birkaç dakika durdum, bir çiftin davgasına karışmak ne kadar doğru olurdu diye düşündüm ancak kadına zarar verme ihtimaline kayıtsız kalamazdım. Odaya girdiğimde yoğun bir sigara kokusu vardı. Yatak odasının ışığı yanıyor ve gördüğüm manzara korkunçtu, bu o danışmadaki adamdı, adamın yumruğunu havada yakalamam ile yeni hedef ben olmuştum. Bu arbede ne kadar sürdü biliyorum. Gözlerimi açtığımda gri lekele, örümcek ağlarıyla kaplı hapisane duvarı görüş alanımı süslemekteydi. Ağzımdaki iğrenç demir tadını

ve belimdeki ağrıyı yok sayarak doğrudum ve sıksa gövdeli, bulunduğu ortama bir o kadar aykırı duran koğuş görevlisinden avukatımı çağırmasını istedim. Böyle ani durumlarda şirketimde çalıştığım hazır bir avukat vardı. Yaklaşık yarım saat sonra kumral, ela gözlü, genç kadın gelmişti. Zarar gören kadının kocasını savunduğunu bu sebeple duruşmanın birkaç gün kadar uzatıldığını bu süreçte burada kalmam gerektiğinden bahsetti. Tanrı, hayat yoluma her geçen gün yeni bir tümek ekliyordu. Sahi hayvan bile yavrusunun acı çekmesini istemez, karşı çıkarken beni yaratan Tanrı bana neden bunları yaşıyordu? Artık hayata dair umudum tükenmişti.

Akşam olmuştu koğuşun nefes kesen soğuğu karanlık duvarlarla birleşince zaten sıkışmış olan ruhumu daha da karanlığa itiyordu. Kaldığım kısımda sadece iki kişiydik. Yanımda kalan kişi genç temiz yüzlü bir çocuktü, henüz hiç konuşmamıştık ama yüzünde tarif edemediğim bir huzur vardı. Sanki buraya bir suç işleyerek gelmemiş, burada olmak onun için bir nimetmiş gibi bir rahatlığı vardı. Geldiğimden beri göz teması dahi kurmamıştık, yüzünde beni merak ettiğinin göstergesi tek bir ifade dahi yoktu. Tüm gece odanın küçücük penceresinden daha doğrusu sadece nefes almamız için açık bırakılmış bir delikten lacivert gökyüzünü izledim oysaki ona bakmaya fırsatım varken bir kez olsun kafamı kaldırıp incilerinin güzelliğini görmemişim. Yerden geçen farenin tıkırtısı dikkatimi üzerine çekti ve kafamı çevirdiğimde karanlıkta parlayan simsiyah gözleri ile bana bakan kişiyi gördüm. Onu fark ettiğimi görünce utanarak kafasını yere eğdi ancak sonra bir şeyler düşünmüş olacak ki usul usul yanıma geldi, bağdaş kurup oturdu. Artık göz gözeydik, suratına vuran ay ışığı tertemiz olan beyaz tenindeki yarayı açığa vuruyordu. Sağ kaşının üzerindeki derin yara üstünden uzun süre geçmiş bir bıçak yarası gibiydi. Birkaç dakika sonra sessizliği bozan o oldu;

-Ede ne ettin? ne yaptın da bu hüznün, pişmanlığın? Bu soruyu sorduğu için çekindiği gözlerini kaçırmasından, oynadığı kemikli, soğuktan kızarmış parmaklarından belliydi ayrıca Kahramanmaraş ağzı ile konuşuyordu bu yüzden “ede” hitabını pek sorgulamadım.

İlk başta ona başımdan geçenleri anlatmayı gereksiz buldum öyle ki hiçbirini anlatılacak cinsten değildi. Zengin ve Müslüman bir ailenin, sözde her istediğine sahip ancak kafası karışık nankör evladyıdım. Bu düşünde sesli bir şekilde zoraki gülmeme sebep oldu. Tekrar gözlerindeki ışıkla çarpışınca gerçekten bir cevap beklediğini fark ettim ve kendimi toparladım. Hakkımda bir şeyler bilmesinin ne önemi vardı ne de gereği ancak yine de istediğini vermek için o geceki kavgayı anlattım. Ağzımdan çıkan her bir kelimeyi bir mknatsız gibi çekiyor ve kendi terazisinde tartıyordu. Konuşmamı kısa kestim ve bu sefer ben ona yöneldim.

-Anlat bakalım Maraşlı senin adın ne? Sen neden bu pis yere düştün?

Güçlü bir iç çekip bekledi. Söyleyeceklerini toparlıyordu, anlatmayı kabullenemedikleri vardı belli ki.

-Ah bir bilsen ne kadar pişmanım, nolursun beni hor görme!

Dişerek sayıklamaya başladı. Yukarı doğru yalvarır biçimde duran ellerini bileklerinden yakaladım hafifçe silkeleyerek “Dur bir öğlüm, sakın ol anlat” dedim.

Yüzüme baktığımda yargılanmayacağımı anlamış olacak ki kendine çeki düzen verip anlatmaya başladı.

-Maraş'tan göçüp gelmişiz buralara. Anam terk etmiş çok küçükken beni, babam da patavatsız, umursamaz hafifin tekidir. Elim ayağım tutmaya başladığı vakit kapı dışarı etti beni. Cami avlularında yatmaya başladım. Cuma günlerini çok severdim camiye giremezdim, pasaklı oluşumu gözüme sokan bakışlardan gocunurdum ancak bir duvarın dibine çömelir kulağımı dayardım. Hoca Efendi öyle hoşça giden şekilde hutbeler verirdi ki içim açılır, ruhum ferahlardı. Yaşadıklarımına mana aramaz hiç yoksa Allah var elbet gönlünde iman olanın yolu aydınlığa varır, derdim. Birkaç arkadaşım vardı evi sokaklar olan. Bana göre yoldan sapanlardı onlar pek yanaşmazdım. Bir gün Murat bir aceleyle yanıma geldi, elinde siyah bir çanta vardı. Muratla babamla ettiğim kavga sayesinde tanışmıştım. Babamın alınımdaki ize sebep olduğu gün yüzüm kan içinde kendimi sokağa atmıştım. Murat yardım etmişti yarayı temizlememe. O günden beri tanım Murat'ı iyi çocuktur ancak başı beladan kurtulmaz. Çantayı bana uzatarak saklamamı ve o benden alana kadar beklememi söylemişti. Yüzündeki dehşet ifadesinden anladım bir şeylerin ters gittiğini istemedim başta ama üstüme yürüdü. Koşmaktan kesik kesik çıkan nefesi suratımda güçlü darbelerle dönüşüyordu. Boyun eğmekten başka çarem yoktu, o sokağın en güçlülerinden beni yaşatmazlardı. Aradan yaklaşık yarım saat geçti. Karşımda polisleri görmemle kendimi teslimiyete emanet etmem bir oldu. Çaldığı eşyaları ve paraları bana vermişti. Tabi peşimde beni merak edecek kimse olmayınca kaldım bu köşelerde.

Sözünü bitirdi ve gözlerime baktığında yüzündeki o buruk gülümsemeyi anlamak acı vericiydi. Hiçliklerin içinde imkânı yokken inancına tutunmuş ve güçlü kalarak çizgisini bozmadı peki ya ben? Her türlü imkana sahipken elimde olmayanların derdineydin. O gece biraz daha hayatlarımızdan konuştuk. İsmi Hüseyin'di, ona çok içimdekilerden bahsetmesem de hayatımdan ve tavırlarımdan yola çıkarak içimdeki umudu sarıp sarmalayan sisleri fark etmişti.

Sabaha karşı fısıltıya benzer sesler ile uyandım. Elleri semaya dönük hafif sallanan vaziyette dua ediyordu halinden belli ki namaz kılmıştı. Sabahın ilk saatlerinin sarı güneşinin beyaz tenine çarpan ışığı, tenini yarıp ruhuna akan huzurun yoluymuş sanki ve bu görüntüden etkilenmemek imkansızdı. Ona bakarken tutulan irislerim aslında ona hayran değil hissettiklerine özenmekteydi. Gece bana Allaha güvenip inanmaktan vazgeçmememi, yanlış düşündüğümü imtihanların görmediğimiz güzelliklerle geldiklerinden bahsetmişti ama en çok "imani zayıf olan köşkte de olsa ruhu kafestedir. İnsanın ruhunu kafesten çıkararak şevkle sarıldığı iman"dır." Sözü aklımda kalmıştı. Belki de gerçekten burada hata yapıyorumdur asıl mesele kabullenmek değil kabul ettiğin uğruna çabalamaaktır belki de, deneyecektim. Duasını bitirdiği zaman beni de namaz kılmaya davet etti. Namaz kılmak için yeterli bilgim vardı neden tekrar denemeyeydim ki? Küçük bir kıvılcım koca ormanı yakarken, küçük bir inanç ışığı neden tüm yolu aydınlatmasında? Abdest alıp yavaşça yanına yerleştim o bana örnek olacak ben de elimden geldiğince tekrar edecektim. Ben, bana sunulan yollardan ışıltılı dünya hayatını seçenlerdendim ancak aydınlık yollarında sonu zifiri karanlık olabiliyordu. Çıkmaza düştüğümü sandığım bu yolda aslında Allah her zaman bir çıkış yolu göstermiş ancak ben bunu görmek istemeyen bir vaziyetteydim. Namazım bittikten sonra secdeye uzanıp birkaç dakika öylece kaldım o süre içerisinde neler düşündüğümü bile hatırlamıyorum, tek bildiğim

karanlık yolunda bir ışık görmüş ve bir umut ona bağlanmışım. Hüseyin'in titrete dokunuşu ile duruşumu dikleştirdim. Ona içten bir minnetle baktım eğer ben kaybolduğum bir yoldaysam o da bana doğru yolların da var olduğunu gösteren bir pusulaydı. İçim huzur dolmuştu nedenini çözemediğim bir şekilde içimdeki ağırlık sanki ellerimin gök kubbeğe yönelmesi ile uçup havaya karışmıştı. Öyle ki içsel sıkıntım geçmiş değildi ancak artık bir şeyler farklıydı buradan çıktığımda da öyle olacaktı buna emindim. Burada kalan saatlerimi etrafımı daha fazla inceleyerek ve daha fazla kendi düşünce çamurumda batarak geçirmiştim. Buradaki herkes farklı yollardan gelmişti, babasını öldüren oğul da buradaydı çocuğu için hırsızlık yapan baba da hayat insanları farklı seçimlere zorunlu kalmıştı, her seçim farklı yollara çıkan bir kapyıydı ancak hepimiz şu an aynı çatı altındaydık ne garipti. Bana göre buradaki varlığım manasızdı.

Hayatımda tamamen bir tümsek olarak kalacak bu yerden çıkmama son birkaç imza kalmıştı. Attığım ilk adımda bana ulaşan koku, yağmurdan ıslanmış toprağın o hoş kokusuuydu. Tekrardan başıboş bir adamdım, özgürdüm. Adımlarım sonu beni şaşırtmayacak şekilde babamın mezarında son buldu. Kendimi her suçlu hissettiğimde burada buluyordum belki de içten içe özür diliyorum. Kim isterdi ki özenerek büyüttüğü oğlunu böyle görmeyi. Etrafı çamur olan mezarı biraz temizledikten sonra daha fazla dayanamayarak ayrıldım oradan. Eve gitmeyi istemiyordum çünkü biliyordum eğer gidersem bağımlılığımaya yenik düşecektim. Etrafa dolaşmaya başladım, çamurlu zeminde ayağımdan çıkan suyun sesi yankılanıyordu boş sokakta. Sokağın sonunda büyük bir cami vardı. İçine girmeyi çok istedim ancak cesaret edemedim. Avlusunda oturmaya karar verdim, attığım her adımda çamurlu botlarım beyaz mermerli avluda kocaman lekeler bırakıyordu. Her zaman olduğu gibi iyi bir şey yaptığımı sanıyorken aslında bir şeyleri de mahvediyordum. O an çamur lekelerini kaderim olarak düşündüm, nereye gidersem gideyim benimle gelecekti. Tüm pisliğim, temiz bir yola başlangıç yaptığımada bir adım arkamda olacaktı. Hatalarım, önümde durup beni lekelemeseler de varlıklarının ağırlığı benimle yaşayacaktı. İşte tam bu anda yine her şey manasız geliyordu. Küçük inanç kırıntıları toplamıştım ve bunları tekrardan kaybetmek istemiyordum o yüzden düşüncelerimden sıyrılarak karşımdaki banka oturdum ve derin nefesler almaya başladım. Ciğerlerimde hissettiğim soğuk hava göğsümü yakıyordu. Yüzüme kapanan ellerim istemsiz şekilde semaya döndüğünde içimden dua etmeye başladım. Başımdan geçen her şey için, Allah'ın yoluma koyduğu engellerin arındaki güzellikleri de görebilmek için ve ruhumdaki belirsizliğin son bulması için dua ettim. İnanmak bana huzur getiriyordu ancak ruhumun huzurla genişlemesi sarmaşıkların ona daha fazla zarar vermesine sebep oluyordu. Bu sarmaşıkları ya yok edecektim ya da bunlarla yaşamayı öğrenecektim. Saat ilerliyordu hava daha fazla karamadan gitmem lazımdı. Çevirdiğim taksii ile eve vardım. Vakit geçirmeyi en sevdiğim yer olan evim artık çok yabancıydı. Kendimi salmış durumdaydım öncelikle duş almam gerekti sonrasında ise balkona oturup kendime bir bardak içki doldurdum. Bu günaha girdiğim için şu an pişmanlık duyamıyordum bu benim için çoktan hayatımın parçası haline gelmişti. Bu alışkanlıklarımı ve hayat tarzımı zamanla değiştirecektim. Son zamanlarda yaşadıklarımı, Hüseyin'i, oteledeki adamı ve karanlık hapisane odasını düşündüm. Sanki hepsi birer saniyelik anılardan ibarettiler. Birkaç kez daha içki doldurduğumu ve gözlerimi açmakta zorlandığımı hatırlıyorum. İçimdeki değişmeyeceğime olan inancımı yok sayarak özümde dönmenin getirdiği rahatlamayla kendimi uykuya teslim ettim. Artık inancımaya dair umudumu biraz olsun bulmuştum salih amelî olan biri olamasam da kalan hayatımı Allah'ın emirleri

doğrultusunda yaşayacaktım. Aradan birkaç ay geçti ve bu süreçte içki dahil hiçbir harama bulaşmadım. Artık bir düzenim vardı ta ki hastalığımı öğrenene kadar. Alkole bağlı karaciğer kanserine yakalanmıştım. Artık yolun sonuna yaklaşıyordum ve kendime biraz olsun bir şeyler kazandırmak için çok az vaktim vardı. Hayatımda onun için çabalayabileceğim bir kişi bile yoktu, yalnız ölecektim. Bu hastalık sürecinde daha çok tevekküle yönelmiştim. Bildiğim tek şey ise geçmiş hatalarımın kefaletini sağlığımla ödediğimdi. Şayet bir şeylerin bedelini ödersen o şeyi hak etmiş olursun. Hayatım boyu cenneti hak etmek için çaba göstermeye hazırdım ama biliyordum önemli olan “yolun” nereye çıktığından çok o yolu nasıl geçirdiğindir.

Öyle ya yollar vardır insanı yoktan var eden, yollar vardır her adımda var olanı kaybettiren. Ben ise kendi yolculuğunda hakiki aşkı bulmayı başarmış bir mahluktum, yanlış yollara yönelse de fitratında olan yaradan aşkını ortaya çıkarabilen bir mahluk. Ancak unuttuğum bir şey vardı. Geldiğin yer çamur ise çıktığın yol çamurlu ayak izlerinle lekelenirdi.

Hümeyra AKKUTU
Çemberlitaş Anadolu Lisesi

KAÇTIĞIMIZ ve ÇİMENLER

Kaçmaya devam ediyorduk. Şehir geride kalmıştı. Kaçtığımız da oralarda ama durursak daha yakındaydı. Tanıdığım ve tanımadığım insanlar... Dinleniyor, koşuyor, ama asla durmuyorduk. O gece çimenin üstünde yattık. Gün içinde koşarken yürürken ayakkabılarımızı ve takılıp yere düşenlerimizin dizlerini islatan çimen; gece üzerinde yatacağımız için, bizim için kurudu. Sabah bizi tanımadığım bir adam uyandırdı. Yok, tanıyordum onu. Bir kere onun bakkalından ekmek almıştım. İri vücutlu, kıllı, gür sakallı, kara bir adam. Hayde kalkın devam etmeliyiz, diyerek ellerini çırpı. Kalktık ve devam ettik. Uzakta kız kardeşimi gördüm. Beraber büyüdüğüm kardeşim, hamile, hiç tanımadığı bir adamdan destek olarak yürüyordu. Yok, hiç tanımadığı değil. Bir kere o adamla aynı otobüse binmiştik ikimiz. Yanına gitmek istedim ama benim de tanımadığım bu insanlardan ayrılmamam gerekiyordu. Hayır, tanımadığım değil. Bir kere yürürken arabası kaldırıma çıkmış şu adam, o biriyle tartışırken iki kere dönüp bakmıştım. Evimin oradaki eczanede çalışan şu öğrenci. O gün taksisine bindiğim şu şoför, kaçtığımızın bir gün bizim şehrimize de gelip gelmeyeceğini tartışmıştık. Bütün bu insanlar ve etraftaki diğer bütün insanlar, terk edemeyeceğim insanlar. Kaçtığımız yaklaşırsa ve daha hızlı koşmam gerekirse geride bırakabileceğim tek yabancı benim.

Yürürken, bakkalın sırtını izlerken yaşlı bir kadının yanına denk geldim. İşte bu kadını diğer herkesten daha çok tanıyorum, çünkü onu hayatımda ilk defa gördüm.

Biz neyden kaçıyoruz?

Bana tuhaf baktı. Ben de ona daha tuhaf. İlk defa ilerlemem gereken gün saatlerinde ayaklarım durdu. Kadın önüne döndü, diğerleriyle yürümeye devam etti. O sırada bir ceviz ağacının yanından geçiyorduk.

O gece diğerleriyle devam etmedim. Geldiğimiz yöne koşmaya başladım. Kimse umursamadı. Gücenmedim. Kendileri ve diğer bütün insanların güvenliği için umursamamalıydı. Geçtiğimiz çimenleri yine geçtim. Neyden? Şehir ufuktaydı. Durdum. Şimdi karşımda. Uzun binaların arasından gözüme ulaşan turuncu ışık hüzmeleri. Dehşetle kasıldım. Hatırlamıştım. Hatırlamanın yüküyle etim sert, içim boş, kemiklerim soğuktu birden. Demek hatırlamam için yakınlaşmam gerekiyordu. Geri döndüm. Koştum. Koştum. Koştum. Ve diğerlerine yetişebilmek için çimenlerle konuştum. Uzaklaştıkça unutacağımı biliyordum ama bu defa geri dönmeyecektim.

Defne ÇEK
Bahçeşehir Bilfen Fen Lisesi

BİR BABAYA SON YOLCULUK

Şehir sabahının gri yüzü, Zeynep'in penceresinden usulca süzülüyordu. Gökyüzü, asırlık bir yorgunlukla asılmış gibi duruyor; bulutlar sanki şehrin iç sıkıntısını emip bir ağırlıkla yere çöküyordu. Dışarıda, ıslak betonun keskin kokusu pencereden içeri sinsice dolarken sokaklardan yankılanan kornalar, motor sesleri ve apartman boşluklarından yükselen ayak sesleri bu kasvetli melodiyi tamamlıyordu. Zeynep, ince bir hırkaya sarınmış, camın önünde durmuş, kahverengi gözlerini uzaklara dikmişti. O an zihnini pencereden görünen manzara değil, aklının derinliklerinde kıpırdanan hatıralar dolduruyordu.

Bir an gözlerini kapadı ve köy sabahlarını hatırladı. Kırılmaçlıkların cıvıltısı, hafifçe esen meltemin taşıdığı çiçek kokularını, bahçedeki taze çimenlerin üzerine çıplak ayakla bastığında hissettiği serinliği... Sabahın erken saatlerinde duyulan horoz seslerine karşın bir huzur vardı köyde. O huzur, şimdi beton duvarların ve gri gökyüzünün arasında kaybolmuştu. Ama köyü düşündüğünde aklına yalnızca güzellikler değil, acılar da geliyordu. Özellikle de babası...

Zeynep derin bir nefes aldı. Babası, hayatının en derin yaralarından biriydi. Bir öfke dalgası göğsünde kabardı, boğazına kadar yükseldi ama onunla birlikte başka hisler de vardı: bastırılmış bir özlem, inkâr edilmiş bir sevgi... Bu karışık duygular onun hem yoruyor hem de savunmasız bırakıyordu. Şehirde inşa ettiği hayat, o eski duyguları geride bırakmak içindi ama şimdi bu sabah o duyguların gölgesi her zamankinden daha yakındı.

Telefonun aniden çalması, bu düşünceleri sert bir darbeyle dağıttı. Bir an ürktü; gözleri telaşla masanın üzerindeki ekrana kaydı. Tanımadığı bir numara. Duyduğu o eski huzursuzluk, aniden varlığına sızdı. Telefonu bir süre çalmaya bıraktı, hatta bir an için açmamayı bile düşündü. Ancak telefon ısrarla çalmaya devam edince derin bir nefes alarak titreyen parmaklarıyla yanıtladı.

"Zeynep Hanım..." dedi yaşlı bir kadın sesi, ince ve titrek. Sesin tonu, rüzgârda savrulan bir yaprak kadar kırılmalı. "Ben Ayşe, köyden. Babanız çok hasta. Yalnız... Onu bir görseniz... Belki..."

Kadının cümlesi tamamlanmadan Zeynep'in zihni karmaşık bir girdaba kapıldı. "Babanız." Bu kelimenin onun üzerinde yarattığı etki, bir anda tüm bedenine yayıldı. Acı ile özlem arasında sıkışıp kalan bir his, göğsünü yakıyor gibiydi. Babası... Yıllar önce annesini de onu da terk eden adam... Arkasında enkaza dönmüş bir hayat bırakmıştı. Onu affetmek, bir zamanlar aklının ucundan bile geçmemişti. Fakat şimdi, o terk edilmişliğin ardından kalan kızgınlık yerini belirsiz bir duyguya bırakıyordu.

"Geliyor musunuz?" diye tekrarladı Ayşe. Kadının sesi; bir yandan sabırsız bir dua, bir yandan da korkuyla bekleyen bir çocuğun yalvarışı gibiydi. Zeynep, bu sorunun karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Cevap vermesi gereken tek kişinin Ayşe olmadığını hissediyordu, bu sorunun yankısı kendi içinde de çınlıyordu.

Derin bir nefes aldı. Zihni bir yandan babasına duyduğu öfkeyi haykırıyor, bir yandan da yıllardır sakladığı bir özlemin esiri oluyordu. O an, hangi duygunun ağır bastığını ayırt edemedi. Ancak dudaklarından dökülen tek bir kelime, yüreğinin derinliklerinde saklanan bir duygunun dışı vurumuydu: "Geliyorum."

Kelime ağzından çıktığında Zeynep'in içinde bir şey kırıldı; kırılan belki öfkesinin sert kabuğuydu, belki yılların biriktirdiği suçlamalar... Kararı verdikten sonra oturduğu yerde kalakaldı. Şehir, tüm gürültüsüyle yaşamaya devam ederken onun etrafındaki dünya sanki duruvermişti. O an tek bir şey hissetti: Yıllardır kaçtığı o geçmiş, şimdi köyde onu bekliyordu.

Valizini aceleyle toplarken elleri titriyor, zihninde bir film şeridi gibi akan anılar, her bir eşyanın üzerine gölge düşürüyordu. Çocukluk yıllarındaki o soğuk kış geceleri... Babasının sesi, bir masalın içinde yankılanan derin bir davul gibi kulaklarında çınlıyordu. Onun iri elleri, köy evinin loş ışığında masal kitaplarının sayfalarını çevirirken nasıl da güven vericiydi. Ancak zihni, o mutlu anları canlandırırken hemen ardından bir darbe gibi gelen o günü hatırlattı: Babasının sessizce, hiçbir açıklama yapmadan çekip gittiği an. Yıllar önce bir çocuğun dünyasında kopan fırtına, şimdi bir yetişkinin zihninde hâlâ kasırga gibi esiyordu.

Valizini kapattığında bir an duraksadı. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, sanki geçmişe dönmek için hazır olmadığına dair bir işaret bekliyordu. Ama ne bir işaret geldi ne de içindeki o karmaşa dağıldı. Derin bir nefes alarak kapıyı çektii, şehir apartmanının uzun koridorlarında yankılanan ayak sesleri, kalbindeki sessiz çığlıkların yankısı gibi geldi.

Otobüs terminaline vardığında karşılaştığı kalabalık, onu bir an için irkiltti. İnsanların oradan oraya koşturması, satıcıların bitmeyen bağrıışları ve bavullarını taşıyanların uğultusu... Tüm bunlar, içindeki sessiz karmaşayı daha da alevlendirdi. Gişeden aldığı biletle otobüse doğru yöneldi. Uzun ve meşakkatli bir yolculuk olacağını biliyordu ama bu yolculuk onu sadece bedensel olarak köye götürmeyecekti; aynı zamanda kendi geçmişine ve yüreğinin en derin köşelerine de bir yolculuktu bu.

Otobüsün içine girdiğinde tanıdık bir koku burnuna çaldı. Eski deri koltukların ve uzun yolculukların yorgunluğunu taşıyan bir kokuydu bu. Yerine otururken gözleri, yanındaki yaşlı adama takıldı. Adam, beyaz saçları ve bastonuyla yılların birikimini taşıyor gibiydi. Sessizce oturmuş, camdan dışarı bakıyordu. Zeynep, valizini yerleştirip koltuğuna oturduğunda yaşlı adam ona doğru döndü ve ince bir tebessümle konuştu.

“Köye mi gidiyorsun, kızım?” diye sordu.

Zeynep önce cevap vermekte tereddüt etti, ardından yavaşça başını salladı. “Evet,” dedi, sesi neredeyse fısıltı kadar cılızı. Ardından ekledi: “Babam hasta.”

Adam, başını yavaşça sallarken derin bir nefes aldı. “İnsan bazen affetmek için çok yol alır,” dedi düşünceli bir şekilde. “Ama asıl yolculuk, insanın kendi içinde olandır. Kimi zaman bir ömür alır.”

Bu sözler, Zeynep’in zihninde yankılandı. Adamın gözleri, sanki Zeynep’in içindeki karmaşayı görüyormuş gibi, ona derin bir anlayışla bakıyordu. Zeynep başını çevirip pencereye döndü ama o sözler, zihninde yankılanmaya devam ediyordu. Yolculuk boyunca otobüsün motorunun ritmik sesi, düşüncelerine eşlik etti.

Şehir geride kalırken kırsalın manzarası yavaş yavaş belirmeye başladı. Uzaktaki dağlar, tarlalar ve arada bir görünen eski ahşap evler... Zeynep, bu tanıdık görüntülere baktıkça köyde geçen çocukluk günlerini hatırlamadan edemedi. Bahar aylarında annesiyle birlikte tarlada çalıştıkları günleri, derenin kenarında taşların üzerinde sekerek oynadığı anları, akşamları gökyüzüne bakarak yıldızların arasında hayaller kurduğu o geceleri... Ancak bu hatıraların arasında babasının eksikliği bir yara gibi hissediliyordu.

Otobüs, kıvrılarak köy yoluna girdiğinde hava kararmaya başlamıştı. Tarlalardan yükselen toprak kokusu, gecenin serinliğiyle birleşerek camdan içeri doluyordu. Bu koku, Zeynep için hem huzurun hem de acının simgesiydi. Yıllar sonra bu topraklara dönmek, içindeki her şeyi yeniden karıştırmıştı.

Otobüs nihayet köy meydanında durduğunda gece çoktan çökmüş, meydan loş bir ışıkla aydınlanmıştı. Zeynep otobüsten inerken valizini sıkıca kavradı. Meydanda, birkaç yaşlı adam bir kahvenin önünde oturmuş, sessizce çaylarını yudumluyordu.

Etrafındaki sessizlik, şehrin gürültüsünden sonra bir boşluk gibi geldi. Ayakları, onu nereye götüreceğini bilmeden adım atarken köyün sokakları birer hayalet gibi gözlerinin önünde belirdi.

Zeynep, ağır adımlarla babasının evine doğru yürüyordu. Uzun süredir görmediği bu yıkık dökük ev, hatıralarındaki ihtişamlı görüntüsünden çok uzaktı. Evin çatısı çökmek üzereydi, duvarları yosun tutmuş, zamanın dişleriyle kemirilmiş gibiydi. Bahçeyi çevreleyen ahşap çitler paramparça olmuş, otlar her yeri ele geçirmişti. Evin bir köşesinde eğri büğrü duran eski bir çeşmeden ince bir su sızıyor, zeminde minik bir gölcük oluşturuyordu. Çocukken bu çeşmeden su içerken hissettiği ferahlığı hatırladı, şimdi ise bu görüntüde yalnızca hüznün vardı.

Kapının önüne geldiğinde, ayağının altındaki çakıl taşları çıtırdarak sessizliği bozdu. Zeynep derin bir nefes aldı ama bu nefes bile ciğerlerini tam doldurmuyordu. İçindeki karmaşa, hava kadar ağırdı. Gözlerini kapıya dikti; pas tutmuş, üstüne zamanın izleri kazınmış tokmağına bakarken zihni geçmişle doldu. Babası bu tokmağı kaç kez çalmıştı? Kaç kez bu kapıdan içeri girerken onu gülerек karşılamıştı? Ancak o günlerin ardından, kapı sadece sessizliğin ve boşluğun eşiği olmuştu.

Titreyen ellerini tokmağa uzattı ama o an tereddüt etti. Kalbinde karmaşık bir ağırlık vardı. Affetme isteğiyle öfke arasında gidip geliyordu. Elini tokmaktan çekip iterek açtı kapıyı. Tahta kapı, uzun yıllardır yağlanmamış menteşelerinden yükselen acı bir gıcırtıyla yavaşça aralandı. Kapının açılmasıyla birlikte içeriden gelen ağır bir rutubet kokusu yüzüne çarptı. Bu koku, yalnızlık ve terk edilmişliğin kokusuuydu.

Loş ışığın aydınlattığı oda, eski bir zamanın dondurulmuş bir anı gibiydi. Tavan arasından süzülen ince bir ışık huzmesi, toz tanelerini dans ettiriyor; odanın köşelerindeki karanlığa meydan okuyordu. Tahta sedir, odanın merkezindeydi; üzerine eski bir battaniye serilmişti ama battaniyenin renkleri o kadar solmuştu ki desenlerini seçmek neredeyse imkânsızdı. Battaniyenin altında, titrek bir nefes alışverişiyle belli belirsiz hareket eden bir beden vardı. Zeynep'in kalbi, bu manzarayı gördüğünde hızla çarpmaya başladı. Birkaç adım attı ama her adımda ayaklarının ağırlaştığını hissetti. Sanki yıllardır beklediği bu anla yüzleşmek istemiyor, ama aynı zamanda kaçamıyordu. Yaklaşıkça babasının yüzü yavaşça görünür oldu. Yıllar onun yüzüne derin çizgiler işlemiş, cildi sararmış ve incelmışti. Ellerini battaniyenin dışında tutuyor, incecik parmaklarında belirginleşmiş damarlarıyla, artık yalnızca bir gölge gibiydi. Zeynep bir adım daha attı ve babası o an gözlerini hafifçe araladı.

“Zeynep...” dedi babası, sesi çatallı ve kısık bir tondaydı. Yorgunluktan bitkin düşmüş gibiydi ama bu isim, dudaklarından dökülürken bir özlemle doluydu. O an Zeynep, bu kelimenin yıllardır böylesine duygu yüklü bir şekilde söylenmediğinin farkına vardı. “Zeynep”, sadece bir isim değil; aynı zamanda kayıp bir zamanın, pişmanlığın ve bekleyişin özetiydi.

Zeynep'in gözleri doldu ama gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Birkaç adım daha atıp sedirin yanına yaklaştı ama ayakları durdu. Ona daha da yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Kalbinde taşıdığı kırgınlık, babasına doğru uzanmasını engelliyordu. Babasının yüzünde, sessiz bir pişmanlık vardı. Derin, insanın içine işleyen bir

pişmanlık... Onun çatık kaşlarının altındaki yorgun gözleri, sanki Zeynep'e bir şeyler söylemek istiyor ama kelimelere dökemiyordu.

“Geldim,” dedi Zeynep. Sesi titriyordu ama o titrete sesin ardında yılların özlemi saklıydı.

Babası, battaniyenin altından titreyen ellerini çıkardı ve ona doğru uzattı. O eller, yıllar önce Zeynep'in çocukken soğuktan üşüyen minik ellerini ısıtan ellerdi. Şimdi ise zayıf, titrete ve soğuktu. Zeynep bir an duraksadı ama sonra ellerini babasının ellerine bıraktı. Bu dokunuş, zamanda bir yolculuk gibiydi. Ona yıllar önceki o kış gecesini hatırlattı, babasının sıcak avucunda saklanan elleriyle sobanın başında oturduğu o güvenli anları... Ancak bu kez, sıcaklık yerini derin bir soğukluğa bırakmıştı.

“Zeynep...” dedi adam tekrar. Kelimeleri sanki dudaklarından güçlkle dökülüyordu. Birkaç nefes aldı, sesi daha da kısılmıştı. “Affet beni...”

Zeynep, bu sözleri duyduğunda kalbinin derinliklerinde bir şeyin sarsıldığını hissetti. Ama ne diyeceğini bilemiyordu. Boğazına bir yumru oturmuştu, sanki kelimeler çıkmak istiyor ama bir duvara çarpıyordu. Babasının yüzüne baktı, onun dudakları titriyor ama gözleri artık bir teslimiyetle kapanmaya hazırlanıyordu.

Babası, son bir kez derin bir nefes almak istercesine çabaladı ama bu nefes boğuk bir hırıltıya dönüştü. Gözleri bir an Zeynep'e odaklandı, ardından donuklaştı. Başı yana düştü. Dudakları, söylemek isteyip de yarım kalan bir kelimeyle hafifçe aralanmıştı. O an odada yalnızca Zeynep'in titreyen nefesleri duyuluyordu.

Zeynep, gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. Babasının soğuyan ellerine bakarken, o ellerin bir daha hareket etmeyeceğini bilmek, içindeki öfke ve kırgınlığın yerini ağır bir boşluğa bıraktı. Gözyaşları dökülürken bir zamanlar taşımakta zorlandığı o ağır hisler, sanki babasıyla birlikte gitmişti. Öfke de kırgınlık da babası gibi sessizce solmuştu.

Odanın köşesinde, tozlu bir sandığın üzerinde duran sararmış bir zarf, Zeynep'in dikkatini çekti. Mektubun kenarlarında zamanın izleri vardı; sararmış kâğıdın üzerine yazılmış olan babasının titrete el yazısı, yılların getirdiği yorgunluğa rağmen bir şekilde belirgin kalmıştı. Zeynep, nehrin kenarındaki bir kayık gibi, içindeki duygusal dalgalanmalara direnerek titreyen elleriyle zarfı aldı. Derin bir nefes alıp gözlerini kısarak okumaya başladı. Babasının her kelimesi, bir okyanus gibi dalgalanıyor ve içindeki fırtınayı daha da büyütüyordu.

“Sevgili kızım,

Beni affetmek istemeyeceğini biliyorum ama bu mektubu sana yazmak zorundaydım. Gitmek zorunda kaldığım o gün, aslında sizi korumak istemiştım. Yanınızda kalsaydım hayatınızı zorlaştıracaktım. Ama her gün seni düşündüm. Yüzünü hatırlamak, nefes almak gibiydi. Eğer bunu okuyorsan beni affetmek için değil, kendi yaralarını sarmak için oku. Seni hep sevdim, seninle hep gurur duydum.

Baban.”

Zeynep, babasının kelimeleriyle gözyaşlarını tutamayacak kadar sarsıldı. Mektup, ellerinden usulca düştü ama düşerken bile sanki zaman, bir an için durdu ve o mektup havada süzülürdü, içinde yıllarca biriktirilmiş her şeyin bu kısa cümlelerle son bulunduğunu hissettirdi. Babasının yazdığı satırlar, sadece bir mektup değildi; geçmişin ağır yükünü taşıyan, yıllarca beklediği cevabı bulmuş bir insanın itirafıydı. Zeynep, babasının itirafı karşısında donakalmıştı. Gözlerinde binlerce yılın öfkesi vardı ama bu öfke, sabahın ilk ışıkları gibi yavaşça eriyordu.

Zeynep, derin bir nefes alarak pencereye doğru yürüdü. Pencereyi açtı. İçeri dolan soğuk rüzgâr, odaya biraz ferahlık getirdiyse de mumun titrek alevini de söndürtüverdi. O an, odadaki tek ışık kaynağı olan mum, yaşamın ve ölümün arasındaki ince çizgiyi simgeliyor gibiydi. Gökyüzü hâlâ griydi ama uzaklarda, ufkun biraz daha ötesinde, gri bulutları delip geçerek bir ışık huzmesi belirliyordu. Zeynep, gözlerini gökyüzüne dikti. O ışık, sanki yıllarca süren karanlığın sonrasında bir umut işareti gibi parlıyordu.

Gözleri doldu ama bu sefer gözyaşları ve acıyla değil, bir tür rahatlamayla süzülürdü. Tüm yılların öfkesi ve kırgınlığı, o an kaybolmuştu. “Baba...” diye fısıldadı. Sözlere, sesini bile zor duyduğu kadar yavaş ve derindi. “Seni affettim.” Bu cümle, yıllarca taşıdığı hırsı ve kırgınlıkları bir anda yumuşatmıştı. O an içindeki öfkenin, geçmişin yükünü taşıyan tüm o kırık dökük anıların yavaşça ve sessizce solduğunu hissetti.

Ahsen Nazlı YAZICI

Burak Bora Anadolu Lisesi

GÜNEŞE YÜRÜMEK

Doğdu.

Doğmak değil de müjdeli bir gelişti bu.

Bir ışık sayılmıştı belki, etrafında pervaneler döndü.

Başarılı ailenin gururu çocuk. Evin büyük babasının küçüğü. Annesinin minik yardımcısı. Büyüdü, kocaman oldu; çoğuna göre hâlâ küçüktü. Biraz daha büyüdü ve fark etti. Herkes için onun rolü farklıydı. Rolü müydü farklı olan, onların gözündeki değeri miydi? Öğrenemedi.

Yürüdü.

Kendisi için döşenmiş yolda. Zaman tüy gibi adımlarla geçti. Adım başı farkındalığı arttıkça çoğu şeyin aynı kaldığını gördü. Dışarıdan değişiyor gibi görünen ama içindeki çekirdek hep aynı kalan bir varlık gibiydi her şey. Yol, aynı yoldu. Akış, aynı akış. Bu değişmezlik onu belirsizliğe itiyordu. Düşündü. Yola devam ettikçe hissetmeye, hissettikçe de düşünmeye devam edecekti. Düşünmek, değişmezliği silkeler miydi? Çekirdeği çıkarır mıydı özden? Belirsizlikle

çevrenmiş yoldan belki, bunalmıştı. İnsanlar bunalınca kendilerini rahatlatmak için başkalarına anlatır, o da öyle yapardı ama sanki... Sanki kendini asla istediği gibi anlatamazdı, kelimeler duyularının şekline giremezdi, duyular kelimelere sığamazdı. Kim bilir, belki bu sadece onun hisleriydi.

Konuştı.

Çok konuştu. Kelimenin tam anlamıyla bir gevezeydi. Üzüntüsünü çokça konuşarak atlatmak isterdi. Sevincini bitimsiz cümlelerle dışa vururdu. Yoldaki boşlukları kelimelerle dolduracağına inanmasından olsa gerek susmadı, susamadı. Küçüktü, yolun başlarında. Her şeye onun adına karar veriliyordu. Büyüdü, yolun bir yerinde çoğu şeyi bilmediğini gördü. Yaşam boşlukları vardı yolda. Kelimeler... Anladı ki kelimeler bu yolu onarmanın tek çaresiydi. Konuştu. Anlattı. Öğrenemediği çok şey olsa da duyularını açıkça ifade etmenin onun işini büyük ölçüde kolaylaştırdığını öğrenebilmişti. Kendini büyük insan olarak göstermesine, istediği imajı satmasına ne büyük faydası oldu bu alışkanlığın! Ondan hiç vazgeçmedi. Bir âmanın değneği gibi... Yolda memnun olduğu nadir şeylerdendi.

Ağladı.

Bitmeyen, hiç bitmeyecek gibi uzayan yolun daha yarısında bile olmadığını hissedince. Peki, buraya kadar nasıl geldi? Hep böyle miydi o? Zamanı sessizce delip giden yol, hep boşluklarla mı örülüydü? Mutluymuş bir zamanlar, belki de. Yoklarsa bulabilir miydi esenliğin tozlarını? Bir şey, bir el mutlu olduğu zamanları silmişti onun kafasından; birisi onun mutlu olmasını istemiyor gibiydi. Suçladı. Şimdi birer numyaya benzettiği insanları. Yol üstünde onu aşağı itenleri, sonra bu itmeleri anlatan diğerlerini. Hepsini. Anlamak istemiyordu anlatılanları. Ya bir yerde suç ona kalırsa? Hayır, hayır! Suçlanmamak için her şeyi yapardı.

Mutsuzdu.

Ağaçlar öyle diyordu. Kuşlar da. Görmediği, görmeyi akıl etmediği her güzellik bu tanyu koydu ona. Yolun geride kalan bölümüne baktı. Görmediği, görebildiğinden katbekat fazlaydı. Her şey, hiçbir şeyle tatmin olmamla başladı, dedi. Beni dönüştüren, ruhumu başkasına satıp da yabancı bir ruhu bana giydiren buydu. Ah, eski ruhum! En ufak şeyden tatmin olan, geleceğe doğru uzadıkça uzayan yola bakan ruhum!.. Senden eser yok şimdi bende. Eski gibi değildi ve asla olamayacaktı. Geri dönecekti. Dönebilseydi... Bu geçmişe dönme hissi bir tabuydu onun için. Tabuları yıkabilmek cesaret isterdi. Onda aranabilecek son şey cesaret olabilirdi. Bir kere bir yola çıkmıştı ya, geri dönüşü yoktu. Sırtında bir kambur gibi taşıdığı tabusuyla yürüyecekti.

Nefret etti.

Evvvela kendinden. Sonra onun bu yola sapmasına izin verenlerden. İzin verenler mi? Yani, onun yönünü oraya çevirenler mi? Daha neler! Saçmalıyordu. Başkaları mı onu yönlendirecekti? Hakaretlerin en büyüğü! Henüz olgunlaşmadım, diyebilse ve buna inansa belki makul bir sebep bulmuş olacaktı. Oysa mümkün olduğundan hızlı yürüyordu yolda, mesafeleri çift adımlarla katediyordu. Yoo, başkalarının ona yol çizdiğini kabul edemezdi. Tüm varlığıyla gizlemeye uğraştığı yetersizliğine kanıt olurdu bu! Boşluklar genişlerdi. Genişleyip de adımlarını yutardı. O, uzun bir yol yürümemiş miydi? Öyle. Hâlâ yürüyordu. Ama hatasını, eksikliğini kabul edecek dönemece gelememişti belki.

Utandı.

Büyüyememiş olmaktan. Bu büyüyememişlik sebebiyle insanların ondan umudu kesmesinden. Büyük babanın ona ebedi küçüklük veren sevgisini, annesinin onu hep yavruya indirgeyen ellerini aşmalıydı. Geride bırakmak için daha hızlı gitmesi gerekiyordu. Fakat yolun çatallandığı yerler oluyordu. Burnunun dikine giden karakterini sıyrıp yol kenarına atsa, bir rehber edirse. Olmaz, olamazdı! Ancak kendi başına yürürse büyüyebileceğine inanıyordu. Hem başkaları yolu daima uzatırdı.

Kendini hatalarıyla kabul etmişti. Mükemmel biriydi. Ne kadar olgundu. Değildi. Bunu biliyordu. Fakat bildiğini kendine bile söylemiyordu. O, başkalarına pazarladığı kişiye hayrandı. Bu ikiye bölünmüş saçma bulan tarafını da anlamıyordu. Herkes böyle bir yaşam sürmüyor muydu? Doğru yoldan gittiğine olan inancı tamdı. Bu inançla öteki seslerini susturuyordu. Fakat çok da susturamadığı bir şey... Bir ses vardı: Farkındalığı körelmiş, yol çoktan anlamsızlaşmıştı. Bozuntuya vermedi.

Acı çekiyordu.

Sabah uyanmayı, uyanabilmeyi, yola devam edebilmeyi bir lütuf değil bir ıstırap olarak görüyordu. Belki fiziksel bir acı değildi bu. İşkence dedikleri şey de böyle hissediliyor olmalı, diye düşünürdü.

Durdu. Frene basar gibi. Önündeki belirsizliğe karşı sonsuz bir korku duyuyordu. Buradan sonra nereye gidecekti, geri dönüşü imkânsızdı. Yol mu kısılacaktı? Belki herkesin dediği gibi gökyüzü karacaktı. Peki, ya yolun yanındaki ormana kaçsa? O çekici ama ürktüen kalabalığa. O zaman istediği huzura ulaşabilecek miydi? İnançlı olmadığı yahut hayatı gereğinden fazla sorguladığı için kafasındaki belirsizlik karabasana gün geçtikçe büyüyecekti belki de. Büyüdükçe onu ilk ağladığı günden beri aradığı huzura kavuşturacak olan başka bir yoldan mahrum bırakacaktı.

Yoruldu.

Düşünmekten vazgeçti ilk, ardından endişe geldi. Bu asfalt yolun nereye çıkacağı belli değildi. Frene basar gibi durduğu o gün omzundan büyük bir yük kalkmış gibiydi. Durmadan yürümenin, çift adımlarla ilerlemenin ağırlığı. O gün renklere, seslere, kokulara dikkat etmişti. Durmak, kendinden dışarı bakmasını sağlamıştı.

Uzun zaman birlikte yaşadığı insanlardan kurtulmak için hayata koşar adım atılmıştı. Oysa o yürüdükçe, hatta başka kimliklere büründükçe onu geçmişe bağlayan ip uzamıştı ama kopmamıştı. O kadar kolay değildi kendine biçilen küçüklükten kurtulması. Durmak, kendine başka yollar düşünmek hep arzuladığı huzura götürülecekti belki. Bağlar kendiliğinden çözülecekti. Başka yollar...

Sabırsızca baktı ağaçların arasına sapan toprak yola. Heyecan verici bir davetti bu. Oysa uzadıkça incelen asfalt, siyah bir nehri anımsatıyordu. Kendi yolum diye başkalarının döktüğü asfaltta mı yürümüştü bunca yıl? Üstelik hiç olmadığı kimliklere bürünerek.

Kuraklığa rağmen yeşilliğinden bir şey kaybetmemiş heybetli ağaçlara baktı. Ayakkabılarını, çoraplarını çıkardı. Patikaya saptı. Taşı, toprağı hissederek. Kendi yürüyüşünün ilk adımları...

Güneşe baktı.

Ormanın boşluğundan ne güzel görünüyordu. Asfalt yolda bakacak olsa gözlerine batan güneş burada uzun süre baksa bile canını yakmıyordu. Güneşe doğru yürümeye başladı. Başındaki perdeler açıldı. Tozlar havalandı. İçindeki mutluluğu kimse tahmin edemezdi. Çıplak ayaklarına batan taşlarla, dikenlerle bu onun yürüyüşüydü. Güneşe yürüdükçe onu geçmişe bağlayan ipler erirdi belki. Tabu yanardı. Herkesin alkışladığı sahte kimlik, üstünden sıyrılıp düşerdi. Kendine ulaşmak mümkün müydü böyle böyle? Yoldan asıl şimdi emindi.

Bulacaktı.

Mayra İPEKÇİOĞLU
Özel Şişli Terakki Tepeören Anadolu Lisesi

NORMALLEŞTİRİLMİŞ BİR HAYAL KIRIKLIĞI

Uzun zamandır kendini kaybolmuş vahşi bir hayvana benzetiyordu. Hem çok güçlüydü, istediğini yapabilecek konuma sahipti hem de yaşadığı hayatın içinde kaybolmuştu. Duygularını, düşüncelerini hatta kendini kaybetmişti bu yoğun hayatının temposunda. Çevresi çok kalabalıktı ancak kendini bir o kadar da yalnız hissediyordu. Normalde çok yoğun olan bir caddede bir başına kalmış, toplumdaki soyutlanmış biriydi o adeta. Modern hayatın karmaşası, herkesi olduğu gibi onu da yıpratmıştı. Hayatının monotonluğu sıkıydı en çok da onu. Her gün aynı arabayla aynı evden elinde aynı termosun içine doldurduğu aynı tattaki kahveyle aynı şirkete aynı yollardan giderek hep aynı kişilerle muhatap olma zorunluluğuydu ona en ağır gelen. Yenilik, tazelik, farklılık istiyordu. Her gece başucunda duran bir bardak suyla içtiği uyku hapları olmadan uykuya dahi dalemıyordu. Kafası altüst olmuştu. Tam da çaresizliğinin ve aklındaki kötü düşüncelerin en yoğun olduğu dönemlerde karar vermişti tüm varlığını bir kenara bırakıp hayatının yolculuğuna çıkmaya. Uzun yıllar boyunca bastırılmış olan yolculuk hayalinin gün yüzüne çıkmış olması çevresindekiler tarafından pek hoş karşılanmayacaktı elbette. Fakat o, ne başkalarının düşüncelerini ne de bulunduğu konumu düşünüyordu. Tek düşlediği yollarda yeniden kendini bulabilme arzusuuydu. İnsan duygularının, insan beyninin yerine geçen yapay zekâ ve teknolojiye dayalı hiçbir şey almayacaktı yanına. Onlar yerine kendi pusulasını takip edecek, kendi yolunu kendisi çizecekti. İzole bir yaşam, izole bir zihin istiyordu. Yollara düşmesinin en temel sebebi de buydu.

Bazen sadece bir şeyleri anlamak için düşülmez miydi yollara ya da yollarda bulmak için birilerini çıkılmaz mıydı belirsiz de olsa bir yolculuğa? İşte onun yolculuğu da hayatın amacını anlamak içindi. Aylar, yıllar sürse de bu yolculuğa hazırdı. Kolay olmayacaktı bir başına oradan oraya yol almak. Ama pes etmeyecek, çıkacağı yoldan da dönmeyecekti asla. Ne de olsa yollarda düşünecek, iç sesini dinleyecekti. Yaşamak sadece nefes almaktan mı ibaret öğrenmeliydi. Bazı dalgıçların dakikalarca

nefes almadan suya daldıklarını ve sadece o esnada yaşadıklarını hissettiklerini duymuştu. Öyleyse yaşamak sadece nefes almak olamazdı. Yola çıkmak demek yeni bir başlangıç demekti onun için. Oysa önceden olsa yol almak yeni bir şey üretmek, yeni bir şey bulmaktı ona göre. Ama işte o baskı dolu yaşamından kurtulma fikri gelip beyninin kapısını çaldıktan sonra ne de çok şey değişmişti. Şimdi üretme değil kabullenme vaktiydi onun için. "Kim bilir?" diye geçirdi içinden derin bir nefes alarak "Belki de bazı bitişler en güzel başlangıçlara yol açacak, beni yeni kendimle tanıştıracaktı."

Yollara bırakmıştı kendini. Artık tüm hedeflerinin birleştiği nokta, tüm gücünü harcayacağı tek şey yollarda edineceği yeni deneyimlerdi. Kafasını ne bir var bir yok olan çevresindeki sözde dostları için ne de ne istediğini dahi bilmeyen insanlar için yoracaktı. Yapay ilişkilerden, yapay samimiyetten uzaklaşmayı hedefliyordu. Tek ve ebedi olanı o bulmuştu. Hayat amacı dünyayı keşfederken yollarda kendini de keşfetmekti. Sıkı bir eğitimden geçerek yaratılan "insan" figüründen yorulmuştu artık. Onu duygusuz, düşüncesiz bir robot, bir makine haline getirenlere bir kere daha sitem etti.

İlk durağının neresi olduğunu bilmeden karşısına çıkan ilk otobüse atladı ve kendini yollara bıraktı. Hayatında hiç halkın içine karışmadığının farkına ilk o zaman vardı. Ne bir otobüse ne bir feribota, motora, vapura binmişti hayatı boyunca. Hep ulaşılacak istenen kişi olmuştu. Onun arabalarına, uçaklarına, teknelerine sahip olmak için can atan binlerce kişi vardı fakat o an farkına vardığı "halktan biri olabileme" duygusunu binlerce kere daha tadabilmek için tüm hayat standartlarını bir kenara bırakıp toplu taşımayla yolculuk yapabileceğini düşünüyordu. Kendini ulaşılmaz biri gibi gösterdiği için bir kere daha pişmanlık duydu. O da herkes gibi biriydi aslında.

Yanına oturduğu kişiyi inceleme fırsatı bol bol olacağı benziyordu. Herkesin koskocaman el çantalarına bakılacak olursa yol uzundu. Sağ tarafında belli ki hayattan zevk almasını bilen, orta yaşlı biri oturuyordu. Sadece sol kulağı delikti. Kuş tüyünden yapılmış sallantılı bir küpe takılıydı kulağında. Soğuk bir kış ayında olduklarından mont giyiyordu. Bu yolculuğa yazın çıkmış olsa yanındaki adamın kollarını kaplayan onlarca dövmeyle sahip olduğunu da öğrenecekti aslında. Hava durumuna hiç uygun olmayan bezden beyaz bir ayakkabı giyiyordu. Kulaklığından müziğini dinleyerek kitap okumaya başlamıştı. Dünya klasiklerinden okumaktaydı. Bu kadar asi görünümlü birinin sanata düşkünlüğü şaşırtmıştı onu. Yavaşça gözlerinin kapandığını, göz kapaklarının yer çekiminin etkisiyle gözlerinin üstüne doğru düştüğünü hissetti.

Gözlerini açtığında havanın yavaş yavaş kararmaya başladığını gördü. İnce tülden yapılmış perdeyi yavaşça araladı ve o eşsiz gün batımını seyre daldı. Rüyasında yine yolları, ona çok uzak ve imkânsız görünen yolculuk hayalini görmüştü. Artık hayallerine bir adım daha yaklaşmış olmanın verdiği huzurla kafasını bir kez daha otobüsün camına yasladı ve tekrardan uykuya dalabilmeyi diledi.

Gün ağarmaya başlamadan hemen önce gözlerini araladı. Henüz sabahın erken saatleri olmasına karşın yanındaki adamın da uyanık olduğunu fark etti. Yüreğini minik de olsa bir şüphe dalgası kapladı. Sabahın bu erken saati herkesin ayık olması ilginçti doğrusu. Henüz birkaç dakika geçmeden bir anons duydu. Otobüsün ön

tarafındaki mikrofondan gelen ses, varışa çok az bir zamanlarının kaldığını herkese duyuruyordu. Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Demek ki artık hayat onu yeni maceralara çağırıyordu. Vakit, yollara koyulma vaktiydi belli ki. Otobüs, terminale yanaştığında ne yapacağını bilemez bir halde otobüsten aşağı süzülürdü. Kimseyle karşılaşmamaya özen göstererek bir süre orada kalabileceği bir pansiyon aramaya koyuldu.

Şehrin en yoğun olduğu saatlere denk gelmenin verdiği mutlulukla ana caddeye doğru yürüdü. Kalabalığın arasına karışması çok daha kolay olacaktı. Bulunduğu ülkenin en ünlü caddelerinden birinden geçmekteydi ki bir anda olduğu yerde kalakaldı. Yüreğinde büyümekte olan hasret bir anda yoğunlaşmış, yoluna devam etmesini engellemişti. Yakınlarda bir bank aradı. Şansına birkaç metre ötesinde boş bir bank bulunuyordu. İlk defa kendini kalabalığın içinde bu kadar yalnız hissettiğinin farkına vardı. Gürültü, ona hiç bu kadar sessiz; insanlar, ona hiç bu kadar soğuk gelmemiştir daha önceden. Kendini hayat oyunundaki bir satranç taşı gibi hissediyordu. Şah iken tahtını bırakıp piyon olarak yaşamını sürdürme kararı almıştı. O ardı arkası kesilmez akıntıya karşı koyamamış, kendini yolların o uçsuz bucaksız akıntısına bırakıvermişti. Yolların o karşı konulmaz cazibesine kapılmıştı o da. Bu cazibe elbette ki özgürlüktü. Bileklerinde yıllardır bulunan kelepçeleri söküp atabilme arzusunun hayata geçirilebilmesine vesile olanlardı yollar. Peki, öyleyse neden bu kadar soyutlaşmış, yalnız, çaresiz hissediyordu? Bilmiyordu, bilmek istediğinden de emin değildi. Çünkü seçtiği bu yol, onu yarı yolda bırakmıştı. Toplumun kalıp yargılarına uymayanların halk tarafından yok sayılması normalleştirilmiş bir durumdu maalesef ki. Normalleştirilmiş bir hayal kırıklığı...

Tuana AKDAĞ
Tepeören Terakki Vakfı Lisesi

SAUDADE

Gece, gökyüzünü bir gölge gibi kaplamıştı. Ay, silik bir ışık yansımasıyla toprağı aydınlatmaya çalışsa da yolun iki yanı karanlıklar içinde kayboluyordu. Rüzgâr, ağaçların dallarını sarsarak uyandırmaya çalışıyor, kuru yaprakları savurarak toprağa bırakıyordu. Yolun ortasında duran yolcu; gözlerini ufka dikmiş, ne tarafa gideceğine karar veremeden öylece bekliyordu. İki yol vardı önünde. Sağ tarafta uzanan yol geniş, dümdüz ve taşlarla döşenmişti. Yıllardır orada olan taşlar, üstünden geçen sayısız ayakkabının, at nalının ve tekerleğin şeklini almıştı. Yol, güneşli ve bilindik görünüyordu, herhangi bir tehlike bulunmuyordu. Güneşli günlerde bile bu yolun sonu görünmezdi ama neyle karşılaşacağını tahmin etmek mümkündü. Kenarları muhteşem kesilmiş çalılar ve sıralı ağaçlar ile çevriliydi.

Yolun yüzeyi temizdi, taşların arasından tek bir ot bile çıkmamıştı. İnsan eliyle düzenlenmiş gibiydi.

Sol taraftaki yol ise tamamen farklıydı. Dar, kıvrımlı ve neredeyse tamamen sisle kaplıydı. Yolun girişinde bükülmüş yaşlı bir söğüt ağacı, kökleriyle toprağı sarmış, dallarıyla yolu kaplamıştı. Yol, bambaşka bir dünyanın patikasymış hissi veriyordu. Buraya girenlerin sayısı azdı, belki de hiç kimse geri dönmemişti. Rüzgâr bu yolda farklı esiyor, sağda fırtınalar koparıırken burada ses çıkarmaya korkuyordu. Taşların arasından fişkıran otlar, yolu sevgiden yoksun ve bakımsız gösteriyordu. Yolcu içini çekti.

Bu yollar ona kardeşyle kendisini hatırlatıyordu. Aynı anne babadan doğmuş ama bambaşka hayatlar seçmiş iki insan... Sağdaki yol, düzeni seven kardeşiydi sanki. Hep planlı hareket etmiş, hep başkalarının belirlediğı doğrulara uymuş, risk almamış, herkesin beklentilerini yerine getirmiş biri. Sol taraf ise özgür, isyankâr, kuralları umursamayan kendisini andırıyordu. Sınırları reddeden, kendi yolunu kendi çizen, belki de bu yüzden kimsenin yürümeye cesaret edemediğı bir patikayla karşı karşıya gelen kendisi.

Düşünceler zihninde dolaşırken, geçmişini hatırladı. Çocukken kardeşyle aynı yolları yürür, aynı oyunları oynarlardı. Ama büyüdükçe farklı seçimler yapmaya başlamışlardı. Kardeşi babasının izinden gitmiş, güvenli bir meslek edinmiş, toplumun beklediğı gibi bir hayat sürmüştü. Kendisi ise hep farklı olmayı seçmişti. Okulda kurallara karşı çıkmış, iş hayatında sıradan bir masada oturup yaşamının geri kalanını planlamayı istememişti. Hayat onun için keşfedilmesi gereken bir yoldu ama bu yolun ne kadar zorlayıcı olacağını tahmin etmemişti. Ve şimdi, iki yol arasında duruyordu. Bir kez daha bir seçim yapması gerekiyordu.

Sağdaki yolu seçmek istedi başlangıçta, ama oraya doğru yöneldiğinde, sanki diğere yola ihanet ediyormuş gibi hissetti. Sağdan devam ederse kendi benliğini kaybedecekmış, kim olduğunu unutarak bir yolda yürümek zorunda kalacaktı gibi geldi.

Derin bir nefes aldı. Kalbi hızla çarpıyordu. Her adım geri dönüşü olmayan bir başlangıçtı. Soldaki yola dönüp baktığında, içini bir ürperti kapladı. Sis, yolun ilerisini gizliyordu. Belki de hiç sonu yoktu. Belirsizlik her zaman korkutucu olmak zorunda mıydı? Korku, yeni şeyleri keşfetmeye bir engel miydi, yoksa bir teşvik miydi? Yolcu, derin bir nefes aldı. Kalbindeki çarpıntı dışarıda yankılanıyordu. Artık bir yolu seçmesi gerekiyordu.

Sağ taraftaki yol, daha az riskle ilerleyebileceğı bir hayatı vaat ediyordu. Orada neyle karşılaşacağını az çok biliyordu. Düzenli bir iş, sabit bir maaş, güvenli bir çevre. Belki de mutlu olurdu, belki de huzuru orada bulurdu. Ama bir şey içini kemiriyordu. Sanki bu yol ona ait değilmış gibi hissediyordu.

Sol taraf ise belirsizdi. Sislerin ardında ne vardı bilmiyordu. Belki uçurumlar, belki dikenli yollar, belki de hiç ulaşamayacağı bir son. Ama belki de o sislerin ardında muhteşem bir manzara vardı, belki de orası, yolcunun gerçekten ait olduğu yerdı.

Çocukken kardeşyle birlikte yürüdükleri yollar gözünün önüne geldi. Küçükken, seçimler bu kadar zor değildi. Tek dertleri gün batımından önce eve dönmektı. Ama zaman değışmişti. Kardeşi, güvenli yolu seçmişti. Hep hesaplı kitaplı yaşamış, hata yapmamaya özen göstermişti. Yolcu ise hatalarını sevmişti. Onlardan ders çıkarmış, onlarla büyümüştü.

Bir adım attı. Önce sağ tarafa doğru... Fakat ayağını kaldırıp taş döşeli yola basmadan önce, içinde bir huzursuzluk hissetti. Bu huzursuzluk, çocukluğundan gelen bir yankıydı sanki. Fakat bu bir uyarı mıydı, yoksa sadece kendi korkularının

sesi mi?

Geri çekildi.

Gözlerini sola çevirdi. Sis, bir anlığına dağıldı ve yolun birkaç metre ilerisini görebildi. Yolun yüzeyi bozuk, taşlar gelişigüzel dağılmıştı. Ama orada, bir yerlerde, bir şey vardı. Adını koyamadığı, ama hissettiği bir şey.

Derin bir nefes alarak ilk adımını attı.

Sislerin içine ilerledikçe, yolun nasıl şekillendiğini görebiliyordu. İlk başta düzensizdi, taşlar bataklık gibi çöküyordu ayağının altında. Ama birkaç adım sonra yol biraz daha belirginleşti.

Birkaç dakika yürüdüktan sonra, geriye dönüp baktı. Geldiği yeri göremiyordu artık. Sis, yolu yutmuştu. Artık geri dönmek istese bile, hangi yönden geldiğini bilemezdi. İçini bir huzursuzluk kapladı. Doğru olanı mı yapıyordu? Yoksa geri dönüşü olmayan bir yanılsa mı adım atmıştı?

Tam bu düşünceler onu meşgul ederken, karşısına bir yol ayrımı daha çıktı. Yolun bir tarafı daha açık, daha aydınlıkken, diğer tarafı yoğun bir ormanla kaphydı. İçinde bir huzursuzluk uyandı. Seçimler hiç bitmeyecek miydi? Hayat hep böyle miydi? Birini seçince, bir başkasından vazgeçmek mi gerekiyordu hep?

Bir süre olduğu yerde durdu. Rüzgâr, kulaklarının dibinde ona fısıldıyordu. Uzakta bir baykuş sesi duyuldu. Adımlarını sağlamlaştırdı ve ilerlemeye devam etti. Sislerin içindeki bilinmezliğe doğru...

Adımlarını dikkatli atarak ormanın içine yöneldi. Yol daralıyor, dallar birbirine dolanıyor, ağaç kökleri toprağın üzerine çıkıyordu. Hava nemliydi ve yapraklardan süzülen su damlaları, sessizliği bozuyordu. Yolcu, elini uzatarak ağaç gövdelerine dokundu. Pürüzlü kabukların soğukluğu tenine işledi.

Bu ormanın içinde kaç kişi yürümüşü? Kaç kişi buraya adım attıktan sonra geri dönmeye çalışmış ama yolunu kaybetmişti? Belki de kimse... Belki de burası sadece cesaret edenlerin geçebileceği bir yerdi.

İçinde garip bir his vardı. Korku değildi, daha çok heyecanla karışık bir merakı. Sanki buradan sonra farklı biri olacaktı gibi hissediyordu.

Saatler geçmişti ama zamanın nasıl aktığını fark etmemişti. Gökyüzü görünmüyordu artık; ağaç dalları birbirine o kadar sık dolanmıştı ki, yukarı baktığında sadece koyu bir gölge görüyordu. Bir an durdu, nefesini dinledi.

Ve o anda fark etti.

Ormanın içinden bir ses geliyordu. Hafif, neredeyse duyulamayacak kadar ince bir melodi. Bir şarkı mıydı, yoksa rüzgârın yapraklarla çıkardığı bir ses mi?

Adımlarını yavaşlattı.

Melodi giderek netleşiyordu. Derinlerden, çok derinlerden geliyordu. Bir kadın sesi gibiydi. Ama kelimeleri yoktu, sadece yankılanan bir ezgi vardı. Yolcu gözlerini kıstı. Sesin geldiği yöne doğru yürüdü.

İlerledikçe, yolun yüzeyi değişti. Toprak yumuşaktı ama ayaklarının altına taşlar ve kuru dallar batıyordu. Ağaçlar daha da sıklaştı, gövdeleri birbirine yaslanmış gibiydi. Ormanın onu izlediğini hissetti.

Ve sonra bir açıklığa ulaştı.

Tam ortada, eski taşlardan yapılmış bir kuyu duruyordu. Üzeri sarmaşıklarla kaplanmış, kenarlarında küçük beyaz çiçekler açmıştı. Kuyu, sisin içinde bile belli belirsiz parlıyordu.

Şarkı, kuyunun içinden geliyordu.

Yolcu, tereddütle yaklaştı.

Kuyunun kenarına eğildiğinde, içinde ne su vardı ne de dibi görünüyordu. Ama melodi hâlâ devam ediyordu. Sanki kuyunun içi sonsuz bir boşluktu.

Bir an durup düşündü.

Burası yolun sonu muydu, yoksa yepyeni bir yolun başlangıcı mı?

Gerü dönemezdi. Sis, arkasındaki yolu yutmuştu.

O zaman tek bir seçenek kalıyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve kendini kuyunun içine bıraktı.

Birkaç saniye süren bir düşüştten sonra, ayakları bir yüzeye bastı. Burası karanlık bir boşluk değildi. Gözlerini açtığında, karşısında bambaşka bir manzara buldu.

Sonsuz bir gökyüzü vardı, uçşuz bucaksız, altın sarısı bir ova gördü.

Ve ileride, kardeşi ona doğru yürüyordu.

Ama nasıl olurdu? O, bildiği gibi değildi. Daha gençti. Çocukluk halleriyle, eskisi gibi gülümsüyordu.

Yolcu, nefesi kesilmiş gibi hissetti.

"Kardeşim..." diye fısıldadı

Kardeşi ona yaklaştı. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Yolcu, bunu kendine de soruyordu. Buraya nasıl gelmişti? Yolunu nasıl bulmuştu?

Kuyuya atladığı andan itibaren gerçeklik algısını kaybetmişti sanki. Ama artık soru sormaktan yorulmuştu. Sadece önündeki gerçeği kabul etmek istiyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ama buradayım."

Kardeşi gülümsedi. "Her zaman risk alırdın."

Yolcu derin bir nefes aldı. "Sen ise her zaman güvenli yolu seçerdin."

"Ve sonunda ikimiz de aynı yerdeyiz," dedi kardeşi.

Bu sözler yolcuu kendine getirdi. Gerçekten de buradaydılar, yan yanaydılar. Ama nasıl olmuştu bu? Bu yer neydi? Gerçek miydi, yoksa sadece zihninin ona bir oyunu muydu?

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu yolcu.

Kardeşi gülümsedi ama cevap vermedi. Sadece elini uzattı. "Gel, sana bir şey göstereceğim." dedi.

Yolcu, tereddütle kardeşinin elini tuttu. Aniden, etrafındaki her şey dönmeye başladı. Ayaklarının altındaki zemin kaybolmuş gibiydi. Bir anda kendilerini başka bir yerde buldular. Çocukluk evlerinin bahçesindeydiler. Eskimiş ahşap salıncak yerinde duruyordu. Bahçenin köşesinde eskiden inşa ettikleri küçük taş kule hâlâ oradaydı. Zaman hiç geçmemiş gibiydi.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu kardeşi.

Yolcu boğazındaki düğümü çözmeye çalışarak başını salladı. "Evet. Burası bizim çocukluğumuz." dedi.

"Her zaman farklı yollar seçtik," dedi kardeşi. "Ama bu, bizi ayırmadı. Senin yolun farklıydı, benim yolum farklıydı. Ama yolların sonunda, hep aynı yere döndük."

Yolcu, gözlerini kapattı. İçinde bir rahatlama hissetti. Hayat boyunca hep farklı olmayı istemiş, farklı seçimler yapmıştı. Ama şimdi, kardeşinin yanında duruyordu. Ve aslında hiç kaybolmamıştı.

Gözlerini tekrar açtığında, her şey bulanıklaşmaya başladı. Çevresindeki dünya sisle kaplanıyordu. Kardeşi uzaklaşıyor, görüntüsü soluyordu.

"Kardeşim!" diye seslendi yolcu. Ama sesi duyulmadı. Bir rüzgâr esti ve her şey yok oldu. Birden, gözlerini açtı.

Hâlâ ormandaydı. Ama kuyu kaybolmuştu. Etrafındaki sis dağılmış, gökyüzü açılmıştı. Yolun sonunda, güneşin ışıkları toprağa vuruyordu.

Yolcu derin bir nefes aldı. Artık hangi yolu seçeceğini biliyordu. Çünkü önemli olan şeyin hangi yolu seçtiği değil, o yolda nasıl yürüdüğü olduğunu anlamıştı.

Ve adım attı.

YEDİ TEPELİ ŞEHİR

Tam olarak beş gün oldu... Koskoca beş gün. Bu kocaman şehirde nasıl geçtiğini anlamadığım beş gün geçti. Bir sürü insan var burada. Kime sorsanız çok işi var, çok yorgun ya da emeklilik hayalleriyle bir ömür geçiriyor. Sabah işe gidiyor, akşam evine dönüyor. Kimse çıkamıyor bu rutin hayattan. Çalışma hayatı denen o şey herkesin hayatını ele geçirmiş. Dönüp sorsanız onlara herkes sabahtan akşama çalışıyor ama kimsenin kazandığı da yetmiyor kendine.

İşte bu karmaşanın beşinci gününde yazmaya başlıyorum bu yazıyı. Kaç gün daha yazarım bilmiyorum. Ama başlıyorum...

Bugün beşinci gün. En başta da söylemişim. Ama o bir giriş olsun istedim ve yaşadığım şeyleri daha detaylı yazmaya karar verdim. Koskocaman bir şehirdeyim. Yedi tepeli şehir deniyor buraya. İstanbul'a yerleştim. Kararımdan pişman mıyım bilmiyorum. Bıraktığım o güzel köyümü, hayvanlarımı, her sabah beni uyandıran horozumu özledim. Her sabah şehirliler gibi alarmla uyanmaya başladığımdan beri kendime gelemiyorum. Oysa ben öyle görmemişim resimlerde. Rengârenk sokaklar, yürüyen mutlu insanlar vardı. Bu yedi tepeli şehirdeki hayatı, bir vapurun güvertesinden o masmavi denizin üzerinde süzülen martılara simit atmaktan ibaret sanmışım. Oysa daha beşinci günden anladım öyle olmadığını o vapurdan inerken. İnsanlar o güzel manzaranın tadını çıkaracağına telefonlarına bakıyorlardı, izlemiyorlardı etrafları. Herkesin bir telaşı vardı. Belki de her gün gördüklerindedir o manzarayı, bilmiyorum. Ama vapurdan inerken birbirlerini itiyor, önce inmeye çalışıyorlardı. Kimsenin birbirine saygısı yok muydu bu şehirde? Oysa benim geldiğim yerde böyle miydi? Herkes birbirini kollardı. Bir yabancıydım koskoca şehrin ortasında, şehri anlamaya çalışan bir yabancı... Neler olacaktı acaba yarın, alışabilecek miydim bu şehrin karmaşasına, insanlarına, ben de onlar gibi birine mi dönüşecektim yoksa?

Altıncı günün sonunda, bu koca şehrin içinde kaybolmuş hissediyorum. Sanki bana bir film gibi geliyordu burası, bazen karmakarışık, bazen ise büyüleyici koskoca bir şehirdi İstanbul. Her sabah beni gürültüsüyle uyandıran bu devasa yer, labirentten farksızdı benim için. Çıkışı bulmak oldukça zordu ama heyecan vericiydi bu labirentte yol almak. Tanışacak çok fazla insan, görülecek çok fazla yer, yaşanacak çok fazla deneyim vardı burada. Bugün bir kez daha dışarı çıktım. Kendimi sokağa attım demek daha doğru olur. Herkes gibi bir yerlere yetişiyormuş gibi hızlı adımlarla ilerleyen kalabalığa karıştım. Ben de onlardan biri olmaya başlamışım artık. Etrafıma bir an bile bakmadan hızlı adımlarla sokaklarda yürüyordum. Yavaşlayıverdim bir anda, etrafımda olup bitenlere, sokaklara, insanlara bakmadan yürümek hiç hoşuma gitmemişti. Farkında olmalıydı her insan yürüdüğü yolların, yanından geçenlerin. Farkında olmadan yaşanacak bir şey değildi bu hayat.

İnsanların yüzlerinde bir telaş vardı ama aynı zamanda bir boşluk. Sanki nereye gittiklerini bilmiyorlardı ama durmaları gerektiğini de unutmuş gibiydiler. Hepsi birer taşıt gibiydi benim gözümde, sadece gitmeye çalışıyorlardı. Gittikleri yolları unutan bu kadar insan, kendilerini de unutmayacaklar mıydı? Korkunç bir şey değil miydi insanın kendini unutmaması, sadece yol almaya çalışması? Durup etrafına bakmayan insanlar, yürüttükleri bunca yolun değerini nasıl anlayacaklardı? Anlamayacaklardı kesinlikle. Peki ya o zaman neden katediyorlardı onca yolu? Yanlarından geçerken attığım her adımda, şehrin farklı kokuları çarptı burnuma. Onlar da fark ediyorlar mıydı acaba bu kokuları, aceleci adımlarıyla öylece yürürken sokaklarda? Bir köşede taze pişmiş simitlerin susam kokusu, bir diğerinde egzoz dumanının boğucu keskinliği... Ne kadar çok tezat vardı bu koca şehirde. Uyum değil, uyumsuzluktu sanki burayı kendisi yapan. Adımlarım beni dar bir sokağa çıkardı. Küçükken bisikletle zar zor gittiğim amavut kaldırımına yola benziyordu burası. Köşede eski bir fırın vardı, camı buğulanmış, küçük pencereci bir yerdik burası. Bir an da olsa geldiğim köyü anımsattı bana sıcak duruşuyla. İçeriden ekmeğin kokusu yayılıyordu. Bir an durup cama baktım. Fırının içinde bir adam, elinde kokuğuyla hamurdan çıkan buharı izliyordu. Gözleri yorgundu ama yüzünde belli belirsiz bir huzur vardı sanki. Belki de bu şehrin karmaşasında kendi sakinliğini bulmuştu, işine tutunmuştu. Belki o da yollardaki aceleci insanlardan sıkılmıştı benim gibi. Sıcacık ekmeğin kokusunda onun için huzur. Yavaş yavaş etrafa yayılan ekmeğin kokusu onun için bu hayat. Orada birkaç saniye durup izledim onu. Sonra arkamdan geçen bir motosikletin ani kornasıyla irkildim ve yürümeye devam ettim. Bir an olsa da başka bir dünyaya gidip gelmişim sanki. Huzura bakmışım küçük pencerenin ardından. Sonra ise koca şehrin gerçekliğine geri dönüvermişim.

Binalar... Bir anda upuzun betonlar dikkatimi çekti. Diğer binalara baktım daha sonra. Bir yanınızda göğe yükselen cam kuleler, diğer yanınızda ise penceresinden sardunya sarkan, sıvası dökülmüş eski evler. Çiçekli olanlar ne kadar da güzeldi. İkisinin bir arada olması başta tuhaf gelse de sanki bu şehirde bir denge kurmuşlardı. Aynı simitten gelen koku ile egzoz gibilerdi. O eski evlerin taş duvarlarına dokunmak istedim. Çocukluğumda köyümüzdeki taş duvarları hatırladım. Oysa buradakiler başka. Yüzeylerinde yılların biriktiği toz ve o tozun altında kalmış hikâyeler vardır diye aklımdan geçirmeden edemedim. Kimler yaşamıştı acaba sardunya sarkan binalarda? Aceleci olanlar olamazlar diye aklımdan geçirdim.

Şehrin içinden geçen bir rüzgâr yüzüme vurdu. Denizden geliyordu. Tuz kokusunu taniyordum. Burnuma dolarken içimde bir özlem uyandırdı. Köyde denize uzak büyümüş olsam da yaz günlerinde gittiğimiz sahili anımsattı. İstanbul'da rüzgâr bile bir şeyleri taşımayı bırakmamış gibi, ağırdı. Yine de durup birkaç saniyelik nefes aldım. Bu şehre alışmayı deniyordum. Sonradan gelen için zordu koskoca şehire uyum sağlamak. Herkes gibi hızlı yürümeyi, bir yerlere yetişmeyi, yolda kimseye bakmamayı öğrenmek. Ama o rüzgâr beni yavaşlattı. Ben hiçbir zaman bu şehrin insanı gibi olamazdım. Yollara bakmadan nasıl yaşadım bu hayatı, nasıl anladım kendimi?

Yedinci gündeydim. Artık bir haftayı devirmek üzereydim yedi tepeli şehirde. Bir süre sonra bir meydana çıktım. Orada insanları izledim. Herkesin adımları hızlıydı ama yolları belliydi. Oysa benimkisi öyle değildi. Şehirdeki bu hareketlilik içinde

kendi adımlarımı yavaşlatıp ne kadar küçük ve geçici olduğumu düşündüm. Burada herkesin bir hikâyesi, bir sebebi var. Ama kimse kimseyi görmüyor. Yeni fark ediyorum bunu. Biliyor herkes aslında nereye gittiğini sanki ama neden gittiğini kimse bilmiyor hâlâ. O meydanın kenarında oturup banklardan birine yerleştiğimde bunu hissettim. Birkaç martı yere inmiş, bir simitçinin önünde toplanmıştı. Sokaktan geçen çocuklardan biri simidini yere fırlattı ve kahkahalarla martıların nasıl kapıştığını izledi. Martılar o küçük ekmek parçaları için didişirken insanlar da durmadan bir yerlere koşturuyordu. İstanbul, sanki sürekli bir kavga yeriydi. Martılar gibi insanlar da kendi ekmeğinin peşinde çırpınıyorlardı. Gün sonunda eve dönmek için tekrar sokaklara karıştım. Şehir karanlığa gömülmeye başlamıştı. Ama buradaki karanlık, köyümdeki gibi değildi. İstanbul'un karanlığını reklam ışıkları ve araç farları yırtıyordu. Sokak lambaları, sarı ışıklarıyla gri kaldırımları yıkıyordu. Ama yine de bir kasvet vardı havada. İnsanlar daha da hızlı yürümeye başlamıştı, geceye yetişmek ister gibi. Geri dönmek istiyordu herkes sabah koşarak çıktığı evine. Bu şehirde yolun kendisi değil, o yolda ilerleyen insanlar anlatıyor sanki her şeyi. Sokaklarda yürüdükçe, insanların içine karıştıkça bunu anlıyorum. Herkesin bir hikâyesi var ama kimse durup hikâyesini anlatmıyor. Herkes yeni şeyler eklemeye derdinde hikâyesine. Ben ise yavaşlamayı tercih ediyorum. Çünkü fark ettim ki bu yedi tepeli şehir, sadece telaşlılar için değil, izleyenler için de var. Yola ilk çıktığımda, kaybolduğumu düşünüyordum. Şehrin karmaşasında bir yabancıydım ve her adımda biraz daha kayboluyordum. Ama şimdi, o ilk günlerin değişiminde geride bırakırken fark ettim ki belki de kaybolmak, kendini bulmanın bir yoluymuş. İstanbul'un hızına ayak uydurmaya çalışırken her anın, her adımın beni biraz daha şekillendirdiğini hissettim.

Bazen kaybolmak, hiç gitmediğiniz bir yere ulaşmak gibi hissettiriyor. Hızla giden bir şehrin içinde, bir an bile duraksamadan, insanların birbirine çarpmadan ilerlediği bir dünyada, ben de bir adım durmayı, etrafı fark etmeyi öğrenmeye başladım. Etrafımı fark etmeyenler öğretti bana bunu. Sadece yavaş gitmeyi değil, izlemeyi de biliyorum artık. İstanbul, her yönüyle karmaşık, her köşesiyle beklenmedik sürprizler sunan bir yer. Ama ben, yol alırken, bir noktada anladım ki şehir beni sadece dışarıda kaybetmiyordu, içimde de bir şeyler kayboluyordu. O kaybolan şeyler, belki de zamanla unuttuğum umutlardı, belki de hayallerimdi. İnsanlardan umudumu kesmeye başlamıştım ama her yeni gün, şehrin içinde kayboldukça aslında bir başka benle tanışıyordum, içinde yaşadığım yeri anladıkça daha da yabancılaşıyordum kendime.

Şehre alışmak zaman aldı. Bazen kalabalıkların içinde kaybolurken, bazen de tek başıma sokakları keşfederken, bana ait olan bir yol olduğunu fark ettim. Herkesin kendine ait bir yolu vardı aslında, fark etmeyi önemli olan. Yolda kaybolmanın aslında bir keşif olduğunu, her kaybolduğumda bir adım daha yakınlaştığımı... Bunu anladığımda, şehre, insanlara, yollara karşı hissettiklerim de değişti. Belki de İstanbul'un bu kadar büyüleyici olmasının nedeni, hem kaybolmaya hem de bulmaya izin vermesiydi. Ne de olsa simit kokusunun içinde egzoz kokusu, beton binaların içinde çiçekli binalar vardı. O karmaşa, o gürültü, bir nevi içimdeki boşluğu da gösteriyordu ama aynı zamanda o boşluğu dolduracak, beni ben yapan şeyleri de. Her adımda şehir daha fazla hissediyorum, adımlarım yavaşladıkça da kendimi daha çok duyuyorum. Şehre gelmeden önce düşündüğüm şeyle buradaki gerçek arasında bir fark vardı, ama belki de o fark, yavaşlayarak, daha dikkatlice adımlar atarak, şehri ve

insanları gözlemleyerek anlamaya başladım. Her yolculuk bir dönüşüm, her kayboluş bir buluş, her yol bir başka benliğe açılan kapıydı. İstanbul, sadece gittiğim bir yer değil, aynı zamanda kendimi yeniden bulduğum bir yer hâline geldi. Şimdi, adımlarımın izlediği yoldan değil, o yolun bana kattığı değişimden bahsediyorum. Bazen bir yere ulaşmak, sadece oraya varmak değil, o yolda geçirdiğiniz zamanı nasıl geçirdiğinizle ilgilidir. İstanbul'un sokaklarında kaybolmuşken aslında kendi içimde bulduğum şeyle, yolculuğum sona ermiyor. Bu yol, her yeni adımda biraz daha derinleşiyor, her yeni köşe, her yeni sokak bir başka keşfi vaat ediyor. Beni burada, bu kalabalığın içinde, bir adım daha yavaş, bir adım daha dikkatli olmaya iten şey, aslında İstanbul'un bana sunduğu bu yolculuk...

İstanbul, sadece bir şehir değil, aynı zamanda bir aynaydı; kaybolurken kendimi bulduğum, hızla ilerlerken durmayı öğrendiğim bir yer. Her sokakta, her adımda bir parça buluyorum kendimden. Bu karmaşanın içinde, hayatın özünü anlamanın sadece yetişmekle değil, durup fark etmekle mümkün olduğunu anladım. Şimdi biliyorum ki yollar, sadece bir yere götürmez, aynı zamanda insanın kendine dönmesini sağlar. Bazen kaybolmak en büyük keşiftir.

Ece Naz GARİP

Şişli Terakki Vakfı Tepeören Anadolu Lisesi

YOL YORGUNU

Yetti artık kardeş, haddi aştık. Götür beni, gidelim. Ama gitmeden önce izin ver, iki kelam edeyim.

“Biz yaşlılar ağlamayız, gözyaşlarımız sözlerimizden akar.” demişti çocukken tüplü, külüstür televizyonumuzdan izlediğim dizideki bir karakter. Şimdi anlıyorum bunun ne denli gerçek, ne denli fevkalade bir replik olduğunu. Yaşarken tuttuk kendimizi; çocukken ne zaman ağlasak kızdılar, büyüdük, “Ağlamak zayıflıktır.” dediler, alay ettiler, kemale erdin mi gözyaşlarımı haram kıldılar. Bu kadar birikmişliği ne gözyaşı ne söz ne de yazı paklamaz ama izin ver, en azından bir defa deneyeyim be kardeş.

Çok, çok sıradan yaşadım. Herhangi bir insanın hayal edebileceği en herhangi bir insandım. Başkalarının yaşamındaki figüran olmaktan öte gidemedim.

Risk almaktan kaçındım, hatta risk denen şeye o kadar uzak kaldım ki onun varlığını unuttum. Hata yapmak, boşluğa düşmek hep ölümden beter, sanırdım. Değilmiş

meğer... Risk almaktan, boşluğa düşmekten, hatta ölümden daha da beter şeyler varmış bu hayatta. Geç fark ettim. Hani Cahit Sıtkı demiş ya: “Gökyüzünün başka rengi de varmış./ Geç fark ettim taşın sert olduğunu./ Su insanı boğar, ateş yakarmış./ Her doğan günün bir dert olduğunu./ İnsan bu yaşa gelince anlanmış.” diye... İşte, şair çok doğru demiş. Yaşamaya öylesi geç başladım ki torunlarıma bana ayıp olmasın diye oflayarak dinledikleri askerlik anılarımdan ya da dedemden duyduğum uydurma masallardan başka anlatacak hiçbir şeyim olmadı. Meğer yaşayamamış olmak her şeyden betermiş. Cahillik işte kardeş. Bilemedik.

Pişmanlıklarım çoktur, mutluluklarımdan da çoktur. Bilirim pişman olmadan yaşanmaz ama bu kadar pişmanlıkla da yaşanmıyor ki! Her gece iki büklüm, dört dönüp maziye düşünmenin, yaptıklarından duyduğum pişmanlığın, yapamadıklarından hayıflanmalarının boğazına boğazına taşmasının verdiği yorgunluğu, çaresizliği yaşamadan bilemezsin kardeş. Bilemezsin.

Çocukken mutluyduk, kaygısızdık. En azından öyle olduğumuzu söyleyip durdular bize. Biz de hep öyle bildik. O yüzden en büyük özlemi hep çocukluğumuza duyduk. Sokakta top oynayıp salçalı ekmek yediğimiz, belki tekdüze ama keyifli günlere... En büyük derdimizin daha çok misket kazanmak, ezandan önce eve girmek olduğu o günlere... Sıradanlık olağandışılık idi o zaman. Farklı olmak, çıkıntılık yapmak daha makbuldü. Şimdilerde topluma sığmak için didinip duruyoruz; varımızı, yoğunumuza buna harcıyoruz. Bizden farklı birini görünce etiketini yapıştırıveriyoruz. Çok körüz be kardeş... Çok körüz.

Bazıları onuru için yaşar. Çok imrenirdim onlara. Ben para için yaşadım. Kendimce sebeplerim vardı tabii. İki ayda değiştirdiğimiz üç ev misal. Ya da kesilen elektrik, doğalgaz. Ödenememiş okul taksitleri... Karının, çocuğunun hayal kırıklığını esirgemediği bakışlarının altında ezilirken patronunun söyledikleri, hakaretleri gelmediyse hiç gözünün önüne, o bunalmada birkaç damla süzülmediyse yanaklarından, anlayamazsın kardeş. Anlayamazsın.

Okuyamadım ben. Okutmadılar. Sessiz sakindim, öyle etliye sütlüye karışmazdım pek. O sebepten babam beni isteksiz sanmış olacak, okuma yazmayı söküp dört işlemi öğrendiğimde aldı beni okuldan. Karşı çıkamadım. Meğer isteksizliğimden değil boyun eğeceğimi bildiğinden çekinmemiş bundan. Bir matbaası vardı o dönem. Emek Matbaa. Orada bana bir iş verdi; geceleri sabahlara kattırır, çalıştırdı. Pestilimi çıkarırdı kardeş, hiç acımadı.

Oradaki son yıllarımda daha çok çalıştığımı söyleyerek eve sekizden sonra gitmeye başlamıştım. Babam saat altı vurunca çıkar önce caminin, sonra evin yolunu tutardı. O gidince etrafı toparlar, siler süpürür, dükkânı kapar, kendimi sokağa atardım. Küçük yerdı bizim orası. Karşıda bir terzi dükkânı vardı. Üst katında da onlar ailece otururdu. Anası, babası, iki küçük kardeşi... Akşam ezanına kadar dükkânın önünü meskenim bellerdim. Ezandan sonra sessizce evden çıkar, arkadaşına gidecek gibi elinde pasta, böreklerle yürümeye başlardı. Evin kapısında karaltısını görür görmez kalbimi zaptedemezdim. Zavallım asla yerinde duramaz, sağa sola kaçar, beni nefessiz bırakıncaya değin kuş gibi çırpınır dururdu. Başım önüme eğik, uzaklaşmasını beklerdim. Mesafeyi yeterli görünce öksürüp haber verirdi. O vakit kalker, yürümeye başlardım. Sokaktan çıkana kadar karşılıklı

kaldırımlarda yürüyerek sabırsızlanırdık. Varlığıyla mutlu olurum. O yolun karşısındaki kaldırımda yürüyüşü bile huzur verirdi.

Ezandan sonra bizim orada sokaklar boşalırdı. Yine de bir gören olur korkusuyla bakamazdık birbirimize. Sokağın bitiminde bir park vardı. Ağaçların en sık olduğu yerdeki bank bizimdi. Rüzgârın yapraklara vurup çıkardığı uğultuya bayıldığından bir bahar akşamı o bankı bizim ilan etmişti. Orada saatimiz doluncaya kadar oturur, onun getirdiklerini yiyerek muhabbet ederdik. Muhabbetin en koyu anında bakışlarımız birbirine değince çekinir, can havliyle ayırırdık o bakışları birbirinden. Hakkımızda onca şeyi bilirdik fakat böyle de utangaçtık.

Saatlerin nasıl geçtiğini anlamadan vaktimiz dolardı. Sanki hiç tanışmamış, konuşmamışız gibi yalnızca küçük, buruk birer gülümsemeyle vedalaşırdık. Önce o çıkardı parktan sonra ben... Evine kadar başım önümde ama tetikte, karşı kaldırımdan geçerken ederdim ona. Her an başına bir şey gelecek ve ben orada onunla olmama rağmen onu kaybedecekmiş gibi endişeye düşer, evin kapısından girerken kaşımın altından attığı kaçamak bakışla rahatlardım. Belki gençtik ama sevdalıydık birbirimize. Çok mutluyduk, çok...

İnsan güzel giden şeylere hep bir çomak sokar ya bir gün dayanamadım babamın dükkândaki odasına daldım. "İste onu bana!" dedim. "Ne olursun, kulun kölen olayım iste!" Babamın elinde bir kâğıt vardı. Dediğimi duymamış gibi, hiç istifini bozmadan gözünü düzeltti. "Yeni kâğıtlar var. Şunları Zeki Usta'ya götürürver." Hayatımda ilk kez o gün babama sesimi yükselttim. "Baba ne kâğıdı? Duymadın mı beni?" Gözünü kâğıttan ayırmadan konuştu. "Duydum." "Duyduysa bir cevap verir insan. Yalvarırım baba! Ne olur iste!" Bir süre sessizliğini koruduktan sonra konuştu. "Olmaz."

O gün babamla büyük bir kavga ettik. Ben sürekli niçin olmaz, dediğini sordum fakat o yalnızca bağırdı. Amaçsızca... Bir sebebi yoktu. Mutlu olmamı istemiyordu. Bir baba, oğlunun mutluluğunu kiskanıyor, mutsuz oluşundan haz alıyordu. Adil değildi, kardeş. Babamın benim babam olması, adil değildi.

O akşam parka ilk kez isteksiz gittim. Boğazıma bir yumru oturmuş, gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Elbette fark etti halimi. "Yorgunluktan." dedim, inanmadı. Ben de anlattım olan biteni. Şaşırmadı. Nedendir şaşırmadı. Sordum, "Biliyordum." dedi. "Nasıl?" dedim, elimi tuttu. Aylarca, yıllarca bakmaya utandığım kadın elimi tuttu. Gözlerinin yeşil olduğunu o gün öğrendim. "Şaşırmadım, biliyordum. Çünkü aşıklar hiçbir zaman kavuşamamıştır. Kays çöllere düşüp Mecnun olmuştur Leyla için, Ferhat dağları delmiştir Şirin için yine de kavuşamamışlardır. Biz bir sokak yürümüşüz. Çok mu?" Gözleri dolmuştu. Bütün bunları söylerken dudakları titriyordu. Aşıklar kavuşamazlar ve acı çekerek ayrılırlar. Ama ben senin acı çekmene dayanamam." Derin bir nefes aldı. "O yüzden vazgeçelim. Bizim için aşkımdan vazgeçelim." Elleri soğuktu. O kış akşamından daha soğuktu. Haklıydı. Dünya üzerindeki herkesten daha haklıydı. Güzeldi. Her şeyden daha güzeldi. Çok güzeldi. Muhteşemdi...

Sonraki gün dükkâna gidip sudan sebepten kavga başlattım. Babamın eli ağırdu. Kûfür lügatı kallaviydi. Kovdu beni. "Deyha yollar!" diye bağırdı arkamdan. Defalarca. Eve gidip eşyalarımı topladım. Gücüme gitmedi hiçbir söylediği. Bunlar

olmasa gitmeme izin vermeyeceğini bildiğimden başlatmışım o kavgayı. Evden bir hışımla çıktım, otogara vardım. İstanbul'a giden ilk otobüse bilet alıp kaçtım oradan. Ya da ondan, bilmiyorum.

Bir iş, bir de bodrum katta bir daire buldum kendime. Yıllarca yalnız başıma bomboş, ruh gibi yaşadım. Gün geçtikçe unuttum onu. Önce gözlerini, sonra yüzünü daha sonra sesini. Ona dair her şey, yolda görsem tanımayacağım kadar silikti. O günlerde şunu anladım: Aşk kısa süreli bir sevdaydı. O sevdayı büyüten de, mahveden de aynı kişilerdi. Peşinden koşunca kırdıkları parçaların bir araya geleceğine inandıkları için hayal kırıklığına uğruyorlardı. Aşkın sonu hiçbir zaman mutlu bitmezdi ve tadında bırakılmazsa çok can yakardı. Biz tadında bırakmayı başarmıştık. Daha fazlası elimizden gelmezdi. Parçaların peşinden koşmamıştık ve işte acı çekmemiştik. Birbirimize olan saygımızı yitirmeden hayatımızın en mutlu günlerini geçirmiş, yaşamaktan bunaldığımızda, ihtiyaç duyduğumuzda sığınabileceğimiz bir kale inşa etmiştik. Kendimiz için bizden vazgeçmiş olsak da o kaleyi korumuştuk. Yaşadığım süre boyunca tek pişmanlık duymadığım kararımıdır. Kararımızdır.

Bir gün annemden gelen bir mektupla yeniden bütün düzenimi arkamda bırakarak eve döndüm. Babamı kaybetmiştik. Kalp yetmezliği... Kalbinin yetmediğini bana sorsalar ben de söyledim. Tecrübelerime dayanarak tanısını henüz beş yaşında koymuştum onun. Cenaze işlerini amcam üstlendi, tek miras olan matbaayı da eğer ben de istersem birlikte idare etmek istediğini söyledi. Amcamın babamla kardeş oluşuna hep şaşırıyışımıdır. Bana kalırsa içlerinden biri evlatlıktı.

Cenazede gözlerim istemsizce onu aradı. Oraya ayak bastığımdan beri görmemişim onu. Dükkâna gidiyor, akşam ezanını bekliyor, saatlerce kapısını gözölüyordum. Bir daha bir araya gelemeyeceğimizi bilerek yapıyordum tüm bunları. Merak ediyordum. Yüzünü, göz rengini, sesini...

Babam olmadığı için her şey daha rahattı. Annem kendini toparlamıştı ama benimle konuşmuyordu. Sabah o uyanmadan çıkıp dükkâna giderdim. Akşam yemeğinde aynı masada, karşılıklı oturamıza rağmen ağzını bıçak açmazdı. Fakat bir gün beni kapıda karşıladı, ceketimi çıkarmama yardım etti, terliklerimi ayağımın önüne koydu. Bir tuhaflık olduğu belliydi. İçeriden fasulye kokusu geliyordu. En sevdiğim yemek... Masaya, her zamanki yerlerimize oturduk. Yemeğin ortasında annem konuşmaya başladı. "Falancanın ortanca kızı vardı, Ayten. Bildin mi?" Hayal meyal hatırlıyordum. "Çok hanım, helal süt emmiş, güzel bir kız." Lafı ağzında dolandırmasından konunun nereye gittiğini anlamıştım. "O ne yapıyor?" dedim, söyleyeceklerinin devamını beklemeden. Onunla benim aramdaki aşkı bir tek annem biliyordu. Bir akşam eve geç gittiğimde telaşlanıp babama söylemekle tehdit ederek anlattırıştı her şeyi. Kimi kastettiğimi biliyordu. Yüzü düştü. Kinayeli bir ifadeyle cevapladı sorumu. "Evlendi. Bir oğlu vardı en son. İstanbul'a taşındılar kocasıyla. Üküsüdar mı ne dedilerdi." Düzelttim. "Üsküdar." Yıllarca yaşadığım yer. Onun sesini, yüzünü unutarak, serseri bir ruh gibi yaşadığım yer. Meğer bizim kendimizi feda edip aşkımla inşa ettiğimiz kaleimiz orasıymış kardeş. Çok yakınımsı.

Ayten'le evlendim. Falancanın kızı Ayten ile. Ona inat olsun diye sanma. Aksi bir sebep olmadığından... İki kızımız oldu. İkisine de anneleri ne istediye o adı koydum. Onun adını değil. Onun da oğluna benim adımla koymadığına eminim. Filmde değildik. Hayattaydık, yaşıyorduk ve bu geleceği biz seçmiştik.

Onunla geçirdiğim günlerde içimde bir ağlayan durmadan grl grl akmış, bana kendimi kudretli hissettirmişti. Hiç unutmam, bir gece “Dünyayı yerinden oynatabilirim.” diye bile düşünmüştüm. Belki dünyayı oynatabilirdim de ama ayrılmamıza mani olmaya gücüm yetmemişti işte. Babamla sudan sebepten kavga başlattığım o gün, otogarda otururken o ağlayanın kuruduğunu fark etmiştim. İçindeki yosunlar dahi szlmş, balıklar ölmüştü. Bir tek damla su yoktu. Bir daha hiç su dolmadı o ağlayana. Ne Ayten’leyken, ne de kızlarımılayken... Yine de ben babam gibi bir baba yahut eş olmamak için çok uğraştım. Ne kadar başarılı oldum, bilemem ama çabaladım. Hayatım boyu belki en çok bunun için çabaladım.

Velhasıl bitecek işte. Onunla evlenmiş olsaydım da bitecekti; babam iyi bir insan, iyi bir baba olsaydı da bitecekti; ben okusaydım da, İstanbul’a kamasaydım da, o gün annem benim için fasulye pişirmemiş olsaydı da bitecekti. Ben ne yaşamış olursam olayım her halükarda şimdi, seninle bu yolda yryecektim kardeş. Yolun başından sonuna kadar olan kısmı yalnızca ben umursayacaktım. Geri kalanlar için başı ve sonu bir günlük bir önem arz edecekti. Meğer buralarda kanun buymuş kardeş. şimdi anladım.

Ben anlatacaklarımın sonuna gelirken sanıyorum yolun da sonuna geldik artık. Yine de sağ ol. Beni bu kadar uzun süre dinleyen ilk kişisin. Yetti artık. Bu yol beni çok yordu. Götür beni kardeş, gidelim.

YOLUN SONU

Kaya, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte evinin kapısını arkasında sessizce kapattı. Yolda yalnızdı, ancak içindeki yalnızlık, daha önce hiç bu kadar anlamlı olmamıştı. Bir yandan, kaybolmuş hissettiği geçmişinin yükünü sırtında taşıırken, diğer yandan bu yolculuk, kendisiyle hesaplaşmak, belki de kendisini yeniden bulmak için bir fırsattı. İçinde bir boşluk vardı, yıllardır hissettiği ama adını koymadığı bir şey. Hep başkalarının hayatlarını yaşamıştı: Annesinin, babasının, arkadaşlarının... Herkesin istediği Kaya olmuştu. Ama şimdi, bu yolculuk, kendi yolunu keşfetme fırsatını sunuyordu. Gerçek Kaya kimdi? Ve yolculuğu onu nereye götürecekti?

Haritayı açtı. Eskimiş kenarları yıpranmış olsa da bu eski harita işlevini yerine getiriyor ve Kaya'yı bilmediği bir yere doğru götürüyordu. Bir varış noktasından ziyade, belki de bir iç yolculuktan çok daha fazlasıydı bu. Yolda yürürken, her şey yabancıydı; kasabalar, köyler, yüzlerce yıl önceden çıkmış gibi görünen taş yapılar, tek tük gördüğü insanlar. Kaya, her adımda bir şeyler kaybettiğini hissediyordu, ama kaybolduğu şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Sadece bir boşluk, bir sessizlik. Bir hafta sonra, sonunda beklediği yere ulaşmıştı. "Yolun Sonu" yazan büyük bir tabela vardı. Kaya durakladı, derin bir nefes aldı. Yolun sonu... Ama son nedir ki? Bu kadar yolu yürüdü, bu kadar zorluğu aştı ve şimdi mi sona gelmişti? Sadece bir tabela mıydı, yoksa gerçekten de bu yolculuğun sonu muydu? Bir tekne vardı, küçücük ve eski. Üzerinde yaşlı bir adam oturuyordu. Adam, Kaya'nın yaklaştığını fark ettiğinde başını kaldırıp ona gülümsedi. Kaya, adama doğru adım attı ve "Bu yolculuk burada mı bitiyor?" diye sordu. Adam gülümsedi. "Burası, yolun sonu değil. Burası, bir dönüm noktası." Kaya, anlamadı. "Bir dönüm noktası mı? Burada ne var ki?" Adam, teknesinin dümenine dokundu ve hafifçe başını eğdi. "Burada bir son yok. Yolculuk devam eder. Gerçek yolculuk, başladığı yerden daha fazla yol almayı göze almaktır. Kendi iç yolculuğuna başlamak için her zaman bir fırsat vardır." Kaya, adamın sözlerini düşündü. İçindeki boşlukla dolan her adım, onu biraz daha keşfetmeye zorlamıştı. Ama son, bir başlangıç mıydı? Yolculuk, her adımda insanın kendine dair yeni bir şeyler bulması mıydı? O an, Kaya bir şey fark etti: Yolun sonu, aslında her zaman bir başlangıçtır.

Tekne, sessizce suya doğru kaymaya başladı. Kaya, adamın yanına oturdu ve birlikte uzaklaşırken, her şey yavaşça değişiyordu. Başlangıçtaki korku, kaybolmuşluk hissi yerini yeni bir güven duygusuna bırakmıştı. Yolun sonu, gerçekte ona hiçbir zaman ait olmayan eski hayatının sonuydu. Ve bu, yeni bir hayatın başlangıcıydı. Tekne suya doğru ilerlerken, Kaya, kendine doğru bir yolculuğa çıktığını fark etti. Zihninde, yıllardır birikmiş tüm korkuları, kaygıları ve geçmişin izlerini geride bırakıyordu. Gerçek yolculuk, yalnızca dış dünyada değil, içinde başlıyordu. Yolun sonu, artık sadece bir yer değil, bir anıydı. Kaya, içsel bir huzurla gülümsedi. Yolculuk, aslında başladığı yerden çok daha fazlasıydı. O an, her şeyin başladığını hissetti. Ve Kaya, artık yolun sonunun ne anlama geldiğini biliyordu: Bir sona ulaşmak değil, her adımda yeniden doğmaktı.

PENCEREDEN

Bazen izler sadece insan, tek çaresi izlemektir çünkü. Hayata sadece tek bir pencereden bakar, güneşin doğuşunu sadece o pencereden görebilir, tek bir açıdan, tek bir yönden.

Nankördür de bazen, hani derler ya bir şeyin değeri sadece kaybedilince anlaşılır, hayatta bu değil midir zaten, kaybedersen ve özlersin...

Aylar, haftalar, günler geçip gidiyor. Bazen güneşin yakıp kavuran sıcaklığı vuruyor yaşlı adamın penceresine, bazen kızgın yağmurların sert sesi, bazen neşeli çocukların kahkahaları, bazen rahatsız edici araba kornaları. Fakat yaşlı adam ne arabalara kornaya basmayın diyebiliyor, ne çocuklarla beraber kahkaha atabiliyor ,ne yağmurda dışarı çıkıp yürüyebiliyor, ne de o güneşin altında serin bir yer arayabiliyor. Tek yapabildiği beyaz çarşafılı yatağından sadece gözleri ile akıp giden yolu izlemek. Yaklaşık bir yıl önce eşinin mezarının ziyaretinden dönerken hız sınırının 60 olduğu bir yolda 180 hız ile giden bir sürücü yüzünden hayatının belki de son yılını felçli olarak geçirmek zorunda kalmıştı adam. Ameliyatına giren doktorlar bile kurtulmasının imkansız olduğunu düşünmüştü fakat yaşlı adam mucizevi bir şekilde hayata geri dönmüştü. Çok düşünmüştü aylarca, ne günah işledim de açtım o gözlerimi diye. Kader işte ,hikayen bitmedikçe bu dünyada o nokta bir türlü konmuyordu. Eskiden her şeyde en iyisi olduğunu, kimseye ihtiyacı olmadığını düşünen biriyken şimdi bir yatağa mahkum ve hastanenin görevlendirdiği bir bakıcıya muhtaç kimsesiz bir adamdı. Koskoca dünyada yapayalnız ak sakalla bir adam. Zaten en çok da beklenmedik yerden sınıyor ya insan.

Yine serin bir sonbahar sabahı turunculaşmış yolun ortasında ip atlayan çocukları izlerken dikkatini kenarda tek başına oturan 7-8 yaşlarında bir kız çocuğu çekti. Onu ilk defa buralarda görüyordu. Küçük kız kaldırım kenarından elinde peluş bir ayıcıkla sessizce ip atlayan çocukları izliyor fakat onlarla oynamak istediğini söyleyemeyecek kadar çekiniyordu. “Ah” dedi yaşlı adam içinden” kalkabilseydim şuradan tutardım kızcağızın elinden, götürürdüm çocukların yanına, bir güzelda oynatırdım” diye düşündü. “ E tabi sadece düşünürüm, neyime benim çocuk oynatmak, daha tek başına kafamı bile çeviremiyorum. Ey gidi günler ey, zamanında mahallenin en ağır yüklerini en tepelere çıkarıverirdik şimdi tek bir parmağımızı zor oynatıyoruz. Ah bu zaman yedi bitirdi bizi. Hatun olsaydı şimdi olur muydu böyle Allah’ım, sen bana yardım eyle, acımı dindir, hatunumun da mekanını cennet eyle.” Kendiyle konuşan adamın sol gözünden acı bir damla dökülmüş fakat daha sonra diğerleriyle oynayan küçük kıızı gördüğünde yüreği hafiften ferahlamıştı. Birkaç dakika sonra yaşlı adamın bakıcısı gelip rutin işlerini halletmiş, yaşlı adama yarım saat sonra yemeğini getireceğini söyleyip odadan çıkmıştı. Oysaki yaşlı adam şimdiden çok acıkmıştı fakat konuşamadığı için bakıcıya bunu anlatamamıştı. Günler geçtikçe yaşlı adam hem üzüntüden hem de hareketsizlikten daha çok çöküyor ve son günlerini yaşıyormuş gibi hissediyordu. Eskiden ne namaz kılar ne de dua ederdi; fakat son bir yıldır her günü Allah’a dua ederek ve önceki hayatına şükür ederek geçiyordu. Biraz geç de olsa.

Yaşlı adam bir gün akşam vakti penceresinden yağın yağmuru izlerken önündeki yoldan genç bir çiftin geçtiğini gördü. Genç kızın elinde bir çiçek buketi, diğer eli oğlanın koluna bağlı bir şekilde parmağındaki yüzüğe bakarak yürüdüğünü görünce aklına eşine ettiği evlilik

teklifi geldi. Bundan tam 50 yıl önce gizlice evden kaçtığı sevdiği ile birlikte yağın yağmurun altında yürürken bir anda onu şaşkına uğratarak önünde diz çökmüş ve evlenme teklifi etmişti. Çok mutluydular o zamanlar rahmetli eşiyile beraber; kalabalıkta birbirlerini gizlice sever fakat yalnız kaldıklarında asla saklamazlardı birbirlerine olan sevgilerini.

Gençler önünden geçtikten sonra sonlarının onlar gibi olmaması, ömür boyu sağlıklı ve mutlu bir şekilde yaşamaları için dua etti.

Günler geçiyor, akrep ve yelkovan durmak bilmiyordu; Fakat yaşlı adam için zaman kavramı aylar öncesinden son bulmuştu. Ne akrebin önemi vardı onun için ne de yelkovanın. Yaşlı adamın çocukluğundan beri en büyük hayali pilot olup farklı ülkeleri görmek, o ülkelerin tarihini daha yakından tanımaktı. Ne kadar çok istesede maalesef ki maddi geçimsizlikler yüzünden ilkokulu bile zor bitirmişti. Rahmetli eşiyile de beraber vefat etmeden önce yaptıkları sıcak çay eşliğindeki sohbetlerinin vazgeçilmez konusuydu hayalleri. Penceresinden her baktığında ne zaman bir uçak görse içi kıpır kıpır oluyor, heyecan basıyordu bu yüzden.

Hem hayyallerini, hem eşini hatırlatıyordu ona uçaklar. Lakin hayallerini içine eşinide toprağa gömmüştü, uzun zaman önce.

Bir ay geçtikten sonra yaşlı adam artık iyice çökmüş, gözlerini bile açamaz hale gelmişti. Kulakları zor duyuyor, penceresinden yolu izleyemiyordu. Son anları olduğunu anladığında artık eskisi kadar karamsar, mutsuz ve acılı değildi. Belki mutluydu hatta; eşinin yanına geç bile kaldığını düşünüyordu.

İki gün sonra yaşlı adam ömrü boyunca yaşadıklarını, pişmanlıklarını, keşkelerini, ve iyikilerini düşünerek hayata gözlerini ebedi olarak yumdu. Cenazesini kaldırdılar, yaşlı adamı toprağa, eşinin tam yanına gömdüler. Mahallenin teyzeleri yaşlı adam için helva kavurdu ve son olarak arkasından dualar okundu.

Yıllar sonra ellerinde çocuklarıyla bir çift, yaşlı adamın ve eşinin mezarının önünden geçerken çok bakımsız olduğunu gördüler bu yüzden toprağı temizleyip çiçek ekmeye karar verdiler. Önce yabancı otları toplayıp toprağı havalandırdılar, daha sonra yeni toprak ekleyip rengarenk çiçekler ektiler, en sonunda da yaşlı adama ve yanındaki eşine dua ettiler. Yıllar önce yaşlı adamın onlara ettiği dua gibi

YOLCU AYNA

Gözlerimi açtığımda embyaz bir odayla karşılaştım. Yerde yatırıyordum. İnsan gölgesi siyah olur yahut kararlı değil mi? Burada gölgemin olup olmadığı meçhul, pek seçilecek gibi değil ama onun orada yanımda olduğunu biliyorum. Yattığım yerden doğruldum. Ben mi doğruldum yoksa bu beyaz oda mı düzeldi? Bir anda gözlerim bir sokak çocuğunun tek neşesi olan o özenle boyanmış topaçın bir telaşla etrafındaki kişilerin ilgisini sürekli kendi üstünde tutmak için dönmesi gibi turlamaya başladı. O topaç gibi heyecanlı, o topaç gibi bir yandan neşeli fakat korkarak dönlüyordu gözlerim. Dönen gözlerimi o fevkalade hızdan kurtarmak için ellerimle kapatmaya çalıştım fakat kollarım yerinden kalkmadı. Sanki burada zaman durmuş gibiydi. Peki zaman mı durmuştu yoksa ben mi? Tamamen doğrulduğumda bir ayna ile karşılaştım. Aynaya yaklaştım, yaklaştıkça bunun bir kapı olduğunu fark ettim. Tabii fark etmemle etrafıma bakındım. E, kimsecikler yok burada? Ufacık bir çocuk gibi içimde merakın beraberinde getirdiği karışık duyguların verdiği kuvvetle kapıyı açtım. Karşımda uçsuz bucaksız bir yol. Yolun üstüne ufak ama mesafeli, benzer ama birbirinden oldukça farklı çizgiler, bu çizgiler üzerinde galiba.. Yok galiba değil kesin ve net bir şekilde her birinde birbirinden değişik işlemeli, herbiri birbiri gibi görünen ama oldukça farklı birer el aynası vardı. Meraklı bir şekilde yürümeye başladım. Tabii etrafı incelemeyi de unutmadım. Kendimi hiç olmadığı kadar neşeli hissediyordum. Sadece neşeli bir şekilde değil, kıpır kıpırdım, kendimi bir çocuk gibi hissediyordum.

Yolun ilk çizgisine vardığımda eğildim. Çizgi o kadar beyazdı ki ona yeni doğmuş günahsız bir bebek diyebilirdiniz. Yanındaki ayna da bir o kadar füzüzandı. Cıvı cıvıldı. İçi içine sığmıyordu fakat bitab düşmüştü. Hiç kullanılmamış, camı daha önce hiçbir parmak iziyle karşılaşmamış ya da çizilmemişti. Daha çok yeniydi. Bu ayna saf gümüşten yapılmıştı ve kısa bir sapı vardı. Sapı biraz özensiceydi, bir ustanın elinden çıkmadığı barızdı. İşlemesinde ufak tefek hatalar vardı. Denenen papatya motifi çok çaylakçaydı. Tutmamıştı, şeklinde belirgin bir kayış vardı. Ayna bembeyaz olan odayı bir anda nur ışıklarla yansıtmıştı gözlerime. Aydınlık ışıklarla beraber kulağıma bir takım kuş cıvıltıları gelmeye başladı. Yeşil... Etraf yeşillendi, hoş bir koku uğradı burnuma. Burnumun direği sızladı bu kokuyla. Mis gibiydi. Meltem esti çehreme. Çok hoş, epey tatlı bir esintiydi. Saçlarım bu meltemle uçtu, bunu kıskanan kirpiklerim ise hafif bir nazla kırıştı göz kapağımda. Kendimi oldukça hafif, tasasız ve de sanki yeni doğmuş gibi hissettim. Velhasıl aynada o şekilde yansıttı beni. Cildim parıl parıl, bir bebek edasıyla parlıyordu. Yüzümden kocaman bir gülücük vardı. Saçlarım parlaktı, sarı gibiydi, gözlerimse masmavi. Gençlik duygusuyla mest olmuş bir şekilde ilerledim ve ikinci çizgiye vardım.

İkinci çizgiye varmamla elimdeki aynanın sapı bir anda aynanın cam kısmından ayrıldı ve cam yere düştü. Aynam artık kırılmıştı fakat sapını saklamayı tercih ettim

gereksizce. İkinci çizgiye gelecek olursak bu çizgi hala beyazdı fakat eskisi kadar parlak değildi. Olsun yine de oldukça güzeldi. Eğilip yeni aynayı aldım. İlk ayna daha sakın bir enerjeye sahipti. Yeni olma ve öğrenme duygularının ağırlığıyla sakindi fakat bu ikinci ayna daha kıpır kıpırdı. Yerinde duramıyordu. O kadar hareketliydi ki ben ona odaklanmama rağmen yetişemiyordum. Sapı ilkinde kıyasla daha uzuncaydı. Bu ayna metal-gümüş karışımından yapılmıştı. Saf gümüş değildi. İlk aynaya kıyasla işçiliği daha iyiydi. Bu sefer karşımda bir hayat ağacı motifi vardı. Ağacın dallarında ince inci kakmaları vardı. Bu yürek isteyen bir hamleydi. Çünkü zamanla bu inciler yıpranabilir, düşebilir ve deseni bozabilirdi. Eğer iyi yerleştirilmezse simetrik olarak da bozuk olurdu bu yüzden inciler usta zanaatkarlar tarafından kullanılırdı. Bu aynanın simetrisi besbelli bozuktuk. Bir ustanın yapmadığı belliydi. Demek ki aynayı bu zanaatte çaylak biri yapmıştı. Bu çaylak büyük ihtimal ilk eserine göre olan gelişmesini kendi nezdinde müthiş bir gelişim olarak değerlendirdiği için bu aynasında gayet cüretkar bir denemede bulunmuş ve açık bir şekilde sınıfta kalmıştı. Aynanın yansıttığı şey net bir şekilde heyecan ve coşkuydu. O coşkuyu ta içimde hissettim. Bu; keşifçi, maceracı ve pek de farkındalığı olmayan bir duygu kalabalığıydı. Aynanın bu sefer yansıttığı şeyler ilk aynaya göre çok farklı değildi. Hava hafif karanlık, akşamüstü saatleri gibiydi. Bu sefer bir sokak var beyaz oda ve yolun yansıması olarak. Bu sessizliğin içinde bir sürü çocuk sesi. Kız erkek demeden herkes bir avazdan bağırıyor. Bazılarının elinde salçalı ekmekek var, ısırmışlar. Bazıları bitirmiş ağızlarının kenarındaki salçalarla top oynamaya devam ediyorlar. Birinin annesi bağırıyor öte yandan. Karmakarışık fakat oldukça güzel bir duygu. Hava iyice kararınca o ezan sesi doluyor kulağıma. Bu sefer ilk aynadan farklı olarak net olmasa da hareket ediyorum camda. Bir eve giriyorum bu sefer anne yemeği karşılıyor beni. Buram buram salçalı yemek kokusu.. Annem diyor hemen ellerini yıka, yemeğini ye ve ödevlerini yap.. Pekala anlaşılıyor burada o çocukluğun hoşluğu. Hafif özlemle beraber gelen yüzümdeki buruk gülümsemeyle üçüncü çizgiye ilerliyorum yolunda.

Beyaz yol yine bir çizgiye ulaştırıyor beni. Bu çizgiye vardığımda yine aynam kırılıyor. Bu sefer ilkinde göre daha sert bir şekilde. İlk olarak aynanın camı çatlıyor. Ardından üstündeki inciler tek tek düşüyor ve en sonunda sadece aynanın sapı sağlam kalıyor üstünde sadece tek bir inciyle. Üçüncü şerit beyaz değil artık saflığı bozulmuş. Diğerleri tam bir çizgiyken bu oldukça soyulmuş. Rengi beyazdan griye kaçmış. Kafamı yana çevirdim. Ayna bu sefer şeridin yakınlarında değil, uzak bir köşeye saklanmış benden kaçmaya çalışıyor sanki. Aynayı elime alıp baktığım zaman bu sefer burhan görüyorum. Yorgun, bıkkın, asabi, kafası sürekli dolu, menfi... Ayna bu sefer mermerden yapılmış. Oymalı barok. Özellikle dalgalı, simetrik ve ince detaylarla süslü. Fakat üstüne oyma yapılrken meydana gelmiş derin çatlaklar var. Lakin onu özel kılan şey bu zaten. Ayna bunun farkında değil. Ondandır gelen kötü, karanlık bir duygu hakim etrafa. Cama baktığımda bu sefer beyaz odayı karanlık olarak yansıtıyor. Kendimde bir an bir yorgunluk hissediyorum. Yüzüme baktığımda kendimi tanıyamıyorum. Saçım, gözlerim her yerim bir acayip. Farklı... Farklıym normalimden yani. Evet doğru kelime bu. Gözlerim kırmızı. Bu yansıma beni ben gibi hissettirse de beni farklı da hissettiriyor. Aslında o griliğin içinde yeşil, mavi, mor, sarı, kırmızı, pembe gibi renkleri de görüyorum. O yorgun yüzün altında bir eğlence de var. Sanki biraz önce ailemle kavga etmiş gibi bir tebessüm var yansımadı. Kafası oldukça karmakarışık, yolunu şaşırmış. Öylece sıkışmış kalmış. Sürekli kafasında sorular var. Bir arayış

içerisinde. Kafamı aynadaki yansımadan kaldırıyorum. İlerlemeden önce yola bakıyorum. Uçsuz ve de bucaksız bir yol. Bir anda kendimi yalnız hissediyorum. Yol çok büyük geliyor. Yol çok büyük ve ben bu yolda kendimi değersiz ve küçük hissediyorum. Bir mesameymişim gibi hissediyorum. Aslan görmüş ahübere gibi hafifçene titriyorum. Pekala aynaya baktığımda yansımam bana artık farklı gelmiyor. Özleştim onunla. Onu anladım bu yolda. Artık yalnız değilim. Bu sefer ne bir koku ne bir ses var. Yalnızım. Bu yolda tek başımayım bunu artık biliyorum. Mükereren yansımama bakıyorum. İlerlemek artık bana korku veriyor. Hafif fisiltılar başlıyor. Hepsi bir telden bir şey söylüyor fakat değişmeyen şey yalnızlığım. Sesler yükseliyor bu sefer beyaz olan bu oda bir anda kararıyor. Etrafım bir sürü aynayla kaplanıyor hepsinde benim farklı farklı yansımam var. Hepsi başka şeyler söylüyorlar. Bir buhran kaplıyor beni. Bayılacak gibi hissediyorum. Boğuluyorum sanki.. Var olan son gücümle aynaları iterek koşmaya başlıyorum. Oradan uzaklaştıkça elimdeki ayna çatlıyor ve dördüncü şeride yaklaşıyorum.

Dördüncü şeride vardığımda doğrudan olarak yere yatıyorum. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Elimdeki ayna çoktan kırılmış, sadece sapı kalmış. Sapı da oldukça yaralı fakat içinden hafif ışık hüzmeleri sızıyor. Mavi.. arada yeşil mor da var. Bunu da diğer iki sapın yanına koydum, sol cebime. Şeride tam olarak yine bakmadan önce az önceki şeride yani üçüncü şeride geri döndüm. Hani az önce karartıların etrafımı kapladığı, aynaların bir sürü farklı yansımamı gösterdiği ve bir sürü sesin olduğu yer. Oradan artık ufak ışıklar fişkırdıyordu aynı ayna sapındaki gibi. Artık bu çizgide daha dikkatli olmaya karar vermiştim. Artık yalnızlığın ve bu dünyada ne kadar yalnız olduğumun farkındaydım. Artık bu yolda tek olduğumun farkındaydım. Dördüncü şerit için kendimi hazır hissettiğimde şeride baktım. Burada kendimi daha güvende hissediyordum. Daha kendimden emin biraz da tanıyıcı gibi. Kafamı tam olarak şeride çevirmeden önce aynanın sağında beyaz şeritler gördüm. Bunlar her zaman aynanın yanında olan şeritlerin sokulmuş halleriydi. Şeridin asıl olması gereken yere baktığımda bu sefer karşıma türlü türlü renkler barındıran bir şerit çıktı. Mor, mavi, pembe, yeşil, sarı, kırmızı... Her biri vardı. Şeridin güzelliği, gençliği ama bir nevi olgunluğunun büyümesine kapılıp gitmemek için parıldayan ve heyecanla hareketlenen aynayı elimde aldım. Bu ayna önceki aynalara benzemiyordu. Bir kere ahşaptan yapılmıştı. Kırılığandı. Üstünde bir sürü farklı şey denenmişti. Oyma, çiçek motifleri, taşlar... Camın yansıtıkları da bir o kadar değişkendi. Bir an kendimi mutsuz görüyör, bir an oldukça mutlu; bir an hüzünlüyor, bir an ise şaşırıyor. Kendini arıyor. Özgür bir biçimde dolaşıyor. Aynı zamanda asi. Bir anda kuş oluyor, bir anda aslan. Bir anda tilki, bir anda kuzu.. Ama en önemlisi umutlu. Bir umudu var hayattan. Cıvı cıvı devam ediyor yaşantısına. Tabii ana kapılıp gidiyor. Biraz yolunu kaybetmiş sanki ama bulacak. Biraz yorgun gibi de bu aynanın camı, yorgun yorgun da fark ettirmemeye çalışıyor. Üstündeki oyma, taş, motifler cama oldukça yük bindirmiş. Bazen kalabalık olmaksızın, yalnız olmak iyidir. Hele kalabalık yalnızlıkların içinde bulunmak daha da beterdır. Bu ayna karışmış, başka aynalardaki güzelliğe özenmeye çalışmış.. E tabii kendisini bulamayınca bunu yapan çırak, her şeyden bir tane almak istemiş o da olmamış. Çok yük binmiş çok.. Zamanla bu taşlar düşecek. Ahşaptan yapıma olduğu için motifler bozulacak, eskiyecek belki de çürüyüp gidecek. İçimde hafif neşeli ve kırgın bir cıvıltıyla yoluma devam ettim yine.

Bu sefer aynam tamamen kırılmadı fakat yolda ilerlerken ahşap sapı parçalandı. Taşları düştü, motifleri eskidi. Buna rağmen aynam parçalanmadı. Ben beşinci şeride vardığımda, beşinci aynanın sadece sapı ve gövdesi vardı, camı yoktu. Dördüncü aynanın sadece camı kalmıştı. O camı bu gövdeye takmayı başardığımda ayna büyük bir parlaklığı yaydı etrafa. Gözlerim kamaşırıyordu bir anda. Aynayı yolun sonuna doğru çevirdim. Çevirmişken şeride baktım. Şerit eskisi kadar renkli değildi. Fakat o renk kamaşması saf, doğal bir hale gelmiş ve oldukça olgun bir şekilde şeride yansımıştı. Gördüğüm en hoş şeritti şimdiye kadarki şeritler arasında. Ahşap gibi gençliği ve hamlığı gitmiş. Yerine olgun, ciddi ve cihandide bir insan gelmişti. O olgunluk ta karşımda dikiliyordu, kendini hissettiriyordu. Dediğim gibi ben dördüncü aynanın camını, beşinci aynanın gövdesine takmıştım. Bu ayna bir önceki gövdesinde karşılığı yansıtırdı şimdi durgunluğu, sükuneti yansıtıyordu. Yüzümü yansıtma şekli ise değişmişti. Biraz buruşuklar vardı. Saçlarımda kırlar gözüküyordu. Yorgunluk hakimdi. Harelerim buruktu. Ona rağmen güzeldi. Onlara rağmen güzeldim. Pekala beşinci aynanın yansımından kendimi alabildiğim zaman gövdesini inceledim. Bu sefer bu gövde diğerlerinden farklıydı. Ahşap gibi gözükür fakat aslında epoksi olan bir aynaydı bu. Gayet özeldi, nadideydi. Belki de yıllanmış şarap diyebileceğimiz kıvamda değerliydi. Reçine içine oldukça ustaca yapılmış eburlar yerleştirilmişti. Derinden, inceden geliyordu fakat oradaydı. Hipnotize ediyordu. Bir yandan aynanın dört cihetinde taşlar vardı. Bunlar anbean manalanan taşlardı. Anâsır-ı erba'a'yı niteleyen taşlardı. Bu insanın ta kendisini, içini aydınlatıyordu.

Uzaklardan gelen ufak bir esinti kalbimin en derinlerine yerleşti. Arz ile arz arasında âsüdeydim ben. Sapları cebimden çıkarttım, hepsini tek tek inceledim. Hepsini bir simgeydi benim bu fânî hayatımda. Her biri beni bir yerden bir yere sürükledi. İlk sap var olmam. İkinci sap büyümem. Üçüncü sap kayboluşum. Dördüncü sap arayışım. Beşinci sap ise buluşum, tanıyışım, hissedişim, fark edişim. Yol uzun. Altıncı sap bekliyor lakin ne zaman gelir bilmem. Benim yolum, her faninin yürüdüğü, yürüyeceği yoldur. Fercâmım nedir bilmem lakin yolumun gelişini bilirim. Yol, ben oldukça yol. Yol sen oldukça yol. Yol, biz var oldukça yol. O yolu çizmek de, silmek de pekala karalamak da, aydınlatmak da bir tek senin elinde. Var ol, büyü, kaybol, ara ve bul.

Ömür bir yol, her biri bir kervan. Hepsinde bir seyr ü sefer. Hepsinde özel bir fitrat. Hepsinde bir fi vardır. Yolu yol yapan, yürüyen faziletin ta kendisidir.

Sözlük

Ahubere: ceylan yavrusu

Anasır-ı erba'a: dört element

Asude: huzurlu

Cihandide: görmüş geçirmiş

Cihet: taraf

Embyaz: bembeyaz

Fazilet: erdem

Fercam: son, akıbet

Fi: değer

Fürzan: parlak

Menfi: olumsuz

Mesame: derideki, hücredeki küçük delikler

Mütebariz: belirgin

Özenci: amatör

BEN...

Devenin yumuşak, yayvan çift toynaklı ayakları sarı kumu dövdükçe gaz lambasının yorgun alevi bir sağa bir sola yalpalıyordu.

İlk rüzgârın uğultusu gecenin koyu karanlığına bir ürperti katıyordu. Gözümün önünden geçişini göremediğim toz taneleri gelecekte kurmak istediğim hayatın resmini çizip çizip siliyordu aklımdan. Gönülümce yaşamak sırası bana da gelecek miydi? Yüzümü bir peçeyle örtmüştüm; kumun bu denli can acıtabileceğini hiç düşünmemiştim. Canımı yakan korkutucu, uçsuz bucaksız, dilsiz sarı kumlar mıydı yoksa yapacaklarımı tek tek aklımdan geçirdiğimde günün henüz yaşamadan yorulmam mı?

Kum tepelerinin ötesinden bir karaltı görünmeye başladı, kervandaki herkesi bir telâş sardı. Buralardaki en iyi öğretmenin çölün kendisi olduğunu söyleyen kervancibaşının sesi duyuldu, bağarmaktan âdemelması iki kat ine çıka yorulmuştu.

Çöl hükümünü yürüttü, düşündüğümde daha çabuk... O gururlu sakinlik, huzur verici ama ürpertici sessizlik bir çavlan gibi gürlledi. Görünürdeki aldatıcı sonsuzluğun içimdeki derin hayale ulaşmasına gözlerimi yumarak yol verdim. Kilitli sandığı açması için eline anahtar tutuşturulmuş, içinden ne çıkacağını bilememenin heyecanı ve kaygısını taşıyan küçük bir çocuk gibi cebimdeki mektuba sarıldım, dara düştüğümde hep yaptığım gibi. Babamın anneme yazdığı, benim her kelimesini ezbere bildiğim onlardan bana yadigâr kalan tek ses...

"Canım Gazel'im,

Bahar çiçeklerinin en tazesini, yedi iklim sevda kuşağı gözlerin . Her bakışın sevgili, her bakışın ateş yanığı, her bakışın sonsuz bir yeşim denizi. Ve gözlerin bir geminin sırtında diyar diyar sürgün ömrümün sığınağı. Zerdali yeşili gözlerine şüirler biriktiriyorum içimde. Hiçbir yere yazamadığım şerhler. Yüreğimden yüreğine, gözlerimden gözlerine uçuşuyor bir serçenin tedirginliğini andıran şüirlerim; bölünüyor, çoğalıyor kelime kelime. Kimi zaman güneş rengi saçlarına konuyor kimi zaman öpmeye hasret kaldığım ellerine. Şüirler biriktiriyorum sana içimde, solgun bir kışa tutulmuş bahar özlemleri şüirler..."

Fırtına dindiğinde kimsenin parmağını kımlatacak mecali kalmamış, herkes birbirine sığınmıştı, ben de anılarıma. Duygularımın düzlüğünde şiddetli bir kum fırtınası başlamıştı.

Gaz lambasının titrek alevi bir sağa bir sola yalpalıyordu.

Bizim köy Zahidan'ın güneydoğusunda olduğundan Kirman üzerinden Tahran'a giden pek çok kervan köyümüzün yakınından geçerdi, kervanlar dışında pek ziyaretçimiz de olmazdı. Aslında köyümüz tam da kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi ama Zahidan'ın dillere destan seramikleri, kilimleri ve kumaşları vardı ve kervanlar da bu zenginlikleri ülkenin içlerine doğru taşırdı. Kuşlarınsa buralara uğramak için hiçbir sebebi yoktu. Bu kervanların geçişi sırasında köyün tüm

çocukları mezarlık tepesine akın eder; kervancıbaşına, silahlı nöbetçilere, dizi dizi ilerleyen kervancılara korku ve merakla bakardık. Böyle günlerde korkumu dindiren, merakımı gideren en büyük sığınağım annem olurdu. Annemin özelliklere kış aksamaları anlattığı kervanların büyütlü hikâyeleri benim için uzak diyarlardaki masalların canlanmış haliydi. Bu efsunlu hikâyelerle Bağdat ve Tahran'ın güzellikleri benim çocuk yüreğimde hayat bulurdu. Günün birinde oraları görmenin hayalini kurardım. Annem ve babam ben doğmadan önce son durağı İstanbul olan kervanlardan birine katılıp Bağdat'a gitmiş; Tahran'ın güzel gül bahçelerini görmüş fakat dedemin ölüm haberini alınca İstanbul'u göremeden geri dönmek zorunda kalmışlar. İstanbul'u görememek annemin içinde ukde kalınca babam, anneme bir gün İstanbul'a gitme sözü vermiş ama babamın zamansız ölümü verilen bütün sözlerin rüzgârın önünde savrulan kuru yapraklar gibi savrulmasına sebep olmuştu. Bu ölüm bizi dermansız, kolsuz kanatsız bırakmıştı. Annem de bana söz vermişti, babamla gidemediği İstanbul'a günün birinde beraber gidecektik.

Varlığıyla hayattaki en büyük kudretim olan babamın yaşama vedası benim de çocukluğaya vedam, yıkımım olmuştu. Evimizin kapısı sökülümüş, çatısı uçmuştu sanki. Dokuz yıldır bir kedinin mırıltılı sıcak göğsünü andıran ve huzurla uyuduğum evim, sessiz bir soğukluğun pençesinde kıvranıyordu şimdi. Sahi ölüm bir son muydu, yoksa bilgelerin dediği gibi bir başlangıç mı? Başlangıçsa neye başlanıyordu? Çocuk aklımın cevabını bulamadığı sorulardı bunlar. Evet, aklımdaki sorulara cevaplarım yoktu ama daha kıymetli bir hazinem, annem vardı. Işıl ışıl parlayan gözleriyle bana baktığında ruhumun yasını anlar; yumuşacık sesi, sıcacık gülüşüyle beni sarıp sarmalar, gecenin içinden ışığa çıkarırdı. Ölüm acısının tek bir yüreğe ağır geldiğini ve paylaşılması gerektiğini ben daha o zamanlar annemden öğrenmiştim.

Gaz lambasının ölgün alevi bir sağa bir sola yalpalıyordu.

Şimdi kâh deve üstünde uyuyan diğer kervancılara kâh karanlığın derinliklerine buğulu gözlerle bakıyorum. En küçük bir ışık kırıntısının bile olmadığı çıldırtıcı, sonsuz bir karanlık... Sahi develerin üzerinde uyuyan şu insanlar rüya görüyor mudur, ben hâlâ bu şekilde uyumaya alışmadım. Ne zaman biraz uykuya dalsam köyümde kervanların geçişini izlediğim mezarlık tepesinde olduğumu görüyorum, bu rüyalar konuşmaya çalıştığım ama sesimin çıkmadığı ve düzlüğe doğru yuvarlanırken sıçrayarak uyandığım rüyaları. Kopan bir tesbihin tanelerinin dağılması gibi benden uzaklaşan huzurum ve sıçramalarla son bulan rüyalarım uyumamı engelliyordu. Kervancıbaşı, buraların güvenli olmadığını ve gece boyunca yola devam etmemiz gerektiğini söyledi. Kervanda Hindistan'dan yola çıkarak Afganistan- İsfahan yolunu takip edip Bağdat'a, Halep'e gelenler de vardı; İsfahan, Tiflis- Erzurum yoluyla Trabzon'a oradan da gemilerle İstanbul'a gidip mallarını satmak isteyenler de...

Köyümde beni tutan hiçbir şey kalmamıştı. Veba, kılıksız bir hayalet gibi köyümüze geldiğinde babamın ölümünün üstünden dokuz yıl geçmişti. Gençliğimin ilk yıllarıydı, kendimi her şeye meydan okuyabilecek kadar güçlü sanırken annem vebaya yenik düşmüştü köyedeki pek çokları gibi. Ben ölüm karşısında insan ömrünün en zayıf çağının gençlik çağı olduğunu da böylece anlamıştım. Artık hissettiğim o güçten eser yoktu. Beni güçlü kılan anneme sahip olmak mıydı, onu kaybetme korkusu beni güçlü olmaya daha doğrusu öyle görünmeye mi zorlamıştı? Şimdi gündüz görünen ay misali yalnız kalmıştım ben de geride kalanlar gibi. Zamanın en iyi ilaç olduğunu ve zamanla tüm yaraların kapandığını söylerler. Ama bazı yaralar

vardır ki kapansa da sızısı ömür boyu devam eder. Benim de kapanmış ama sızısı geçmeyecek yaralarım vardı.

Gaz lambasının solgun alevi bir sağa bir sola yalpalıyordu.

Köyde hayatta kalanların hemen hepsi yeni bir yaşama kavuşmak ve acılarını unutmak için karanlık bir boşluğa öylesine fırlatılmış yıldızlar gibi dağıldılar. Benim de annemin ölümünden sonra her şeyi arkamda bırakarak bu yolculuğa çıkışımın yedinci haftasıydı. Sahi insan dönüşü olmayan bir yolculuğa çıktığında gerçekten de her şeyi arkasında mı bırakır? Her şeyini arkasında bırakan insan artık bir hiç olmaz mı? Köyümü, evimi, toprağımı ve ölümlerimi arkamda bıraktım ama bizi biz yapan bunlar mıdır, yoksa anılarımız mıdır?

Rüzgârın esintisi artıyordu ve belki yarın yine bir kum fırtınası çıkacaktır ama şu an yıldızların parlıtları, anılarım ve geçmeyecek sızılarımı dans ediyordu. Lut Çölü'nü geçiyorduk, bu kum denizinin büyüklüğü hayattaki kayıplarımın büyüklüğünü anımsattığından kendimi kum tanesi kadar küçük ve savunmasız hissettim.

Çölün kızgın güneşi bütün gün kervanı alevden kırbacıyla soluksuz bırakmıştı. Mola verdiğimiz bir yerde babamdan yadigâr kalan çakımla küçük bir dal parçasını yontuyordum. Kervancılardan ihtiyar bir adam dalgınlığının farkında olacak ki usulca yanıma yaklaştı. Yüzünde varla yok arası bir gülümseyişle baktı bana.

"Oğul, adın ne, kaç yaşındasın, nereden gelip nereye gidiyorsun?" diye sordu. Bir an durdum, ağzımı açacaktım ki yarısı yutulmuş dal parçasıyla birlikte tüm kelimeler yuvarlanarak önüme düştü. Hiç o kadar uzun süreli bir plan yapmamıştım. Bu yolculuk önce annemle babamın sonra da benimle annemin hayaliydi aşlında, gerçekleştirdikten sonra ne yapacaktım... Ne yerim belliydi artık ne de yurdum, ayağı kırık bir sandalye gibi sallanıp duruyordum.

Yüzümdeki ilgisiz ve donuk ifadeden bu soruların benim için bir anlamı olmadığını fark etmiş olacak ki cevap beklemeden söze devam etti:

"Bak evlat, nereden gelip nereye gittiğinin bir önemi yok aşlında. Çünkü ne kadar yol katedersen et, nereye gidersen git, geride bıraktıklarını da yanında götürürsün. Önemli olan yolculuğun kendisidir. Yolculuğu bitirdiğinde hâlâ yolculuğa başlayan kişiyse sadece yürümüşsündür ama değilsen gerçek bir yolculuk yapmışın içine, özüne kavuşmuşsundur.

Çöl karanlığında dolunay güneş gibi parlıyordu. Benim köyüm gibi vebanın vurduğu bir köyün yakınlarından geçiyorduk. Gözlerim çaresiz ve felaketin ağırlığı altında ezilmiş bir insanlar üzerinde ağır ağır dolaştı. Çoğunun yüzü ölümleri yaktıkları oyunların işiyle kaplıydı ve yüzleri neden kendilerinin de ölmediğini sorgular gibiydi. Uzaklardan bir bebeğin ağlama sesi geliyordu. Evlerin çoğu bakımsızlıktan dökülüyordu. Hamallar iki büklüm olmuş belleriyle sağ kalanların evlerine ambarlarda kalan son tahılları getiriyorlardı. Bu manzaradan biraz ileride çok daha korkunç bir sahne vardı, vebadan ölenlerin eşyalarının ve kendilerinin yakılmasının ardından kalan siyah küller havada uçuşuyordu. Kömürleşmiş ahşabın arasından küçük kemik parçaları görünüyordu. Havadaki ağır ölüm kokusuna, gözyaşları ve

koru karışmıştı. Şimdi yas tutma zamanlarıydı ve biz onları yaslarıyla baş başa bırakarak yolumuza devam ettik. Köyden uzaklaşırken köyün dışında avlusundan incecik dumanlar yükselen bir ev dikkatimi çekti. Ateşten geriye kalan ve közleşmeye yüz tutmuş odunların yanında ağlayan küçük bir çocukla bir anne duruyordu. Gözlerini arta kalan küllere diken kadın, dokuz on yaşlarındaki çocuğun elinden tutmuştu. O an kadın için önemli olan tek şey ateşin doymak bilmez açlığını izlemektir. Kadın ne elinden tuttuğu çocuğun farkındaydı ne de yakınlarından geçen kervanın. Çocuğun elini çok sıkıttığından olacak ki çocuk daha yüksek bir sesle ağlamaya başladı. Çocuğun yükselen feryadı kadını tekrar yaşayanların dünyasına döndürdü âdeta. Kadın dizlerinin üzerine çökerek çocuğuna sınıksız ve şefkatle sarıldı. Babamı kaybettiğimde ben de bu çocuğun yaşlarındaydım. Sanki o zamanlara geri dönmüştüm ve o duyguları yeniden yaşıyordum. Bir süre gözlerimi kadın ve çocuktan ayıramadım, belki de birilerinin onlara yardım etmelerini bekledim. Sanki birileri gelip onlara yardım etseydi kurtulan ben olacaktım yıllar öncesinde.

Keskin rüzgâr esmeye başlayınca yıkıntıların tozları kervanın etrafını sardı. Yüzümü peçemle örttüm. Âdeta göz gözü görmüyordu. Daha önce hiç görmediğim bir deve ve üzerindeki iki kişi dikkatimi çekmişti. Devenin üstünde önde bir adam arkasında da ona sakince sarılmış bir kadın vardı. Karanlık tozlardan ve karmaşadan hiç etkilenmeyen bu çift aydınlık yüzleriyle hafifçe tebessüm ediyor ve bana bakıyorlardı. Gözleri buradaydı ama burada değilmiş gibi bir tuhaf, bir derin, bir acayip... Onlar bu dünyanın varlıkları değildi, babam ve annemin suretleriydi. Böylece bu yolculuğa her şeyi arımda bırakarak çıkmadığımı bir kez daha anladım. Annem ve babamın hayali hep yanımda olup bana tebessüm edecekti.

Gökyüzünde ateşten bir gözü andıran güneş ne kadar zamandır alevler saçıyordu ya da geceleri bir o yana bir bu yana sallanıp duran gaz lambasının yorgun alevinin kaçmı gece dansıydı, artık bilmiyordum. Günler mi geçmişti, haftalar mı? Yoksa ruhumun ve zihnimin bu derece berraklaşması bir anda mı olmuştu? Akrepten kaçan yelkovan özgür müydü artık, yoksa akrep yelkovana zehrini zerk etmiş ve zamanın tüm çizgileri durmuş muydu? Ya ben, ben hâlâ yolun başlangıcındaki yolcu muyum, yoksa bu yolculuğun yeniden doğduğu bir insan mıyım?

Uzaktan cılız ve bir kelebeğin kanat çırpışlarının dahi söndürebileceği zayıflıkta ışıklar görünüyordu. Burası menzil miydi, nihayet mi? Ben artık o ölgün ve uzak ışıkların sevdalısı bir pervaneydim. Olur da o ışıklara ulaşabilirsem ışığın kendisine dönüşecektim, bunu biliyorum.

Gaz lambasının parlak alevi yıldızlara değiyordu...

SÜRGÜN

Ah Osman, sen ne yaptın?

Kaç kez kendime sordum, yine de cevabı bulamadım. Eğer o paraları elime almasaydım, bugün darağacında sallanacak mıydım? Yoksa başka bir yerde, başka bir cezanın altında mı ezilecektim? Bu çölde yürümek de bir nevi darağacı, ama ip uzun hem de çok uzun.

Zihnim, kendi mazeretlerini oluşturmakla meşgul. Benim adım Osman. Bir zamanlar Osmanlı Devleti'nin bir memuruydum. Fakat artık ne bir memurum, ne de bir vatandaşım. Ne melek olacak kadar iyiyim, ne de iblis olacak kadar kötü. Esasen, vasat bir insan olmanın bile altında kaldığımı hissediyorum. Zamanında, bana layık görülen unvanları hatırlıyorum. "*Pinti Osman*" insanların bana taktığı en yaygın lakaptı.

Fakat mesele şu ki, ben parayı bir takıntı haline getirmiştim. *Para Tanrı'dır*, derdim. Bu ifade millete "Estağfurullah!" çektirirdi, ama benim gerçeğim buydu. Paradan üstün bir varlık tanı mıyordum. O yüzden, bu sevda benim felaketim oldu.

Ticaret memuru olarak devletin mali akışları benim elimden geçerci. Bağışlardan vergilere kadar her şey önce benim ellerime dokunurdu. Bu konumda kim kendi payını almaz ki? Benim gözümde aldıklarımın hepsi hakkımdı. Üstelik bu parayı kendini devletin üstünde gören o kibirli subaylar yerine hak eden birinin - yani benim - alması doğru olmaz mıydı?

Fakat şeytanın tezgâhına ilk kez adım attığım anı hatırlıyorum. Memurluğumun ikinci senesiydi. O zamanlar yoksulluk evimde yankılanır, hayatımın her köşe başında hissedilirdi. Bir parça ekmek daha alabilmek, eskiyen ceketimin yerine bir yenisini dikebilmek için başlamıştı her şey. Ama bu masumiyetle başlayan serüven, bahşişleri kabul etmeye, parayı başka ellere aktarmaya kadar büyümüştü.

Daha fazlasını istedim. Zira bir kez tadımı aldığımız şey, sizi daha fazlasını özlemeye iter. Bunun adı hırs. Zihnimi susturmaya çalıştım, dur dedim ama nafiye. Ve delil yığını benim aleyhime oluşturacak kadar aptaldım. Şantajla tehdit edildim. Bu, sonun başlangıcıydı.

Bugün, çölde yürüyorum. Ayaklarım yalın, her adımda kumlar derimi yakıyor. Altın kadar sonsuz gibi görünüyor çöl ama ne altın var ne de dost. En son *El-Bab* denen bir köydeydim. Oradan atılmam tam on iki saniyemi aldı. Düşünsenize, ne kadar ünlüyüm!

Bir taşın üzerinde bayılmayı beklerken, yakınlarda binek hayvanlarının ve tekerleklerin sesini duydum. Saklandım. Bir Arap kervanıydı. Arapça konuşuyorlardı ama buna odaklanacak halim yoktu. Karavanın peşinden koştum. Çaresizdim.

Dizlerimin üstüne çökerek yalvardım. Beni kurtardılar. Gözlerim kapandı ve karanlıkta bir hatıra belirdi.

Rapor yazıyordum. Basit bir bağış için. Yakındaki eski bir caminin onarımı için kullanılacaktı. Harap Camii, kimsenin gitmediği ama kâğıt üzerinde şanlı bir adı olan o kutsal yer... Sonra bir not dikkatimi çekti. Üzerinde tehditkâr bir dille bağış paralarının başka bir yere aktarılması gerektiği yazıyordu. Ellerim titreyerek okudum. Bir şeyler yapmak istedim ama kıpırdıyamadım. O anlar, kararlarımın başına bela olacağı hissettiğim ilk anlarımdı.

Uyandığımda bir arabanın içindeydim. Çevremde beş kişi vardı: Yaşlı bir adam, bir genç kız, kızın amcası sıfatında bir adam, bir kas yığıcı ve bir de komik bir mahlûk... Konuşuyorlardı, hakkımda ne yapacaklarına karar verememişlerdi. Yaşlı adam: “*Bırakın kendisi karar versin.*” dedi.

Çok konuştum. Sürgünümün sebebini, memurluğumun başlarımı, yaptıklarımı anlattım. Hiçbiri benim için pek iç açıcı olmadı. Yaşlı adam sonunda bana “*Peki pişman mısın?*” diye sordu. Bir an düşünüp cevapladım: “*Hayır.*” O da güldü, “*Ben de olmazdım.*” dedi.

Bana şefkatli yaklaştılar ama bu şefkat boştu. Bir hafta boyunca yolculuk ettik. Kervan beni kuzeye bırakıp yoluna devam etti. Memurların eline düşmemek için bir Arap köyünde saklanmaya çalıştım. Ancak talihim peşimi bırakmadı, köye Osmanlı askerleri geldi. Kim olduğumu anlamaları uzun sürmedi.

O köyde bir reñçerle çarpıştım. Esmer tenli, nasırlı ellerle bir adamdı. Kendini tanıttı. Nezaketinden, benim hâlimi fark edişinden belliydi ki bu adam kalbini de nasırlı elleriyle işliyordu. Yoksulluğumu öğrenince beni evine davet etti. Ev, kilden yapılmış küçük bir kulübeydi. Yerde yatan basit yaygıları görünce bile irkildim. Benim en kötü anlarımda dahi bu kadar kötü yaşamamıştım.

Ama adam mutluymdu, pislik ve ter kokusuna rağmen gülüyordu. “*Cehalet*” dedim kendi kendime. Mutluluğu cehaletindendi.

Geceyi orada geçirmemi teklif etti. Kaldım. Ama gece huzurlu değildi. Düşümde tehditkârımın suretini gördüm: fesli, yoksul, bana benzeyen ama benden farklı bir mahlûk. Sert sözler fırlatıyordu, sanki her kelimesi keskin bir hañçerdi.

İşte o gece uykum kaçtı. Uyanırken bir düş görmek gibiydi, öyle gerçekçiydi ki. Eski defterler bir açıldı. Hırsla ceplerime sığıtığım o altınları, mektuplarla talimatları hatırladım. Bir kaçış çabası içindeydim ama kendi içime koşuyordum. Ne kervan kurtuluştu, ne bu köy saklanacak bir sığınaktı. Her şey zihnimdeydi ve beni her an izliyordu.

Uyandığımda kaba eller yakamdaydı. Osmanlı askerleri köye gelmişti. Kim olduğumu anlamaları uzun sürmedi. İtiraz etmedim. Yumruklar ve tekmeler savruldu. Karşı koyabilirdim ama ruhen yıkıktım, dövülmek daha hafifti.

İşlemler kısa sürede tamamlandı. Beni köyden kovup bir daha Osmanlı topraklarına ayak basmamamı söylediler. Güneye yöneldim. Koştum, sonra yürüdüm, sonra sürümeye başladım. Kumlar, ölümün sessiz şahidi gibiydi.

Bir gece, son gecemdi belki üzerimdeki paçavraları yoklarken sol cebimde bir kâğıt buldum. Yıllar önce aldığım bir not. Katlanmış, buruşmuş.Ama hala ağırlığını koruyordu. Üzerinde tehditkâr bir el yazısıyla şunlar yazılıydı:

“Kendine aldığın paraların yarısını bana vereceksin. Aldığın parayı gece Harap Camii'nin arkasına koy. İyi işler.”

Bu zavallı kâğıt parçası, yaptıklarımın ve yaşadıklarımın bir özeti gibiydi. Gülmek istedim ama kumlar dudaklarımı çatlattı. Ve kendi kendime sordum:

-Ah Osman, sen ne yaptın?

Ata Ilgaz ZENGİN
Prof.Dr. Nabi Avcı Fen Lisesi

46 ADIM

Sunucu “2024 Nobel Edebiyat Ödülü Türkiye’den ‘Tutunmak’ isimli romanıyla Sayın Taner Yöntem’ in” anonsuyla salondaki sessizliği sağladığımda tüm gözler; top sakallarında beyazlık, saçlarında seyreklik, şakaklarındaki akları kapatan gözlüğü ile oturduğu yerden ayağa kalkan Taner’deydi. Taner’in gözleri ise spot ışıklarının yansımalarıyla parlayan rugan ayakkabılarındaydı. Çocukken yaz kış giydiği, bu yüzden de tabanları eriyen ayakkabısını anımsadı ve hafif bir tebessümle ilk adımını attı.

O dönemde on beş yaşında bir delikanlıydı. Okulların kapanmasına üç hafta kalmış, fırlamalık yapabileceği zamanlar artık gelmişti. Annesinin buluşık yıkarken elinden düşürdüğü tabak sesiyle uyandı, koltuktan kalkmak istemiyor, perde ile pencere arasındaki boşluktan sızan güneş ışığıyla birlikte uykusuna beş dakika daha katmak istiyordu. Tabii istekleri annesinin yüksek sesiyle bölünene kadardı;

-Ben sana demedim mi dışarda gezdiğin kıyafetlerle salonda yatmayacaksın diye ne bu vurdumduymazlık başıma bela mısın sen!

Taner hiç cevap vermeden koltuktan kalktı, okul kıyafetlerini giymek üzere odasına geçti, içinden bu büyüklerin de kuralları bitmiyor dedi. Neymiş efendim gezdiğimiz kıyafetlerle yatamazmısz falan, tüm kirlî düşünceleri o yatağa sokabiliyoruz da üzerine bir damla çay dökülen tişörtü sokamıyoruz. Mutfağa geçti, yiyecek bir şeyler var mı diye buzdolabını açtı ama kendisinin hayattan beklentisi kadar boş bir manzara gördü. Üç gün öncesinden kalan ve komşunun getirdiği dereotlu poğaç, köşesi kırık olan tezgahın üzerinde yemeyi bekliyordu. Apartmanın merdivenlerini hızla iniyor ‘‘altılı’’ oynamak için bakkalın yolunu tutuyordu. Evin yanı başındaki

yokuştan indi ve sağ köşedeki, bakkala girdi. Ellerini açtı ve hafif yanık sesiyle “Fevzi Abi bugün oynuyor muyuz?” dedi. Bakkal Fevzi palabıyıklı, gözlüklü ve üstünde her zaman bir beyaz önlüğü olan fakat göbeğinden dolayı düğmelerinin tam kapalı olmadığı, orta yaşlarda mahallelinin sevdiği bir adamdı. Taner’in ise en çok zaman geçirdiği, beraber tavla oynadığı, sohbet ettiği, öğüt aldığı kişiydi.

Fevzi Abi: Taner’im hayat bir yarışsa neden oynamayalım? “Şanslı” hissediyorum. Altının aynısından sana da yaparım.

-Herkes aynı kulvarda yarışmıyor ama ben sana güveniyorum abi.

Taner ona sıkıca sarılırken “Oğlum okuluna geç kalacaksın” dedi. Taner kapının üstünde yer alan akrebin ve yelkovanın anlaşılacağı saatten okuluna geç kalacağını anladı. Bakkaldan çıktı, yirmi dakikalık okul yürüyüşüne başladı. Hademeye selam verip doğrudan okul tuvaletine koştu hem sıcağın olsa gerek bunalmış hem de üç günlük poğaça midesini yakmıştı. İşini halledip her zamanki gibi geç kaldığı sınıfına doğru yürürken koridorda bir afiş gördü. Tepesinde Nevşehir gezisi, gezilecek yerler ve aktiviteler kısmında ise peribacaları, yeraltı şehri, balon, çömlekçilik yer alıyordu. Dört taksite bölünen ve her taksiti elli lira olan bu gezi iki gece üç gün sürecek ve cuma sabahı da yola çıkılacaktı. Sınıfına girdi öğretmenden azarını işitip en arka cam kenarında oturduğu sırasına geçti. Zil çaldığı gibi dörtlü arkadaş grubunun yanına gitti ve gezi hakkında istişare ettiler. Son teneffüs ziline gezinin detaylarına hakim olan sıra arkadaşının sözleriyle irkildi. “Gezinin ilk taksiti olan elli lirayı bugün vermen gerek”. Arkadaşı Anıl geziye katılmayı gereksiz bulduğuna göre çantasının ön gözündeki para Taner’in ilk taksiti olabilirdi. Habersizce aldığı parayı okul memuruna vermek için yola koyulurken, geri kalan taksitler ve gezi harçlığını babasından almayı planladı.

Cuma sabahı Taner bu sefer annesinin sesiyle değil eve gelen telefon sesiyle uyanmıştı. Arayan babasıydı, üzülerek ona para gönderemeyeceğini ve ülke genelini etkileyen enflasyon krizinin kendi çocuğuna göndereceği parayı bile engellediğini söylemişti. Taner bu haberlere zaten alışmıştı. Babasının verip de tuttuğu tek söz, eşiyse ayrıldıktan sonra oğlunun gönlünü almak için ona aldığı, ışıklı ve ekranının içi fosforlu renkten yapılmış bir saatti. Üstünü giyindi dün akşamdan hazırladığı gezi çantasını yanına alıp okula doğru yürüdü.

Gözleri okul bahçesinde dörtlü arkadaş grubunu aradı, arkadaşlarıyla birlikte toplam otuz yedi kişilerdi, öğretmenler yoklama yaptı ve otobüs hareket etti.

Ankara ile sınırına varmak üzereyken radyo son dakika haberi veriyordu. “20 Mayıs 1994’ten herkese merhaba. Konya Ereğli Yeniköy mevkiine, uzmanların söylemlerine göre 54 bin kilometre hızla gök taşı düştü. Uzun yollardan gelen göktaşı, düştüğü yerde obruk oluşturdu. Uzmanların bölgedeki çalışmalarını devam ediyor. Yeni gelişmelerle tekrar karşınızdaki olacağız.” Haber sonrası herkesin dilinde pelesenk olan, o senenin en çok dinlenen parçası “Yollarda Bulurum Seni” çalmaya başladı. Otobüsteki herkes şarkıyla tempo tutuyor, yolculuk coşkuyla devam ediyordu. Öğrenciler belirli bir zaman sonra hararetle bir konu hakkında konuşuyorlardı. Kulak kesilen Taner, konunun Cep Herkülü -Naim Süleymanoğlu-hakkında olduğunu duydu. Ne kadar güçlü olduğundan bahsediliyordu. Taner araya girerek:

-Yaklaşık bir hafta kadar önce üç altın madalya kazandı, dünya rekoru da onda zaten. Ağırlığının üç katı kadar kaldırıyor beyler, dedi.

Biraz sohbet, biraz uyku ve biraz yorgunluk ile geçen yolculuk “Nevşehir’e Hoş Geldiniz” yazısı ile gözlerinde belirmişti. Elli plakalı araçlar da Taner’in hayal kurduğu camın yanında beliyordu. Küçük hayatında büyük hayaller kurması onun en büyük keyfiydi. Molalar ile on saati bulan yolculuk sonrası Ürgüp’te durdular. Rezervasyon yaptırılan odalarını almak için danışmaya geçtiler. Taş evli odalar öğretmenler tarafından paylaştırıldı. Odalara eşyalarını bırakıp gruplar halinde büyük salondaki yemeğe geçtiler. Öğretmenler tur programını okuyor, Taner ise bir yandan testi kebapını yalayıp yutuyordu. Yarınki program saat onda başlayacak ilk olarak çömlekçiye gidilecek öğleden sonrada dünyanın en büyük Yer Altı Şehri-Mağarası-Derinkuyu, pazar günü ise balon seyri yapılacak ve peribacaları gezilecekti. Yemek sonrası öğrenciler odasına dağıldı ve bu uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak için herkes erkenden uyudu.

Sabahın erken saatlerinde, rehber öğretmen eski usul büyük zili elinde tutuyor oda oda geziyor, öğrencileri uykusundan mahrum bırakıyordu. Yeni günün başlangıcı için kahvaltıda tekrar yoklama yapıldı. Taner uzun zaman sonra düzgün bir kahvaltı yapmıştı. Kimsenin yemeyi talep etmediği, masadaki kuru incirleri iki cebine paylaştırmıştı. Otobüse bindiler ve yola çıktılar.

Çömlekçiye geldiklerinde, saat on ikiyi gösteriyordu. Bazı öğrenciler hazır çömlekleri almak için kasa sırasında bekliyor, bazıları ise kendileri çömlek yapmak için çömlek ustasının yanında sıraya giriyorlardı. Taner kendisine oturacak bir sandalye bulmuş çömlek gezisinin bitmesini bekliyordu, ne bir şey alacak parası vardı ne de çömlek yapmaya ilgisi. Taner, Yusuf ve Murat’ın annelerine hediye vermek için seramik tabak aldığını, onlar yanına gelince öğrendi. İç geçirecek, onların ailesiyle olan ilişkisine imreniyor, kendi durumuna üzülüyor ve içten içe kırılıyordu.

Çömlek gezisinden sonra Derin Kuyu Yer Altı Şehri-Mağarası-yolu üzerinde salaş bir restorana uğradılar. Tüm öğrencilere ekmeğ arası köfte söylenmişti. Öğrenciler rehber öğretmen tarafından anı kalması amacıyla çekilen fotoğrafa poz vermişlerdi.

Gezi ekibi yemeğini bitirdikten sonra Derinkuyu yer altı şehri için yola koyuldu. Otobüs, mağara için ayrılan otoparkta durdu. Biletler öğrencilere dağıtıldı. Rehber ve öğretmenler sıranın en ön tarafında bulunuyordu. Rehber yer altı şehrine dair bilgileri verirken öğrenciler bu tarihi yerin derinliklerinin farkına varıyordu. İlk iki kati gezdikten sonra merdivenlerle üçüncü kata inerken sıranın en gerisinde olan Taner’in ayakkabısının bağcığı çözülmüştü. Taner bu dar merdivenin üstünde ayakkabısını bağlamak için sırtını havalandırma boşluğunun mazgalına yaslamıştı. Mazgalın yerinden ayrılmasıyla Taner’in havalandırma boşluğundan sırt üstü aşağı düşmesi aynı anda oldu. Sonrası Taner için bir müddet karanlıktı.

Kafile otobüs önünde toplanmış, öğrenciler yer altı şehri hakkında konuşuyor öğretmenler ise yoklamanın derdine düşmüş koşuşturuyordu. Telaşlarının sebebi yoklamada bir kişinin eksik olmasıydı.

Taner kendine geldiğinde boş gözlerle etrafına bakıyordu olduğu yer dar ve karanlıktı. Çok korktu. Bir süre boşluğa doğru bağırıp sesini duyurmaya çalıştı ancak duyduğu tek ses mağarada yankılanan kendi sesiydi. Mağara çoktan kapanmıştı. Yüzünde bir acı hissetti ellerini yüzüne doğru getirirken kollarını omuz hizasından yukarı kaldırmaya gücü yetmedi, çılgılık attı. Burnunun kırıldığını, sırtındaki morlukları sonradan öğrenecekti. Düştüğü yerin hemen yanına adımı attı ve kendini karşısında uzunca bir tünel bulunan, tavanı büyükçe bir odada buldu. Odanın yarısına havalandırma boşluğunun ışığı vururken diğer yanı ise zifiri karanlık etkisindeydi. Taner bir süre durduktan sonra çıkış yolu bulmak amacıyla tünele girmeye karar verdi. Tünelin bir yanından su akıyor, diğer yanından keskin taşlar insanın hareket kabiliyetini kısıtlıyordu. Taner uzun bir müddet yürüdü. Aklına babasının ona verdiği kol saati geldi. Saatinin ışığını göğüs hizasından tünelin tam ortasına getirecek şekilde tutuyor, saat gece dördü gösteriyordu. Yürürken bir yandan hayatı film şeridi gibi tünelin duvarlarına yansıyor. İlk bisiklet sürdüğü ve düştüğünde kollarının kırıldığı an tünelin sağ duvarında, bakkal Fevzi'den aldığı misketlerle mahalle çocuklarını hezimete uğrattı güzel gün ise tünelin sol duvarında canlanıyordu. Taner hüznle baktı bu anılara. Bir zaman sonra acıktığını fark etti. Aklına sabah kahvaltıda ceplerine koyduğu kuru incirler geldi. Tünelin su akmayan tarafına sırtını yaslayarak incirlerin bir kısmını yedi. Karnını doyurdu ve tünel içinden akan sudan biraz içtikten sonra yoluna devam etti. Taner artık dışardaki karanlıktan değil içindeki karanlıktan korkuyordu çünkü özgürlüğün her şeyi kaybedince başladığını biliyordu.

Cılız bacakları yorgun bedenini artık taşıyamıyordu. Göz kapakları ağırlaşıyor, akan su sesi de uyku isteğini arşa çıkarıyordu. En son çare olarak saatinin ışığını kapattı ve uyudu.

Bu sırada çok sayıda güvenlik güçleri ve gazeteciler gece uyumamak için kahvelerini yer altı şehri önüne kurulan masalarda yudumlarken, bu saate kadar yapılanları tekrar gözden geçiriyorlardı. Bir yandan da yemekte çekilen fotoğraftaki Taner'e bakıyorlardı. Çevredekileri soru yağmuruna tuttukları ve bu sayede yazdıkları notlarda şunlar yer alıyordu;

“Öğretmenler yoklamadaki eksik kişi sonrası kalan öğrencileri otobüse bindirmiş, otele götürmüşlerdi. Kalan iki öğretmen ve güvenlik görevlileri müzeyi aramış, fakat seslenmelerine rağmen bir cevap alamamışlar ve Taner'in izine rastlamamışlardı. Durum artık büyümüş olay polise bildirilmişti. Bölgede geniş çaplı arama başlatılmıştı. Taner'in ailesine de bilgi verilmiş, ailenin olay yerine geldiği bilgisinde ulaşılmıştı.”

Taner'in uykusu nefes darlığı yüzünden çok kez bölündü. Kapalı bir alanda, yerin çok altındaydı ve sırtında ağırlık varmış hissi nefes almasını zorlaştırıyordu. Her uykuya daldığında ise rüyasında Bakkal Fevzi'nin ona seslendiğini duyuyordu. Fevzi “Pes etmemesi gerektiğini, güneşli günlerin yakın olduğunu, ona güvendiğini” söylüyordu. Taner uyandığında bitkin hissediyordu, uyku ona iyi gelmemişti. Sırtındaki ağrı artmış, acımış ve susamıştı. Sadece fiziksel anlamda değil zihinsel anlamda da hasar görmüştü. Çıkışa ulaşacağı inancı gitgide azalmıştı. Yürüyordu ama bu yolun sonu bir türlü gelmiyordu, hayatında en çok korktuğu şey yalnız yaşadığı bu dünyada, yalnız ölmektir. Bu düşünce Taner'in içindeki en ufak yaşama umudunu harekete geçirdi. Attığı her adım korkularına karşı açtığı bir savaşı temsil

ediyordu. Üstündeki bütün yükleri bir kenara bırakıp, ara ara kısa molalar vererek, gücü tükenene kadar yedi saat daha yürüdü.

Şimdi ise karanlık bir yolda değil bulutların üstünde yürüyordu. Adımlarını yavaş yavaş atarken sahne platformuna varmak üzereydi. Spot ışıkları gözlerini kamaştırıyor, bu kadar aydınlık ona karanlığı çağırıyor.

Karanlığa alışan gözleri saatlere yenik düşerek tünelde ki ikinci gece uykusuna yatmıştı. Ayakkabıları ıslandığı için dört saatlik uykusundan uyandı. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra bağcıklarını birbirine bağlayıp boynuna astı. Bu hayatta yalın ayakla yürümeyi de öğrenmişti. Gözlerinin gördüğü uzak kısımda bozuk para büyüklüğünde ışık fark etti. Vücut ısısının düştüğünü veya açlıktan hayal gördüğünü düşündü. Gözlerini açıp kapattı, ovuşturdu, fakat ışık aynı yerdedi. Acılarını unutmuş yarını yokmuşçasına ışığa doğru koşuyor, yalın ayaklarını taşlar kesiyordu. Işığa ulaştığında yere kapaklandı. Sağ eli Konya da oluşan obruğun içinde, sol eli ise obruk tarafından açılan dünyanın en büyük yer altı şehrinin tünelinin içindeydi.

Jeolog Nuray şafak vakti makaradan aşağıya doğru obruğun zeminine indi. Zemin keşfini yaptığı esnada yerde dışarıya uzanan bir el gördü. Nuray tarafından çağrılan ekipler obruğun içindeki elin çevresini kazımaya başladı. Ekipler çocuğu obruktan çıkarınca kamptan getirdikleri termal battaniyeye sarıp alana götürdüler. Taner doğum gününde tekrardan hayata tutunmuştu.

Taner bir müddet sonra uyandı. Yeşil gözlerini Nuray'a çevirerek neredeyim dedi? Siyah saçları tozlanmış, üstü yırtılmış, ayakları kesilmiş, parçalanmış dizleri tüm ekip şaşırmişti. Başından geçenleri anlattığında Nevşehir'de kaybolan Taner olduğu anlaşılmış, hemen güvenlik güçlerine haber verilmişti.

Basın mensupları tarafından televizyona servis edilen ve mucize çocuğun haberlerini izleyen Bakkal Fevzi televizyonun sesini açtı:

“23 Mayıs 1994 son dakika haberleri ile karşımızdayız. Nevşehir'de okul gezisinde kaybolan, 95 kilometrelik yolu yer altından yürüyüp Konya Yeniköy'deki obruktan sağ şekilde çıkmayı başaran Taner Y. İsimli çocuk, olay yerindeki sağlık görevlilerinin ilk müdahalesinin ardından hastaneye kaldırıldı. Yer altı şehrinde yeni bir tünel keşfi sağlandı. Yetkililer olay yerinde incelemeler yapıyor.” Bakkal Fevzi'nin içi mutlulukla dolmuştu. Taner İstanbul'a döndüğünde bir güzel haberi de ona kendisi söyleyecekti. Yaptıkları “altılı” tutmuş “Şanslı” isimli atla ganyanı kazanmışlardı.

Yaz sonuna doğru Kültür Bakanlığı, keşfedilen bu yeni tünelin ismine “Şafak Yolu” adını vermiş, haber dünya basınında geniş yankı uyandırmıştı.

Taner'de yıllar içindeki değişim fazlasıyla gözle görünür olmuştu. Hayatının dönüm noktası olan geziden sonra bakış açısı değişmişti. İnsanı büyüten yaşadıklarıydı. Okullarını dereceyle bitirdi, sayılı akademisyenler arasına girdi. Edebi alanda birçok eser verdi. Başarı basamaklarını birer birer çıkmıştı ve artık dünya tarafından da tanınacağı yer olan zirvedeydi. O kırk altı yaşında ülkesine Nobel ödülü kazandırmış mucize çocuğu.

Her adımın bir yaşı temsil ettiği kırk altı adımlık kürsü yolunu geldiği sahnede, sunucu ödülünü verdikten sonra konuşmasını yapması için mikrofonu ona uzattı.

"Hayattan aldıklarınız sizin tercihinizdir. Tıpkı küçük bir bakkaldan aldıklarınız gibi. Aldığım bu ödülün aydınlığı, ışıklar içinde uyumunu sağlasın."

Yaşadıklarından öğrendiğim: Kaybolduğun yol aslında kendini bulduğun yoldur. Önemli olan ise yolda olmaktır...

Zeynep Eylül ALINAK

Ataşehir 100. Yıl Cumhuriyet Anadolu Lisesi

KORKU

"Yol bitti demeden, her zaman yola çık."

Kararlarımız, yaşadıklarımız korkuların birer sonucu olabilir mi?

Bazen yaşadığımız olayları, içinde bulunduğumuz durumları kadere bağlamayı severiz. Ya da yaşadığımız durumların nedeninin aslında biz değil de, ailemiz olduğunu düşünebiliriz. Bunların hepsi aslında korkularımızın karşısında ürettiğimiz bahanelerimiz, sığınağımızdır.

Korku denilince akla ilk karanlık, yükseklik, ölüm gibi çoğunlukla göz önünde olan durumlar gelir. Fakat korku aynı zamanda iletişim kurmak olabilir, konuşmak olabilir, sevmek olabilir, çabalamak olabilir. En ilginç ise korku bazen yola çıkmak, yolcu olmak olabilir. Peki, bir korkuyla nasıl başa çıkılır? Sığınmak arayarak mı?

-EEG dökül bakalım.

-Abi nereden başlayayım, nasıl anlatayım bilmiyorum. Öyle büyük bir tasam yok ama helak ediyor ya beni.

Avare olmaktan bıktığım zamanlarda bir arasta da gezerken iş ilanını görmüştüm. Nasıl içeriye dalmıştım, içimdeki son damla umutla. Umudumun son damlası bana yaramıştı. İşe alınmıştım, zorlamayan ve beni geçirecek kadar bir parası vardı. Zaten neyi geçirecektim, iştahımı mı? Benden önce de orada çalışan bir abi vardı, babacan ruhlu bir abi. Benim yaralı halimi anlamış olacak bir mesai çıkışı tuttu beni, gel otur dedi.

-Başla oğul bir yerden. Sen başla, dilinden dökülür, devamı.

-Ben doğduğumda bir göç dalgasındaymış ailem. Göçebeymişiz yıllarca. Ailem hakkında hatırladığım o kadar az şey var ki, aslında tasam da bu.

Ben biraz gelişince babam demiş, "Okuyacak benim oğlum." İstanbul'a uzak akrabamız olan Belgin halamın yanına gönderildim. Şehir çocuğu olmak neydi bilmezdim. Çok dışlandığım, zorlandığım oldu. Belgin hala katı biriydi, net biriydi, dediği olurdu. Ne kadar aramız muhteşem olmasa da Belgin halamın bu dünyadan göç ettiği gün kendimi kaybetmişim. Ne yapacağımı bilemez olmuşum. Anam babam yoktu ya, neredeydi bilmezdim. En son 10 yaşımdan bir görüntü var aklımda. İstanbul'a gönderilmeden bir görüntü. Anama sarılırken babamın gözyaşlı görüntüsü.

Babam demişti, "Ne olursa olsun bulacağım seni." Bir gün büyüdüğünde sende yollara düşüp aileni bulacaksın" demişti.

Ulaştı da ağabey bana, biliyor musun? Bir gün bir işe girdim, o zamanlar baya alışmışım bu semte. Daha Belgin halam gitmemişi, kafama bir şeyler dank etmemişi. Bir gün çıktım işten, biraz takıldım orada burada. Otuzum da yaklaşıyordu o zamanlar, bir yuva kurma peşindeydim biraz da. Neyse, geldim ben eve, elimi yüzümü yıkadım, tam oturacağım, Belgin halamın sesi geldi mutfaktan.

-Sana bir zarf gelmiş Halil, masada.

Çok şaşırdım, aklıma da kimse gelmedi. Kimsem yoktu öyle bana aşk mektupları yazacak veya iş teklifleri yapacak. Neyse işte, babamdanmış o zarf. Açıp okuyunca anladım ben tabii. Çok şey yazmıyordu içinde, iki küçük kâğıt vardı.

Halil, annen çok hasta. Benim de ondan farklı bir yanım kalmadı oğlum. Biz yerleştik bir köye. Eğer bizi merak ettiysen, özlediysen ya da sadece istersen diye adres diğer kâğıtta yazılı. Oğlum, bizim kapılarımız sana her zaman açık.

Baban, Diyar

Hiç üstünde düşünmeden, diğer kâğıdı aldım ve adresi okudum. Sonra ise kâğıtları zarfın içine tıkıştırıp zarfı kapattım ve yatağımın başındaki masanın çekmeçesine koydum. O mektuptan hiç konuşmadım. Üstüne düşünmemeye çalıştım, hep kafamı dağıttım ama hiçbir şeyin yolunda gitmediği apaçık ortadaydı. Nedenini bilmediğim bir şekilde kızgındım ağabey

-.Kızgın değildin kardeşim, ilk defa gerçeği gördün.

Bu mektup, korkularımı, yıllarca bastırduğım, farkında bile olmadığım bir şekilde gün yüzüne çıkarıyordu. Ali ağabeyle konuşurken fark etmişim ki ben ilk defa bu olayları anlatmışım.

Birine değil, kendime ilk defa açıklamıştım olanları.

Korkularla yüzleşmek zordur. Ancak korku bazen yolculuğun kendisi olabilir. O gün Ali ağabeye yaşadıklarımı öyle bir anlatmışım ki, sanki hikâyemin sonuydu. Ama aslında hikâyem daha yeni başlıyordu, geç kalınmış yüzleşmelerle beraber. En büyük korkum, o adrese yola çıkmaktı. En büyük hayalimse o yoldu. Şimdi korkumu yenmek, hayallerimi gerçekleştirmek için ilk adımı yapıyordum. Çekmecemi açtım ve biraz karıştırdıktan sonra rengi kahveye kaçan zarfı elime aldım. Yatağa oturdum. Derin bir nefes alıp açtım zarfı. Tıkıştırdığım kâğıtları çıkardım ve zarfı yatağa koydum. Tam kâğıtları tekrar okumak için açacakken gözüm tekrar zarfa kaydı. Zarfta bir kâğıt daha vardı. Zarfı elime alıp kâğıdı çıkardım. Bir kâğıt değil, fotoğraftı. Annem, babam ve küçüklüğüm. Çadırların önünde çekilmiş ve çok eski bir fotoğraftı. Ben nasıl bunu görmem?

Fotoğraf elimde iken o zamanları hatırladım, hissettiklerimi. O zamanlar içimde bir güven vardı, aidiyet duygusu, sevgi vardı. Şimdi ise içimde hissettiğim en yoğun hisse boşluktu. Ki bunu anlamak çok da zor değildi. Buraya geldiğimden beri ne bir gerçek dostum ne de bir sevdiğim, sevgilim olabilişti. Yapılacak şey belliydi. Ait olduğum toprakları görmek lazımdı. Anneme, babama kavuşmak lazımdı. Bilmezdim, yaşıyorlar mı, yaşıyorlar mı ama bir umut vardı.

O gece hazırlandım, diğer gün yola çıkacaktım. Kararlıydım. İçimdeki korkuyu yenmenin tek bir çaresi vardı, bu yola başlamak.

Tam 24 saatlik bir tren yolculuğu sabah 7 sularında beni bekliyordu. Büyük bir tedirginlik ve kuşku ile beni çağırıyordu. Gara vardığımda içimden dönmek geliyordu. Adımlarım sanki geri geri gidiyordu. Ama başka da bir yol yoktu. Bu yolculuk, benim hem çıkmazım hem de son umudumdum. Şu ana kadar birkaç yolculuk yapmıştım. 10 dakikalık mesafelerdi tabii. En uzununu bir saattir belki. O an anlamdım ki yolculuklara hep karşıymışım ben. Yollar bana hep karanlık ve kasvetli görünürmüş. Görünürmüş diyorum çünkü içimdeki bu korkuyla doğru düşünmüş müyüm, bilmiyorum. Bugün bu yolculukta bütün sorularıma cevap vereceğim. Ben bunca şeyi düşünürken trene binmiş ve kendi kompartımanıma geçmişim. Elimdeki küçük valizi bir kenara yerleştirip oturdum. Pencereden dışarı baktım, vedaları izledim. Birbirine sarılan insanlar, ağlamaklı tebensümler... Ne acımasızdı bu yollar, yolculuklar.

Nihayet tren hareket etti. Önce yolu izlemek hiç aklıma gelmedi, oturduğum yerde gözlerimi kapadım ve ailemden kalan son görüntüyü kafamda binlerce kez oynattım. Aradan saatler geçince gözlerimi açıp yolu izlemeyi çabaladım. Rüzgarın hareketleriyle dalgalanan ağaç yapraklarını izlerken içimi huzur kapladı. Hava biraz soğuktu, rüzgarlıydı ama yine de sanki her şey sakindi. Sanki bu yollar birer cennet bahçesiymişçesine büyülemeye başlamıştı beni. Çünkü her görüntüyü bir defa görmeme rağmen içimdeki huzur dinmiyordu. İlk defa içim böylesine huzur doluydu. Belki de aileme kavuşacağım hissindendi. Hayır, kesinlikle şu an yaşadığım andan kaynaklıydı. Kuş gibi hafifim derler ya atalarımız, aynen öyleydim. Yolculuğun yirminci saatine doğru elim valizime gitti. Fermuarımı açıp en üstteki zarfı elime aldım. Zarfı açıp fotoğrafı çıkardım. Şimdi gözlerim bu fotoğraf ve yol arasında gidip geliyordu.

Şu an korkumla başa çıkıyordum. Evet, korkum şu an tam olarak gözlerimin önünde duruyordu ve ben huzurluydum. Gözlerimi kapatınca gözlerimin önüne Fazıl Hüsnü'nün

"Yol, sana ulaşmak isteyenlerin en güzel adımdır. "

satırı yazıldı. Yolda ilerlemek, bir şeylere ulaşmak hep bir çaba gerektirir. Belki de bunu farkına varmamı sağlayan sebeplerden birisi de bu sözdü.

Yol bitmek üzereydi fakat asıl yolculuk şimdi başlıyordu. Korkumun bir kısmı olan yolu bitiremeyeceğim ve bu yolda kazandığım huzur kesinlikle paha biçilemezdi.

Kompartımandan çıkarak trenden inmeye kendimi hazırladım. Ve tren durdu, kapılar açıldı. Trenden inerken aklımdan "Umarım yaşıyorlardır" sözleri tekrarlanıp duruyordu. Trenden inince çarkı tekrar valizimden çıkarıp adres kağıdını aldım ve gardan çıktım. Zaten çok küçük bir yer olduğu belliydi. Gördüğüm ilk delikanlıya köyün ismini sordum.

-Ağabey, buradan dümdüz yürü, önüne bir yol ayrımı çıkacak, orada tabelası var zaten.

-Sağ ol delikanlı.

Yürüyordum ama artık gergin değildim, içim huzur kaplıydı. Korkmuyordum. Evet, geç kalmış olabilirdim ama sonuçta başarmıştım. Ben böyle düşünürken köy tabelası belirdi önümde. Adımlarım geri gider gibi oldu ama kendime geldim. Tabeladan içeri yürümeye başladım. Yolun iki tarafı da ağaçlarla kaplıydı. Aklıma trende izlediklerim geldi. Kırık bir tebessüm oluştu suratımda. Tam bu yol nereye çıkacak derken önüme biri çıktı. Biri demek ayıp olurdu. Bir hanımefendi. Saçları dalgalı ve simsiyahtı, omuzlarını geçiyordu. Üzerinde upuzun bir beyaz elbise vardı. Saçının yarısını kapatan bir bandana vardı ama saçlarının güzelliği gizlenmemişti. Beni duyabileceği kadar ona doğru yürüyünce sonunda ağzımı açtım.

-Pardon, Diyar ile Derya burada mı yaşıyor?

-Diyar amcayla Derya teyze mi? Siz kimsiniz?

-Ben oğullarıyım, Halil.

Kızın gözleri birdenbire dolmuştu. Beni beklemediğinden mi, ailemi sevmediğinden mi anlam verememiştim.

-Pardon?

-Dün cenazelerini kaldırdık. İsterseniz mezarlarını gösterebilirim.

Başımdan aşağı kaynar sular boşalmıştı. Geç kaldığımı daha fazla iliklerime

kadar hissedemezdim. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı ilk defa bu kadar bilmiyordum. Böyle bir hayal kırıklığı ve üzüntü daha önce hiç yaşamamış olmandandı sanırım.

-Götürebilir misiniz?

Kadın başını sallayarak önümden yürümeye başlamıştı. Sessiz gözyaşlarımı yürüdüğümüz yola gömerek düşünmeye çalışıyordum. Çok kısa bir mesafe yürüdükten sonra mezarlığa girmiştik. Dördüncü sıradaydılar. Henüz topraklılar. Mezarları gördüğüm anda yere çömeldim, valizi yana devirdim. Bacaklarımı kendime çekerek gözyaşlarımı serbest bıraktım. Güçsüz görünüyor olabilirdim ama zaten hiç güçlü olamamıştım. Kadın yanıma oturdu ve sesi titreyerek konuşmaya başladı.

-Derya teyze çok hastaydı uzun zamandır, hekime göründü ama ne fayda. Diyar amca da öyle iyi kalpliydi ki hanımına içi giderdi. Her fırsatta senden bahsedirdi. "Halil oğulum var benim, gelecek bilirim" derdi. Bu köyün hepsi seni tanır. Küçükken çok akıllıymışsın, seni harap etmek istemediğinden kardeşinin yanına gönderivermiş. Sana bir zaman önce gönderdiği zarfı ben yazdım. Çok isterdi sana ulaşmak ama bulamazdı. Senden cevap gelmeyince sana ulaşamadı sandı. Seni görmeyi çok isterdi ama olsun, şimdi de seni görüyordur.

Öyle içim acımişti ki... Babamın hiçbir isteğini yerine getirememek öyle acıtıyordu ki. Ne okumuştum, ne onlara ulaşmıştım. Ne ölümlerinde, ne de yaşamlarında yanlarında olamamıştım. O gün akşama kadar orada oturmuşum, karşılaştığım o güzel kadın yanımda, benimle oturmuştu. Gün artık biterken bana dönüp:

-Bilir misin Halil, Diyar amca bana hep "gelirim" derdi. Seni tanımam etmem ama ben yıllarca seni bekledim. Zaten başka bir çarem de yoktu. Öyle yani yıllarca yolları izledim, seni düşledim. Zamanı değil bilirim ama söyleyeyim dedim.

-Adın ne senin?

-Nilüfer.

-"Bir nilüferin sapında,
Gözlerimdeki hüznün gizli."

-Efendim?

-Cemal Süreyya'nın bir dizesi, ki artık çok anlamlı. Nilüfer, seni gördüğüm ilk an gözlerinde kendimi gördüm. Bildim ki benim yanımda duracaksın. Nilüfer, bunca yolu bana kıymetli kıl.

-Halil, ben bunca yıl yolunu gözledim, sence değil midir kıymetli? Gel, sana ailenin evini göstereyim. Onlar hakkında her şeyi anlatayım.

O gün babamın, ben daha çok küçükken "Bir gün yola düşüp aileni bulacaksın." sözüne anlam verdim. Ben belki o yolun sonunda kendi ailemi bulamadım ama bir aile kurdum.

Korkularımdan sıyrıldım ve bahanelerimi arkada bıraktım. Cemal Süreyya'nın bir sözü ise bu yaşadıklarımın hepsini bir satırla özetledi:

"Yol bitti demeden, her zaman yola çık."

ÇAĞRININ EŞİĞİ

Şehir her sabah aynı gri sessizlikle uyanıyordu. Aynı sokaklar, aynı yüzler, aynı bakışlar... Hayat, her şeyin yerli yerinde olduğu yanılsamasıyla devam ediyordu. Oysa bazı sabahlar, bazı gözler için, bu düzen bozulurdu. Bir yol belirirdi; her zaman farklı bir yerde, farklı bir sokakta, farklı bir köşede... Kimse nereden geldiğini, nereye gittiğini bilmezdi. Onu fark edenler, önce gözlerini kırıpıştırır, ne olduğunu anlayamaz sonra da dönüp uzaklaşırdı.

Ama yolun en büyük sırrı, onu sadece belirli insanların görebilmesiydi. Kimileri sabah işe yetişme telaşıyla oradan geçerken, kimileri tüm hayatı boyunca onu arayıp asla bulamazdı. Ama yol, ne rastlantısaldı ne de gelişiğüzel. O, yalnızca çağırılmış olanları kabul ederdi.

Fısıltılar vardı. Tüm şehir onu yok saymaya çalışırken, bilenler onun hakkında konuşuyordu. "Bir kere gördüysen, unutamazsın." "Bunu görebiliyorsan, zaten çağırılmışsın demektir." "O yol, insanın kendi içine açılan kapısıdır." Ama en çok tekrar edilen cümle şuydu: "O yola girenler ya geri dönmez ya da döndüklerinde artık aynı kişi olmazlar."

Bazıları döndüğünde, artık konuşmuyordu. Gözleri hep uzaklara bakıyordu. Onlarla konuşmaya çalışanlar, kelimelerinin boşuk duvarlara çarpıp geri döndüğünü hissediyordu. Sanki o insanlar hâlâ yürütmeye devam ediyordu, ama artık gerçek bir yol üzerinde değil, zihinlerinin en karanlık koridorlarında.

Bazıları ise döndüğünde, artık fark edilmezdi. Onlara bakıldığında göz bir noktada kayar, sanki beyin onları algılamayı reddederdi. Hiç var olmamış gibi.

Ve bazıları... Asla geri dönmedi.

Peki, bu yol nereye gidiyordu?

Kimilerine göre bu sadece bir göz yanılmasıydı. Sabahın sisinde şekil değiştiren gölgeler, bir binanın eğri çizgileri, zihnin boşlukları örmeye çalışırken yarattığı bir hayal. Ama kimileri... Kimileri, yolun tekinsiz olduğunu değil, yolun ardındaki gerçeğin korkutucu olduğunu söylüyordu.

Çünkü bu yolun bir amacı vardı. O, yalnızca hayatının bir noktasında yolunu kaybetmiş olanları çağırıyordu. Kararsızları, kendini unutmışları, içinde bir şeylerin yanlış olduğunu hissedeni ama bunu dile getiremeyenleri... Çünkü bu yol, sıradan bir patika değil, insanın kendi içine doğru bir geçiştir.

Kimi insan bu yüzden onu görmüyordu. Çünkü görmek, çağırılmak demektir. Çünkü görmek, seçilmek demektir.

Ve bir sabah, şehir aynı gri sessizliğiyle uyanırken, onu gören gözlere biz de şahit olduk.

Şehir, sabahı gri bir sisle karşılıyordu. Her şey, sanki gece boyunca silinmiş ve yeniden çizilmiş gibiydi. Kaldırımlar, gece yağın yağmurla ıslanmış, ışıkların yansımaları mat bir parlaklıkla geri veriyordu. Havanın soğukluğu, insanları biraz daha içlerine kapanmaya zorluyordu. Şehirde her sabah farklı bir noktada beliren,

nereden gelip nereye gittiği bilinmeyen bir yol vardı. Kimileri bu yolu tesadüfen bulur, bazıları ise onu ömrü boyunca arar ama asla bulamazdı.

Bizim bu şehre açılan gözümüz, her sabah aynı rotayı takip edenlerden biriydi. Evden çıkar, gazetesini alır, kahvesini içer ve sonrasında boşluğa bakan bir ofiste saatlerce otururdu. Ancak o sabah, sokakların dokusu farklıydı. Kaldırım taşlarının arasından, şehrin gri düzeniyle uyumsuz, ince bir patika uzanıyordu. Yabancı bir damar gibi asfaltı yararak ilerliyordu. Taşların arasında kurumuş, neredeyse silinmiş ayak izleri vardı. Kimse ona dikkat etmiyor, sanki varlığını algılamıyor gibiydi. Ama o, fark etti. Adımları temkinliydi. Yol, beklenmedik bir sakinlikle onu kabul etti. İlk başta fark etmediği ince ayrıntılar gözüne çarpmaya başladı. Yolun yüzeyi diğer sokaklardan farklıydı; daha pürüzsüz ama aynı zamanda yabancı bir dokuya sahipti. Sanki zamanın dışına itilmiş, unutulmuş bir hatıraydı. Her adımda arkasındaki şehir sesleri daha da kısılıyor, yolun sonunda bir şeyin onu beklediği hissi güçleniyordu.

Birkaç sokak ötede, yol bir kapıya vardı. Çürümüş tahta bir tabelada soluk harflerle yazılı bir kelime: "Geçiş". Harfler neredeyse silinmişti, ama yine de okunabiliyordu. Kapının ardında, bir zamanlar birilerinin var olduğu ama artık unutulmuş bir dünya saklı gibiydi.

Şehir çoktan ardında kalmıştı. Binaların soluk silüetleri hafızasında giderek silinirken, yürüdüğü yolun sessizliği zihninde yankılanıyordu. Burada zamanın akışı farklıydı; her şey ağır, durağan ve sanki önceden belirlenmiş gibiydi. Kapının ardına geçtiğinde dünyanın dokusu değişti. Hava, fark edilir derecede ağırlaşmıştı. Sokaklar artık tanıdık değildi. Binalar yüksek ama penceresizdi. Duvarların üstünde çatlamış ama anlamını kaybetmemiş eski semboller vardı. Tabelalar harflerden yoksundu. Yol, sessizliğe doğru ilerliyordu.

İlerledikçe, yol boyunca oturan insanlarla karşılaştı. Etrafındaki insanlar, birer gölge gibi yolun kenarına sıralanmıştı. Bakışları boşlukta asılıydı; kimse konuşmuyor, kimse hareket etmiyordu. Gözleri sabitti, hareket etmiyorlardı. Kimisi bir duvarın dibine oturmuş, kimisi ise dizlerini karnına çekmiş şekilde bekliyordu. Üzerlerinde zamana dair hiçbir iz yoktu; ne genç ne yaşlı, sadece birer silüet gibiydiler. Soluklarını duyabiliyor ama hiç birinin konuşmadığını fark ediyordu. Tenleri solgun, kıyafetleri zamandan kopmuş gibiydi. Burada her şey varlıktan çok bir yokluk hissi uyandırıyor.

Yol daralmaya başladı. Hava ağırlaştı, gökyüzü sanki yolun üzerinde alçalıyordu. Etrafındaki figürler daha da silikleşti, sanki gerçeklik yavaşça çözülüyordu. Yolun sonunda, tam ortasında biri duruyordu. Gölgeyle örtülmüş yüzü, sürekli değişen bir bulanıklık içindeydi. Yüzünü seçmeye çalıştıkça şekil kayboluyor, bir suretten diğerine dönüşüyordu.

"Geri dönebilirsin," dedi gölge. Sesi, kalın ve yankılıydı, sanki birden fazla ağızdan aynı anda çıkıyordu. "Ya da yola devam edebilirsin. Ama unutma: Burada vardığın yer, aslında hep vardığın yerd."

Arkaya baktığında, geldiği yol artık yoktu. Geri dönüş ihtimali ortadan kalkmıştı. Sadece önünde uzanan belirsizlik kalmıştı.

Derin bir nefes aldı. Göğsünde tuhaf bir ağırlık hissetti, sanki içinde bir şeyler çatırdıyordu. Yürümeye devam etti. Yolun taşları ayaklarının altında ezildi, hava titreşti. Gökyüzü biraz daha kapandı. Dünya bildiği sınırlarından taşarak başka bir şeye dönüşüyordu.

Bir adım daha attı. Yolun taşları çatırdadı, hava titredi. Dünya, bildiği şekilden uzaklaşıyordu. Göz kapaklarını ağırlaştıran bir baskı hissetti, düşünceleri bulanıklaştı. Bedenini saran ağırlık, zihninde yankılanan tek bir soruyla birleşti: Bu yolun sonunda gerçekten ne var?

Zihni sisle kaplanırken, son adımını attı. Ve yol, onu yuttu. Sessizlik, kulaklarında yankılanan son şey oldu. Şehir, sabahı gri bir sisle karşılamaya devam etti. Ama belki de, o sessizlik hiç olmamıştı.

Su Kaya

TOKİ Yahya Kemal Çok Programlı Anadolu Lisesi

ÇIKMAZ SOKAK

‘Kaçmak...’

Aklımdan geçen sadece buydu. Güneşin batmasıyla oluşan o güzel manzara insana huzur verirken nereye uzadığını bilmediğim bu yol içimde tanımlayamadığım, rahatsız edici duyguları ortaya çıkarıyor. Bazen, keşke dursa dünya diyorum. Durmasını istediğim dünya mı yoksa ben miyim? Bilemiyorum. Ölmek için illa nefessiz mi kalmalı insan? Ya çıkış yolu bulamıyor ve ümidi kalmamışsa? Bu yolun sonu var mı? Ya da her yol bir çıkmaz mı?

Biri omzuma ansızın dokununca irkildim:

‘Nasılsın Duygu? Neden bu kadar dalgın görünüyorsun?’

‘Aaa Selin! İyiyim, öyle iş hakkında düşünüyordum. Senin ne işin var burada?’ diyerek artık alışkanlık haline getirdiğim yalanlarımdan birisini söyledim.

‘Hımm, anladım. Ben de bir şey oldu sandım, kaybolup gitmiş gibiydin. Teyzem burada oturuyor da onu ziyarete geldim. Sen nereye gidiyorsun?’

Sahi nereye gidiyorum ben?

‘Öylesine dolaşayım biraz dedim. Buradan da bir arkadaşına uğrayacağım.’

‘Anladım canım. Neyse sonra görüşürüz o zaman.’ deyip gülümsedi ve gitti.

Arkadaşıma gitme konusu da yalandı. Beni görmesini, bana acıyan gözlerle bakmasını istemedim sanırım. Çünkü her söz gibi onun acıması da gelip geçici bir şey olacaktı.

Güneş çoktan battı ama ben eve gitmek istemiyordum. Tıkandım. Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Eve nasıl gidilir? Onu da bilmiyorum. Rüzgârın yüzümü önce okşayışı sonra ise gerçekler gibi acımasızca çarpışı. Güneşin yüzüme dokunması fakat içimdeki boşluğu ısıtmaması... Ah dünya! Hep bu kadar karmaşık olmak zorunda mısın?

Duygu farkında değildi, insanların gürültüleri bile kafasının içindeki sesleri susturamamıştı. Farkında değildi çünkü şu anda yeşil ışıktaki, caddenin ortasına doğru yürüyordu. İnsanlar ona bakıyor, hatta bağırıyorlardı fakat o kendi içinde o kadar kaybolmuştu ki hiç kimseyi, otomobillerden yükselen öfkeli sesleri dahi

duymuyordu.

Aniden vücudumda bir acı hissettim. Gökyüzü mavinin en karanlık tonlarına bürünmüştü. İşte tam o anda zamanın durduğunu fark ettim. İçimi koca bir pişmanlık duygusu sardı ve kendime duyduğum öfke giderek arttı. Hareket edemiyordum. Kulaklarım çınlıyor, gözlerim ağır ağır kapanmaya başlıyordu. Sanki tüm hayatım gözlerimin önünden akıp geçiyordu. Yaptığım tüm hatalar, ardından ağladığım tüm insanlar...

İnsanlar Duygu'nun etrafına toplandı. Ambulans çağırımları için bağırان ve tanımadıkları birini gözlerinin önünde kanlar içinde gören bazı insanların ağlamaları yankılanıyordu tüm caddede. Kısa zaman içinde ambulans gelmiş ve Duygu'yu hastaneye götürmüştü.

'Neredeyim ben?'

Zifiri karanlıktı. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Biraz yürümeliydim, belki bir çıkış yolu bulurum veya bir ışık. Bu karanlık yerde yürümeye başladım. Sanki hiçliğin ortasındayım. Zihnimi zorlamaya çalışıyordum ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Nereye gittiğimi bilmeden, yürümeye devam ettim öylece. 'Ne zamandır yürütüyor?' İşte bir ışık! Bekle, orada biri mi var? Koşmaya başladım ama ona yaklaştıkça yavaşladım. Bir kafes mi? İçinde biri var. Bir çocuk. Kafesin en karanlık noktasına çekilmiş. Bacaklarını kendine çekip yüzünü gizler bir şekilde oturuyor. Uzun ve siyah saçları omuzlarından dökülüyor.

'Hey! İyi misin?' diyerek ona seslendim. Yüzünü yavaşça kaldırıp bana baktı. Ansızın ayna karşısında kendi yansımaları gören birisinin şaşkınlığı ile kalakaldım. 'Her şey senin yüzünden, git buradan.' diye bağırdı ve ağlamaya başladı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu bir rüya mıydı? Evet, evet, rüya olmalıydı. Muhtemelen şu anda yatağında uyuyordum ve bir rüyanın içerisinde rüyada olduğunu fark edecek kadar uzun zaman geçiren herkes gibi birazdan uyanırdım. Biraz beklemem gerekiyor sadece. Gözlerimi kapatıp odamda olduğumu hayal ettim ve gözlerimi açtım. Sanırım bu rüyada ben de hapsolmuştum.

'Boşuna uğraşma, buradan çıkış yok.' dedi geçmişimdeki ben ve devam etti. 'Burası kaybolduğun yerlerin sonu, burası çıkmaz sokağın.' Eminim bir süre sonra uyanırım ama böyle beklemektense belki de onunla konuşmalıyım diye düşündüm.

"Seni buraya kim hapsetti?" diye sordum ama cevap vermedi. Sadece sustu. 'Benden neden nefret ediyorsun?' dedim. Asla cevabını vermeyecek belki de ama yine de kendimi sormaktan alıkoymadım. Sustu. Yine. Uzun bir sessizlikten sonra konuştu.

'Sen de benden nefret ediyorsun çünkü. Bu soruyu benim sormam gerekirdi. Nefret oyununu ben değil sen başlattın. Söylesene beni neden hiç sevmedin?' Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. 'Senden nefret etmek mi? Senden değil geride kalan o acımasız dünyadan nefret ediyordum.'

'İnsanlardan nefret etmen kendinden kaynaklanıyor çünkü biliyorsun ki 'canavar' diye adlandırdığım o varlıklardan birisin sen de.'

O içimdeki asla büyütemeyen ama hep olgun olan çocuktu. Ondan kaçmamın bir diğer sebebi de buydu. Onu yine hayal kırıklığına uğratacaktım. Ben bana kıyamayan tek kişiydim fakat ben aynı zamanda beni yaralayan en büyük canavardım. Onu bir kere yarı yolda bıraktım ve bana olan güveni azaldı. O bana güvenmedikçe ben de kendime olan güvenimi kaybettim. Çünkü ona hiç dürüst

olmamıştım.

'Üzgünüm. Sana hiç dürüst olmadım. Sana güçlü gözükmek ve seni kurtarmak için rol yaptım ama unuttuğum şey şuydu ki ben yolu hiç bilmiyordum. Kaybolduğum yerden seni eve götüremezdim. Evimiz neresi bilmiyorum ama sana bildiğime inandırdım. Belki de evi birlikte aramalıydık. Belki de o evi biz inşa etmeliydik.'

Gözleri dolmuş, emin olamaz bir ifadeyle bana bakıyordu. Elini arkasından çıkardı ve parmaklarını açmaya başladı. Anahtar... Bir başkası değildi onu bu kafese hapseden, kendisiydi. Ona elimi uzattım ve elimden tuttuğunda onu kendime çekip sarıldım. Kollarımı boynuma doladı ve derin bir nefes aldı. "Sana güveniyorum." dediği anda tüm karanlık kayboldu. Gökyüzü aydınlandı. Güneş tepemizde parlamaya ve bizi ısıtmaya başladı. Aydınlanan etrafımızı çiçekler ve ağaçlar çevreledi. Etrafı incelemeye başladık. Bir kaç kuşun cıvıltı sesleri sardı kulaklarımızı. Beyaz bir kelebek parmağıma kondu ve uçmaya başladı. İçimden bir ses onu takip etmemizi söyledi. Küçük Duygu'nun elini tutum ve keleşbeği takip etmeye başladık. Bir süre sonra keleşbeğ durdu ve bir açıklığa yöneldi. Taşlardan oluşmuş bir yol, aydınlık ve huzur doluydu. Ağaçların kokusu, hafif rüzgârın yanaklarımı okşaması, etrafımızdaki keleşbeğler... İnsanı adeta büyüleyordu. Küçük Duygu'ya döndüm. 'Sanırım çıkamaz sokak hiç yoktu. Sadece karanlıktı. Bu yüzden korkup saklandık fakat yol hep buradaydı ve bu yolun ışığı da bizdik." dedim.

Merve Elif AKKAŞOĞLU
Üsküdar Lisesi

YOLUN SONU

Gecenin o körpeçik elleri yıldızları havaya bir madalyon gibi asmıştı. Sanki her karanlığın içinde bir aydınlık bulabileceğimizi anlatır gibiydiler. Perdenin arkasındaki adam, gecenin o karanlığında kaybolmuştu. Bir yandan da aklındaki düşünceler onu kendi olmaktan çıkartıyor; ruhunun derinliklerinde her kaybolan anın, her kırık sözün sorumluluğunu taşıyormuşçasına kendini suçluyordu. Yıldızların parlaklığı yüzüne vurdukça o, daha fazla karanlığı benimsiyordu. Yüzündeki o sima da geçmişin acı kırıntılarını atmak istemişçesine can çekişiyordu lakin kalbi unutamadığı o güzel anılar karşısında yüzüne acı dolu bir gülümseme bahşediyordu. Gecenin karanlığı adama o güzel anılardan bir tanesini hatırlattı.

O zamanlar mevsim kıştı. Karın o nahif ve sakin yağışlarının altında, ağaçların çıplak kaldığı bir orman köşesinde adam ve kadın gözleriyle birbirlerine bir şeyler

anlatmaya çalışıyorlardı. Adam, kadının gözlerinin o büyümlü mavisinde kaybolmuştu. İçinden, “Bu mavinin hangi tonu? Böyle bir maviyi tarif edecek bir kelime var mı bilmiyorum. O kadar güzeller ki insan bakmaya kıyamaz.” diye geçirdi. Tam bu sırada kadının o mavi gözlerinden bir endişe dalgası geçtiğini hissetti adam. Kadın ise sevdiceğine bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Zaten nasıl söyleyebilirdi ki... Bir insan en sevdiğine “*Ben öleceğim.*” nasıl diyebilirdi? Bir kez olsun dili, bunu söylemeye cesaret edemedi. Adam sanki bu düşünceleri okumasına susmayı tercih etti. Bu sırada kadın, adamı kar tutmuş çimenlerin üzerine itti, kendisini de onun yanına bıraktı. Sonra da kadın deli gibi gülmeye başladı; sanki o bütün kötü düşüncelerinden kurtularak, sevdiği adamla sonsuza kadar yaşayacağını hayal ederek daha da fazla gülmeye başladı. Bir kar tanesi kadının yanağına düştü; her şey geçecek gibisinden... Bir başka kar tanesi de burnunun üzerine düştü kadının; teselli edercesine. Sanki bütün bir doğa el ele verip kadını bu melankolik hâlimden kurtarmaya çalışıyordu. İşte adam, bu güzel kar anısını bu kadar hatırlıyordu. Adam, düşüncelerinden arınmış bir şekilde perdeden uzaklaştı ve yatağının üzerine oturdu. İçinden kadının da burada -yanında- olmasını diledi.

Hani bütün hikâyeler mutlu sonla biterdi; peki niye bizim hikâyemiz bu dehşet verici sonla bitmek zorunda kaldı diye düşünmeden de edemedi. O an karşında bir silüet belirdi. Kimdi bu? O gözler, o gözler o kadar çok tanıdıktı ki. Gün gibi o gözleri hatırlıyordu, peki yüzündeki o küçük gamze, çenesinin üzerindeki o ben... Hepsi kadını anımsatıyordu lakin o ölmemiş miydi? Ölmüştü, dedi adam. O an kadın, o kış günündeki gibi adamın gözlerinin içine uzun uzun bakmaya başladı. Adam kadının kendisine bahşettiği o bakışa karşılık ona aşkla bakmayı sürdürdü. Uzun süre bu şekilde devam ettiler. Sonra adam, bunca zamandan sonra kadının gelmesinin verdiği heyecan ve merakla ona: “Bunca zaman seni düşünmekten gözüme uyku girmedi, neredeydin ey be güzel deniz gözölüm? Senin hasretinden bitap düştüm. Bütün geceler seni sayıklayarak senin hayalinle uyaniyordum.” dedi ve biraz alıngan bir tavırla “Bunca zaman beni düşünmedin mi yoksa? Beni unutmuş olamazsın, değil mi? Niye öldüğünü düşündürdün bana?” diye de devam etti. Adamın karşısındaki silüet adama sadece özlem ve sevgiyle bakıyordu. Adam, sözünü bitirdikten sonra silüetin gözünden bir damla yaş düştü ve silüet yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Adam, bu durum karşısında yine kendisini suçlamaya başladı: “Ben nasıl ağlatırım canımın içini. Benim tek yolum kadının olduğu halde onu nasıl üzebildim. Hem de bu kadar zaman sonra.” diye kendi kendine bağırılmaya başladı. O an kapıdan birkaç kişinin ayak sesini ve birisinin “İlaç saati!” dediğini hayal meyal duydu ama devamı yoktu.

Adam sabah uyandıığında hemen perdenin arkasına geçti. Dün kadının geldiğini görseydi üzerine daha düzgün bir şeyler giyerdi. O yüzden kendisine bir söz verdi: Kadın tekrar gelene kadar onu burada bekleyecek ve geldiğinde ise üzerindeki şu uzun beyaz şeyden kurtulacak, bayramlık niyetine aldığı gömleği giyecekti. Perdenin arkasındaki güneş de bunu duymuşçasına adamın yüzüne cehennem sıcaklığını vermeye başlamıştı ama adam kararlıydı; kadını burada bekleyecekti. Hem o söz vermişti kendine. Bir insan sözünden dönebilir miydi? Adam dönmezdi. O sırada bir kuş adamın camının önüne kondu. Adam da bu kuşu kadının yeşil gözölüm, az şişmanca, o çok konuşan kuşuna benzetmişti. Güneş de adamın bu anısını gözler önüne serdi. Yine böyle güneşli bir sabahtı. Adam ve kadın çiçeklerin en renklilerinin, kuşların en cıvı cıvı ötenlerinin yanından geçerken bir kuşu görmüşlerdi. Kuşunun elinde her renkten ve her türden çokça kuş vardı lakin kadın

onların arasından kendi sevdiceğinin gözlerine eş, onun bakışlarını hatırlatacak bir kuş gördü. Kuş “Ne kadar tatlı şeysin!” dedi. Kuş da ona aynı cevabı sanki öterek verdi. Adam, kadınının kuşa olan hayranlığını görerek onun bu kuşu almak istediğini anladı. Adamla kadın bu kuşu alıp yollarına devam ettiler. Bu yol sırasında adam ne derse kuş da aynısını diyardı. Kadın da bir süre sonra bu olay karşısında gülmeye başladı. Adam da içinden, “Sen hep gül, başka hiçbir şey istemem.” diye geçirdi. Kadın ölmeye önce geçireceği o hastane döneminde, sevdiceğini hatırlatacak bir şey olsun diye bu kuşu seçmişti ama adamın bundan haberi yoktu. Adam da bu tatlı anının bu kadarını hatırlıyordu.

Bir anda bir şeyler kafasını istila etmeye başladı. Adamın zihninin derinliklerinde gömülü olan anılar, gün yüzüne çıkmaya çalışırken bedeninin ihanetiyle sarsılıyordu. Midesinde kopan fırtına, anıların ağırlığını taşıyamayan bir ruhun sancısı gibiydi. Başını ellerinin arasına alıp derin bir nefes çekti ama havada geçmişin kokusu vardı: buruşmuş anılar, solmuş gülüşler, yarım kalmış vedalar... Gözleri kararlı, sanki hatıralar onu içine çekip zamanın ötesine savuruyordu. Hafızası bulanık bir deniz gibiydi, sanki bir fırtınanın ortasında kaybolmuştu oysaki o anılar havuzunda yüzmek ne güzel bir histi... Adam artık kadınıyla beraber olduğu o anıları eksiksiz bir şekilde hatırlıyordu.

Bir süre sonra adam, düşüncelerinden uyanmış ve sanki yeniden doğduğunu hissederek umutla dışarıyı seyretmeye başlamıştı. Yolda sürekli gülen bir kadın gördü. Kadının elinde de biraz önce kendi camının kenarında olan kuş vardı. Adam onları sevgiyle izliyordu çünkü adam için bazı şeyler karanlığın derinliklerinden, gözleri kör edebilecek bir parlaklıkla ortaya çıkmıştı. Bu yüzden de içindeki o düşünce çatışması bitmiş, çatışmanın yerini sessiz bir sükûnet almıştı. Hatta dışarı çıkıp dolaşmak istiyordu. Hemen perdenin yanından uzaklaşsın ve kapının yanına doğru yavaş yavaş hem de odayı son bir kez iyice inceleyerek duvarlara sinmiş anılara, pencereden süzülen ışıkta dans eden toz taneciklerine bakarak “Hoşça kal, eski dost... Beni bekleme.” diye fısıldadı. Kapının kulpuna her uzandığında, parmakları suçüstü yakalanmış bir hırsızın tedirginliğiyle geri çekiliyordu; geçmişin gölgeleri, onun bu odadan çıkarsa affedilmeyecek bir günaha gireceğini düşündürüyordu. Tam bu sırada da dün geceki silüeti gördü ama adam artık o dün geceki adam değildi. Adam, kadınının öldüğünü kabullenmiş ve kadınının ölmeye önce hastanedeki son sözünü yerine getirecek kadar kararlı duran, hayatın o kahpe yüzünü görüp daha da cesaretlenen birisi olarak yeniden doğmuştu. Kadınının o son sözü, “Sevgilim, beni hatırlamak için kendini mahvetme. Gözlerinde aydınlık olamam, yolunda gölge olamam. Ben gitsem de sevgim hep seninle kalacak inan ki. Ama sen; sevgilim, rüzgârın önünde bir yaprak gibi savrulma. Kök sal, büyü ve yaşa. Her sabah doğan güneşte, her esen meltemde, her gülüşte beni bulacaksın ama geçmişe bakarak yürüme; gözlerin hep ufukta olsun. Çünkü ben oradayım, senin adımlarının önünde.”

Adam, bu sözlerden kuvvet alarak kapı kulpunu çevirdi ve o an arkasındaki silüetin gülmeye başladığını duydu ve silüet şunları dedi: “Doğru yoldasın, git hadi!” Adam bunu duyduktan sonra var gücüyle kendisini dışarı attı, o kasvetli ve hiç yaşamamış olmasını dilediği odadan artık kurtuldu. Artık yoluna bakacaktı. Kadınının dediği gibi artık yolu geçmiş değil, gelecekti. Peki bu yolun sonu neresi olacaktı?

ZİYARET

Uzun ve yağmurlu bir kış gecesinin ardından güneşin açmasıyla her yer aydınlanmış ve gün başlamıştı. Bu sabahın tam ortasında şehrin biraz dışında kalan, bahçeli ve müstakil bir evde orta yaşlı bir adam ve köpeği yola çıkmak için hazırlanıyordu. Adam evinin giriş kapısının önünde havanın soğuk olmasından dolayı siyah montunu giyiyor ve üzerine giydiği kırışık kıyafetleri biraz da olsa düzeltiyordu, o sırada köpeği de onu bekliyordu. Adam montunu giydi ve kapının hemen solunda bulunan komodinden evin ve arabasının anahtarlarını aldı. Kapıyı açtı ve açtığı gibi köpek evden dışarı fırladı. Adam yerdeki ayakkabılarını yavaşça siyah bir çekecek yardımı ile giydi, evin kapısını kapatıp kilitledi ve arabasına doğru yola çıktı. Gece yağın yağmurdan dolayı hala yerler ıslaktı ve toprak çamurlaşmıştı. Evin önündeki küçük bahçeyi geçip bahçe kapısından çıktı ve hemen kapının önündeki beyaz renkli arabanın önce öndeki yolcu koltuğunun kapısını açıp köpeği bindirdi, sonra kendisi şoför koltuğuna geçti. Adam arabasının anahtarını cebinden çıkarıp kontağa taktı ve arabayı çalıştırdı. Araba çalıştıktan sonra toprak zeminden kaynaklı sarsıntılar yüzünden köpek bir anda hareketlenmeye ve havlamaya başladı, adam ise onu sakinleştirmek için bir şarkı söylemeye başladı:

-Ağaçlar sallanır rüzgarda. Dalları haşırda rüzgarla. Küçük tavşan korkar ağaçtan. Ağaç söyler ona korkmamasını...

Adam şarkıyı söylerken köpek sakinleşmeye başladı ve havlamayı kesti. Adam araba ile toprak yollardan giderek ana yola bağlandı. Ana yol asfalt ve düz olduğundan dolayı adam köpeğin daha fazla hareketlenmeyeceğine emin oldu ve rahat bir şekilde arabayı sürmeye devam etti. Adam yolda giderken dikkatini dağıtmayacak derecede düşüncelere daldı. Yıllar öncesinden bir anıydı, karısı ile ilk evlilik yıl dönümleri. Adam işinden çıkıp çok yorgun bir şekilde eve geldi, bu evleri yıllar önce şehrin içinde yaşadıkları apartman dairesiydi, ardından ise hızlıca yatağa gitmeyi planlıyordu fakat eve girdiği anda karısının ona sürpriz, romantik bir akşam yemeği hazırladığını fark etti. Adam bu sürprizin ne için olduğunu anlamayıp karısına şaşkın bir şekilde baktı. Karısı, adamın şaşkın bakışından evlilik yıldönümlerini unuttuğunu anladı, biraz sinirlendi ve adamı azarlamaya başladı:

-O şaşkın bakışından gerçekten unuttuğunu düşünüyorum.

-Neyi?

-Neyi olacak, evlilik yıldönümümüzü.

-Affedersin işten dolayı aklımdan çıkmış.

-Hep böyle yapıyorsun; hep iş, hep iş.

-Özür dilerim, sana nasıl kendimi affettirebilirim?

- (Kadın hafif bir gülümseme ile) Asla affetmem!

Adam karısının gülüşünü fark edince dediklerinde ciddi olmadığını anladı ve çantasını yere bırakıp üstüne doğru gitti. Karısı geri çekilmeye çalışsa da adam izin vermedi ve iki eliyle belinden yakalayıp sarı. Kadın gülümseyerek ve rolünü bozarak çıkmaya çalışsa da hoşuna gittiği her halinden belliydi. Adam da bunun farkındaydı ve karısını bırakmadı. Adam sol elini karısının kızıl renkli saçları arasında gezdirdi ve iltifatlar etmeye başladı. İkili bir süre sonra sarılarak dans etmeye başladı. Aralarında o gece oluşan gerginlikler ve kırgınlıklar tamamen kaybolmuştu. Adam gülen karısına baktıkça ve yaşanan olayı tekrardan düşününce evliliklerinin ebediyen sürecine inanmıştı.

Adamı bu düşünceden çıkararak şey köpeğin havlamaları olmuştu. Adam köpeğe doğru sol elini uzattı ve kafasının sevdi sonra ise elini tekrardan direksiyona koydu ve yola devam etti. Bir süre gittikten sonra ses olsun diye radyoyu açtı ve radyoda çalan şarkıyı duyunca aklı geçmişse, karısı ile ilk çıktığı randevuya gitti. Karısı, o zamanlar sadece flörtleştiği kadın, ile metro merdivenlerinde buluşup yakındaki bir restoran sokağına gittiler. Sokaktaki bütün restoranların çalışanları yürüyen kişilerin hepsini içeriye çekmeye çalıştığı mahşer yeri gibi olan alanda ikili bir restorana girdi. İkisi de nasıl oraya girdiklerini anlamamıştı fakat sorun etmeyip çalışanların yardımıyla boş bir masaya oturdular. Adam yemek boyunca daha önce pek randevuya çıkmadığı için gergindi ve çaktırmamaya çalışıyordu fakat bilmediği şey ise kadının da gergin olduğuydu. İkisi de gergin oldukları için yemek de pek iyi gitmiyordu ve sonra adam bu randevunun iyi olması için cesur hareketler yapmaya ve sözler sarfetmeye başladı. Kadının elbisesi ile saçının ne kadar uyumlu olması ile iltifatlar ediyordu. Kadın bunun karşısında hayran kaldı ve o da biraz daha rahatladı. Tam o sırada radyoda çalan şarkının aynısı çalmaya başladı. Restorandaki bazı çiftler ayağa kalkarak romantik bir şekilde dans etmeye başladı. Adam bu fırsatı değerlendirmek için hemen ayağa kalktı ve kadını dansa davet etti. Kadın kabul etti ve ikili de diğer çiftler gibi dans ettiler. Bundan sonra randevu çok daha iyi geçti ve sonrasında gelen birkaç randevu ve buluşma ile sonunda ikisi de gerçek aşkı bulduğunu anladı.

Adam 4 dakikalık şarkı süresinde yine anılarına dalmış ve arabayı yavaş hızda sürmeye devam etmişti. Köpek yine hareketlenince adam tuvaleti olduğunu düşünüp yolun kenarına çekti ve köpeği arabadan indirdi. Arabadan indikten sonra bir anda vuran rüzgar adamın kısa ve kahverengi saçlarını dalgalandırdı. Köpek işini hallettiği sırada adam, yine yıllar öncesindeki bir anısına daldı. Evliliklerinin üzerinden birkaç yıl geçmiş olduğu bir zamanda çift bir süredir çocuk sahibi olmak için çabalasalar da olmuyordu, bu nedenle bir doktora görünmeye gittiler ve acı bir haber aldılar. Çift, kadının çocuk sahibi olamayacağını öğrendiler. Kadın öğrendiği haberlerden sonra sakinliğini korudu fakat adam karısının ne kadar yıkıldığını fark etti. Hastaneden ayrılıp arabayla eve giderken kadının gözlerinden yaş akıyordu ama ses çıkmıyordu. Eve varıp ikili arabadan indikten sonra apartmana sarılarak ve sessizce ağlayarak giderken girişin önünde yaralı bir yavru köpek gördüler. Adam, karısının köpekleri sevdiğini bildiği için önce karısına baktı ve bakışlar ile anlaştıktan sonra köpeği kucağına aldı ve onu da eve götürdüler. Eve girdikten sonra köpeği önce duşa yıkadılar ve adam köpeği veterinerine götürdü. Veterinerden döndükten sonra köpeğe isim koymak ve biraz da olsun hastanedeki olaydan uzaklaşmak için düşünmeye başladılar. Bir süre düşündükten sonra köpeğe temiz halinin gri tüylerinin ihtişamlı ve parlak görünüşünden dolayı ona uygun bir isim koydular. O günden sonra köpek,

çift için asla sahip olamayacakları çocukları yerine geçen manevi bir evlat oldu ve o günden beri onlarla yaşadı.

Adam yine düşüncelere dalmışken köpek işini bitirdi ve adamı düşüncelerinden çıkardı. Adam varacakları yere yakın olduklarını fark ettiği için arabayı bırakıp yürümeye karar verdi. Arabadan beş litrelik biraz dolu bir su şişesi aldı ve yürümeye başladı. Yerler yağmurdan dolayı hala ıslak olsa da güneşin açması biraz kurumasına yardım etmişti. Adam köpeğin tasmaından tutarak yürürken hedeflerini gördüler ve bir anda köpek oraya doğru koşmaya başladı. Adam bir anda gelen kuvvetten dolayı elindeki tasmayı kaçırdı ve köpeği kovalamaya başladı. Hedefe varınca köpek de adam da durmuştu ve bir tanıdık gördüler. Vardıkları yerde çalışan yaşlı bir amca söze girdi:

-Ooooo, kimler gelmiş, kimler.

-Merhaba amca, görüşmeyeli oldu biraz, nasılsın?

-İyiyim evladım, sen nasılsın?

-Ben de iyiyim.

-İki ay boyunca gelmeyince endişelenmişim.

-İşten dolayı be amca, şehirde işlerim vardı. O nedenle gelemedim. Bizimki nasıl?

-İyi iyi, her zamanki gibi çiçekleri suladım.

-Sağ ol amca, hadi görüşürüz.

Adam, yaşlı adama veda etti ve üzerinde yazı olan taşların arasından ilerledi. Köpek önden gitti ve adamı bekledi. Adam vardığında ise önce elindeki şişeden suyu dökerek mezar taşını temizledi sonrasında ise konuşmaya başladı:

-Nasılsın tatlım. Üzgünüm işler yoğun olduğu için gelemedim. Her gün seni düşünüyorum. Bizi merak etme, ikimiz de iyiyiz.

Adam bir süre konuştuktan ve köpeği sevip dinlendikten sonra mezar taşına haftaya tekrar geleceği adına söz vererek ayrıldı. Mezarlıktan çıkarken elindeki şişeyi çöp kutusuna attı ve köpeğin tasmaını tuttu. İkisi beraber arabaya doğru yürüdüler ve arabaya binip geldikleri yoldan geri döndüler.

ATHENA'NIN LANETİ

Babam bir kraldı ve tanrıların soyundan geliyordu. En azından öyle olduğunu iddia ediyordu ama bana hiçbir zaman öyle olduğunu inandırmayı başaramamıştı. Aksine, her zaman bu ifadeyi daha soylu ve entelektüel gözükme için söylediğini düşünmüştüm. Ama o bana tanrıların soyundan geldiğinin kanıtı olarak bilgelik tanrıçasının sadece kendi kanını taşıyan kişilerden bazılarına verdiği laneti taşıdığını söylemişti.

Ona lanetlenmiş olmakla neden bu kadar övünç duyduğunu sormuştum, buna karşılık olarak o da bana, yolun sonunda lanetinin bir yeteneğe dönüşeceğini söylemişti. Lakin ona yine de inanmamıştım. Bana neden lanetinin ne olduğunu söylemediğini merak etmiştim ve merakımı dile getirmiştim fakat o bana doğru zamanın henüz gelmediğini, geldiği anda beni bilgilendireceğini söylemişti.

Uzun bir süre geçtikten sonra sanırım doğru zaman gelmişti.

On yedinci yaş günümü henüz doldurmuş, yakışıklı ve güçlü bir gence bürünmüştüm. Derken babam bir gün düşünceli bir tavırla taht odasına gelmiş ve volta atmaya başlamıştı, yerinde duramıyordu.

“Baba, her şey yolunda mı?” diye sordum.

Babam olduğu yerde durdu ve koyu mavi gözleriyle bir süre boyunca beni taradı, ardından kısık bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Tanrıçanın belirtmiş olduğu zaman geldi.”

Babamın yine tanrılardan konuşmaya başladığını biliyordum, asırlardır hiçbir ölümlüyle temâsa geçmemiş olan tanrılardan, ama yine de sesindeki ciddilik beni epey şaşırtmıştı. Birkaç saniye süren bir sessizliğin ardından ancak yeniden konuşmayı başardım.

“Baba, sen iyi olduğuna emin misin?”

Babam sessiz adımlarla tahtına doğru ilerledi ve yavaşça oturdu. Ardından ağarmış sakalını karıştırmaya başladı.

“Yarın iki yüce imparatorluğun hükümdarları krallığımızı ziyaret etmeye geliyor.” dedi, derin bir nefes alıp vererek.

“Yani, sorun...” diye söze başladım.

“Akşama doğru bir düello düzenlenecek, ikisi de yeteneklerini sergileyebilecekler ve benden hangisinin en güçlü hükümdar olduğunu seçmemi isteyecekler.”

Babam bunu söyledikten sonra gözlerinde bir tedirginlik sezdim, bu garipti. Acaba imparatorlardan mı korkuyordu?

Tam bir şey söylemeye hamle etmiştim ki, gözlerimin içine baktı ve “Hangisinin en güçlü olduğuna karar veremem.” dedi.

“Niye?” diye sordum.

Babam hiç beklemediğim bir anda ayağa kalktı ve bir anda “Ben, kâinattaki en güçlü hükümdarım!” diye haykırdı, sesi tüm sarayı inletmişti.

Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar affallamıştım, babamın narsistliği bende soğuk düş etkisi yaratmıştı. Sessizce ne yapacağını izliyordum ama ansızın soluğumun kesilmesine neden olan bir şey oldu. Babam aniden tahtına yığıldı.

Bir anda kendimi onun yanına koşarken buldum. “Baba! İyi misin?” diye sordum bir yandan kalkmasına yardım ederken, Adam benden destek alarak güç bir şekilde en sonunda tahtına oturmayı başardı, soluk soluğa kalmıştı.

Birkaç saniye sonra iyi olduğunu bildirmek için bitap bir halde kafasını aşağı yukarı doğru salladı.

Bense bir yerine bir şey oldu mu diye etrafımı incelemeye koyuldum, neyse ki bir şeyi yoktu. Ama bir dakika... Sanki sakalı... Eskiden sakalında ara sıra siyahlıklar vardı ama şimdi sanki sakalının her tarafı tamamen ağarıyor gibiydi. Aradaki siyahlıklar kapanıyordu.

“Baba!” diye bağırdım, “Ne oluyor sana böyle?”

Babam üzgün bir şekilde eliyle sakalının ucunu tuttu ve bezazlaşmasını izledi.

Yüzü ve elleri de giderek kırıkmaya başlamıştı bir dakika falan sonra sakalının ağarması durduğunda adeta ansızın on yıl yaşlanmış gibi gözüküyordu.

Ağzım açık kalmıştı, bir açıklama yapması için ona bakıyordum.

“Tanrıçanın laneti” diye mırıldandı babam sonra azıcık da olsun gülümsemeye çalıştı ama araya öksürük girdi. “Artık tanrıların kanını taşıdığıma inanıyor musun?”

Evet, ne kadar şaşırılmış olsam da muhtemelen o anda damarlarımda tanrıların ilahi kanının aktığını anlamıştım çünkü böyle bir şeyi yapmaya ancak onların gücü yetirdi.

Ama hâlâ açık olmayan bir şey vardı, laneti tam olarak neydi? Niye kainattaki en kudretli hükümdar olduğunu söylediğinde yere yığılmıştı?

Babam da büyük ihtimalle aklımdan nelerin geçtiğini anlamıştı o yüzden anlatmaya başladı, bana lanetinin kendisini veya bir başkasını sahip olduğu özellik veya yaptığı iş bakımından “en iyi” konumuna koyamamak olduğunu söyledi. Bu “Ben en akıllı kişiyim”, “Sen en yakışıklı gençsin” veya “En iyi ben meyve suyu yaparım” gibi cümleleri söyleyememek anlamına geliyordu.

Aynı zamanda da babamın yarın hangi imparatorun en güçlü olduğunu ifade edemeyeceği çünkü ederse lanetin onu yaşlandırabilirdi kadar yaşlandırıp en sonunda hayatını alacağı ve bu durumda da ifade etmediği için imparatorların gazabını üstüne çekeceği anlamına geliyordu.

Babam anlatmayı bitirdiğinde çaresiz bir biçimde iç çekti ve sağ elini omzuma koydu.

Bana lanetinden kurtulmasını sağlayacak olan bir iksirin olduğunu ama iksirin, bilgelik tanrıçasının kendisine söylemiş olduğuna göre “En kapsamlı kütüphanede” bulunduğunu söyledi.

“En kapsamlı kütüphanede” mi? Bilgelik tanrıçası babama değişik bir lanet veriyordu ama aynı zamanda da kurtulmasını sağlayacak olan iksirin lanetle çelişen bir yerde olduğunu söylüyordu, bu garipti.

Fakat iksiri almaya babam gidemezdi, çünkü son on dakikada neredeyse hayatının son evrelerine gelmişti, yaşam enerjisi bunu yaparsa tükenecekti. Hem krallığını yalnız bırakması da doğru olmazdı, benim gitmem gerekiyordu. Ben gençtim ve dinamiktim. Babamda büyük ihtimalle bunu biliyordu o yüzden gözlerim onunkilerle buluştuğunda bana çaresiz bir şekilde baktı ve son kez sarıldı.

Bense babamın sonunun kötü olmaması için gereken her şeyi yapmaya hazırdım, o anda babam “Tanrılar yanında olsun, oğlum” dediğinde gözüm ağarmış olan sakalına kaydı ve yanağıma bir damla gözyaşının süzülüğünü hissettim. Ama zaman değerliydi. Kaybedeceğim her an babamın aleyhine yansıyacaktı.

Bunu bildiğim için babama ve tarih kokan sarayımıza son bir kez baktıktan sonra taht odasını terk ettim ve yola koyuldum.

Bir at arabasıyla neredeyse bir saattir batıya doğru son sürat yol alıyordum. Maalesef ki en kapsamlı kütüphanenin neresi olduğu hakkında en ufak bir fikirim yoktu ama fikri olabilecek bazı kişileri nerede bulabileceğimi biliyordum. Kâhinler. Evet, aradığımı cevap buydu. Krallığımızdaki en ihtişamlı tapınaklardan biri tanrı Apollon'a adanmış olan tapınaktı ve o civarlarda bir sürü kâhin bulunurdu. Onlardan biri kesinlikle en kapsamlı kütüphaneyi bulmama yardımcı olabilirdi. Fakat kötü talih beni buldu ve bir anda şiddetli bir yağmur başladı. Hazırlıksız yakalanmışım, her tarafım sırlıksıklam olmuştu. Hemen sığınmak için bir yere gitmeliydim. Tanrılar aşkına diye düşündüm, yağmur giderek daha da şiddetleniyordu, üstüne üstlük fırtınada patlak vermişti. Atlar yola devam etmekte zorlanıyordu, yağmur ürkmelerine neden olmuştu. Hem boşa kürek çekiyor gibiydik, rüzgâr atların direnemeyeceği kadar güçlüydü. Güç bir şekilde yerimden sarsılmamaya gayret ederek tanrılara bize direnc sağlamları için dua ediyordum, özellikle de Zeus'a. Fakat hiçbirini de çağırımı dikkate alıyor gibi değildi. Aksine fırtına daha da güçlenmişti. Atlar yol alabilmek için daha fazla efor sarf ediyor o yüzden biraz dengesiz bir şekilde ilerliyorduk, odağımı önümüzdeki engellere ve çıkıntılara tam veremiyordum. Bunun sonucu olarak bu şekilde ilerlerken bir anda at arabasının sarsıldığını hissettim. İçim dehşetle doldu, muhtemelen at arabasının tekerleklerinden biri kırılmıştı. Yere düşüp görüşüm bulanıklaşmadan önce son hatırladığım şey de buydu.

Gözümü soğuk ve ıssız bir mekanda açtım. Etrafımda üstlerini sıra sıra örümcek ağlarının kapladığı kasvetli taş duvarlar ve bir sürü... heykel vardı. Ansızın içimi nedenini bilmediğim bir korku duygusu kapladı, sanki bir şey bana yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu söylüyor gibiydi. Olduğum yerde doğrulmaya çalıştım ve etrafi incelemeye koyuldum.

Heykellere yaklaştım, çoğu insan figürleriydi. Ama tuhaf olan bir şey vardı, heykellerin yüzlerindeki ifadeler sanki ölümden önceki dehşet anımı andırıyordu. Yutkundum, diğer heykellere de baktım. Çoğu için durum aynıydı. Acaba bir çeşit sadist heykeltıraş tarafından bayıldığımda buraya mı getirilmişim? Bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerde hatırlamam gereken bir bilgi olduğunu hissediyordum. Ama o bilgi bir türlü gün yüzüne çıkmıyordu. Oradan ayrılmam gerektiğini hissettim.

Fakat birden arka tarafındaki duvarda daha önce fark etmediğim bir tablo dikkatimi çekti, tabloya yaklaştım ve incelemeye koyuldum.

Tabloda sıra sıra düzenli ve bakımlı sütunları olan bir tapınak resmedilmişti. Tapınağın hemen altında üç dişli bir yaba tutan, saçları deniz yosununa benzeyen istirdiye sakallı bir adamla, kestane rengi saçları olan bir kadın oturuyordu. Keyifli vakit geçiriyorlarmış gibi görünüyordu. Fakat tapınağın hemen ötesinde savaş zirhi giymiş bir kadın gözlerinden ateş saçarcasına onları izliyordu.

İçimdeki bu tanıdık duygu daha da güçlendi, bu tablo bana bir şey anımsatıyordu ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Fakat tehlike duygusu hala tazeydi, o yüzden tablodan vazgeçim ve tüm gücümle çıkışa doğru koşmaya başladım.

Ödadaki yıpranmış eski kapıyı açıp dışarı çıkmışım ki rahibe görünümlü, peçeli bir kadın önüme çıktı. Kadın gözlerini bile kapatmıştı.

“Kayıp mı oldun, canım?” diye sordu kadın kan donduran bir ses tonuyla.

Kadının ses tonundaki soğukluğun iliklerime kadar işlediğini hissettim. “Hanımefendi... Lütfen geçmeme izin verin.”

Kadın hareket etmeyi reddederek olduğu yerde taş kesilmiş gibi durdu, peçesinin arkasında gözleriyle beni süzdüğünü hissedebiliyordum. “Athena’nın torunu, kimse benden kolay kolay kurtulamaz.” kadın son üç kelimeyi vurgulaya vurgulaya söylemişti.

Yüzüm bembeyaz oldu, kadın benim Athena’nın soyundan geldiğimi nasıl biliyordu? “Siz nereden...” diye birkaç kelime kekeledim.

Kadın elini kaldırmak beni susturdu, ardından yampiri bir şekilde gülümsedi “Sadece gözlerime bak, canım. Merak ettiğın tüm soruların cevabını yakında alacaksın.”

Birden yüzündeki peçeyi kaldırmaya başladı, aniden zihnimde noktalar birleşmeye başlamıştı. Kadının kim olduğunu anlamıştım. Gözlerine bakan kişileri taş çeviren Medusa’ydı!

Hemen gözlerimi sıkıca kapadım ve arkama dönüp tabana kuvvet koşmaya başladım. Fakat Medusa benden çevikti, bana yetişmeyi başarıp bacağımdan sıkıca tuttu ve beni yere çiviledi.

Kadının hınçlı bir şekilde soluk alıp verişini vücudumda hissedebiliyordum. Ve tırnaklarının kollarıma batışını da.

Gözlerimi açmayı reddettim, bir kez onun gözlerine bakarsam oyun bitecekti ve kendimi diğer heykellerin yanında bulacaktım.

Ne düşünmüştüm ki? Medusa özellikle Athena’dan ve soyundan gelenlerden nefret ederdi çünkü bu halde olmasının sebebi oydu.

Medusa’nın saçlarındaki yılanlar yüzümün yakınında tıslıyorlardı, yüzümün kireç kesildiğine emindim fakat yine de gözlerimi kapalı tuttum. Medusa en sonunda bir elini kolumdan çekti ve tek elini göğsümün ortasına koyup, beni şiddetli bir şekilde yere yaptırdı. Diğer elini de göz kapaklarımı açmak için kullanacaktı.

Her şey bitmişti, yolun sonuna gelmişim. Babama asla vaktinde ikisiri bulup, yetiştiremeyecektim. Yaşlanmış yüzünün görüntüsü gözlerimin önüne geldikçe daha da suçlu ve kederli hissediyordum... Ona yarın ne olacağını merak ediyordum, imparatorların ona ne yapacağını...

Medusa’nın soğuk parmaklarının yüzümü kavrayıp, gözkapaklarına yönelmelerini hissetmeye başlamıştım, bu noktada bedenim direnmeyi bırakmıştı çünkü yapacak hiçbir şey yoktu.

Tanrıların bu sahneyi izleyip izlemediklerini merak ediyordum, acaba benim için gözyaşı döküyorlar mıydı? Ya da en azından üzüntü duyuyorlar mıydı?

Fakat derken bir anda çok değişik bir şey oldu.

Vücudumda Medusa’nın soğuk parmaklarının dokunuşuyla meydana gelen hüznün ve kederin yerini bir umut ışığına bıraktığını hissettim. Bedenim sanki hayali bir güneşin varlığıyla ısınmaya başlamıştı, tüm o melankoli yavaş yavaş geride kalıyordu.

Acaba tüm bu olanları hayal mi ediyordum? Ya da yavaş yavaş yaşam enerjim tükeniyor muydu?

Yanaklarıma gözyaşı damlalarının süzldüğünü hissettim. Her ne olursa olsun, içimdeki bu ışığın sönmelerini istemiyordum, hayatımın tamamlanmadığına, hâlâ devam ettiğine inanmak istiyordum.

En sonunda gözlerimi açmaya ve etrafıma bakmaya cesaret edebildim.

Medusa... Medusa gitmişti. Onun yerine önümde ilahi bir parlıt saçan, bronz rengi teni parlayan sarışın ve kaslı, benim yaşlarımda bir genç vardı.

Nutkum tutuldu. Tanrılar, bana gökyüzünden acıyıp yardım mı göndermişlerdi?

Ağzım bir karış açık kalmıştı, önümdeki zarif ve yakışıklı tanrının aurası tarafından büyülenmişim.

Gözlerimi ondan alamıyordum, o kadar yoğun bir enerji saçıyordu ki ağızımdan kelimeler bir türlü çıkmıyordu.

Tanrı en sonunda ilahî eliyle elimden tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Ardından tanrı Apollon olduğunu söyleyip, zarif bir ses tonuyla iyi olup olmadığını sordu.

Kafamı aşağı yukarı sallamakla yetindim, hala gözlerimi ondan alamıyordum.

Tanrı parlak mavi gözleriyle, kaşları hafif çatık bir biçimde yüzüme dikkatli bir şekilde bakıyordu.

“Seni bir konuda uyarmaya geldim.”

Bir şey söylemedim, içimin burkulduğunu hissediyordum. Sessizce tanrının sözlerine devam etmesini bekledim.

Tanrı hala yüzümü ne düşündüğümü tartmak istercesine pür dikkat inceliyordu.

“Yolculuğun boyunca seni izledim, diğer tanrılar da öyle yaptılar ama onlar sana yardım etmeye veya herhangi bir tavsiye vermeye karşılardı, bu yolculuğu kendi başına katetmen gerektiği fikrindelirdi. O yüzden Olimpos’a döndüğümde şu anda yaptığım şeyden Zeus pek hoşnut olmayacak fakat babana olan bağlılığı ve kalbinden geçen düşünceleri gördüm. O kadar samimilerdi ki, yıllardır senin gibi bir kahramanla karşılaşmamıştım.

Bu nedenle sana en azından bir tavsiye sunmam gerektiğini düşündüm.”

Tanrı yüzüme baktı, ben de onunkeye baktım. Parlak mavi gözlerinin içinde bir ışıltı vardı. Şu anda yaşadığım şeylerin gerçek olduğuna inanamıyordum. Yıllardır hiçbir ölümlüyle konuşmamış olan tanrılardan biri benimle konuşuyordu...

Kendimi zorlayarak “Vermek istediğiniz tavsiye neydi?” diye sordum.

Tanrı gülümsedi ama sonrasında yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolmaya başladı. “Athena’nın soyundan geldiğin şans eseri doğru fakat senden babanın sahip olduğunu iddia ettiği laneti tekrar düşünmeni istiyorum. Babanın gerçek yaşı elliden fazla ve aynı zamanda bir ülkenin kralı. Sence hayatı boyunca daha önce bir konuda en iyi olduğunu söyleyerek bu laneti tetiklemiş olma şansı yok mu? O zaman daha da yaşlanmış olması gerekmez miydi? Ama nedense bu lanetten şimdi bahsediyor. Demek istediğim şey şu; bunların hiçbirine katlanmana gerek yok. Tek yapman gereken benimle gelmek, o zaman seni ölümsüz yapabilirim, benimle birlikte sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşayabilirsin.”

Sonsuza kadar yaşamak mı? Bu hiç ölmeyeceğim anlamına mı geliyordu? Şok olmuş bir şekilde Apollon’a bakıyordum. Önümde iki tane yol vardı ve bunlardan birini seçmem gerektiğini biliyordum...

YANLIŞ DURAKLAR

Gökçe, merdivenin son basamağından inip, mekanizması daima bozuk olan kapıyı araladı. Neredeyse koşar adımlarla yürürken daha da hızlı olmaya çalışarak otobüs durağına ilerliyordu. Buraya nasıl geldiğini, şu an nasıl tek başına otobüse binmek üzere olduğunu tam olarak kabullenememişti. Çıkmak üzere olduğu yolculuk diğer insanlar için çok sıradan olsa da onun hayallerinin çok ötesindeydi. Hayatı boyunca ne zaman bu kadar özgür olmuştu? İstanbul'un yarısının günlük iş rutininin parçası şu an onun kaçışı ve özgürlük anahtarıydı. Özgürlük, hayatı boyunca sahip olabileceği en muhteşem şeydi ve insan **ona** göre en çok yolda özgürdü. Seçenekleri vardı, farklı yol ayrımları, tümsekler ve çukurlar... Yolda yapılacak onca şey ve en önemlisi, yolun her zaman değiştirilebilecek olması. İnsan çoğunlukla evdeyken özgürleşmezdi. Dört duvar kapalı ve kısıtlı adımlar, seni her an gelecek yeni başlangıçlara taşımaya sadece düşüncelerin yeterli olmadığını, harekete geçmek gerektiğini her zaman hatırlatırdı insana. Güvenli alanında, evinde düşüncelerde koşmak, her insan geldiği gibi gerçekten yola çıkmaktan daha kolay gelmişti Gökçe'ye. Oysa ki bugün, hayatında yeni fırsatlar ve özgürlükler doğuracak bir yola çıkıyordu; bir otobüse binecekti ve arkadaşlarıyla buluşacaktı. Çok büyük bir aksiyon olmasa da, Gökçe için bunu özel yapan, bu tarz bir yolculuğa ilk kez tek çıkacak olmasıydı. İzin alabilmek için grev ve ardından yalakalık ev içi çeşitli şirinlikler ona yolun kapılarını açmıştı. Zar zor aldığı bu fırsatı iyi değerlendirmeli ve bunu vaad ettiği kadar kolayca halledip eve yüzünde bir gülümsemeyle, problemsiz dönmeliydi. Zira insanlar çıkacakları her yolu kendileri seçmezdi, özellikle çocuklar. Zorunda oldukları, gerekenler, aile için olanlar, geleceği için olanlar ve en son nasıl izin alınacak sınıfına girenler. Yani insana neşe, mutluluk ve özgürlük verecek olanlar. Tabii ki özgürlük için olan yolculuklar her gencin kalbinde daha önemli bir yere sahip olsa da çıktıkları yolda, nedeni ne olursa olsun yürüyen herhangi bir insan, bir noktadan bir noktaya giden dünyadaki her şey gibi değişime uğradı. Otobüs yolculuğunda da, hayatının en zorlu günlerini geçirdiği bir balkon kenarında da.

Gökçe, yavaş adımlarla kartına doldurduğu 60 lirayla birlikte otobüs durağının kenarına dikildi. Sıkılmış, karanlık yüzlerini kaldırımlara dönmüş karamsar insanların arasında kıpır kıpırdı. Araba tekerleklerinin sesini kovalıyordu kulakları, otobüsü daha gelmeden yakalamaya çalışıyordu gözleri. Birkaç dakikalık bekleyiş ve ardından gelen otobüsel giderek hızlanan kalp atışları, bir ağzıdan haykırıyor gibiydi, dikkatli ol uyarılarını susturacak bir heyecanın tohumlarını içine ekecek bir sesle. Otobüse girip kartını okuttu. Makineden gelen garip ses ve tamam, bir köşeye sinebilirdi. Gözleriyle içeriyi tararken, kırklı yaşlarında yanında kızıyla duran, giyimi maddi durumunu yansıtan bir amcanın ricasıyla kartını pek düşünmeden ona uzattı. Hızlıca ellerine geri gelen kart ile adama karşı gülümserken yerine geçti.

uğün bu otobüse binmesinin iki nedeni vardı; biri her yolculuğun nedenleri arasında giren başlangıç hevesleriydi, diğeryerse bu yolu çekmesini arzulatacak insanlardı. Yola onlar için çıkmışlardı. Çoğu insanın yola, onlar için çıktıkları olurdu, yoldan onlar için döndükleri.

Kimi zaman, iyi kötü rolleri değişirdi bu yol perdesinde, ama sonuç olarak insanlar yollara, diğer insanlar için çıkardı. Kimse için değilse, herkes için; herkes için değilse, o için; o için değilse, ben için. Bu herkesler ve kimseler, hırsları ve istekleri geride bıraktıkları bazen, bu da yolculuğun bir parçasıydı. Bu kişiler başlangıcın ve sonun önüne geçtiyse, durmamız gerektiğini bilmemiz gerekirdi. Bu durumda artık bu yol bizim için olmaktan çıkardı, onların olurdu. Dolayısıyla, onların ve kimse kendisine ait olmayan bir yolun sonunda kendisi olamazdı.

Otobüste giderken annesine mesajlar atıyordu Gökçe, sonrasında annesi mesajlarına cevap bulamazsa öfkeyi üstüne çekmemek için. Bu yolun bir de dönüşü olduğunu unutmamak gerekiyordu. Dönüşü olan yolun sonuçları sadece kişinin kendi içinde ölçülmez, başka insanların penceresinden de karşılıkları olurdu. Yolu izliyordu, gözlerini sokakta, kalabalıkta, insanda ve koşuşturmacada dinlendiriyordu. Boş beyaz duvara bakarkenki halinden daha durgun, daha huzurlu hissediyordu. Yol bitmek üzereyken, muhtemelen otobüsteki insanların hayatları boyunca yaptıkları şeyi ilk kez yaptığına inanmıyor, gururla duyuyor ve sırtını dikleştiriyordu. Otobüsten indiğinde bu işi başardığına, artık her şeyin çok farklı olacağına inanıyordu. Zafer nidalarına benzeyen ufak bir gülüşle fotoğraf çekiyor, “Seç” ve “Gönderildi.” Annesine başarısını duyuruyordu ve hemen ardından buluşmak üzere buluşacakları kafenin içine doğru yürüyordu. Otobüse binme acelesinden erken gelmişti; bir sürelik bekleyişin sonrasında onlarla buluştu. Geçirdiği güzel vakit annesinden gelen “Gel artık” mesajıyla bozuluyordu. Arkadaşlarıyla vedalaşıp otobüs durağına geçerken annesinin mesajlarına baktığı esnada yanlış otobüs durağına geçti.

Yolun karşısındakine değil, indiği yerdeki durağı doğru yanlış adımlar attı. Yolu tanımlayan şey, her zaman ilerlediğimiz anlar değildi; çoğu zaman mola noktalarıydı. Verdiğimiz molalar yolu geciktirir veya etkilerse, yolculuğun başına bela olurdu. Mola vermek, durmak, duraksamak önemliydi, ancak molaların püf noktası, onların ilerlemeyi geciktirmesine izin vermemekti. Yanlış durakta dururken annesinden gelen mesajlarla irkildi, mesajlarla birlikte bir sorunu daha fark etti; şarji sadece yüzde yirmi kadar kalmıştı. Otobüs gecikiyordu, geciktikçe endişelenen annesi daha çok mesaj yağdırıyordu. Gökçe, gergin bir halde, mesajların hepsine cevap yetiştirmeye çalışıyordu. O ana kadar azalan şarjını farketmediği için utanç dolmuş olsa da, hatasını kabul etmek istemiyordu.

Can sıkıntılı bekleyiş anında avuçları terliyor, içinde bir şeyler sıkışıp sanki kamına iğne gibi batıyordu. Bekleyip otobüsün gelişini gördüğünde derin bir nefes aldı ve kalan 3 şarjının verdiği endişeye ufak bir teselli oldu. Otobüse girerken kapanan telefonuyla stres içinde volta atarak telefonunu açtı, şarji tek bir mesaj atmaya yetip bu sayede bindiği haberi annesine ulaşırken, o annesinin kendisine ters yöne gittiği haberini verdiğini görememişti. Annesinden azar işitmenin korkusuyla bir noktada duramayıp kırdırırken annesinin de bir yandan evin içinde dört döndüğünden haberi vardı. Zaman akıp gidiyordu. Kızacak mıydı? Eve kaçta dönecekti? Saat kaçtı? Hava kararıyor muydu? Nereye gidiyordu? Eve varabilecek miydi? İhtimaller, korkular, şarjını doldurmak için birinden şarj aleti rica etmeli miydi? şarj aletini takacak yer aradı, yoktu, ulaşamıyordu birilerine. Elindeki kesin sonuç buydu. Yola çıkarken kazandığından ne kadar emindi oysaki, elde sonuç olmadan kutlama yapmıştı. İlk çıktığındaki özgüvenin ne kadar kalmıştı şimdi içinde? Neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Saf korku hissediyordu. Bedeni zangır zangır titriyor, ayakları onun düz durma isteğine karşılık vermeyip bir ileri bir geri otobüsün içinde ilerliyordu. Daha garibi tahminen yarım saat kadar geçmişti, ama sokaklar evinin yakınındaki sokaklar değil, gidilen yol geldiği yolun bir benzeri değildi.

Durakları okumaya başladı, lakin durak isimleri giderek yabancılaşıyordu. Yanlış durakta durmuş, ters yöne gidiyordu. Yaptığı hatanın çözümünü aramaya başladı.

İnsanlar, hayatlarının her aşamasında basit ya da zor yollara çıkar; ilk adımlar, ilk tatil, ilk yalnız başına yolculuk ve evden ayrılırken yapılan yolculuk. Sadece bunlarda değil, alınan her kararla uyanıp başlanan her masal insan için bir başlangıç, bir yoldu. İnsan, çıktığı her yolda kendine bir şeyler katar, değişir, biraz daha insan olur ya da insanlığını kaybederdi. Kişiliğini veya olmak istediğın ideali oluştururken, insanlar bu ideale ulaşmak için yola çıkarlar ve hata yapmayan kimse o ideale yaklaşamaz. Gökçe bu noktada donmuştu. En azından nereye gideceğini hala biliyordu. Otobüsler bir daire çizerdi, gidiş ve dönüş rotaları hep aynı olurdu; daha ileriye gittiyse de bir noktada geri dönecekti ve bu sayede hangi duraktan binmiş olursan ol, yola yeniden başladığında seni doğru yola sokardı.

Bu düşünceler arasında Gökçe, artık daha geç evde olacağını anlamış, annesine haber vermek zorunda hissetmişti. Onun orada habersiz olması, onu daha çok strese sokmuştu. Sonunda insanlardan yardım istemek zorunda kalacaktı; yardım istemekte her insana zor gelirdi. Yardıma muhtaç olmak, bir şeyleri için sevdiğimiz insanlara sormak, onlara yük olmakmış gibi gelir, sevdiklerini düşünen her insana. Bunlara rağmen hayat, hepimize yardıma muhtaç olmayı ve yardım istemeyi öğretir. Nitekim, hiçbir yol yalnız yürünmez ve yolda bir adımımızda dahil bize yardım eden her insan, bize bir şeyler katar. Yardım almak ve etmek, insanlığı çekip çeviren yapı taşlarından biridir. Yeter ki hiçbir insanın yalnız başına bir yolu yürüyemeyeceğini öğrenelim.

Şoförün yanına gidip, şarj aletini takılabileceği bir yer olup olmadığını sormuş, "Hayır" cevabına karşı istemeksizin çaresiz hissederek gülümseyip yine de teşekkür ederek oturduğu yerine geri dönmüş, yolculuğun kalanını olabildiğince sakın geçirmeye karar vermişti. Hava giderek kararırken stresi artıyordu, yarım saatten fazla geçtiğini fark etmişti. Tam bu sırada şoför inmelerini ve arkasındaki otobüse geçmelerini söylemişti; belli ki otobüsle alakalı sorunlar vardı. O an kalbi durdu sanmıştı. Bu sözlerle birlikte Gökçe, dönmüştü, kalbinde her an bir şeylerin sıkıştığını hissediyordu. Hiçbir şey düşünmemişti bile, zihninde kocaman bir boşluk vardı. Gözlerinin dışarıdaki dünyayı görüyor ama o dünya hakkında ne yapması gerektiğini düşünüp hissedemiyordu. Bu otobüsün nereye gideceğini bilmiyordu. Kalbi avuçlarının içinde atıyordu sanki, otobüsten dışarıda geçirdiği her saniyeden kemiklerine kadar buz kesiyordu. Korkuyu yenmek, yeniden zihnini buradayım dedirtmek zor olmuştu ama mantığına göre, otobüs muhtemelen aynı güzergahı izleyecekti. En azından ilk durağının olacağı yere gideceği kesindi. Sonrasında dönüş yolu başta binmesi gereken otobüse binebilirdi. Bu, içinde bulunduğu sonsuz çukura inen bir ip olur muydu? Yoksa kaybolup gider miydi? Çok bilerek çıktığı bu yolda insan, gerçekten yürümediği hiçbir yolu bilemezdi. Yolun rotasını bilmek, yolu gitmekle asla aynı şey değildi. Kalan dakikalarda da plan yapmadan, düşünmeden, kafasını içeriden yiyen kurtçukları görüp, bunlara fırsat vermeden arkadaki otobüse geçti. Arkadaki otobüs de durmuştu. Hala yoldayım diye düşündü, ama nereye gittiğini bilmiyordu. Nereye gittiğini bilmediği sürece, yolda olmasının hiçbir anlamı yoktu. Zira beklenen bir son, bir sonraki adımın planlanacağı bir sonuçta yoktu. Yolun sonunu bilmeden yola da devam edemezdi.

Şoförün yanına giderek, evine dönmesi için nereye gitmesi gerektiğini sordu. Şoför ona metroya bırakabileceğini söyleyince, "Peki." anlamında kafa salladı. Ayaklarını yere

bastığı anda zihni daha mantıklı çalışmaya mı başlamıştı, yoksa bir panik anında yapması gerekenleri sıralayan annesinin sesi içinde mi konuşuyordu, bilemiyordu. Ama sonuç olarak ne yapması gerektiğini kuruyordu. Kafasının içindeki çarklar işleyip, yolun sonunun güzel bitmesi için bir çözüm arıyordu. İlk olarak telefonunun şarja ihtiyacı vardı. Birilerine ulaşmalıydı. Bunu tek başına halledemeyeceğini görmüştü. Hayatta tek başına her şeyi halledebileceğini düşünmek onu nereye getirmişti? Her şeyi hep tek başına halletmeye çalışmıştı. Bu yüzden çok konuda tek başına adım bile atamamıştı. İnsanın yolunu tek başına yürüyemeyeceğini öğrenmişti. Yardıma ihtiyacı vardı. "Bittim," dediğinde, tikandığında birilerini aramaktan çekinmek, birilerinden yardım istemekten çekinmek onu ancak kötü bir sona daha çok yaklaştırdı. Hep böyle olmuştü. Telefonunu şarja takacak, planın sonraki adımlarında dolan şarjla ardından annesini arayacak ve onun bulduğu çözüme göre hareket edecekti. Şu an yapılacak bundan başka bir şey yoktu.

Karşısına bırakıldığı metronun içinde öylece etrafı inceledi, burası bir AVM'nin önüydü. Yani aslında bırakılabileceği çoğu yerden daha güvenliydi. Saatlerdir içinde durup çıkmayan o derin nefesi bırakıp, haline şükreder gibi olduktan sonra, ironik durumuna gülümsedi. Bu saatte evde olup, bu saatten sonra ne zaman isterse dışarı çıkabileceğini duyurmayı bekliyordu. Pek beklediği gibi olmamış olsa da, elindekiyle idare edecekti. Yol her zaman beklediği gibi geçmeyebilirdi. Hayatta yürünen yollar insan yapımı yollara benzemezdi, hayatın açtığı yollar insanın önüne tümsekler, engeller çıkarıp onları sinamayı severdi. Önemli olan bu engelleri geçmeyi bilmektü.

İçeri girip telefonunu şarja taktığında, geçen son bir saate yakın sürede yaşadığı en rahat anları yaşadı. Derin bir nefes aldı. Annesini aradı titreyen ellerle. İçinde bulunduğu oda, soluduğu hava gerçek gelmiyordu. Çok düşünmemeye, sorgulamamaya çalışıyordu. Olabildiğince güçlü bir sesle, dakikalardır göstermeye çalıştığı dik duruşu sesine yansıtarak, "Anne, beni hızlıca dinle. Kayboldum, sana ihtiyacım var. Bana kızma, beni almaya gel," dedi. Sözleriyle birlikte yaşananları, başından geçenleri anlattı. Annesi ise kızmaya bile vakit bulamadan onu almak için yola çıkmıştı.

Gökçe hep iyi bir hafızaya sahipti ama sonraki anları, kendisi bile hatırlamıyordu. Düşünmüyordu, korkuyordu. Sapaşğlam korku içinden dakikalarca bir sürü kötü ihtimali geçirirken, hâlâ iyiyi düşünmeye çalışıyordu. "Tamam," diyordu, "geçti." Annesinin arabasını gördüğünde sessizce içeri girdi, yerine geçti. Akan gözyaşları arasında eve dönüyordu. Gökçe'nin başka şansları da olacaktı, başka yolculukları, her zaman bir şans sahibi daha olacaktı. Nefes aldığı süreçte bir daha otobüse binmek zorunda kalacak ve eğer bu özgürlüğü istiyorsa, o otobüse binmesi gerekecekti. Ki binecekti de, er ya da geç. Yeter ki, yanlış durağa bindiğinden bir kere, durakta beklemekten korkmasın. Kaç kere olursa olsun, yaşanan ne olursa olsun, bir daha o durağa giden kimsenin yolculuğu, asla başarısız olmuş değildi.

HAYAT YOLU

Yürüyorum. Yalnızca yürüyorum, sakince. İn cin top oynuyor sokakta. Taştan yapılmış engebeli sokakta yürürken bir an içime bir şey doğuyor. Bir şey yapmak istediğimi hissetmeye başlıyorum. Ne için mi? Hepimiz için, her canlı için, tüm dünya için; düşünüyorum bunu nasıl yapabilirim. Sonra hemen bir kağıt kalem çıkarıyorum cebimden. Kağıt parçalarına kısacık cümleler yazıyorum çünkü ben kişilerin bakış açısını genişletmenin dünyayı değiştirebileceğine inanıyorum.

Biraz yazdıktan sonra devam ediyorum bu taşlı yolda yürümeye bir amca gözüme çarpıncaya dek yürüyorum. Sonra gözüm takılıyor bu amcaya, yerde oturmuş ayakkabı boyuyor, eski ayakkabıları boyuyor gibi görünüyor, amca tatlı bir gülümsemeyle içindeki hüznü gizlemeye çalışırcasına bana dönüyor. Terli elleri, yorgun suratı bana onun nasıl bir hayat yaşadığını düşündürüyor. Bir anda uzatıveriyorum elimdeki kağıt parçalarından birini bu yorgun ama sevgi dolu teyzeye, teyze önce kağıda bir göz gezdiriyor sonra dönüyor bana bakıyor. Teyzeye başımı sallamakla yetinip yolda ilerlemeye devam ediyorum.

Bir bina gözüme çarpıyor, tüm ışıklar kapalı tüm katlarda. En alttaki bir oda hariç, oda bir şömine ışığı ile aydınlatılmış, alevlerden hafif turuncu hafif kırmızı bir ışık camdan yansıyor. Bir de anne var, şöminenin başında, ısınabilmek uğruna kat kat giyinmiş, örgüsünü örüyor, ördüğü şey her neyse o kadar acılı bir bakışı var ki ipliklerine, ona bakınca yanıyor içim bir kez daha. Aklıma kağıtlarım geliyor. Onların benim olmadığını hatırlıyorum, o kağıtlar bana ait değil, ait oldukları kişiler onlar ile bir şekilde karşılaşacak olan kişiler. O kişiler, hayatın verdiği umudu , sevinci, sevgiyi tatmamış, duygulardan uzak kalmış kişiler, umutsuzluk ile hayatın denizinde boğulmaya mahkum hisseden, yolda yürürken yönlerini karıştıran kişiler. Bu sebeple bir kağıt daha çıkardım cebimden, aralanmış camın dış tarafından yavaşça içeriye attım. Örgüsünü ördüğü ahşap sandalyesinden kalkan kadın şaşkınlık içindeydi_ yüzünde hafif bir tebessüm ile baktığında anladım, bir kez daha : Bir tebessüm her şeyi kurtarabilirdi.

Yürümeye devam ettim bu yolda, başka şansım yoktu çünkü bitmiyordu, uçsuz bucaksız bir yoldu. Biraz zaman geçtikten sonra , hava karardığında, bu yol bana hayattan umudunu kesmiş bir çocuk gösterdi. Benim engebeli yolumun ortasında oturmuş kırık kamyon oyuncuğu ile bir şeyler yapıyordu, yüzünden düşen bin parçaydı, ağladığı o kadar belliydi ki, gözlerinin içine baktım. Kıp kırmızıları. Bir şey sormaya cesaret edemedim. O an sadece onu iyileştirmenin bir yolunu bulmak istiyordum, bunu yapmalıydım, ona da bir kağıt vermeliydim. Belki yaşanmışlıklarını hafızasından silmesine bir katkısı olmayacaktı ancak bu kağıt ile en azından bugünden sonra hayata olan bakış açısını değiştirmem mümkündü.

Verdiğimde yanına gelip o kadar sıkı sarıldı ki içimden “İyi ki yaptım, iyi ki verdim o kağıdı, bir şeyler değişti, minik düşünceler olsa bile, bir şeylerin değiştiği kesin.” dedim.

İleri gitmeye devam ediyorum. O an birkaç genç görüyorum, hepsi kulaklıkları kulaklarında müzik dinliyor. Oldukça keyifli görünen bu gençlere de, hayatı, dünyayı değiştirme umudunu serpmek üzere, birer kağıt parçası veriyorum. Gülerek bakıyorlar sonra gözlerime, bir tebessümden çok daha fazlası saklı güllüşlerinde. Pes etmiyorum, içimde yankılanan değişimin sesi beni pes etmekten alıkoyuyor. Umudum, yaşam sevincim, dünyayı, bugünü, geleceği iyileştirme arzum içimi ısıtıyor Bu cesaretle devam ediyorum yollara, geleceği değiştirme arzusunun cesareti ile adım adım yürüyorum.

Benim yürüdüğüm yolun sağ tarafında bir tarla var. Çiçekler içinde neşeyle hopyayıp zıplayan küçük bir kız görüyorum. Sarı uzun saçları tenini okşuyor, karanlığı delip geçen dolunayın ince beyaz ışığı sayesinde kıızı görüyorum. Bir kıza kayıyor gözüm, o umut dolu kahkahalarına odaklanıyorum; bir dolunaya bakıyorum, kapkaranlık gecede, karanlığın içine çekemediği tek ışığı yayan, ruhunun zindanına kilitlemiş kişilerin bile keplerinde var olan o hafif ışığı yayan dolunaya bir süre boyunca bakakalıyorum. Kız, neşeyle oynuyor tarlada, kim bilir nasıl bir hayatı var, nasıl zorlukların üstesinden gelerek bu denli sevgi dolu bir kahkaha ile bakabiliyor dünyaya, hayata, yaşadıklarına. Bu düşünceler zihnimde yankılandığı esnada elimden bir kağıt parçası kayıp gidiyor, kıza doğru. Kızcağız havada yakaladığı buruşmuş kağıdı okuyor. Herkes gibi o da bir tebessüm ile karşılık veriyor, göz kırpmıyor. Uzaklaşıyorum sonra, yürümeye devam ediyorum. Yürüyorum bu geniş, taşlı, engelli sokakta kendi başıma uzunca bir süre yürüyorum.

Gün ışığı yüzüme çarpıyor, bu ışık ile değişimin umuttan, sevgiden, dayanışmadan ve en önemlisi cesareten doğduğunu fark ediyorum. Bu bitmeyen yolda karşıma çıkan engellerin bazılarını tökezlediğimi, bazen yokuşlarımın yukarı bazen ise aşağı doğru olduklarını, bu yol boyunca karşılaştığım herkeste, tanıştığım her ruhta, kendimin aynası olarak gördüğüm her suratta hayatın ta kendisini görüyorum. Deneyimlerin yarattığı duyguları, bıraktığı izleri anlıyorum. Ay'ı gördüğümde, o an şunu fark ediyorum : Hayat yolunda yaşanan her deneyim bir duyguyu ortaya çıkarır, kişiler yaşamla şekillenir bu yüzden ki farklı deneyimler yaşamış, farklı hayatları olanların hayata olan bakış açıları da farklıdır. Ancak önemli olan şey ortak olan değerdir, ışıktır. Karanlıkta Ay'dan, aydınlıkta Güneş'ten gelir, umut verir, hayata tutunma gücü, bir şeylerin değişmesinin mümkün olduğu umudunu verir.

“Bunu fark ettiğimde ve yolumun, hayatımın gün boyunca keşiştiği herkese fark ettiğim bu gerçeği aşılıp kişileri cesaretlendirdiğime göre artık durabilirim.” diye düşündüm. Durdum. Hayat yolunun deneyimlerden, duygulardan ve izlerden ibaret olduğunu daha net anladığım o gün insanların inanmalarını sağlamaya çalıştığım şeyi benimsemiştim. Bunu aslına bakılırsa herkesin benimsemesi gerekiyor günümüz koşullarında, yalnızca ayakkabı boyayan bir amca, müzik dinleyen gençler, şömine önündeki anne veya rüzgarda koşan minik bir kız değil, hepimiz yaşıyoruz, hepimiz deneyimliyoruz hayatı. Bazen hepimiz ortak bir

şey istiyoruz : İyileşmek iyileştirmek Tam da bu sebepten ötürü bir kağıt parçası montumun cebinde saklı kaldı. Size, bize, hepimize verebilmem için oradaydı. Artık zamanı geldi. Kağıdı yavaşça açtım ve şu cümleyi gördüm : Işığı yakalarsan daima bulursun yolunu , kaybolursan hayatta, göğe çevir yüzünü, aydınlatan ışığın gücü kaplasın hem önünü hem de ruhunu. Eve vardığımda sabah olmuştu Son notta yazanı daha temiz bir kağıda geçirdim ve evimdeki en büyük pencereye yapıştırdım Böylelikle herkes görebilecek, fark edebilecek iyileşip iyileştirebilecekti. Her geçen gün daha fazla kişinin hayat yolları bu not sayesinde kesişecekti.

Tunahan Mirzacan SEYREK
İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi

ROTASIZ YOLCULUK

Sabah yine erkenden kalkıp hazırlanmıştı Kerem. Yine aynı durgunluk ve can sıkıntısıyla, belki de ilerlemekte olan yaşının etkisiyle üzerinde oluşan yorgunluk ile vardı işine. Geçti masasının başına, titreşen parmaklarıyla her gün yaptığı işine başladı. Zihni pek çok aykırı düşünceyle doluydu. Artık zihniyle elleri birbiriyle uyuşmuyordu. O, bütün gün düşünceler içinde yüzüp hayallere dalarken, parmakları zaten onun işini hallediyordu. Bir zamandır bu hal içinde işine devam eden Kerem zaman zaman hatalar yapıyor ve kalem müdüründen uyarılar alıyordu. Bu durum sıklaştıkça müdürün Kerem'e bakışı da olumsuzlaşıyordu.

Ertesi gün resmi tatil başlayacaktı fakat Kerem tatil olmasına rağmen birtakım evrakları başkente götürmek için yolculuğa çıkacaktı. Akşama kadar bu yolculuğu düşünerek işine devam etti. Eve döndüğünde ise saat geç olmuştu. Yemeğini yedi, çantasını hazırladı ve uyudu. Sabah erkenden kalktı ve çok oyalanmadan yola çıktı.

Daha önce aynı yollardan geçmiş olduğundan yardımcı unsurlara pek ihtiyaç duymadı. Hava karlı ve pek soğuktu. Yolculuğa başlamadan önce ilk olarak arabasını kontrol etmiş ve hazırlığını yapmıştı. Öyle ya, yola çıkmadan evvel yolda ilerlemeyi sağlayan şeyi iyi hazırlamak lazımdı.

İlk başlarda huzurlu ve keyifli bir yolculuk geçiyor gibiydi. Normalde radyo dinlemeyi pek severdi fakat bu sefer kendisini yolun sessizliğine bırakmıştı. Öyle ya, bazen yolunuzu görmenin yöntemi yolu iyi dinlemektir.

Aradan birkaç saat geçti ve Kerem acıkmaya başladı. Bir tesiste mola verdi, karnını doyurdu. Biraz dinlenip tekrardan yola koyuldu. İyice sıklaşan kar, yolu doldurmaya başlamıştı. Yolda artık kar temizleme araçları gözüküyordu. Kerem, onların arkasına takılarak bir süre ilerledi. Ancak daha sonra bir yol ayrımına geldi. Kerem onların zıt yönünde gitmeliydi fakat uzaklardan görünen oydu ki, öbür yol bayağı tikalıydı.

Biraz düşündü. İlerde illaki daha makul bir yol ayrımı olmalıydı. Kerem dümdüz devam etmeye, kar araçları da yolu temizlemeye devam etti.

Vakit akşama geliyordu ve hava kararmaya başlamıştı. Kerem ise bilmediği bu yolda ilerledikçe kafası karışıyor, istediği yol ayrımı bir türlü gelmiyordu. Artık belliydi ki Kerem yanlış rotadaydı.

Tek bir yol yoktu aslında fakat çizilen rota, o yollar arasından seçimler yapmayı sağlıyordu. Rota önemliydi çünkü yolu iyi dinlemek kadar yolun ilerisini görmek ve hazırlanmak da değerliydi.

Kerem artık bambaşka bir yerdeydi ve artık yolunu açan bir araç da kalmamıştı. Tek çareyi birkaç insan bulup onlara yolu sormakta buldu. Karşısına çıkan bir aksakallıya yolun devamının nereye çıktığını sordu. Adam cevapladı: “Bu yol ancak nereden geldiğini ve nereye gideceğini bilenleri düzlüğe çıkarır.” Dedi.

Kerem pek aldırış etmedi, başka birilerini bulmaya çalıştı fakat nafile. Ay ve yıldızların parıltısı ile koyu laciverte çalan karanlık gökyüzü altında kara asfaltta ilerliyor ve yol kenarında onu selamlayan çam ve çınarlara bakıyordu. Kar kısa süre önce durmuş ve bulutlar çabucak dağılmıştı. Kerem ilerledikçe zihni kabarıyordu. Karışık ve dağınık zihni bu sefer Kerem’i kendisine götürdü. Kendi yaşadıklarını ve yaptıklarını uzun uzun düşündü. Hatalarını, pişmanlıklarını, utançlarını... İşini, kariyerini, parasını... Ailesini, annesini, babasını... Yorgun zihni kendini dökerken bulutlar tekrar toplanıyordu. Geçen ömrünü, vaktini, anılarını... Zihni, bedeni içine ağlıyordu. Arkadaşlıklarını, dostluklarını, kahkahalarını... Yeniden toplanan bulutlar da zihnine eşlik edercesine ağlamaya başladı. Gözyaşlarını, tutamadığı dilini... Etrafta ışık kalmamıştı. Hayatını, hayatının anlamını... Yerler kayganlaşmaya başlamıştı. Doğumunu, gençliğini... Ve tekrar hayatını, hayatının anlamını... Yol kayboluyordu. Hayatını... Yol bitmiş, uçurumdaydı. Son pişmanlığı kendi yolunda gidememesiydi. Onu kullanmışlardı.

Ve son gözyaşını döktü zihni:

Hayatını, hayatının anlamını, yolunu... Yol bitmişti. Aslında hiç başlamamıştı. Çünkü onun bir rotası yoktu.

BİR PARÇA GAZETE KAĞIDI

Son yazdığım, insan psikolojisiyle ilgili romanım hakkında söyleşi yapmak için bir üniversitenin psikoloji fakültesine çağırılmıştım. Kapıyı açıp sınıfa girdiğim anda herkesin elinde yazdığım kitabı tuttuğunu, söylediğim her kelimenin onların hayatında sanki yeni bir ufuk açacakmış gibi meraklı gözlerle bana baktığını görünce içimi hafif bir gurur kapladı. İçeri girdiğimde beni bölümün akademisyeni karşıladı. Birlikte masaya oturduk. Profesör giriş için kısa bir konuşma yaptı. Ardından ben kendimi tanıtırıp kısaca kitabımı anlattıktan sonra soruları almaya başladım. Havaya kalkmış ellere biraz göz gezdirip aralarından rastgele birini seçtim. “Bir psikoloji romanı yazmanın püf noktaları nelerdir?” diye sordu genç. “Merak” dedim. “Her şeyden önce merak etmek gerekir. Sonra araştırmak, insanları gözlemlemek ve okumak. Çok okumak.” Cevabımı verdikten sonra soruları almaya devam ettim. Bazıları söylediklerimi not alıyor, bazıları uyukluyor, bazıları da pür dikkat beni dinliyordu. Sorular gittikçe azaldı ve son soruyu almak için birini kaldırdım. “Yazdığınız diğer romanları da okudum. Bu noktaya gelene kadar nasıl bir yol izlediniz? Deneyimlerinizi bizimle paylaşır mısınız?” diye sordu. “Aslında insan doğduğu andan itibaren bir yolcudur. Yürürken karşısına sonsuz sayıda seçenekler çıkar. Dümdüz gitmek kolay bir seçenek olabilir ama önemli olan tek şey sona ulaşmak değil yol boyunca öğrendiklerin ve deneyimlediklerindir. Bu bir süreç aslında. Olduğun yerde sayıklamamak için farklı yollar denemek gerekir. Denedikçe kendini keşfedersin ve en sonunda mutlaka senin için doğru olanı yani kendi yolunu bulursun.” diye söze başladım. Bu sözleri söyledikten sonra benim yolumun başı, aynı zamanda lise anılarım gözümde canlandı.

Ben lisedeyken içi boş denilen, öğretmenlerin aralarında bu çocuktan bir şey olmaz diye konuştuğu bir öğrenciydim. Ben de o zamanlar insanların bu görüşüne katılıyordum. Kafasına göre takılan, hiçbir şeyi umursamayan, henüz kendini ve yeteneklerini keşfetmemiş biri idim. Gelecek için nasıl bir yol çizeceğimi düşündüğümde önümü bomboş görüyordum. Belli bir hedefim, ulaşmak için çabalayacağım bir yolum yoktu. Bazen arkadaşlarımla yaptığım konuşmalara dâhil olurum. Kimisi en son çizdiği resimden, kimisi çalmayı öğrendiği parçalardan, kimisi ilgi alanı olan konuda yaptığı araştırmada öğrendiklerinden, kimisi de okuduğu kitaplardan bahsedirdi. Bir gün yine konuşurlarken “Peki sen bu aralar neler yapıyorsun?” diye sormuştu içlerinden biri bana. “Ben mi?” deyip biraz düşündüm. “Hiç.” diyerek bitirdim sözü. “Nasıl yani? Hiçbir şey yapmıyor musun?” dedi biri. Sonra bir başkası “Resim çiziyor musun?” dedi. “Hayır. Çöp adam bile çizemem.” “Peki başka bir hobin var mı? Yemek yapıyor musun mesela? Ya da bir enstrüman çalar mısın? Veya ilgini çeken bir konu, bilim dalı, araştırmayı sevdiğin şeyler var mı?”. “Yok.” dedim. En son birisi “E kitap okuyorsundur herhalde.” dedi. Yine biraz düşündüm ve “Özet çıkarmam gerekenleri okudum ama çok sıkıcıydı.” dedim. Konuşma bu şekilde devam etti. Sonra herkes gelecek

planlarını anlatmaya başladı. Ne okumak istediklerini, hayallerini... Ben de onlar konuşurken kendimi fark ettirmeden aralarından ayrıldım. Eve gittiğimde oturup biraz düşündüm. Ben gerçekten ne yapıyordum? Ya da ne yapacaktım? Kitap okumuyorum dediğimde arkadaşlarımın gözlerindeki şaşkınlığı düşündüm. Kitap bile okumuyorum demek...

Ertesi gün okula gittiğimde kitap okuyup okumadığımı soran arkadaşım yanıma geldi. Elinde bir kitap gördüm. Kalın görünüyordu, tahminimce beş yüz sayfa civarıydı. Bana kitabı uzattı. "Bu kitabı sana getirdim. Kalın görüldüğüne bakma. Kapağını açıp okumaya başladığın anda sayfaları çevirmeden duramayacaksın. Belki bu senin için bir başlangıç olur." dedi. Kitabı alıp arkadaşşıma teşekkür ettim. Eve geldiğimde kitabı çantamdan çıkarıp masanın üstüne koydum. Seveceğime hiç inanmayarak ilk sayfayı açtım. Sayfalarca beyaz kâğıt üzerindeki siyah yazılar nasıl bu kadar güzel gelebilirdi insanlara? İlk sayfayı ayaküstü okudum ve kitabı kapattım. Şu kelimeleri okumayı sevmemin imkânı yoktu.

Artık düşünmeden duramıyordum. Hiçbir şey yapmamam artık gözüme batmaya başlamıştı. Öğretmenlerin hakkımda umutsuz olmalarından rahatsız oluyordum. Okul çıkışında evimin yakınındaki bir parka gitmeye karar verdim. Banklardan birine uzanıp düşünmeye başladım. "Burası büyük bir park. Yürüyebileceğim birçok yol var. Bense şuan parkın merkezindeyim. Hangi yoldan gidersem gideyim merkeze geri dönüyorum. Ama parkın bir girişi ve çıkışı da var. Sanırım ben henüz bu döngüden çıkış yolu bulamadım." diye düşündüm içimden. Sonra yere baktım. Gözlerim yerdeki karnıcaları izliyordu. "Şu küçük karnıcalar bile belli bir hedef uğruna ilerliyor. Bense ilerlemeyi bırak, hedefimin ne olduğunu bile bilmiyorum." diye düşündüm. Hafif bir rüzgâr esmeye başladı ben düşüncelerimde boğulurken. Tekrar yukarı baktım. Ağaçların o güzel yeşil yaprakları sanki rüzgâr eşliğinde dans ediyordu. Onlar da güneş ve yağmurla büyüyordu. Büyümek bile onlar için bir hedefti belki. Ben gökyüzüne bakarken bir anda önüme yırtılmış bir kâğıt düştü. Bu bir gazete kâğıdından yırtılmıştı. Kâğıdı elime aldığım anda oradaki bir söz dikkatimi çekti. "Her zaman yürüdüğümüz aynı yoldan devam etmek bize kolay gelir. Ama bazen farklı yollar denemek gerekir. Benim okuduğum kitaplar sanki bana açılan yeni yollardı. Onlar sayesinde merak etmeyi öğrendim ve neyi merak ettiğimi fark ettikçe kendi yolumu çizdim." Yazıyordu. Bu yazı bir röportajdan alınmışa benziyordu. "Kendi yolunu çizmek..." dedim içimden. Sonra aklıma evde yalnızca bir sayfa okuyup kapağını kapattığım kitap geldi. Sadece bir sayfa deneme sayılmazdı. Eve gidip kitabı tekrar açtım. Her cümleyi dikkatlice okudum. Okudukça olaylar zihnimde canlanmaya başladı. Sanki okuduğum her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden geçip gidiyordu. O gün yolumu değiştirdiğim gündü.

Kitabı birkaç gün içinde bitirdim ve arkadaşşıma verdim. Gerçekten çok şaşırmıştı ama sevdiğini de gözlerinden anlayabiliyordum. Kendi isteğimle okuduğum bu ilk kitapta bir adamın kendini bulma arayışı anlatılıyordu. Kitapta benim yaşadığım sorunları yaşayan insanların olduğunu, hatta daha kötü durumda olanların da olduğunu, gördüm. Ve gerçekten de bu sorunları yaşayan insanlar vardı. O an değişmem gerektiğini anladım. Sonra bu kitabın ardından birçok kitap daha geldi merakla okuduğum.

Ertesi günlerden birinde arkadaşlarımın yanına gittiğimde son okuduğum kitaptaki başrol karakterin ve yan karakterlerin psikolojileri hakkındaki yorumlarımı,

araştırdığım şeyleri anlattım onlara. Artık tek yaptığım şey onları dinleyip keşke demek değildi. O konuşmaya dâhil olduğumda kendimi ilk kez hedefim yolunda ilerlerken gördüm. Benim hedefim yazdıklarımın insanlara ışık tutmak, yol göstermekti. Bir gün benim de yazdığım kitapları okuyup kendi yollarını bulmalarını istiyordum insanların. Öyle kitaplar yazmalıydım ki herkes kendinden bir şeyler bulmalıydı içinde.

Son öğrencinin bana sorduğu soruya karşılık olarak bu lise anılarımı daha kısa ve öz bir şekilde öğrencilere anlattım. “İşte benim ilk hedefim buydu.” dedim. “Sonra da psikoloji bölümünden mezun oldum ve birçok kitap yazdım. Şuan gördüğüm kadarıyla kitaplarım sizde büyük bir etki uyandırmış. Şunu bilin ki hiç birimizin içi boş değil. Siz de yolunuzu bulamadığınızı düşünüyorsanız denemekten hiç vazgeçmeyin. Kim bilir belki bir gün birileri bunları düşünürken önlerine kitabımdan bir sayfa çıkar ve anlattıklarım kendi yollarını bulmalarına yardımcı olur.”

Ahmet İlker Eroğlu
Çemberlitaş Anadolu Lisesi

KEŞKE

Temizlik yapmak her zaman yorucuydu, evet, ama asıl yorucu olan herkes tatildeyken yapılan temizlikti. Ama bir yandan mutlu olmuyor da değildi, kendini meşgul edecek bir şeydi sonuçta.

Tatile gitmeyi pek sevmezdi. Evliliğinin ilk yıllarında kocasıyla deniz kenarına gitmeyi severdi o kadar. Onu da yapmaz olunca alıştı, aramaz oldu. Masrafı da çok olurdu zaten, gerek yoktu böyle harcamalara. Evde durmak kime yetmezdi? Evde de hep çok iş olurdu zaten; bırakıp tatile gidilecek işler de değil bunlar efendim, yok daha neler! İki gün süpürülmesin hemen tozlanırdı her yer, hele o camlar var ya leş gibi olurdu. İş olmasa bile o, bütün gün oturmaktansa temizlik yapmayı yeğlerdi. Hele temizlik bittikten sonra gelen o bir şeye katkısı olduğu hissi tarif edilemezdi. Her şey düzen içinde, pürüzsüz, olması gerektiği gibi mükemmel...

Bir toz almayı sevmezdi, nedensiz bir şekilde. Olur ya öyle her ev hanımının kendisi bir seçim yapmış gibi hissetmek için sevmediğine karar verdiği bir ev işi, onunki de toz almaktı işte. Yapsa ayrı dert, yapmasa ayrı... Belki bu yüzden en tozlu defterleri, kitapları onun bile bazen unuttuğu bir kutuya kaldırmıştı. Dolabının arka köşesinde tozu alınmamak üzere beklerdi o kutu. Arada bir aklında geliverirdi. Düşünceden kurtulmak için kafasını sallaması gerekirdi her seferinde. Tekrar aklına geleceği vakte kadar da unuttur giderdi kutunun varlığını.

O sabah planladığından geç kalkmıştı; temizlik günü olmasına rağmen yağın kardan dolayı çocuklar da kocası da evde uyuyordu. İlk önce toz alması lazımdı. İstemeye istemeye kalktı, her temizlik yaptığında giydiği kıyafetleri giydi, eşarbnı

tepeden bağladı, bezini de kaptığı gibi işe koyuldu. Milyon kere bu rutini gerçekleştirmişti. Uzun bir iş günü sonrası eve dönmenin de benzer bir huzur hissettireceğini düşünürdü her seferinde.

Mutluydu toz alırken bile. Adeta dans ediyordu koltukların arasında. Salonu masanın üstünde küçük çocuğunun sünnet düğününden çerçevesi bir fotoğrafı vardı, aslında çok dikkatli olmasına rağmen nasıl olduysa çarpıverdi çerçeveye. Cam parçaları etrafa saçıldığı gibi koştu; çocuklarına baktı, sonra da kocasına. Kimse sese uyanmamıştı. Derin bir nefes alıp kırıkları toplamaya başladı. Çerçevesi kenara kaldırırken fark etti elindeki çizdiği. Acısını hissetmemişti bile ama kanıyordu. Birazı çoktan elinde kurumuştu. Yara bandı aradı çekmeceye fakat bulamadı. Tuvalette de yoktu. Çaresiz bir şekilde parmağını tutarak orada olmadığını bile bile evindeki bütün çekmelere bakıyordu. Son çare yatak odasına girdi, dolabını açıp arkaya dayandığı kutuyu buldu. Yara bandı orada değildi, biliyordu. Kapağı açısı geldi yine de, yıllardır elini sürmemişti sonuçta. Yara bandı yoktu, sadece tozlu defterler... Aralarından ona göz kırpanı seçti. Pembe Barbie desenli günlüğü ortaokul ya da liseye giderken yazmıştı. Bir sıcaklık hissetti, bir yandan da bir adrenalin dolu bir coşku. Annesine belli etmeden günlüğüne yazıp durduğu lisedeki o çocuğu görürmüşçesine kızardı. Arkasındaki yatakta kocası horluyordu.

Liseye geri döndü bir anda, uzaktan bir akrabalarının düğünüydü. Kardeşiyle heyecanlı bu akşamı beklemiş, birlikte hazırlanmışlardı. Kardeşine söylememiş olsa da onun heyecanının nedeni sadece giyinip süslenmekten değildi. Etrafına bakındı umutla. Herkes tanıdıktı ama boş bir kalabalık gibi görünüyordu aklında. Silik yüzlerin arasında, biraz uzağında belirince o yüz tekrar heyecanlanmaya başladı. Çocuk, kendisine biraz bolca olan bir gömlek giymişti, üstten birkaç düğmesi açık. Henüz tam çıkmamış bıyıkları ve sivileli yüzü bile ona hoş görünüyordu. Göz göze geldikleri anda ona doğru yürümeye başlayınca bakmıyormuş gibi bile yapamamıştı. Faydası olmasa da üstünü düzeltmeye çalıştı. Tek ve en güzel elbisesini bu akşama saklamıştı.

Ne dediğini hatırlamıyordu çocuğun. Onu dansa kaldırdıktan sonra her kelime uğultulu gelmeye başlamıştı. Zaman yavaşlamış tek duyabildiği kalbinin çarpışı olmuştu. Bir süre daha baktı yüzüne, bu olay yaşandığında doğru düzgün yapamamıştı çünkü. Konuşacak gibi oldu, yapamadı. Yine boğazında düğümlendi sözler. Bu sefer çok yaklaşıyordu ama çocuğun çıkma teklifini kabul etmeye. Eğer tekrar sorsaydı cümlesini toparlamış olurdu. Bir saniyecik daha bekleyeydi arkasını dönmeden belki her şeyi söyleyebilirdi. Yapamadı ama. Yine bakakaldı.

Sayfaları çeviren bir gül yaprağı düştü defterin arasında. Üniversitedeydi. Arkadaşları vardı, çok sevdiği. İki erkek, üç kızdılar. Düşününce şaşırırdu hep nasıl beni buldular diye. Çünkü her zaman insanlarla arasında cam bir duvar varmış gibi gelirdi normalde. Onlarlayken bazen o duvarın incelik yok olduğunu hissedirdi. O da duvarın kaybolmasına izin vermişti. Mezun olunca hiç ayrılmayalım lütfen demişlerdi. Pembe yalanlara inanmayı da o gün bırakmıştı işte. Gün be gün duvarını kendi elleriyle yeniden inşa etti.

Galata çevresini gezmişlerdi gün boyunca. Geçmedikleri sokak, girmedikleri dükkân kalmamıştı. Akşama doğru arkadaşları tutturmuştu Galata Kulesi'ne çıkalım diye. Hava kararacaktı, eve gitmesi lazımdı yoksa annesi günlerce susmazdı. Diğerlerinin ikna çabalarına kanmamaya çalışıyordu ne kadar kanmak istese de. Acaba bir kere kalmayı da denesem mi diye düşündü. O sırada arkadaşlarından biri bir gül çıkardı arkasından. Ne zaman aldığını, nasıl sakladığını bile anlamamıştı. Bu anıya her geri döndüğünde yine aynı şaşkınlığı yaşıyordu.

“Bir gül versem kalır mıydınız acaba han’fendi?” diyip muzipçe gülümsemişti ona. Bu sefer gerçekten kalmayı düşündü. Birlikte çıksalar acaba orada neler derdi? Acaba onun dediklerine cevap verecek cesareti bulabilir miydi? Hiç denemediğinden asla bilemeyecekti. Galata Kulesi’nin efsanesini herkes bilirdi ama o efsanenin kehanetine inanmamayı seçmişti. Çiçeği alıp teşekkür etmişti ve vedalaşıp evin yolunu tutmuştu. Çiçeği evdekiler görmesin diye bir yaprağı koparıp defteri arasına koymuş, çiçeğin kalanını ise sokaktaki çöpe atmıştı. Çocuğun gerçekten ondan hoşlandığını çok sonradan öğrenecekti.

Diğerleri Kule’ye onsuz çıkmıştı. Artık arkadaş gruplarında iki adet çift vardı; bir de o, beşinci ve yalnız.

Kapadı defteri. Toz almaktan nefret ediyordu işte. Kutuyu yerine geri koydu. Biraz hızlı davranmış olacak ki kocası uyanayazdı o sırada. Kendini sakinleştirip mutfığa gitti, temizlik de yarım kalmıştı işte... Çocukken geleceğe doğru uzanan her yolda farklı bir umut ışığını görürdü. Bazı yolların sonunda yurt dışındaydı, bazılarında ise deniz kenarında uzanıyordu. Bazısında öğretmendi, bazısında doktor... Kendi çalışıp kendi parasını kazanmayı düşleyip dururdu küçükken, ne kadar heyecanlıydı hayat için. Düşünebildiği her seçenekte mutluydu aslında. Birkaç tane çıkışı kaçırdığından bu hale gelmişti işte. Tabii şimdi de mutluydu; kocasını seviyordu, çocuklarını da. Keşke farklı yollardan gidebilseydi. Her şey çok farklı olabilirdi eğer çocuklar... Ya da kocasıyla...

Düşünceleri geri almak istercesine kafasını salladı, gözleri dolmuştu. Düşünceleriyle boğuşmaya çalışırken çocukların odasından gelen sesleri fark etti. Uyanmışlardı. Ağlamasına bahane bulmak için hemen bol soğanlı bir menemen yapmaya girişti.

Ece MENKE
Alkev Özel Fen Lisesi

GÖLE GİDEN YOL

Açıyor gözlerini bir gece daha. Camdan gelen beyaz ışık odayı aydınlatıyor. Kalkıp bakıyor. Ay ışığının gölden yansımaları o kadar büyüleyici ki... Sanki onu içine çekiyor gibi. Onlarca insanın dilekler tuttuğu kayan yıldızların yansımaları gözünün önüne geliyor. Tek boynuzlu bir at dilemiş küçük bir kız mesela, üstüne binip uzaklara uçmak için. Bir genç sınavından iyi not almayı dilemiş mesela, ailesinden azar işitmek için. Bir de birisi var tam anlayamadığı. Bir dileği var, kaçıp kurtulmak için sanki. Gölün muntazamlığı onu çağırıyor gibi. Hava da serin sanki. Işık biraz değişik görünüyor, yalnız neden bilmiyor.

Bir palto bir çizme bir de o. Ayaklarını nereye götürürse artık, diye düşünüyor kendi kendine. Sıcak rüzgârın soğuk bir fısıltısı var, biraz huzurlu. Neden

yürümüyorsam onca zamandır, diyor kendi kendine. Belki de çınarlar biliyordur, yaprakları konuşuyordur. Geceleri fark edilir ya bazen gündüzleri fark edilmeyenler. Gün ışığının göz yakıcı kalabalığından kaçmak içindir belki; belki de ay ışığının huzur verici sessizliğine ulaşmak içindir. Bu karmaşık ve karanlık yollarda karşısına ne çıkacağını bilmeden, öylesine yürümek istemişti ayakları. Karşısına neler veya kimler çıkacaktı. Kim bilebilirdi ki? Belki de Ay'a sormak lazımdı.

Yeşilin koyu tonlarına bürünmüş, üzerinde kocaman harflerle “ÇİMLERİN ÜSTÜNE BASMAYIN” tabelası olan yeşilliklerin derinliklerine kadar götürmeye karar vermiş onu ayakları. Nasıl olsa kimse görmüyordu karanlıktakileri.

İlerdeki bir tepede oturan iki siluet. Biri birinin omzuna kafasını koyuyor, diğeri saçlarını okşuyor öbürkünün. Hani olur ya gölge sanatı öğreten resim hocalarının atölyelerinde asılı bir tablo: Arka planı renkli, gecenin karanlığında yalnızca tepede oturduklarını anlamamızı sağlayan siyah bir tümsek, bir çift insan ve aya doğru bakışlar. Klasik bir resim dersi. Bu da atölyedeki tablo: Tepede oturduklarımızı anlamamızı sağlayan siyaha çalan yeşil bir tümsek, arka planı renkli, bir çift insan ve aya doğru bakışlar. Klasik bir aşk hikayesi.

Şimdi de onların yanına götürmüş ayakları onu. Arkadan yaklaşmış izlemiş bir süre genç aşkıları. Aşk da ne garip, diye düşündü kendi kendine. Bir başkasının kalp ritmini hızlandırması, bir bakışıyla adete zihnini ele geçirmesine izin vermek. Ne kadar garip, dedi bu sefer. Rüzgâr sesini ilettilğinde fark etmişti dışından söylediklerini. “Sevmek bazen yalnızca kalbinin hızlanması değildir.” dedi ayırt edemediği silüetlerden birisi. “Bazen yönünü şaşırıldığını fark etmek; Ay’ı değil de Güneş’i sevdiğini fark etmektir. Sevmek kendi güneşini bulmaktır bir başkasının gözlerinde.” diye tamamladı diğeri. Sevgi tablosundan yavaş yavaş uzaklaşırken Ay’ı izleyen silüetlere bir kez daha döndü ve ne kadar garip, diye düşündü.

Ayaklarının rotası bir çocuğa götürmüştü onu şimdi de. Çocuğu uzaktan izliyor, etrafına nasıl heyecanlı ve enerjik hoplayıp zıpladığını gözlemliyordu. Elinde bir ip vardı sanki neredeyse görünmeyecek kadar ince bir ip. Havaya bakıyordu sanki. Bulutsuz gökyüzünde nereye ya da neye bakıyor ki diye geçirdi içinden. Biraz daha yaklaştırdı ayakları onu. Havada hiçbir şey yokken neden bakıyor sanki öylesine, diye konuştu ağzı birden onun yerine. Çocuk yerdeki uçurtmasına, ardından elindeki ipe, en son da ona baktı. “Bazen uçması gerekmez, hayallerimiz yeter sadece. Eğer uçtuğuna yeterince inanırsan, o çoktan uçuyordur zaten. Bak benimki de uçuyor.” deyip gökyüzündeki uçurtmasını işaret etti. Yerdeydi aslında ama yeterince inanmıştı, belliydi. Ayakları onu başka bir yöne saptırıyordu tekrar; ne kadar garip, diye düşündü.

Gölün çağrı sesi yükseliyordu sanki. Bir banka rast geldi, az ötesinde tekerlekli sandalyede oturan; bir tepede durmuş ileriye bakan birisi vardı. Yanına ağır adımlarla gitti. Ayakları mı götürmüştü onu, kendisi mi gitmişti anlayamamıştı. Arkasında durdu, ileriye göremiyordu. Nereye bakıyor ki böyle düz bir ifadeyle, diye düşündü kendi içinden. Hiçbir kası oynamamış, hiçbir tepki göstermemişti. Tek başına gecenin bu saatinde nereye neden bakar ki bir insan, diye konuşurdu onu ağzı

tekrar. Hiçbir tepki göstermemiştir tekrar. Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki bir ses işitir gibi oldu kulakları.

Gel bir buraya bakayım, dedi yaşlıca bir ses. Gitmekle gitmemek arasında kaldı bir anlığına. Ne kaybedebilirim ki Ay ışığı altındaki huzurda, diye düşündü. Tepeyi güç de olsa tırmandı. Tekerlekli sandalyenin yanına geldiğinde tüm o çağrılar, bitmek tükenmek bilmeyen tüm o ağrılar dinginleşti bir anda.

Otların arasındaki ateş böcekleri, çimlerin üzerinde ısıldayan simler gibi görünüyordular. Tüm akşam süren yürüyüşünün sebebi olan gölde, balıkların Ay ışığı ile dansları; adeta kuğu gölü balesini andıran bir zarafete sahipti. El değmediği belli olan yeşillikler, rüzgârın şarkısıyla bir o yana bir bu yana kulağa ninni gibi gelen melodiyeye ayak uydurmuşçasına salınıyorlardı. İrileşmiş meyvelerin dallarına tutunamayıp yapraklardan ayrılışı, gölün köşesinde birikerek çalılardaki hayvanları besliyordu. Gölün üzerindeki Ay ise tüm geceyi aydınlatan bir umut kaynağıydı, aynı karanlıktaki bir mum gibi.

Niçin veya kime diye sormadı bu sefer, ifadesizce durdu yalnızca. O da bilmiyordu nedenini, neden böyle davrandığını. “Neden diye düşünmek istiyorsun, değil mi?” Şaşırmamıştı. İfadesizce, hareketsizce bekledi öylece. “Buraya tekerlekli sandalyeyle nasıl geldiğimi veya neden gecenin bir köründe burada olduğumu sormak istiyorsun içten içe, anlayabiliyorum.” durdu bir süre. İkisi de büyülenmiş gibi gölü ve harikalarını izliyordu. “Yaşlandığımdan beri insanların hastalığımdan dolayı depresyona gireceğimi düşünmeleri beni hep güldürdü. Tekerlekli sandalyede olan herkesin umutsuz ve hayata küs olması bekleniyor. Ben hiçbir zaman öyle olmadım, biliyor musun? Hatta gayet memnunum dediğimde insanlar şaşırıldıklarını gizleme çabalarına girdiklerinde daha çok gülüyorum. Umudun sadece bir şeyi becerebilme konusunda kendine güvenmek değildir. Bazen yalnızca gülümsemek de bir umuttur. Bu göl... Beni kendisine çağırdı bu akşam. Evimden, uzaktan, sürekli izlerdim bu gölü. İstisnasız her akşam. Bana umudu bu göl öğretti herkesten önce. Herkes gibi ben de o atarlı ve sürekli sınırlı görünen tonton amcalardan olacağımı sanıyordum. Oysa gölün dediğine göre umutlu bir amcaymışım ben. “Neden?” diye sordum bir gün. Bana umudumun aslında hep benimle olduğunu, yalnızca unutmamam gerektiğini ve her zaman ona sahip olduğumu hatırlattı. Sen de asla unutma, olur mu? Tekerlekli sandalyede olabiliyim ama gayet mutluyum. Mutluluk bazen yalnızca gülümsemekten ibarettir. Öyle karışık ifadelerle başımı şişirmeyeceğim, merak etme. Sadece şunu unutma: Umutsuz durumlar yoktur, umutsuz insanlar vardır. Ben umudumu asla yitirmedim.”

Ayakları bu sefer durgundu, ağziysa suskun. Kurumuş dudaklarını yalarken fark etmişti. Aslında her şeyde haklıydı bu yaşlı ve umutlu amca. O anda sanki rüzgârın melodisi benim için değişmişti. Ayaklarımın beni götürdüğü yönleri takip edip durmamıştım, kalbimin sesini dinlemiştim o sevenlere giderken. Uçurtmalı çocuğa giderken kendi çocukluğuma gitmiştim belki, inancımın sahip olduğumu hatırlatmak için kendime. Yaşlı amca da bendim belki, umudu gölün dibine batmış ama gölün dibine çöküp boğulmamış ruhumun umutlarını tekrar canlandırmak için bulmuştu onu da. O an göldeki Ay ışığı yansıması biraz daha parlak göründü gözüme. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, Güneş doğacaktı. Belki

de Güneş'imi bulmuştum Ay'ımda. Gölün durgun dalgalarında yansıyan her bir dilek, her bir ışık, aslında bir umuttu. Ayaklarım yürümüyordu bu sefer, ağzım konuşmuyordu. Bir palto, bir çizme, bir ben bir de göl...

Zehra Irmak ÖKSÜZ
Alkev Özel Fen Lisesi

VARDIK MI?

Yol, nereye değil kiminle gittiğine göre şekillenir. Bazılarıyla engebeli, zorlayıcıdır; bazılarıyla ise düz ve sakindir. Her hedef farklıdır, her başlangıç noktası da öyle. Fakat bunu o yola adım atmadan bilmek imkansızdır. Başladığımız yeri biz seçeriz ama yol arkadaşımızı ve hedefimizi seçebiliriz.

Kendim için konuşmam gerekirse, yolun başında abimleymiştim ve hâlâ abimleymiştim. Yolculuk boyunca kaç kez ona "Vardık mı?" diye sordum, bilmiyorum. Her seferinde "Az kaldı." dedi, ama bu cevap hiçbir zaman yetmedi. "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda, "Nereye gitmek istiyorsun?" diyordu. Bir yer önerdiğimdeyse bir türlü beğenmiyordu. "Arabayı ben kullanmadığım için şu an hedefi ben seçemem." diyordu. Çok saçma. Saatlerdir, hatta günlerdir bir yol kat edemedik. Camdan bakıyorum, hep aynı manzarayı görüyorum: boşluk. Bazen birkaç bina, bazen hiç.

Haritaya bakmaya çalışıyorum, ama yönleri karıştırıyorum. "Hangisi güney, hangisi batı?" diye soruyorum. Abim iç çekiyor, arabayı kenara çekip harita okumayı öğretiyor. Sonra tekrar yola çıkıyoruz. Bir süre sonra, sağ ve sol demekten sıkılıyorum, gözlerim kapanıyor ve uyuyakalıyorum. Uyandığımda çok da ilerlememiştir ama en azından manzara değişmiş. Daha renkli, daha düzenli bir yerden geçiyoruz. Hâlâ biraz dağınık ama hoş. Hatta çocuğu bile denebilir. Yol hala düz, bir tık uykumu getiriyor ama başka seçeneğim yok; haritayı okumaya devam etmeliyim.

Zaman ilerledikçe, yolun değiştiğini fark ediyorum. Artık çocukça sorgulamalar yerini daha derin düşüncelere bırakıyor. Yol sadece gidilen bir yer değil, kat edilen mesafelerin insana yüklediği anlamlar bütünü. Yanımda hâlâ abim

var ama artık her şey eskisi gibi değil. Hatalarımdan ders çıkarmayı, sorular sormaktan çok anlamayı öğreniyorum. Arabada geçen her an, zihnimde yankılanan bir ders gibi. Bir haritayı okumak, bir kahve sipariş etmek, bir arabayı tamir etmek bunların hepsi, aslında yolculuğun kendisinin bana kattıkları.

Zaman zaman abimle yolda ilerlerken hissettiğim bir başka duyguyu fark ediyorum: O, bir montör ama aynı zamanda yol arkadaşı. İlk başta, her konuda ona danışıyordum; ne yapacağımı, hangi yolu izleyeceğimi, hatta neyi düşünmem gerektiğini. Ama bir süre sonra, sorularıma kendim cevaplar vermeye başladım. Yolculuğun başındaki o küçük çocuk halim, bir noktada daha olgun bir hale geldi. Artık sadece abime bakarak değil, kendi içimde de yön bulabiliyorum. Ama bir şey değişmiyor: Onun gözünde hâlâ küçük kardeşimim.

Yolculuk sırasında, bazen yolda ilerlemek bir anlam ifade etmiyor gibi hissediyorum. Bazen o kadar zorlanıyorum ki kaybolmak istiyorum. O kadar çok düşünce kafamı dolduruyor ki her şey bulanıklaşıyor. Ama bir şeyi fark ediyorum; kaybolmak, hiç hareket etmemekten çok daha iyi. Yanlış yola girdiğimi düşündüğüm anlar oluyor. O anlarda kaybolduğumu hissediyorum. Ama kaybolduğumda bile, bir şeylerin doğru olacağına dair bir inanç var içimde. Kaybolmak, bir noktada kendi yolunu bulmanın başlangıcıdır. Çünkü o yol, sadece benim yolum. Bir insanın kabiliyeti sonsuzdur; tek yapılması gereken, bu kabiliyeti keşfetmek ve şekillendirmektir. O yüzden kaybolmak, bir çaba göstermek, doğru yolu bulmaya çalışmak, sonuçta insanın gerçek potansiyeline ulaşmasının bir parçasıdır.

Abim, hep yanımda. Ama artık müdahale etmiyor. Eski zamanlardaki gibi, her yolun başında "Bunu yap, şunu yapma" demiyor. Her şeyin bir şekilde yolunda olacağına dair bana güveniyor. Artık sadece gözetliyor, ama bir bakıma da bana yolculukta eşlik ediyor. Yol, her adımda bir keşif gibi, her kilometre bir anlam taşıyor. Yolculuğa çıktığımızda, belki gittiğiniz yerin ne olacağını bilemezsiniz. Ama ilerledikçe, her şey kendiliğinden şekillenir. Yol, seni kendi rotana çekmeye başlar. Bazı yollar bir noktadan sonra birbirine benzemeye başlar, ama sonunda her yol, seni farklı bir yere taşır.

Bir noktada, yolda yalnız yürümek zorunda kalıyorum. Abim, bana yol gösterse de her seçimde bana bağımsız bir yolculuk yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Yol ne kadar uzun olursa olsun, bu yolculuğu kendi başıma yapmam gerektiğini öğreniyorum. Yolculuk bittiğinde, bir bakıyorum: Artık sadece varmak değil, yolculukta değişmek de önemli. Çünkü sen yol boyunca değişiyorsun. Her adımda daha güçlü, daha bilinçli ve daha özgür hale geliyorsun.

Bir gün, yolculuğumun bir yerinde, yine o eski soruyu soruyorum: "Vardık mı?" Bu sefer abim gülümsüyor, ama gözlerinde farklı bir şey var. "Az kaldı." diyor. Ama ben artık biliyorum ki, abim her ne kadar her şeyin sonunda beni "kendi küçük kardeşi" olarak görse de, artık ben de kendi yolculuğumu yapıyorum. Yolu birlikte başladık ama artık birbirimizin yol arkadaşlarıyız. Ama o hâlâ beni, o küçük kardeşi olarak görmeye devam ediyor. Ve ben, her zaman o soruyu ona soran küçük kardeşi kalacağım.

HAYATIN 384. GÜNÜ

"384. Gün..." yazdı avuçlarının içindeki günlüğe. Sanki bir rüzgâr eserse veyahut biraz fazla sallansa içinde bulunduğu gemi ellerinin arasından kayıp gidecekti hayalleri. Korkuyordu, aylar geçmişti yola çıkalı. Belki üç beş okyanus aşmışlar eve dönüyorlardı, artık bilemiyordu. Yollarını kaybedeli tam 143 gün olmuştu.

"Hava açık, bulutlar görünmüyor. Şöyle böyle havalar, biraz ılık ve bol bol esiyor. Mürettebat bir kişi daha eksildi bugün; Deniz. Adına tezat ela gözlerinin ferî söneli 13 gün olmuştu. Yatakta ateşler içinde yatıyordu zavallı. Günerlerdir ağzına lokma koyamıyordu, ne de olsa sınırlıydı yiyeceğimiz. Kaptan ölecek bir adama harcamak istemiyordu elinde kalan son yemekleri. Cimrilği tutmuştu son bir ayda. En son üç ay önce bir kara parçasına demir attık. Yalnız 1 geceliğine. Meksika topraklarıydı, sahil kenarı küçük bir kasabada bir dükkâna uğradık. Fazla paramız kalmamıştı, rotamızı kaybetmiş ve daha ne kadar böyle yaşayabilirdik bilmiyorduk. En fazla 4, hadi aramızdan 3 kişiyi denize atsak 6 ay idare edecek kadar yemek alabilmiştik, ne de olsa kaptanın zevkleri bizim yaşamımızdan önemliydi(!)."

Ata bu gemiye adım attığında mürettebat kendisi de dahil 10 kişiydi ve elbette bir de kaptanları vardı, otoritenin vücut bulmuş hâliydi. Ağızdan ağıza dolaşan kaptanlar gibi kaslı kolları, upuzun bıyığı veya kollarının her yanında dövmeleri yoktu. Sıradan bir hancıdan pek de farklı sayılmazdı. Akbulut derlerdi ona. Onun bulunduğu gemiye kara bulutlar yanaşmaz, okyanus diğer ucuna eser giderlerdi. Etrafına bakındı Ata, artık bitmeyen bu mavilikten yorulmuştu, her sabah aynı maviliğe gözlerini açıyor ve aynı maviyle kapatıyordu. Onun da laneti buydu, gözleri kadar mavi denizlerin arasında kaybolacaktı. Arada sırada kaptanın canı isterse bir kara parçasına yanaşır felekten bir gece çalarlardı. O günler karısına duyduğu hasreti geçirir miydi, kış bahçelerinde yaptıkları sohbetlerin yerini doldurur muydu?

Derin bir nefes aldı, okyanusun tuzlu ve soğuk kokusu ciğerlerine resmen oturmuştu. İçi sıkılıyordu; kimseyle konuşamıyor, kimseye güvenemiyordu. Mürettebatın arasında bir kadeh fazla şerbet içmek için Akbulut'a yancılık yapacakları vardı. Her gerçek Akbulut'a beklemeden yetiştirilir ve o deniz her kimse denizi boylardı. Bu riski alamazdı, varması gereken bir evi vardı, bir aşkı vardı. Dilini ısırdı ve etrafına bakındı; güvertede geriye kalan 5 kişi duruyordu. Her birinin hikayesi bambaşkaydı. Ata güverteye çıktı çıkalı neredeyse herkesle tanışmıştı. Konuşkan bir insan değildi, dinlerdi. Onun bu sessizliği mürettebatın güvenini kazanmasını sağlamıştı. Nereden gelir, nereye giderler bilirdi, oralarda bir yerde bekleyenleri var mıydı, bir amaçları var mıydı bilmek isterdi. Ne de olsa insan her zaman bir yere varmak için evini terk etmez. Bazen sadece yola çıkmak gerekir. Günün sonunda elinde kalan tek şey toprak patikayı takip eden papatyalardı.

İskele tarafından sert bir rüzgâr esti, Ata'nın yıllanmış güncesinin sayfaları zamanda geriye akarken mürettebatın kirli hesapları da ortaya çıkıyordu...

"16. Gün... Kamaramda uzanmış, nereye varacağımı düşünüyordum. Bu yola bir amaç uğruna çıkmamıştım. Son iki haftadır denize alışmaya, bana sunduğu sessizlikte boğulmamaya çalışıyorum. Kimse bana kafamda konuşan seslerin gecenin kapkaranlık saatlerinde denizin sessizliğince susturulacağından bahsetmemişti. Kağıt kesiklerine alıştım ancak insan kesiklerine henüz alışamadım. Kaldığım kamarada 4 yatak var ancak biz 3 kişi kalıyoruz. Dördüncü adamı sordum bir vakit. Bana anlattılar, sert bir adammış 4. Adam, ismini hatırlamıyorlar. Dediklerine göre deniz feneri gibi parlarmış gözleri, başında kalan bir tutam saç ona bilgelik katarmış. Pek yaşlı değilmiş, tabii insanı geçen yıllar mıdır yaşlandırın yoksa yaşananlar mıdır tartışılır. Bana kalırsa bu adam belki 40 yıllık hayatına yüzyılları sığdırmış. Eski bir kamyon şoförüymüş, ülkeler arası mal taşımış. Yıllar boyu binlerce insanı almış kamyonuna, bizim kaptanla da o esnada tanışmışlar. Gözlerinde buğu varmış adamın, öyle söylediler. Birkaç sefer yolu şaşırıp malı geç teslim edince gözden çıkarılmış. Ne amaçla bu gemiye adım atmış bilmiyorlar. Onca sözün arasında unutulup gitmiş. Herkesçe sevilir, saygı duyulurmuş ancak bir gün, İrlanda açıklarına demir atmışlar. Kaptan da o zamanlar daha bonkörmüş. Bir gece biraz içmişler, hiçbirini doğru düzgün hatırlamıyor. Dediklerine göre 4. Adam odasına gitmek için müsaade istemiş ve ertesi sabah onu uyandırmaya gittiklerinde odada yokmuş. Sorup soruşturmuşlar, geride adam bırakıldığı görülmemiştir bizim kaptanın, bir kadına gitti demişler. O gün, gün batana kadar bekletmiş kaptan gemiyi ve gürup vakti varınca yelkenleri indirmiş ve gemiyi açık denizlere sürmüştü.

O kadın kimdi kimse bilmiyor, belki karısı veyahut anası ancak adamı son görüşleri olmuş. Adam yolculuğunu tamamlamış, belki de yol onu bırakmıştı bir ağacın dibine, sonunun geldiğini bilmeden o iskelede gemiyi bekliyordu. Kim bilir..."

Umut hiç beklemediğiniz bir anda bir ses, bir ağıt veya bir çığlık olabilirdi. İnsanların umudu hissedeceği tek yer umutsuzluğun ortası olabilirdi fakat bazen umutsuzluğun ortasındaki tek çığlık bütün umutları yeniden yeşertebilirdi.

"Martı, martı, martı!.."

Güvertedeki herkes tek bir yere odaklanmıştı. Az ötede daireler çizen bir martı vardı ve denizciler bilirdi ki, martı neredeyse kara oradadır. Bir hezeyan almıştı hepsini. En son karaya ayak basmalarının üzerinden tam 86 gün geçmişti. Ayaklarını yakacak sıcak kumları ve gölgesinde serinleyecekleri palmiye ağaçlarını görmek içlerinde uzun süredir bastırdıkları umutları yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Ata elindeki günceyi solundaki varilin üzerine gelişigüzel fırlattı ve sayfalar birbiri ardına dizilerek bizi o kara güne götürdü...

"55. Gün... Akbulut hastalandığından beri gemi rotasından kuzeye 69 derece kadar sapmıştı. Akbulut'un namını zedeleyecek her hareketten kaçınan mürettebat şimdi de fırtınadan kaçmaya çalışıyordu ancak fırtınanın bizi bırakmaya niyeti yok gibiydi. Rüzgâr mecburen kapattığımız yelkenleri dolduruyordu, geminin kontrolünü kaybetmek üzereydik. Güvertede 8 kişiydik ve herkes sakin kalmaya çalışıyordu ama gözlerindeki korku aşıkardı. Yakınlara düşen yıldırım devasa bir

dalgayı bize savurdu. Sadece göz açıp kapayana kadar Garip sularla beraber çekiliyordu. Herkes elindeki işleri bırakıp onu yakalamaya çalıştı. Kimse uzanmadan Garip simsiyah okyanus tarafından yutulmuştu bile.

En gencimiz oydu, henüz 23 yaşındaydı. Gemicilik okuyormuş, kaptanın yeğeniydi. Zeki bir çocuktuktu, umutları ve gerçekleştireceğine hepimizin deriden inandığı hayalleri vardı. Bu gemiye adım atana kadar olabilecek en haylaz çocuklardan biriymiş; sorumsuz, çirkef ve bencil. Bizimle geçirdiği birkaç ayın ardından sert deniz onu da çetinleştirmişti. Zaman aktıkça o da şişelenmiş üzümler misali yillanıp olgunlaşıyordu.

Bir gece güvertede oturmuş sohbet ederken Garip hayallerinden bahsetmeye başlamıştı; 'Daha yolun çok başı be abilerim. Ben evime döneceğim, milletime hizmet eden bir asker olacağım. Belki bir kızla tanışırım, severim. Bir de kızım olursa benden neşelisi olamaz herhalde. Hele şu gemiden bir çıkayım abi. O zaman ben de kendimden geçmiş olacağım. Beni benden alıp geride sizden birini bıraktınız. Sizleri unutmuyacağım.' demişti.

Zavallı oğlan kimlerinin yolunun başladığı yerde onun hikâyesi bitmişti. Hayatın iddia ettiği adaleti bu garip ve onun gibileriyle son bulmuştu. Ne de olsa yol nerede bitecek, insan bilemiyordu. Yol bitmeden insan biterse ne olacaktı?.."

Gökte yıldızlar belirmeye başladığı vakitler, bütün mürettebat ateşin etrafına toplanmış ısınmaya çalışıyordu. Her birinin yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Ruhları özlem ve acıyla doluydu. Denizde geçen bu hayat onlara elbette çok şey öğretmişti fakat öğrettiği kadarını da almıştı. Bu yolun başında oldukları kişiden hiçbir şey eksilmeyecek sanıyorlardı. Oysa asıl yoldu insanı değiştiren. Hayatlarına katılan her insan yeni bir tat ve kaybettikleri her can benzersiz bir acıydı. Siz bakmayın ölüm onları da acıtır, belli etmezlerdi.

Orada oturan 8 kişi de birbirinden farklı hikayeler barındırıyordu. Hepsinin acısı boylarından büyük, ruhlarının derinlerinde aynı onların bu sonsuz denizde kayboldukları gibi kaybolmuştu fakat her son nasıl bir başlangıçsa, her yol da sona uğramadan yenisine atlayan birer olasılıklar silsilesiydi. Verilen küçük molalar insanı ancak ve ancak o yolda ilerlemeye teşvik edebilirdi.

"385. Gün..." yazdı Ata defterine, "Yeni bir umut, yeni başlangıçlar ve geride bırakılan hayatlar. Hepsi yolun sonunda sana ulaşabilmek içindi..."

UZAKTAN GELEN AĞIT

Bitlis'in dağlarına doğru uzanan yolda, etrafınıza baktığınızda her şeyin bir an için durduğunu hissedersiniz. Gün batımı, dağların arasından sızan ışıkla birleşerek, toprakla karışan o yorgun sarı-kızıl rengini alır. Yollar, tıpkı hayatın kendisi gibi dar, engellerle dolu, geçilmesi güç, bilinmezdir. Yokuşlar, yavaşça çıkılan dağ sırtları, bitmeyen virajlarla doludur. Her dönüş, kaybolan bir umutla ve yeni bir arayışla kesilir. Rüzgâr, kayalıkların arasından usulca geçerken, yere dökülen taşlardan sınırlarak uzaktan gelen bir ağıt gibi öter.

Bu topraklarda kadınlar, ayaklarını yere sağlam basmaya, her nefeslerinde bir özgürlük aramaya çalışır. Evlerin çevresine serpilmiş yorgun yapraklar, taş duvarlardan sızan zamanın izlerini taşıyan eski pencereler ve boyasız kapılar... O kapıların ardında, bastırılmış güçlü duygular ve kayıp giden yaşamlar gizlenmiştir. Kadınların, yıllar boyu bu sessizlik içinde büyüttükleri hayaller, Bitlis'intaşlı yollarının her dönüşünde birer birer kaybolur.

Bu yerin, bu dağların ruhu ne yüceltilmiş ne de uğursuzdur. Sadece bekler. Bir kadının, başka birinin gözlerinde özgürlük ararken kaybolduğu zamanın sessizliği gibidir bu topraklar. Ve onlara bu sessizliğin içinde yalnızca kadınların yoldaşlığı eşlik eder.

Sonbaharın başlarıydı. Mecburi hizmetim, Bitlis'in dağların arasına saklanmış küçük bir köyüne çıkmıştı. Köye vardığımda, altın sarısı gün batımı ışıkları dağların eteğindeki zeytin ağaçlarının yaprakları üzerinde dans ediyordu. Rüzgâr, ağaçlardan kopardığı yapraklarla oynarken ben, bu dünyaya adım atmıştım.

Köy, dünyadan uzak bir yer gibiydi. Elektrik buraya hiç gelmemişti ve kimse bunu yoksunluk olarak görmüyordu.

Yollar engebeli ve biçimsizdi; taş yığınları arabaların geçmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Beni bu köyde bekleyen hayatın ilk izlenimlerini merak ederek tahsis edilen küçük evime vardım. Evi incelemeyen yorgun bir halde yatağa uzandım ve uykuya daldım.

Ertesi sabah, günün ilk ışıkları göz kapaklarıma küçük küçük damlarken uyandım. Akşam karanlığında fark edemediğimodama göz gezdirdim. Ev, basitti: Bir yatak odası, salonda bir soba, çanak çömlekten oluşan mutfak yerine geçen bir köşe ve dışarıda lavabo yerine kullanılan bir testi, maşrapa ve leğen, altına tas koyulmuş bir alaturka bulunuyordu. Bu sıradan yaşam alanı, köyün yoksunluğunu gözler önüne seriyordu.

Elimi ve yüzümü testideki suda yıkadıktan sonra kıyafetlerimi değiştirip köy meydanına yollandım. Orada beni köyün muhtarı Öktem Bey karşıladı. Öktem Bey kendini bildi bileli bu köyün muhtarlığını yapmış ak sakallı bir adamdı, yer yer saçları dökülmüş ve dökülen saçlarını bir takkeyle kapatmaya başlamıştı. Tıknaz yapılı, kurnaz ve zevkine düşkün biri olduğu her halinden belliydi. Dostane bir tavırla elimi sıktı ve hastaneye kadar bana eşlik etti. Öktem Bey'in ela gözleri, tedbirli bir şekilde etrafı ölçüyor, kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu.

“Küçük köyümüze şifa getirmeniz dileğiyle. Akşam işiniz bitince sizi kahvehanenin hemen karşısındaki evimde ağırlamak isterim, Doktor Bey. Eşim Yıldız keşkek yapar. Bekarsınız, tek başına hem iş hem evi çekip çevirmek olmaz, değil mi?”

Teşekkür ederek el sıkıştık ve Öktem Bey köy kahvesine doğru yola koyuldu.

Hastaneye vardığımda duvar boyaları soyulmuş olan neredeyseboş bir bekleme odası karşıma çıktı, tüm odayı kaplayan yegâne şey ise üç tane sandalyeydi. Gözlerim hemen odamı aradı: bir hasta yatağı, çalışma masası, iki sandalye ve küçük bir kitaplık... İşim için bunların yeterli olduğu düşünülüyordu.

Bekleme odasında iki genç kadın sessizce oturuyordu. Onlara gülümseyerek seslendim:

“Merhaba, sırayla sizi alabilirim. Muayene için mi gelmişsiniz?”

Kadınlardan daha genç olanı, eprimiş başörtüsü ve çiçekli şalvarıyla güzelce süslenmiş, gözleri yere inmiş, sessizdi. Hızlıca odaya girdi. Çekingen tavırla koltuğa çekilip oturdu. Bekledim. Konuşması için ona zaman tanıdım fakat sessizliği yine ben bozdum.

“Şikâyetiniz nedir?”

Başını yavaşça kaldırdığında ilk kez gözlerime bakmıştı. Dudakları titriyor, köşeye sıkıştırılmış gibi korkarak bana bakıyordu.

“Merhem yazdırmak için gelmiştim.”

“Ne için ihtiyacınız var?”

Gözlerini tekrar yere çevirdi. Sessizlik çok uzadı. Elleri titriyor, ayaklarını sıkıntıyla sallıyordu.

“Düşüm,” dedi sonunda.

“Yaranızı görebilir miyim?”

Kaçınılmazı kabullenircesine hasta yatağına oturdu ve şalvarını dizine kadar sıyırdı. Gördüklerim karşısında içim burkıldı: bacakları morluklar ve çürüklerle doluydu. Aralarında ince kırmızı izler, yaşamın ona nasıl sert davrandığını anlatıyordu.

“Bunlar bir kere düşmekle olacak şeyler değil,” dedim, sesime sıcak bir tını katmaya çalışarak. “Size yardımcı olabilmem için lütfen bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?”

Birden tavrı değişti. Bana sinirle baktı ve şalvarını hışımla geri çekti. Ayağa kalkarken, çılgın bir kararlılıkla konuştu:

“Yarayı gösterin dediniz, gösterdim. Merhemi verin de gideyim!”

Hışımla dolaba uzandı ve rastgele bir merhem aldı. Kapıdan çıkarken tehditkâr bir şekilde odaya son bir kez baktı. Çıktığımda, yanındaki kadınla birlikte bekleme salonundan kaybolmuşlardı.

Yıllarca öğrenim görmeme ve her türlü yarayı iyi edebileceğimi düşünmeme rağmen o an fark ettim: Bu topraklarda bir doktorun iyileştirebileceği yaralar bedenle sınırlı değildi.

Akşam olmuştu, köyün usulca serinleyen havası yerini sessizliğe bırakırken, günün yorgunluğu omuzlarıma iyiden iyiye bastırıyordu. Gün içinde tek tek tanışmaya gelen köy ahalisi ve dertlerine çözüm arayan hastalar nihayet tükenmişti. Bu kalabalık arasında ne bir an dinlenebilmişim ne de ağzıma tek lokma koyabilmişim. Evde yiyebileceğim bir şey de yoktu, köy bakkalı ise kapanalı saatler olmuştu. Aklıma Öktem Bey'in teklifi geldi. Hem biraz soluklanır hem de şu genç kıızı araştırırmı diye düşünerek kahvehanenin yolunu tuttum.

Kahvehane, köyün kalbinin attığı yerdı. Duvarlarına sinmiş tütün kokusu ve insan sesleri adeta buranın dokusuna işlenmiş gibiydi. Yaşlılar, gençler ve esnaf her gün istisnasız burada bir araya gelirdi. Sarıya boyanmış duvarlar, üzerindeki çatlamış boya izleriyle geçmişten hikâyeler anlatıyordu. Sandalyelerin mor kumaşıyla oluşan renk zıtlığı ise göz alıcıydı; tuhaf bir şekilde bu tezatlık hoşuma gitmişti. Masaların arasında gözüm Öktem Bey'i aradı ve sonunda onu ağzı kulaklarında, büyük bir zevk içinde okey oynarken buldum. Beni görünce yanında oynayan çocuğu kaldırıp yerine oturmamı işaret etti.

"Selamünaleyküm doktor," dedi Öktem Bey, gülümseyerek. "İlk günün nasıl geçti, alışıldın mı köye?"

Tebessüm ettim.

"Alıştım alışmasına da bu bakkal dükkanını kaçta açıp kapatıyor? Sabah uğrayamadım, akşam da kapalıydı."

Öktem Bey kakhahayı bastı.

"Sen Aytaç Efendi'den bahsediyorsun. Beredayi herifin tekidir. Sağı solu belli olmaz. Bazen sabah altıda açar, bazen bütün gün yüzünü göremezsin."

"Beredayi mi? O nedir?"

"Bizim burada öyle derler. Yakında alışırın, merak etme."

Gülüştük. Birkaç el okey oynadıktan sonra Öktem Bey acıkmış olacak ki masadan kalktı. Kahvehanedeki diğer arkadaşlarıyla vedalaştı ve beni evine davet etti. Kahvehanenin karşısındaki, köyün en büyük evi gibi görünen ama şehirdeki en küçük apartman dairesinden bile küçük olan bir eve doğru yürüdük. Kapıda bizi sabah merhem almak için gelen sinirli kadın karşıladı. Çiçekli şalvarı hala üzerindeydi ve saçlarını ince bir ipe toplamıştı. Yüzü korku ve endişeyle karışık, gözleri derin derin bana bakıyordu.

"Kapının önünden çekilsene bre kadın! Doktor Bey geldi, görmüyor musun?" diye bağırdı Öktem Bey. Kadın irkildi, aceleyle geri çekildi. Öktem Bey sinirle içini çektii, ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Onu takip ederek ben de ayakkabılarımı çıkardım ve salona doğru yürüdük.

Öktem Bey bağırarak:

"Yaldız! Doktor Bey'e terlik getir. Masayı da hazırla, acıktık!"

Yaldız, koşarak terlikleri getirdi ve ayaklarımın önüne koydu. Ardından sobanın üstündeki tencereden keşkek doldurduğu kaseleri yer sofrasına dizdi. Hiç soluklanmadan arka odadan çocukları çağırılmaya gitti. Bu sırada Öktem Bey keşkeğini yemeye başlamıştı bile. Yaldız, yanında iki afacan erkek çocuk ve kendisine benzeyen mağrur bir kız çocuğuyla döndü. Çocukları yer sofrasına oturttu, ardından kendisi de yanına ilişti. Keşkek sıcacıktı, içimi ısıtmıştı. Çocuklar oyunlar eşliğinde yemek yerken Öktem Bey, keşkeğini bitirir bitirmez salonun kendisi için ayırmış olduğu belli olan tek koltuğuna uzanıp horlamaya başladı.

Çocuklar da kendi köşelerine çekilince salonda Yaldız ve ben kaldık. Gözlerim onun yorgun yüzüne kaydı. Gözleri sabah olduğu gibi yerlere bakıyordu.

"Yaldız Hanım, Öktem Bey'le kaç yıldır evlisiniz?"

Yavaş yavaş gözlerini kaldırdı ve sonunda yüzüme baktı. Yavaşça:

"Üç yıl olacak."

"Peki, evlenmek için genç değil misiniz?"

"Burada kızlar genç yaşta evlendirilir. Böylesi daha uygun."

"Daha mı uygun? Ne açıdan?"

Bir an sustu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Sapkınlık ve gūnahtan uzak durmak için. Hem pörsümeden evlenmek lazım. Evde kalırsan, anan baban ölünce sana kim bakar? Kızının evde kalmasını istemezsiniz herhalde değil mi?"

"Kızımın kendi ayakları üzerinde durmasını istedim. Okula gitmesini, bir meslek edinmesini, hayallerinin peşinden koşmasını... Başkasına muhtaç olmadan yaşayabilmesi için ne gerekiyorsa yapardım."

"Sizin orada böyle mi oluyor yani? Kızlar çalışabiliyor, okula gidiyor, çoluk çocuğa karışabiliyorlar mı?"

"Evet. Yeter ki istesinler."

Başını eğdi, dudaklarının kenarında acı bir gülümseme belirdi.

"Ama kocaları kızmıyor mu dışarı çıkıp diğer erkeklerle konuştuklarında? Hem ev işleri nasıl yetiştiriyor? Bizde bırak çalışmayı, evden tek başıma çıksam dayak yiyorum."

Yaldız'ın vücudundaki morlukların, çekingenliğinin, korkularının kaynağını o an anladım. Öfkem içimde kabardı, ama sesimi alçaltarak sordum:

"Size işkence eden bu hayatı neden bırakıp gitmiyorsunuz?"

Gözleri yaşarmıştı ve sesi titriyordu.

"Nereye gideyim? Burada kadınlar çalışmaz, dışarıda iş yok."

Uzun süre sustuk. Onun çaresizliği, benim bu çaresizliği çözme arzumu bir kördüğüm gibi içimde bütyüyordu. Öktem Bey kısa süre sonra uyandığında izin istedim ve adeta uçarak evime geldim.

Önceki gece olduğu gibi kıyafetlerimi çıkarmadan yatağa uzandım ve boş duvara bakarak kendimi düşünmeye zorladım. Yaldız, çelimsiz bir serçenin rüzgâra karşı verdiği mücadele gibi sessiz ama çaresiz bir direniş içindeydi.

Ertesi hafta gerçekleşen düğün son nokta olmuştu. 12 yaşında bir kız çocuğuyla evlenen köyün bakkalı Aytaç Efendi yüzündeki kurnaz ve hain gülüşle can damarına basmıştı.

Kolay olmasa bile bir yol bulunmalıydı. Buradaki kadınların sessiz çılgınlıklarını kimse duymuyordu. Belki de kötün eski düzenine göz yummak, burada bir gelenektir. Ama artık bu sessizlik bozulmalıydı.

Ertesi sabah köy meydanında kadınlarla selamlaşmış hal hatır sordum. Önce çekingen davrandılar, ama samimiyetimle güvenlerini kazandıkça konuşmaya başladılar. Hikâyeleri birbirine benziyordu; erken yaşta evlilik, sırtlarına binen ağır sorumluluklar ve suskunlukla taşınan acılar... Yıldız'ın gözlerindeki korkuyu başka kadınların bakışlarında da gördüm ama onların içinde, küllerin altında gizlenen bir umut da vardı. İşte ben de o umudu büyütme kararıydım.

Hastaneye gelen kadınların sayısı her geçen gün artıyordu. Şikâyetleri olmasa bile bir bahaneyle hastaneye sığmıyor, birkaç saatliğine de olsa nefes almak istiyorlardı. Zamanla bana daha çok güvenmeye başladılar. Bu güveni değerlendirerek “Hijyen ve Sağlık Eğitimi” verme fikrimi ortaya attım. Kadınlar bu düşünceye sevindi, ancak eşlerinden izin almak kolay olmayacaktı. O sırada devreye Öktem Bey girdi. Onun desteğiyle, “Muhtar Bey de onayladı” diyerek kadınları bir araya toplamayı başardım.

Eğitim bahanesiyle hastaneye düzenli gelen kadınlar arasında dostluklar kuruldu. Yıldız da onların arasında artık sadece sessizce dinleyen biri değil, fısıltılarla cesaret veren bir liderdi. Günler geçtikçe kadınlar aralarında bir şeyleri fısıldamaya başladı; kaçış fikri filizleniyordu. Ama bunu gerçekleştirmek için inandırıcı bir bahaneye ihtiyacımız vardı. O fikir de Yıldız'dan geldi.

“Hasta numarası yaparsak, kadınlar arasında salgın olduğunu düşünebilirler.”

Birkaç hafta içinde hastane, kocaları tarafından getirilmiş, yüzleri solgun, gözleri kan çanağına dönmüş kadınlarla doldu. Erkekler şaşkınlı, çözümünü benden bekliyorlardı. Onlara bunun köyde yayılan ciddi bir hastalık olabileceğini, tedavi edilmezse ölümlere yol açabileceğini söyledim. Hastane imkânlarının yetersiz olduğunu ve kadınların kasabaya götürülmesi gerektiğini açıkladım. Kocalar itiraz etmeye çalışsa da Öktem Bey'in onayı son noktayı koydu. Öktem Bey'in onayıyla birlikte Bakanlık ve Kadın Dernekleri ile iletişime geçtim. Her şey hazır, kasabaya vardıklarında onları bir temsilci karşılayacak ve onlara Derneğe kadar eşlik edecekti. Orada Bakanlığın koruması altında kadınlara yeni kimlikler, iş imkanları ve yeni bir hayat verilecekti.

Kaçış günü, güneş doğarken kadınları köy meydanında topladım. Yıldız, çocuklara aşı yaptıрма bahanesiyle çocuklarını da yanına almış vesikı sıkıya kucaklamıştı, yanımdan ayrılmıyordu. Diğer kadınlar da sessiz bir kararlılıkla sıraya girmişti, yanlarında duran ve otobüs durağına kadar dağlarda onlara eşlik edecek olan katırları ise uzun bir aradan sonra hareket etmenin mutluluğuyla bir o tarafa bir o tarafa bakıyordu.

Kadınlar, kimine dedesinden, kimine babasından hatıra kalmış pusulalarını avuçlarında sınımsız tutuyor; o küçük haritanın, o eski pusulanın ve Yıldız'ın

rehberliğinin, onları kurtuluşa taşıyacak tek yol olduğuna inanıyorlardı. Harita dediğimiz şey, köydeki tek kâğıt parçasından ibaretti; üzerinde sadece birkaç işaret vardı. Ama o işaretlerin her biri, kadınların kalplerinde saklı birer umudu temsil ediyordu. Otobüs durağı haritada küçük bir noktaydı, ama o nokta, bir başka hayata açılan büyük bir kapıydı.

Vedalaşma vakti geldiğinde, Yıldız'a son bir kez sarıldım. O an ne ben ne de Yıldız bir şey söyleyebildik; sözlerin yerini dolu dolu bakışlarımız aldı. Ardından kadınlarla tek tek vedalaştım. Her birinin yüzünde kararlılık ve biraz da korkuyla karışık bir umut parlıyordu. O an fark ettim ki, asıl cesaret, yalnızca bir yolculuğa çıkmakta değil; hayal kurmaya devam edebilmekteydi.

Yola çıkışları, aslında sadece fiziksel bir mesafeyi katetmek değildi. Bu, yılların yükünü omuzlarından bırakıp hayallerine bir adım daha yaklaşma çabasıydı. O engebeli, taşlı, kayalık yolları aşarken, belki de içlerinde taş gibi ağır anılarını, yaralarını da birer birer bırakacaklardı. Ve dileğim, o zorlu yolların sonunda, kalplerinde sakladıkları hayallerine kavuşmalarıydı. Çünkü yollar, her zaman varış noktasından çok daha fazlasını taşır; umutla atılan her adım, insana kendini yeniden bulmayı öğretir.

Belis AKGÜL

Özel Ataşehir Modern Bilimler Akademisi Anadolu Lisesi

AŞKIN YOLU

Kerem, hayatın acımasız yüzüyle küçük yaşta tanışmıştı. Babasını kaybettiğinde henüz on yaşındaydı. O gün, bir çocuğun daha hayatında hiçbir şeyin garantisi olmadığını anlaması gereken bir dönüm noktasıydı. Babasının kaybı, sadece bir kayıp değil, aynı zamanda annesinin tek başına hayatta kalma mücadelesiyle şekillenen zorlu yılların başlangıcıydı. Annesi, elinden geleni yaparak onu büyütme çabışmış, Kerem ise çocuk yaşta olgunlaşmak zorunda kalmıştı. Okuldan arta kalan zamanlarda çalışır, eve bir lokma ekmek götürebilmek için çabalar. Gençliği, başkalarının sahip olduğu sıradan mutlulukları uzaktan izlemekle geçmişti. Annesinin sevgi dolu ama yorgun elleriyle büyütülmüş olan Kerem, bir yanda hayatta kalma savaşını verirken diğer yanda duygusal boşluklar içinde yüzüyordu. Arkadaşları okuldan sonra sinemaya gitmeye, tatillere çıkmaya devam ederken o, eve ekmek götürmek için garsonluk yapıyor ya da dükkânlarda çalışıyordu. Çocukluk, Kerem'in hayatında başka çocukların yaşamadığı gibi geçtiği bir dönem değil, bir mücadelenin adımlarını attığı zaman dilimiydi. Zamanla, yaşamı sadece bir geçiş noktasına dönüştü ve o, anı yaşamının değerini öğrenmişti. Kerem'in içinde büyüyen

bir hayal vardı: bir gün, hayatı değiştiren bir başarıya ulaşmak ve ailesini daha iyi bir hayata kavuşturmak. Ama yıllar geçtikçe, kazandığı başarılar içindeki boşluğu doldurmaya yetmediğini fark etti. Aşkı tatmış, ama o da ona sadece derin yaralar bırakmıştı. Bir zamanlar sevdiği kadın, hiçbir açıklama yapmadan onu terk etmiş, arkasında cevaplanmamış sorular ve kapanmayan bir yara bırakmıştı. O günden sonra kimseye güvenmemiş, kalbini açmamıştı. Kariyerinde zirveye doğru tırmanırken, her başarıda bir parça daha yalnızlaşıyordu. Artık bir ofisi vardı, ekibiyle başarılı projelere imza atıyordu. Ancak içindeki boşluk ne kadar para kazanırsa kazansın, ne kadar prestijli bir pozisyonda olursa olsun bir türlü dolmuyordu. Aşkı, güveni, sıcak bir yuvayı bulamamıştı. Geçmişine ona, en değerli şeylerin bedelinin ödenmiş olduğunu, bazen de insanlar için gerçekten savaşmanın anlamlı olmadığını öğretmişti. Bir gün, eski bir dostundan gelen bir telefon her şeyi değiştirdi. Arkadaşı, Kerem'i küçük bir sahil kasabasına davet ediyordu. Küçük bir kaçamak, belki de biraz huzur bulma önerisiydi. Kerem, önce tereddüt etti. Büyük şehrin koşuşturmacasına alışmıştı, kendini işine adamıştı. Ama sonra, aynada kendine baktığında, gözlerindeki yorgunluk ve ruhindaki boşluk onu ikna etti. Belki de gerçekten bir mola vermesi gerekiyordu. Hayatındaki bu kesintisiz döngüden çıkıp, her şeyin dışında bir nefes almak... Kasabaya vardığında, ilk fark ettiği şey sessizlik oldu. İstanbul'un gürültüsüne alışmış kulakları için bu huzur garip ama rahatlatıcıydı. Etrafındaki her şey ona biraz yabancı, ama bir o kadar da tanıdık geliyordu. Denizden gelen hafif esinti, tuzlu kokusu, taş sokakların nostaljik dokusu ona unuttuğu bir hissi hatırlattı: huzuru. Her şey o kadar yavaş, o kadar sakin ve düzenliydi ki, Kerem birdenbire geçmişin ve geleceğin ağır yükünden bir anlık sıyrılıp, sadece "şu an"ın tadını çıkarmak istedi. Sahilde yürürken, denizin ötesindeki ufuk çizgisine bakarak, yıllardır unutmaya çalıştığı o "huzur"u, bir şekilde yeniden bulabileceğini düşündü. Zihnindeki karmaşa, burada anlamını yitirmiş gibiydi. İş, kariyer, başarı... Bunlar uzak birer anı gibi gelmeye başladı. Bir akşamüstü sahilde yürüyüşe çıktığında onu gördü. Bir kadın... Uzakta, denize dönük oturuyordu. Dalgalara bakışı, yüzündeki düşünceli ifade, Kerem'in içini tuhaf bir şekilde kıpırdattı. Sanki bu yabancı, onun gibi geçmişin yükünü sırtında taşıyan biriydi. Bir şeyler onu bu kadına çekiyordu. Ama ne? Ve neden? Kadının yanına yaklaşıp, kendini tanıttı. Onun adı Ece'ydi. Burada bir kafesi vardı ve büyük şehirden kaçarak bu küçük kasabaya yerleşmişti. Sohbet ettikçe, ikisinin de hayatın yorgun yolcuları olduğunu fark etti. İkisi de geçmişlerinden kaçıyor, ama aynı zamanda kendilerini bulmaya çalışıyor. Geçmişin travmalarının, kayıplarının gölgesi üzerlerindeydi. Ece, Kerem'in söylediklerinden bazılarını, kendi yaşadığı hayal kırıklıklarıyla benzerlikler taşıdığını fark etti. Ancak o, acılarla dolu yıllardan sonra, kendini yeniden inşa etmek için yola çıkmıştı. Bir kafede sade bir hayat sürmek, kasabanın sessizliğinde kaybolmak, ona ait hissettiği tek şeydi. Gerçekten huzuru, sadece sakinliğin içinde bulabilirdi. Kerem'in gözlerinde, kaybolmuş bir şeyler olduğunu okuyabiliyordu. Bu kasabada geçirdiği zaman boyunca, adeta duvarları aralarındaki mesafeyi artırsa da, ikisi de bir şekilde bir şeylerin özlemini çekiyordu. Zamanla Ece, Kerem'in hayatta en çok korktuğu şeyin sevilme, güvenmek olduğunu fark etti. Kalbinin köşelerine sıkıştırdığı duyguları, ancak doğru kişiyle paylaşması gerektiğini biliyordu, ama geçmişin acılarına takılıp kalmaktan korkuyordu. Bir gün, kasabanın taş sokaklarında yürürken, Ece birden durdu. Kerem de onu takip etti. Ece, Kerem'e dönüp şöyle dedi: "Hepimiz yolda kayboluruz Kerem. Ama bazen, birini bulduğunda yolun anlam kazanır. Belki de önemli olan varacağın yer değil, kiminle yürüdüğündür." Kerem, Ece'nin sözlerini düşündü. Geçmişine, kaybolan yıllarının, yaptığı yanlışlarla yüzleşmek, içindeki korkuları kabullenmek ve birine yeniden

güvenmek kolay değildi. Ama bir an için, Ece'nin gözlerindeki saf ve anlayış dolu bakışa odaklanınca, korkularının biraz daha eridiğini hissetti. Belki de aşk, sadece bir arayış değil, bir karar olmalıydı; doğru zamanda, doğru kişiyle, aynı yolda yürümekti.

Kerem, Ece'nin sözlerinden derin bir huzur buldu. İçindeki karanlık, yavaşça aydınlanmaya başlıyordu. Gerçekten de, yolun sonuna ulaşmak o kadar önemli miydi? Ya da önemli olan, bu yolculuğu kiminle geçirdiğiydi? Ece, onu öylesine doğru bir şekilde anlamıştı ki, bu anı kaybetmek istemedi. Her şeyin sadece zamanı olduğuna, doğru anın ve kişinin hayatına dokunduğunda hayatın anlam kazandığına inanmıştı.

Ece, Kerem'in sessizliğini fark etti. "Bazen birinin seni gerçekten dinlemesi bile yeterli olur," dedi gülümseyerek. "Ve sen, Kerem, bence çok güçlü birisin. Geçmişin seni tanımlamaz." Kerem derin bir nefes aldı ve Ece'ye bakarak, "Geçmişimle barışmaya çalışıyorum. Ama bu hiç kolay değil," dedi. "Hatalarımı affedebilmek, kaybettiklerimi geri getirememek... ama seninle, şu an, burada olmak, her şeyin anlamını değiştiriyor." Ece, Kerem'in elini nazikçe tuttu. "Seninle yürümek, kaybolduğum yerden yeniden bulmaya başlamak gibi," dedi. "Birlikte yürümek, birbirimize güvenmek, adım adım bir yol inşa etmek."

Kerem, Ece'nin söylediklerini hissetti; bu sözler, kalbini hafifleten bir melodi gibi içini sanyordu. Belki de aşk, gerçekten de bir karar olmalıydı, bir yol arkadaşıyla, birlikte yeniden başlamaktı. "O zaman, birlikte kaybolalım," dedi gülümseyerek "ve belki de gerçekten buluruz birbirimizi."

Ece, Kerem'in gözlerinde bir ışık gördü. O an, geçmişin yükleri biraz daha hafifledi. Yeni bir yolculuğa çıkmaya karar verdiler. Bu kez yalnız değillerdi; her adımda birbirlerine daha yakın, daha güçlü bir şekilde yürümek için karar almışlardı. Hayat yolu, bazen zorlayıcı olsa da, her adımda öğrenecek yeni bir şey ve keşfedecek bir güzellik barındırır.

ZİHNİMİN YOLCULUĞU

Günlerden salıydı, gecenin karanlığında annemin gelip yorganımı örtmesini bekliyordum. 13 yaşına gelmiştim, ama hala bu isteğimi yitiremiyordum. Biz Berlin’de yaşıyoruz. Sabah olduğunda bayram ziyareti için, Türkiye’deki akrabalarımızın evlerine gideceğiz. Sonunda annem gelmişti, onunla sohbet etmeyi seviyordum, kuzenlerimi göreceğim için heyecanlı olduğumu anlatıyordum. O da bana anneannemi ne kadar çok özlediğini anlattı. Babam da sohbetimize katıldı, o en çok memleketimizin toprak kokusunu özlemiş, şaşırmışım. İnsan neden bir kişiyi değil de memleketindeki toprak kokusunu özler ki ? Oysa ki burada da toprak vardı. Babam büyüdüğün zaman anlarsın diyerek konuyu kapattı. Büyüdüğüm halde kendimi küçük hissetmişim. Güldüler, alnımdan öperek kapıyı kapatıp çıktılar. Sabah olmuştu, kuzenlerim için bir sürü hediyeler almıştım, her birine isim yazmak beni yormuştu.

Babama onları mutlu etmek istediğimi söyledim. Karşımızdaki insanı mutlu etmek biz çocuklar için çok değerlidir. Babam; Efe, sen iyi niyetli, akıllı bir çocuksun bir gün birçok insana yardım edeceksin diyerek kendisine eşyaları arabaya yerleştirmesine yardım etmemi rica etti. Annem de yolluklarımızı hazırlamakla meşguldü. Kısa bir süre sonra, hepimiz işlerimizi bitirmiştik ve yola çıkmaya hazırдық. Yola çıkmıştık, radyoda memleketten bir türkü çalıyordu. Annem ve babam duyulduğuiçin ister istemez ben de duygulanmışım. Her sene gittiğimiz halde, hiç uzun süre kalmamıştık. Belki de bu yüzden ailemi anlayamıyordum. Ben doğduktan bir süre sonra babamın işi dolayısıyla Berlin’e taşınmışız. Annemin ve babamın daha fazla duygulanmaması için radyoyu değiştirmiştim. Bu kez Almanca pop tarzı bir müzik çaldığı için neşeliydik. Beraber söylemeye başladık. Ailemle geçirdiğim vakit benim için çok değerliydi, birbirimizi çok seviyorduk ve birbirimize saygı duyuyorduk. Epeyce bir yol katetmiştik. Babam benzinin azaldığını haber verdi. Benzin istasyonu gördüğümüzde duracaktık. Hem dinlenmiş olacaktık hem de benzini dolduracaktık. Birkaç dakika sonra bir istasyon gördük ve oraya girdik. Yemek yiyecek insanlar için, masalarla donatılmış bir alan vardı ve bir de market. Babam benzini doldurmakla uğraşırken annem ve ben dearaba bagajından yolluklarımızı alarak boş bir masaya yerleşerek sofraya kurmaya başladık. Babam da benzini doldurduktan sonra, arabayı park ederek yanımıza geldi. Yeniden bir aradaydık, üçümüzün bir arada olması beni mutlu ediyordu. Babam, annem ile ilk tanıştığında annemin ona ne kadar zor şans verdiğini anlatmaya başladı, babamla eğlenerek alay ediyordum, babamdan çok daha cesur bir erkek olacaktım. Annemde okuldaki tüm erkeklerinin onu sevdiğini fakat babam ile beraber olduğunu söyleyerek babamı sevindiriyordu. Tüm yemekleri bitirmeydik, annemin yaptığı yemekleri bitirmemek bizim için imkansızın ötesindeydi.

Ellerine sağlık diyerek, babam ve ben annemi yormadan sofrayı beraberce toplamaya başladık. Etrafta çocuklar top oynayarak koşturuyorlardı. Hava çok güzeldi, güneşliydi ama bir anda her şey tam tersi olmaya başladı. Hava karanlık bir hal almıştı, hava yağmurlu gözükmediği için insanlar telaşlanmıştı, çocuklarını yanlarına çağırarak telaşla toplanmaya başladılar. Gökyüzünden hiç duymadığım, değişik, ürküttücü sesler gelmeye başladı. Çocuklar,korkarak ailelerine sokulmuşlardı. Herkes, arabalarının etrafında toplanmaya başladı. Biz de arabamızın yanına gelmiştik. Eşyalarını yeniden bagaja koyarak, herkes gibi beklemeye başladık. Çocuklar, gökyüzünden gözlerini ayıramıyorlardı, yetişkinler çocukları sakinleştirmek için çaba sarf ediyorlardı. Bir anda büyük bir patlama sesinin geldiğini duyduk ve gökyüzündeki ses kesilmişti. Garip bir şeyin yeryüzüne indiğini görmüştüm, her yer dumanlar ile kaplı olduğundan, ne olduğunu anlayabilecek kadar net göremiyordum. Dumanlar dağıldığında, karşımızda yuvarlak ışıklar saçan bir cisim vardı, tencere kapağına benziyordu. Her bir yandan çığlık sesleri yankılanıyordu, çocuklar yerlerinde duramıyorlardı. Annem ve babam korkumu engellemek için bana sıkıca sarılmıştı. Yetişkinler de korku içindeydi, herkes tencere kapağına benzeyen cisme bakıyorlardı. Bir anda kapısı açılmıştı, çocuklar uzaylılar geldiler diye bağırmaya başlamışlardı. O an aklıma gelmişti uzay aracına benzerliği. Kapısı açıldığında ışıklar sönmüştü ve neredeyse göremiyorduk. Düşüşünden kaynaklı, etraftaki elektrikler gitmişti,yol zarar görmüştü,sanırım hapsolmüştük. İnsanlar merakından dolayı fener tutmaya başlamışlardı. Saniyeler sonra hepimiz dona kaldık, gördüklerimize inanamıyorduk. Yeşil renkli pörtlek gözlü varlıklar teker teker çıkıyorlardı. Artık emindim bunlar uzaylılardı. Yetişkinler bunun gerçek olduğuna inanamıyorlardı, olamaz diye haykırıyorlardı. En son çıkan hepsinden daha büyük bir görünüme sahipti. Başında bir taç vardı, kralları olduğunu düşünmeye başladım, çizgi filmde gördüklerim gerçek oluyordu. Çocuklar gözlerini hiç kırpmadan izliyorlardı. Kral biraz ilerledikten sonra tam ortada durmuştu. Kesinlikle bir çocuğa göre boyu fazla uzun görünüyordu. Dakikalarca sessizce onlar bize biz onlara baktık, çocuklar heyecanla yetişkinler telaşla bekliyorlardı. Ben bile korkmaya başlamıştım. Kral bir anda konuşmaya başladı, sesi inanılmaz hayatımda belki de hiç duymayacağım bir sestti. Çocuklar ağlamaya başlamışlardı. Bir çocuk, televizyonda gördüğüm uzaylılar bunlar değildi yerek çığlıklar atmaya başlamıştı. Kral bir anda belinden silaha benzer bir alet çıkararak yoğun ses olan kısmın yakınına ateş etmişti bu sanırım bir ısı tabancasıydı. Bir anda ateş edilen yerde, avlevler çıkmaya başlamıştı, oraya yakın insanlar koşuşturarak uzaklaşmaya başlamışlardı. Isı tabancası çizgi filmlerde gördüğüme göre birin sana geldiğinde çok can yakabilirdi. Topluluk yeterince uzaklaştıktan sonra, karşılık vermeye başladılar, etraf savaş alanına dönmüştü. Korkarak saklananlar ve savaşanlar olarak ikiye bölünmüştük, biz saklananlardandık. Savaşanlar, elinde bulunan tüm işe yarayacak eşyaları uzaylılara fırlatıyorlardı. Fakat uzaylıların hareket ettiğini dahi göremiyorduk. Çocuklar bir köşeye saklanmış bu durumun bitmesini ağlayarak bekliyorlardı. Sonunda eldeki her şey bitmişti, uzaylılar her şeye rağmen sapaşağlam duruyorlardı. İnsanlar şaşkın ve bikkın şekilde uzaylılara bakıyorlardı, yorulmuşlardı. Kral yeniden konuşmaya başladı, herkes yorgunluğunu unutarak dinlemeye başladı. Bunu siz istediniz insanlıklar, yeniden geleceğiz diyerek bir anda hepsi geriye doğru çekildiler, ormana doğru gitmişlerdi. Sanırım bu bir savaş göstergesiydi, dünyalılar ve uzaylılar arasında bir savaş. İnsanlar şu anlık hem rahatlamışlardı hem de ne yapacağız diye düşünmeye başlamışlardı. Saklanan herkes yerinden çıkarak

diğer toplulukla bir arayagelmışlerdi. Hepimiz birlik halinde ilerleyecektik. Yetişkinler düşünür karar vermek için toplanmışlardı. Ben de henüz yetişkin olmadığımı için çocuklarla beraber, istasyondaki marketten bozulmamış yiyecekleri topluyorduk. Oldukça zordu, elektrik olmamasıyla beraber gece de olmuştu fener tutarak görebildiğimiz kadarını alıyorduk, buradaki çocuklar arasında en büyük olan bendim korkmamaları gerektiğini söyleyerek, onları sakinleştirmeye çalışıyordum. Dışarıya çıktığımızda tüm masaların savunma amaçlı kullanıldığını gördük. Uzaylılar savunmayı aşana dek bizlere ulaşamayacaklardı. Saldırmak içinde odunların ve taşların uçlarını sivri hale getirmişlerdi. Çocuklar da dünyasını korumak için savaşacaklardı, yaşı çokta küçük olmayan hata yapmayacak çocuklardı bunlar. Topladığımız yiyeceklerin birazını tükettikten sonra gece olduğu için biraz dinlenmeyi tercih ettik her an her şey olabileceğini düşünerek sırayla uyuyorduk. Sabaha karşı sesler gelmeye başlamıştı, geliyorlardı. Tamamen hazırduk ben ve yanımda 7 çocuk toplamda 8 erkektik. Savaşmak için dinç hissediyorduk. Annem ve babam gülümseyerek bana bakıyorlardı. Bu savaşı kazanacaktık ve yolumuza devam edecektik. Zamanın hiç geçmediğini düşünmeye başlamıştım, hiç kimseden ses çıkmıyordu. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyorduk, sesler duyulmaya başlamıştı, ses gittikçe yükseliyordu, hızlıca yaklaşıyorlardı. Uzaylılar olduğuna emindim, herkes odunları ve taşları ellerine alarak hazır şekilde bekliyordu. Beklenen gelmişti, fakat beklediğimiz değildi. Gökyüzünden taşlar yağıyordu. Bunun, uzaylıların bir özelliği olabileceği aklıma gelmişti, bizlere buna hazır değildik. Birkaç uzaylının savunma alanımıza girdiğini fark etmiştik. Biz bunu fark ettiğimiz an, birçok insanın can çekiştiğini gördük. Annem ve babam da onlar arasındaydı. O an hayatımdaki en çaresiz anı yaşadığımı anlamıştım. Ağlayamıyordum bile, bir çocuk gibi anneme ve babama sarılarak ağlamak istiyordum. Babamın dediği gün gelmişti. Birçok insanın hayatını ve dünyayı kurtaracak olan kişi bendim. Uzaylılar bu acıyı yaşattıktan sonra yeniden geri çekilmişlerdi. Ailesini kaybedenler ağlıyorlardı. Bu çaresizliği bir daha hiç kimse yaşamayacaktı. Etrafı temiz hale getirmiştik, annem ve babamı toprağa koymuştum, ellerimin titremesine engel olamıyordum. Onlara son kez baktığımda başaracağıma olan inancım yeniden artmıştı. Bir anda kendimi tutamamaya topluluğa karşı bağırılmaya başladım. Hafife aldığımız uzaylılar, sevdiklerimizi bizden aldılar. Gerçekten onları yenmek istiyorsak, akıllıca davranacağız, elimizdekilerle onları yenemeyiz. Uzaylıların ellerindeki silahlarını alacağız. Bize karşı kullandıkları silah, eminim ki onlar içinde etkilidir. Karar vermistik bunu yapacaktık çünkü başka çözüm bulamıyorduk, onlar bize saldırıcağken bir grup arkalarından silahlarını alacaktı. Kaybetme şansımız yoktu. Kaybedersek dünyamızı kaybedecektik. Herkes bana gülmeye başlamıştı, arkadan bir adamın dünyayı bir çocuk mu kurtaracak dediğini duydum, başaracağıma bu defa tamamen emindim. Hiçbir şey bitemezdi, çocukların öğreneceği çok şey, büyüklerin çocuklara öğreteceği çok şey vardı. Herkes yerini almıştı, bazılarımız görünürde bazılarımız ise gizleniyorduk. Görünürdekiler uzaylıları oyalayacaklardı, gizlenenler ise o sırada silahları alacaklardı. Beklemeye koyulmuştuk, dakikalar sonra sesleri duyulmaya başladı, yaklaşıyorlardı. Hayatımda hiç bu kadar fazla kendime güvendiğim bir an olmamıştı.

Gelmişlerdi, planımız işe yarıyordu fakat kral ortalıkta görünmüyordu. Silahları almayı başarmıştık. Gerçekten de onları yenmenin tek yolunun bu olduğunu anlamıştık. Yakalanan tüm uzaylıları buradakilere bırakarak, kralı bulabilmek için yola çıkmıştım. Bir süre ilerledikten sonra onu görmüştüm, her şeyi buradan yönetiyordu. Epeyce yaklaşmıştım ve dünyayı kurtaracağım anın geldiğini anladım, bu dünyayı bir çocuk kurtarmış olacaktı. Silahı tam ona doğru tutmuş ateş etmişken, birisinin beni dürttüğünü hissediyordum. Gözlerim açılmış, etrafıma bakınıyordum, karşımda annem vardı. Nefes nefeseydim, annem yaşıyordu babam da gelmişti. Sabah olduğunu, uyandırmaya geldiklerini söylüyorlardı. Annem kabus gördüğümü anlayıp beni kendime getirmeye çalışıyordu. Ne yani bu yaşananların hepsi bir kabustan ibaret miydi? Annem ve babama yaşadıklarımı anlattığımda gülerек gerçek olmadığını söylüyorlardı. İçim biraz da olsa rahatlamıştı, artık yola çıkmak için hazırдық.

Hamza UYÜN

Tuzla Mahir İz Anadolu İmam Hatip Lisesi

YOLCULUĞUN SONSUZLUĞUNDA

Mirza, hayatının belki de en uzun yolculuğuna çıkmak üzereydi. Doğuştan beri içindeki fırtınaları dindiremeyen varoluşunun anlamını arayan genç adam, kasabasının güürültüsünden ve rutininden uzaklaşıp bilinmezliğe doğru adım atmaya karar vermişti. Yıllarca bir nevi kaçış arayışı içinde yaşamış, her adımında hem acıyı hem de umutları beraberinde taşımıştı. Bugün; toprak yolların, ıslak kaldırımların, sararan yaprakların ve hafif bir yağmurun altında yürüyordu. Her adımı, geçmişin yükünü bir nebze daha geride bırakma umuduyla atılıyor gibiydi.

Yol, Mirza için yalnızca bir geçiş noktası değildi; aynı zamanda içsel bir serüvenin, ruhun kendini yeniden keşfetmesinin bir simgesiydi. Gecenin karanlığında yavaşça beliren silüetler, uzaklarda titreyen ışıklar ve hafif esen rüzgâr, ona sanki hayata dair bilinmez bir mesaj fısıldıyordu. Gözlerini kapadığında, kendisini zamanın akışına bırakıyor, her adımında hayatının daha önce fark edemediği bir yönünü keşfediyordu.

Kasabadan ayrılrırken arkasında bıraktığı her ev, her hatıra, adeta ona “Artık geriye bakma, ileri git!” der gibiydi. Çocukluğunun geçtiği sokaklar, babasının öğütleriyle doluydu; “Yol, insana sabrı ve kararlılığı öğretir.” demişti babası. O gün, Mirza’nın kulaklarında yankılanan bu sözler, şimdi yavaş yavaş anlam kazanmaya başlamıştı. Çünkü her adımında, geçmişin hüzünlü anıları ve geleceğin belirsiz umutları arasında bir denge arıyordu.

Yolculuğun ilk saatlerinde, yoğun sisin arasından geçerkentoprak patikanın kenarındaki yosun tutmuş taşlar ve soluk sararan ağaç yaprakları, zamanın geçiciliğini ve yaşamın kırılğanlığını hatırlatıyordu. Her bir adımında sanki kaybolan bir zamanı, unutilan bir anıyı yeniden canlandırıyor. Hava serin ve nemliydi, yağmurun ilk damlaları yüzüne düşerken onu hem canlandırıyor hem de içindeki eski yaraları hatırlatıyordu. İlerledikçe, Mirza'nın zihninde çocukluk anıları canlanmaya başladı. Babasıyla birlikte yürüdükleri uzun patikalar, o anlarda neşeyle geçen küçük adımlarla hayata tutunmayı öğrenme seansları gibiydi. Babasının elini tutarken duyduğu sıcaklık, ona her zaman korunaklı bir liman sunmuştu. Fakat şimdi o el uzakta, belki de sonsuza dek kapanmıştı. Bu yalnızlık, ona yaşamın acı gerçeklerinden birini hatırlatıyordu: Her insanın yürüdüğü yol, bir gün yalnız kalmaya mahkumdur.

Derin bir düşünceye daldığı anlarda, yol boyunca beliren eski bir tabela dikkatini çekti. Üzerinde “Her adım, yeni bir başlangıçtır.” yazılıydı. Bu kelimeler, Mirza'nın içindeki karışıklığa rağmen ufak bir teselli sunmuştu. Çünkü hayatın anlamını arayan her insan, bazen en küçük işaretlerde bile umut ışığı görebilirdi. Kendi içindeki çalkantıları yatıştırmak için yavaşça adım attı; her taşın, her çukurun ve her virajın ardında yeni bir şeyler bulmayı umarak. Saatler ilerledikçe, patikanın rengi değişmeye başladı. Sert, toprak zeminden yumuşak ve nemli çimenlerin serili olduğu bir alana girmişti. Yolun kenarındaki bitkiler, gecenin karanlığında bile adeta parıldar gibi görünüyordu. Doğanın bu sessiz gösterisi, Mirza'ya hayatın ne kadar karmaşık ama aynı zamanda ne kadar güzel olduğunu hatırlatıyordu. Her şey, doğanın akışında sonsuz bir düzenin parçasıydı.

Birden, önünde ufak bir tepe belirdi. Tepeye tırmanırken Mirza yorgunluğun ötesinde bir şeyler fark etmeye başladı. Belki de bu yolculuk sadece bedenini değil, ruhunu da yıpratıyordu. Her adımdahem geçmişin hem de geleceğin yükünü hissediyor; bazen adeta bu yük altında eziliyordu. Fakat bir yandan da bu yola çıkmış olmanın ona kattığı özgürlüğü derinden hissediyordu. Çünkü her adım, ona kendisini yeniden inşa etme şansı veriyordu.

Tepeye vardığında, ufuk çizgisiyle buluşan devasa bir gökyüzü karşısında durmuştu. Gözlerini gökyüzüne diktğinde yıldızların yavaş yavaş belirginleşmeye başladığını gördü. Ay, hafifçe gülümseyerekgecenin koyu lacivert örtüsüne süzülüyordu. O an, evrenin büyüklüğü karşısında ne kadar küçük olduğunu anladı ama aynı zamanda her küçük varlığın, bu büyük düzen içinde kendine has bir yeri olduğuna inandı. İşte tam da o anda, yolunun kenarında, hafifçe oturmuş yaşlı bir adam dikkatini çekti. Yaşlı adam, sanki uzun yılların getirdiği bilgeliikle Mirza'nın gözlerine bakıyor, onun içindeki fırtınaları dindirmek istercesine hafifçe gülümsüyordu. Mirzaadımını yavaşlatıp yaklaştı. O an, sanki yıllarca aradığı cevaplarınbelki de bu adamın bakışlarında saklı olduğunu hissetti.

Yaşlı adam, derin ve sakin bir sesle konuşmaya başladı:

— Evlat! Yolun sonuna mı geldin, yoksa başına mı?

Mirza, bu beklenmedik sorunun karşısında bir an donakaldı. İçinde bulunduğu durumun ne kadar karmaşık olduğunu, nereye doğru gittiğini ve aslında hangi yolda olduğunu sorgulamaya başladı. Hafifçe başını eğerek,

— Bilmiyorum, diye mırıldandı.

Yaşlı adam, gözlerindeki derinliği arttırarak devam etti:

— Kimse kesin bilmez. Ama bilmen gereken şu ki her arayış kendini bulma yolculuğudur. Yol, sana ne aradığını göstermez; oseni arar ve bulur.

Mirza, bu sözler karşısında hem şaşırılmış hem de derin bir huzur hissetmişti. Yaşlı adamın bakışları yılların ve yaşamın getirdiği bilgeliği yansıtıyor, her kelimesi onun yüreğinde yankı buluyordu. Bir an için tüm hayatının anlamını, acılarını ve umutlarını bir arada görmüş gibi hissetti.

— Peki, siz ne buldunuz? diye sordu Mirza. Sesinde hem merak hem de çaresizlik vardı.

Yaşlı adam yavaşça gülümsedi ve elini havaya kaldırarak sanki görünmez bir ağırlığı omuzlarından indirircesine konuştu:

— Ben yolda aradığım şeyi tam olarak bulamadım, evlat. Ancak bana şunu öğretti: Yol ne kadar uzun olursa olsun, yürüyen her adımda bir anlam kazanır. Benim yolum, belki de bana kendini yeniden inşa ettirmeyi öğretti çünkü her virajda, her engelde, aslında senin içindeki gücü keşfetmeni sağladı.

Bu sözler, Mirza'nın içindeki karmaşık duyguları hafifletmeye başlamıştı. Yaşlı adamın anlattıklarında geçmişin acı izlerini siler, geleceğe dair umut filizlerini yeşertirdi. Kendi içindeki sorular, bu anın büyüyle birlikte bir nebze olsun netlik kazanmış gibiydi.

Yaşlı adam, ardından hafifçe kalktı ve yavaş adımlarla yürümeye başladı. Mirza, onun arkasından bakarken “Yol, yürüyenindir.” sözünün anlamını derinlemesine idrak etmeye başladı. O an, belki de hayatın kendisinin sürekli bir hareket, sürekli bir değişim ve dönüşüm olduğunu fark etti. Yaşlı adamın gidişyle birlikte Mirza yeniden yoluna döndü. Artık kalbi eskisinden daha hafif, düşünceleri ise daha berrakti. Yol artık ona sadece bir geçit ya da kaçış noktası değil; aynı zamanda kendisini bulma, yeniden doğma ve hayata yeniden tutunma şansı sunuyordu. Her adımda geçmişin ağırlığını bir nebze daha geride bırakıyor, geleceğin belirsiz ama umut dolu ışığına doğru ilerliyordu.

Yol boyunca etrafındaki doğa ona sayısız ders veriyordu. Rüzgârın esişi, ağaçların hışırtısı, kuş sesleri ve uzakta süzülen sis hepsi bir bütün oluşturuyor; ona yaşamın ritmini hatırlatıyordu. O an anladı ki; her yolculuk, insanın kendi içindeki dengeyi bulması yalnızca dış dünyadan ziyade iç dünyasında yaptığı keşiflerle mümkün olurdu. Mirza yavaş yavaş ilerlerken ayaklarının altında ezilen toprak ve yapraklar; ona geçmişin izlerini, kaybedilmiş umutları, yaşanmış acıları hatırlatıyordu. Fakat her birini yeniden diriltilen, yeniden başlamanın bir parçası olarak görmeye başlamıştı. Artık yolun kendisi geçmişin yükü değil, onun geleceğe doğru açılan kapısıydı. Her adımda kendi benliğini yeniden inşa ediyordu. Gece yarısına doğru ufuk çizgisi belirmeye başladığında Mirza yavaşça bir nehrin kıyısına ulaştı. Nehrin durgun suları ay ışığıyla dans ediyor, sanki tüm evrenin sırlarını saklıyordu. Bu manzara, ona hayatın akışının ne kadar doğal olduğunu hatırlattı. Nehir, durmadan akan suyu gibi,

hayat da durmaksızın devam ediyordu. Kendi yaşam yolculuğunda, her adımda biraz daha olgunlaşmış, her engelde kendini biraz daha bulmuştu.

Bir süre nehrin kenarında oturdu, sessizliğe karşı düşüncelemlerini dinledi. Kendine sordu: “Ben neyim? Hangi yoldan gelip nereye gidiyorum?” Bu sorular, eskiden olduğu kadar acı verici değildi artık. Çünkü artık anlıyordu kiher yolculuk, yalnızca bir varış noktası değil, aynı zamanda yaşamın kendisiydi. Kendi içindeki boşlukları, acıları ve umutları kucaklamak; onları bir bütün haline getirmek gerekiyordu.

Ertesi sabah, güneşin ilk ışıkları ufku aydınlatmaya başladığında Mirza yeniden yola koyuldu. Her adımında yaşlı adamın sözlerini, doğanın sunduğu o sessiz bilgeliği ve kendi içsel sesini dinliyordu. Yol, ona artık ne kaybettiğine bulduğunu açıkça gösteriyordu. Her virajda, geçmişin izlerini silip geleceğe dair yeni umutlar yeşertiyordu. O an, Mirza için: “Gerçek yolculuk, kendini keşfetmekle başlar.” diye fısıldadı. Günler geçtikçe, yollar daha da uzadı. Dağların eteklerinde, vadilerin derinliklerinde, ıssız arazilerde, şehir ışıklarının erişemediği uzak noktalarda yürüdü. Her mekân, ona farklı bir ders verdi; her karşılaştığı insan, ona yaşamın ne kadar çeşitli ve karmaşık olduğunu hatırlattı. Bazı anlarda, yürüdüğü yol yüzünden acılar çıktı; bazı anlarda ise umut dolu yeni başlangıçlara tanıklık etti. Fakat her adımında kendini biraz daha tamamlanmış, biraz daha özgür hissetti.

Bir gün, karlı dağların eteklerinde ufuk çizgisiyle buluşan ince bir ışık gördü. Bu ışık, hem soğuk kışın hem de yenilenmenin sembolü gibiydi. Mirza bu ışığa doğru yürüdü; kalbinde eski yaraların izlerini, gözlerinde ise geleceğe dair umut dolu bir ışıltıyı barındırarak. O an anladı ki; yolun sonuasında varılan yer değil, yürüyüşün kendisiydi. Her adım ona yeni bir benlik, yeni bir yaşam sundu. Geceler uzun, kış mevsimi sert geçti; ama her sabah, karların eriyip yerini çiçeklere bırakması gibi, Mirza'nın kalbindeki buzlar da yavaşça eridi. Zamanla yolculuğunun verdiği acıların yerini, yaşamın sunduğu güzellikler aldı. Yol boyunca tanıştığı insanlar; ona dostluk, sevgi ve paylaşmanın ne demek olduğunu öğretti. Her biri, kendi hayatından kesitler sunarak Mirza'nın içindeki boşluğu doldurmaya yardımcı oldu. Sonunda, uzun ve meşakkatli yolculuğunun sonuna yaklaştığını hissettiğinde geçmişe dair tüm acıların, hataların ve kayıpların aslında onu daha güçlü kıldığını fark etti. Kendisiyle barışmış, artık yolun kendisini bir öğretmen olarak görmeye başlamıştı. Çünkü her adımında, hayatın karmaşasını, sevincini, hüznünü ve umutlarını öğrenmiş; her kayboluşunda yeni bir varoluşa uyanmıştı. Ve nihayet, ufukta beliren ufak bir kasaba silüeti, onun için hem bir varış hem de yeni bir başlangıç oldu. Artık ne kaybolmuşluk ne de endişe vardı; sadece her adım getirdiği deneyim ve yaşanmışlıkların bıraktığı tat vardı. Mirzakasabanın girişine vardığında yorgun ama bir o kadar da huzurlu, yeniden doğmuş gibi hissetti. Çünkü bilmişti ki gerçek yolculuk, varılan noktada değil; yolda yapılan her adımda gizlidir.

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve içinden sessizce: “Artık anlıyorum, yolun sonu bir varış değil, sonsuz bir keşiftir.” dedi. Geçmişin gölgeleri, geleceğin belirsizliği, acılar ve sevinçler hepsi onun bir parçası olmuş; onu tamamlamıştı. Yolculuk, ona kendini yeniden inşa ettirmeyi, her kayıp ve acıdan sonra yeniden doğmayı öğretmişti. Bugün Mirza yeniden yola çıkarken, her adımında yaşadığı deneyimlerin bir izini taşıyordu. Artık ne kaybolduğunu ne de vazgeçmesi gerektiğini düşünmüyor, sadece yaşamın sunduğu anın tadını çıkarıyordu. Her virajda belki de yeni bir mucize, yeni bir umut saklıydı. Ve o; bu sonsuz yolculuğun bir

parçası olmanın verdiği derin huzurla, geleceğe doğru emin adımlarla ilerledi. Sonundakasabadan çıkan dar patikalar geniş caddelere, kayıp zamanın ardından yeniden doğan umut dolu sabahlara dönüştü. Mirza'nın kalbinde, artık yolun kendisi kadar derin bir anlam vardı çünkü öğrenmişti ki gerçek varoluş, yürüdüğü yoldan hissettiğin her adımın içtenliğinden gelir. Her an hayatın sunduğu bir armağan, her karşılaşılan yüz yeni bir hikâyenin başlangıcıydı. Ve böylece sonsuzluğa doğru attığı adımlar, onun ruhunu özgürleştirmiş, her gün yeni bir benliğe uyanmasına vesile olmuştu. Yolculuğun sonunda ne var diye sormak yerine yolda kim olduğunu, neyi keşfettiğini anlıyordu. Çünkü her yol yürüyene kendini anlatır; her adım geçmişi siler, geleceği inşa eder.

Mirza, ufuk çizgisine doğru son bir kez baktıktan sonra gözleri parıltıyan bir kararlılıkla yeniden yola koyuldu. Artık biliyordu ki, yolun sonu bir durak değil, sonsuz bir dönüşümün kapısıydı. Ve her adım, ona yaşamın sunduğu en değerli hazinelerin – sevgi, umut, dostluk ve kendini kabullenmenin – anahtarını veriyordu. Bu uzun ve meşakkatli yolculuk Mirza'ya yalnızca kendini değil, tüm insanlığı anlama fırsatı sunmuş; her düşüşünde yeniden ayağa kalkmayı öğretmişti. Her adımda yüreğinde bir parça daha büyümüş, her engel ona yaşamın ne kadar değerli olduğunu hatırlatmıştı. Sonunda kasabaya vardığında geçmişin izlerini, geleceğin umutlarını ve şimdi var olmanın anlamını kalbinde taşımayı öğrenmişti.

Bugün Mirza'nın hikayesi, her yolda yürüyen insana ilham veren bir masal gibi dilden dile dolaşiyor. Yolculuğun sonsuzluğunda kaybolanlar, bir gün Mirza'nın izinden gidip kendi içlerindeki ışığı bulacak. Çünkü en karanlık gecenin ardından her zaman aydınlık bir sabah gelir. Ve böylece her yolculuk, yaşamın kendisi gibi – hem acı hem de tatlı, hem hüznü dolu hem de umut vaat eden – bir masal olarak kalır.

YOLUN SONU

Rüzgâr kuru yaprakları önüne katıp sürüklüyordu. Gecenin içinde, ay ışığının solgun aydınlığında, taşlı yol kıvrılarak ufka doğru uzanıyordu. Hasan'ın ayakları, taşların üzerinde ağırlaşıyor, yürüdükçe dizlerine bir yorgunluk çöküyordu. Kaç gündür yolda olduğunu hatırlamıyordu. Belki üç, belki beş. Zamanın anlamı kalmamıştı. Gideceği yer belirsizdi ama dönmeye de niyeti yoktu.

Köyünden ayrıldığı günü hatırladı. Sabahın erken saatlerinde, kimse uyanmadan eşyalarını toplamış, eski evine son bir kez bakmadan yola koyulmuştu. Annesinin yüzü gözlerinin önüne geldi. Babası yıllar önce ölmüştü, annesi ise onu hiç durdurmaya çalışmamıştı. Belki de Hasan'ın gideceğini uzun zamandır biliyordu. İnsan bazı yolculukları başlamadan hissedirdi.

Ayakları ağır adımlarla taşlı patikada ilerlerken düşünceler zihninde birbiriyle yarışlıyordu. Yol... Bir insan neden yola çıkar? Kaçmak için mi, bir şeyler bulmak için mi, yoksa kaybolmak için mi? Hasan bile cevabını bilmiyordu. Tek bildiği, burada duramayacağıydı.

Gecenin ayazı keskinleşmeye başlamıştı. Yolun kenarında, harabeye dönmüş eski bir hanın kalıntıları yükseliyordu. Duvarları kısmen çökmüş, kapısı kırılmıştı ama içeri girip birkaç saat dinlenmeye yetecek kadar sağlam görünüyordu. Yorgun bedeni daha fazla direnemedi. Eski taş zemine oturdu, sırtını duvara yasladı ve cebinden son kalan ekmek parçasını çıkardı.

Tam gözlerini kapamak üzereyken bir ses duydu.

— Yalnız bir yolcu daha...

Hasan irkildi. Hızla başını kaldırdı ama gölgelerin içinde kimseyi göremedi. Ancak birinin orada olduğunu hissediyordu. Karanlıktan yaşlı bir adam belirdi. Elinde tahta bir asa vardı, sırtında yıpranmış bir örtüyle ona bakıyordu. Gözleri garip bir bilgelikle parlıyordu.

— Kimsin sen? diye sordu Hasan.

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi.

— Ben bu yolların eskisiyim. Senin gibi çok yolcu gördüm. Nereye gittiğini biliyor musun?

Hasan omuzlarını silkti.

— Bilmiyorum. Sadece gitmem gerektiğini biliyorum.

Adam başını salladı.

— O zaman yolun sana ne göstereceğini de bilmiyorsun.

Hasan bu sözlerden rahatsız olmuştu. Yaşlı adamın gözleri, sanki Hasan'ın içini görüyormuş gibi bakıyordu.

— Yol insana ne gösterebilir ki?

Yaşlı adam bastonuyla yere vurdu.

— İnsan yola çıkınca ne bulacağını sanır? Bir yer mi, bir kader mi, yoksa kendini mi?

Hasan cevap veremedi. Çünkü bu soruyu daha önce hiç düşünmemişti.

Sabah olduğunda yaşlı adam çoktan gitmişti. Hasan, sırt çantasını düzeltilti ve yeniden yürümeye başladı. Yol, sabah sisyle örtülmüştü. Adımları taşların üzerinde yankılanıyor, uzaklardan gelen kuş sesleri bu sessizliği bölüyordu.

Öğleye doğru, yolun kenarında bir çeşmeye rastladı. Çeşmenin başında, üstü başı toz içinde bir adam oturuyordu. Yüzü yorgun, bakışları donuktu. Hasan yaklaştığında adam başını kaldırdı.

— Sen de bir yolcusun, değil mi?

Hasan başını salladı.

— Evet.

Adam acı bir gülümsemeye karşılık verdi.

— Yolun sonunu görebileceğini mi sanıyorsun?

Hasan şaşkınlıkla baktı.

— Neden böyle söyledin?

Adam başını iki yana salladı.

— Ben de bir zamanlar senin gibiydim. Yola çıktım. Ama sonunda kayboldum.

Hasan bu sözleri duyunca içindeki huzursuzluk daha da büyüdü.

— Kaybolmak mı? Yol zaten bizi bir yere götürmüyor mu?

Adam, çeşmeden avuç avuç su içti, sonra yüzünü Hasan'a çevirdi.

— Bazı yollar vardır ki, seni bir yere değil, kendine götürür. Ama senin kim olduğunu bilmiyorsan, yolun sonunda da bir hiç bulursun.

Hasan yutkundu. Yolun başında bu kadar kesin olan şeyler, şimdi kafasında giderek karmaşıklaşıyordu.

Adam elini kaldırdı ve ileriye işaret etti.

— Orada bir han var. Eğer cesaretin varsa oraya git. Ama unutma, herkes bu hanın kapısından geçemez.

Hasan, adama daha fazla soru sormadı. Sadece başını salladı ve tekrar yola koyuldu.

Gün batarken, hana ulaştı. Taş duvarlarla örölü, küçük ama sağlam görünen bir yapıydı. Kapının üzerinde solmuş bir tabela vardı: “Yolun Hanı”.

Kapıyı ittiğinde içeride birkaç yolcu oturuyordu. Yaşlı bir adam, bir kadın, genç bir delikanlı... Hepsi sessizdi. Hasan bir köşeye oturdu.

Az sonra, hanın sahibi olduğu belli olan bir adam yanına geldi.

— Hoş geldin yolcu. Ne arıyorsun burada?

Hasan cevap vermeden önce düşündü. Gerçekten ne arıyordu?

— Yolun nereye çıktığını bilmek istiyorum.

Adam hafifçe gülümsedi.

— O halde burası senin için son durak olabilir. Ama önce kendine sor: Gerçekten hazır mısın?

Hasan başını kaldırdı. Gözleri han sahibinin gözleriyle buluştu. O an, yolculuğun başından beri hissettiği ama adını koyamadığı şeyi anladı. Bu yolculuk bir yere gitmek için değildi. Bu yolculuk, kim olduğunu anlamak içindi.

Yolun sonu var mıydı, yok muydu, bilmiyordu. Ama o an tek bildiği şey, yolun kendisinin ta kendisi olduğuydu.

FATMA

Çölün ortasında yaptığı uzun yürüyüşlerin sonunda toprak evlerin birleşik çatılarını gördüğünde su dolu bir kuyu bulmuş kadar sevindi. Yıllardır kendisini günbegün daha fazla yiyip bitiren hastalığın şifasını bulmuş, kendisine bahşedilen bu laneti kaldıranın yolunu öğrenmişti. Siyah sürmeli ve açık renkli gözleriyle yüzünün yarısını incecik bir tülle kapatmış olan şifacı kadın, kendisi daha çok küçükken hastalığı kaplığını söylemişti. Bununla yetinmek istemeyen Fatma, önünde maharetli elleriyle bir şişeyi karıştırmakta olan sürmeli kadına “Neden beni bulmuş bu hastalık? Neden diğer insanlarda yok da bende var?” diye sormuştu. Sürmeli kadının uçuk renkli gözleri kendisine dikilmişti.

“Senin de diğer insanlar gibi asıl hayata kör ve sağır olmanı istemeyen merhametli annen bu duayı etmiş. Hiçbir zaman o güzel gözlerinden Tanrı tarafından bahşedilmiş olan perde kalkmasını istemiş. Zihnindeki perde, annenin sonsuz merhameti ve Tanrı'nın yüceliğidir.”

Fatma dayanamamış ve kadının sözünü hiddetle kesmişti.

“Bunları dinlemek için gelmedim! İnsanlarla aynı şeyleri görebilmek için, bu illetin ilacını bulabilmek için geldim.”

Sürmeli kadın buna emin olup olmadığını sorduğunda ufak bir tereddüde kapılmış, belki de ölmüş annesinin ruhunun dürtmesiyle tedirgin olmuş fakat sonrasında kesinlikle emin olduğunu söyleyerek yapması gerekenleri dikkatlice dinlemişti. Buradan uzak bir yerleşimde yaşayan küçük bir kıza, aradaki çölü aşarak sürmeli kadının hazırladığı şişeyi içirmesi gerekiyordu. Bir sürü kız çocuğu olduğunu söylediğinde ise kadından “Onu bir tek sen tanırsın.” cevabını alınca daha fazla beklemeden yola çıkmıştı. Alev almış gibi yanan kızgın kumların üstünde saatlerce yürümüş, güneş tenini delip içini kavurmuş, susuzluktan gözleri kararmış fakat sonunda burayı bulmuştu.

Şaşırtıcı şekilde, sürmeli kadının haklı olduğunu fark etti. Bu çatlamış toprak evler, tepelere doğru kıvrılan dar sokaklar, camsız pencerelerden gelen boğuk sesler ona tanıdık geliyordu. Sanki burada daha önce yaşamış gibi hissediyor ve dışarıdakilerin onu yabancı olarak gördüklerini aklına bile getiremiyordu. Çölü aşarken gecenin çöküp de etrafın serinlediği zamanki gibi içine bir ferahlık yayılmış, şifasını bulacağına dair umudu artmış vaziyette ilk gördüğü çay evine oturdu. Susuzluktan dudakları çatlamış yorgun müşteriyi gören esnaf anında Fatma'nın yanına geldi.

“Hoş geldiniz efendim, çay dışında bir isteğiniz var mı?”

“Bir su alabilirim. Bir de size bir şey sormak istiyorum; burada tanıdığım hasta, küçük bir kız var fakat adresi aklımdan çıkmış. Acaba böyle bildiğiniz birileri var mı? Benim için gerçekten çok önemli.”

“Siz doktor musunuz?”

Doktor olduğu yalanını sürdürürken, iki sokak ötede, kırmızı kapılı bir evde yaşayan hasta bir kız olduğunu ve teyzesinin ona baktığını öğrendi. Suyunu içip sokakları aşmaya başladı. Bir aralık, sandalyeleri sokağa taşımış başka bir çay evinde verilen gürültülü bir ziyafetin önünden geçti. İnsanlar tok seslerle kahkahalar atıyor, bağırarak küfürler ve beddualar ediyor, yemekleri yerlere atıp çırakların temizliğini izlerken zevk alıyorlardı fakat Fatma'nın tek duyduğu ve gördüğü şey tok kahkahalar oldu. Bu tok seslerin ardındaki kibri ve tehlikeyi parmak uçlarına kadar seziyor, olabildiğince uzaktan yürüyor ama bir türlü bu tehlikenin sebebinin göremiyor ve bu yüzden anlasa da bilmiyordu. Şişenin olduğu çantasını sıkı sıkıya tutarak en sonunda kırmızı kapılı bir evin önüne vardı. Kapıyı tıklattığında kendisini, yorgunluktan gözaltları şişip kararmış fakat duru güzelliği her hareketinde duyulan bir kadın çıktı. Çay evinde istemeden uyurduğu yalanı söyleyip sorduğu soruyu kadına da sordu. Kadın hafifçe kaşlarını kaldırarak cevap verdi:

“Biz daha önce başka yerden doktor çağırmaştık o yüzden kim olduğunuzu bilmiyorum. Sizi içeri alamam ama bu sokağın karşısında başka bir hasta daha var, belki de onu görmüşsünüzdür. İyi günler.”

Yüzüne kapatılan kapının ardından tekrar sokağa çıkıp dolaşmaya başladı. Tarif edilen sokağın karşısındaki evi görünce yine o tanıdıklık hissi içine doldu. Sanki yıllar önce küçük bir çocukken komşu çocuklarıyla oynadığı kovalamacanın heyecanını yeniden duyuyor, kulaklarına neşeli çığlıkları doluyor, az önce koşturmuş gibi nefes nefese kalıyordu. Evet, burası eskiden oyun oynadıkları bahçeli evdi. Ne yazık ki bu sevinç yüzüne tekrar kapatılan bir kapıyla sönüverdi. Buradaki çocuk iki yıl önce hayatını kaybetmişti, bu yüzden kendisine yardımcı olamıyorlardı. Yine de umudunu yitirmeden yoluna devam etti. O devam ettikçe silindiğini zannettiği anıları tüm renkleriyle gözünde canlanıyor, her defasında yeni bir ümitle kapıları çalıyordu. Yorgunluktan topuklarını sürüyerek yokuş aşağı inerken önüne serilen şehrin karamaya başlayan manzarası ona birden sürmeli kadının bir sözünü hatırlattı: “Onu bir tek sen tanırısın.” Bu söz kulaklarında çınlarken yapabileceği tek şeyin bir tesadüfü beklemek olduğunu acı bir hayal kırıklığıyla fark etti. Artık iyice karanlığın içine gömülmeye başlamış bu yabancı ama bir şekilde tanıdık gelen şehrin toz toprak olmuş sokaklarında amaçsızca dolaşmaya başladı. Yaptığı yolculuğun boşuna olduğunu kabul etmek istemediğinden inatla her köşeye girip çıkıyordu. Gece yarısı olup da yıldızlar parıldamaya başladığında birden bir ağlama sesi duydu. Sönük sarı bir lambayla aydınlatılmış sokağın kaldırımında büzülmüş küçük bir kız çocuğu gördü. Kızın üzerindeki giysiler, mavi ipli bilekliği, simsiyah saçları o kadar çok kendi çocukluğunu anımsattı ki birdenbire yüreğine dolan müthiş bir merhametle çocuğun yanına koştu. O anda kızın hemen yanına kaldırma uzanmış bembeyaz cansız kediye de gördü. Kızın yanına çömelip yumuşak bir sesle sordu:

“Neden ağlıyorsun çocuğum? Ne oldu?”

Aşlında sorusunun yanıtını tahmin edebiliyordu fakat kız ıslak yüzünü kaldırdığı an Fatma'nın tüm düşünceleri yoğun bir sis zihnini ele geçirmiş gibi erişilemez oldu. Yalnızca bu kızın çaresiz ve çantasındaki şifaya muhtaç yüzü vardı. Kızın “Kedim... Kedimi kaybettim, bulamıyorum!” demesiyle kendine geldi. Kızcağız yanı başındaki cansız hayvanı göremediğinden hala devam ediyordu:

“Beyaz tüyleri var, biraz kirlidir ama çok tatlıdır. Görseniz ne kadar güzel bir kedi! Bulamıyorum, birden yok oldu sanki. Kaybettim...”

“Oy kuzum! Ağlama bunun için, kedin iyidir eminim. Ağlama ne olursun, bak betin benzin atmış ne kadar üzgünsün! Al, birazcık su iç, al yavrurum.”

Çocuğa şifasını içirdikten sonra onu elinden tutarak evine götürdü. Aklı o kadar yaşadıklarıyla, sürmeli kadınla, şifayla, hastalıkla, dönüş yoluyla ve sorularla meşguldü ki, kızı bıraktığı evin bizzat kendi çocukluğunun evi olduğunu fark etmedi bile. Bahçesindeki otları neredeyse diz boyuna gelmiş, önündeki elma ağacı kurumuş, kapısının kulpu düşmüş bu harabe evin halinin Fatma'dan pek farkı yoktu. İçinde bir şeyler yıkılmış, çatlamış da kanyor gibiydi.

Nihayet dönüş yolculuğuna başlamış, tekrar o çöle gelmişti fakat bu sefer güneş daha yakındı sanki. Tenine değen en ufak bir ışık onu yakıyor, esen sert rüzgârla savrulan kum taneleri bacaklarına bir iğne gibi batıyor, kızgın kumda değil ateş üstünde yürüyordu. İlk gelişinden daha çok kuyuyla karşılaşıyor fakat hepsinde derin bir boşluk ve kararmış taşlar buluyordu. Nadiren yolunun üstünden geçen develi yolcuların verdikleri sular her yudumunda boğazını yakıyordu. Çabuk yoruluyor ve dizleri titreyip de kumların üstüne düştüğü zaman acı içinde bağırıyordu. Geceleri etrafa yayılan tatlı serinlik Fatma için dondurucu bir soğuk oluyordu. Bir aralık, gelirken gördüğü ve içinde bolca su olduğunu hatırladığı kuyuyla tekrar karşılaştı. Su bulma umudu içinde çelimsiz adımlarla hızlıca taşlardan aşağıya sarkarak içeriye bakınca hayal gördüğünü sandı. Gözlerini kapatıp açtı, nefesini düzenledi fakat görüntü gitmiyordu. Kuyunun dibinde üstü başı yırtılmış, kan revan içinde kalmış kıpırtısız yatan biri vardı. Kuyudaki bitmek üzere olan suyu da yukarı çekmiş fakat sonra arkadaşıyla bu su için kavga etmiş biri olmalı, dedi Fatma hemen. Bu ihtimal aklına nasıl bu kadar hızlı ve nereden gelmişti bilmiyordu ama adamın cansız vücudu ona susuzluğunu hatırlattı ve gördüğü şeyin dehşetini unutarak kısa süre içinde tekrar su derdine düştü. Hâlbuki Fatma daha önce hiç ortaya bırakılmış cansız bir beden görmemiş, ne zaman yanı başında birileri dövüşse, kan dökülse bunları göremeden oracıkta derin bir uykuya dalarlardı. Yanından geçen insanlar da onu görmez, görseler de ufacak olsun merak etmezlerdi. Şimdi ise su kuyusunun dibindeki bu vahşi tesadüf ona susuzluğunu bile unutturmaya yetmemişti ve Fatma bunun farkına varamıyordu.

Nihayetinde çölü aşıp evine varabildiğinde güçlükle kapısını açtı. Hızlıca kendini mutfağa atarak kana kana su içti. Açlığını gidermek için ağzına bir şeyler atıyordu ki odasından gelen bir patırtı duydu. Elindekileri bırakıp ağır adımlarla odasına doğru ilerledi. Duyduğu patırtı hafif bir iniltiye dönüşürken kulaklarındaki uğultu da sese karşıyordu. Kapıyı açınca, yatağına uzanmış olan kendi çocukluğunu ve onun ayakucuna kapanmış ağlamakta olan yaşlı gençliğini gördü.

Kendi gözleri Fatma'ya baktı ve “Onu sen öldürdün.” dedi. “Sırf kirli bir hakikati yaşayabilmek için masumiyetini yok ettin.”

AY IŞIĞI YOLU

“Var olacağım! Her şeye ve herkese inat var olacağım. Dalgaların açılığına inat var olacağım! Varsın kesilsin ellerim, sergilenmesin resimlerim ‘Louvre Müzesi’nde, dikilmesin heykellerim, meydanların kalbine. Yeter ki bükülmesin halkımın dimdik boynu ve attıkça yüreği halkımın yaşasın bu vatan yıkılmadan.

Tuhaf. Hani şu akvaryuma hapsedildiğini anlayamayan balıktan da tuhaf. Bu dalgalar belki beni yutacak ve cesedimi evine zar zor geçilebilen kör bir balıkçı bulacak. Nabız hızlanacak, soğuk terler dökecek ve sonra cesedimi denizin merhametine bırakacak. Kulağa ne kadar kolay geliyor değil mi? Otuz beşlik bir ömür belki günler içinde yok bile olacak ve kayıplar dosyasında ufak bir evrağa dönülecek. Oysa bu böyle olmak zorunda değildi. Herkesin yaptığı şeyleri de yapamaz mıydım? Halkımı soyanların önünde eğilerek onlara övgü dolu sözler edemez miydim? Fotoğraflarını çerçeveletip yatağımın baş ucuna asamaz mıydım ve şöhret uğruna ruhumu satamaz mıydım? Sahiden de şerefsiz ve çıkarıcı bir hayat ne kadar da güzel olurdu?”

Bu satırları artık özgür bir insan olarak yazabiliyorum. Daha kırklarımda olmama rağmen saçım sakalım birbirine karıştı ve görünüşümle adeta zamanın acımasız heykeltıraşlığını sergiliyorum. Sevgili okuyucum, şunu baştan söylemeliyim ki eğer bu “genç” ihtiyarın süslü sözlerine kulak kabartıp tahammül edebilirsen emin ol hayata karşı bakış açın tüm dengelim değişecek. Uzayın bilmeyenlerini de keşfedebileceksin, bir çatıdan aşağıya da atlayabilirsin. Eğer bu riski göz önünde bulunduramayacaksan bu kitabın kapağını kapatmaya rica ediyorum.

Bölüm I

Bu şehrin sokaklarında neşeyle zıplayarak yürüdüğüm zamanlardı. Saat on biri geçmişti ve boya dükkânın kapamış saatine yetişmem gerekiyordu. Zikzaklar çizerek katettiğim yolun sonuna varıp da kapı tokmağına dokunabildiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibiydi adeta. Şu karanlığın gizlediği sokaklardan bir serseri çıkıp da bana tabanca çevirse kalbim ancak o kadar atabilirdi. Kapı tokmağını ittirip de içeri girince dükkân sahibinin şaşkınlığı karşısında gülümsemeden edemedim. Zaman kaybetmeden boyaların olduğu tarafa yöneldim ve beğendiklerimi alıp gülünesi halim karşısında ağzı bir karış açık kalan adama parayı uzattım. Adam para üstünü vermeye daha yeltenmeden “Kolay gelsin” deyip kapıyı aralamıştım bile. Olan hiçbir şeyden ötürü utanmaya vaktim yoktu. Yarınki sergiye mutlaka yetişmeliydi resmim. Çünkü bu sergiyi bir arkadaşım düzenliyordu ve resmimi de sergisine katmak istediğini özellikle o belirtmişti. Neyse, şu an burada kaybedecek vaktim yoktu. Evde beni ay ışığının altında müzikle harlanmış, rengarenk bir gece bekliyordu.

Perdeyi sonuna kadar açtım ve Beethoven’ın “Ay Işığı Sonatını” dinlemeye koyuldum. Gözlerimi tavana diktim, Müziğin tüm hücrelerimi uyuşturmasını, zihnimi temizlemesini bekledim ve dolunay tam bana göz kırptığında... Renkler,

fırçalar, tuvaler... Adeta kansız bir savaş yaşananlar. Yeter artık çeksin istedim etkisini dolunay, sussun artık bu anlamsız gürültü ve galip gelsin sabah geceye.

Uyduğumda gayriihtiyari saatime baktım. Geç kalmıştım. Hızlıca giyinip sergiye yetişmem gerekiyordu. Boynum tutulmuştu ve eklemelerim sızıyordu. İmlenerek lavabonun kapısına kadar tökezledim ve yüzümü soğuk suyla yıkadım. Bir anda aklıma garip bir düşünce gelmişti. Gerçeklikle hayal arasındaki ince çizgi soğuk su muydu? İnsanı gerçekliğe iten şey bu kadar mı basitti cidden ve bu kadar saçma bir kaniya nasıl varabilmişim? Aklımı bu garip garip sorular neden bulandırıyor? Aklıma bir türlü cevap gelmeyince bu anlamsız tartışmayı bırakıp en şık takım elbisemi giydim ve elit ortamlara yakışacak bir koku sürdüm. Sonra da tablomu aldım ve yola koyuldum. Kendimi yıllardır bu kadar özgüvenli hissetmemiştim. Bana bakan merak ve hayranlık gözler beni epey mutlu ediyordu. Bir de sergiye varıp da “Hoş gelinlerle” karşılandığımda mutluluğum kat kat artmıştı. Ufak ufak diyalogların ardından tablomu nereye asmak istediğim soruldu. Salonun en göz alıcı yerini işaretledim ve gidip kendi ellerimle astım. Sonra da bir fincan kahve alıp salonun en köşesinden insanları incelemeye başladım.

Övgülerle gizlenmiş hakaretler, takım elbiselerinin altındaki ruhsuz bedenler, kuru ve samimiyetten uzak diyaloglar... Midem bulanıyordu ve içimde her sabah maskeleriyle yüzlerini saklayanlara, bir avuç para için milyonların katledilmesine göz yumabilenlere damla damla bir nefret birikiyordu. İnsanlığı ayakta tutan en yüce temellerden biri olan sanat, para ve şöhret uğruna harcanıyordu ve benim elimden gözlerimi kapatıp dışlerimi sıkamak dışında bir şey gelmiyordu. Sonra tüm dengemi enseme yoğunlaşan bir ağırlık bozdu. Etrafımı hızlıca süzdüm ve iki ela gözün salonda tüm naifliğiyle resimleri sürdüğünü gördüm. Hiç vakit kaybetmeden bu çift gözün sahibiyle tanışmak istiyordum. Yerimde duramıyordum artık. Sonra tam benim resmimin önünde durduğunda. Heyecanla yerimden fırladım ve tam kadının önünde durdum. Kadın bana garip garip baktı. Ben de bu münasebetsiz girişimi örtecek şekilde selamladım. Kadın gülümsedi ve selamımı hanımefendilere yakışacak şekilde aldı. Heyecanla ona sordum:

-Ressam sence burada ne anlatmak istemiş?

-Anlaşılması zor bir eser. Karmaşık bir ruh haliyle çizilmiş belli ki. Ama bana soracak olursanız bence ressam; ailesi ile olan kopuk ilişkisini, Hayata olan güçlü tutkusunu ve gecelerine hükmeden Ay'ı betimlenmiş.

Kadın belli ki sanattan anlıyordu ve bu da ona olan saygımın artmasına neden oldu. Gerçi tabloda neyi betimlediğimin ben de farkında değildim ve aslına bakarsak resmime gözlemci bir gözle hiç bakmamıştım bile.

-Ressam mısınız?

-Ah, keşke olabilsem ama resim yetenek gerektiriyor ve dünya bu konuda herkese eşit davranmıyor.

-Hiç öyle düşünmeyin bence. Tüm samimiyetimle söylüyorum ki sizin gözlerinizde o ışık var.

-Sağ olun, beni mahcup ediyorsunuz. Peki ya siz resimle ilgileniyor musunuz?

Boynumu hafifçe çevirerek göz ucumla resmime baktım.

-Bu tablounun kimin eseri olduğunu hiç merak ettiniz mi?

-Siz mi çizdiniz yoksa?

-Hiçbir ressam resim çizmeye kendiliğinden karar vermez. Doğa tüm olağanüstülüğüyle saldırdığında ressamlar bir emir kulu olmaktan öteye geçmez. İşte ben de o emir kullarından sadece bir tanesiyim.

Kadın bana hayran hayran bakıyordu ve benim bu yoğun ilgi karşısında ezilmemem gerekiyordu. Sonunda devrim diye nefes aldım ve konuşmaya başladım.

-Hanımefendi, sizin ne adınızı ne de nereden geldiğinizi biliyorum ama şunu söylemeliyim ki sizi gördüğüm an size tutuldum ve eğer hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bu adamla yürüyüşe çıkmayı kabul edersiniz. Onu ne kadar mutlu edebileceğinizi size anlatamam.

Kadın bu beklenmedik teklif karşısında bir anlığına sustu ama sonra alt dudağını hiç oynatmadan “Evet” diye sessizce bağırdı. Yavaş ve düzgün adımlarla sahil kenarı boyunca yürüdük. Birbirimizi tanımak için sorular yöneltiyor, ara sıra gülüşüyor ve çokça eğleniyorduk. Sonra ufak bir seyyar satıcıdan simit alıp denize bakan bir banka oturduk ve uzun bir süre sustuk. Akrep on bire gelmek üzereydi. Kadın benim ağzımdan çıkacakları duymayı, ben ise gecenin tüm olağanüstü ile başlamasını bekliyordum. Uzunca bir bekleyişten sonra zamanı gelmişti. Dolunay bana göz kıpmıştı. Ağzımdan sözcükler gelişi güzel dökülmeye başladı:

“Evlenelim bir gün

Çocuklarımız olsun bir kız, bir erkek

Kızımız sana benzesin

Bu gecenin olağanüstülüğünü gözlerinde saklasın

Oğlumuz bana benzesin

O gözlerin emir kulu olsun

Ve yaşlanalım birlikte

Gözlerimizin içine baka baka

Ve hiç sıkılmadan.”

Bana doğru eğildi, beni yanağımdan öptü, sıkıca sarıldı ve kaçtı, kaçtı, kaçtı...

Bölüm II

Tavan arasındaki odamda aylardır çalıştığı resminin son detaylarını eklerken. Karım bana akşam yemeği için seslendi. O olağanüstü gecenin üzerinden 3 yıl geçmişti ama her ne kadar küsüp barişsak da çocuklarımız olmayacak olsa da aşk ateşimiz hiçbir zaman sönmeyecekti. Fırçamı paletin üstüne bırakıp akşam yemeğine indim. Yemeğimizi hep sessizce ve iştahla yedik. Bugün de lezzetli bir akşam yemeğinin son lokmalarını yerken ısrarcı bir zil sesi çaldı. Karım -her zaman yaptığı üzere- kapıyı açmaya gitti. Kapıdaki adam benim adımları seslenince kalkıp yanlarına vardım.

-Hayırdır dostum, bu saatte zilin çalındığı nerede görülmüş?

-Patronumuza senin çok bahsedildi. Ondan ötürü senden ufak bir şey isteyecek.

-Patronunuza söyleyin. Ben aristokraziye de aristokratlara da karşıyım. Bir aristokratın da ayağına hiç gitmem.

-Bunlar bizi ilgilendirmez dostum. Bu anlamsız duruşunu da bizim önümüzde değil de gel patronumuzun önünde göster.

Fütursuzca paltomu aldıktan sonra onlarla araçlarına bindim. Uzunca bir yol gittikten sonra araçtan indirdiler. Bizi şehrin ortasında saray gibi bir köşk karşıladı. Her yerde silahlı adamların suratında sanki insanüstü bir varlığı koyuyormuşçasına bir ciddiyet vardı. Köşkün sahibinin ofisine götürüldüm. Taht gibi bir sandalyede, elinde bastonuyla padişah imajı oluşturmaya çalışıyordu. Bu çocukça amaç karşısında kahkahamı zar zor tutarak konuşmaya başladım.

-Beni çağırılmışsınız.

-Evet, küçük efendi. Seni ben çağırttım. Sanatçılara olan saygım dillere destan, biliyoursundur. Etrafında da gördüğün üzere ofisimde tablolarla türlü türlü heykeller dolup taşıyor ama ne yazık ki yıllardır hayalini kurduğum portremi hiç kimse çizemedi. Bana senin adından bahsedildiğinde de sonunda bu görevi yükleyecek birini bulduğuma çok sevdim, küçük dostum.

-Ben halk sanatçısıyım. Sizin de sizin gibilerin de düşmanıyım. Halkın sırtında parazit gibi yaşayanların, zayıfları sömürenlerin de emir kulu değilim ben. Sanat sizin o maskeli balolarınızda portrelerinizi kime çizdirdiğinizle övünmeniz için mi var? Sanat insanı insan yapmak, doğanın olağanüstülüklerini betimlemek için var!

Nefes almak için sustuğumda, iki adam benim üzerime çullandı. Yüzümü ve bedenimi yumruklarla paramparça ettikten sonra üzerimde ne varsa çıkarttılar ve beni kocaman bir çuvala geçirip beni o mahpushanenin surlarından dışarı attılar. O çuvalın altındaki sıkıca bedenim her hareketimde acıyordu. Sokağın başından bir taksi tutup evin adresini tarif ettim. Taksicin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bana her “Ne oldu?” diye sorduğunda diye sorduğunda canım daha çok acıyordu. Binanın kapısına vardığımızda araçtan inip taksiciye parayı evden almak için beni burada beklemesini işaret ettim. Evin bulunduğu kata çıkınca kapının aralık olduğu gözüme ilişti. Telaşla eve daldım ve karımın kanlar içinde salonunda yattığını gördüm. Dudaklarındaki pembelik kaybolmuştu ve ay gibi parlayan cildi bembeyazdı. Cansız bedenine sıkıca sarıldım ve ağlamaya başladım. Sağ eline bir otobüs bileti koymuştu, alçaklar. Peki ya bu ne anlama geliyordu?

Sonuç

Gözüm şişmişti ve alnımdaki çizgiler hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Gözyaşları içinde elimi toprağına hafifçe bastırdım ve bedenine sürdüm. “Ayrılma zamanımız geldi artık, sevgilim” diye geçirdim içimden. Tenin kalkmasına saatler kalmıştı. Bir taksi çevirmem ve şehrimden sonsuza dek ayrılmam gerek artık. Otobüse bindiğim an etrafımı leş bir koku sardı. Geleceğimden daha şimdiden iğreniyordum bile. Bu iğrenç ortamdan hemen kaçmak istiyordum. Kafamı cam kenarına yasladım ve derin bir uyku çektim. Ta ki bir fren sesiyle uyanana kadar. Tren sahil yolunda sakatlanmıştı ve onarımı birkaç saat sürecekti. Tüm uyarılara rağmen trenden indim ve Stefan Zweig’in bahsettiği “Amok Koşucusu” gibi sahile koştum. Kumun üzerinde oturup ilk önce denizi sonra da gökyüzünü izlemeye başladım. Ay,

ayaklarımın kenarından ufuka giden bir yol çizmişti ışığıyla. Karım o yolda koşuyor, gülüyor ve eliyle beni çağırıyordu. Yanağımın kenarından yaşlar dökülüyordu. Artık ben her şeyini kaybetmiş ve adamdım ve bu yokluktan kurtulmak için ölüme tek bir YOL kalyordu... Hayat tüm acımasızlığıyla hala çekici geliyordu oysa.

Sonsuz maviyeliklerin ortasında küçücük bir kayıktaydım. Karım da karşımda oturuyordu. Melekler gibi ışık saçan yüzü gözümde hiç bu kadar güzel gelmemişti. Artık ona kavuşmuşum ve mutluluğun doruğundaydım. Ona sarılmak için ayağa kalktığımda o bir anda kaçtı ve beni yokluğuna mahkûm etti. Derin bir nefes aldım ve geceyi sesimle yırtmaya başladım:

“Var olacağım! Her şeye ve herkese inat var olacağım. Dalgaların açığına inat var olacağım! Varsın kesilsin ellerim, sergilenmesin resimlerim ‘Louvre Müzesi’nde, dikilmesin heykellerim, meydanların kalbine. Yeter ki bükülmesin halkımın dimdik boynu ve attıkça yüreği halkımın yaşasın bu vatan yıkılmadan.

Tuhaf. Hani şu akvaryuma hapsedildiğini anlayamayan balıktan da tuhaf. Bu dalgalar belki beni yutacak ve cesedimi evine zar zor geçilebilen kör bir balıkçı bulacak. Nabızı hızlanacak, soğuk terler dökülecek ve sonra cesedimi denizin merhametine bırakacak. Kulağa ne kadar kolay geliyor değil mi? Otuz beşlik bir ömür belki günler içinde yok bile olacak ve kayıplar dosyasında ufak bir evrağa dönüşecek. Oysa bu böyle olmak zorunda değildi. Herkesin yaptığı şeyleri de yapamaz mıydım? Halkımı soyanların önünde eğilerek onlara övgü dolu sözler edemez miydim? Fotoğraflarını çerçeveletip yatağımın baş ucunda asamaz mıydım ve şöhret uğruna ruhumu satamaz mıydım? Sahiden de şerefsiz ve çıkarıcı bir hayat ne kadar da güzel olurdu?”

Rahatlamıştım. Kayığın gövdesine uzandım ve gözlerimi kapadım.

Kafamdan kanlar akıyordu. Sert bir kayaya çarpmış olmalıydım. Ayağa kalktım ve bilincimin bana dönüşünü hissetmeye başladım. Altımdaki kayık neredeydi? Ölmek isterken yüreğin niye itaat etmiyordu bedenim? Etrafıma gözlerimi gezdirdim. Yakınlardan ışık geliyordu. Tüm yorgunluğuma rağmen merakım beni o ışığın kaynağını bulmaya sürüklüyordu. Işık beni bir kasabanın kapısına kadar çekti. Etrafıma bakıp da bir sokak lambasını gözümde kestirince orada yıllarca dilencilik yapacağımı ve başımdan geçenleri o lambanın altında kâğıda dökeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

ANILAR YAŞATIR

Sabah erken saatte gözlerimi açtım. Neden bu kadar erken saatte uyandığımı bilmiyordum. Böyle bir durumda geç kalkmam gerekmez miydi? Ne uyandırmıştı beni böyle bir günde? Odamın her yeri karanlık, perdelerim zaten ışık almayan odama pencereden en ufak ışık kırıntısına müsaade etmiyordu. Ayrıca saat güneşin doğması için bile erkendi. Muhtemelen pencereden odama sızmak isteyen ışık sokak lambasından ibaretti. Kalkmak istemedim ve yine uyumak istedim. Hiçbir şey yapmadan sabaha kadar uyumak istedim ama yapamadım. Depresyonda olmam gerekirdi, bütün gün uyumam gerekirdi ama bir şeyler izin vermiyordu işte. Gözlerim kapanmıyordu istesem de uyumak için gözlerimi kapatamıyordum uykum tamamen açılmıştı.

Aniden doğrularak gözlerimi ovuşturdu ve ayaklarımı aşağı salladım. Odama baktım, her yer karanlık. Yatağımın yanında duran komodindeki dijital saat 06:08'i gösteriyordu. Güneşin doğmasına galiba yirmi dakika var. Ve neden ben daha güneş bile doğmadan uyandım? Uykum yokken yatakta uzun süre yatmayı sevmezdim ama inatla yatakta sağa sola dönerek yatmaya devam ettim. Hiç olmazsa yarım saat geçtiğini farz ediyordum fakat sadece beş dakika geçtiğini fark edince hayal kırıklığı yaşadım. İsteksizce kalktım ve lavaboya gittim. Yüzümü yıkadıktan sonra aynadan kendime baktım. Gözlerimin altı azıcık şişmiş ve morarmıştı ama daha da beter olmasını bekledim. Lavabodan çıkarak koridorda yürüdüm ve gidip mutfağa baktım. Buranın Son derece düzenli ve toplu durması normalde beni sevindiren bir şeydi ama bu sefer dağınık olsun istedim. Neden böyle yaptığım hakkında en ufak fikrim yoktu ama dolaplardaki tabak ve bardakları alıp tezgaha ve masaya koyarak dağıtmıştım. Sonra salona gidip baktım. Simsiyah perdeler kapalıydı ama güneşin cılız ışığı perdenin kenarından içeri sızıyordu. Salon da düzenliydi. Burayı da yastıkları yere atarak, halıyı yamultarak, koltukları iterek dağıttım. Bir an aklımdan televizyonu yere yatırmak geçmişti ama olur da kırılıp bozulur diye yapmamıştım. Salondan sonra kiler niyetine kullandığım odanın kapısına gittim. Kapıyı aralar aralamaz gelen güçlü güneş ışığını fark edince kapıyı açmadan kapattım. Sanırım oranın perdesini kapatmamıştım. Yatak odamı orası yapmamamın sebebi günün her saatinde özellikle de güneş doğarken bana göre çok fazla ışık almasıydı.

Sonra karnımdaki açlığı hissettim. Yemek yemek istemiyordum ama karnım da acıkmıştı. Markete gitmek için hazırlandım. Dolabımdaki en siyah kombinimi yapmıştım. Ne ara öğlen oldu bilmiyorum ama güneş şu anda en tepede her şeye inat sanki hayatım muhteşemmiş gibi parlıyordu. Yağmur yağması gerekirdi. Fırtına çıkması gerekirdi. Kapkaranlık olması gereken günde neden güneş vardı ki? Ablam öldü benim ablam! İlkbahardayız. Neden? Neden kış veya sonbahar değil? Hava sıcak ama neden? Kendi kendime söylenerek markete girdim. Alacağım şeyleri hemen alıp kasaya gittim. Sessizce marketten çıktım ve evime döndüm.

Eve gelir gelmez kendimi odama attım ve yatağıma uzandım. Yatağımda uzanırken aklıma ablam geldi. Ablamla anılarım çok azdı. Aramızda yedi yaş vardı. Beş yaşına kadar beraber büyümüş ve birçok anı biriktirmiştik. Yalnız beş yaşından sonra zamanla uzaklaşmaya başladı. Dersleri arttı, devamlı ders çalışır oldu. Odasına beni almıyordu, artık oyun oynamıyor ve eskisi kadar vakit geçirmiyorduk. Altı yaşındayken dershaneye başladı. İki sene sonra da liseye başlamasıyla yatılı okula gitti. Hafta sonlarında geliyordu sadece. Hafta sonu ve tatil günleri dışında onu görmez olmuştum. Zaten yedi yaşından sonra peşini bırakmış ve iyice uzaklaşmışım. Liseden sonra da üniversite için Ankara'ya gitmişti. Ablamla aramız epey açılmıştı. Genelde kendi arkadaşlarımla vakit geçiriyordum o da derslerine çalışıyordu. Altı yaşından beri ders çalışmakta bu kadar ne bulduğunu anlamıyordum. Bir sınavda başarısız olduğunda odasına kapanır ve gece gündüz çalışırdı. Odalarımız da bu yüzden ayrılmıştı. Ben oyun oynarken onun odaklanmasına engel oluyordum. Her zaman sıkıcı bir odası olmuştur. Küçükük odada koca raflar sadece kağıtlar ve kitaplarla doluydu. Odada hiçbir renk yoktu. Zaten liseye başladığında oda daha az kullanılır olmuştu.

Küçükken onunla yaşadığım anıların büyük bir çoğunluğunu hatırlamıyordum. Hatta nerdeyse hiçbirini. Nadiren kısa ve anlık anıları hatırlıyordum. Ablamı sadece tek tük hatırladığım anılardan tanıyordum. Onu uzun zamandır görmemişim. Liseden sonra ben de üniversite için başka bir şehre gidecektim. Benim gideceğim sene ablam eve döndü. Başta ikimiz de sanki yabancı gibiydik. Ama sonra yavaşça birbirimize ısındık ve sohbetlerimiz uzadı. Hala iyi anlaşabiliyorduk ama bu sefer de benim üniversiteye gitme zamanım geldi. Beraber geçirdiğimiz birkaç ayın ardından İzmir'e gittim. Tatillerde döndüm. Yine konuşuk ve sohbet ettik ancak fazla kalamadan dönmek zorunda kaldım.

14 Ekim'de annemden aldığım bir telefonla acı haberi öğrenmişim. Ne olduğunu anlayamadan kendimi İstanbul'da evimin önünde buldum. Cenaze oldu. İzmir'e geri döndüğümde kendimi boşlukta kaybolmuş gibi hissediyordum. Aylarca evde tek başıma yattım. Tüm gün zorla yatakta yatarak neden ağlamadığımı ve depresyona giremediğimi sorguluyordum. Hiç ağlamamışım. Mutlu değildim, üzgün de değildim. Boşlukta süzülüyormuş gibi hissediyordum.

Bir gün aklıma annemin bana verdiği bir kutu geldi. Ablamın sakladığı bir kutuymuş. Başta hiç merak etmemişim, kutudakilere bakmak bile istememişim ama şimdi her yerimi saran merak duygusu beni kutuya götürdü. Kutuyu arak odama döndüm ve içini açtım. Kutunun içinde ablamla yaptığımız turna kuşları, bilezik, toka, kolye, küçük bir masal kitabı, kalpli anahtarlık, pembe oje, çizgi film resmi olan CD kutusu, küçük bir çizdan ve beraber yaptığımız bebekler... Bebeklerden biri onun, diğeri benimdi. Bebeklerin altında bir defter vardı. Rengarenk süslü bir defter. Belki de ablamda gördüğüm en renkli şeylerdi bunlar. Defterin kapağını açar açmaz kucağıma defterin arasında kurumuş birkaç çiçek düştü. Çiçeği dikkatlice alıp kenara koydum. O anı bir daha hatırladım. Ablam çiçekleri çok severdi. Bu yüzden kenarda gördüğüm çiçekleri koparıp ona verirdim. Çiçeği görünce gülümser ve bir kitabın arasına koyardı. Ben de sevinir ve en güzel çiçekleri alıp ona verirdim. Bu o çiçeklerden olmalıydı çünkü ablam çiçek koparmaya kıyamazdı. Ben verirdim tüm çiçekleri.

Boğazım düğümlemişti sanki, yutkunamadım. Derin nefes verip deftere döndüm. Bir günlüktü bu. Tarih benim doğum günümün bir gün öncesini gösteriyordu, 14

Temmuz. Anlaşılan ablam bu yazıyı birinci sınıfta yazmıştı. Harfler kocaman ve dağınık, yazmayı yeni öğrenmiş olduğu aşikâr. Belki zorla yazdırılmış kısacık bir yazı. “Sevgili günlük bugün benim bir kardeşim olacak. İsmi Lilyum olacak. Lavinya ve Lilyum diyecekler bize.” kenarları çiçeklerle süslenmiş, resim çizilmiş bir sayfa. Elim titremiştii arka sayfaya çevirirken. Bu sayfada tarih biraz ilerlemişti. Aralık ayında yazılmış yine kısa bir yazı. “Sevgili günlük Lilyum emeklemeye başladı. Beraber oyun oynuyoruz. Geçen gün bana ilk defa abla dedi. Kardeşimi çok seviyorum.” yazıyordu. Yandaki sayfada tarih ablamın sekizinci doğum gününü gösteriyordu6 Mart. Yine kâğıdın kenarına çizilmiş çiçekler ve simli süslemeler. Doğum gününü anlatıyordu bu sayfada. Bu sefer yazı uzundu ve arka sayfaya kadar devam ediyordu. Sayfayı çevirmemle köşelerinden simli bantlarla yapıştirilmiş ablamla benim bir fotoğrafım çıktı karşıma. Bu fotoğrafı ilk defa görüyordum. Fotoğraf ablamın doğum gününe ait bir fotoğrafı. İkimiz yan yana koltukta oturuyorduk. Ablam elinde beyaz kremalı renkli süslemeli üzerinde “Lavinya 8 yaşında” yazan bir pasta tutarak gülümseyince kısılan gözleriyle kameraya poz vermişti. Ben de ablamın sağında ağzımda emziğimle gözümün önüne dokülen kâküllerimin arasından pastaya bakıyordum. Gözlerimin dolduğunun farkında değildim.

Hızlıca defterin sayfalarını çevirmeye başladım. Bazı sayfalarda kurutulmuş çiçekler ve yine ablamla birlikte fotoğraflarımız vardı. Fotoğraflara ve yazılara baktıkça küçükkken yaşadığım birçok anıyı hatırlamaya başlamıştım. Ablamla oynadığımız oyunlar, kavgalar, yaramazlıklar ve daha birçok anı. Sadece beş yaşına kadar biriktirebildiğim tüm bu anıları teker teker hatırlamaya başladım. Bu defteri çok küçükkken bir kez daha görmüştüm. Ben çizmişim kenarlarındaki çiçekleri ve bazı sayfalardaki resimleri. Simlere bulamıştım sayfalarını, ablama renkli yapışkanlar vermişim defterini süslesin diye. Gözlerimden birkaç yaş süzüldü ve deftere düştü. Düşen gözyaşımı umursamadım ve defteri kapatıp kenara koydum. Kutuyu aldım kucacığma. Ablamla yaptığımız turna kuşlarına baktım. Turna kuşu yapmayı ablam öğretmişti bana. Başlarda hiç beceremezdim ama o ben yapabilene kadar öğretmişti. Defalarca ben öğrenene kadar yapmıştık turna kuşunu. Ama kutuda sadece iki tanesi vardı.

Biri benim yaptığım diğeri ablamın yaptığı turna kuşu. Bilezik ve kolyeyi ben yapmıştım ona. Kutudaki masal kitabını da bir zaman her akşam yatmadan önce okurdu. Kalpli anahtarlığı, bir tane bana bir tane kendisine ablam almıştı. Benimkisi ev anahtarlığında takılıydı onunkisi bu kutuda. Pembe ojeyi de hatırlırdım hemen. Ablamın ojesiydi birkaç sefer ısrarlarıyla sürdürmüştüm parmağıma. CD kutusunda da en sevdiğimiz çizgi film vardı. Anneme açtırır ve sonra yan yana cips yiyerek izlerdik. Cüzdan da ablamın cüzdanıydı. Beraber bakkala gittiğimizde o cüzdandan öderdi aldığımız çikolatanın parasını. Cüzdanın üzerinde yine en sevdiğimiz çizgi filmin karakteri vardı. Ve bebekler... Annemle yapmıştık bu bebekleri. Bir tane onun bir tane de benim vardı. Ben kendi bebeğimi bir gün kaybetmişim. Sanırım on yaşında falandım, her yeri aramış ama bulamamıştım. Sonra ben büyüdüm bebeklerle oynamam, diyerek bırakmıştım aramayı. Bunca zamandır ablamdaymış demek. İkimizin de bebeği kutudaydı.

Gözyaşlarım çesme misali akıyordu gözlerimden. Yutkunamadan hıçkırarak bebeklere sarıldım. Ablamın hasretini gidermek istermişçesine sıkıca sarıldım. Sarılırken daha çok ağladım. Hatta saatlerce yatağımda bebeklere sarılarak ağladım.

Günlerce eve kapanmış ve ağır depresyona girmiştım. Ablamı kaybetmenin acısını en çok şu sıralar yaşıyordum. Kendime geldiğimde zorla da olsa biraz yemek yedim. O sabah soğuk bir duş alıp İzmir Bostanlı’da yürüyüşe çıktım. Daha ne kadar ağlayacaktım? O an ablamı unutmak istedim. Ablamı ve beraberinde gelen çocukluğum şu an boğazımı düğümlemekten başka bir şey yapmıyordu.

Kaçmak istedim bu acıdan. Mutlu olabilmek için kilometrelerce uzaklaşmam gerektiğini düşündüm. Önce annemi arayıp durumu haber verdim. Evde arkadaşşımla beraber İstanbul’dan Roma’ya uçak bileti aldım. Amacım önce İstanbul’daki annelere uğrayarak eşyalarımı bırakmak ve oradan yurt dışına gitmekti. Birkaç güne tüm eşyalarımı topladım ve arkadaşşımla vedalaşarak İstanbul’a gitmek üzere arabama bindim. Annemler benden beter durumdaydı. Ev ölüm sessizliğine bürünmüş ablamın yasını tutuyordu. Birkaç gün orda kaldım. O sıralar annem beni yurt dışına gitme planımdan vazgeçirmek için elinden geleni yaptı ama ben son derece kararlı bir şekilde hazırlanmıştım.

Uçuş günüm geldiğinde hazırlanıp evden çıktım. Yolda çok trafik olduğu için geç kalmıştım ve içeri girdiğim sırada uçağımın kalktığı haberini alınca olduğum yerde kaldım. Saat henüz erken olduğu için hava aydınlıktı. Dışarı çıkıp bir süre valizimle yürüdüm. Kenarda duran banka oturup gökyüzüne baktım. Haziran ayına girmiştiğim ve havalar ısınmıştı. Uçağım saat 10:00’da kalkacaktı. Şu an ise saat 12:05’i gösteriyordu. Güneş tam tepede gözümü yakıyordu. Güneş neden bu kadar parlıyordu ki? Neden karanlık ve yağmurlu değildi? Ne olurdu benim gibi karamsar olsa, ensemi yakmasa?

İlerdeki bankta yaşlı bir kadın gördüm. Yaşlı kadın tek başına oturuyordu. Kadın yavaşça kalktı ve benim olduğum tarafa doğru yürümeye başladı. Yanımdan geçip gideceğini düşündüm ancak tam yanıma oturdu. Bana değil doğrudan karşıya bakıyordu. “Uçağın mı kaçırдың?” diye çatalı bir ses tonuyla sordu. Başımı hafifçe aşağı yukarı sallayarak evet anlamında bir mırıltı çıkardım. Dönüp kadına bakarak sordum “Nerden bildin?” sesim kısık ve yorgun çıkmıştı. “Sadece tahmin ettim.” dedi kadın. Ben de o sırada yaşlı kadının yüzünü inceliyordum. Kadın hiç bana bakmıyor doğrudan karşıya izliyordu. Yüzü yaşadığı yılları haykırmak ister gibi sarkmıştı, gözleri solgun ama dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Kim bilir neler görmüştü gözleri bunca sene. Kırışan ve incelen derisinin altından damarları görünen elleriyle bastonunu tutuyordu. “Nereye gidecektin?” diye sordu bir anda. “Roma” dedim. “Pek durgunsun, gezmeye gidecekmiş gibi bir halin yok. Söyle bakalım neden gidecektin?” diye sordu. Yavaşça bana doğru döndü. Derin bir iç çektim ve “Ablam öldü.” dedim. “Ölümden kaçuyordun yani?” dedi ve iyice bana döndü. “Bana bak kızım, sence ben kaç yaşımdayım?” diye sordu. “Yetmiş?” diyerek bir tahminde bulundum. “Seksen beş! Sence bu gözler kaç tane ölüm gördü?” dediğinde sustum kaldım. Bir süre sonra “Kaç?” diye sordum. Yaşlı kadın “Saymakla bitmez. Annem, babam, abim, ablam, eşim hatta evladım bile rahmetli oldu benim. Ölüm her yerde var. Ölümden kaçmanın imkânı veya bir mantığı yok. Sen nereye gidersen git ölüm gerçeği değişmeyecek. Tabii ki sevdiklerinin yasını tutacaksın ancak abartmadan. Söyle, gerçeklerden kaçınca nereye varacaksınız?” dedi. Yutkunup önüme döndüm. Doğru söylüyordu, ben nereye gidersem gideyim ablamın öldüğü gerçeği değişmeyecekti. Yaşlı kadın yaptığım şeyi anladığımı anlayınca kalktı ve yavaş adımlarla gitti.

Kadın gittikten bir süre sonra ben da kalkıp bir taksiye bindim ve mezarlığa gittim. Ablamın mezarını bulunca mezarının yanında durdum. Uzun uzun toprağı seyrettim. Mezara bakarak “İlkbaharda açan çiçeğim sonbaharda soldu. Elveda Lavinya. Er ya da geç benim de bir mezarın içine gireceğim aşıkardı. Ablama sessizce veda ederek mezarlıktan çıktım. Yine bir taksi çağırarak bu sefer evime döndüm. Kapı açıldığında annem önce hayretle bakmış ve sonra beni rahatlamış bir ifadeyle karşılamıştı. Anneme sarıldım. Birkaç günümü annelerle beraber ablam hakkında konuşarak geçirdim. Ardından vedalaşıp eğitimime devam etmek için İzmir’e döndüm. Döndüğümde önceden kaldığım eve yerleştim. Ama bu sefer odamı kiler niyetine kullandığım ışık alan odaya taşdım. Yaşlı kadın haklıydı ölüme giden yolda birçok ölümle karşılaşacaktım. Bu sadece ilkiydi. Bana göre de ölüme kadar uzanan bu yolculukta gerçekten kaçmamalı ve hayatı kendimize zehretmemeliydik. Mutlu olmanın yolu İstanbul’dan Roma’ya 1372 kilometrelik uçuş yolculuğu muydu? Yoksa ışık almayan eski odamdan ışık alan yeni odama 5 metrelik yürüyüş mesafesi mi?..

Sevde ÇINAR

Şehit Fatih Satır Anadolu İmam Hatip Lisesi

OTOBÜS

“Ekran başındakilerin bir hafta boyunca sabırsızlıkla beklediği, geçmişin unutulmaz parçalarının tekrardan yayınlandığı "Nostalji Saati" bu akşam 18.30’da... Sakın kaçırmayın! Bir hafta daha beklemek istemiyorsanız tabii.”

- Duydun mu? O saatte ortadan kaybolma da şu programı aç. Eskileri yad etmek güzel şey. Doğrulup kumandayı bile tutamıyorum; belim, bıkınım her tarafım ağrıyor. Gerçi senin umrunda mı?..

- Baba, hep aynıısını söylüyorsun ama!

-Yalan mı? Ne zaman arasam yoksun; ya yatıyorsun yada şu boncuklarla uğraşıyorsun.

- Ne biçim sözler bunlar baba!

- Ne biçim sözlermiş. Beni önemseydin ilaç bitmeden hemen alıverirdin yenisini.

- E bugün gideceğim zaten. Aylık sipariş ettiğimiz için, anca bugüne denk geliyor.

- Neyse, ille de bugün gideceksen akşama erken gel, programı bir hafta daha bekleyemem. Şu radyo çalışıyadı hele, böyle beklememe gerek kalmazdı.

- E, bu kadar çok seviyorsun madem, emekli parandan biraz versene ya.

- Ha sana vereyim de üstünü ceple diye mi? İlacı hemen al da gel. Hediye Hanım da gelir, aidatı vermedik. Oyalanma yolda.

Neyine oyalanacaksam zaten, diye mırıldandı. Adımlarını odasına doğru çevirdi. Küçük, basık ama sevimli bir odaydı. Kırmızı, yıldız desenleriyle süslenmiş bir perde ile dar penceresi, yanında düşlerini anlattığı yatağı ve küçük bir komodin vardı. Yalnız bir kısmını kullanıyordu bu odanın, geri kalanı ona ait değildi, ıvr zıvırla doluydu. Tüm varlığı buraya sığıyordu; yalnızlığını yaşatmak için yeterliydi. Kahverengi, tozlanmış çekmececi atkısı ve montunu aldı. Babasının söylentilerini duymamak için hemencecik çıktı.

Aynı o günü geldiğinde hep günün hızlıca dolmasını isterdi. Otobüse binmek ve her gittiğinde yeni bir sorun çıkartan o eczacıyla yüzleşmek çok yorucuydu. Belki bu kadar ücretli yerde yaşamasalardı hayat daha kolay olurdu. Yaşam burada zordu; çünkü her dışarı çıktığında, insanların gözleri inceler inceler bir iğneye dönüşür ve ona batardı. Ama her battığında annesi karşı kaldırımdan gelir, ona: "Sadece ilaç alacaksın. 60 tane toz, 3 paket hap. 1 de göz damlası. İy günler diyip, yoluna varacaksın" derdi. Bulutlar, annesi sözlerini bitirir bitirmez başına üşüşürdü, kaçırırdı annesini.

Gri bir minibüs geldi sonra karşıdan, bindi. İndiğinde eczanenin önündeydi. İçeride eczacının yüzü yine sirke satıyordu. "Ben ilaç satıyorsunuz sanmıştım, sirkeci olduğunuz söylenmişti" demek istedi, derse yüzünün alacağı şekli çok merak etmişti ama, kendi kendine sırttı sadece. Söyleyecek cesareti bulamadı kendinde. Bunu da sinesine çekip hemen reçeteleri uzattı. Yine aynı ilaç eksikti. Eğer o ilacı almak için daha uzaktaki eczaneye giderse programı kaçırabilirdi. Ayrıca orası çok kalabalıktı. Ya yolda eski bir tanıdığı rast gelirse, ya bir yabancı ona soru sorarsa, ya da yoldan çıkan araba kendisine çarparsa?.. Kimse kaldırmaz ki beni, diye düşündü. "Kim, benim gibi gözleri kapı deliğinde birinin çıkagelmesini bekleyerek ve hatta sürekli nem alan odasına dar pencerelerinden bakarak hayatını hayallerle geçiren birini kaldırır ki?" dedi kendi kendine. Bırakırlardı, "Kendi çöplüğünde çürüsün gitsin!" derlerdi.

Hava tıpkı onun gibiydi o gün. Kasvetli. Çiseleyen yağmurlar, inatlaşan rüzgarlar ile uzun ağaçlar ve çok sevdiği bulutlar. Gözlerini gökyüzünde gezdirdi. Bulutlarda yaşam olsa en kenarda köşede, tek başına kalmış bulutta yaşardı. Belki uzun ağaçlar eşlik ederdi ona. Belki kuşlar şarkı söylerdi, besteler yapardı kendisine. Ama hatırladı, o kuşların yanına gidince kuşlarda kaçardı. Ağaçları yapraklarını dökerdi. Tek başına kalırdı yine. O sırada bir leylek süzülür üstünden. O da yalnızdı. Arkadaşlarına yetişememişti belki; geri kalmıştı sürüsünden. Belki kanadında eksiklik vardı; belki de sesini sevmiyorlardı onun da. Kuş uzaklaştıkça bir otobüs geldi uzaktan, siyah. Yolun ters tarafından geliyordu. Hava soğumaya başlamıştı; atkısını çıkardı. Otobüse binmeye hazırlandı, ters taraftan geliyordu ama aldırış etmedi, bindi. Camın en net görüldüğü koltuğa kuruldu. Sonra maviye büründü her yer. Kimseler yoktu. Fakat sevmişti bu yalnızlığı. İneceği durağa gelmişti. Butona bassa da otobüs durmadı, Kaptan'a seslendi, kaptan duymadı. Tekrar etmeye çekindi, sesi de çok kötü çıkmıştı zaten. Bir sonraki durakta inip yürümeye karar verdi.

İndiğinde karşısında bomboş bir sahil ve bir bank vardı. Ona atfedilmişti sanki her şey. Oturup maviyi seyretti. Burada güvendedi, emindi. Sağına döndüğünde kırmızı yağmurluklu bir balıkçı ve hemen yanında bir kara kedi belirdi. Bu kedi otobüse binerken de yanından geçmişti ancak çok önemsememişti. Sevmek istedi ama yanına gidersem kaçır diye düşündü. Hem parlayan kırmızı gözlerini ona dikmiş bakarken sevmek zor olurdu. Burada dikkatini sahile veremeyeceğini anladı. Başka bir bank aradı. Sonra, bu arayış hoşuna gitti. Rüzgar ve yağmur yüzüne yüzüne çarpıyor, o da buna direniyordu. Düşünceleri de o yağmur damlaları gibi sürekli sürekli yenileniyor, yenisi geldikçe eskisi lağım sularına karışıyordu. Elleri soğuktan uyuşsa da en çok o gün hissetmişti kendini. Deniz yükselip onu alsaydı, götürseydi uzaklara; hiç çırpınmazdı da. Hatta bir an dalgalara karışmak istedi. O zaman balıklarla, martılarla konuşurdu; hayatın aslında ne güzel olduğunu. Bir gemi, bin insan geçirdi. İşte o zaman belki insanlar konuşurdu onunla. Dertlerini onlara haykırırdı. Ama çok geçmez insanlar kendi dertlerini atardı denize ya da kendi yansımalarına bakarlardı ya da yalnızca bakarlardı. Gözleri yine ona batardı. Hem balıkları da götürürlerdi, martıları da kaçırırlardı. Hatta zehirlerlerdi de onu. Çöpleri ona savururdu rüzgarlar. İşte yine yalnız kalırdı Koca İstanbul'da; sadece yük gemileri kalırdı geride.

Yorulmuştu. Lakin yağmur tüm kararlılığı ile devam ediyordu. Hava da kararıyordu. Uzaklardan bir ses geldi; yürüdü, yürüdü. Kırmızı küçük ışıklar gördü. Annesinin o küçükkün ördüğü sarı atkısı yere düşüyordu ki tutmayı başardı. Yeniden yürüdü. Sirk benzeri bir yere gelmişti. Ve evet, kırmızı beyaz şeritli bir sirkte. Annesiyle hep gitmek isterdi ama hiç gidememişlerdi. Şimdi karşındaydı orası. Ayaklarının dibinde dolanan küçük kara bir kediyile birlikte kendisine yaklaşan bir çalışan, bugün onun günü olduğunu, içeriye girişi bedava yapabileceğini söyledi. Saat geç olmuştu, tereddüt etti ama bi' cesaret içeri girdi. Bir süre kırmızı-siyah puantiyeli koltuklarda bekledi. Salon kocaman olmasına rağmen koltuklar tek tük doluydu. Sol taraftaki siyah montlu adam, sahildeki balıkçıyı, yanındaki sakız çiğneyen kadına Hediye Ablayı andırıyordu; ikisi de put gibi bekliyorlardı. Birazdan gösteri başlayacaktı ama üstteki iki çocuğun koşuşturmalarının gürültüsü atmosferi bozuyordu. Sesini yükseltmeyeceğini bildiği için bir şey diyemedi. Neyse ki çok geçmeden ortalık tekrar sessizleşti. Atkısına sarılıp annesini yâd etti. Hep sarı renkli kıyafetler isterdi. Babası ise onların sarı giymesinden nefret ederdi; tuttuğu takımın karşı rengiydi. Ancak şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Kırmızı ışıklar salonu kapladı yavaş yavaş. Perdeler, sahneden ayrıldı. Kara kedi göz kırpiyordu. Sahneye yanakları dolgun ve al; üstü mavi ve yeşile bürünmüş bir kadın çıkageldi. Önünde bir mikrofon belirdi. Ve sonra, elleri ona yöneldi. Kendisini işaret ediyordu. Evet, onu. Ardından:

"Kaç yıl oldu saymadım o günden beri.

Yoksa bana küstün mü? Unuttun mu beni ?

Ayrılık düştü başa, katlanmak gerek."

Aniden, tüm ses kesildi. Sahneyi gri bir bulut kapladı. Yapraklar döküldü sonra. Kara Kedi uzaklaşmaya başladı. Sirkten ayrılması gerekti. Gösteri kısaydı. Bir şey anladı mı, bilmiyordu. Tek bildiği annesi görseydi buna çok sevineceği idi. Çünkü annesi kırmızıyı çok severdi. Bunları düşünürken otobüse yetişmeye çalıştı. Eczaneye giderken bindiği aynı gri otobüstü bu gelen. Onunda siyah olmasını dilemişti, ama siyahların seferi o günlük bitmişti. Hem artık eve dönmesi de gerekti. Arka koltuğa

geçti. Karşısında bir adam, yanındaki boş koltuğa çantasını koymuş tek başına dürümünü yiyordu. O da camdan bulutları seyrediyordu. Adamın yüzü, yorgunluğunu resmediyordu sanki. Derdini sormayı çok istedi lakin ters bir cevap almaktan korktuğu için sadece seyretmekle yetindi. Adamı tekrar düşündüğünde kendisine ne kadar benzediğini fark etti.

Gözlerini açtığı anda, küçük bir boşluktan yakaladığı gökyüzü ve ağaçları seyrediyordu. İçeriden hoş melodiler geldi kulağına. Tam gidecekken atkısının yerde ezilmiş olduğunu gördü. Yatağın kenarına sıkışmıştı, çıkartmaya uğraşmadı. Alışık olduğu bir manzaraydı bu. Üstünyese toz ve pislikten grileşmiş yeleşti vardı. Babası: "Küçükken en sevdiğin şarkı çaldı; Arkadaşım Eşek. Ama yetişemedin." dedi.

- O benim en sevdiğim değildi...

- Ha, evet. Büyüğün. Bi' onun kadar olamadın zaten. Yine yatıyordun eşek gibi. Evi de buz kesmiş; camı da sonuna kadar açmışsın. Kaloriferler sana çalışıyor tabii.

- Unutmuşumdur.

- Neyi hatırlıyorsun ki sen zaten? Şunun diğerini yine unutmuşsun.

-Ezracı unutm...

- Şimdi burada abin olsaydı böyle olmazdı. Bir işe yaradığın yok. Ne para getiriyorsun ne bir şey.

- E evden iş yapıyorum ya Baba! Boncuklar, Hediye Ablanın getirdikleri.

- Sen ona iş mi diyorsun? Kuşa yetmez onun parası. Ah, abin olaydı...

Yüzüne karşı: " Baba, ben de yorulup, hasta oluyorum. Ben de varım bu evde. Kenarda, köşede değil, tam ortada, tüm gerçekliğimle. Benim de bir sesim, incinebilen bir ruhum, kırlabilen bir kalbim ve cesaretim var. Sen bunları reddetsen de ben, benim. Bağırarak istiyorum, çılgınlıklarım denizleri aşsın, çöllerde, yıldızlarda kaybolsun istiyorum. Biliyorum; bu yalnızlığımın sedaları bedenimde ben ölene kadar mapus yatacak. Gardiyansa hiçbir zaman duymayacak."

Ne yazık ki bu düşüncelerini paylaşırsa değersiz olduğunun tekrar anılacağını bilir. Sedalara yeni kederler gelmiş; ama sedalar sevda istiyor. Zilin çalmasıyla irkildi. Bu sefer kapı deliğindeki yeni bir kurtarıcı olmasını diledi, alışkanlıktan. Hediye ablaydı gelen. Topuklularının ve anahtarlıklarının sesinden tanıdı.

- Ben aidatı almaya geldim canım.

- Hemen getiriyorum Abla.

-Bu arada iki katına çıkmıştı fiyat, ama sorun değil haftaya verirsiniz.

-Ya abla gitmeden bi' ricam olacak senden. Benim odada camın önüne bi' şey koymuşlar dışarıdan. Oda nemleniyor. Baskı yapıyor, arada cam açılıyor. Yağmur girmese bir şey demem ama ev ıslanıyor işte. Çok şey istemiş olacağım fakat birde üst kattaki yeni taşınan çocuklar çok ses yapıyor, babam çok rahatsız oluyor, dedi.

O bunları söylerken Hediye abla telefonuyla meşguldü. "Ne dedin canım? Sonra düşünürüz, zaten kirayı yarıdan veriyorsunuz ya ona say. Buna cevap vermem lazım." dedi, Anahtarlıklarının ve topuklularının sesi gitgide kayboldu. Odasındaki penceresi ona tekrar göz kırptı. Görünüşe göre bugünlük siyah otobüslere ek sefer yapılacaktı.

Ece ERGİN
Pertevniyal Lisesi

BİR YAŞAMIN DEĞERİ

Hayatım boyunca yolu kafes sanmışım. Yol özgürlükmüş.

Babamın işleri bizi devamlı taşınmaya zorlardı. Hiçbir okulumda iki seneyi aşkın kalamadım. "Sonradan gelen kız" olarak, hiç kimsenin en yakın arkadaşı olamadım. Uzun yıllar boyu arkadaş kalabilenlere hep imrendim. Yollar benim düşmanımdı. "Normal" bir insan olmaktan beni alıkoyan yegane şeydi. Biz her taşındığımızda sadece evimle değil, arkadaşlarımla olan bağımlı da kaybettim. Zaten bir süre sonra bağ kurmayı da bıraktım. Çünkü bağ kurmak, eninde sonunda canımın yanacağı anlamına geliyordu. Kendimi korumak zorundaydım.

İzmir'de aşık oldum. Lise hayatımın ikinci yılı... Oradan taşınmamız da çok uzun sürmedi. Sevdiğimle bir süre iletişimde kaldık. Bir süre sonra ayrıldı benden. Uzaktan aşk yaşanmazmış. O böyle söyledi, ben de inandım. Daha sonra hep birileri beni sevsin istedim. Kim olduğu, nasıl biri olduğu önemli değildi, yalnızca sevimlik istedim. Ne uzun yıllar boyunca devam eden bir arkadaşlığım ne de ilişkim oldu. Kendimi değerli ve sevilir hissetmek için birinin beni sevmesine ihtiyacım vardı. Üniversiteyi ailemden uzak bir şehirde okuyacağıma ve bir an önce evlenip asla taşınmayacağıma dair kendime söz verdim. Bağ kurabileceğim sıcak bir evim, bağ kurabileceğim sıcak insanlar olacaktı. Hayatım tamamen değişecekti. En azından öyle sanmışım.

Üniversiteye başladığımda hayatımın ikinci yoluna adım attım. Aynı dersleri aldığım bir arkadaşım ile zamanla yakınlaştık. Üniversite biter bitmez de evlendik. İkimiz de birbirimize aşık olmadığımızı biliyorduk. Bu evlilikten tek beklentim, durağan bir hayattı. Öyle de oldu.

Her şeyin rutinleşmesi fazla uzun sürmedi. Ev ve iş. Dört duvar arasında beni ölüme sürükleyen iki yer. O kadar içim daraldı ki, bir şeyleri parçalamak istedim ve sonunda zarar verdiğim eşim oldu. Kavgalarımız hiç bitmedi. Her şey ziyet gibi hissettirmeye

başladı. Sabah uyanmak bile... Artık işimi yapmaktaki zorlanıyordum ve bu bana daha da zarar veriyordu. Kariyerimde ilerlemek hayatımın tek amacıydı. Kendimi ancak böyle değerli hissedebiliyordum. Yaşamaya değer bir insan olmak için en iyisi olmalıydım. Aksi durumda, var olmamın bir anlamı yoktu. Zaten benim gibi milyonlarca insan vardı. Bir paradoksun içine çekildim. Kariyerimle ilgili hırslarımı benimsenmeye zorluyor, çalışmadığımda daha kötü hissetmemeye sebep oluyor; kötü hissetmem, bıkkınlığımda da çalışmayı eziyet haline getiriyordu. Eşimle sağlıklı bir ilişkimiz yoktu. Hatta, hiç iletişim kurmuyor gibiydik. Yıllarca yollar yüzünden kuramadığımızı zannettiğim bağı şimdi de kuramamıştım. Ev, sıcak bir yuva gibi hissettirmiyordu. Tam tersine, içine hapsediğim bir kafestti. Odaların git gide daraldığını hissettim. Asla evimde kalmak istemiyordum; işin tuhafı, dışarıda olmak da çok korkunç hissettiriyordu. Varlığımı hiçbir yere sığdıramadım. Kendimi çalışmaya verdim. Ne de olsa, “iyi bir hayat” için yapmak zorunda olduğum şey buydu. Sahi, bu muydum gerçekten? Zamanla bir mum gibi eridim ve sonunda tükendim. Ama biliyor musunuz, eriyen mumlardan yepyeni mumlar yapabilirsiniz. Erimiş, şeklini kaybedip işe yaramaz hale gelmiş olan mumu tekrar ateşe atmalı ve ona şekil vermelisiniz.

Ben de kendimi ateşe attım.

Yepyeni bir mum olma umuduyla.

Ne de olsa, erimiş bir mumun kaybedebileceği hiçbir şey yoktu.

Hayatım boyunca birçok araba yolculuğu yaptım. Ama hiç uçak yolculuğu yapmamıştım. Belki de en büyük hayallerimden biriydi. Ama uzaklara gitmek bende hep olumsuz hisler uyandırdığı için cesaret edememişim. Fakat ön yargılarımı kırma kararı aldım. Uçağın kalkış anında kalbimin hareketlendiğini hissettim. Uzun zamandır ilk defa bir şey hissetmişim. O gün uçmaya aşık oldum. Bu yolculuğun son olmayacağını anlamıştım. Kendimi Sevilla’da buldum... Bir, bilemedin iki haftalık bir tatil olacaktı. Sonradan farkına vardım ki, bir ay olmuş. Eve döndüm. Fakat bu histen vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Bir süre eski hayatıma dönmeye çalıştım. Olmadı. Eşimle aramızdaki sevgisizlikliği çok daha yoğun hissediyordum artık. Hayatımı geliştirme yolunda ilerlemek istiyorsam, düzgün bir iletişim kurmak zorundaydık. Konuştuk, ikimiz de birbirimize uygun olmadığımızı kabul ettik. Medeni bir şekilde boşanma kararı aldık. İşimden de istifa ettim. Çok, çok büyük bir riskti. Fakat yıllardır birikim yapıyordum. Sahip olduğum tek mal varlığı olan evimi de sattım. Sevilla’ya geri döndüm. Dil öğrenmeye başladım. Çok az para kazandığım geçici bir işe girdim. Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir histi bu, eskisinden daha çok çalışıyordum fakat çalışmak eziyet gibi hissettirmiyordu. Hatta tam tersine, çalıştıkça kendimi daha mutlu hissediyordum. Hayatımın dizginlerini elime almıştım. Fark ettim ki, azim insanı ileriye götürüyor, hırs ise bir bataklıkta çekiyordu. Oysa ne kadar çok birbiri yerine kullanıyorduk bu kelimeleri. Çalışma tempom sayesinde hem İngilizcede, hem İspanyolcada uzmanlaşmam çok uzun sürmedi. Meğer diller üzerine çalışmaktan ne kadar zevk alıyormuşum. Ben neyi sevip neyi sevmediğimi biliyordum ki.

Kendimi iyice geliştirdikten sonra çevirmenlik yapmaya başladım. Eski işimde kat kat daha fazla para kazanıyordum ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bir yandan farklı diller öğreniyor, kendimi geliştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Bir yandan da çalışıyordum. Fakat yolculuklarım da asla bitmedi. Londra'da tekrar aşık oldum. O; beni her anlamda iyileştiriyordu, bir karşılık beklemeden...

Yolculuklarıma bazen benimle gelirdi, bazen gelmezdi. Ama beni yanında kalmaya asla zorlamadı. Ayrıca, birçok farklı ülkede, birçok arkadaş edinmiştim. Öğrendim ki, ruhların bağ kurmak için yan yana olmasına gerek yokmuş. Değerli hissetmek için en başarılı, en zengin, en güçlü olmaya gerek yokmuş. Yeni bir yerle, yeni bir insanla bağ kurunca önceki bağlarımı koparmak zorunda değilmişim. Kalbimde hepsine yetecek kadar yer varmış.

Hayatımın üçüncü yolu iyileşme yolum oldu. Yürümekten en çok mutluluk duyduğum yol... Belki de, bu yoldaki en önemli soru şuydu: Bir insanın değeri ne ile belirlenir?

İnsanın değeri yokmuş.

Yaşamın değeri varmış.

Ve yaşam, mutlu olabildikçe değerliymiş.

Yaşam, özgür hissettiğin şeyi yapmaktır.

Yaşam, hayattaki yolunu değiştirmekten korkmamaktır.

Arda ÖZBEY

Kartal Anadolu Lisesi

ÖLÜ YOL

Konya'nın henüz aydınlanmamış sabahında, serin havanın içine karışan tarçın, karanfil ve kahve kokuları, İsmail Efendi'yi çok da derin olmayan uykusundan uyandırdı. Konya'daki çok sevdiği, kulübeden hallice evinden Eskişehir'e kadar olan uzun bir yolculuğu vardı. İsmail Efendi 19. yüzyılda artık giderek durgunlaşmış İpek Yolu'nun Orta Anadolu'ya uzanan dallarından ilerleyen bir tüccardı. Zengin değildi. Artık giderek eskimiş, tahtaları çürümek üzere olan küçük atlı arabasıyla yol alacaktı. On yıllardır aynı arabayla geziyordu fakat atına hâlâ bir isim koymamıştı.

45'li yaşlarda, inatçı ama huysuz olmayan, hafif cılız biriydi İsmail Efendi. Kalktıktan sonra kahvaltı bile yapmaya yeltenmeden oradan buradan topladığı el dokuması kumaşları, kumaşların aksine lüks sayılacak, bir hayli pahalı baharat çuvallarını toplamaya koyuldu. Babası Konya'nın merkezinde, meşhur bir baharatçıydı. İsmail Efendi küçükken babasına her yardıma gittiğinde oradaki karanfil, muskat ve özellikle tarçın kokularına bayılırdı. Belki de bundandır aldığı baharatlara hep özen gösterirdi.

Güneş yeni yeni doğarken İsmail Efendi yola koyuldu. Artık neredeyse unutulmuş İpek Yolu'ndaki her yolculuğu, geçmişin sıcak hatıralarını ve toz kaplı anıların izlerini beraberinde getirirdi. Yanında taşıdığı deri kaplı not defteri ise, başkalarına

anlatmaktan çekindiği, gizli duygularını ve kaçışını sakladığı bir sırdaş gibiydi. İsmail Efendi içine kapanık; düşüncelerini, anılarını kendine saklayan biriydi; bir şeyi içinde tutamayınca da yardımına hep bu not defteri koşardı. Bazen günlük niyetine; bazen ise sadece düşüncelerini, kaygılarını yazmak için kullanırdı bu not defterini. Atlı arabası tozlu yolları aşarak, eski günlerin izlerini ararken, İsmail Efendi'nin aklında eskiden kervanlarla dolu yolların neşesi canlandı. Arabasının her köşesinde, el emeği ürünlerin sergilendiği küçük tezgahlar gibi, geçmişin anıları kendini hissettirirdi. O gün de arabasının hafif hırıltısı ve atının nal sesleri, onun yorgun ruhuna eşlik ediyordu. O; yavaştı, yetişemiyordu. Artık herkes hızı arıyordu. Trenlerin koyu dumanları; ayların işini bir günde, bazen birkaç saatte çıkararak fabrikalar kaplamıştı kentleri. Kumaşlar, elbiseler, kağıtlar... her şey hatasız ve hızlıydı. Bu baştan sona değişim İsmail Efendi'yi de etkilemişti tabii ki. Artık eskisi gibi değildi işleri. Gittiği şehirde insanların çoğu mallarına bakmıyordu bile. Artık genç yüzler ucuz ithal mallara dalmış, onun taşıdığı ustaca dokunmuş eserleri görmezden geliyordu. İnat inattır o, bu eski yollardan vazgeçmiyordu, ne kadar yıpransa da devam ediyordu ama aklının köşesinde hep o soru vardı: "Nereye Kadar?"

Bir süre sonra yol, yıpranmış taşları ve solmuş mozaikleriyle bir kervansarayın önüne çıktı. Eskiden görkemli, şimdi ise harabelere dönmüş bu yapı İpek Yolu'nun solmuş, unutulmuş öykülerinin bir parçasıydı. Girişinde, âdeta zamana meydan okumuş eski bir bekçi, donuk gözlerle taş bir bankta oturmuş, çevresine bakılmaktan yorgun düşmüş gibiydi. Bekçinin yüzünde, geçmişin acısı ve kabullenmenin izleri vardı; sözcükleri az, bakışı derindi.

İsmail Efendi arabasını kervansarayın önüne çekerken, derin bir iç çekişle atının dizginlerini bıraktı. Bekçi, başını hafif eğerek selam verdi:

"Sabah-ı şerifleriniz hayrola efendim, uzun zamandır yolunuza rastlamadım" dedi, sesi yıpranmış ama nazikti. İsmail Efendi, hafifçe başını eğerek:

"Sabah-ı şerifleriniz hayrola efendim. Zaman akıp geçiyor; eskiden bu duvarlarda kervanların neşesi, şimdi ise ancak hüznün saklı" dedi.

Bekçi, "Bir zamanlar bu kervansaray, misafirlerle dolup taşardı. Şimdi ise taşlardan, tavandaki çürümüş avizeden, şu oturduğumuz banktan ibaret." dedi. İsmail Efendi ile bekçi geçmişini anırlarken İsmail Efendi gittikçe burkuluyordu. Geçmişini özlüyordu. O an not defterine gizlice birkaç satır sığdırmayı düşündü fakat vazgeçti, nihayette bu satırlar yalnızca onun için kalacaktı. Bir süre konuştular.

Güneş tepeye yaklaşırken İsmail Efendi kervansarayın ağır havasından ayrılarak yoluna devam etti. Arabası yumuşak tozların arasında ilerlerken o bir şey düşünmeden sadece etrafı izliyordu, belki de düşünecek takati kalmamıştı. Nihayet Kayseri'ye yakın, küçük bir kasabanın pazarına ulaştı. Bu pazar, modern ürünlerin de yer aldığı fakat hâlâ eskinin samimi ruhunu barındıran dar sokaklarda kurulmuştu.

İsmail Efendi, el dokuması kumaşlarını ve baharatlarını sergilediği tezgahını kurdu. Tezgahının üzerinde renk renk kumaşlar, baharat çuvalları ve elinde kalan bir avuç el yapımı eşya dizilmişti. Karşısındaki diğer tezgâhta, fabrika ürünleri satan bir pazar esnafı vardı. Bir süre sonra karşı tezgâhtaki oluşan kalabalık, İsmail

Efendi'nin tezgâhına kadar gelmişti. Bunu fark eden karşı tezgâhtaki esnaf, İsmail Efendi'nin tezgâhına şöyle bir göz geçirdikten sonra İsmail Efendi'ye dönüp sanki küçümsermişçesine, soğuk bir bakış attı. İsmail Efendi ne kadar aşağılanmış hissetse de sözünü çıkarmadı, işine devam etti; eskide kalmanın, değişime ayak uyduramamanın yine acısını tatmıştı.

Zaman geçtikçe pazarda dolaşan kalabalığın arasında irice, yaşlı bir kadın belirdi. O, diğerlerinin aksine İsmail Efendi'nin tezgâhının önüne dikildi. Tezgâhın önündeki sepette duran kumaş parçalarından birini alıp uzunca elledi, sonrasında İsmail Efendi'ye döndü ve öylece bir baktı. İsmail Efendi kadına bir şey söyleyemeden kadın kumaşları bıraktı ve sessizce arkasını dönüp gitti.

Güneş tepeyi geçmişken İsmail Efendi, azıcık alışveriş yapan müşterilerin arasında meşguldü. Arka planda modern ürünler satan esnafın kısa, alaycı bakışları hâkimdi. Birden, kumaşlara dokunup giden aynı irice hanımefendi, çekingen bir gülümsemeyle yanına geldi. Sözleri nazik, sesi ise hafif titrek:

"Evlad," dedi, "Benim kocam da senin gibi eski kafadan bir tüccardı. Sen bana onu hatırlattın, beni eskiye götürdün. Bu elimdeki terazi ondan bana kalan bir hatıradır. Al bu teraziyi, senin gibi değerli birinin elinde görmek isterim."

İsmail Efendi, şaşkınlıkla hanımefendinin elinde tuttuğu küçük, zarif ve eski görünümlü teraziye baktı. Bir an düşündü, sonra inatçı yüreğinin bir yanında, geçmişin sıcaklığını ve kayıp zamanların ağırlığını hissederek:

"Teşekkür ederim hanımefendi, size ne desem azdır. Emin olun ki bu teraziyi saklayacağım." diye yanıtladı.

Hanımefendi, hafifçe başını eğip sessizce oradan ayrıldı. Bu küçük hediye, İsmail Efendi'nin kalbinde geçmişle modern dünya arasında ince bir köprü kurdu; her ne kadar bu yeni zamanlar onu batmaya kadar götürse bile bir yerde, bir kişi bile onun sattıklarının, onun değişimi kovalamamasının değerini anlıyordu.

O gün uzun süredir kazandığı en az parayı kazanmıştı. Çuvallarının bazıları hâlâ ağzına kadar doluydu. Kadının verdiği terazi dışında eline hiçbir şey geçmemişti. O an umudunu iyice yitirmişti, artık böyle yaşayamayacağına gittikçe inanıyordu.

Bu küçük kasabada kalabileceği sayılı yerler vardı. Çoğu ahşap bina yıkılmış, herhalde yerine sapasağlam tuğla binalar yapılacaktı. Gün batarken, o gün kazandıklarının karşılayacağı kadarına kiraladığı kasabanın kenarındaki ufak bir hanenin loş odasında, İsmail Efendi yalnız kalakalmıştı. Kervansaraydaki bekleme, pazardaki kadını, İpek Yolu'nun ölmüşçesine hâlini uzunca bir düşündü. Hüzünlendi. Belki de artık inadını kesmeliydi; kapkara trenlere, hatasız kumaşlara, fabrikaların gıpgri dumanlarına bir şans vermeliydi. Belki de bu siyah beyaz âlem, onun için son çareydi.

Karar vermişti. Yarın sabah erkenden kalkacak, kasabadaki sayılı istasyonlardan birine gidecek ve bir trene binecekti, ilk defa. Konya'ya dönecek, belki de aynı babası gibi orada bir baharatçı açacaktı; belki de şehre gelen sudan ucuz

fabrika mallarından toptan alacak, trenlerle gezen modern bir tüccar olacaktı. Artık modern dünyadan kaçmanın bir manası yoktu.

O gün yaşanan sessiz hüznü, içsel bir vedaya dönüştürmek için defterini açtı. Mürekkep damlaları, yavaş yavaş sayfaya akmaya başladı:

“Kıymetli anılar... Bugün kervansarayın harabelerinde, eskiden coşkunun yankılandığı, şimdi ise sessizliğe bürünen o yeri gördüm. Her taş, her köşe; bir zamanlar umut dolu, şimdi ise unutulmuş. Bu yolda, ben de kendimi yitirdim. Artık İpek Yolu ölmüştür, benim için bir hatıradan ibarettir... İleride, demiryollarının gürültüsüne karşıacak eski sevdalar gibi...”

İsmail Efendi, kelimelerini öyle titizlikle yazdı ki, her harf geçmişin ağrıtlarını anlatır gibiydi. Yazdıktan sonra defterini kapattı, ayağa kalktı ve titreyen elleriyle oturduğu tahta sandalyenin üstüne bıraktı. Bu, onun için hem bir veda hem de geleceğe dair sessiz bir umut gibi, eskiyle arasındaki bağları geri dönmek üzere keşiliydi. Artık yeni biriydi, yeni bir hayatı olacaktı, yeni bir düzeni olacaktı ve en önemlisi kaçmayacaktı.

Ertesi sabah, günün ilk ışıklarıyla birlikte İsmail Efendi, kasabanın göz nuru, modernleşmenin simgesi olmuş demiryolu istasyonuna doğru yola koyuldu. İstasyonda, yeni zamanın getirdiği metalik ve parlak yapılar, eski taş yolların ve yıkık kervansarayların yerini almış gibiydi. Eşyalarını elinden geldiğince toplamış, pazardaki hanımefendinin verdiği teraziyi mallarının en üstünde, bozulmayacak bir biçimde koymuştu. Bir an durdu, etrafına baktı. Onun gezdiği yollarda ağaçların hırıltısı, cıvı cıvı sohbetlerin ve umut dolu kervanların sesi duyulurdu; şimdi ise demiryolu düdükları, trenlerin gürültüsü ve modern hayatın telaşı hâkimdi.

Çok sürmeden beklediği an geldi ve İsmail Efendi ilk defa bir trenin içine adım attı. Dar, ahşap döşeli vagonun içinde, pencerenin kenarına oturdu. Gözleri, istasyondan uzaklaşan manzaraya kilitlendi: Yeşil tarlalar, serin esen rüzgâr ve bir süre sonra ardında kalıp giden o eski dünyanın silüeti... gitmek istemiyordu; O, belki de başkalarının eski kafalı diye nitelendirebileceği düşünceleriyle, yavaş ama huzurlu hayatıyla devam etmek istiyordu. Korkuyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Gözleri doldu ama yüreğinde artık kabullenmenin hafifliği vardı.

O eski İpek Yolu'nun uğultusu, onun yüreğinde sonsuza dek yaşayacaktı; fakat artık o, modern çağın uğultusuna teslim olmuştu. Pes etmişti sanki, kızılıyordu kendine. Kaçtıkça kaçmıştı ama en nihayetinde gücü tükenmişti. Pencereden dışarı bakıyordu. Atlı arabasıyla dakikalarda alacağı yolu saniyelerde alıyordu bu isli canavar; bağırdıkça dumanlar fışkırıyor bacalarından, dumanlar fışkırdıkça yoluna tüm kudretiyle devam ediyordu. İsmail Efendi, trenin ritmik sesi eşliğinde düşüncelere daldı. Bu sefer geçmiş değil, geleceği düşündü. İçinde hafif bir umut belirdi. Zaman, her ne kadar acımasız olsa da anıların ölümsüzlüğünü de beraberinde getiriyordu. İpek Yolu ölmüştü belki; ancak o yolda iz bırakan her adım, her ses, her hatıra, yüreklerde yaşamaya devam edecekti.

KÜÇÜK, KIRMIZI SANDALYEM

Gözlerimi açtığımda, perdemin aralığından gelen capcanlı güneş ışığı karşıladı beni. Bu büyüleyici ışığa, kulağıma dünyanın en güzel şarkısı gibi gelen kuş sesleri karıştı. Onları hayal edebiliyordum: çiçek açmaya başlamış ağaçların dallarında şakırken, pencere pervazlarında kendilerine ikram edilen ekmek kıvrıntılarını didiklerken... Rengarenk ve güpgüzel kuşlardı onlar, sanki özellikle bu sabah benim için söylüyorlardı şarkılarını. Mutfaktan burnuma gelen kokular daha da çok cezbetti beni ve sonunda yataktan çıktım. Mükemmel bir mayıs gününe uyanmıştım, annem beni bu güzelliğinden esinlenerek adlandırdığı için kendimi şanslı hissettim.

Özel bir gündü bugün benim için, lisenin ilk günüydü. Heyecanla giysi dolabıma atıldım, önceki gecedden seçtiğim yeni kıyafetlerimi çabucak üstüme geçirdim. Bana tam olan bu kıyafetler, büyüdüğümü hissettirmişti. Artık çocuk değil, bir genç kızdım ben. Yine önceki gece hazırladığım, yepyeni eşyalarla dolu çantamı sırtıma geçirdim ve mutfağa koştum. Benim için ayrılmış kırmızı sandalyeye oturdum ve annemin hazırladığı güzelim kahvaltının tadını çıkardım. “Nasil hissediyorsun Bahar? Heyecan var mı bakalım?” diye sordu annem, her zamanki tatlı, sevecen sesiyle. Çok genç ve güzeldi annem, hacimli saçları ve iri gözleriyle tam olarak ileride olmak istediğim kadındı. Bana zamanı unutturan bir sohbet başlattı soruları, saate baktığımda okula geç kalacak olma korkusuna kapıldım. Annemin yanağına bir öpücük kondurarak evden ayrıldım.

Liseme giden yoldan daha önce geçmemiştim, ama büyük çocuklardan duymuştum. Evimin önünden geçen yolu çıkmam gerekiyordu. Ne bu yolu bozdu moralimi, ne de sırtımda asılı olan büyük çantam. Oraya varmak için can atıyordum. Diğer yeni liseliler de benim gibi hissetmeliydi ki sokaklar bana binlerce gibi gelen çocukla dolmuştu. Hepsinin yüzünde meraklı fakat mutlu bir ifade vardı, yolu boyunca tek bir tane durup dinlenen olmadı. Son hızla yürüyorduk okulun yolunda. Renkli evlerin yanından geçtik beraber, pencerelerden bakan gururlu anne ve babaları gördük. Büyük, bana gökleri deliyormuş gibi gelen ağaçlar, hafifçe esen rüzgarın soğuşunu kesiyor; taze ve çiçek kokulu bu havayı içimize çekmemizi sağlıyordu. Hiç olmadığım kadar canlı ve bir şeyin parçası gibi hissettim kendimi. Önemli bir şeydi bu, son derece ayrılmaz bir yapı, göz ardı edilemeyecek bir bütünlüktü. Attığım her adım birbirine uyuyor, ilerlediğim düzgün yolda adeta kendisi için ayrılmış bir boşluk buluyordu. Gökyüzünde tek bir bulut, önümde hiçbir engel yoktu. Bu kusursuz yolda, özgürlüğü iliklerime kadar hissettim. Daha önce hiç olmadığı kadar mutlu ve bendim.

Kafamı kaldırıp o dik yolu tepesine baktığımda lisemi gördüm. Kör edici güneş ışığında parlayan yüzlerce kafa, önümde bir ışık denizi gibi uzanıyordu sanki. Hepsinin bitişinde ise bugünkü mutluluk kaynağım, gözümün gördüğü, ya da görmek istediği tek şey olan lisem vardı. Bu dik, yürüdükçe ayaklarımı acıtmaya başlayan yolun sonunda son derece davetkar, yuvam gibi hissettiren bir ihtiyaçla duruyordu.

Başımı aşağı çevirdim ve adımlarımı hızlandırdım. Yürüdüğüm yokuşun her iki yanındaki canlı çimenler, görüş alanımı yeşile boyuyordu. Ben ilerledikçe peşimden gelen doğa ana, yürüdüğüm yolu dünyadaki her güzellikle donatmış ve önüme sermişti. Ayak tabanlarımda hissettiğim artan acı olmasa, mükemmel bir yoldu bu.

Yürüdükçe hissettiğim ağrı, anlık olmaktan çıkmış, devamlı bir sızıya dönüşmüştü. Durmayı ilk kez o an düşündüm. Sancılı adımlarımın bulduğu ilk banka yığıldığımda, yolun boşluğu dikkatimi çeken ilk şey oldu. Neredeydi o gördüğüm insan denizi? Sanki hepsi terk etmişti beni, yoksa amaçları mıydı terk ettikleri? Yolun zorlu olduğu aşıkardı, oturup çantamı sandalyeye koyunca fark etmişim omuzlarımın ve sırtımın da ağrıdığını. Yine de yolun sonundaki o mükemmel ödülden vazgeçirecek bir zorluk muydu bu? Sanmıyorum. Onlar için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordum, ama o lise benim için özgürlüğümün başlangıcı, hayatımın temel taşlarından biriydi. Uzun zamandır beklediğim ama henüz yeni kazandığım erişkinlik hissini kaybetmeye hazır değildim. Yolun dikliği, gittikçe artmış gibi hissettiren sertliği beni yıldıramazdı. Oraya muhakkak varmalıyım.

Dinlenirken geldiğim yola, yokuşun aşağısına bakmaya karar verdim, o güzel yolu görmek bana cesaret ve umut verecekti. Bitmiyormuş gibi gelen bu yolun katettiğim kısmını görmek istedim. Ne yazık ki kafamı geriye çeviremiyordum, beni korkutan bir güç sanki arımdaki yolla görüşüm arasına aşılamaz bir engel koymuştu. Diğer taraftan bakmayı denedim, olmadı; eğilip oturduğum bankın aşağısından bakmayı denedim, çabalarım sonuç vermedi. Geldiğim yol kaybolmuş ve gitmişti, aynı birlikte yürüdüklerim gibi. Bu olay tüylerimi ürpertmiş olsa da çok yürümüştüm. Yolun büyük bir kısmını bitirmiş olmalıydım. Önüme baktığımda, uyandığımda gördüğüm güneşten eser kalmadığını gördüm, soğuk bir rüzgar çarptı yüzüme. Ağaçların o heybetli yaprakları küçülmüş müydü yoksa bana mı öyle geliyor? Daha demin görmüşüm gibi hatırladığım renkli çiçeklerin yer düştüklerini gördüm daha sonra. Yerde bir renk cümbüşü olarak değil; solgun, kahverengi bir örtü gibi duruyorlardı. O an fark ettim yolu çevreleyen çimenlerin seyredtiğini, pencerelerin kapatıldığını, kapıların kilitlendiğini. Ortak amaçla yola çıktığım herkes ve her şey, yavaş yavaş bu kontrol edilemez güce yenilmişti. Benim güzelim yolumdan iz kalmamıştı.

Beni şaşırtan bu yeniliklerin en çarpıcısı, yakınlarda kendi evimi görmek oldu. Çok benzer bir ev değildi bu, benimkiydi, biliyordum. Yorgunluğumu unuttum, çantamı alarak doğruldum ve her noktasını ezbere bildiğim giriş kapısına doğru yürüdüm. Bir güç içeri çekiyordu beni, merak veya istek değildi bu; zorunluluktan. Karşısında son derece çaresiz ve güçsüz kaldığım bir zorunluluk... Kapıdan içeri adımımı attığımda tanıdık, ama tam olarak çıkaramadığım bir ses karşıladı beni: "Bahar? Seni son görüşümün üstünden çok uzun zaman geçti." Kimdi bu kadın: saçları karlar gibi beyaz, yüzü ütülenmemiş bir gömlek gibi kırışık, elleri Ay'ın yüzeyi gibi lekeli olan bu kişi kimdi? Gözlerim gözlerini bulduğunda fark ettim onun annem olduğunu, ancak o zaman tanıyabildim bir zamanlar iri ve ışıltılı olan o kısıp gözleri. İmkanı yoktu, zamanın bir oyunuydu bana bu. Yoksa yorgunluğumdan gelen kar göz yanılması mıydı? Kabullenemiyordum evimdeki bu yabancıyı. Telaşla mutfağa koştum, kapadım kendimi oraya. Gözlerimin duvarda asılı duran aynaya takılması uzun sürmedi. Tanımadım kendimi, değişmişim. Okula giderken giydiğim kıyafetlerim bana küçük geliyor, nerdeyse yırtılacak gibi duruyorlardı. Saçlarım dağılmış, yüz hatlarım belirginleşmiş, on beş yaşındaki benim masum suratından iz

kalmamıştı. Yıpranmış biriydi aynada gördüğüm, sebebini anlayamadım. Büyüyünce olmak istediğim kadın bu değildi, aynadaki görüntüyle uzaktan yakından alakası yoktu. Muazzam bir savafı verdiğim: Kaybolanlar bana musallat olmasını engellemek, var olan tarafından büyülenmek çok zordu.

Köşede duran, rengi solmuş sandalyemi gördüm sonra. Annem gibi yıpranmıştı o da, canlı kırmızı katmanı yer yer soyulmuş, alttan tahtası görülyordu. O an duydum sanki kafamda yankılanan o korkunç sesi. Duvardaki saatin sesiydi bu, sanki peşimde olduğunu belirtirmişesine çaldı. Durmasını bekledim, ama on iki vuruştan sonra bile çalmaya devam etti, bırakmıyordu beni. Yaşadıklarım ve gördüklerim katlanılmaz bir hal almıştı artık, içindeki yabancıymın kalmamı isteyen haykırışlarına aldırmadan kendimi evden dışarı attım. Geriye koşamıyordum haliyle, geldiğim yolu göremiyordum bile, geçmişe dönmek imkansızdı. İleri koştum ben de, yolu sis kaplamıştı. Göremesem bile yokuşun başında ulaşmak istediğim heybetli binanın durduğunu biliyordum, o beni koruyacak, kabul edecek ve bana korkularımı unutturacaktı. Sadece onun için koşuyordum artık.

Yol kenarlarında iskeletler gibi görünen yapraksız ağaçlar, soluk çimenlerden geriye kalmış toprak ve kum kümeleri vardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum, evde beş dakika bile durmamıştım. Fakat orada tanık olduklarım bu yoldan daha korkunçtu, kaçmam lazımdı. Ben de deli gibi koştum, yoksa koşmaya çalıştım mı demeliyim? Artık bacaklarım yavaşlamış, zor adım atar olmuştum. Fakat yorgunluğum yanında başka bir neden vardı beni yavaşlatan: kaslarım. Sanki çalışmıyorlardı artık, bacaklarım güçsüz ve cılız kalmıştı. Yol kenarındaki evlere benziyorlardı. Bir zamanlar yaşamla dolu olan bu evler şimdi kırık dökük, terk edilmişlerdi. Üzülerek ve korkarak koşamadığımı fark ettim. Yine de durmak, ihtimaller dahilinde değildi. Bana ağırlık yapan çantamı bir kenara fırlattım. Onu bırakmak istememişim, yolun başından geriye kalan bir tek o vardı. Fakat bırakmak zorunda kaldım, çünkü omuzlarım da bacaklarım gibi zayıflamış, çantayı taşıyamaz hale gelmişti. İçine heyecanlı koyduğum yepyeni kalemlerim, defterlerim, kitaplarım... Hiçbirini kullanmaya fırsat bulamamıştım. Ama buna üzülmenin zamanı değildi, gerçi içinde bulunduğum an hiçbir şeyin zamanı değil gibi gözüküyordu. Zaman beni beklememiş, kendi ritminde devam etmişti. Ben ise sadece onun esiriydim, her şey çok geç kalmıştım. Nasıl olur da daha dün gibi gelen zamanda tek korkum okula yetişmekken, her şey ellerimden uçup gitmişti? Oysa okula ulaşamamıştım bile.

Artık yokuşun başındaki liseyi de düşünmüyordum, sadece gittikçe bana yaklaşan karanlıktan kaçmam lazımdı. Yoksa beni içine alacak ve yok edecekti. Evin uğursuz saatini düşündüm, hala kulaklarımda yankılanıyordu. Bunun zihnimin bir oyunu mu yoksa gerçekten duyduğum bir ses mi olduğunu anlayamıyordum. Hayal ürünü olduğunu düşünmek istedim. Giderek artan bir zorlukla yürüdüğüm yol, iyice dikleşmişti. Yola ilk çıktığımda son derece düzenli ve pürüzsüz olan taşlar şimdi yerlerinden çıkmış, sivrileşmişti. Ayakkabılarımın tabanları soyulmuş, delik deşik olmuştu bu yol yüzünden. Artık ayaklarımı korumayan ayakkabılarımı çıkardım. Çantamı geride bırakmak kadar üzmemişti bu beni, nasıl olsa bir işlevi kalmamıştı artık, yepyeni olması gereken ayakkabılarımın. Ayaklarımı yaralayan yolda gibebildiğim en yüksek hızla yürüdüm. Arkamda bıraktığım kan izi, beni yakalamaya çalışan canavarı güçlendiriyordu sanki. Ben güçten düştükçe o hızlanıyor, pes etmemi bekliyordu.

Yürüdükçe şiddetlenen rüzgar, ağaçları deviriyordu artık. Yürüdüğüm yol, düşen ağaçların etkisiyle toz içinde kalmıştı. Savrulan toz parçalarının bir kısmı burnumu ve ağzımı doldurdu. Kasırga haline gelmiş rüzgara rağmen nefes alamadım. Boynumu sıkın ve bana artık çok küçük gelen elbisemi çıkardım, durumuna bile bakmadan yere bıraktım. Uçup gitmesi bir an bile sürmedi. Şiddetle bana çarpan toz parçaları çıplak bedenimi kesiyordu artık, yürümek bile zor geliyordu bana. Toz parçalarının başka bir kısmı kulaklarımı doldurdu. Kasırgayı duyamaz, devrilen ağaçların gürültüsünü işitemez oldum. Her devrilişlerinde yer sarsılıyor, yol parçalara ayrılıyordu. Çevremi yıkıldığını duymasam bile bu deprem etkisinden anlayabiliyordum. Artık tek duyduğum şey saatin vuruşlarıydı, kulaklarımdaki toz beni bu iğrenç sestten kurtaramıyordu. Tozların geri kalanı gözlerime dolmuştu, sisten ve kasırgadan gözükmeyen yol, şimdi bulanıklaşıyordu. Gözlerim kendilerini temizlemek için ağlarken ben, içine düştüğüm ümitsiz duruma ağlıyordum. Evden çıkarken dostum gibi görünen yol, artık ecelimi isteyen bir düşman olmuştu.

Yürümeyi de bırakmıştım artık, sadece rüzgar savuruyordu beni. Tüm gücüyle yolda sürüküyor, adeta zavallı durumumdan zevk alıyordu. Üstünde ilerlediğim yol milyonlarca parçaya ayrılmış, benim gibi yaralanmıştı. Ne evler, ne ağaçlar, ne de kuşlar kalmıştı. Evler yıkılmış, ağaçlar devrilmiş, kuşların cansız bedenleri yolu kaplamıştı. Yolun başlangıcında gördüğüm her şey beni kaderime terk etmişti. İşte o anda birden rüzgar durdu, kulaklarımdaki saatin uğultusu sağır edici bir hal aldı. Beni taşıyan rüzgar yok olunca yere düştüm, fakat düştüğüm yerde kalamadım, içimde ayağa kalkmamı bekleyen bir huzursuzluk vardı. Nerede olduğumu görmek için başımı kaldırdığımda, kulaklarımda şiddetlenen uğultunun sebebini gördüm. Yine aynı kapı vardı önümde, yalnızca bu sefer kırılmış, kırışlardan çıkmıştı. Burada olmam gerektiğini düşündüm, sonuçta rüzgar beni buraya bırakmıştı. Yolun bittiğini hissettim. Garip bir histi bu, ben yokuşu çıkıp okula varana kadar yolun biteceğini düşünmemiştim hiç. Oysa yokuş, önümde hala sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Tepedeki lise bana yakın bile değildi.

Son gücümle ayağa kalktım, artık bana bitmek bilmeyen bu yoldan daha güvenli gelen eve adımımı attım. Hiçbir yabancı yoktu bu sefer evde, fakat tanıdık hiçbir şey de kalmamıştı. Eşyalar kırık dökük, duvarlar soyulmuş, perdeler yırtılmıştı. Koridordan mutfağa doğru yürüdüm, bu koridor bile çok uzun geliyordu artık bana. Attığım her adımda saatin çınlaması güçleniyor, beni hipnotize ediyordu. Beni kendine doğru çeken bu saatin artık beni korkutmadığını, aksine bana hiç tatmadığım bir huzur getirdiğini fark ettim. Bir zamanlar kuşların şakımasıydı en güzel müzik, şimdi ise bu ritmik, bitmek bilmeyen vuruş. Mutfığa varmıştım, başladığım yere geri dönmüştüm. Onca çabam, bana bir günlük bir süre gibi gelen bir zaman diliminde yok olmuş, beni zaten bulunduğum yerden uzağa götürememişti. Hiçbir şey başaramıştım.

Mutfaktaki ayna kırıkta artık, ama ona bakmaya ihtiyacım yoktu. Eve önceki gelişimde gördüğüm yabancınnın aynısı olduğumu biliyordum. Saçlarım onunki gibi kardan, yüzüm buruşmuş bir kağıt, kemiklerim cam kadar kırılğandı. Artık bunu kabullenebiliyordum. Kırmızı sandalyemi gördüm aniden, bir tek o kalmıştı burada beni bekleyen. Bir zamanlar kırmızı olduğunu bilmesem rengini söylemeye bin şahit isterdi. Arkası kırılmış, sırtımı yaslayacak bir yer kalmamıştı. Bir zamanlar sandalye

olduğunu bilmesem tabure sanırdım. Tüm yorgunluğum aniden çöktü üstüme. Kendimi küçük, kırmızı sandalyeme bıraktım. Ağırlığımın etkisiyle ezildi, altımızdaki zemin kırıldı. Topraktan bir oyuğun içinde yatıyorduk artık, ben ve sandalyem. Saatin çınlaması bana ebedi bir huzur verirken, kendimi bana güven veren bu oyuğa bıraktım. Yol bu kadardı işte, ben anlayamadan sona ermişti. Kendi hayatımın olduğu kadar, baharın da sona erdiğini düşündüm. Gözlerimi kapadım, kendimi sonsuzluğa teslim ettim. Burası artık evim değil, mezarımdı; belki de gerçek ödüle yokuşu çıkınca değil, zaman üstüme toprağını örtünce ulaşacaktım.

Çınar Salih TAPKAN
Özel Ataşehir Doğa Anadolu Lisesi

YALNIZLIĞIN İÇİNDE

1932 yılıydı...Türkiye Cumhuriyeti'nin hemen her köyü ve kasabası, halkının çok derin izler bıraktığı bir dönemi yaşamak üzereydi. O yıllarda ülke, ekonomik buhranların ve toplumsal değişimlerin etkisi altında zor bir dönemden geçiyordu. Burada, Haskil köyünde, yoksulluk içinde büyüyen Süleyman ve Fatma, çocukluktan beri birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar. Ancak yıllar geçtikçe, zamanın getirdiği değişimlerle, birbirlerinden giderek uzaklaşmaya başlamışlardı. Süleyman, artık köyde geçirdiği günlerin hayallerine ulaşmaya yetmeyeceğini hissediyordu.

Bir gün, sabahın erken saatlerinde, tarlada iş yaparken aklından geçirdiği düşüncelerle yorgun düşmüştü. Ailesinin tarım işlerinde yaşadığı zorluklara ve köydeki geçim sıkıntılarına daha fazla dayanamıyordu. Süleyman, topraklarla uğraşmak gibi ağır ve zahmetli işlerden hiçbir zaman keyif almıyordu; belki de bu yüzden, daha önce düşünmediği bir çözüm yolu şimdi ona çekici geliyordu. Yavaşça köy hayatının, kendisinin ruhuna uygun olmadığına inanarak köyü terk etmenin bir çözüm olacağına karar verdi.

O sıralarda, her gün kulaklarına çalınan bir ses vardı: "İstanbul... İstanbul, büyük fırsatlar şehri..." Birçok kişi, bu metropolden fırsatlar bulduğunu, hayatlarının değiştiğini anlatıyordu. Köydeki yaşantısının monotonluğu ve geçim sıkıntıları arasında İstanbul'un vadettiği parlak bir gelecek, ona cazip gelmişti. Yolculuktan önce köylüleri dinledi, hepsi farklı bir hikâye anlatıyor fakat hepsi de İstanbul'un yeni bir yaşam sunduğundan bahsediyordu.

Bu kararını ailesine açıklarken aklında Fatma vardı. Yıllardır birbirlerinden hiç ayrılmayan bu iki arkadaşın arasındaki ilişki onun için önemliydi. Bu kadar büyük bir adım atarkengeçmişini geride bırakmayı ve yeni bir başlangıç yapmayı planlıyordu. Artık köy hayatını geride bırakacak, İstanbul'da hayatını sürdürecekti.

Süleyman, kararlılıkla bu yeni hayata adım atmaya hazırlanıyordu. Ancak o an bile, metropolde geçireceği yalnız günlerin onu içine çekeceğinden habersizdi. Tek başına geçireceği bu yolculuk, onu bekleyen yalnızlığa doğru ilk adım olacaktı.

Süleyman'ın bu yolculuğu, Haskıl'dan İstanbul'a uzanan bir serüvenin başlangıcıydı. Haskıl, küçük ve terkedilmiş bir köyü. Süleyman, bu köyde geçirdiği zorlu yıllardan sonra, yeni bir başlangıç yapma arzusuyla doluydu. Ailesi ve köyedeki arkadaşları, yolculuğun ne kadar zorlu olacağını, ona pek çok engel çıkacağını defalarca anlatmışlardı. Ama Süleyman, bu uyarıları duymazdan geldi, kararından emindi. Ailesi, hayalini gerçekleştirmek için ellerindeki az miktarda toprağı satmayı kabul etmişti, mal varlığının bir kısmını bu yolculuğa harcamıştı Köyden ayrıldığında sabahın ilk ışıkları köyün eteklerinden henüz süzülmemişti. Süleyman, patikalarda ilerlerken bir yandan da zihninde Fatma ile köyde bıraktığı hayatı düşünüyordu.

İlkin Elazığ'a kadar yürüdü. Elazığ'a ulaşmak, büyük bir adım olmuştu ancak yolculuk onu her adımda daha da zorluyordu. O sıcak yaz günlerinde, Elazığ'a giden yol boyunca güneşin kavurucu sıcaklığı Süleyman'ı bezdirmişti. Birkaç geceyi aç ve susuz geçirip yolda tanıştığı Elazığ'a giden bir grup köylüyle tarlalarda çalıştı. Her birinin gözlerinde, köylerinden çok uzak bir yerlere gitmenin izleri vardı. Bu kişiler de tıpkı Süleyman gibi bir umut arayarak, farklı yerlere gitmeye çalışan insanlardı. Bir gün, bir yerel fırıncıyla tanıştı. Yaşlı adam ona birkaç dilim ekmek ve bir parça peynir verdi. Süleyman, yavaşça yediği ekmeği, içindeki açlık hissini yok ederken bir yandan da bu yolculuğun ne kadar zorlayıcı olduğunu farkına varıyordu.

Yolculukları devam ederken bir miktar para biriktirmeyi başardı. Bu para ancak yemek almaya yetmişti. Süleyman hem maddi hem de manevi olarak tükenmiş hissediyordu. Çaresizce şehir merkezinde dolaşırken daha önce tanıştığı köylü grubunun Yozgat'a gitmek üzere at arabası kiraladığını duydu. Bu fırsatı değerlendirmek için fazla vakti olmadığını fark etti ve hemen gruba katılmaya karar verdi. Ancak Yozgat'a gitmek yolculuğun en zor kısmıydı.

Yozgat'a vardığında günler süren yolculuğun yorgunluğu, Süleyman'ı derinden etkilemişti. Zamanla bu yolculuğun ne kadar amansız olduğunu, yaşadığı zorlukları yavaşça kavramaya başlamıştı. O kadar uzun süredir çile çekiyordu ki kendisini âdetâ Tanrı'nın cezalandırıldığına inanıyordu. Ama bir yandan da bu zorlu yolculuğu aklına sokan köylülere karşı nefret besliyordu. Yozgat'ta tanıştığı insanlar ona Ankara'ya gitmesini söyleyince Süleyman'a Ankara'ya yöneldi.

Bu kararı, gece kaldığı pansiyonun tavanına bakarken aklına Fatma geldiği için almıştı. Fatma'yı unutmayı istemiyor, onun hayalini peşinden sürükleyerek bir çıkış yolu arıyordu. Süleyman, cebinde kalan parayı yiyecek ve su almak için harcadı. Kalan parası, bir ailenin bir günlük geçimini karşılayamayacak kadar azdı. Yerel bir terzi den kıyafetlerini yamalattı, temizlettirdi. Bir yandan da parası azaldıkça moral kaybı yaşıyor, Ankara'ya nasıl ulaşacağını düşünüyordu.

Bir gün, Yozgat'ta bir çarşıda dolaşırken tanıdığı bir köylü ona yolculuk için son bir fırsat sundu. Ankara'ya gidecek bir grup, Yozgat'a yakın bir köyden geçecekti. Süleyman, bu fırsatı kaçırmadı ve hemen gruba katıldı. Grubun içinde, Yozgat'ın etrafındaki köylülerle birlikte, zorlu bir yolculukla Ankara'ya ulaşmak için yola

koyuldular. Bu zorlu yolculuk, Süleyman'ı hem bedenen hem de ruhen daha da güçlü kıldı.

Ankara'ya vardığında yaşadığı memleketin ne kadar farklı olduğunu fark etti. Alışık olmadığı bu yaşam biçimine ayak uydurmakta oldukça zorlanıyordu. Son parasını bu şehre gelmek için yolculuk kafflesine veren Süleyman artık hedefine ulaşmak istiyordu. Ankara'dabir otelde çamaşırçı olarak işe başlayan Süleyman, hem bu sayede kalacak bir yer bulmuş hem de az da olsa para kazanmaya başlamıştı. Aradan haftalar geçmişti. Bir gün, İstanbul'a gitmek için girdiği bu iş onu sürükleyip götürmüştü. Otel müdürüyle yaptığı anlaşma başta kulağına hoş gelse deşimdi onu âdeta bu şehre hapsedecek bir durumdaydı. Süleyman, Osman Bey ile konuştu, bu konuşma sonucunda anlayış gösteren Osman Bey, aylardır onunla çalışan Süleyman'a borç olarak gereken parayı vermiş ve onu yolcu etmişti.

Soğuk bir sonbaharda Yaşihan sokaklarında yürüyen Süleyman, bir taksiiyle otogara gitti. Bavullarını taşıırken elinde bileti ile iiple çektiği otobüsüne giderken âdeta melek gibi hissediyordu. Oturdu ve beklemeye başladı, işte şimdi yolculuk tam anlamıyla başlamıştı.

Süleyman, İstanbul'a vardığında büyük bir umut ve heyecanla gelmişti. Uzun bir yolculuğun ardından sonunda hayal ettiği şehre ayak basmıştı. Boğaz'ın o büyüleyici manzarası, tarihi yapıları, renkli sokakları Süleyman'ın gözlerinde parlayan bir umut ışığına dönüşmüştü. Şehri gezmiş, esnafla tanışmış ve birkaç yeni arkadaş edinmişti. İstanbul, ona sonsuz bir fırsatlar dünyası gibi görünüyordu. Ancak iş arayışına çıktığı ilk günlerde şehrin gerçek yüzüyle tanıştı. Bir zamanlar kendisiylesohbet eden arkadaşları, iş vermemek için çeşitli bahaneler buluyor hatta köylü olduğu için onu küçümsüyordu. Süleyman, bu tavır karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. İstanbul'un o görkemli sokakları, anlatıldığı gibi heybetli ve sıcak değildi. Süleyman, kendini yalnız ve dışlanmış hissediyordu.

Günler geçtikçe fakirlik içinde boğulmaya başlamıştı. Bir yanda hayalini kurduğu hayata doğru bir adım atmaya çalışırken diğer yanda şehrin sert yüzüyle karşılaşiyor ve günden güne tükeniyordu. Bir gün yerel bir kuyumcуда iş buldu. Bu iş, ona hem ayakta kalma gücü vermiş hem de geçim sıkıntısını hafifletmişti. İşini severek yapıyor, her geçen gün daha fazla sorumluluk alıyordu. Üstelik, ailesine yazdığı mektuplarda, İstanbul'daki yaşamının her geçen gün daha da güzelleştiğini anlatıyor, onların içini rahatlatmaya çalışıyordu.

Fakat işler beklendiği gibi gitmedi. Kuyumcu dükkanındaki ikinci ayında, Ahmet Efendi, Süleyman'ı büyük bir suçlamayla karşı karşıya bıraktı. Süleyman'ı, kasadan değerli eşyalar çalmakla suçladı ve polise şikâyet etti. Ahmet Efendi'nin söylediklerine inanan polis memurları, her şeyi araştırdıktan sonra kasada hiçbir eşya bulamayınca Süleyman'ı hırsızlık suçlamasıyla tutukladı. O an tüm hayalleri yıkıldı. İstanbul'a, ailesini ve sevdiklerini kurtarma umuduyla gelmişken cehennem yaşad. Cezaevinde her geçen gün neyi yanlış yaptığını düşündü. Suçsuz olduğunu bildiği için adaletin bir gün tecelli edeceğini umut etti, ama aynı zamanda bir boşluk hissetmeye başladı. Cezaevinden çıktığında cebinde hiç para olmayan bir yürek vardı. İstanbul'un dışlaması ruhunda izler bırakmıştı. Kendi ayakları üzerinde durmak için hareket geçti, cesaretini toplayarak, köydeki Fatma'yı düşünerek karar

verdi. Artık İstanbul'daki fırsatları beklemek yerine, kendi yolunu çizerek Fatma ile bir aile kurmaya karar verdi.

İstanbul'da cezaevinin kapıları aralandığında Süleyman için hayat, dört duvardan ibaret olmaya devam ediyordu. Hayatının iki yılını alıp götüren bu yerden nihayet kurtulduğu için bir yandan mutlu olsa da geride bıraktığı hayalleri ve parası için büyük bir hüsrana sahipti. Bir an önce memleketi Haskil'adönmeyi planlıyordu. O gece, İstanbul'un soğuk sokaklarında, parkta diğer evsiz insanlarla birlikte kalmaya karar verdi. Süleyman gökyüzüne bakarak içsel bir huzursuzluk hissetti. Fatma'yı düşünerek gözlerini kapadı, ona ulaşmak için neler yapabileceğini düşündü.

Sabah, ilk iş olarak hapse girmeden önce her sabah uğradığı fırıncı Sabahattin'e gitmek oldu. Sabahattin, Süleyman'ı gördüğünde büyük bir şaşkınlık yaşadı. Yüzü, yılların yüküyle hüzün dolmuştu. Birbirlerine uzun uzun sarıldılar ve geçmiş hatırlayarak özlem giderdiler. Yavaşça geçen iki saatin ardından, sohbetin konusu Süleyman'ın memleket özlemiyle son buldu. Sabahattin, ona yardım etmek istediğini fakat durumunun da pek iç açıcı olmadığını söyledi. Yoksul bir fırıncıydı. Ancak bir çözüm yolu vardı: Sabahattin, Süleyman'a bir tanıdığına ulaşırsa, bu zor durumdan kurtulabileceğini söyledi. Bir süre daha sohbet etiketten sonra ikili, birbirlerine veda ederek ayrıldılar.

Süleyman, bir bavul dolusu bile olmayan eşyalarıyla, Sabahattin'in buruşuk bir saman kâğıdına yazdığı adresi aramaya başladı. Gittiği sokaklarda yalnız hissediyor, her geçen dakika biraz daha kayboluyordu. Adrese vardığında Sabahattin'in selamını getirdiğini belirterek doğrudan konuya girdi. İşletme sahibi, Süleyman'a bir otobüs ayarlayabileceğini ancak kaçak gitmek zorunda olduğunu söyledi. Bu teklife biraz çekingen olsa da sevdiği için bu riski almaya hazırdı. Teklifini kabul etti ve ertesi sabah, ilk otobüsle Ankara'ya doğru yola çıktı. Otobüs yolculuğu, çok kalabalık ve rahatsızdı.

Ankara'ya geldiğinde hiç özlemediği bu şehirde bir adım daha ileri gitmek istemedi. Tekrar memleketine, Haskil'a dönme arzusu, daha da güçlenmişti. Ancak yolculuğunu devam ettirebilmek için Yozgat'a gitmek zorundaydı. Otogardan ayrıldığında elinde bavulu ile bir gazinoya girdi. İçerideki sigara dumanı ve kumar oynayan insanların karanlık köşelerindeki

gergin atmosferi fark etti. Hızla yanlarından geçip bir çalışanın yanına gitti. Durumunu ona anlattı ve biraz acınarak Yozgat'ı sordu. Çalışan, ona Yozgat'a nasıl gideceğini göstermeyi teklif etti. Süleyman, bir umutla, çalışanı takip etmeye başladı.

İş yerinin arka sokağında, köşede üç takım elbiseli adam Süleyman'ı bekliyordu. Ne yazık ki bu insanlar ona beklediği yardımı değil, onu darp etmeyi teklif etmişlerdi. Süleyman'ı sert bir şekilde dövdüler, cebindeki paraları ve eşyalarını almak istediler. Çantasının boş olduğunu görünce alaycı bir tavırla küfürler savurarak geri içeri girdiler. Artık her şeyi kaybetmişti ne parası ne de umudu vardı. Ama bir şekilde Yozgat'a gitmeliydi; başka bir yolu yoktu. Süleyman, ikinci gününde bir nakliyat firmasıyla tanıştı. Firma, kendisine belirli bir ücret karşılığında yük taşımaması teklif etti. Yükün Yozgat'a götürüleceğini öğrendiğinde ise âdeta havalara uçtu. Hemen teklifi kabul eden Süleyman, hayatına yeni bir umut doğmuş gibi hissetti. Nakliyat gününde patronuna geri dönüp parasını alacağını söyleyerek yola

koyuldu. Bu yük, yalnızca Yozgat'a ulaşabilmesi için bir fırsat değil, aynı zamanda maddi açıdan ona yardımcı olacak bir araçtı. Süleyman, Tanrı'dan bu günahı göz ardı etmesini diliyordu.

Yozgat'a doğru giderken bir kervansarayda durdu. İçeri girip karnını doyurdu. Yemeğini yerken dışarıdan atının bağırışını duydu. Geri döndüğünde, at arabasındaki yükün çalındığını fark etti. Süleyman, dayanamayarak bağıra bağıra ağlamaya başladı. Dizlerinin üstünde, sanki Tanrı'nın onu cezalandırdığını düşünüyordu. Bir süre sonra kendini toparlayarak ayağa kalktı. Çevresindekilere bir bakış attı, sonra atına atlayıp yola devam etti. Uzun süren bir yolculuğun ardından, Yozgat'a vardı.

Yozgat'ta önceden tanıştığı esnafı ziyaret etti ama kimse onu tanımamıştı. Artık Elazığ'a gitmek daha zor bir hale gelmişti; cebinde kalan az parayla, getirdiği yükke maddi durumunu düzeltmeyi umuyordu ama o yük de çalınmıştı. Şimdi, tek varlığı olan at arabasını satıp satmamak arasında bir kararsızlık içindeydi. At arabasını incelediğinde soyguncuların bir sandık dolusu kıyafeti bıraktığını fark etti. Hemen bir terziye gidip kıyafetleri gösterdi. Terzi, ona oldukça yüksek bir fiyat teklif etti. Süleyman, fırsatın kapısının açıldığını hissederek eşyaları hızla sattı. Elinde kalan parayla erzak aldı ve atına binip Elazığ'a doğru yola çıktı.

Beş gün süren zorlu bir yolculuğun ardından, Haskıl köyünün girişine geldiğini fark etti. Atından inip köye doğru yürüdü. Fatma'yı görme isteğiyle bu adımlar bir anda koşar adıma dönüştü. Hızla koşarak Fatma'nın evine ulaştı ve kapıyı hızlıca çaldı. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı. Süleyman, kadına "Teyzeciğim, Fatma nerededir?" diye sordu. Kadın sessizce, "Fatma kim, evladım?" diye cevapladı. Kısa bir sessizlik oldu ve Süleyman, duyduklarına inanamadı. Eve girip "Fatma" diye bağırmaya başladı. O sırada yaşlı kadın, komşularını çağırırdı. Evin içine gelen komşular, Süleyman'ı ağlarken ve duvara dayanmış hâlde buldular. Ayağa kalktı, önce özür diledi ve ardından evden çıktı.

Evine girdiğinde ev halkı sevincinden çılgık atmaya başladı. Ancak Süleyman, omuzları çökmüş şekilde odasına doğru gitti. Arkasından gelen ev halkı, olup biteni sorduğunda Süleyman ağzını bile açmadı ve onları azarlayarak odaya çekildi. Ertesi sabah, küçük kardeşi odaya girdiğinde Süleyman'ı canına kıymış hâlde buldu. Kardeşi panikle bağırarak ev halkını çağırırdı. Odayı saran ev halkı, şok içerisinde kalmıştı.

Süleyman'ın köyden ayrılışından yedi ay sonra, köyden ayrılan Fatma, Süleyman'a bir not bırakmıştı. Notta şu sözler yazılıydı: "Ben seni çok bekledim. Şimdi sen büyük kentte, işinin başında elin kızıyla gönül eğlendiriyorsun belki de kim bilir. Ama ben burada olmaya daha fazla dayanamayacağım. Bu bekleyişin beni bitirmesine, seni benden mahrum etmesine izin vermeyeceğim. Bir gün olur da geri dönersen bil ki ben hep çok yakınında olacağım..."

HARMANCIK'TAN MUDANYA'YA

Poyraz, hüriyet kokan sesini ve en vurdumduymaz olanının bile uykusunu yarıda kesebilecek uğultusunu bir tutam bile utanç göstermeden haykırabilen bir rüzgardır. Bazen kuzeydoğudan buralara gelen bu rüzgârın sesi o kadar artar ki biz sabır mahkumlarını bile çileden çıkartmayı başarabilir. Bazılarımız bu peydahlanmış gürtlüyü kader sayar, bir diğerlerimiz ise poyrazı alnı en az yüzü kadar çirkin olanlar için verilmiş erken bir uyarı olarak görür. Ama nasıl görürsek görelim poyraz hep buradadır ve bizi selamlama işinden vazgeçmeyecek gibidir. Hep bu kudurmuş asil rüzgâr gibi gezebilmek, yol alabilmek istemiştir.

Benim aciz benliğim, hantal vücudumu sadece ama sadece sizin Harmancık benim ise yuva dediğim tepelerden, Büyükorhan'daki annem kadar yaşlı olan tren garına götürmeye yeter. Trene binmeye yardımcı olan yarının güler yüzlü delikanlılarına bir tutam harçlık, selam ve sevgilerimi yollamamla başlar trenle olan güzel, güzel olduğu kadar da sessiz ve sakin olan yol hikayem.

Büyükorhan'dan çıkmaya ve yavaş yavaş Orhaneli ormanlarını rahatsız etmeye başlamadan önce her kar gezginin korkulu rüyası olan Orhan Caddesi ve orman geçitleri vardır. Bu yolculuk belki de en çok hareketli ve meleklerin iyi dileklerinden bir tutam alabilmişlercesine gülümseyen orman ananın sevgisini görebileceğiniz sayılı yerlerden birisidir. Güzel Bursa'da hayatımın yetmiş aşkın bir kısmını feda etmiş olmama ve bu çamurlu topraklara yalın ayak basmamı olmana rağmen yolun cenabetliği midir bilmem buralar hep benim Harmancık ara sokaklarında çürümeye bırakılmış ruhum için hep yorucu ve baskıcı gelmiştir. Bu baskının suçlusu kim bilmem ama kimin bu zorlu ve engebeli yolları sevdiğini öğrendim en sonunda.

İlk durağımıza yaklaştığımızda Bora Efendi diye sizlere tanıtacağım; eli yüzü düzgün, güzel ve şık elbiselerle donanmış, tatlı dili ve kibarlığı ile muasır medeniyetlerin en gözde öğretmenlerinden ders almış birisi girdi küçük kabinimizin içine. Normalde bizler yabancılarla çok konuşmayız ama herkese verilen o kuru selamı bile öyle ballandırdı ve güzelleştirdi ki dayanamadım ve zar zor ayakta kalan bedenimi zorlayarak onun yanına gitmeye çalıştım. Nezaketinden ödün vermemek adına benden önce o beni oturttu ve tatlı bir sohbet etmeye başladık. Kendisi belirtmek istemediği sebeplerden ötürü Hacırâhmanlı ve Ödemiş köylerine minik bir ziyarette bulunmuş ve burada yaşadıklarını İstanbul'a taşımak istiyordu. Ama ben bir şeyi anlamlandıramadım.

Hayatım boyunca hep yollardan korkmuştum, yollar bana hep dert bindirmişti. Ben binmezdim eğer annemin Preeklampsi ile başlayan hastalık serüveni Mudanya'da devam etmeseydi. Ama o cesurdu. Benim aksime o cengâver poyrazı bertaraf etmeyi bilen gözlere ve kabartılacak göğüslere sahipti. Ben korkarken o sonu belli olmayan, bırakın sonunu başı bile gri halde takılı kalmış olan bir yerden diğerine

sürünmeyi kendine destur edinebilmişti. Hayatım boyunca hiç kıskançlık hissetmedim ama içimdeki en az benim kadar hantal olan sesim uzun süre sonra huzurumla oynamaya yeniden gelmişti ve sürekli bana vesveseler fıslıdıyordu sanki. Neydi acaba beni bu kadar yoran, bunaltan ve solduran? Ellerim kadar paslanmış olan aklım yol ve yolculuk korkumla didişirken dilim yine terbiyesizliğini yaptı ve Bora Efendi ile konuşmaya devam etti usulca.

İstedığı kadar takım elbisesini ütölesin eller asla yalan söylemezler tıpkı gözler gibi. İnat ederler sahiplerine her zaman. Bora Efendi'nin elindeki nasırları ve yaraları sadece ama sadece Keles'te yaşamak zorunda kalmış garibanlarda görülebilsiniz. Toprağı kadar kuru ellerini ne kadar yıkarsanız yıkayın asla o çatlamış ekinlerin acısını dindiremezsiniz oralının parmak diplerindeki. Kendisine nerele olduğunu sorduğumda da yanılmadığımı görmüş oldum böylece. Yoldan korkan bir aciz olsam da yolda geride kalmış olanların sadece anı olarak kalmadığını biliyorum. Ah bir de o gözlerindeki renk atmaya bekleyen saf umudu görmeniz lazım. Yarınlar için hayaller kurarken, trenin rayda durması için dualarını esirgemiyordu benim biricik yoldaşım.

Hafif endişe ile mayalanmaya yüz tutmuş halimi gören Bora Efendi sanki iç seslerimi dinlemişçesine yolculuklara karşı duyduğu meraka ve poyraza karşı ayakta kalmak için emek vermenin ona neşe ve bir benlik verdiğini anlattı bana. En başta genç neşesi diye aldırış etmek istemedim ama gördüm ki ondaki bu yol aşkını yakan hanımefendi üsluplu merakı daha da derinmiş. Onun dudaklarından kaygan bir ipekli mendil edasıyla fışkıran sözlerin doluluğu beni hem mesut etti hem de endişemi azalttı biraz.

Her ne kadar Keles garibanının kuru ve çatlak ellerine, oranın köylüsünün cehaletinden doğan gözlerin umudunu görsem de onun ruhu Keles değildi artık. Kadirin sahibinin ona kader adıyla onu sımsıkı sardığı zincirlerin sadece izleri ve kapanmaya başlamış yaraları kalmıştı.

Yol, insanı hem bir imtihana hem de bir maceraya sokarmış aslında. Her yolculuğun başlangıcı bir umut kırıntısı barındırır içinde. Bir duraktan diğerine geçerken ceketini kirlenir yolcunun elbette. O yolcu sinirlenir, üzülür. Eğer bu ceket hatıra ise bir iki tane tuzlu gözyaşını bereketli topraklara hediye olarak sunar. Ama önemli olan o ceketin giyen rençperin, annenin, doktorun ve çocuğun derisinin altındaki kalın hisarlanmışçasına sarılmış diğer bir ceketini korumaktır. Siz o ateşten gömlekten bile daha acımasızca insanı eriten ceketle farkındalık diye adlandırın, ben de size uyarıya benlik diyeyim. Yolculuk esnasında gördüklerimiz, duyduklarımız, hissettiklerimiz iki ceketimize de buruşturmaya çalışır belki de. Bu sözleri Bora Efendi duysaydı eğer şu an elimi tutup "Mihriban Ana, dert etme kendine bu kadar. Bizim yolumuzdaki ceketleri diken sizler oldukça kirlenin yenisi değişir. Yol; kirlenmektir, Orhaneli bataklıklarında ayaklarının izin verdiği kadar batmak, İrmalı'da yüzebildiğin kadar yüzmektir. Kanamayacaksa topuklarımıza, derisi kalkmayacaksa ellerimize ne gerek var? Biz sabır mahkumlarının yolu sadece varış noktasıyla değil, üstünde geçen her hatırlanmaya değer her şeyle süslenmiştir. Gideceğimiz yere nasıl vardığımız, kimlerle yürüdüğümüz ve hangi duraklarda soluklandığımız önemlidir." gibisinden güzel süslerle beni güldürebilirdi. Onun da canı sağ olsun. Yoldan korkmasaydım belki diyebilirdi bu sözleri ama ağır konuşmak benim gibi artık bu hayattaki sırası bitmiş birisi için fazla gelir artık.

Ben ve Bora Efendi bu hoş ama elleri kadar kuru yol sohbetlerinde zaman geçirirken, yaylana yaylana yol alan boyası atmış güzel trenimiz Mustafakemalpaşa'yı geçmiş bile artık. Nilüfer tabelaları güzel ağaçların asaletini saklar halde gelmişti resmen. O da en az benim kadar şaşırmış olmalı ki bir süre gözlerini benim üzerinden çekti ve dışarıyı izlemeye başladı. Terbiyesiz ağzım susmayı en sonunda becerebilmişti ki ben de camdan dışarı bakabildim. Berrak ve saf bir ortamdı sanki. Yuva değildi ama güvenli bir ev gibiydi bu yollar. Unçukuru Mahallesi'ne yaklaştığımda önce bir sıcaklık hissettim. Sevgi ve merhamet ve anlayış doluydu bu his. En başta affıladım ve anlam veremedim. Etrafıma bakmak bile aklıma gelmedi. Ama sonra anladım ki benim biricik Efendim Bora yolculuğa veda ediyormuş.

İçimden bir ses yolu sensiz geçiremem diye sızıyordu ama ısrar edecek ne halim ne de yüzüm vardı. Onun gibi yolların üstadı olabilecek bir gezgini tutmak bana yakışmazdı. O yüzden Mudanya'da bir imalathanenin kapıcı odasının yanında bulduğum biraz kan tutmuş olan ipeklî mendile biraz harçlık koyup inat ede ede verdim. Paraya ihtiyacı yoktur elbette ama yola yoldaş olmuş olana laf etmeye de cesaret edemedim ben. En sonunda yine o beyefendi tavrı ile Unçukuru durağında indi ve bu onu belki de son görüşüm oldu diyebilirim eğer hayallerim hakikate sayılıyorsa.

Araç yavaş yavaş ayaklanırken aklıma küçüklüğüm geldi. Eskiden gezmeyi, kaçmayı ve dolaşmayı canımdan daha çok severmişim. Gece geç saatlerde başladım mı yürümeye soluğu karşı köyde almışım. Acaba ben de onun gibi bir gezgin olabilir miydim? Bunu merak etmeye başladım sanki başımdaki tek dert buymuş gibi ama sonunda Tayfur babamın buna asla izin vermeyeceği aklıma geldi. Yediğim dayaklar beni yoldan da yolcudan da soğutmuştu. Kim bilir şu an acaba nerede? O da mı benim gibi poyrazdan korkuyor? Yoksa bizden gizli gidip Bora Efendi'nin babası mı olmuş bunu ancak göklerin sahibi bilebilir sanırım.

Yavaş yavaş merkeze yaklaştığımızı görünce not defterimi açtım ve yavaş çalışan elimi zorlayarak bir iki cümle yazmak istedim. Amacım bunları bir gün illaki yolu düşecek olan genç oğlanın bulacağına inanmıştım ki hala da inanıyorum. Aklımda kaldığı kadarıyla şunlar yazıyordu:

“Sevgili Dostum. Yol ne ilginç bir kelime değil mi? Ufacık bir harf kalabalığından ibaret ancak geride kalanı, gelecekte geleni bizlere büyük bir yükü gösteriyor. Bizler bir yola çıktığımızda, geride bıraktıklarımızı düşünmeden edemeyiz çünkü bizler bazen ceketlerden birisine hakimiz, bazen ise hiçbirine. Ben sen değilim, bilemem Nilüfer sokaklarında ne kadar ayaklarında ağır girene kadar yürüdün ve yordun kendini. Ama hep ilerledin ve poyraza karşı direndin hep. Ben ise senin gibi bir boranın yanında minik bir meltem kaldım. Yollara düştüğümde hep Mudanya'yı gördüm ama hep Harmancı kadını olarak döndüm. Şu önümde uzanan, bilinmeze giden rayları izliyorum. Sonu yok gibi göstermek için dans ediyor adeta benimle. Sanki her adımda biraz daha uzaklaşıyor, sanki ben ne kadar yürürsem yürüyeyim varamayacağım bir yermişçesine kaçıyor benden. Hedef dediğin ne ki zaten? Ben varsam bile bir başka yolun başında bulmak için yalvarıyorum kendimce tanımadığım birilerine.

Uğurlandığım anı hatırlıyorum. Trenle giden benim olmama rağmen sanki gençler gidiyordu, ben kalıyordum. Onları uğurlamış gibiydim resmen. Birini uğurlamak, gitmekten daha zormuş halbuki. Çünkü raylar titremeye başladığında, sessizliği dinlemek zorunda kaldım hep. Giden belki de yeni bir başlangıca yetken açar, ama kalan hep aynı hikâyenin içinde dolanır durur. Şimdi burada, aynı noktada duruyorum ve hislerim hâlâ aynı.

Zaman yolları aşındırır derler. Oysa bazı yollar hiç değişmiyor. Adımladığım her seferinde beni aynı hüznle karşıyor.

Biliyor musun? İnsan bazen yolun kendisi olur. Birilerinin üzerinden geçtiği, unutulduğu, ama hep orada olduğu bir yol. Binlercesi tarafından ayaklar altına alınan, ama hiç kimsenin gerçekten anlamadığı bir yol.

Belki de ben, hiçbir yere varamayan yorgun yolcularız ya da yaz sıcaklığında kızarmış olan asfaltın ta kendisiyim. Adımlarımız hep bir sonraki virajı merak ediyor, ama hiçbir virajdan sonra gerçekten yeni bir şey bulamıyorum. Yollar değişmedikçe ben eskiyorum. Kim bilir belki de bu Mudanya'ya son seyahatim olur. Ama sen beni umursama, benden çok farklısın. Önünde yıldızla bezenmiş geceler, zarif zambakları andıran cananlar olacak senin önünde. Karnın tok, gözün keskin ve en önemlisi de yolun açık olsun!"

Bu pek bir anlam taşımayan ihtiyaç sözlerimi makiniste iletikten sonra yavaş yavaş Tayfun'un terör estirdiği yerde sesini ve coşkusunu kaybetmiş Meltem'imi görmeye koyuldum.

Mehmet Ziya YAZICI
Nişantaşı Anadolu Lisesi

HASAN DAĞLARA NEDEN KOŞTU?

İlk bir yaz gecesiydi. Kemal ile Hasan Adıyaman'dan Gaziantep'e doğru miskin bir yolculuk içindeydiler. Kemal kendi kendine hayıflanıyordu. Nasıl olduysa hasta olmayı başarmıştı. Annesini zar zor ikna etmişti Hasan'la gitmek için. Hasan, dikiz aynasından arkada homurdanan Kemal'e baktı. Oysa ki uzunca bir süredir gitmek istediği Gaziantep'e gidiyorlardı, ufak bir soğuk algınlığının onun moralini bu kadar kolay etkileyebileceğini düşünememişti. Kendisi Kemal'i hep neşeli bilirdi. Onun bu somurtkan yanı Hasan için yeni bir şeydi, amcaoğlunu bu halde görmek onu üzmüştü. Kendisi Kemal'i ailedeki herkesten daha çok seviyordu, Kemal onun için neşe kaynağıydı. Hasan böyle düşünürken arkadan bir ses geldi, Kemal ona sesleniyordu. Daldığı düşüncelerden çıkıp Kemal'e odaklandı.

“Hasan abi daha ne kadar yol kaldı?” dedi Kemal. “Yola daha yeni çıktık Kemal'im ne bu acele?” dedi Hasan. Bunu duyan Kemal yeniden suskunlaşmıştı. Hasan Kemal'in sustuğunu görün konuşmaktan vazgeçti. Birkaç dakika sonra internette gördüğü bir haberi hatırladı. Gidecekleri güzergahın yakınında büyük bir panayır kurulacaktı. Kemal'in suskunluğu geçsin, neşesi yerine gelsin diye panayıra girmeye karar verdi. Panayır alanına vardıklarında Kemal'in yüzüne bir neşe gelmişti. Yol boyunca hayıflanılan o değilmiş gibi büyük bir şevkle abisinin elinden çekiştiriyordu. “Hadı ama Hasan abi atlı karıncaya binmek istiyorum.” dedi Kemal. Hasan amcağının bu kadar sevineceğini beklemiyordu, çocuğun ani değişimi Hasan'ı da heyecanlandırmıştı. Çocukla çocuk olmak, o mutluluğu yaşamak Hasan için dünyalara bedeldi. Kemal'i atlı karıncaya bindirmişti. Kemal atlı karıncada kıkırdıyor, mutluluğu yüzünden okunuyordu. Atlı karıncadan sonra Kemal'in sevdiği tatlılardan elma şekerini satan bir stant gördüler. “Bey amca elma şekerleri ne kadar.” dedi Kemal. “Elma şekerleri 10 lira ama şu gördüğün su dolu kovadaki elmayı ağzınla çıkarabilirsen 5 lira.” dedi satıcı. Heyecanla “Hasan abi benim için şu elmalardan yakalayabilir misin?” dedi Kemal. Hasan esprili bir şekilde “Kemal ben yüzme bilmem emmiöğlü?” dedi. 10 lira verip Kemal'e elma şekerini aldı ve panayırda gezmeye devam ettiler. Kemal'in favorisi olan şişe devirme oyununu oynarken Hasan Kemal'in terlediğini fark etti, daha fazla hasta olmaması için arabaya geçtiler. Arabada Kemal hafiften öksürüyordu.

Yeniden yola dönmüş olan Hasan kendisini huzursuz hissediyordu. Kemal'in terlemesine izin vermiş ve arabaya döndüklerinde morali düzelmesi gereken Kemal daha da içine kapanmıştı. Hastalığı artmıştı. Kendi sorumsuzluğu yüzünden Kemal'e bir şey olmasını istemiyordu. Yola devam ederlerken Kemal kötüleşti. Çok geçmeden Kemal'in üşüyorum şikayetleri başlamıştı. Hasan Kemal'in bu şikayetini ciddiye alsada da yapabileceği bir şey yoktu. Zaten fazla bir yol kalmadı şehre vardığımızda hastaneye götürürüm diye düşündü. Zamanla Kemal'in şikayetleri artmaya başladı. Bir köy tabelası gördükten sonra ilk gördüğü kahvehaneye yaklaştı. Hasan arabadan büyük bir aceleyle indi ve kahvehaneye doğru yürüdü. Kahvehaneden içeriye girdi. Aynı anda orada oturan nice insanın bakışları ona kilitlendi. Arkadaki masalardan birisi “Ne için gelmişin kardeş?” diye seslendi. “Yoldan geliyorum, yeğenim hasta, yakınlarda hastane var mıdır?” diye sordu. Yine aynı adam “Caminin oradaki kavşaktan sola dön, dümdüz sür, dört köy geçtikten sonra bir kasaba çıkacak karşına, orada hastane var.” dedi. Bunu duyan Hasan alelacele çıktı ve hemen arabaya bindi. Arkada oturan Kemal'i kontrol etmek istedi. Kemal'in kırmızıya dönmüş yüzünü görünce daha da huzursuzlaştı. Arka koltuğa doğru eğilip Kemal'in durumunu kontrol etmek istedi, Hasan Kemal'in alnına elini götürdüğünde şok oldu. Kemal soğuk soğuk terliyordu. Bu durumu gören Hasan alelacele direksiyona oturdu. Arabasıyla dar köy yollarında son hızda gidiyordu. Aklında sadece Kemal'i sağ salim hastaneye ulaştırmak vardı. Fakat maalesef ki hesaba katmadığı bir şey oldu, kavşağa doğru giderken aniden sol tarafından domuz sürüsü çıktı. Panayırda geçirdiği saatler boyunca yorulmuştu, bu yorgunluğun ve yaşadığı stresin etkisiyle anlık bir dalgınlık yaşamıştı. Son çare olarak direksiyonu ters tarafa kırmaya çalıştı. Toplayabildiği tüm gücüyle direksiyona yükledi ve o anda başka bir şeyin farkına vardı. Direksiyonu dereye doğru kırmıştı. Yoldan çıktığında frene asıldı. Kendisinin ve Kemal'in hayatının buna bağlı olduğunu biliyordu. Ani bir manevra daha yaptı. Yaptığı ani hareket şoför kapısının açılmasına sebep oldu ve bu yüzden arabadan fırladı. Araba dereye doğru ilerlerken Hasan

kıydaki çalılıklara düşmüştü. Kemal ise arabadaydı. Hasan doğrulduğunda yüksek bir gürlütu duydu. Araba dereyi boylamıştı. Arabanın camları dereye düştüğü anda yaşanan şok yüzünden patladı. Kemal'in kafası suların arasında görünüyordu. Hasan can havliyle dereye girdi. Fakat arabanın düştüğü yer boyunu aşırıyordu. Hasan yüzme bilmezdi, gözünde bir an panayıradaki kırmızı elma belirdi. Omuz hizasına kadar suda ilerleyip ilerleyip dönüyordu kıyıya. Gecenin karanlığında Kemal suya gömülüyordu gözü önünde. Hasan büyük bir tereddüt içindeydi. İlerlese kendi de boğulacaktı. Akli ilerlememesini söylüyordu, bunun kimseye faydası yoktu. Yüreği ise suya girip kaybolmasını, Kemal'le birlikte yok olmasını söylüyordu. Bu çelişkileri yaşarken su arabayı yuttu. Camların kestiği baygın yüzünü son kez gördü Kemal'in. Geceyi yırtan korkunç bir çığlık attı. Aklını yitirmenin çığığıydı bu. Karanlıkta kaybolmak istedi. Dağlara doğru koştu, koştu, koştu. Bir daha onu gören olmadı.

Duru GÜNAY
ALKEV Özel Fen Lisesi

YOLLARIN SONU YOKTUR

Yollar kimileri için bir cennet, huzur noktasıdır. İnsanlar kendilerini yollarda bulurlar. Sıkıldıklarında, sevindiklerinde, üzüldüklerinde ve daha birçok duygu içlerinde yeşerirken atarlar kendilerini yollara. Dertlerine şifa bulur, kafa dinler, kendilerini canlarını sıkan tüm problemlerden uzaklaştırır, mutluluklarını çoğaltırlar. Yolun nereye götürdüğü fark etmez. Ancak kimileri içinse adeta bir cehennemdir. Çünkü sevdikleriyle arasında kilometreler vardır ve yollar her seferinde bunu yüzlerine çarpıp durur. Suçlayacak birini aradıklarında yollar ilk göze çarpan suçludur. Kimileri içinse bir terapidir. Doya doya ağlamak veya bağırarak istediklerinde yollar onlara eşlik eder ve en ihtiyaç duyulan şeyi yapar, nasihat vermeden sadece dinler. Kimileri içinse bir kılavuzdur. En güvindikleri arkalarından bıçaklarken; “o yapmaz” dedikleri “yolun açık olsun” derken yollar kulaklarına fısıldar, “Biz bize yeteriz, gel gidelim buralardan ve istenmediğimiz yerde daha fazla durmayalım.” diye. Yani yollar herkes için farklı bir anlam taşır. Bu anlam, onlara baktığımız zaman ne gördüğünüzde gizlidir. Bir can dostu mu, bir düşman mı, bir terapist mi, yoksa bir pusula mı? Bazılarıysa tek yolda hepsini birden görebilir. Mesela Serap için yollar her bakışta farklı anlama gelebilirdi. Fakat Ayaz için her şey olduğu gibi, yollar da azılı bir düşmandı.

Serap, çok yakında babasını bir trafik kazasında kaybetmiş, 17 yaşlarında bir kızdı. Ufak bir gezinti için çıkmışlardı ama Serap çıktıkları eve geri dönebilmişken babası dönememişti. Önceden yollar Serap için sadece pozitiflik demekti, şimdiye babasıyla arasına aşılabilir bir mesafe koymuştu. Buna rağmen Serap hayattan vazgeçmedi, tutundu. Nereye gitse babasından hatıra olan sözlerini de beraberinde götürdü, babasını hep kalbinde yaşattı. Ancak her ne kadar

vazgeçmemeye çalışsa da bu yük çok ağır ve taşınması kolay değildi, annesi onu terapiye götürmeye başladı. Ama onunla yaklaşık aynı saatlere denk gelen biri daha vardı, Ayaz.

Ayaz titriyordu ve kimse bunu fark etmiyordu. Gözleri acıyla çılgık atan, beyninden geçen düşünceleri susturamayan, nefes alışverişini kontrol edemeyen ve uçmayı tam öğrenmeden yuvasından uzaklaşmış ve kaybolmuş yavru bir kuş kadar korku doluydu. Serap yanına yaklaştı ve “İyi misiniz?” diye sordu, bakışlarında sadece şefkat ve anlayış göstermeye çalışarak. Ayaz konuşmaya çalıştı, ama konuşamadı. Zihnini kontrol edemiyordu. Serap’la göz göze geldi, Serap’ın sadece bakışları Ayaz’ı biraz olsun rahatlatmaya yetmişti. Titremesi yavaşladı, nefesi düzene girdi. Serap Ayaz’ın dikkatini başka yöne çekmek için:

- Ben Serap. Sizin adınız nedir?

- A... Ayaz.

- Memnun oldum.

- Korkuyorum.

- Neyden?

- Geçmişimden...

- Bu yüzden buradasınız. Geçmişle yüzleşmek hiç kolay değildir, çoğu kişinin de buna gücü yoktur. Üstüne zaman toprağını atıp kurtulduklarını zannederler ama en ufak bir depremde her şey yeniden gün yüzüne çıkar. Siz en zor kısmı başarmışsınız, yüzleşmeye ve iyileşmeye karar vermişsiniz. Bu yaşadığımız şey gayet normal. Şimdi derin derin nefes alıp verin. İşte böyle...

- Teşekkür ederim. İlk defa birinin beni gördüğünü hissettim.

- Ne demek. Siz olsanız siz ne aynısını yapardınız.

- Yapamazdım, istesem de yapamazdım.

- Şey, sıram gelmiş de benim gitmem gerek. Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana. Görüşmek üzere.

- Görüşmek üzere.

Serap içeri girdi, Ayaz ise arkasından bakakaldı. İlk kez biri onu fark etmişti, dinlemişti ve ona yardım etmek istemişti. Onun yanında güvende hissetmişti. Sıra kendine gelene kadar Serap’ı aklından çıkaramadı. Sırası geldiğindeyse korkusu daha ağır bastığı için Serap’ın gözlerini bir süreliğine aklından çıkarmak zorunda kalmıştı. Serap’ın aklı da onda kalmıştı.

Ayaz’ın çocukluğu “normal çocuklar” gibi geçmemişti. Ne oyun parkı yüzü görmüştü ne pamuk şeker ne de ebeveyn sevgisi. Onun geçmiş yıllarına açılan yollar hep karanlıktı. Annesi kendinde kendisine ve oğluna yetmeye çalışmıştı, ama babası her gün ayrı bir travma sebebiyle geri dönmüştü evine. Canından çok sevdiği

annesi günden güne erirken Ayaz'ın elinden gözyaşları tükenene kadar ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Baba, sonunda oğlunu erken yaşında annesiz bırakmış ve oğlunu daha yaşarken nefessiz bırakmıştı. 6 yaşında kimsesiz kalmış, kendi kendine büyümeyi öğrenmişti. Onu evinden alıp arabaya bindirdiklerinde içindeki çocuk tükenmişti ve sessizce yurda giden yolu izlemek zorunda kalmıştı. Her geçen saniye, annesinin kokusunu barındıran yastıktan daha çok uzaklaşıyordu ve yollardan daha çok nefret ediyordu.

Her hafta, aynı saatte ve aynı yerde karşılaşıyorlardı. Gittikçe aralarındaki mesafe kısaldı. Önce arkadaş oldular, sonra daha fazlası. Biri; ayağı geçmişine takılıp düştüğünde, diğeri elinden tutup kaldırıyordu. Birlikte iyileşmeyi öğrendiler. Terapiye girmeden önce birbirlerinden güç alarak korkmamayı öğrendiler. Artık buluşma noktaları sadece terapist değildi. Kafede, deniz kenarında, bazen sadece bir bankta, bazense bir yol kenarında buluşuyorlardı. Beraber ağlıyor, beraber bağırıyor, beraber susup yolları beraber dinliyorlardı. Serap sayesinde Ayaz artık yollara başka gözle bakıyordu. Yollar artık onu annesinin kokusundan ayıran değil, yeni maceralara sürükleyen ve Serap'la tanıştırandı. Hayatlarında her şey yoluna girmişti, bunca kötü yaşanmışlıklara rağmen. Ya da öyle sanıyorlardı. Ayaz geçmişini bırakamıyordu ve sözleri bazen fark etmeden Serap'ı da incitiyordu çünkü onun da kanadı kırık. Ayaz fark ettiğinde özür dilesse de sözlerini geri alamadığından Serap yine de üzülmuş oluyordu.

Ayaz'ın doğum günüydü ve Ayaz bugünden nefret ediyordu. Serap da bunu biliyordu, ama bu durumu değiştirebileceğine inandı. Her sene bu böyle devam edemezdi. Ayrıca doğum gününden nefret etme sebebi, o gün kendisinin dünyaya gelmiş olmasıydı yani kendinden nefret ediyor olmasıydı. Bunu değiştirebilirse belki kendini biraz daha sevebilir diye düşündü. Ayaz'ın her saate baktığında kendisini hatırlaması ve her zaman yanında olduğunu hissetmesi için bir saat almıştı. İkisini buluşturan terapistin yakınlarında bir deniz kenarı vardı ve saati; manzaranın muhteşem olacağı, gökyüzünün mor ve turuncu tonlarındaki muazzam ve kusursuz renk geçişlerinin saati olan tam gün batımına ayarlamıştı. Ama bu saati seçmesinin sebebi sadece manzara değildi. Ayaz kendini hep gündüz yüzü görmeyen, gecede mahsur kalmış ve dinmeyen bir fırtına olarak tanımlardı. Burada; Güneş'in son ışıklarıyla gündüze veda ederken ve gecenin gelmesini beklerken ona asla yalnız olmadığını, kendi olarak tanımladığı zifiri geceyi birlikte atlatacaklarını ve gün doğumunu onunla birlikte bekleyeceğini gösterecekti. Bir de küçük pasta alıp tepesine iki tane mum dikmişti. Bu mumları bir kendisi, diğeri de Ayaz'dı. Umutlarıyla, göz gözü görmezken birbirlerine ışık olacaklarının sembolüydü bu mumlar.

Serap hazırlıklarını tamamlamıştı ve bankta oturarak Ayaz'ın gelmesini bekliyordu. Çok heyecanlıydı. Aklında hep onu ne kadar mutlu olacağı düşüncesi ve yüzünde de bu düşünceden kaynaklanan durduramadığı bir tebessüm vardı. Nihayet zaman gelince Ayaz karşısında belirdi. Serap'ın yüzündeki gülümsemeyi fark etmişti ama anlamlandıramıyordu. Doğum günü olduğunu biliyordu çünkü her yıl lanetler yağdırarak uyandığı bugünü unutmaması mümkün değildi ama Serap'ın böyle bir hazırlık yapacağı aklının ucundan geçmezdi. Serap doğru zamanı bekledi. Sonunda gün batımı tam istediği gibiydi ve arkasına sakladığı pastayı çıkardı, mumları yaktı ve:

- Sürpriz! Doğum günün kutlu olsun canım. Hadi bir dilek tut ve üfle. Biliyorum bu günü hiç sevmiyorsun ve...

- Ve ne? Evet biliyorsun ve buna rağmen gelmiş karşıma pasta üfle diyorsun! Ne yapmaya çalışıyorsun Serap? Amacın ne?

- Bir dinle beni. Bu günü sevmemenin sebebi kendini sevmiyor olman, biliyorum. Bu günde bu zalim dünyaya gözlerini açtın. Bu günden nefret ediyorsun çünkü doğmamış olmayı diliyorsun. Ama iyi ki doğmuşsun Ayaz. İyi ki doğmuşsun ve karşılaşmışız. Doğmamış olsan beni tanımamış olurdu. Bak ben de babamı kaybettim, ama bunun sayesinde hayat seninle tanıştırdı beni. Birini elimden aldı ama başka birini verdi bana. Seni verdi Ayaz, diğer yarımı verdi. Ben de senin bu açıdan bakabilmen için, yeni bir sayfa açabilmen için ve kendini sevebilmen için elimden ne geliyorsa; hatta daha fazlasını yapacağım. Senden vazgeçmeyeceğim Ayaz, hem de asla.

- Özür dilerim hayatım. Hak etmediğin yerde fazla çıktım sana. Sadece beni düşündüğünü biliyorum ve niyetinin iyi olduğunu da ama beni de anla lütfen.

- Anladığım için buradayım zaten. Hazırladığım her şeyin bir sebebi var. Gün batımını seçtim çünkü artık mahsur kaldığını düşündüğün gecede yalnız değilsin, karanlığa birlikte gömülüp yine birlikte aydınlığa yürüyeceğiz. Pastanın üzerinde iki tane mum var çünkü biri sensin diğeri de benim. Birlikte, umudumuzla yanmaya devam edip ışığımızı saçmaya devam ettiğimiz sürece etrafımız ne kadar karanlık olursa olsun, yolları kendi ışığımızla aydınlatıp yolumuzu birlikte bulacağız. Ayrıca sadece pastayla yetindiğimi sanma. Bir de hediyen var.

Serap, Ayaz'ın doğum gününe olan bakış açısını da birkaç dakikada değiştirmişti. İnanılmaz biriydi. Ayaz'ın yüzü tam Serap'ın hayal ettiği gibi olmuştu. Ayaz ısrar etmeden kutuyu açtı ve içindeki saati gördü. Görür görmezse geçmişine geri döndü çünkü babasının saatine çok benziyordu.

- Bu saat de saat kaç olursa olsun, aylar hatta yıllar geçsin, seni hiç bırakmayacağımı sana hatırlatsın diye.

- B... Ben bu saati alamam. Hayır, olmaz!

Ayaz kalktı, ağlayarak hızlı adımlarla gitti. Serap ise hayal kırıklığıyla, Ayaz'ın arkasından öylece bakakaldı.

Durum gittikçe kötüleşti. Barıştılar ama Ayaz sözlerine dikkat etmeye ve içinde saklamaya çalıştıkça daha çok duvar ördü etrafına, Serap dahil. Yaraları kabuk bağlamayı durdurdu. Bunu fark eden Serap'ın ilk tanıştıkları günkü gibi yardım eli uzatmasına izin vermedi çünkü onu üzgün görmeye dayanamıyordu. Ayaz buluşmalara gelmemeye başladı. Uzaklaşmaya çalışıyordu ama başaramıyordu da. Serap'tan uzak kalmak kabustan öteydi. Aslında Ayaz'ın böyle davranması Serap'ı daha çok kırıyordu ama Serap üstüne gitmemek için sabırla bekledi. Bir gün Ayaz buluşmak için anısı olmayan, daha önce hiç gitmedikleri bir yeri seçti ve ikisi de belirledikleri saatte oradaydı. Serap ise bekleyişinin sonunun böyle olacağını ve bunun son buluşmaları olacağını asla tahmin edemedi:

- Seninle konuşmamız gerekiyor Serap.
- Ne hakkında?
- Seni daha fazla yaralamaya dayanamıyorum.
- O da ne demek?

- Ben Ayaz'ım işte. İsmime baksana. Gecenin kör karanlığında çıkan rüzgâr, hatta fırtınayım ben. Geceye zaten doğuştan mahkûm olmuşum. En azından yıldızlarım parlarsa, Ay hilal şeklinde de olsa ortaya çıkıp ümidim olsa, küçücük bir ışık olsa derdim hep. Ne var ki zifri karanlık olan gökyüzümden asla bir tane yıldız göremedim, ta ki seninle tanışana kadar. Sen beni asla Güneş'i görmemiş ve görmesi mümkün olmayan halimle kabul ettin, üstüne bir de hilali bırak tüm gecelerimin üstüne sayısız yıldızın ve dolunayın ışığını serptin. Seninle sevmeyi ve sevilmeyi öğrendim ben. Yolumu sayende görebildim. Ama geçmişimin karanlığı bir karadelik gibi çekiyor beni ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım daha çok sürükleniyorum. Bu karadelige seni de beraberimde sürükleyemem çünkü oradan kurtulamayız, yutar bizi. Sen olmayınca tekrar karanlığa gömüleceğim, yolumu kaybedeceğim ve yine önümü göremeyeceğim çünkü bana hediye ettiğim tüm yıldızlarım ve dolunayım seninle peşinden gelecek ama olsun. Ben yine dayanırım. Asıl senin akan bir damla göz yaşında boğulurum ben. Sen hep gündüz ol, Güneş'in ışığıyla yolunu bul, sıcaklığıyla üşüme, çiçek aç yeter. Her ne kadar şimdi tüm dallarım teker teker kırılıyorsa da bana sevginin gerçek olduğunu gösterdin ve sayende tutundum hayata. Bense karanlığımı ışığı söndürdüm, soğumuyla çiçeklerini öldürdüm ve rüzgarımla fırtına koparıp ne var ne yok dağıttım. Gecemi yenip en azından gün doğumuna yetiştirmek için olmayacağını bile bile çok çabaladım ve olmadı. Seni de benim dünyama hapsedemem. Seni asla unutmuyacağım ve sevmekten vazgeçmeyeceğim ama sen yoluna devam etmelisin. Önünde daha çok yolculuk var ve seni dört gözle bekliyorlar. Kendini yolların akışına bırak. Belki ilk zamanlarda aldığın nefes sana ağır gelecek; duvarlar üzerine yürüyecek ama pes etme, alırsak. Benden önceki hayatına devam etmelisin. Elveda Serap'ım. İkimizin de serabı kısa sürdü ama benim için onlarca yıla bedeldi. Buralardan gidiyorum ben, çünkü içinde senin nefesinin olduğu bir şehirde sensiz nefes almak mümkün değil benim için. Sana iyi gelmiyorum ama kendimi tutamıyorum ve senin yanında buluyorum. Bu bencilik değil de nedir?

- Onca yaşanmışlığı yok sayarak eskisi gibi olabilmem mümkün mü? O zamanlar kalbimde kimseye yer yoktu, şimdiyse tüm kalbim sana ait. O zamanlar kalbim yarımdaydı çünkü başka seçeneğim bilmiyordum ama şimdi tanımlanmışken yarımı nasıl yetecek? Ben de seninle değiştim, Ayaz. Değişmeye de devam ediyorum. Her şey değişir, sadece zaman gerekir. Beni mahveden asıl şey sensizlik. Biz birlikteyken her şeyi aşabiliriz. Bana pes etme diyorsun ama sen daha yolun başından pes ediyorsun! Olmayacağımı bile bile diyorsun. Daha inanmazken nasıl başarabilirsin ki? Uzun zaman boyunca hiç kolay şeyler atlatmamışsın, kısacık zamanda nasıl böyle büyük bir değişim beklersin? Bunu bize yapamazsın! Beni hayallerimle yalnız başıma bırakamazsın...

Hüzün ve acı Ayaz'ın kanına kadar işlemiştir. Çaresizce, "ne olur anla beni" dercesine Serap'ın gözlerinin içine baktı; sarıldı ve arkasını dönüp boynu bükük bir şekilde

gitti. Biliyorlardı ki ikisi de birbirini son defa görüyorlardı. Yollar onları buluşturmuş, şimdi de buluşturduğu gibi ayırıyordu. Bu var olan en acı veda olabilirdi. Keşke kırıp dökseydi, o zaman vazgeçmek daha kolay olurdu. Ama vurulduğu adamın ağzından çıkan bu bıçak gibi sözlerin ardından bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Serap'ın hayalleri, çöle susuzluktan ölmek üzere olan birinin gördüğü kocaman bir su birikintisi serabı kadar imkansızdı. Sadece umutlandırıp, geçici süreliğine de olsa pes etmesini biraz geciktirmişti. Ardından gelen hayal kırıklığıysa, pes etmesi gerektiği düşüncesini derinden körtüklemişti. O da Ayaz'a dönüşmüştü. Artık her şeyden nefret ediyordu, hatta kendinden bile.

Zehra Naz DAĞDÖNDEREN
Yeşilköy Anadolu Lisesi

YOLDAKİ MUZ

İnsanın adı bazen kaderi olabiliyormuş. Acaba annem bana “Mavi” ismini koyarken hangi anlamıyla koymuştu? Umudu simgeleyen anlamıyla mı, hüznü ifade eden anlamıyla mı? Bana sorarsanız annem bu karmaşanın aksine bu ismi sadece koymak için koymuştu. Fakat atladığı bir nokta vardı, o da kesinlikle en sevdiği renkten çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Saatler birbirini kovalıyordu, dakikalar sel olmuş gidiyordu fakat ben sadece karşımdaki duvara bakıyordum. Yaklaşık iki üç saat önce sergiden çıkıp eve gelmişim ve geldiğimden beri aynı pozisyonda duruyordum. Ağlamak istiyorum, belki de gülmek. Kesinlikle şu an duygularımı kontrol edebildiğimi düşünmüyorum. Fakat emin olduğum tek bir konu var ki o da...

(Bir hafta önce.)

Bir saat kadardır psikoloğumun yönlendirmesiyle gittiğim doktor randevumu bekliyordum. En sonki psikolog randevumda, başımdaki ciddi ağrıyı psikoloğuma anlatmıştım. O ise bu denli şiddetli bir ağrının artık psikolojik olmayacağını ve doktora görünmemi söylemişti. Bir süredir bu ağrıyı çekiyordum fakat her seferinde yaşadığım psikolojik rahatsızlığa (tükenmişlik sendromu) yoruyordum. Şimdi ise karşımda oturan doktor bana beynimde tümör olduğunu söylüyordu. Hastaneden nasıl çıktım bilmiyorum ama doktorun konuşmasına dair hatırladığım tek şey “Ya hayatını güzelleştirmen bir yolunu bulursun ya da sevdiklerinle vedalaşmanın bir yolunu.”

Benim için ne kadar zor olsa da bu hayatta değer verdiğim üç insana (annem, kız kardeşim ve arkadaşım) anlatmıştım durumu. Onların yüzündeki o ifadeyi görmek beni mahvetmişti. Onları bir daha böyle görmemek için bile psikolojimi düzeltmek

için elimden geleni yapmalıydım. Ve ben de bir yerden denemeye başladım. Önüme çıkan ilk resim sergisine katıldım. Küçüklüğümden beri resim bana huzur veren tek şeydi ve şu an yeni bir başlangıç için gayet güzel bir adımdı.

Sergide birbirinden güzel eserler vardı. Sıra başyapıtı görmeye geldiğinde ise adeta hüsrana uğramıştım. Gerçekten sadece bir muz mu? Dalga mı geçiyorlardı? Elimdeki broşürde sanatçının da sergide yer alacağından bahsediyordu. Kısa bir göz gezdirmenin ardından onu bulmuştum. Hemen yanına gittim. Etrafının sakin olmasından yararlanarak yanına yaklaştım ve kısaca kendimi tanıttım. Çok sakin ve nazik bir adamdı Yankı Bey. Ona “Yoldaki Muz” eserinin anlamını sordum. Burukça bir tebessüm etmesinin ardından, esere doğru adımlarken anlatmaya başladı:

“Geçen sene bu zamanlar can dostum, kardeşim gibi gördüğüm insan hayatına son vermeye çalıştı. Onu o halde gördüğüm anı bir an bile unutamıyorum. Günlerce hastanede kaldı, ben ise hep yanı başındaydım. Onun psikolojik sorunlarının olduğunu biliyordum fakat meğerse bana anlatmadığından fazlası varmış. Hayattan soğumuş ve hayatını sonlandırmak istemişti. Pişmanlık, şaşkınlık, öfke ve hüzün hepsi bir aradaydı benim için. Ama yanından asla ayrılmadım.

Hastaneden çıktıktan sonra ona yardım etmek için eski güzel günleri hatırlatmaya başladım. Belki bir umut dedim adını anımsayarak. Beş altı sene önce biz daha genç ve toyken birbirimize dünyayı gezme sözü vermiştik. Neden bir yerden başlamıyoruz, diye sordum ona. Yaraları henüz yeni iyileşiyordu, bundan dolayı kısa mesafeden başlayacaktık.

İlk durağımızı Ankara olarak seçmiştik. Umud’la ilk karşılaştığımız şehirdi. Onunla üniversitede tanışmıştık. Sırt çantalarımızı hazırlayıp arabaya atladığımız gibi, masmavi gökyüzünün eşliğinde, yola çıktık.

Yol boyunca hiç gülmediğimiz kadar gülmüş, hiç yemediğimiz kadar yemek yemiştik. Ankara’nın yollarını ikimiz de çok özlemiştik. Hatırası bir başkadır o şehrin bize.

Dönüş yoluna geçtiğimizde Umud sessizce camdan dışarı bakıyor ve hiç konuşmuyordu geçen gezimizin aksine. Yağmur hafiften çiselemeye başlamıştı ama bir fırtınanın habercisi olduğu bariz belliydi. Dakikalar sonunda ise “İleride yol kenarında duran tezgahın yanında durur musun? Muz çekti canım.” demişti. İsteğini reddetmeyip ileride durdum. Arabadan indik ve tezgahın başında duran çocuğun yanına doğru adımladık. Umud istediği muzları seçip çocuğa uzattı. Çocuk onları poşetleyip geri bize para üstüyle verdi. Umud ikazda bulunurcasına “Şuradaki şemsiyeyi başına alsana, hastalanma sonra.” demişti. Çocuk ise cevaben “Yok abi olmaz. O meyveleri koruyor.” dedi ve ikimiz de susup kaldık. Umud hemen arabadan bir şemsiye alıp getirdi ve çocuğa verdi. Kendi hırkasını da çıkarıp çocuğun omuzlarına bıraktı. Çocuk her ne kadar ısrar etse de Umud bir kere o hırkayı gözden çıkarmıştı. Biraz daha sohbet ettik çocukla, ardından arabamıza atlayıp yola devam ettik. Aslında çocuk hasta annesi ve küçük kardeşine bakabilmek için bu işi yapıyormuş. Okulu bırakmak zorunda kalmış, bu yüzden kardeşini okutmaya çalışıyormuş.

Fakat babasından bahsetmek istemedi. Aralarında ne geçti, neler yaşandı, bilmiyorum ama hiç kolay olmadığı aşikârdı.

Yolda Umut'a kısa bir bakış attım. Gözünden akan damlaları görmemek imkansız olurdu. Arabayı sağa çektim ve ona taraf döndüm. Artık hıçkırarak ağlıyordu. Ben de gözümden düşmek için çabalayan damlaları serbest bıraktım. İkimiz de bu gözyaşlarının nedenini çok iyi biliyorduk. Sadece sustuk. Sessizliği bozan Umut oldu "Yankı ben hayata yeniden başlamak istiyorum. Biliyorum aslında bu yolculuk yeni bir başlangıç olacaktı fakat ben şu an kendimi hazır ve güçlü hissediyorum. Yankı bak, hayat çok kısa ve yaşamak için bir şeyler yapmak zorundayız. O gün hayatın sadece bir andan itibaren olduğunu anladım. Ve o an sen nasıl şekillendirirsen öyle geçermiş. O çocuk gibi daha birçok çocuk küçük yaşta hayata atılmak zorunda kalıyor. Ben onlara yardım etmek istiyorum. Kendi hayatlarını kendi istedikleri gibi yaşasınlar istiyorum. Kardeşim, özür dilerim ama ben sözümü tutamayacağım sanırım." dedi ve ardından ona kocaman sarıldım. "Kardeşim benim sen yeter ki mutlu ol. Varsın bizim sözlerimiz de eksik kalsın." sarılmanın ardından Umut devam etti "Yankı ben belki her zaman yanında olamayacağım ama şunu unutma ki senin gibi bir kardeşe sahip olduğum için dünyanın en şanslı insanıyım. Fiziken olmasa bile ruhen hep seninleyim, tıpkı senin gibi kardeşim." dedi.

Hani kuruyan fakat yaşayan bir çiçeğe tekrar çiçek açmasını sağlatmaya çalışırsın ya, geçen gündüzüne karşı. Çünkü amacına ulaşmadan rahat edemezsin. Ve o ilk tomurcuğu gördüğündeki sevincini tarif bile edemezsin. O an ben amacıma ulaşmıştım işte.

Dakikalar sonra duygusallığımızı kenara bırakıp yolumuza devam ederken yağmur şiddetini artırmıştı. İlk başta çiseleyen yağmur artık göz gözü görmeyecek şekilde yağıyordu. Ve o an bir şey oldu. Son duyduğum şey ise "Yankı araba!" olmuştu. Sadece bir an ve her şey karardı.

Üç gün sonra gözlerimi hastanede açmıştım. Doktordan aldığım bilgiye göre o gün yan şeritteki bir araç (çift yönlü yolda) bir arabayı solluyormuş. Arabanın bize doğru gelmesi üzerine ben de o an araç kontrolünü kaybetmişim ve kaza yapmışız. Tek düşündüğüm Umut'tu. Korkarak da olsa onu sordum. Doktor sadece başını eğerek bana hayatımın acısını yaşatmayı başarmıştı.

Umut'un, yaşama sevincini geri kazandıran o yolun yaşamını elinden alacağını nereden bilebilirdik ki? Hayatta bir şey ne zaman karşılıksız olmuştu ki? Hep ödenen bir bedel, kazanılan bir hiç vardır."

Sözlerinin ardından sadece sustuk ikimiz de ve karşımızdaki muza baktık. Sonrasında şu sözleri ekledi Yankı Bey:

"Bu muzun anlamı sadece Umut'un en sevdiği meyve değil. Bu muz, hayatın bir andan ibaret olduğunu, kazanılacak amaçlar için bir bedel ödenmesi gerektiğini ve zamanın değerini hatırlatıyor bana. Aslında burada önemli olan zaman değil, o zaman içerisinde kimlerle olduğun.

Kısacası evlat burada muzı sadece bir imge olarak kullandım. Ve bunu merak edip bana sorduğun için de ayrıca teşekkür ederim. Şimdi izinle, geç olmadan karanfil ve biraz muz bulmalıyım. Hayatının kıymetini bilmen dileğiyle..."

Kaç saat boyunca orada dikildim bilmiyorum fakat oradan çıktıktan sonra ilk defa yaşamam gerektiğini hissettim.

(Günümüz.)

Fakat emin olduğum bir konu vardı ki o da, hayata her zaman yeniden başlanabileceği. Ben bu hastalığa sahip olarak bir bedel ödemişim ve karşılığında ise geriye kalan hayatımı güzelleştirmek için bir şansım vardı.

Eskiden yaşananlar artık bir anıdan ibaret oldu, gelecek ise hâlâ bir sürpriz fakat şu an benim elimde. Şu anımı en anlamlı şekilde geçirmek için çabalayacağım ve yeni yolculuklara atılacağım. Çünkü her an her şey olabilir. Hayatımı daha fazla ertelemeyi bırakmak istediklerimi gerçekleştireceğim.

Çıktığım bu yolculuğun sonu her yol gibi görünmese de gökyüzünün mavilerini kendime umut edinerek bilinmezliğe doğru yol aldım.

Ozan Emre ÖDEMİŞ
Özel Cihangir Okulları

YOLCULUK VE KAYBOLUŞ

Bir sabah, Birgen İstanbul'un kalabalık ve gürültülü sokaklarından uzaklaşma arzusuyla uyandı. Gökyüzü gri, deniz kararmıştı. Her şey olduğu gibi, hayatın monoton tekrarıydı. İş, ev, sokaklarda bitmek bilmeyen kavgalar... Birgen, bir zamanlar bu düzene kendince sıkıca tutunmuştu. Ama zamanla, her şey ona ağır, anlamsız ve düzensiz gelmeye başlamıştı. Kalbi sıkışıyor, içinde kayboluyordu.O sabah bu sabahtı, kararını verdi. Yola çıkacaktı.

Günlerden pazardı.Karışık duygular içerisindeyken kahvaltısını hazırladı, birkaç eşyasını aldı. Birkaç günlüğüne gidecekti, belki de sadece bir hafta. Fakat kalbi uzun bir yolculuğun başladığını hissediyordu. Ona göre gördüğü her şey bir çıkış, bir kaçış gibi görünse de, asıl amacı neydi? Kendi iç yolculuğu, belki de yıllar içerisinde kaybolmuş kimliğini bulma çabasıydı. Ne olduğunu o da tam olarak bilmiyorduma gitmeye karar vermişti. Yola çıktığında artık neyi aradığını düşünmeyi bırakmıştı.

Sabahın erken saatlerinde, İstanbul'un gürültüsünden uzaklaşıp trafiğin git gide azaldığı yol boyunca ilerlemeye başladı. Yolda tek bir araba bile yoktu. Birgen, camı açıp temiz havayı içine çekti. Başını çevirdiğinde geniş araziler ve terkedilmiş köyler arasında ilerleyen bir yol gördü. İşte, aradığı yol buydu;sakin ve mütemadiyen ilerleyen yollar...

Saatlerce süren yolculuk boyunca ne bir telefon sesi ne de tanıdık bir sima gördü. Sadece yol vardı. Yalnızlık başta ürkütücü gelmişti ama zamanla rahatlatıcı ve sakinleştirici bir hal aldı. Ne de olsa kimse yoktu. Kimseye anlatmak zorunda olduğu bir şey yoktu. Zihni, o çok nefret ettiği seslerden tamamen arınmıştı.

Yolculuğu sırasında, kasaba kasaba, köy köy ilerledi. Karşısına her çıkan kasaba, içinde farklı bir hüznün, farklı bir boşluk bırakıyordu. Her biri zaman ile kaybolmuş anıların peşinde gibi görünüyordu. Birgen, bir kasabaya varınca arabadan inip arabanın anahtarını cebine koyarak yürümeye başladı. Yavaş adımlarla ilerlerken, tüm kasaba ıssızdı. Sadece hafifçe sallanan bayraklar ve terkedilmiş evler vardı. Sessizlik her şeyin içini doldurmuştu.

Köyde ilerledikçe, yaşlı bir kadının elinde inanılmaz derecede eskimiş bir tahta sopa ile yürüdüğünü gördü. Kadın, Birgen yaklaştığında yüzünde eski zamanların hüznü izleri vardı. Gözleri neşesizdi ama her şeyin farkındaydı. Kadın, elindeki sopa ile bir işaret yaptı ve derin bir sesle söyledi: "Yolculuğunun sonu yaklaşıyor, genç. Kaybolmak, kaybolmak... her yolun sonunda olmalı."

Birgen, kadının söylediklerine anlam veremedi. Sadece şaşkın bakışlar ile başını sallayarak yola devam etti. Ama o an, kadının sözlerinde bir gariplik vardı. Ama Birgen ne olduğunu çözemedi. Yalnızca bir şeyler eksikti. Kaybolmak mı? Kaybolmak da ne demekti öyle?

Geceyi bulunduğu kasabada geçirmeye karar verdi. Kasabanın ortasında terkedilmiş adeta 20 yıl önceden kalmış bir görünüme sahip bir kahvehane buldu. Kahvehaneden içeri girdiğinde, garip ve boğucu bir atmosferle karşılaştı. Kahvehanenin duvarlarında sararmış, bundan 20 yıl öncesine ait takvimler, köhne, bir kısmı da erimiş masalar, kırık dökük sandalyeler ve ışıklar... Her şey zamanın varlığını unuttuğu bir yerde, boşlukta tıklıp kalmış gibiydi.

Bir köşede, yaşlıca bir adam yalnız başına somurtkan ve bir o kadar da soğuk bir ifade ile oturuyordu. Kafasında eskimiş yırtık bir fötr şapka, üstünde ise eski görünümlü kareli bir ceket vardı. Adam, başını hafifçe kaldırıp Birgen'e baktı ve gülümsedi. Birgen, ihtiyatla yaklaşarak:

"Burada tuhaf bir şeyler var... Burası... Burada bir şeyler kaybolmuş." dedi.

Adam, gülümsemesiyle devam etti. "Evet, genç." dedi. "Burada onlarca hatta belki de yüzlerce kaybolanlar var. Bu kasaba, kaybolanların yeridir. Kimse bilmez ve yine de birileri gelir, birileri kaybolur gider. Hayatında bir değişiklik arayan herkes, yola çıkan herkes kaybolur. Sen de kayboldun genç."

Birgen, şüpheci ve şaşkın bir şekilde adama bakarak, "Nasıl yani, ne anlatıyorsun sen? Burası sadece eski bir köyden ibaret değil mi?"

Adam yavaşça başını sallayarak, "Evet genç, burası bir köy" dedi. "Ama zamanla her şey kaybolur. Burada bir zamanlar var olan hiç bir şey şu an yok. Tatlı muhabbetler, hayat dolu insanlar, günün yorgunluğunu üstünden atmak için bir kaçış yolu arayan insanlar. Zamanın sonunda ne olduğunu kavramaya fırsat bulamadan kaybolursun."

Birgen, birkaç saniye sessiz kaldı, o birkaç saniye adeta dakikalar gibi hissettirmişti. Sonra derin bir nefes alarak, "Bak, yola çıkmak zorunda kaldım. Yorulduğum için de burada bir gece kalmaya karar verdim. Şimdi nereye gitmeliyim?" diye sordu.

Adam hafifçe gülümsedi. "Yola çıktığın an, seni nereye götüreceğini bilmezsin. Ama bir yere gidersin. Yolun sonu yoktur. Ne kadar ilerlersen, o kadar kaybolursun. Kaybolmak, bulmaktan çok daha kıymetlidir."

Birgen, kafasında anlamadığı birçok şeyle birlikte bir süre daha sessiz kaldı. Sonra karşısındaki yaşlı adamın palavralarından bunaldığı için kalkıp dışarı çıkmaya karar verdi. Kasaba sessizdi, adımlarının sesini duyuruyordu.

Birgen gerilmiş halde yürümeye devam ederken, aniden bir ışık belirdi. Önünde uzaklardan gelen bir araba ışığı... İleri doğru adım atmaya başladığında, ışık birden kayboldu. Aniden, yolun tamamen karanlığa büründüğünü fark etti. Etrafındaki kasaba ise hiçbir iz bırakmadan tamamen kaybolmuştu. Yolu kaybetmişti.

İçinde anlam veremediği garip bir his vardı. Gerçekten kaybolmuş muydu? Yolu bulamayacak mıydı? Birden, arkadan derin bir ses duydu. "Yolun sonu burada, genç kız."

Birgen, korkuyla arkasına döndü. O yaşlı adam, yine karşısındaydı. Ama bu sefer, adam çok daha yaşlı görünüyordu, kafasındaki eskimiş fôtr şapka artık eskiliğinden şeklini kaybetmiş, ceketinin ise bir kolu tamamen yırtılmıştı. Yavaşça yaklaşarak, "Yolun sonu yoktur. Zaman, seni kaybettirir." dedi.

Birgen, içinde bir huzursuzlukla derin bir nefes aldı. "Kaybolmak mı?"

Adam, gözlerini kapatarak yavaşça başını salladı. "Bazen kaybolmak, seni bulmaktan daha değerlidir. Yola çıktığında, bir yere gitmeyeceğini bilirsin. Ama gitmek zorundasındır."

Birgen, o an bir şey fark etti. Yola çıkarken İstanbul'un bu bunaltıcı atmosferinden, ve yorucu hayatından ayrılıp kaybolmak için gitmişti, ama kaybolduğunda aslında o kendisini bulmuştu. Kaybolmak onun için bir arayıştı. Yol, ona her şeyi öğretiyordu. Yavaşça başını kaldırarak, tekrar yola koydu. Yaşam biraz da böyleydi bir yere varmak değil ama, yolda olmaktı, kaybolup öğrenmekti...

Ve o an, Birgen bir daha gözükmemek üzere kayboldu...

DİKKAT YOL ÇALIŞMASI VAR!

- Baran kaybolduğumuzun farkında mısın?
-Farkındayım Begüm, farkındayım.
-Beni dinleseydin bu durumda olmayacağımızın farkında mısın peki?
-Evet Begüm.
-Allah senin belanı versin! Bir de dalga geçiyorsun ya benimle.
-Ne dalga geçmesi Begüm? Dalga falan geçmiyorum. Kaybolduk evet, haklısın. Sola dönmeliydik.
-Aynı yolu üç kere tekrar yürüdük. Arabayı da bıraktırdım. Halbuki beni dinlesen...
-Biliyorum.
-Öyle davran o zaman! Biliyormuş gibi davran! Hiçliğin ortasındayız şu anda! Ana yola çıktık. Otoban burası, sen beni delirtmek mi istiyorsun?
-Sen niye delirtmek isteyeyim Begüm? Yanlış bakmışım işte yola, sapağı kaçırdık. Şimdi bulurum, döneriz.
-Yok. Sen hiçbir şey bulma artık. Ben bulurum. Çekil yolumdan. Kes sesini, arkamdan yürü.
Allah seni de bu dağ başına yol yaparı da bildiği gibi yapısı, diye söylene söylene ilerledi. Daha on adım dahi atmamıştı ki, bir ses duydu. Arkasına dönünce Baran'ın sigarasını yakmaya çalıştığını gördü.
-İster misin?
-İstemem.
Bir süre sessizce yürüdüler. Asfalt yol yamuk ve şekilsizdi. Canını acıttıyordu insanın.
-Telefon kaç dakika gösteriyor?
-On yedi.
Derin bir nefes aldı Begüm. Yapacak başka hiçbir şey yoktu. Bu ıssız, izbe yerde ne kadar isterse istesin nefes almak dışında yapabileceği tek bir şey yoktu. Onunla konuşmak haricinde tabii, ki bunu da yapacağına bin kere daha aynı yolda kaybolmayı yeğlerdi.
-Seni kırmak istememiştin orada.
-Seninle konuşmuyorum.
-Begüm özür dilerim, duyduğunu bilmiyordum.
-Ya bu ne kadar saçma bir özür? Yanlış anlaşılmasın, seninle hala asla konuşmuyorum. Ama bu yüzden mi diliyorsun özrü yani, duydum diye mi? O zaman asıl ben özür dilerim. Duyduğum için.
-Söylediklerim için özür diliyorum. Duyduğum için değil tabii ki. Amacım sadece bize iyi gelmekti, yapıcı olmaktı. Dediklerimi yanlış-
-Ben hiçbir şeyi yanlış anlamadım.
Begüm durdu. Ayakkabılarını çıkarıp eline aldı. Şapkasını yolun öbür yanına fırlattı. Bağırılmaya başladı.
-Ben akıl hastası değilim tamam mı? Değilim. Kafamda kurmadım da büyütmedim de. Ne demek ya?..
Ağlamaya başladı. Sesi titredi, nefesi titredi ama susmadı. Baran'ın gözyaşını silmek için uzattığı eli geri savurdu.

-Ne demek ya anneme beni şikayet etmek? Bu ne kadar aşağılık, ne kadar iğrenç bir davranış! Ben o kadınla konuşmuyorum. Ko-nuş-mu-yo-rum! Sen bunu biliyorsun. Rezilsin sen. Sadece rezil. Açıklanacak bir yanın falan yok, kes sesini o yüzden. Ağzından bir kelime daha çıktığını duyarsam öldürürüm seni.

Önüne döndü, ayakkabılarını göğsüne yasladı ve hızla yürümeye başladı.

-Begüm...

Ayakkabının tekini arkasına dönerek bir hışımla ona doğru attı.

-Ben. Sana. Konuşma. Demedim. Mi? Seni öldürürüm demedim mi? Demedim mi?

-Begüm... Bir dinle nolarsun...

-SUS DİYORUM. SUS.

Ayakkabısının öbür tekiyle dakikalarca vurdu Baran'a. Hiçbir hasar veremedi orası ayrı, Baran'ın burnu bile kanamadı. Begüm yorgun düşünce ayakkabının birini yolun başından diğerini öteki başından alıp giydi. Yürümeye devam etti. Birkaç dakika geçmeden Baran da arkasındaydı, bir sigara daha yakmıştı.

-Annene dediklerim...

Begüm sustu.

-Ben yanlış bir şey demedim. Bencilsin Begüm yalan mı? Sen de diyorsun.

Begüm sustu.

-Ne yapsak sana göre, nereye gitsek sana göre, ne yesek, ne içsek, ne düşünssek hatta ne hissetsek sana göre. Ben artık ben değilim ki. Sen kendin baştan yonttun beni, istediğin şeye çevirdin.

Begüm yine sustu.

-Annenle konuşmak istemedim bile, yemin ederim. O geldi, dedi ki...

Dedi ki, beni de olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Ben sadece anlamak istedim. Değişmeden de seninle olup olamayacağımı, bizim sonumuzun da annenle senin sonuna benzeyip benzemeyeceğini. Anlamak istedim sadece.

-Ne anladın?

-Hiçbir şey anlamadım.

Kısa bir kakhaha attı Begüm. "Şaşırmadım." Ve sonra yine uzunca bir süre sustu.

Mecburum. Sana mecburum, sevgine mecburum. Ben yanlış anlaşılımsız ve yalnız değilim, yalnızca kötü biriyim. Yaptıklarına kılıf uyduramayacak hale geldim artık. Yalın ve öz. Her şeyi bu kadar büyütüp anlam yüklememeli belki de. Belki de sadece kötü kararlar vermiş bir geçtim. Şeytani bir şey aramanın lüzumu yok. Senden çok öncedyi. Ben biliyordum. Senin geleceğini, bana geleceğini. Beni bulacağını. Tanımıyordum seni, gıyabında duymuştum. Ama biliyordum, seni seveceğimi. Seni, sen yokken daha bekliyordum. Ömrüm boyu, bu anı beklediğimi bilmeden bekliyordum hem de. Sen bunun acısını çekmedin en azından. Sonra seni gördüm, dünya durdu. Seni gördüm, ilk defa güldüm. İlk defa anlattım, konuştum; ne dediğimi bilmeden. Uzun uzun. Ağladım. Bu ilk değildi, son da olmadı. Senden önce ne kadar ağladırıysam senden sonra da o kadar ağladım. Ama seninle ağlamadım. Belliydi, bencilliğimden ağlayamadım. Senin hatan beni bırakmayacağına inanmaktı. Beni buna inandırmak değil. Ben zaten hep saftım, yine olsa yine inanırım. Sen nasıl inandın acaba?

-Kaç dakika kalmış?

-Dört.

Annem. Sahi ya, annemle niye küstük? Hiç hatırlamıyorum. Ya da başıma güneş geçti.

Ben günahlarla büyütüldüm. Sevmek günahı, sevilmek günahı, gülmek günahı ama ağlamak da günahı. Ben günah işlemekten korka korka büyüdüm. Sevmek ulan sevmek, sevmek günah olur mu? Olurmuş. En günahıysa hak etmediğine el uzatmaktı. Ben her şey olabilirdim ama günahkar değildim. Ben senin sevgini de aşkını da hak etmedim. Elimi de asla uzatmadım.

-Ben bencilim.

Ellerine baktı Begüm. Baran'ı döverken ayakkabısının kenarları elini kesmişti. Birkaç ufak çizik yalnızca. Ama Begüm sadece kan gördü. Kıpırmızıydı avuçları. Bencildi.

-Ben hiçbir zaman böyle olmasını istemedim. Özür dilerim.

Baran gülümsedi, sonra hemen düzeltti kendini.

-Ben de Begüm. Sadece özgür olmak istedim, kendim olmak istedim.

Ben yoldan sapmam sanmıştım. Her şey kafamdaydı, ama netti. Sınırlıydı, keskindi, kırardı, kırılırdı, camdandı, demirdendi, kanardı, kanatırdı. Benim yolum olmasaydı, seninle yan yana yürümekten gurur duyardım. Seninle kaybolmaktan da, senden kaçmaktan da, yönümün sana çıkmasından da. Benim yolum yalnızlıktan geçerdi, acıdan geçerdi, senden bile geçerdi ama aşktan hiç geçmedi. Yakışık almazdı. Benim için aşığılıktan çok ahlaksızlıktı. Hak edilmez, ulaşılmaz olardı. Yasaklı meyvenin metrelerce yukardan tepemde sallanması gibi. Beni bu yola sokanın Allah belasını versin. Benimkini çoktan verdi zaten.

-Annemle sonun aynı olmayacak. Ona benzemiyorsun. Korktuğun buysa eğer silip atmayacağım seni. Atamam.

-Begüm ben anlıyorum seni. Bu üstesinden gelemeyeceğimiz bir engel değil. Berabersik başarabiliriz, yan yanaysak.

Begüm gülümsedi. Gövdesini, bir ağacın vücuduna yasladı. Kara kuru, kısa, hasta bir ağaçtı ama ayaktaydı. Buna ne kadar ayakta olmak denirse.

Sevme demeselerdi sevebilir miydim? Yine de korkar mıydım bilinmezlikten acaba? Kendime çizdiğim yoldan sapamadım. Soluma dönsem yolum masmavi denize uzanacaktı, sana uzanacaktı. Dönemedim. İstemedim. Olduğum yerden bir adım ileri gidemedim sen varken.

-Bak geldik sayılır.

Begüm kalktı, bir süre daha yürüdü. Arkasını dönüp başladıkları yeri görmek istedi, kayboldukları yeri. Çok uzakta kalmıştı, göremedi.

Şimdi döndüm dolaştım ve her şeyin başladığı o yola geldim. Zamanında atamadığım adımlarım var, damarlarımda deli bir kan akıyor, pişmanım, telafisi yok biliyorum. Duramıyorum yerimde, koşmak istiyorum. O ana yola ulaşır arabaların önüne atmak istiyorum kendimi. Onu da yapamıyorum.

-Burası Begüm. Baran eliyle yerideki evi gösterdi.

- Çok şükür yol da bitti. Geldik artık.

Begüm sustu. Arkası ona dönük olan Baran'a baktı.

"Boşanalım." Begüm sustu. Ama öyle bir bakıyordu ki, konuşmak isteyen Baran'ı bile bu bakış susturdu.

Begüm arkasını döndü, geldiği yolu gerisin geri yürümek için. Bir süre yürüdü, yürüdü, yürüdü. Elindeki kan silinmedi ama azaldı. Sonra navigasyon sola dönmesini söyledi. Begüm tam döneceksen bir uyarı levhası gördü:

"Dikkat yol çalışması vardır!"

Biz seninle hiçbir şey olmayı başaramadık. Her yolun bir sonu vardır. Bizde sonlar pek iyi bitmezdi, biliyorsun. Ben nerdeyim şimdi? Yolda mıyım yoksa sonunda mı? Bilmiyorum. Yanımda sen varken önüme bile bakamıyorum. Göremiyorum sonumuzu, göremiyorum.

BİTMEYECEK YOL

Ölüm neydi? Gerçekten sonsuzluğun başlangıcı mıydı yoksa sadece bir kandırmaca mı? Elbette ki insanların bu soruya cevabı değişir, ancak asıl cevap sadece ölünce elde edilecektir. Kim bilir bir cevap alındığı bile sorgulanamayacağı belki... Hayat ve sonrası bu kadar karışık işte. İnsan bir adım ötesini anlayamazdı, elinde değilse eğer daha fazla ileriye gidemezdi. O zaman hayatı ne olacağını düşünmeden yaşamak gerekirdi. Öyleyse neden ölümü dilerdi insan? Sonsuzluğa gitmek mi yoksa her şeyi bitirmek için mi? Peki önündeki upuzun yolu neden bitirmek isterdi? Belki sadece bir şeylerin belirsizliğinden korkmuştur, acı çekiyordur. Öyle bile olsa yazık değil miydi?

Yıl 1995. İstanbul; herkesin bir anısının olduğu, anısı olanların kalbinde kimi zaman kapanmayacak bir yara oluşturduğu, kimi zaman ise kanayan bir yaranın kabuk bağlamasını sağlayan bir şehir. Hikayesi olanlar bilir İstanbul'u, bazen insan kendine yeter artık gitmek istiyorum buradan der. Ama sonra anlar, İstanbul onun damarlarındaki kan kadar benimsediği bir parçasıdır. Gitse de dönmeyi dört gözle bekler bu kişiler, ve sonunda bu toprağa geri döner. Ama gidenler bilirdi hayatın tamamen değişeceğini. Bu yolda önemli şeyler yaşayacağını, gitse de dönüşüyle aynı olmayacağını... İstanbul'da herkesin bir anısı ve ayrı bir yaşanmışlığı vardı. Onun hikayesi ise bu hikayelerden biraz daha farklıydı.

Yıllar sonra Arif tekrardan İstanbul'daydı. Ama bu sefer daha farklı bir sebep için buradaydı. Kardeşi onu çağırmış, Ela için gelmesi gerektiğini söylemişti. Arif bunu duyar duymaz elbette ilk otobüs biletiyle Ankara'dan İstanbul'a gelmişti. Hastaneye adım attığı anda karşısında Nihat'ı görmüştü. Zavallı adam yere oturmuş; ağlıyor, ağlıyordu. Arif koşarak yanına gidip ona sarılsa da Nihat kıpkırmızı gözlerinden akan yaşlarla ona tek bir cümle kurmuştu. "Yetişemedin, çoktan gitti."

Nihat ve Arif üniversite yıllarından beri arkadaşlardı, hatta arkadaştan öte kardeşlerdi. Üniversiteden mezun olduktan sonra ikisi de kendi iş hayatlarına başlasalar, yuva kursalar, farklı şehirlere taşınırsalar da aralarındaki bağ hiç kopmamıştı. Özellikle Nihat'ın başına gelen talihsiz olayla birlikte kardeşten de öte oldukları adeta tescillenmişti. Bu talihsiz olay Nihat'ın biricik kızı Ela'dan ayrı kaldığı tam beş yıla mal olmuştu. Her şey Nihat'ın yedi yıl hapis cezasına çarptırılacağını duymasıyla başlamıştı. Ama o hiçbir şey yapmamıştı. Kızı Ela ile onun en sevdiği şeker dükkanına gidiyorlardı. Renk renk pamuk şekerler küçücük kızı dünyadaki en mutlu insan yapmaya yetiyordu. Uzaktaydı bu şeker dükkanı, ama o upuzun yola değerdii Ela'nın gülüşü için. Fakat giderken bir trafik kazası olmuştu. Hatalı ve suçlu olan Nihat değildi, karşı taraf ise direnmek için açtığı davayla süreci olumlu sonuçlandırmıştı. Nihat para ile ödeyebilecek durumda olsaydı eğer öder, hapis yatmazdı. Ama maddi durumu hiç iyi değildi. Ona yardım edebilecek kadar parası olan kimse yoktu, para isteyecek kadar yakın olduğu veya bu kadar parası olan bir yakını da...

Tüm bu süreçte tek sorun minik Ela'ya ne olacağıydı. Ela küçücüktü, birinin ona bakması lazımdı. Hapishaneyi ziyarete gelen Arif, Nihat'a ömür boyu unutamayacağı cümleleri söyledi.

-Ela'yı artık benim kızım gibi düşün, sen gelene kadar o benim kızım.

Nihat ağlamaya başlamıştı, ikisi de duygulanmıştı. Ki gerçekten de Arif, Ela'yı kendi kızından öte biliyordu. O şeker dükkanının uzun korkunç yolunda artık babasıyla değil Arif'le gidiyordu. İlk gittiklerinde Ela durgundu, babasını ondan ayıran bu yoldu nasılsa. Babasıyla kahkaha atarak yürüdüğü bu yollarda artık o yoktu, ama şimdi Arif onun babasıydı. Böylece yıllar geçti. En sonunda trafik kazasında belirli deliller olmadığı gerekçesiyle Nihat cezasının beşinci yılında serbest bırakıldı. Beş yıl geçmişti hayatından; yaşamadığı, haksız yere dört duvar arasında kaldığı beş yıl. Yıllar sonra kızının elini tekrardan tutabildi, tekrardan onu öpüp koklayabildi. Ve ona büyük bir söz verdi.

“Canım kızım, bir daha asla elini bırakmayacağım.”

Bu beş yılın ardından gittikleri ilk yer yine o şeker dükkanı olmuştu. O upuzun yolda konuşmaya çalışsalar bile, aslında ikisi de kafalarındaki düşünceleri sessizce birbirine iletiyor, cevap bekliyorlardı. Yol, onlar için artık kavuşmak demektir. Onlar için yol düşüncelerinin birbirlerine en rahat söyleme biçimiydi. İkisini ayıranın bu yol olduğunu unutmuslardı, yeni bir anlam kazanmıştı artık burası. Yol onlar için bunca yıl sonra gelen özgürlük demektir. Ve Nihat elbette Arif'in hakkını da asla ödeyemezdi. Bunun üzerine çok konuştular, ama kardeşler arasında hakkın lafi olmazdı, değil mi?

Arif kardeşiyle vedalaşıp tekrar Ankara'ya gitti. Sevdiği kadın, annesi, babası... Hepsi oradaydı ve İstanbul'da fazlasıyla kalmıştı.

Her şey bitti derken hayat yüzlerine gülmedi; soğuk bir Aralık günü, tüm bu olayların üzerinden bir yıl sonra yine o şeker dükkanına giderken bir kaza yaşandı. Kader burada düğümlenmiş, bu bağın çözülmemesi için elinden geleni yapıyor, yapıyordu. Nihat hapishaneden çıktığından beri kızının elini hiç bırakmamak üzere sıkıca tutuyordu tutmasına, ama kader ayırmak istiyorsa kuşkusuz ayrılacaklardı. O gün orada ikinci bir trafik kazası yaşandı. Bu sefer durum çok daha ciddiydi. Ela kilometrelerce öteye savrulan bedeniyle babasının elini bırakmak zorunda kaldı. Bir daha tutamayacaktı. Bu sefer kavuşamayacaklarına yemin etmişti her şey, gökte parlayan güneşten evlerin penceresindeki kurumuş çiçeklere kadar. Hastaneye vardıklarında Nihat, Arif'i aradı. Onun bilmeye hakkı vardı, Ela'nın ikinci babasıydı. Olayı duyar duymaz Ankara'dan İstanbul'a gelmişti.

Ama yetişememişti, Ela'yı son bir kez görememişti. Ela renkli gözlerine son bir kez bakamamıştı. Kız yine aynı yolda, benzer sebeplerle babasından ayrılmıştı. Ama bu sefer geri dönmeyecekti. Ela'nın ölümünden aylar geçmişti ama babası sık sık o yolun kaldırımında oturuyor, gözlerini kapamış eceline bekler gibi gökyüzüne bakıyordu. O ecel hiç gelmeyecek gibiydi ama Nihat bunun için dualar ediyordu. Tanrı'ya yalvarıyordu. Sonra çaresizce kızını geri getirmesi için dua ediyordu. “Ela, o benim her şeyim, lütfen...”

Aradan günler, aylar geçmeye devam etti. Zavallı adam kızının cansız bedenine sarıldığı o kaldırım taşının yanına oturuyor, ağlıyor ve dualar ediyordu. Nihat kızının mezarına gidemiyordu, ona mahcuptu çünkü. Ona verdiği sözü tutamamıştı. Bu söz onun için o kadar kıymetliydi ki, kendini herkese ve her şeye karşı suçlu hissediyordu çünkü Ela bu hayatta onun en değerlisiydi. Bunun acısıyla tüm hayatını kendine zehir ediyordu, etmeye de devam edecekti. Takvimden sayfalar eksiliyor, ama acısı bir nebze dinmiyordu. Bir acı neden geçmezdi ki? Her yara bir gün kabuk bağlamaz mıydı?

Tüm bu düşüncelerle ölü gibi yaşadı Nihat; aylar, yıllarca... Yaşayan bir ölü gibi ortalıkta gezinmeye devam etti. Yardım etmek isteyen oldu, elini tutup ona destek olup bu kuyudan çıkarabilecek çok insan vardı ama Nihat bunların hiçbirini kabul etmedi. Ne bir yardım istiyordu, ne bir destek. Tek istediği Tanrı'nın onu yanına almasıydı. Ama o almadı, daha zamanı değildi. Nihat'ın daha yaşaması gereken bir hayat vardı.

Rastgele bir gün gece vakti Nihat İstanbul sokaklarında dolaşmaya başladı. Çok seviyordu bu şehri, Arif ile üniversite çıkışı bu sokaklarda dolaşırlardı. Eşi Zehra ile de burada tanışmıştı. Zehra, Ela'yı dünyaya getirirken hayata tutunamamıştı. Zehra'nın Nihat'a en önemli emanetiydi ela gözlü Ela. Nihat, üçü beraber bu sokaklarda el ele yürürken bir hayal kurdu. Kalbinde bir acı hissetti ama aldırmadı, yürümeye devam etti. Soğuk havayı aldırmadan yürüdü, yürüdü. Ne acelesi vardı ne bir bekleyeni. Bunu düşünürken farklı farklı sokaklara, ara sokaklara girdi. Birden sokak lambasının altında birinin karartısını gördü. İlerledikçe karartı daha da netleşiyordu. En sonunda lambanın altındakinin küçük bir kız çocuğu olduğunu fark etti. Lambanın altında durmuş, bu soğuk havada ellerini ısıtmaya çalışıyordu. Zavallı kız, diye düşündü. Yanından geçerken kız parlayan gözleriyle ona baktı. Nihat kızın rahatsız olmasını için bakışlarını yere çevirdi, daha hızlı adımlar atmaya başladı. Kız o giderken arkasından bakıyordu. Kızın ayakkabısından kıyafetine kadar her şeyi yırtıktı. Nihat kalbinin sızladığını hissetti, dilenci olduğunu düşündüğü bu kıza verebileceği bir miktar para aradı. Eline gelen ilk kağıtla kızın yanına gitti. Parayı kızın önüne koydu, kız ise uzun uzun gözlerinin içine baktı.

-Ben dilenci değilim.

Nihat afallamıştı, küçücük bir kız niçin gecenin bu saatinde kimsesiz bir şekilde sokaktaydı?

-Kimsen yok mu? Evine gitsene kızım. Saat kaç haberin yok mu? Ailen merak etmiştir. Evine git hadi.

Kız cevap vermedi, Nihat'a bakmaya devam etti. Tek kelime etmiyordu. Böyle geçen saniyelerin ardından kızın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Nihat zaten yıllardır hissettiği suçlulukla kızdan içini dökerek özür dilemeye başladı. "Özür dilerim kızım. Seni korkuttuysam lütfen beni affet amacım sana kötü davranmak değildi." Nihat bu cümleleri kurarken gözleri dolmuştu, kızından dileyemediği özrü kızıyla neredeyse yaşıt başka bir kız çocuğundan dilemek ona çok farklı hissettirmişti. Sonra kız derin nefes alıp konuşmaya başladı.

-Annem gitti.

-Nereye gitti?

-Bilmiyorum, annem hastaydı. Çok kustu diye komşumuzu çağırmak zorunda kaldım. O da geldi. Annem uyumaya başladı, komşumuz annen gitti dedi.

Kız bu cümleyi ağlarken haykırarak kurmuştu. Nihat donup kalmıştı. Ne yapması gerektiğini, hiçbirini bilmiyordu. Polise gitmesi lazımdı, kızın annesi ölmemiş olsa bile bu kadar kötü bir durumda zaten yaşayamazlardı. Onun da durumu iyi değildi ama en azından yardımcı olmayı da deneyebilirdi. Kızla uzun bir süre konuştu, polise gitmeleri gerektiğini söyledi. Kız inkar etmeden Nihat'ı dinledi. Nihat buna çok üzüldü, kıza kötü niyetli birisi gelip bunu dese kız gidecekti demek ki diye düşündü. Ailesine, o komşuya bile sinirlendi. Yol boyunca kızla konuşup onu ayık tutmaya çalıştı. Kızın adının Ece olduğunu öğrendi. Ve bir anda içinden gelen bir cümle kurdu.

“Biz büyükler bazen hatalar yapıyoruz. Sözlerimizi tutmuyoruz ya da hak ettiğiniz masum ve güzel hayatı size sunamıyoruz. Özür dileriz, size bu hayatı en güzel şekilde yaşatamadığımız için özür dileriz kızım.”

Karakola geldiklerinde kıızı polislere teslim etti. Yaklaşık yarım saat sonra polisler Ece'nin evine gittiklerinde annesinin öldüğünü yetkililere bildirdiler. Kadın kanserden vefat etmiş, hastanedeki tedavi masraflarının bir kısmı ödenememiş olduğu için tedavisine devam edememiş, kendini mecbur ölümün kollarına bırakmıştı. Şimdi bu zavallı kız da Çocuk Esirgeme Kurumuna gidecekti. Nihat, Ece'yi polislere teslim ettikten sonra onu bir daha görmedi. Kendisiyle ilgili kısımdan sonra da karakoldan ayrıldı.

Kapıdan dışarı adım atarken kendini çok garip hissetti. Sahile doğru ilerledi, en sonunda bir banka oturdu. O malum olaydan yıllar sonra ilk defa hayatında önemli bir olay yaşamıştı. Kızının ölümünden sonra ilk defa bir kız çocuğuyla bu kadar konuşmuştu. Bir an kıızı Ela'sı olarak düşündü, gülümsedi. Böyle düşününce gözleri doldu, dolunaya bakarken kalbinde garip bir huzur hissetti. Ne oluyordu? Bunca yıl sonra neden bu kadar huzurlu hissediyordu?

Neden olduğunu düşündü, anladığı gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. Hayattaki en değerlisine sözünü tutamamıştıve o artık hayatta değildi. Yıllardır kızına verdiği sözü tutamadığı için dileyemediği özrün acısını kalbinde taşıyordu. Nihat dilenmeyen bu özür yüzünden yıllarını kendine zehir etmişti. Ama Ece bugün karşısına çıkmıştı, o da Ela'sı gibiydi. Ailesinin sunamadığı bir hayat için küçük yaşta bu kadar acı çekiyordu, Ela'nın acı çekmek için uzun bir süresi bile olamamıştı. Nihat kızına sunamadığı hayat için dileyemediği özrü bugün Ela olmasa bile başka bir kız çocuğundan dileyebilmişti. Tanrı Ece'yi Nihat'ın karşısına bu yüzden çıkarmıştı. Bu yüzden onun canını almamıştı. Bu zavallı küçük kız kendisi farkında olmasa bile Nihat'a yaşam kaynağı olmuştu, onu hayata bağlamıştı. Ona umut olmuştu. Yıllardır hayattan koparan dilenmeyen özrü o dilettirmişti işte. Ece her gün ölmek için dua eden bir adamı hayata bağlamıştı.

Nihat o gece gözyaşlarının arasından göğe bakıyor, gülümsüyordu.

MÜZİĞİN BÜYÜSÜ

Bir köle misali çalıştırılacağım anne ve babamdan belliydi. Babam bütün gününü tarlada, üç beş kuruş kazanabilmek için çalışarak geçirirdi. Annemse bütün günü üç amcam, onların eşleri ve çocuklarıyla yaşadığımız bu kutu kadar evde, onların karnını doymak için yemek yapmakla geçirirdi. Onu her gördüğümde elleri yeni sudan çıkmış olurdu, hep ıslaktı. Ya çamaşırları ya da bulaşıkları yıkardı bu zamanlarda. Ne kadar yorgun olsalar da birlikte yatar, birlikte kalkardık. Sadece uyumak için karşılaştığımız bu saatlerde bile annemin sudan buruşmuş ellerinin küçük yüzümde ve siyah saçlarımda dolaştığını, ondan sonra da babamın önce nasır tutmuş sert ellerini ardından da çöl kadar kurak dudaklarını hissederdim yanımda. Babam yanağına her okşadığında, “Canım oğlum, iyi ki varsın.” diye sessizce kendi kendine konuştuğunu duyar, öyle uykuya dalardım. Bu nasırlı ve buruşuk ellerin beni sevdiğini ve hep seveceğini bilirdim.

Biraz daha büyüdüğümde çalışabileceğime karar veren amcalarım yüzünden babamın yanında çalışmaya başlamıştım. Bu durum babamı öfkeliyor ancak amcalarla tartışmaktan yorulmuş onu durduruyordu. Her ne kadar babamla beraber ben de çalışmış olsam da tarla sahipleri babamın eline aynı parayı tutuşturmadan vazgeçmezdi. Bu durum babamı bir hayli sinirlendirse de sesini çıkaramaz, kazandığı bu paranın da ondan alınacağından korkardı. Elinden alınacak olan bu paradan ne kendinin ne de evdekilerin bir değeri olmadığını düşünürdü. Bu korkusu, gençliğinden beri sevdiği annemi ve beni üzmemesindendi.

Bu zamanda annem de babam gibi biraz daha yaşlanmış elindeki buruşukluğa yüzündeki kırışıklıklar da eklenmişti. Aynı evde yaşadığımız yengelerimin eli soğuk sudan sıcak suya girmez, çok sevgili kuzenlerimse bütün gün sokaklarda dolaşır, oyunlar oynarlardı. Bunlar da yetmezmiş gibi yengelerim annemi aşağılayıp durur, amcalarla babam sürekli tartışırdı. Annem sesini çıkartmaz üzüle de susardı. Onlar konuşmuş konuşur babamı da annemi de üzerlerdi. Bu durumda ses çıkartmamalarının asıl nedeninin ben olmam, en çok beni üzerdi. İkisinin de derdi çocuklarının başını sokabilecekleri bir evde büyümesiydi. Ancak bize yapılan ziyaretler, bir çatının altında olmanın acısını verirdi. Babamın bu yüzden evdekilere duyduğu nefret beni bile korkuturdu. Bu nefreti belli etmese de hem annem hem ben bunu hissederdik.

Korktuğumuz nihayet başımıza gelmiş, babamın öfkesi açığa çıkmıştı. Bir gün bize yapılan bu ziyaretler babamın canına tak etmiş olsa gerek ki amcalarla fena bir kavgaya tutuştu. Babamın yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş, nasırlı eli sert bir yumruk olmuştu. Evdeki bağrıışmaları, annemin kollarıyla sardığı göğsünde dinlemiştim. O sıcak göğüste atan kalp hem korkuyla hem de endişeyle çarpıyordu. Amcaların babama zarar verebileceği ihtimali onu ölesiye korkutuyordu. O akşam; herkes bir şekilde darulmuş, evin ayrı bir köşesine çekilmişti. Sakinleşmelerinin asıl sebebinin benim bağrıışmaları işittikçe annemin kollarında titreyişim olduğunu düşünmüştüm ancak benim titreyişimi umursayan tek kişinin babam olduğundan eminim. Babam o akşam köyün sonundaki yolu uzun uzun, dalgın dalgın izlemişti.

Bu olaydan sonra babam düşünceli gözlerle o yolu izlemeye devam etmişti. Bu izlemeler iki hafta kadar sürmüştü. Aklında neler döndüğünü kestirmek çok zordu. İki haftanın sonundaysa babam gece yarısından herhalde birkaç saat sonra yataktan kalkmıştı, birkaç dakika sonrası elinde iki çanta ile yanımıza yaklaştı. Gecenin karanlığında onu zar zor seçerken o, annemin ve benim kafamızın arasına yaklaşıp usulca, “Sessizce üstünüzü giyin, sizi kapının önünde bekliyorum.” diye fısıldadı ve yanımızdan uzaklaştı. Annemle ne olduğunu anlayamasak da babamın dediğini yapmış, sessizce üstümüzü giymiştik. Ben önden annem arkadan kapıdan çıkıyorduk. Annem çıktıktan sonra kapıyı tutan elleri titriyor, ses çıkarmamaya çalışırken alnında boncuk boncuk ter birikiyordu. En sonunda annem ses çıkartmadan kapıyı kapattığında babamın yanına doğru ilerledik. Yine aynı yolu izlerken bu sefer gözlerinde kararlılık vardı.

Bunun nedenini ilk başta anlayamasam da babamın bize sessizce onu takip etmemizi söylemesiyle adımlamaya başladık. Her ilerlediğimizde karanlık sokaklar beni korkutuyor, anneme daha da sokulmama sebep oluyordu. Babamın önumünden yürüyüşü bile gecede ki siyah gövdesi yüzünden beni korkutmuştu. Uzaktan kulağıma gelen köpek hevlamaları beni iyice ürkütüyordu. Babam sürekli arkasına bakıyor birinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Biz evden biraz uzaklaştıktan sonra sokak ışıklarının aydınlattığı yerlere gelmiştik. Bu aydınlıklar içime ufaktan su serpmişti. Babam bir eliyle annemin elini tutmuştu güven verircesine. “Artık bu insanlar beni çileden çıkarttı. Sizi de böyle yıpratıkların görmek bu kararı almamı daha da kolaylaştırdı.” dedi ve durup uzun bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti, “Rahmetli annemin bir dostu vardı, beni de çok severdi. İki üç gün önce onu aradım. Durumu kısaca anlattım, bize yanına gelmemiz için adresini verdi, şimdi oraya gidiyoruz. Önce oraya gidelim ondan sonra nereye gideceğimizin bir hal çaresini buluruz elbet.” diyerek bize bütün olayı anlattı. Babam bize bunlar anlatırken arkadan ufak bir çıtırtı sesi geldi. Babam durup hızla arkasına baktığında gözleri biraz etrafta oyalandı ancak bir şey görememiş olsa ki önüne dönüp yürümeye devam etti.

Babamın söylediklerini dinlerken günlerce izlediği yola gelmiştik. Karşıda beyaz bir araba vardı. Arabaya daha da yaklaştığımızda kaputa yaslanmış elindeki sigarayı içen adamı gördüm. Bu adamı ilk başta tanıyamasam da babamın askerliğini beraber yaptığı Ahmet abi olduğunu anladım. Babam onunla el sıkışıp hâl hatır sorduktan sonra Ahmet abi bizimle de kısa bir konuşma yaptı ve şoför koltuğuna oturdu. Babam da arka kapıyı açıp bizim oturmamızı bekledi. Biz oturunca da çantaları koyup kapıyı kapattı ve ön koltuğa geçti. Arabaya binmeden önce son kez etrafa baktı, derin bir nefes aldı ve kapıyı kapattı. Ahmet abinin de arabayı çalıştırmasıyla yolculuğumuz başlamıştı.

Bu çalışmamızın sebebi her ne kadar etrafımızdaki insanlar olsa da annemin bu durumdan kendini suçladığı belliydi. Evdeki kavgadan sonra babamın böyle bir karar alması annemin kendini suçlamasına sebep olmuştu. Kafamı kaldırıp baktığımda, annemin gözlerinden akan ince yaşları gördüğümde, içine içine ağladığını anlamıştım. Yol zadıkaça uzamıştı. Araba ilerledikçe bende rahatlama başlamış annemdeki sıkıntısına giderek büyümüşü. Babam annemin bu halini içten içe anlıyor ancak bunu onun için, bizim için bu kaçış yaptığını bilmek onu rahatlatıyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ancak araba bir süre yavaşlayıp sonra durduğunda, başımı dışarı çevirmiştim. Dışarıda ahşap, eski bir ev vardı. Gözümü ilişen kısmıyla arka bahçesinin olduğunu gördüm. Ev o kadar eskiydi ki ufak bir zelzelede yıkılabilecek gibi duruyordu. Ahşap çatısı yağmurdan kararmış, duvarları da uzun sarmaşıklarla doluydu. Evin önünden geçen araba yüzünden her yer toz olmuştu. Arabadan önce babam ve Ahmet abi indi, tokalaşip sarıldılar sonra babam

elini cebine atıp bir miktar para uzattı. Ahmet abi her ne kadar babamın elini geri itse de babamın parayı onun cebine sıkıştırmasıyla konuşmaları bitmişti. Babam bizim kapımızı açıp önce çantaları aldı ve bizim inmemizi bekledi. Biz inince Ahmet abi bize el sallayıp arabasına bindi ve oradan uzaklaştı. Babam önde, biz arkasında, eski eve doğru ilerledik. Babam kapının önüne gelince kapıdaki tokmağı birkaç kere kaldırıp indirdi. İçeriden gelen sesler sayesinde birinin yaklaştığını duyuyor, bu ağır adımların kime ait olduğunu daha çok merak ediyordum.

Kapı açıldığında, içeriden kısa boylu ve bu ev kadar yaşlı bir kadın çıktı. Bu kadının saçları aklaşmış, yüzü iyice kırışmıştı. Yeşil renkli gözlerinin etrafı görmekte zorlandığı belliydi. Bize solgun dudaklarının altından çıkan, gençliğinden kalan güzel ve düzenli dişleriyle şefkatle gülümsedi. Babama sıkıca sarıldıktan sonra anneme sarıldı. Sıra bana geldiğinde önce sıkıca al almış yanaklarımı öptü sonra da anneme ve babama yaptığı gibi bana da sıkıca sarıldı. Bu yaşlı kadın anne ve babam dışında başka kimseden görmediğim bu sevgiyi bana vermişti. Yaşlı kadınla kapıdaki o sarılma anında, onun ne kadar iyi bir insan olduğunu, evden yaptığımız bu kaçış yolculuğunun ilk durağındaki mutluluğumu tarif edemem. Evin içine girdiğimiz zaman dışarıdaki eskilikten eser kalmamıştı. Eşyalar yeni gibi tertemizdi. Cam vitrinlerde görünen biblolar ışıl ışıl parlıyordu. Yaşlı kadının yönlendirmesiyle arka bahçeye çıktığımızda kiraz çiçeklerinin hoş kokusu hemen burnuma gelmişti. Kafamı kaldırıp etrafı baktığımda çitlerin üzerindeki bülbüller, ince sesleriyle cıvıldıyorlardı. O anda hiç olmadığım kadar mutluydum.

Aradan günler geçmişti, bizim misafirliğimiz bu yaşlı kadının ısrarlarıyla uzamıştı. Annemin kırışmaya başlayan yüzü bu sefer mutluluktan oluşan gülümsemelerle kırışıyordu. Babam bu gülümsemeyi gördükçe daha da seviniyor, bizim yanaklarımıza buseler bırakıyordu. Bense hayatımın en güzel ve rahat uykularını uyuyordum. Babamın yaşlı kadına olan minneti gözlerinden okunuyordu ancak babamın parası artık son demlerindeyken çalışması gerektiğini tekrar bize hatırlatıyordu. Bu yüzden yaptığımız kaçış yolculuğuna devam etmemiz gerekiyordu. Yola çıkmadan bir gün önce annem koltukta oturmuştu. Benim başım onun dizlerindeyken saçlarını okşuyordu. Babam annemin yanına oturup söze başladı: “Keşke daha önce gelseydik buraya. Baksana, nasıl da mutlusunuz.” diyerek anneme pişmanlığını dile getiriyordu. Annem benim saçlarımı okşarken, “Geç olsun güç olmasın Hasan’ım. Baksana biçare nasıl da mutlu.” diyordu yüzündeki gülümsemeyle.

Yaşlı kadın yine yardımsever yüreğiyle elimize bir anahtar ve üç tane tren bileti tutuşturmuştu. Bu anahtar, onun rahmetli eşinden kalan İstanbul’da bir gecekonduydu. Kadın eşiyile yaşadığı ve güzel günlerini beraber geçirdiği bu ahşap evden ayrılmak istemediği için yıllarca oraya hiç uğramadığı ve evin ne halde olduğunu bilmediğini söyledi. Biz yine bu yaşlı kadına minnet duymuş ona sıkı sıkıya sarılmıştık. Biz giderken yine yanaklarımıza aynı buseleri bırakmıştı. Tek fark, bu sefer düzenli dışlarındaki gülümseme yerine kısık gözlerindeki yaşların olmasıydı.

Biz yine yollara düşmüştük ancak bu seferki yolumuz ilki kadar kolay geçmemişti. Saatlerce yürümüş ve ardından otobüse binmiştik. Babam cebindeki son parayı da bu otobüs biletlerine vermişti. Tren garına gelen otobüs yine saatler sürmüştü. Bu sarsıntılı otobüs yolculuğu boyunca midem defalarca çalkalanmıştı. Tekerlekler her çukura girdiğinde otobüs, yan yatacakmış gibi sallanmıştı. Nihayet ulaştığımız bu garda bir süre vagonumuzu aramıştık. Vagona girdiğimizde bilete yazan kompartımına doğru ilerlemiştik. Kapıyı araladığımız anda kendimizi koltuklara atmıştık. Evden sabahın erken saatlerinde çıkmış olmamıza rağmen, akşama doğru

ancak gelebilmiştik. Bir süre dinlendikten sonra günün vermiş olduğu yorgunlukla olduğumuz yerde uyuyakalmıştık.

Uyandığımda saat gece yarısına yakındı. Boynum ve sırtım tutulmuştu. Annemle babam uykularının en derin olduğu saatlerdeydi belli ki. Yüzümü buruşturarak yerimde doğruldum. Biraz kendime geldiğimde kulağıma uzaktan bir ses ilişti. Bir süre durup dinledim bu sesi. O kadar güzeldi ki, sanki cennetten gelen bir sestti. Bu ses dakikalarca kulaklarımda gezinmiş beni olduğum yerden bambaşka yerlere götürmüştü. Kâh bir ağacın altında kâh bir deniz kenarındaydım. Bu ses, bir melodiye dönüşüp yavaş yavaş tıpkı bir ilaç gibi içime işledi ve beni iyileştirdi. Yüreğimde bir kuş uçmuş, göğe yükselmişti.

Kompartımanın kapısını yavaşça aralayıp vagonun karanlık koridoruna attım kendimi. Koridorda ilerledikçe sese daha da yaklaşıyor, bununla birlikte adımlarımı daha da hızlandırıyordum. Bu ses beni öyle sarhoş yapmıştı ki adımlarımı atarken gözlerimi kapatmış ve kendimi sese doğru yönlendirmiştim. Sesin geldiği kompartımanın kapısını yavaşça araladım. İçeriye baktığımda genç bir adamın elindeki kemani çaldığını gördüm. Omzundaki kemani usul usul çalıyordu. Bu genç adam buğday tenliydi. Kumral, düzgün kesimli, hafif uzun saçları vardı. Gözleri kapalıydı, bu yüzden beni görmemişti ancak orda olduğumu hissetmiş gibi kafasını benim olduğum yöne çevirip yüzüne ufak bir tebessüm eklemişti. Ben onu izlemeye, o da omuzundaki kemanda arşesini gezdirmeye devam etmişti. Bir süre sonra eli yavaşça durmuş, gözleri aralanmıştı. Kirpiklerinin altındaki kahverengi gözleri hayatım boyunca hiç görmemiştim, bana güven aşıl原因 bu gözler kompartımanın içine biraz daha girmemi sağlamıştı. Hiçbir şey söylemeden bana elini uzatmış, elimi tutmuştu. Bu tutuşla elimi çekerek arşeyi avucuma bırakmıştı. Elimin üstüne elini koyarak bu sefer arşeyi benim kemanda gezdirmemi sağlamıştı. Çıkan sesle bedenim titremiş, kalbim birkaç saniyelikine durmuştu. Yüreğimdeki denizin dalgaları şiddetlenmişti. Kemandan çıkan ses beni öyle etkilemişti ki içimde daha önce hiç olmayan sarsıntılar yaşanmış, bütün kemiklerim sallanmıştı. O an içime müziğin büyüü öyle bir işledi ki bir daha hiç çıkmayacağını anlamıştım. Ben o gece annem ve babamın yanına geri dönmüş ve sabaha kadar hiç uyumamıştım. İçime giren bu müzik büyüü bütün gece aklımlı talan etmişti.

Nihayet İstanbul'a ulaştığımızda elimizdeki anahtarla yazılı adrese gitmiştik. Evin hali pek iyi değildi ancak kötü de sayılmazdı. Haftalar geçmiş, babam bir iş bulup çalışmaya başlamış ve para biriktirmişti. Evi biraz daha toparladıktan sonra beni evimizin yakınlarında bir okula kaydettirmiştik. Bu okula isteksiz bir şekilde giderken müzik dersimine, trendeki o genç adamın girmesiyle bütün algım değişmiş, kendimi tamamen derse odaklamıştım. Dünya gerçekten de küçüktü. Zaman böyle akıp giderken müzik öğretmenim, benim müziğe olan tutkumu fark edince babam ve annemle konuşup, kendisinin bana özel ders vermek istediğini söylemişti. Babam aynı çocukluğumdaki gibi yanağımlı okşayıp yine aynı tatlı sözleri söyledi: "Canım oğlum, iyi ki varsın." O anda anladım ki, babamın cesareti ve annemin sabrı sayesinde, benim için bambaşka bir hayat başlayacaktı. Bu bambaşka hayatta, kaçış yolculuğumuzda karşılaştığımız o genç adam, asla aklımdan çıkmayacaktı. O günden sonra ben müziğin yolundan gitmiş, bütün ömrümü bu yolda geçirmiştim. Köyden başlayan kaçış yolculuğumuzun beni müzikle tanıştılabileceğini hiç düşünmezdim ancak kendi yolumu bulmamda bana eşlik eden kemani, bir daha hiç yanımdan ayırmamıştım.

YOL AYRIMI

Ferya kimseye haber vermeden ani bir kararla ayarladığı yarınki yolculuğu için saat gece yarısına gelirken odasında çantasını hazırlamıştı. Ufak tefek kalan eksiklerini topluyordu. Bu sırada kapısı açıldı ve annesi içeri adımladı. "Ferya, kızım ne yapıyorsun bu saatte böyle?" Ferya ise umursamaz bir tavırla omuz silkip cevap verdi, "Yarın bir yolculuğa çıkacağım." annesi artık bu hareketlerinden bıkmıştı. Ne kadar ve kim uyarırsa uyarısın burnunun dikine gitmek dışında hiçbir şey yapmıyordu. "Bu şekilde davranmaman, bir şey yapmak istiyorsan izin alman gerektiğini sana defalarca söylemedik mi? Senin için meraklanıyoruz." arkasını döndü Ferya. Hep böyle yapıyorlardı; ne zaman kendi kararlarını vermek istese herkes ona karşı çıkıyordu. Ama bu sefer durum farklıydı. Gerçekten gitmesi gerekiyordu. "Ben büyüdüm tamam mı? Bana karışmayı bırakın artık!" Meyra Hanım biraz daha kalırsa hoş şeyler yaşanmayacağını fark edip son sözlerini de söyleyip kızının odasından ayrıldı. "Sen de dua et o yollarda başına bir şey gelmesin ve... ve umarım kendinin başkalarının gözünde nasıl görüldüğünü anlayabilirsin." Ferya, bıkkın bir sesle onaylama anlamında birkaç küçük mırıltı çıkarıp hazırladığı çantasını masasının kenarına bıraktı. Artık uyumalıydı, yarın erkenden yola çıkacaktı ve enerjiye ihtiyacı vardı.

Sert ve rahatsız yerimde baş ağrıyla gözlerimi hafifçe araladım. Araladığım gibi de hızlıca yerimden doğruldum. Gözlerimi ovuşturdum, etrafıma baktım. Ben neden yolun ortasında yatıyordum? Etrafıma bakınca evimin iki sokak aşağısında olduğumu fark ettim. Gece yatağında uyumuştum... yani uyumuştum değil mi? Normalde sokak düz ve tek yönlüydü. Şimdi ise fazladan 2 tane yol ayrımı vardı. Acaba rüyada mıyım diye kendimi cimcikledim, ama sadece canım acımıştı.

Kalın ve yankılı bir ses duydum, "Hangi yolu seçeceksin?" diyordu. "Sen kimsin?" diye bağırdığımda cevap olarak yalnızca kahkaha atmıştı. Şu anda en mantıklı şeyin eve dönmek olduğunu düşünüyordum. "Evine mi gideceksin, yoksa istediğin gibi özgür bir yaşama kavuşmak için diğer yollardan birini mi tercih edeceksin?" hayır buradaki tek amaç beni kandırmaktı. Evime gitmek için yürümeye başladım, o ses bana yanlış yaptığımı haykırıyordu, yine de dinlemedim. Bu sırada da etrafı inceliyordum. Evimin önüne geldiğimde elimi kaldırıp dairemizin ziline basacaktım ki gözlerim dehşetle açıldı -sanki az önceki şeyler çok mantıklıymış gibi buna şaşıyorum evet-. Çünkü elim zilin içinden geçmişti. Elim az önce zilin içinden geçti! Şok içinde belki yanlış görmüşümdür diye tekrar zile basmayı denedim, fakat yine başaramadım. İçerideki ışığın yandığını fark ettim ve karşıdan gelen kendimi gördüm? Bunlar nasıl mümkün olabilir? On dokuz yıllık hayatımda böyle bir şey ne duydum ne de gördüm. Ben hareketsiz kalmış bana doğru gelen kendime bakarken o beni görmüyor gibiydi. Kapıdan çıktığında önüne geçtim, fakat içimden geçmesiyle ağızım açık kaldı. Belki de ben onun içinden geçmişimdir bilmiyorum. Daha fazla dayanamadım ve ona seslendim, "Hey! Ferya beni duyuyor musun?" o ise beni mürsamadan yada gerçekten duymadan az ileride durup telefonunu

çıkardı. Ekranında bir şeyler kurcaladıktan sonra telefonu kulağına yasladı. Birkaç saniye sonra karşı taraf aramaya yanıt verince evimizin adresini verip hemen bir taksi istediğini, beş dakika içinde gelmezlerse olacaklardan sorumlu olmayacağını söyledi.

Annemin duası falan mı kabul oldu, neden kendim değilim? Saçmalamaya başladığımı fark edip güldüm, bu sırada uzaktan yaklaşan taksiyi gördüm ve tekrardan Ferya'ya seslendim. Fakat bir sonuç alamadım. Taksi onun önünde durunca hemen ilerledim ve bende bindim. Ferya, "Lavanta Otogarı'na sür." diye kaba bir şekilde emir verince ondan rahatsızlık duyduğumu hissettim. Sonuç olarak birisi bana böyle davranırsa ben hoş karşılamazdım. Ama şoför ona cevap vermeden yalnızca kafasını sallayıp arabayı sürmeye başladı. Otogara geldiğimizde Ferya hiçbir şey söylemeden sadece tutan ücreti fırlatır gibi atıp arabadan inince kapıyı sertçe kapatmıştı. Bu hareketlerine -yani aslında benim hareketlerim oluyor- hem şaşırđım hem de sinirlendim, insanlara ne diye bu kadar saygısızca davranıyormuşum ki? O bir otobüse doğru ilerlerken bende onu takip ediyordum, otobüsün içine girdi ortaldan ikili bir koltuğa oturdu ve ayaklarını yanındaki koltuğa doğru uzattı. Ferya, derhal bu hareketlerimize bir son vermek gerekiyordu artık. Ne yapıp edip bir şekilde geri bedenime dönecek ve daha saygılı ve nazik bir kız olacaktım, ama nasıl? Zaten dolu sayılacak otobüse başka insanlar da binince harekete geçti.

Tam yedi saattir yoldaydık ve sıkıntından patlamama ramak kalmıştı. Bir bebeğin ağlamasını duymamla etrafıma bakındım, genç bir kadın kucağındaki bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu . Ferya aniden yüksek sesle oflayınca irkilerek ona döndüm ne yapmaya çalışıyordu? "Sustursanız şü çocuğu başım şışti ya!" diye seslenmesiyle dumura uğradım, Ne yani henüz ne olduğunu bile kavrayamayan bir çocuktan rahatsızlık mı duymuştü? Bebeğin annesi de aynı şeyleri düşünüyör olacak ki bunu Ferya'ya sakin kalmaya çalışarak izah etti. Ferya ise onu dinlemeden telefonuyla uğraşıyordu.

Bir saate yakın bir süre daha gittikten sonra küçük, ıssız bir kasabada bir durakta durmuştuk. Ferya kalkınca bende yine peşinden gittim, o sırtında çantasıyla evlerin arasından geçiyor bende hem onu takip ediyor hem de çevreme bakınıyordum ki benden bir iki yaş küçük bir çocuğun bir adamın cebinden cüzdanını almaya çalıştığını gördüm. Tam oraya doğru yönelecektim ki yaşlı bir kadının "Damir, cebine dikkat et!" diye bağırmasıyla adam hemen arkasını döndü ve çocuk hızlıca oradan kaçtı. Çocuk beni de yanlış yola çekmeye çalışan o sese uymuştü sanırım. Adam "Çok teşekkür ederim Vicdan Teyze" diye seslendi, Vicdan Teyze dediğı yaşlı kadın ise bana bakıyordu. Başka birisine mi bakıyor acaba diye arkama doğru baksam da kadın direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Artık beyazlamış saçları, kambur duruşu, eski giyimini ve uzun aşağı büyük burnuyla bana bakmaya devam ediyordu.

Adımlarımı ona doğru yönelttim ve konuşmaya başladım, "Beni görebiliyor musunuz acaba?" Yaşlı kadın başını onaylar anlamda aşağı yukarı salladı, şuan gerçekten heyecanlanmıştım. "Yaptıklarınla kim olduğunu unuttmuşsun Ferya," diye mırıldandı. "Ama her yolun bir dönüşü vardır" kadının sesi sanki kalbime dokunuyordu. "Bedenine dönmeyi istersin diye düşünüyorum," dedi ve cebinden iki tane kolye çıkardı, görebildiğim kadarıyla ucunda asma kilit gibi bir şey vardı. "Bunları al ve birini kendine diğerini de ona tak. Ama olabildiğince hızlı olmalısın, zaman tükeniyor." deyip korkutucu bir şekilde gülümsemişti, benimse ona güvenmekten başka çarem yoktu onu kısa birkaç kelimeyle onayladım ve hızlı kolyeleri alıp Ferya'nın gittiğı yere doğru koşmaya

başladım. Onu gördüğümde kendi kolyemi hızlıca boynuma geçirdim, şimdi fark ediyordum ki kilidin üstünde oyma sarmaşık şekilleri vardı. Ayrıca bir kağıt parçasıda kilide sıkıştırılmıştı. Hemen kağıdı aldım ve üstündeki yazıları okumaya başladım. "Benim adım Vicdan bende her sorunun bir çözümü vardır. Bazı kişiler şifacı, bazı kişiler ise büyücü olduğumu söyler. Bana soracak olursan; ben kendimi sadece 'vicdan' olarak tanımlıyorum. Tek amacım insanlara yardım etmek. Olağanüstü güçlerimi fark ettiğimde bunu kullanmaya başladım. Ancak bazı zamanlarda üzerimde bir lanet oluyor ve bu lanet tehlikeye yol açabiliyor. Eğer yanıma geldiğinde seni tanımasam hemen uzaklaşmalısın, işte o zaman lanetli olurum." artık bu olaylara şaşırılmamaya başlıyordum, lakin yine de ürkünçtü.

Ferya'nın arkasından yaklaştım ve kolyeyi hızlıca boynundan geçirdim o sinirle bağırıp arkasını dönecekken bir şeyler oldu. Tam algılayamadım, ama kendime geldiğimi hissettim. Etrafıma baktım, sadece kendim vardım. Hemen koşup bir ağaca dokunduğumda ve ağacın sert, pütürlü yüzeyini hissettiğimde sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

İlk geldiğimizde indiğimiz durağa doğru yürümeye başladım hızlıca. Hırsız çocuğu gördüm, kafası karışmış nereye gideceğini bilemez gibi bakıyordu. Yanından geçerken kulağıma doğru, "O sesi sakın dinleme!" diye fısıldadım ve gittim. Yola devam ederken Vicdan Teyze'yi görünce teşekkür etmek için yanına gittim, ama o anlamsızca bana bakmaya başladı. "Yardımın için gerçekten çok teşekkür ederim senin sayende kendi bedenime geri gelebildim." kadın bana garip garip bakıp "Ne diyorsun sen kızım ne yardımın ne kendi bedeni, iyi misin sen?" diye sorunca bir an kaldım, fakat kendimi toparlayıp "Kusura bakmayın birisine benzettim sanırım." deyip kaçarcasına oradan gittim. Burası gerçekten korkunç bir yerdi. Önce otobüse binmek için gişeden bir bilet istedim. Parasını da verip "Kolay gelsin!" dedikten sonra bineceğim otobüse doğru ilerlerken birine çaptım. Özür dileyip otobüse yerleştim.

Tekrardan Lavanta Otogarı'na geldikten sonra ise taksiye binip evime geri geldim ve taksiden inerken teşekkür etmeyi unutmadım şoför de bana iyi günler diledi. Hemen evimize çıktım ve kapıyı çaldım, kapıyı annem açtı ve bana şaşkınlıkla baktı "Neden bu kadar çabuk geldin?" kaşlarını çatı "Yoksa bir şey mi oldu?" kolumdan tutup etrafımda döndürmesiyle bir yerime bir şey mi oldu diye baktığımı anladım ve kolumu ondan kurtarıp ona sıkıca sarıldım. "Özür dilerim anne, yaptığım tüm saygısızlıklar ve kabalıklar için." sözlerimde sonuna kadar samimiydim. Annem de sarılarak karşılık verdi ve sorun olmadığına dair umursamadan yada gerçekten duymadan az ileride durup telefonunu çıkardı. Ekranda bir şeyler kuraldıktan sonra telefonu kulağına yasladı. Birkaç saniye sonra karşı taraf aramaya yanıt verince evimizin adresini verip hemen bir taksi istediğini, beş dakika içinde gelmezlerse olacaklardan sorumlu olmayacağını söyledi.

Annemin duası falan mı kabul oldu, neden kendim değilim? Şaçmalamaya başladığımı fark edip güldüm, bu sırada uzaktan yaklaşan taksiiyi gördüm ve tekrardan Ferya'ya seslendim. Fakat bir sonuç alamadım. Taksi onun önünde durunca hemen ilerledim ve bende bindim. Ferya, "Lavanta Otogarı'na sür." diye kaba bir şekilde emir verince ondan rahatsızlık duyduğumu hissettim. Sonuç olarak birisi bana böyle davranrsa ben hoş karşılamazdım. Ama şoför ona cevap vermeden yalnızca kafasını sallayıp arabayı sürmeye başladı. Otogara geldiğimizde Ferya hiçbir şey söylemeden sadece tutan ücreti fırlatır gibi atıp arabadan inince kapıyı sertçe kapatmıştı. Bu hareketlerine -yani aslında

benim hareketlerim oluyor- hem şaşırđım hem de sinirlendim, insanlara ne diye bu kadar saygısızca davranıyormuşum ki? O bir otobüse doğru ilerlerken bende onu takip ediyordum, otobüsün içine girdi ortarlardan ikili bir koltuğa oturdu ve ayaklarını yanındaki koltuğa doğru uzattı. Tamam, derhal bu hareketlerimize bir son vermek gerekiyordu artık. Ne yapıp edip bir şekilde geri bedenime dönecek ve daha saygılı ve nazik bir kız olacaktım, ama nasıl? Zaten dolu sayılacak otobüse başka insanlar da binince harekete geçti.

Tam yedi saattir yoldaydık ve sıkıntidan patlamama ramak kalmıştı. Bir bebeğin ağlamasını duymamla etrafıma bakındım, genç bir kadın kucağındaki bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu . Ferya aniden yüksek sesle oflayınca irkilerek ona döndüm ne yapmaya çalışıyordu? "Sustursanıza şu çocuğu başım şıştı ya!" diye seslenmesiyle dumura uğradım, Ne yani henüz ne olduğunu bile kavrayamayan bir çocuktan rahatsızlık mı duymuştu? Bebeğin annesi de aynı şeyleri düşünüyor olacak ki bunu Ferya'ya sakin kalmaya çalışarak izah etti. Ferya ise onu dinlemeden telefonuyla uğraşıyordu.

Bir saate yakın bir süre daha gittikten sonra küçük, ıssız bir kasabada bir durakta durmuştuk. Ferya kalkınca bende yine peşinden gittim, o sırtında çantasıyla evlerin arasından geçiyor bende hem onu takip ediyor hem de çevreme bakınıyordum ki benden bir iki yaş küçük bir çocuğun bir adamın cebinden cüzdanını almaya çalıştığını gördüm. Tam oraya doğru yönelecektim ki yaşlı bir kadının "Damir, cebine dikkat et!" diye bağırmasıyla adam hemen arkasını döndü ve çocuk hızlıca oradan kaçtı. Çocuk beni de yanlış yola çekmeye çalışsan o sese uymuştu sanırım. Adam "Çok teşekkür ederim Vicdan Teyze" diye seslendi, Vicdan Teyze dediği yaşlı kadın ise bana bakıyordu. Başka birisine mi bakıyor acaba diye arkama doğru baksam da kadın direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Artık beyazlamış saçları, kambur duruşu, eski giyinimi ve uzun aşağı büyük burnuyla bana bakmaya devam ediyordu.

Adımlarımı ona doğru yönelttim ve konuşmaya başladım, "Beni görebiliyor musunuz acaba?" Yaşlı kadın başını onaylar anlamda aşağı yukarı salladı, şuan gerçekten heyecanlanmışım. "Yaptıklarınla kim olduğunu unutmuşsun Ferya," diye mırıldandı. "Ama her yolun bir dönüşü vardır" kadının sesi sanki kalbime dokunuyordu. "Bedenine dönmeyi istersin diye düşünüyorum," dedi ve cebinden iki tane kolye çıkardı, görebildiğim kadarıyla ucunda asma kilit gibi bir şey vardı. "Bunları al ve birini kendine diğerini de ona tak. Ama olabildiğince hızlı olmalısın, zaman tükeniyor." deyip korkutucu bir şekilde gülümsemişti, benimse ona güvenmekten başka çarem yoktu onu kısa birkaç kelimeyle onayladım ve hızla kolyeleri alıp Ferya'nın gittiği yere doğru koşmaya başladım. Onu gördüğümde kendi kolyemi hızlıca boynuma geçirdim, şimdi fark ediyordum ki kilidin üstünde oyma sarmaşık şekilleri vardı. Ayrıca bir kağıt parçasıda kilide sıkıştırılmıştı. Hemen kağıdı aldım ve üstündeki yazıları okumaya başladım. "Benim adım Vicdan bende her sorunun bir çözümü vardır. Bazı kişiler şifacı, bazı kişiler ise büyücü olduğumu söyler. Bana soracak olursan; ben kendimi sadece 'vicdan' olarak tanımlıyorum. Tek amacım insanlara yardım etmek. Olağanüstü güçlerimi fark ettiğimde bunu kullanmaya başladım. Ancak bazı zamanlarda üzerimde bir lanet oluyor ve bu lanet tehlikeye yol açabiliyor. Eğer yanıma geldiğinde seni tanımazsam hemen uzaklaşmalısın, işte o zaman lanetli olurum." artık bu olaylara şaşırmmamaya başlıyordum, lakin yine de ürkünçtü.

Ferya'nın arkasından yaklaştım ve kolyeyi hızlıca boynundan geçirdim o sinirle bağırıp arkasını dönecekken bir şeyler oldu. Tam algılayamadım, ama kendime geldiğimi hissettim. Etrafıma baktım, sadece kendim vardım. Hemen koşup bir ağaca dokunduğumda ve ağacın sert, pütürlü yüzeyini hissettiğimde sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

İlk geldiğimizde indiğimiz durağa doğru yürümeye başladım hızlıca. Hırsız çocuğu gördüm, kafası karışmış nereye gideceğini bilemez gibi bakıyordu. Yanından geçerken kulağıma doğru, "O sesi sakın dinleme!" diye fısıldadı ve gittim. Yola devam ederken Vicdan Teyze'yi görünce teşekkür etmek için yanına gittim, ama o anlamsızca bana bakmaya başladı. "Yardıma için gerçekten çok teşekkür ederim senin sayende kendi bedenime geri gelebildim." kadın bana garip garip bakıp "Ne diyorsun sen kızım ne yardımcı ne kendi bedeni, iyi misin sen?" diye sorunca bir an kaldım, fakat kendimi toparlayıp "Kusura bakmayın birisine benzettim sanırım." deyip kaçarcasına oradan gittim. Burası gerçekten korkunç bir yerdi. Önce otobüse binmek için gişeden bir bilet istedim. Parasını da verip "Kolay gelsin!" dedikten sonra bineceğim otobüse doğru ilerlerken birine çarptım. Özür dileyip otobüse yerleştim.

Tekrardan Lavanta Otagarı'na geldikten sonra ise taksiye binip evime geri geldim ve taksiden inerken teşekkür etmeyi unutmadım şoför de bana iyi günler diledi. Hemen evimize çıktım ve kapıyı çaldım, kapıyı annem açtı ve bana şaşkınlıkla baktı "Neden bu kadar çabuk geldin?" kaşlarını çatı "Yoksa bir şey mi oldu?" kolumdan tutup etrafımda döndürmesiyle bir yerime bir şey mi oldu diye baktığımı anladım ve kolumu ondan kurtarıp ona sıkıca sarıldım. "Özür dilerim anne, yaptığım tüm saygısızlıklar ve kabalıklar için." sözlerimde sonuna kadar samimiydim. Annem de sarılarak karşılık verdi ve sorun olmadığına dair birkaç şey söyledi. Ben ise bundan sonra insanlara nazik davranmaya, onlarla empati kurmayı çalışmaya ve bencil olmamaya başladım.

Meyra Hanım, Ferya'nın hareketlerinde değişim olduğunu hissetmişti. Bu sanki önceki o asi, her şeye karşı çıkan kızı değildi. "Sen iyi misin?" diye sordu. Ferya annesini başıyla onayladı "Artık gerçekten kim olduğumu biliyorum anne."

YOLUN SONU

Derin nefesler alırken aynada son kez kendi simasına baktı; gözlerini, dudaklarını, saatlerce yapmaya uğraştığı ve başını ağrıtmaya başlayan sıkı sıkı toplanmış saçlarını inceledi. Görünüşte hazırdu, ama öyle hissetmiyordu. Aynada kendinde olan bakışları arkasındaki takım arkadaşlarına kaydı, hepsi heyecanlı ve gergindi. Birazdan turnuvalarının final maçına çıkacaklardı, dizliklerini dizine geçirirken ellerinin titrediğini fark etti, dizliğini yere bıraktı ve titreyen ellerine baktı
"Eda, servisi sen kullanacaksın... Eda?"

Eda korkunç bir kabustan uyanırcasına hafif bir titremeye takım arkadaşına döndü, arkadaşı önce önünde diz çöktü sonra da yavaş hareketlerle bağdaş kurdu, sıcak bir gülümsemeyle konuştu

"Eda, senin sayende buradayız, gerilmeni gerektirecek hiçbir şey yok"

"Beril titrememi durduramıyorum, stresimi yönetemeyecekmişim gibi hissediyorum"

Eda, Beril'in sıcak gülümsemesini görünce bir an için rahatlamış gibi hissetti. Ama o rahatlama, kısa bir süreliğineydi. İçindeki titreme bir türlü geçmiyordu. Bugün oynayacakları maçı kazanmaları durumunda elemeleri geçeceklerdi, ve Avrupa turnuvasını garantileyeceklerdi. Beril'in sözleri, aslında ne kadar doğru olursa olsun, Eda'nın içinde kopan fırtınayı dindiremiyordu. Beril'in güven veren bakışları, sanki onu görünmeyen bir yere, derin bir kuyunun dibine çekiyordu. O kuyuda yalnızdı, tek başına. Takım arkadaşlarının sevinçle ve heyecanla beklediği anı, Eda yalnızca bir kabuş gibi görüyordu.

Beril'in söyledikleri, her ne kadar mantıklı olsa da, Eda'nın zihninde yankılanıyordu. "Senin sayende buradayız, gerilmeni gerektirecek hiçbir şey yok." Bu cümle, bir yandan onu rahatlatmaya çalışsa da diğer yandan içinde bir korku yaratıyordu. Çünkü o, her zaman başkalarına güvenmekte zorluk çekmişti. O kadar çok yük taşımıştı ki, bu maçın sonunda kaybetmek, yalnızca takım için değil, kendisi için de felaket olabilirdi.

Eda, gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldı. Yavaşça açtı. Artık vücudu biraz daha sakinleşmişti, ama zihni hala kaos içindeydi. Tıpkı geçen yıl oynadıkları o önemli maça benziyordu. O zaman da aynı şekilde kendisini hazırlamıştı, ama bir anlık dalgınlık sonucu topu dışarı atmış ve takımını kaybettirmişti. O anın utancı hâlâ zihnindeydi. Beril, o zaman da ona destek olmuştu. Ama Eda, kaybetmenin acısını bir türlü atlatabilirdi.

Yavaşça başını kaldırarak Beril'e bakarken, içinde beliren bir düşünceyle irkildi. "Bir daha kaybedemem... Bunu kaldıramam." Beril'in gözleri, Eda'ya güven dolu bir şekilde bakıyordu. Beril'in içinde Eda'ya olan o derin güveni görmek, onun için büyük bir yük demektir. Beril'in gözlerinde, "Biz birlikte başaracağız" dediğini hissetti. Ama o, hala yalnız hissediyordu.

O anda, başka bir takım arkadaşı yanlarına yaklaşarak konuştu: "Eda, servisi sen atıyorsun, hazırlıklı ol." Eda başını sallayarak, kısa bir "Tamam" dedi. Fakat cümlesi,

biraz dağınık bir şekilde çıktı, zihin dünyasında hala bir sürü düşünce uçuşuyordu. O kadar çok şey vardı ki kafasında, hiçbirine tam olarak odaklanamıyordu.

Beril, Eda'nın hâlâ rahatsız olduğunu fark etti. Onun yanına iyice yaklaşmış sessizce "Gözlerini kapat, sadece nefes al, ben buradayım. Şimdi sadece servisi düşün. Başka hiçbir şey yok" dedi. Eda, bir an için Beril'in sesiyle derin bir bağ kurdu. O an, sadece Beril'in ona söylediği bir tek cümleyi hatırlıyordu: "Senin sayende buradayız."

Eda, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ahşap zeminde yavaşça yürürken topu ellerinin arasına hafifçe dokundu. Kendisine verdiği küçük bir süre boyunca kalbinin ritmini dinledi. O an, çevresindeki kalabalığı unutmuş, tek bir düşünceye odaklanmıştı: Bu servisi atmak. Bunu yapabiliirdi. Kendisine güvenmesi gerektiğini hatırladı.

Bir an sonra, başını kaldırıp Beril'e bakarak, "Hazırım," dedi. Beril, gülümsedi ve Eda'nın omzuna hafifçe dokundu. "Biliyorum," diye yanıtladı. Eda, Beril'in gözlerindeki güveni hissettikçe, kendisine olan güveni de artıyordu. "Evet, ben de başarabilirim," diye düşündü.

Eda servisi atmak için sahaya doğru adım attığında, vücudundaki titremelerin artık hafiflediğini fark etti. İleride, takım arkadaşlarının gözlerinde bir umut ışığı vardı. O an, sahadaki her şey ona çok farklı bir şekilde görünüyordu. Artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, kazansa da kaybetse de, bu takım için savaşmak zorundaydı.

Sahaya adımını attığında, zihnindeki tüm düşünceler bir anda kayboldu. Sadece topu görebiliyordu. Hızla topu kaldırıp adımladktan sonra en iyi açından servisini attı. Top havada süzülde ve tam zamanında, rakip takımın defans oyuncusunun elinden geçti. Top, oyun alanına düşmeden önce rakip takımın savunması bir anlık gafletle topu dışarı yollamıştı. Eda, bu anı yaşarken kalbinin hızla atmaya devam ettiğini hissetti. Ama bir şey daha fark etti: O anda rahatlamıştı.

Maç ilerledikçe de düşüncelerinden tamamen uzaklaşıp tamamen oyuna odaklandı, kendi bölgesine gelen topları uzun boyuna rağmen yere düşmesine izin vermeden kurtarıyor, en kötü paslarda bile topu öldürüncesine smaç basıyordu. Bedenini ele geçiren kontrolsüz stres yerini kararında bir hırsla bırakmıştı, zaman zaman hatalar yapıyor, sonrasında Beril'in sözlü destekleriyle kendini toparlıyor ve oyuna devam ediyordu.

Finalin son dakikalarına yaklaşırken, Eda kendisini bir kez daha topladı. Beril'in bakışlarını hissettiğinde, bir kez daha gözlerini kapattı. Artık her şeyin farkındaydı. Takımının en iyi oyununu oynaması gerekiyordu ve bunun için yalnızca ona güvenmeleri yetmeyecekti. Kendi içindeki güveni de bulmalıydı. O güven, ancak kendisini takıma verdiği güvenle birleşebilirdi.

Maç sonlarına yaklaşırken, her iki takım da neredeyse eşit durumdaydı. Eda, son noktada servisi kullanacaktı ve o an, tüm takımın başarısı ona bağlıydı. Beril ona gülümseyerek, "Hadi, şimdi göster kendini!" dedi.

Eda, derin bir nefes aldı. O an, hiçbir şeyin onu durduramayacağını biliyordu. Takım arkadaşlarına bir kez daha bakarak, topu havaya kaldırdı ve servisi mükemmel bir şekilde attı. Rakip takımın savunması yetersiz kaldı ve top, sahada müthiş bir hızla yere çakıldı. Eda, gözlerini kapatarak, yavaşça başını kaldırdı. Bir zaferin tadını çıkarıyordu. Eda, servisi attıktan sonra, topun nasıl rakip takımın oyuncularını aşip yere düştüğünü izlerken zaman sanki yavaşlamıştı. O an her şeyin mükemmel olduğunu düşündü. Kalbi hızlı atıyor, kolları titriyordu ama bir yandan da bir huzur vardı içinde. Hakemin maçın bittiğini belirten düdüğüyle Eda, kendini bıraktı, dizlerinin üstüne düştü, ellerini sevinçle havaya kaldırdı ve diğer takım arkadaşlarıyla mutluluk çığlıkları attılar

Voleybol onun hayatındaki binlerce yoldan sadece bir tanesiydi, bu yolun başlarını dün gibi hatırlıyordu, çok fazla düşmüştü, ama hiçbir zaman pes etmemişti. Bu turmuvarın zaferi sanki bu yolun başka bir yönünü ortaya çıkarmış gibiydi. Gerçek yol, şimdi başlıyordu.

Berfe İklim DEMİRCİ
Vkv Koç Özel Lisesi

BURGAÇ

Çöldeyim.

Yutkunuyorum. Boğazım kupkuru, ağzımda iğrenç bir tat var. Doğrulup üstümdeki kumları silkeliyorum. Biraz bulanık hatırladıklarım. Ayağa kalkıyorum. Her yanım tutulmuş. Çok uzaklardan geldim, diye düşünüyorum. Bir ses geliyor. Hırıltılı bir nefes. Kendi nefesim sanıyorum ama hayır, gölgem gibi arkamda dikiliyor devam. Eski dostum. Can yoldaşım. Sırtında ahşap oymalı bir sandık, içi safran, kakule, anason dolu baharat keseleri, üstü toz tutmuş deri hurçlar, biraz kurutulmuş et, biraz hurma, birkaç bakır kap kacak ve ipleri koptu kopacak bir çift sandalet. Ayağım çıplak. Sandaletleri ayağıma geçiriyorum.

Gitmeye hazırım.

Sağa dönüyorum. Sola dönüyorum.

Sarı nerede bitiyor, mavi nerede başlıyor?

Evim nerede?

Hâlâ pek bir bulanık zihnim. Sanırım devam yolu biliyor, peşi sıra yürüyorum. Tepeler aşırız, geceleri uyuyoruz yıldızların altında, hırıltılı nefesine alışıyoruz, güneş üstüne uzandığımız kumları yaktığında tekrar tekrar yola koyuluyoruz. Ben hiç yorulmuyorum, mataralardaki su hiç bitmiyor. Kalacak bir yer bulana kadar günler böyle geçecek, anlıyorum. Keşke bir aynam olsaydı diye hayıflanıyorum, saçım sakalım ne hâlde bilmiyorum. Bir kervansaray bulduğumda, diyorum kendime, tıraş olacağım.

Zaman burada bükülüyor sanki.

Hiçliğin ortasında uyanışımın üzerinden kaç gün geçti?

Bir akşamüstü, gökyüzü kızılın binbir tonuna bürünmüşken kervansarayı görüyorum uzakta. Küçük bir çocuk gibi heyecanlanıyorum. Kalbim yerinden çıkarcasına çarpıyor, adımlarım sıklaşıyor, avuçlarım su içinde kalıyor. Deveme bakıyorum, her

zamanki gibi toynakları kuma yavaş yavaş batıp çıkıyor. Hızlısana, bak geldik, diye haykırıyorum. Duymazlıktan geliyor beni. Yürümeye devam ediyoruz, gecenin bir vakti varıyoruz kervansaraya. Pek küçük bir yer. İçeri giriyorum, bir adam gelip alıyor devemi. Eşyalarımı odama bırakacağını söylüyor, kafamla onaylıyorum. Arkalarından bakıyorum, biraz ayak diriyor önce ama en sonunda boynunu büküp takip ediyor adamı. Merdivenlerden çıkıyorum. Ahşap, işlemeli bir kapı. Bekliyorum önünde. Avuç içi kadar dökme demir bir halka, bir türlü tutup da vuramıyorum.

Kapı gıcırtyla açılıyor.

Burayı bir yerden anımsar gibiyim.

Bir sessizlik hakim içeriye. Tütsü kokuyor etraf. Kırklarında, esmerce bir adam beliyor. “Hoş geldiniz. Aç mısınız? Bir yahni ister misiniz?” diyor. Aç değilim ama yine de kabul ediyorum teklifini. Lambaların alevleri kafeslerin ardında hafifçe titreşiyor. Temizlenmek istiyorum. Üstüme yapışmış bütün kirlerden arınmalıyım. İki üç adamın olduğu masaya geçiyorum. Karşımda üst başı pejmürde, aksakallı, yaşlı bir adam oturuyor.

— Buralardan değilsin, ha? diyor yaşlı adam başımı kaldırmadan.

— Değilim.

— Belli. Hangi rüzgâr attı seni buraya yolcu?

— Bilmiyorum.

Bir şeyler mırıldanıyor, duyamıyorum. Belki de başka bir dilde konuşuyor. Bir süre cevap vermiyor, yemeğini yiyor, bitiriyor, dibini ekmekle sıyrıyor. Alnındaki çizgiler her hareketinde derinleşiyor. Yaşını kestiremiyorum. Uzun zamandır buradaymış gibi bir hâli var. Biliyor olmalı, diye düşünüyorum, ne tarafa gideceğimi biliyor olmalı.

— Buradan nereye gidebilirim?

— Geldiğin yere.

— Nereden geldiğimi bilmiyorum, biraz düşünüyorum, hem bilsem dahi geldiğim yolu yeniden mi yürüyeceğim?

— Dünya yuvarlak, yolcu. Nereden yürürsen yürü, bir şey fark etmez. Eninde sonunda dönersin.

Yahnim geliyor, yaşlı adamın sözlerinden bir şey anlamıyorum, tabağımı silip süpürüyorum. Tekrar konuşuyor sonra.

— Sana bir hikaye anlatayım genç adam. Bana da dedem anlatmıştı, ona da dedesi anlatmış. Bir zamanlar yaşamış zalim kralın hikayesini...

“Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellâl, pireler berber iken bir kral yaşamış. Bu kralın üçte ikisi tanrı, üçte biri insan imiş. Olağanüstü güçlüymiş ama bir o kadar da zalimmiş, halkı onun baskısından bıkmış

usanmış. En sonunda tanrılar birleşip onun gücüne denk bir rakip yaratmışlar. Vahşi bir adammış bu rakip, ormanda yaşarmış. Bir gün bir kadın onu götürmüş Kral'a. Denkleği duyulmuş dört bir yanda bu vahşi adamın. Tanrıların kavgaya tutuşsun diye yarattığı bu adamla can yoldaşı olmuş Kral. Öyle ki annesi oğlu saymış bu yabancıyı. İkisi bir olmuş, tanrılara meydan okumuş, iki yüzer okkalık silahlarıyla ormana hükmeden devi öldürmüşler. Tanrıçalardan biri sevgilisi olmak istemiş Kral'ın. Bu Tanrıça, allalu kuşunu sevip kanatlarını kıran, nice aşığıni yok eden biriymiş. Kral kabul etmemiş. Buna sinirlenen Tanrıça, bir boğa göndermiş göklerden. Yoldaşı arkasından yakalamış boğayı ve Kral başına saptamış hançeri. Öldürmüşler boğayı. Bu kibirli tavırlarından hoşlanmamış tanrılar, Kral'ın yoldaşına ölümü göndermişler. O günden güne solmuş, hasta düşmüş, rüyalarında cehennemi görür olmuş ve nihayetinde geniş bir yatakta ölmüş. Kral günlerce ağıt yakmış dostunun ardından, altından yontusunu yaptırmış şehrin ortasına. Yoldaşının ölü bedenini düşündükçe korkmuş, ölümsüz yaşamın peşine düşmüş. Dere tepe aşmış, binbir zorlukla karşılaşmış, bir Akrep Adam'a rastlamış. Yıllar önce büyük Tufan'dan kurtulup da ölümsüzlükle ödüllendirilen atasını arıyormuş Kral. Akrep Adam yolu göstermiş Kral'a. Karanlığa dalmış Kral, en sonunda kendini mücevher meyveli ağaçlarla dolu bir bahçede bulmuş. Şarap yapan bir adamla karşılaşmış, anlatmış başından geçenleri. "Gününi gün et, ölümsüz yaşam sadece bir kişiye bahşedilmiştir," demiş adam. "Yaşam tohumunu kurtarana ulaşmak için kürekeçi götürmeli seni ölüm sularında. Unutma, Tanrılar doğdukları anda ölüme yazgıladı insanları." Kral pes etmemiş, yoluna devam etmiş. Kürekeçiyi bulup ulaşmış atasına. Anlatmış ona Ölümsüz Adam, altı gün yedi gece boyunca nasıl insanoğlunun çamura döndüğünü. Anlatmış ona gemisindeki her bir çifti. Konuşmuşlar da konuşmuşlar ama yine de varzgeçemiş Kral ölümsüz yaşam zususundan. En sonunda söylemiş Ölümsüz Adam, denizlerin dibinden dikenli bir ot çıkarması gerekiyormuş. Kral hiç vakit kaybetmeden dalmış denizin derinlerine, çıkarmış otu. Mağarasından çıkan bir yılan kapmış otu, yitirmiş ölümsüzlüğü kendi elleriyle Kral. Otu yutan yılan gençleşip dağlara kaçmış, Kral ise eli boş ama yüreği dolu dönmüş ülkesine."

Bu hikayeyi daha önce duyduğuma eminim. Bir anlığına gözlerimi kapatıyorum, başımı kaldırdığımda Yaşlı Adam'ı göremiyorum. Tabağı da yok oturduğu yerde. Önümde hiç dokunulmamış bir yahni duruyor. Uyuyakaldım belki de masada, diye düşünüyorum, bir düştü gördüklerim. Yahniden birkaç kaşık alıyorum, daha fazla yiyemiyorum. Masadan kalkıyorum, esmer adam beni odama kadar götürüyor. Elime bir gaz lambası tutuşturup geldiği gibi kayboluyor koridorda.

Odada birkaç parça eşya ya var ya yok. Yatağa oturuyorum, sandaletlerimin bağcıklarını açıyorum. Nihayet rahat bir yer bulduğuma seviniyorum. Bir uyku bastırıyor, göz kapaklarım ağırlaşıkça ağırlaşıyor. Tam karşımda duran aynada bir şey görüyorum. Birini görüyorum. Tanımadığım bir yüz, tanımadığım bir beden. Kırsaçlar, kahverengi gözler, bir zamanlar biçimli olduğu belli bir yüz, düşük omuzlar. Deliriyorum sanırım. Bu çöl beni delirtiyor. Gözlerimi açıp kapatıyorum. Hâlâ orada duruyor. Tanımadığım bu adamın adı dilimin ucuna kadar geliyor. Birkaç saniye için nefes alamıyorum, donup kalıyorum. Koşup sıkı sıkı bağlanmış kadife perdeleri açmaya çalışıyorum. Düğüm çözülüyor, sapsarı bir duvar karşılıyor beni. Gökyüzünü göremiyorum.

Kaçıyorum.

Yüreğim ağzımda koşuyorum. Kendi hortlağımdan kaçıyorum koridorlar boyu. Kapı ben koştuğca uzaklaşıyor sanki. Daha da hızlanıyorum. Bir anda kendimi kemerin dışında buluyorum. Kapılar kapanıyor yüzüme. Devem içeride kalıyor. Son gücümle vuruyorum kapıya, açılmıyor. Yumuşak kumlar yanaklarımı okşuyor.

Güneş uyandırıyor beni. Gözlerimi acıtıyor ışık. Ayağa kalkıyorum, kervansarayın yerinde yellere esiyor. Buraya daha önce de geldim, diyorum. Her karışı aynı olan bu çölde, ben bu tepeden geçtim, diyorum. Yalın ayak yürüyorum kızgın kumların üzerinde. Yılanlar kıvrıla kıvrıla sürünüyor yerlerde, akrepler çıkıyor taşların altından. Belki kırk gün kırk gece yürüyorum. Kendi sesimi unutuyorum.

*Zaman algımı yitiriyorum.
Kumda ayak izlerimi görüyorum.*

Kervansaray beliriyor tepelerde. Bir yaklaşıyor bir uzaklaşıyor. Her seferinde biraz değişiyor. Kâh küçülüyor kâh büyüyor. Kemerini hep aynı kalıyor. Kemerli kapısından tanıyorum onu. Serap gördüğümü söylüyorum kendime. Bir serap. Bir yanılsama. Bir illüzyon. Tıpkı göğe dalgalanan güneş gibi. Tıpkı palmiyelerin arasında bir dere gibi. Gerçek değil.. Gerçek değil.. Tekrarlıyorum, sayıklıyorum. Kentler görüyorum ufukta. Kentler aşıyorum yıldızların altında. Gözlerim bana oyun oynuyor. Dar sokaklarından geçiyorum kerpiç kentlerin. Durmuyorum, dinlenmiyorum. Ayak izleri görüyorum. Kaldırımlarda ve kumlarda. İnsanlar geçiyor yanımdan. Yüzleri değişen insanlar, yüzleri bulanık insanlar. Her şey bu sıcak yaz gününde eriyor.

Çöl içinde kentler.

Kent içinde çöller.

Bir öğle vakti, bir fırtına kopuyor; tozu dumana katıyor. Göz gözü görmüyor. Kum kirpiklerime, gözlerime doluyor. Burnumda, ağzımda, kulaklarımda, her tarafta. Dizlerimin üstüne çöküyorum. Parmaklarımı geçiriyorum kumlara, tutunmaya çalışıyorum. Sallanıyor yer, bedenim bir oraya bir buraya savruluyor. Çekildiğimi hissediyorum. Bir girdap belki. Bilemiyorum, göremiyorum. Dönüyorum, yuvarlaklar çiziyorum kayıp giden kumlarla. Hiçbirinin izi kalmıyor. Girdap beni de çekiyor. Daha fazla tutanamıyorum, kumlar parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor. Bırakıyorum kendimi. Yaşlı Adam'ı görüyorum. Dudaklarını okuyorum: Dünya döndükçe sen de döneceksin yolcu. Her şey karanlığa gömülüyor, sesler kesiliyor.

*Dön. Dön. Dön.
Daha hızlı dön.
Kaç yaşındayım?
Beş, on beş, yirmi beş.
İlkbahar, Yaz
Sonbahar, Kış
Burası hangi diyar?
KİMİM ben?
Yalvarırım BİRİ cevap versin.*

Aynalarla dolu bir odadayım. Eskimiş, kırık aynalar var dört bir tarafta. Kare aynalar, dikdörtgen aynalar, yuvarlak aynalar. Kendime bakıyorum. Kır saçlar, kahverengi gözler, bir zamanlar biçimli olduğu belli bir yüz, düşük omuzlar. Görüntüm siliniyor, genç bir adam bana doğru yaklaşıyor, kıpırtısız bekliyorum. Gözleri kapandı kapanacak, yavaşça sandaletlerinin bağlarını çözüyor. Başını kaldırıyor. Bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor. Gözlerini kırıştırıyor. Yüzü kireç gibi oluyor. Kaçıyor.

Bu genç adamın adını bir yerden hatırlıyorum.

Melike OCAK

Beşiktaş Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

YOLUN SONU: BAŞLANGIÇ

İnsanın kaderinin gidişatını doğduğu yer belirlemiş.

Yürüyorum. Ömrümün onlarca yılını geçirdiğim, bana kara günlerden başka bir şey getirmeyen bu sokaktan uzaklaşmak için yürüyorum. En azından yürümeye çalışıyorum. Yolum uzun.

Birinci adım

Gözümü açmışım, sıvaları dökülmüş bir tavan karşılıyor beni. Köşelerinde örümcek ağları...Fakat huzurluyum yine de. Nedendir bilinmez, bu maddi yokluk; nedenini anlamakta güçlük çektiğim manevi bir olgunluğu beraberinde getiriyor. Bir yüz giriyor görüş alanıma sonra. Huzurumun sebebini anlıyorum. Yorgun mu yorgun ama merhametle, sevgiyle bakan bir çift göz. İyi, diyorum kendi kendime. "Güzel bir hayat bekliyor beni sanırım." Sonra yine bilinen hikâye. Hayatım kararmaya başlıyor, daha beşik günlerimden. Bu sevgiyle bakan bir çift gözü kaybetmemle başlıyor benim talihsizliğim, daha doğduğum günden. O gün annemin yüzü, ikinci defa karşılaşamayacağım bir huzurun başlangıcı ve sonu oluyor.

İkinci adım

Kırlarda, sokaklarda yaşlılarımla eğlenmem; oyundan oyuna koşup hayal dünyasında yaşamam; tek derdimin annemin akşam dokuzda yatağa girmem için beni kovalaması olması; gerçek hayat, dert tasa nedir bilmemem gereken yaşta. "Eti de kemiği de senin usta. İstedğin muameleyi yap bu işe yaramaza." denilip hayallerimin, bir söz

sonucu yerle yeksan edildiği, hayattaki tek amacı tuttuğu futbol takımının kazanması olan bir insana çirak oldurulduğum bu muhitten uzaklaşmak için yürüyorum. Kırılardan marangozhane, hayallerimden gerçekliğe bu kadar hızlı düşmemeliydim.

Kafamdaki düşünceler yük oluyor, adımlarımı ağırlaştırıyor. Beynimden akarak bir bataklık oluşturuyorlar adeta ve ben o bataklıkta ilerledikçe her saniye daha da dibe batıyorum. Elimdeki bavul, giderek yükünü artırıyor, içine anılarımı da koymuşum sanki. Düğmesi açılacak da tüm çıplaklığıyla yere serilecek gibi hissediyorum. Korkuyorum. Adım atmaktan korkuyorum. Fakat ilerlemeliyim. İlerlemeliyim ki yeni bir sayfa açabileyim bu bahtsız yaşamımda.

Üçüncü adım

- "Bizim kız da üniversiteyi kazandı okuyor işte ne yapsın."

- "Ay benim çocuk seninki gibi çalışkan değil, sorsan üniversitelerde okuyor ama tek bildiği arkadaşlarıyla gezmek."

- "Komşunun kızı ... Üniversitesini kazanmış yurt dışında okuyacakmış."

- Henüz on dokuzunda, doktor ihtisasına başlayacak.

- Hayır, hayır böyle olmadı. Hayalini değil, gerçekte ne olduğunu soruyorum ben.

- Ha o şekilde mi? Yaş 19, meslek: marangoz çırağı.

- Bu daha gerçekçi oldu şimdi bak.

Bir sözle insanın hayatının gidişatı o kadar da değişir miymiş? Bu sadece romanlarda olmaz mı? Normal hayatta da oluyor mu böyle depresif şeyler, gerçek mi bu?

Gerçek. Gençliğinin baharında, hayali hastane kokusu duymak olan birinin bu yaşa kadar aldığı tek kokunun tahta kokusu olması kadar gerçek. Bu kişinin gençliğinde varacağı noktanın, doğduğu günden belli olması kadar gerçek. Hayatının gidişatını, çizeceği kalemi hiçbir zaman eline vermemeleri, kalemin hep babasının elinde olması ve her yanlış çizginin onun hayatını şekillendirmesi kadar gerçek. Ve o kişinin şu an bu hayattan kurtulmak temennisıyla tüm yaşanmışlığını ardında bırakıp koca bir bilinmezliğe yürümesi kadar gerçek.

O kişi, ömrünün geri kalanını da bu şekilde geçirmek istemediğinden yola koyuldu bugün. Bir adım, iki adım, üç adım. Devamı da gelecek mi bu adımların? Bakalım; kalemin sahibi onu buralara mahkûm eden paslanmış zincirlerini kırabilirse, adımlarını hızlandırıp koşmaya başlayarak kaplumbağa olmaktan vazgeçip bir tavşan olabilirse, kaçarsa geçmişinden, gelecek tüm belirsizliğiyle onu bekliyor olacak.

KÜÇÜK HASAN'IN YOLU

İzmir'in soğuk bir kış gününde bardaktan boşalırçasına yağmur yağıyordu.Küçük Hasan etraftan bulduğu delik deşik battaniesine sarılıp eski bir köprünün altında ısınmaya çalışıyordu.Derin uykusundan uyanmak istemiyorduçünkü rüyasında,kendini çalışıp mutlu olduğu bir hayatta görüyordu. Sevgi dolu bir ortamda çalıştırıve karnının tok olduğu bir rüyaydı bu. Sonra o ortamdan alınıp götürüldüğünü gördü.Tam rüyasının en heyecanlı ve merak salan kısmında bir köpek yanında havlamaya başlamaz mı?Hasan korkudan neredeyse küçük dilini yutuyordu.Köpek birden havlamayı bıraktı ve sokağın sessiz karanlığında kayboluverdi.Hasan rüyasının devamını o kadar merak ediyordu ki... Düşünmekten zamanı unutmuş, güneş doğuvermişti.Dün akşam ona birinin verdiği ekmeği cebinden çıkardı ve altın bulmuşçasına ekmeğe baktı.Karnı,bir yetişkininki gibi gurulduyor fakat gönülü bunu yemeye izin vermiyordu.Sonunda karnının açlığına dayanamayıp ekmeği ağzına attı ve tadını iyice almaya çalışarak yavaş yavaş yedi.Eski vatanında, Yugoslavya'daki ekmeklere benzemezdi bu.Eskidenyediği ekmeğin baldan tathıydı, oralarda ekmeği öyle bir yapıyorlardı ki ekmeğin dışı çıtır çıtır, içi pamuk gibi oluyordu.

O yıllarda İzmir göçmen doluydu.Sokaklarda yatan bir sürü insan vardı.Göçmenlerin hayatlarında yaşadığı bunca zorluğa rağmen, yüzlerinde bir yaşam sevgisi, bir enerji vardı ki göklere sığmazdı. Küçük Hasan'a bu enerji geçememişti. Göçmenler arasındaki tek çocuk o olduğundan hayatı pek keyifsizdi. İzmir'in zengin sınıfına ise mutsuzluk çökmüştü.İnsanlarda bir mutsuzluk vardı ki sanki dünya üstlerine yıkılmıştı. Küçük Hasan o kadar aç kalmıştı ki bir deri bir kemik hâle gelmişti.Hastalıkları peşini bırakmıyor, her geçen gün kötüleşiyordu.Ailesi göç ettikleri sırada ölmüştü.Göçmen bir teyze ona bakıyordu.Tabii bakmak denebilirse.Küçük Hasan'a doğru düzgün yiyecek bir şey vermiyor,Hasan'a verilenleri de elinden alıyordu.Küçük Hasan'ın sahibi gibiydi.Küçük Hasançıplak ayaklarıyla şehre adım attı.Hızla geçen at arabaları arasında bir fare gibi ezilmeye çalışıyor at arabalarından gelen "Bu çocuk da kim böyle,dilenmekten usanmadın mı?" diyen sözlerle maruz kalıyordu.Şehrin dar ve yokuşlu sokaklarında her cumartesi bir pazar kurulurdu.Bu pazar zenginlerin süslü, çeşitli marketlerine benzemez, pazarda köylerden getirilen sebze meyveleri uygun fiyata almak için yalvarmalar ve uzun kuyruklar oluşurdu.Küçük Hasan pazarın az kalabalık kısımlarında yerde yemek artıklarını dikkatle süzüyordu.Etrafına bakmırken pazar tezgahında üstünde giydiklerinden fakir olduğu belli ama içinde bir coşku,bir yaşama sevinci olan bir yaşlı adam gördü.Küçük Hasan yaşlı adamın kafasındaki saçları saymaya çalışıyordu.Yaşlı adamla göz göze geldiler.Küçük Hasan tam utanıp uzaklaşmaya başlayacaktı ki yaşlı adam "Gel buraya bakalım, delikanlı!" diye seslendi.Hasan kalbinde bir sıcaklık hissetti.Nedeni adamın neşeli sesi miydi yoksa

hayatında ilk defa birisinin ona delikanlı demesi miydi, anlayamıyordu. Heyecanla döndü ve mutlu, gülümseyen yanaklarından adamın yarısını görebiliyordu. Yaşlı adam adını sordu. Hasan hevesle “Hasan, efendim!” diye bağırdı. Yaşlı adam “İsmi beğendim, kim koydu bu ismi sana?” diye meraklı bir ses tonuyla sordu. Hasan acıklı bir sesle “Annem koymuştu.” dedi. Yaşlı adam sesindeki acının sebebini sordu. Hasan “Ailem göç sırasında vefat etmiş, o kadar küçüktüm ki yüzlerini bile hatırlayamıyorum.” diye ağlamaklı bir sesle sözünü bitirdi. Yaşlı adam üzüntüyle yutkundü. “Sana bakacak biri var mı?” diye sordu. Hasan “Bir teyze bakıyor bana ama işte öyle...” dedi. Yaşlı adam kendini tanıttı. “İsmim Mehmet, doğma büyüme şu aşağıdaki köydenim... Hayatımız geçip gitti orada. Ah, şu gençlik günleri ne güzel günlerdi öyle!” Küçük Hasan’ın aklı karışmıştı. Şaşkın bir sesle “Gençlik günleri ne kadar güzel olabilir ki? Hayatta beni umursamayan insanlarla yaşıyorum vekimse benimle ilgilenmiyor, en kötüsü yüzüme bile bakmaktan çekiniyorlar.” diyerek hüznü sözünü bitirdi. Küçük Hasan’ın yanından geçen olsa içindeki yangının ısısını hissedebilirlerdi. Mehmet Efendi, küçük Hasan’ın bu durumuna dayanamamaya “Bizim köye gelmek ister miydin delikanlı, hem köyde bir sürü çocuk var kendine arkadaş bulursun.” dedi. Küçük Hasan’ın bu teklif sonrası içi içine sığmıyordu. Sanki içindeki kuşlar havalanıp özgürlüğüne kavuşmak istiyorlardı. Tereddüt bile etmeden “Tabii ki isterim diye haykırdı. Ama önce bana bakan teyzeden izin almamız lazım, dedi. Mehmet Efendi “İzin alabilirsek şampiyon yola çıkarız, yol biraz uzun.” dedi. Küçük Hasan’ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kalbinin atışını her yerinde hissedebiliyordu. Mehmet Efendi pazar tezgahını kapatıp Küçük Hasan’la beraber yola koyuldu. Köprünün altında göçmen grubu uykuya hazırlanıyordu. Hasan kendisine bakan teyzeyi bulup yalvarmaya başladı. Teyzesi izin vermedi. Hasan’ın ağlamaklı durumunu gören Mehmet Efendi’nin sıcak kalbi dayanamadı ve teyzeyi elindeki tüm parayı vererek ikna etti. Nihayetinde arabasına bindiler. Küçük Hasan daha önce hiç görmediği manzaralar görüyordu. Keçiler, dağlar, otlar... Yolculuk sırasında uykuya dalmıştı. Sabah gördüğü rüyanın devamını gördü. Rüyasında sanki mutluluğu elinden alınmış, hayat durağanlaşmıştı.

Kalabalığın sesine uyandı. Etrafındakiler, daha önce gördüğü insanlara hiç benzemiyordu. Bu insanlarda yaşama sevinci hissediyordu. Şehrin durgun, solgun yüzlerinden ziyade mutlu ve enerjik yüzler görüyordu. Sanki yıldızlara bakıyormuş gibi hissetti ve gözü kamaştı. Enerjileri küçük Hasan’a da geçmişti. Küçük Hasan’a taştan küçük bir oda verildi. Bir çift ayakkabı ve köyün soğukunda üşümesin diye de bir kazak verildi. Mehmet Efendi buranın eskiden odunluk olarak kullanıldığını söyledi. Küçük Hasan günün verdiği heyecan ve yorgunluktan sonra uykuya daldı. Ertesi gün Mehmet Efendi’nin karısı Zeynep Hanım Küçük Hasan’ı uyandırdı ve kahvaltı etmeye çağırdı. Köyün kahvesinde masalara Küçük Hasan’ın hayatında görmediği çeşit kahvaltılıklar koyulmuştu. Kahvehane çocuklar yetişkinler ve yaşlılarla dolmuştu ve kalabalıktı. Küçük Hasan çok heyecanlıydı. İlk defa böyle sevece bir ortama giriyordu. Kahvehaneye girdiğinde herkes ona sevgiyle baktı. Bazı çocuklar ona gelip adını soruyor kahvaltudan sonra oynamaya davet ediyorlardı. Küçük Hasan daha önce kimseyle oynamamıştı, utanıyordu. İsrarlılardan sonra birlikte köyün geniş bir arazisine çıktılar. Küçük Hasan’a oyunları sırayla anlatılır. Uzun süren oyundan sonra köyün yaşlıca, uzun boylu, güçlü bir dedesi, “Çocuklar iş başına!” diye bağırdı. Hep birlikte tarlalara bakım yapıp hayvanları beslemeye gittiler. Akşam olmuştu. Küçük Hasan’ın hayatında yaşadığı en güzel gündü. Mutluluktan havalara uçmak istiyordu ama yorgunluktan uykuya dalmıştı. Ertesi sabah Hasan’ın yaşlarında bir çocuk “Keçilere beraber çobanlık

yapalım mı?” diye sevecen bir sesle sordu.Hasan konuşmaktan çekinerek kafasını salladı.Çocuk, “Hadi, o zaman hazırlan, birkaç dakikaya çıkalım.” dedi.Keçiler uyum içinde gidiyorlardı.Dağlarda koşmak içindeki buzu eritiyordu. Küçük Hasan giderek iyileşmeye başlıyordu sanki.Hastalıkları giderek azalıyor,kilo almaya başlıyordu. Mutlu günler böyle gelip geçti. Derken birgün köyde telaş başladı.Küçük Hasan bu telaşı merak edip önüne gelen kişilere ne olduğunu sordu. “Vali geliyor,çocuk evlat edinmek istiyormuş.”diyeendişeyle söylendiler. Köyde yetim ve öksüz çocukların olduğunu duyan vali köye geliyordu. Birkaç saat sonraKüçük Hasan bu valiyi bakıncagünlerdir gördüğü kabusunu hatırladı. Vali yüzü solgun,hayatzevki kalmamış biriydi.Vali “Bu köyden bir çocuk evlat edineceğim. Karşılığında ne isterseniz benden?” dedi.Köydebir kargaşa başlamıştı.Hiç kimse bu soğuk insanın yanına gitmek istemiyor,bütün çocuklar arkalara saklanıyordu.Küçük Hasan bu köyün kendisine yaptığı bunca iyilikleri düşündü.Emin bir adımla “Ben gelirim sizinle.” diye öne çıktı.Küçük Hasan, Vali'nin yüzünde hiçbir tebessüm göremedi. Vali “Tamam o zaman, arabaya bin, gidelim bir an önce.” dedi.Herkes şaşkınlık içinde ağızları açık beklerken Küçük Hasan arkadaşlarını kurtarmak pahasına emin adımlarla at arabasına bindi.Küçük Hasan, Vali'nin evine geldiklerinde köyündeki sevgiyi arayacağını biliyordu.Burası sanki mutluluğun çekildiği bir yerdı.Küçük Hasan'a bütün koşullar fazlasıyla sağlanmasına rağmen kalbi soğumuştı. Eski ortamını arıyordu.Vali akşam geç saatlere kadar çalışıyor,Hasan'ı günde bir saat görüyordu.Hasan her gün mutsuz bir şekilde köye nasıl dönebileceğini düşünüyordu.Burası bir hapishane gibiydi.Çıkışların hepsi kilitlenmişti.Hasan hizmetçiler tarafından gözetleniyordu.Bir ay sonra dayanamayıp bu hapishaneden çıkmanın yolunu bulup nihayetinde gün ışığına kavuşmanın yolunu aramaya başladı.Vali'nin odasında kocaman bir resim vardı.Hasan,Vali'nin hizmetçisi uyumuşken evi keşfetmek için dolanırken yanlışlıkla Vali'nin odasındaki duvarda asılı büyük resmi devirdi.Arkasında kendisinin sığıp kaçabileceği bir deliğin olduğu bir yol buldu.Gözleri yerinden fırladı.Sonunda özgürlüğüne kavuşabilecek,içindeki mutsuzluğu dışarı atabilecekti.Deliğe girip sürünerek yoldan çıktığında kendini evin arka bahçesinde buldu.Güvenlik farketmeden çıktı ve köyden geldiği yola doğru koşmaya başladı.Geldiği yolu az çok hatırlıyordu.Yolu gördüğünde mutluluğun yoluymuş gibi sevinçle baktı.Yolun başlangıcında bir at arabası gördü.Bir tüccarın at arabasıydı bu.Gizlice içine atladı. Birkaç dakika sonra araba yola çıktı ve Küçük Hasan en sonunda kendini iyi hissettiği köyüne doğru yola çıktı.

KALABALIK YALNIZLIĞIMA YÜRÜYORUM

Sahil boyunca yürümeye başlıyorum. Tepemdeki güneş, dünyayı ısıtma konusunda cimrilik yapmadan yakıyor bedenimi. Kulaklarımda bir tarafta daha sifitah yapmamış simitçinin gergin sesi, diğer tarafta vapurların denizin sabaha karşıdan dinginliğini bozan sesleri bitmek tükenmek bilmeyen bir ezgi gibi çınlıyor.

Bunlara aldırmamaya çalışarak nereye gideceğimi dahi bilmeden ilerliyorum. Yavaş yavaş, adım adım yürüyorum... Hemen simitçinin yanında duran, üstü başı kir pas içinde kalmış bir çocuk gözüme çarpıyor. Üstündeki kurumamış çamur lekelerinden ve ter içinde kalmış alnından gününün bizden çok önce başladığı anlaşılıyor. Telaşlı telaşlı simitçiden yardım istiyor galiba. Sadece bir simit alabilmek, muhtemelen gün boyu doyumayacağı karnını doyurabilmek için yalvarıyor adama. Gözlerim adamın suratına doğru kayıyor. Simitçinin tüm bu yalvarışlara karşı kayıtsız duran suratında en ufak bir acıma belirtisi bulamıyorum. Belki çevreden çocuğa yardım etmeye gelen olur ümidiyle etrafa göz gezdiriyorum. Hayır, kimse umursamıyor gözleri önünde olanları. O anda içimde insanlığa dair bir hayal kırıklığı oluşuyor. Merhamet, şefkat, vefa, iyilik hepsi silinip gitmiş dünyadan. İnsanoğlu sanki bu değerlerden bihaber yaşıyor dünyada. Tüm insanları şiddetle kınıyorum. Buna rağmen yürümeye devam ediyorum, hem de cebimde para, yürüğimde merhamet olmasına rağmen. En önemlisi de kendimi biraz önce kınadığım insanlardan çok farklıymışım gibi görerek ilerliyorum. Sadece ben değil, zaman da ilerliyor benimle. Acımasızca birbiri ardına koşturuyor akrep ve yelkovan. Bununla beraber karnımın açlığı daha da bastırıyor. Sabahtan beri yemek yememiş olmama ve üstelik oldukça da aç olmama rağmen hiçbir şey yiyesim gelmiyor. Ruhsal açlığım, bedensel açlığuma galip geliyor. Belki de son yaşananlardan sonra yürüğimde doyuracak bir insan, bir beden bulamıyorum...

Birkaç adım sonra aniden unutuveriyorum açlığımı. Çünkü burnuma mükemmel bir koku geliyor. Nefsimin temel ihtiyaçlarını unutuveriyor, kokunun peşine düşüyorum ve en sonunda kendimi bir çiçekçinin önünde buluyorum. Şimdi anlıyorum bu güzel kokunun nereden geldiğini. Ama mutlu değilim, her ne kadar tatmin olmuş olsam da mutlu değilim. İçim eziliyor. Gözümde canlandırmadan edemiyorum eşsiz çiçek tarlalarını, üstünde bu çiçeklerin yaşadığı kutsal toprak anayı. Ben bunları düşünürken çiçekçinin önünü kapatmış olduğumu fark edemiyorum. Bu durumun çoktan farkına varmış olan çiçekçi kadın gözlerini üzerime dikerek rahatsız edici bakışlarını suratımda gezdiriyor. Onun bakışlarına maruz kaldığım için ondan daha da rahatsız olarak ayrılıyorum çiçekçinin önünden. Yürürken düşüncelerimin pençesinden kurtaramıyorum zihnimi. İnsanların duyarsızlığı bir kere daha düşüncelerimin merkezine yerleşiyor. Kafam dolu, gözlerim donuk bir şekilde tekrardan yürüyorum.

Çiçekçiden bu yana ne kadar yürüdüm ne kadar düşündüm bilemiyorum, ama bu zamana kadar yolda gördüğüm hiçbir şeyi hatırlamadığım kesin. Sanki zihnimde dolaşan düşünceler gözlerimin önüne bir sis perdesi germiş.

Siste yolunu bulmak için şeritleri takip etmekten başka çaresi olmayan bir araç gibiyim. Kaldırımların götürdüğü yer neresiyse orada bedenim... Sadece yolumu görmeme izin veriyor bu kara bulutlar, istemesem de çevreye olan merakımı yok ediyorlar. Bu durum denizin kenarındaki kayalara oturup denizi izleyen adamı görene kadar devam ediyor. İlk görüşte adama karşı duyduğum merakı bastırmadan hemen yönümü ona doğru çeviriyorum. Ona çok yaklaşımadan oturacak bir kayalık da ben buluyorum kendim için. Fakat benim gözlerim denize değil düpedüz adama takılıyor. Bu yaşlı, kırçıl sakallı adamın bir derdi var belli ki. Sakallarıyla orantısız duran saçları, denizin ona bahsettiği rüzgarla gökyüzüne karışıyor. Göğün mavisinden bir parça olan gözlerini ayırmadan umarsızca bakıyor denize. Sanki onu kimseye kaptırmamak, kimseye paylaşmamak istiyor. Hayır, apaçık konuşuyor denizle. Kıpırtısız duran dudaklarından dökülmeyen sözcükler yüreğinden işliyor. Tekrardan bir adama bir denize bakıyorum merakla. Denizde acayip bir sükût var. Belli ki o da adamı dinliyor, anlıyor adamın dertlerini. Onun dertlerine hiçbir karşılık beklemeden ortak oluyor. İşte tam da o anda anlıyorum: Deniz en iyi sırdaştır. Ve bu yaşlı adam yaşadıklarını denize anlatarak en iyi şeyi yapıyor. İnsanlara değil, denize güveniyor. Ben ise bir anda kendimi kötü hissediyorum. Adamla denizin arasındaki bağı koparmaktan korkuyorum. Evet, sanki koparabilmişim gibi bu büyüklüğü kendimde göerek, kendimi az da olsa yücelterek ayağa kalkıyorum.

Son kez tekrar yürüyorum. Her seferinde yaptığım gibi. Kendimi bilmeden, kendimi anlayamadan ilerliyorum. Herkes hakkında kolayca çıkarım yapabilen ama kendim hakkında en ufak bir fikri olmayan benliğimi de yanıma alarak yürüyorum. Ve sonunda varacağım yere, bir çıkmaz sokağa varıyorum...

Ömer DEMİREZEN

Behçet Kemal Çağlar Anadolu Lisesi

AKER YOLU SOKAK

Bir hastamın defterinde şöyle yazıyordu: O günden sonra öylesine perişan, öylesine zavallıydım. Ne yapacağımı bilmez haldeydim. Ne zaman yollara çıksam ne zaman bir yerden bir yere gidecek olsam korkularım da gelirdi peşimden. Ben o günden sonra bir daha yola çıkmadan yolun sonuna gelmişim. Yollarda bulamamıştım aksine yollarda kaybetmişim. O elim günün üstünden tam 3 yıl geçti. Ben şofördüm, taksi sürerdim. Yolcu sür der bende sürerdim. O günden sonra bir daha süremem, bu yollara bir daha çıkamam diye düşünmüştüm. Lakin elimden başka bir iş gelmezdi benim. Allah var taksinin sahibi Ercüment ağabey beni çok destekledi, işe tekrardan dönebilmemi sağladı. O olmasa ne yapardım ben? Maaşım asgari ücretin biraz fazlasıydı, çok zor geçiniyordum doğrusu. Kiralar ateş pahası olmuş, aldığım paranın yarısı oraya gidiyordu. 1+1 evde oturuyorum. “Evin hali çok kötü, bir misafir gelse ne der? Geleceğinden değil de...” diye düşünüyordum. Nemli duvarlar,

karıncalanmış dolaplar, izmarit dolu şişeler vahşice sırtıyordu evde. Çok sıkılmıştım yalnızlıktan, evde bir eksik vardı, biliyorum ama geri getiremiyorum. İşe gidince biraz rahatlıyordum, insanlarla sohbet etmek iyi geliyordu zannınca. Ben yolları sevmişim, severdim. Ama o gün yaşanmasını beklemediğim, istemediğim bir şey oldu. Sabah 08.00 gibi işbaşı yapıyorum, günde 12 saat çalışıyorum -molalarla birlikte- . Emrah arabayı durağa bırakıyor, ben devralıyordum. O geceydi, birkaç kere sohbetimiz oldu, iyi çocuktur Emrah. Yollarda geçiyordu ömrüm. Taksi durağı oturduğum yere 15 dakika uzaklıkta, yürüyerek gidiyordum. Yollar hem en büyük düşmanım hem de tek dostumdum. Bazen kendimi suçlardım "benden bir yol olmaz" derdim, haklıydım. Yol yanılmaz fakat ben yanılırım. Bir gün caddeden yolcu aldım. İri yarı, 1,80 boylarında, kaba sakallı bir adamdı. Biraz sohbet ettik, yurt dışından gelmiş buralara. Yenidoğan yeğenini görmek için gelmiş, hem ailesi de de buraya yakın bir yerde oturuyormuş. İlk başta pek sevimsiz gelse de anlattıklarıyla hayrete düşürdü. Aslen bizim oralı olan bu adam gurbette öğretmenlik yaparmış, 4 tane dil biliyormuş. Anlattığına göre, öğrencilerine kızmaz, sevgi ve şefkatle yaklaşmaya çalışmış, öğrenciyi nasıl yetiştirirsen ileride de bu tutumu benimseyen bir hayat tarzına sahip olurmuş. Günün birinde öğrencisini tek başına sınıfta otururken görmüş, arkadaşları dışarıdayken onun niye sınıfta oturduğunu sormuş. Çocuk ilk başta mırın kırın etse de anlatıvermiş birer birer. Bu çocuğun ailesi dar gelirliymiş, okula da burslu olarak girmiş. Ayakkabısı yırtık, elbisesi yamalıymış. İnsanlar bir şey der, küçümseyici bakışlarıyla ezik görürler diye düşünmüş, ne menem bir varlık bu insanlar, çocuk. Bunu duyan bizim hoca çocuğun haline çok üzülmüş çünkü her insanın eşit şartlarda yaşaması gerektiğine inanırmış. Hatta anlattığına göre okulundaki öğretmenler tuvaletini atölyeye çevirmiş zamanında, bizim bu çocuklardan ne farkımız var da ayrı tuvalet kullanıyoruz diye de okul idaresine sitem etmiş. Anlaşıldığı üzere bu hoca sosyalist herhalde, dedim içimden. Sonra düşündüm... Düşündüm ve dedim ki, içimden, "Böyle sınıflarla, gruplarla bireyleri ayırtırmaktansa herkesi adalet ve eşitlik bünyesi altında bir arada toplamak daha mantıklı bir fikir ama dünya şartları buna el vermiyordu. Yola devam ediyorduk, hoca da anlatmaya devam ediyordu. O çocuğun ailesine her ay düzenli olarak yardımda bulunmuş, bir çıkış yolu olmuş adeta. Karşılığında ise hiçbir şey istememiş, bu çocuk da diğer arkadaşlarıyla dilediğince eğlenebilsin o bana kafi, demiş. Hoca artık gönlümde öyle taht kurdu ki bana hakaret etse tek kelime edemeyecek kıvama gelmişim. Gideceği yere epey yaklaşmıştık lakin hocanın hiç inmesini istemiyordum. Hoca şöyle devam ediyordu: Büyük ihtimalle bugünden sonra bir daha senin yüzünü hiç görmeyeceğim, bu çocuğun hikayesini o yüzden sana anlattım. Farkında ol, böyle şeyler paylaştıkça çoğalır. Ben kibirli olmayı hiç sevmem, bir gün sen de bir iyilik yaparsan bir daha yollarınızın kesişmeyeceği bir kişiye anlat ve bunları da ekle" dedi. Hoca gözümde büyüdükçe büyüdü. Hiç inmesin, bana bir şeyler daha anlatsın diye geçiriyordum içimden derken o can alıcı cümleyi söyledi: Müsait bir yerde inebilir miyim? Üzüle sıkıla sağa doğru yanaştım. Hoca parayı uzattı, tam alırken "hocam o kadar sohbet ettik adınızı sormak şimdi aklıma geldi, adınız neydi?" Diye sordum. Hoca hafif bir tebessümle "Aker" dedi. Bir an yüzüm asıldı, pişman olmuşum, keşke sormasaydım diye geçirdim içimden. Hoca hala devam eden nahifliğiyle "iyi günler" diye ekledi. Hakikaten de o günden sonra hocayı hiç görmemişim, hoca düzgün bir insandı doğrusu. Verse verse böyle insanlar toplumdaki yolsuzluğa son verebilirdi.

Evden çıkmıştım, taksi durağına doğru yürüyordum, her zamanki gibi Emrah'tan devralacaktım taksiyi. Emrah gecikmişti, bense taksi durağında diğer şoförlerle çay

ıçıyordum. Nihayet Emrah gelmişti, hızlıca taksiye bindim. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu, günün sonunda neler yaşayacağımı bilmiyordum. Birinci, ikinci yolcu derken gün geçiyordu. Akşam saatlerine doğru bulvardan bir yolcu aldım. Adam hali vakti yerinde, ütülü kıyafetleriyle bindi taksiye. Böyle bir adamın ne işi vardı takside? Anlamadım. "Nereye?" diye sordum. "Sen sür kaptan, yol bizi götürür elbet" dedi. Şaşırmıştım, elbette gün içinde böyle değişik tiplerle karşılaşıyorduk fakat böyle görünen bir insanın şu cümleyi kurmasıyla şaşkınlığımı gizleyemedim. Bu adamın amacı neydi, ne istiyordu? Belki de birazdan anlayacaktım. Adam bir hayli soğukkanlıydı. Ben bir yandan taksiyi sürmeye başladım, adam komutlarıyla beni yönlendiriyordu, doğrusu ben de bu yolun nereye çıkacağımı çok merak etmiştim. Neredeyse her 30 saniye de bir "sağa, sola" gibi komutlar veriyordu. Düz gideceğimizde ise hiçbir şey demiyordu. Ben de alışmıştım artık, aslında biraz hoşuma gitmedi değil, yolculuk yarım saati geçmişti ben de yavaştan sıkılmaya başladım. Adam hala komutlara devam ediyordu. Başka hiçbir muhabbetimiz yoktu, ben de bu tür insanları pek sevmiyorum çünkü az da olsa insanlarla sohbet etmek hoşuma gidiyordu, yalnız yaşayan bir insandım ben. Yalnız yaşamaya alışmaya çalışan bir insan... İyice sıkılmıştım. "Yok mu bu yolun sonu?" dedim. Adam ters ters baktı, hafiften tırmaya başlamıştım. Hava kararıştı, bazı sokakların ışıkları yanmadığı için yolu görmekte güçlük çekiyordum. Bu sebepten daha yavaş gitmek zorundaydım. Hesap da bir o kadar kabardı, inşallah görüldüğü gibi zengindir diye içimden geçiriyordum. Taksii de durağa götürme saati yaklaşüyordu. Emrah da bugün biraz gecikmişti bu yüzden biraz geç başladım geç bitiririm diye düşündüm. Bu arada adam hala komut vermeye devam ediyordu. Bir anda adaman bir ses yükseldi "Yolun sonuna doğru geliyoruz". Oh be! Diye sevinmiştim sonunda bitiyor bu yolculuk. Bir yandan da merak içerisindeyim nereye geliyorduk biz? Bu yollar bir yerden tanıdık gelmişti bana. Bu yol 3 yıl önce yapılmış bir hatanın başıydı. Canım sıkılmaya başladı, bu adam o günü nereden biliyordu? Korkmaya başladım. Gerçekten de geldiğimiz yer orasıydı, ölüm gibi hatırladım. Her şey birer birer aklıma geliyordu. Burası Aker Yolu Sokak'tı. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Adam tekrar konuştu. "Herkesin evinde bilmesede de bir ceset var" dedi. Nasıl cevap vereceğimi şaşırmış haldeydim. O günden hatırladıklarım etrafımda pusu kurmuş haldeydi. Adam son sözünü söyleyip "taksi ücretini vermeden" taksiden indi. Afallamıştım, bu adam bana benden daha yakın olanın, eşimin öldüğü sokağı biliyordu. Düşünmekten saçlarımı yoluyordum. Yalnızlığımın getirdiği hatıralar dank etti kafama. Çok kötüydüm, bu adamı bulmalıydım. Taksi durağına doğru yola çıktım. Yolda giderken karşıdan gelen arabanın içinde Aker hocayı gördüm, tam selam vereceğim sırada arabayı üzerime doğru sürdüğünü fark ettim. Süratle bana çarptı... Taksiiye ne olacak şimdi? Ercüment ağabey ne der?

Defter burada bitiyordu. Hastam hatırladığı bazı olayları kendi dünyasında kurgulayarak yaşadığını zannediyordu. Esasında hasta, eşin bir trafik kazasında kaybediyor. Kafasında da kurguladığı üzere Aker Yolu Sokak'ta kendi hatası yüzünden ,acelesi olduğundan dolayı azami hızı aşmış, eşini kaybetmiş kendisi ise hafif yaralanmış. Hastanın genlerinde şizofreni belirtileri varmış. Eşinin ölümünden sonra kendisini suçlamış, bu sırada ilaçlarını kullanmayı reddetmiş. Kendi kafasında eşinin ölümünden onu sorumlu tutan insanlar var etmiş, her sabah onları sayıklayıp duruyordu. Taksi sahibi Ercüment ise kazadan sonra destek çıkmaya çalışmış, yolculardan şikayetler almaya başlayınca durumu fark etmiş. Kimi kimsesi yokmuş, Ercüment abisinin aklına da onu buraya getirmek gelmiş. Ben bu hastanenin baş hekimi Hüseyin Pamuk. Burası deliler hastanesi...

ÖNÜMDEKİ UZUN YOL

Üniversiteyi iki hafta önce derece ile bitirdim. Çocukları çok sevdiğimden küçüklüğümde beri sınıf öğretmenini olmak istiyordum ve bu hayalimi gerçekleştirdim. Artık resmi olarak bir sınıf öğretmeniydim fakat bir okulda değildim, gereken tek şey atanabilmektir. Bu atanma sırasını beklerken mesleki bilgimi geliştirmek üzere tecrübeli öğretmenlere danıştım, fikirlerini aldım. Artık dersleri anlatırken hangi araç gereçlere ihtiyacımın olduğuna dair; hangi dersleri, nasıl anlatacağıma dair, haylaz ve konuşkan öğrencileri nasıl susturacağıma dair altın değerinde bilgiler öğrendim. Hala ailemle yaşayan biri olduğum için ev işlerinde aneme yardımcı oluyordum. 23 yaşında olsam da bizim evde de çoğu evde olduğu gibi rutinler aynı. Kardeşim Emir 10. sınıf olduğu için babam ile Emir sabah erkenden kalkıp, hazırlıklarını yapıp yola koyuluyorlar. Babam ilk önce Emir'i okuluna bırakıp sonra da işine gidiyor. Biz de annemle onlardan yaklaşık bir saat sonra uyanıp kahvaltı ile güne başlıyoruz. Ancak tabii ki bazen istisnai durumlar olabiliyor. Emir'den duyduğuma göre dün gece saat iki sularında zil çalmış. O da her zamanki gibi hepimiz uyurken ayaktaydı. Kapıyı açmış ve postacı kılıklı bir adam uzaktan: "Cemre Hanım'a posta var, kapının önüne bıraktım." demiş. Kardeşim de masumca postayı eve almış. Doğal olarak orada kim olsa ayısını yapardı. Lakin postayı eve alsa da bantlı kutuyu hiçbir şekilde kesmemiş ve açmamış. Bana da uykum bölünmesin diye haber vermemiş, nasıl olsa uyandığında görecektim. Ben bu sabah babam ve Emir'den daha sonra, annemden ise biraz önce uyanımdım. Emir benim uyanmamdan önce gideceğini bildiği için postanın üstüne bantla yapıştırılmış bir not bırakmış: "Cemre'ye posta!" Zaten daha yeni uyanmışım bir de odamın kapısının önünde böyle bir kutu ve üstünde de notu görünce şok oldum. Bu şokun içinde çok şaşırdığım ve aklıma oturmayan birkaç şey oldu. Birincisi genellikle böyle şeyler ya annemin ya da babamın ismine gelir, neden bana geldi? İkincisi neden gecenin bir vaktinde geldi? Üçüncüsü de gelde eve kargo gelir, posta değil. Bu sonuncusu için küçük bir kontrol daha sağladım fakat sadece Emir demiyor, kutunun üstünde de posta yazıyor. Bu soru işaretleri kafamda bir hayli merak ve biraz da endişe uyandırdı. Büyük bir aceleyle postayı açmak için kutuyu alıp hızla mutfağa doğru yöneldim. Kutunun bandını kesmek için bir bıçak alıp, oturma odasına gittim ve açmaya başladım. Tam bandını keserken aralanan kapıdan içeri annem girdi. "Günaydın anneciğim" dedi. Ben de günaydın dedim. Bu sözden sonra odadan çıktı. Normalde önümdekini sorardı çünkü benim annemin meraklı bir kişiliği vardır. Ben açmaya devam ettim. Kutuda birA4 kağıdının üzerine yazılmış bir mektup vardı. Üstünde şöyle yazıyordu.

"Sayın Cemre Çelik'e

Sayın Cemre Çelik, öncelikle sınıf öğretmenini olduğunuz için tebrik ve aynı zamanda teşekkür ederiz. Üniversiteyi bitirdiniz ve atanmayı bekliyordunuz değil mi? Tüm meslektaşlarınıza başta olduğu gibi. İyi haber, başarıyla atadınız! Atadığımız okulun tüm bilgileri (yer başta olmak üzere isim, numara, bölge, adres vb. bilgiler)

aşağıda belirtilmiştir. Şimdiden hayırlı olsun. Sağlıklı, mutlu ve nice öğretmenlik yılları diliyorum.

Aştepe İlkokulu, 52436, Doğu Karadeniz, Ordu. Ders vereceğiniz sınıflar okulun müdürü ve müdür yardımcıları tarafından sizinle de konuşulup fikriniz alınarak belirlenecektir. Ayrıntılı bilgi için: 0 (111) 111 111”

Bu haberdan sonra adeta çılgına dönmüştüm. Sevinçten ağzım kulaklarıma varmıştı. Hem şok olmuş hem de çok mutlu olmuşum. Bir hayli heyecan ve sevinç içerisinde, evde annemi aramaya başladım. Tüm evi süzgeçten geçirdikten sonra hala annemi bulamadım ve bağımaya başladım: “Anneeeee...” Yoktu. Neredeydi anlamadım. Bu mutlu haber içimde mi kalacaktı, nasıl yani? Telefonumu kaptdığım gibi işte olmasına rağmen babamı aradım. Babam normal durumlarda, yani hal hatır sormak için onu mesai saatleri arasında aramamıza kızardı; ama bu kesinlikle normal bir durum değildi. Atanmışım! Daha ne olsun? Ben bunları düşünürken telefonu “Toplantıdayım, önemli bir durum var mı?” diye açtı. Ben de hiç düşünmeden anında “Baba, atandım!” dedim. Gülmeye başladı. İçinde sevinç, gurur ve mutluluk dolu bir “Çok tebrik ediyorum, gözümüz aydın.” dedi. Yüzümde bir tebessüm oluşmuştu. “Teşekkür ederim babacığım.” dedim. Bu gurur ve mutluluk barındıran haberi ilk önce babam öğrendi. Annemi bu olaylar içerisinde tamamen unutmuştum. Neredeydi? Aynı şekilde onu da aradım ve markete gittiğini öğrendim. Gerçekten çok şaşırtıcıydı. Yani ben 15 dakika önce bu kutuyu açmaya başladığımda uykulu ve zihni daha tam ayık olmadan odama girmişti. Nasıl olmuş da bu kadar hızlı giyinip markete gidebilmiş, şaşırtıcı açıkçası. Bu düşündüklerimin hepsini ona teker teker aktardım. Şu cevabı aldım: Sen orada yeni kalmış kedi gibi mayışıkken ben üstümü değiştirip, arabaya binip markete gittim. Evet, kutuyu görmemiş. Zaten ben size annemin meraklı bir kişiliği var demiştim. Görseydi kesinlikle ne olduğunu, nereden geldiğini, kimin getirdiğini vb. o kutu hakkında sorulabilecek tüm soruları sorardı ve bununla yetinmez, gelip yanıma otururdu, beni rahat bırakmazdı ve o kutuyu benimle açardı. Neyse, o da güvende. Mutluluk tabii ki iyi bir duygu ancak hala şok içerisindeydim ve biraz da korku vardı. Bu posta bizim eve neden gecenin bir vaktinde gelmişti? Emir hadi o uykuyla o an olayı kavrayamadı, uyanınca da mı hiç bu kutunun gece geldiği aklına gelmedi? Kutuyu açmadan önce de söylediğim; o kafama oturmayan birkaç düşünce hala oturmamıştı, aksine gittikçe bu soru işaretleri derinleşiyordu. Böyle giderse bu soru işaretleri birkaç gün aklımda kalmaya devam edecekti. Sonuçta atanmıştım ya, işe öyle bakalım. Akşam ne zaman gideceğimi kararlaştıracaktık büyük ihtimalle. Annemle kahvaltı yaptık ve kahvaltıdan sonra tamamen yakınlarımızı, arkadaşlarımızı ve akrabalarımızı bu durum hakkında bilgilendirdim. Hepsi benim adıma çok sevindiler. Ordu’ya gidince neler yapacağımı neler. Gitmeden önce annemle birlikte ihtiyaçlarıma yönelik bir alışveriş listesi hazırladık. Tüm ihtiyaçlarımızı ve bazı istediğim şeyleri birkaç gün içinde alacaktık. Listede istediklerimin arasında bir dizüstü bilgisayar da vardı. Buna gerçekten çok sevinmişim çünkü bu bir istekten çok bir ihtiyaçtı. Tüm bunlarla uğraşırken akşamı da etmiştik. Akşam yemeğinde günün olayını konuştuk ve haftaya gidebilmem için yarın hazırlıklara başlayacaktık. Okullar bir sonraki ay açılıyordu. Aslında bir ay olmasına rağmen babam şimdiden git, orada biraz kal ki alışsın, diyordu. Annem de bir hafta önce gitmemi ve alışma süreci için bir haftanın yeterli olacağını söylüyordu. Bu fikirler karşısında Emir’in ve benim de eklediklerimizle üç hafta önceden

gitmeme karar verdik. Nasıl gideceğimi sorunca direkt cevap, en rahat otobüsle gidersin, olmuştu. Gideyim de nasıl gidersem gideyim, hiç fark etmez. Bir sonraki hafta gidecektim. Çok sevinçli ve heyecanlıydım. Günün yorgunluğuyla bu sohbetten sonra uyumaya karar verdim. Bu hafta çok iş halletmiştik ve bu yüzden çok hızlı geçmişti. Nihayet o büyük gün gelip çatmıştı. Akşam otogara gittik, annemle, babamla ve Emir’le vedalaştım. Kısa bir süreliğine tatlı bir ayrılık olacaktı. Otobüse bindiğimde kısa bir bilgilendirme anonsu geçildi. Zaten bu anonstan sonra uyumuşum. Yolculuk hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Bindüğimle indiğim bir oldu sanki. Daha sonra “Yolculuk nasıl geçti?” sorularına doğru düzgün cevap bile veremedim zaten. Ordu’ya vardığımda otogardan hemen bir taksi bulup babamla birlikte ayarladığımız kalacağım eve gittim. Eve girdim, zaten eşyalıydı. Gayet güzel bir yerdi, ben çok beğendim. Küçük ama şık bir ev. Çabucak eve eşyalarımı bıraktım ve sonra daha evi doğru düzgün gezmeden dışarı çıktım. Okulumu çok merak ediyordum. Telefonu açtım ve navigasyona girdim. “Aştepe İlkokulu” yazdım. Yakınlarında olduğunu için üstte çıktı zaten. Okula doğru yol aldım. Hava çok güzeldi. Adeta güneş benim için açmış, benim için parlıyordu. Bugün benim moralimi hiçbir şey bozamaz. Okula çok yaklaşıyordum. Dibindeyim desem yeridir. Okul boştu, hiç kimse yoktu. Zaten ben de ziyaret amaçlı gelmiştim, sonuçta okullar üç hafta sonra açılıyor. Okula girmeden önce durdum, gözümü kapattım ve içimden birkaç şey geçirdim. O heyecanla okula giriyordum bir anda günlük durdu. “Merhabalar” dedi. Ben de “Merhabalar okulun yeni öğretmeniyim. Okulun yeni ilkokul öğretmeniyim. -bir durakladım- Okulu gezebilir miyim? Alışmak için.” Çok mu konuştum bir anda acaba? Güvenlik daha sonra “Tabii ki hocam, hoş geldiniz. Buyurun.” Hocam dedi, evet hocam dedi! Bu arada şunu söylemeden de geçmem: Hoca değil, öğretmen. Öğretmenim demesi gerekti, çünkü ben hoca değilim, bir öğretmenim. Gerçekten fazlasıyla heyecanlanmıştım. Okula girdim ve okulun her yerini gezdim. Çok büyük değil ancak küçük de değildi. Okulun içi böyle ama bahçesi bir hayli büyük. Bu okul sadece ilkokul değil hem ilkokul hem ortaokul hem lise olsaydı bile herkese yetecek, tüm öğrencilerin oynayabileceği bir alan vardı. Bu sırada okulun içinde lobide oturan bir öğretmen gördüm. Demir sandalyelerden birinde oturmuş, çayını yudumluyordu. Yanına gittim ve “Merhabalar, bu okulda öğretmen misiniz?” dedim. O da “Evet, Müdür yardımcısıyım.” dedi. Bana şaşkın gözlerle bakıyordu. Ben de onun yerinde olsam böyle bir durumda karşındakine şaşkın gözlerle bakardım. Ben “Ben de yeni öğretmen oldum, buraya atandım sınıf öğretmeniyim.” dedim. Bana “Ne mutlu, hoş geldiniz fakat bana okula yeni bir öğretmenin geldiği söylenmedi. Hiç elektronik posta da almadım. Normalde olmaz bu tür sürprizler.” dedi. Ben de “Nasıl olur; bana gelen postadaki telefon numarasını arayıp sormuştum. Okul idaresine sizin geleceğiniz bilgisini iletтік dendi bana.” dedim. Çok korkmuşum. “Şahsen ben ilk defa karşılaştım fakat hayal dolandırıcıları çok olur. Gel benim bilgisayarımın kontrol edelim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, belki ben görmemişimdir.” demişti. Gerçekten şu an tüm hevesim kaçtı. Nasıl olur ya? Hayal dolandırıcısı da neydi? Aşağı kata indik. Bilgisayarını açtı ve kontrol ettik. Gerçekten de yoktu. Birçok soru sordum. Şok içerisindeydim. Adeta dolandırılmıştım. Kim böyle bir şeyi niye yapar ki? Eline para da geçmiyor, hani genellikle dolandırıcılar veya hırsızlar para için bu kötü işleri yaparlar. Yapanın eline onun karına hiçbir şey geçmemişti. Gerçekten çok üzülüyordum. Hevesim kursağında kalmıştı, tüm sevincim bir anda yok olmuştu, hayallerim yıkılmıştı. Müdür yardımcısının adı Gamze’ymiş. Onunla akşama kadar sohbet ettik. Beni teselli ediyordu ve bana bundan sonra ne yapacağımı soruyordu. Ne yapayım? Ben onu hiç düşünmemiştim bu derde üzülürken. Gerçekten, ne yapacaktım? Gamze

öğretmene bu süreçteki her şeyi anlattım. Onun bana annemin ve babamın çok üzüleceğini duyuncaki önerisi şu oldu: Bence en azından öğretim yılının birinci dönemine kadar burada kal. Kendine öğretmenlikle ilgili bir iş bulmaya çalış. He olur da burada rahat edersen, bu yıl okullar bitene kadar Ordu'da kal. Daha sonra gidip ailene bu durumu anlattırısın. Hem ailen üstünden zaman geçince ve burada iyi vakit geçirdiğini öğrenince emin ol ki üzülmeceklerdir, aksine gururlanacaklardır. Bu fikir çok mantıklı gelmişti. Ancak hala kalbimin bir kenarında resmi bir şekilde öğretmen olmak kalmıştı, Çünkü onu istiyordum. Gamze öğretmenin telefon numarasını da aldım, artık onunla burada görüşürüz. Zaten o da öyle dedi: Herhangi bir sıkıntı olursa araman yeterli, üstelik çok yakınız. Okuldan ayrıldım ve eve gittim. Hava kararmıştı. Tek başıma olduğum için koltukta uzandım, televizyonu açtım ve düşünmeye başladım. Ne yapabilirim? Aklıma ilk önce özel ders vermek geldi. Özellikle de dördüncü sınıflar bazı okulların bursluluk ve kabul sınavlarına hazırlandığı için matematik ve Türkçe derslerinden çok fazla özel ders alıyorlar. Hem bir okulda da değilim. Buna engel bir şey yok. Girdim özel eğitim internet sitelerine. Oradan bir kayıt açtım kendim için. Sadece bilgilerimi girdim oldu, çok kolay bir işlemdi. Ancak tam kayıt açma sırasında televizyondan bir ses duydum. İsteyen öğretmenler EBA'daki boş sayfaları doldurabilirlermiş. İnanamadım. Bugün başlamış ve iki ayı varmış. Bazı bölümlerde az video varmış diye başlatmışlar. Hiç beklemeden başvurumu yaptım. Gerçekten çok sevdim. Demek ki bugün benim şanslı günümüş. Biri benim aklıma geldi birini de televizyondan duydum. İş bulduğuma çok sevdim lakin dolandırıldığım için çok üzüldüm. Şimdi hatırlıyorum da, ben demiştim. O posta niye gece gelmişti? Tek şüphem oydu ve de gerçekten şüphelenmeliymişim. Demek ki bir daha gece gelen kargo, posta vb. şeylere inanmadan önce benim gibi hemen atlamayıp kontrol ediyormuşuz. Dersimi aldım. Bedeli ağır oldu ama aldım. Bu düşüncelerden sonra çok uykumun geldiğini fark ettim ve yatağıma geçtim. Ertesi gün olduğunda Ordu'daki ilk özel dersime gittim ve özel ders öğrencimle ders işledim. Beni çok dikkatli dinliyordu, iyi bir öğrenci olduğu belli. Henüz bir tane özel ders öğrencim var ancak daha olmaya devam edecek gibi gözüküyor, bunun sebebi her gün veliler tarafından aranmam. Yakın olan çoğu öğrenciye ders vereceğim gibi duruyor. Öte yandan her akşam eve gelince EBA'ya bir veya iki tane video hazırlıyorum. Bunların bazıları birinci sınıflara alfabeyi tane tane anlatırken bazıları dördüncü sınıflara üslû ifadeleri anlatıyor. Ben burada, Ordu'da ailemin emeklerini boşa çıkarmamak için, onları böyle bir kızları olduğu için gururlandırmak amacıyla kendi emeklerimle işlere giriyor ve yaşamımı sürdürüyorum. En yakın atanma dönemini bekliyorum. Umarım bir sonrakinde resmi olarak atanırım. Tabii ki daha dikkatli kontrol edeceğim. Bunu sanırım Ordu'da bekleyeceğim çünkü hem bu olayı daha aileme anlatmadım hem de buraya çok alıştım. Bu sadece başlangıçtı, daha önümde uzunca bir yol var.

Ece Zeynep ARMUTLU

Özel Ataşehir Modern Bilimler Akademisi Okulları

GİTTİĞİN YOL, SENİN HİKÂYENDİR

İnsanın hayat yolu, bazen düz ve güneşli bir patika, bazen de inişli çıkışlı kıvrımlarla dolu, sisler içinde kaybolan bir yoldur. İlk adımlarında taşları hissetmezsin, ayakların hafif, yüreğin cesurdur. Ama ilerledikçe insan ömrünün gerçek yüzü ortaya çıkar; bazen önüne keskin uçurumlar, bazen de içinden geçmen gereken fırtınalar... Kimi zaman yol ikiye ayrılır ve hangi yöne gideceğini bilemezsin. Geri dönmek istersin ama ayak izlerin çoktan rüzgârla silinmiştir. Bazen yol arkadaşların olur, bazen tek başına yürürsün. Ve an gelir, arkana dönüp baktığında, yolun seni nasıl şekillendirdiğini, yonttuğunu fark edersin. Yoldaki taşlar, düştüğün yerler, soluklandığın duraklar... Hepsi senin hikâyenin bir parçasıdır. Çünkü hayat yolu, varılacak bir yer değil, yürürken öğrenilen bir yolculuktur. İşte Ömer'in de hayat yolculuğu küçük bir kasaba olan Pelitözü kasabasında başladı.

Ömer, bu küçük kasabada doğmuştu. Babası bir marangoz ustası, annesi ise ev hanımıydı. Çocukluğu babasının atölyesinde talaş kokuları içinde geçmiş, o günlerden kalma ahşap kokusu hafızasına kazınmıştı. Ama Ömer'in aklında hep başka bir yol vardı. Küçüklüğünden beri kasabanın dışındaki büyük şehre gitmek, bu küçük köhne yerden kurtulmak, kendini orada kanıtlamak istiyordu.

Lise biter bitmez valizini topladı. Ailesi onun kasabada kalmasını, babasının işini devam ettirmesini istiyordu. Ama Ömer, şehirde üniversite okuyup bambaşka bir hayat kuracağına inanıyordu. Babasının gözlerindeki burukluğu görmezden gelerek, annesinin titreyen ellerini avuçlarına alarak vedalaştı ve otobüse bindi.

Büyük şehir... Kalabalık, telaş, sürekli bir hareketlilik... İlk başlarda heyecan vericiydi ama zamanla her şey daha da zorlaştı. Okul, geçim derdi, parasızlık, ve en önemlisi yalnızlık... Her şey düştüğünden daha ağırdı. Parası tükendiğinde bir lokantada garsonluk yapmaya başladı. Derslerle işi bir arada yürütmek onu yıpratıyordu ama yine de pes etmedi.

Yıllar geçti. Ömer, hayal ettiği gibi büyük bir şirketin yöneticisi olmuştu. Lüks bir ofisi, pahalı bir arabası, şık kıyafetleri vardı. Ama nedense içindeki boşluk hiç dolmuyordu. Sabahları kahvesini içerken, çocukken duyduğu talaş kokusunu özlediğini fark etti. Geceleri uykusuz kalınca babasının marangoz atölyesinde çalıştığı zamanları hatırlıyordu. "Ne zaman bu kadar uzaklaştım?" diye düşündü.

Bir gün, babasının hastalandığını öğrendi. Yıllardır arada sırada konuştuğu ailesini ihmal ettiğini fark etti. Derhal kasabaya dönmeye karar verdi. Yıllar sonra ilk kez çocukluğunun geçtiği sokaklarda yürüdü. Kapının önüne geldiğinde annesi onu sarılarak karşıladı. Babası yatağında güçsüzdü ama gözlerinde hâlâ aynı sıcaklık vardı. Ömer, elini tuttuğunda sanki yılların mesafesi bir anda kapanmıştı.

Babası, yorgun bir sesle, “Oğlum, yolun seni nereye götürürse götürsün, unutmak ki sen hep buraya aitsin,” dedi.

O gece Ömer, marangoz atölyesine girdi. Babasının yıllardır kullandığı aletlere dokundu, o talaş kokusunu içine çekti. İçinde bir şeylerin yerine oturduğunu hissetti. Şehirde aradığı şeyin, aslında hep burada olduğunu fark etti.

Ertesi sabah babasına dönüp, “Baba, bana bir şeyler öğretir misin?” dedi. Babası gülümsedi.

Ömer, kendi yolunu çizmişti. Ama döndüğü yer, hep ait olduğu yerdirdi. Babasının gülümsemesi, Ömer’in içindeki tüm pişmanlıkları ve uzak kaldığı yılların burukluğunu bir anlığına unutturdu. Marangoz atölyesinde yan yana oturdular. Babası, titreyen elleriyle eski keskiyi Ömer’e uzattı.

“Bu iş, sabır işidir oğlum,” dedi yavaşça. “Ahşabı tanıyacaksın, ahşabı tanıyacaksın,” dedi babası, eliyle eski bir meşe parçasını okşarken. “Her ağacın bir ruhu, her damarında bir hikâyesi vardır.”

Ömer, babasının sözlerini hatırlayarak önündeki ahşaba dokundu. Parmak uçları, yüzeydeki ince çizgileri hissetti. Meşenin sert ama sıcak dokusu, yılların izini taşıyordu. Bazı yerler dümdüzdü, sanki rüzgâr okşamış gibi, bazı yerlerde çatlak ve gözenekliydi, tıpkı yaşanmışlıklarla dolu bir insan yüzü gibi... Hafifçe eğildi, burnuna keskin, tatlımsı bir koku geldi. Gözlerini kapadı, sanki ormanın derinliklerinde, rüzgârın dallar arasında şarkı söylediği bir yerdeydi. Birden babasının sesiyle tekrar kendine geldi. Babası :

Ahşap, sabır ister. Aceleye gelmez, ona nasıl dokunacağını, nereden keseceğini, hangi yönde yontacağını bilmelisin. Eğer dinlemesini bilersen, sana nasıl şekil vermek istediğini fısıldar. Ve işte o zaman, ellerinle sıradan bir tahta parçasını değil, içinde geçmiş ve geleceği saklayan bir eseri ortaya çıkarabilirsin, dedi. Ömer, babasının verdiği keskiyi avuçlarının içinde tuttu. Eskimiş, ama hâlâ sağlamdı. Babası, ahşabın damarlarını göstererek, “Her ağacın bir hikâyesi vardır,” dedi. “Eğer onu dinlemesini bilersen, sana nasıl şekil vereceğini söyler.”

Ömer, küçüklüğünde olduğu gibi babasının yanında çalışmaya başladı. Önce sadece izledi, sonra ufak tefek işlere yardım etti. Babası her fırsatta ona bir şeyler öğretiyor, sabrın ve emeğin nasıl bir sanat yarattığını anlatıyordu.

Günler geçti, aylar geçti... Ömer’in içinde bir şeyler değişmeye başlamıştı. Eskiden fark etmediği duygular, şimdi ruhunun derinliklerinde yankılanıyordu. Zaman, insanın içini sessizce oyan bir nehir gibiydi; bazen coşkun, bazen durgun ama her zaman iz bırakan... Bir zamanlar net olan düşünceler bulanıklaşmış, önemsiz sandığı hisler kök salmaya başlamıştı. İnsan ruhu, tıpkı mevsimler gibi değişiyor, eski yaralar kabuk bağlarken, yeni sorular filizleniyordu. Sabahları atölyeye gitmek için heyecanlanıyor, talaş kokusunu içine çekerken huzur buluyordu. Ellerinin nasır tutmaya başladığını fark ettiğinde, içini garip bir huzur kapladı.

Ama zaman acımasızdı. Babasının gücü iyice tükenmişti. Bir sabah, atölyeye gitmek için her zaman erkenden kalkan babası o gün odasından çıkmadı. Bir terslik olduğunu fark eden Ömer babasının yatağının başına oturdu, elini tuttu ve korku biraz da endişeli bir sesle:

“Baba, hadi kalk, atölyeye gidelim,” dedi gülümsemeye çalışarak.

Babası yorgun bir sesle, “Bu sefer sen git oğlum,” dedi. “Artık o atölye senin.”

Ömer’in boğazı düğümlendi. Babasının parmakları, kendi ellerinin üstünde son kez gezindi. Dokunuşu her zamankinden daha hafif, daha kırılıyordu. Ömer, o an içini kaplayan derin sessizliği hissetti. Babası sakın bir tavırla son kez oğluna doğru dönerek “Sen hep doğru yolu aradın, Ömer. Ama yolun sonunda döndüğün yer, en baştan beri ait olduğun yerdi, burasıydı bizim yanımızdı” dedi gözlerini kapatırken. Babasının gözleri yavaşça kapandı, nefesi ince bir rüzgâr gibi odada dağıldı. Zaman durdu, dünya bir anlığına sessizliğe gömüldü. Ömer, babasının ellerini sıkıca tuttu ama babasının sıcaklığı parmaklarının arasından sanki gökyüzünde bir yıldız kayarmış gibi usulca çekilip gitti. O an anladı ki, bazı eller bir daha hiç hareket etmeyecek, bazı sesler sonsuza dek susacaktı.

O gün, Ömer’in hayatında bir dönüm noktası oldu. Babasını toprağa verdikten sonra, atölyenin kapısını açtı. Sanki bu kapıdan bir daha içeri hiç adım atmayacak ya da sonsuza dek burada mühürlenmiş bir kapı gibi kalacağını hissetti. Babasının ahşaptan oyduğu son sandalyeye dokundu. Her çizikte onun ellerinin izi vardı. Gözleri doldu ve sonra bir konuda kendinden emin bir şekilde içinden kararını verdi. Kasabada kalacak, babasının mirasını yaşatacaktı. Büyük şehirde kazandığı her şey, burada kazandıklarının yanında değersizdi artık.

Yıllar sonra, kasabanın girişinde küçük bir tabela asılıydı: “Ömer Usta Marangoz Atölyesi.” İçeri giren herkes, talaş kokusunu duyuyor, duvarlardaki eski fotoğrafları görüyordu. Ve en köşede, yaşlı bir adamın genç oğluna keskinini uzattığı o anın resmi asılıydı.

Ömer her sabah dükkânı açarken, babasının sesini duyar gibi oluyordu: “Gittiğin yol, senin hikâyendir oğlum. Ama unutma, bazen en değerli yol, eve döndürür.” Yıllar geçtikçe Ömer, babasının bıraktığı mirası daha da büyüttü. Kasabada herkes onun işçiliğini konuşuyordu. Gençler marangozluğu öğrenmek için yanına gelmeye başlamıştı. O da tıpkı babası gibi, sabırla ve sevgiyle bildiklerini aktarıyordu.

Bir gün, atölyenin kapısı usulca açıldı. İçeri giren kişi, yıllardır görmediği çocukluk arkadaşı Asya’ydı. Ömer, onu gördüğünde zamanın durduğunu hissetti. Asya şehirde öğretmen olmuş, yıllar sonra kasabasına dönmeye karar vermişti. Eski günleri hatırlayarak uzun uzun konuştular. Ömer, geçmişini anlatırken, hayatının dönüm noktalarına dönüp baktı. Günler geçtikçe Asya ve Ömer daha sık görüşmeye başladılar. Kasabanın sokaklarında yürüdüler, çocukken koşturdukları yolları hatırladılar. Asya, Ömer’in marangozlukta nasıl ustalaştığını izlerken hayranlığını gizleyemiyordu. “Sen gerçekten doğru yolu bulmuşsun,” dedi bir gün.

Ömer gülümsedi. “Belki de yol beni en başından beri buraya çağırıyordu,” dedi. Asya’nın gelişiyse birlikte Ömer’in hayatı yeniden renklenmeye başladı. Beraber kasaba için projeler üretmeye, eski binaları restore etmeye, kendilerinden sonra gelecek olan nesillere tıpkı kendilerinin çocukluğundaki gibi renkli, temiz, sıcak bir kasaba bırakmaya karar verdiler. Ömer, babasının ona öğrettiği gibi, marangozluk bilgisini sadece bir meslek olarak değil, bir sanat ve miras olarak gördü.

Yıllar sonra, Ömer'in atölyesi sadece bir dükkân değil, kasabanın ruhunu yaşatan bir yer olmuştur. Kapının üzerinde hâlâ aynı tabela asılıydı: "Ömer Usta Marangoz Atölyesi." Ama artık içeride sadece bir usta değil, onunla birlikte çalışan gençler, üretilen yeni hikâyeler vardı.

Bir akşam, Ömer dükkânın kapısını kapatırken gökyüzüne baktı. Yıldızlar, babasının ona çocukken anlattığı masalları hatırlatıyordu. O an içinden bir teşekkür fısıldadı:

"Baba, bana doğru yolu gösterdiğin için sana minnettarım.. Şimdi sıra bende."

Ve o gece, rüzgârın arasından tamdık bir ses duyduğunu hissetti: "Gittiğin yol, senin hikâyendir oğul..."

Ömer, o gece atölyesinde tek başına oturdu. Önünde babasının yıllar önce yaptığı eski bir sandalye duruyordu. Elini ahşabın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi, her çizikte bir hatıra hissetti. Gözlerini kapattığında babasının nasırlı ellerini, yorgun ama bilge bakışlarını hatırladı. Derin bir nefes aldı, talaş kokusu ciğerlerine doldu. O an anladı ki, insanın gerçek hikâyesi varmak istediği yerde değil, yolda yaşadıklarıyla yazılıyordu. Gözlerini açtı, içindeki sessiz özlemi gülümsemeye dönüştürdü ve fısıldadı: "Baba, hikâyemi senin başladığın yerden devam ettiriyorum."

Buse AKSAKAL

Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi

AĞRI'DAN URFA'YA HEP AYNI

Ağrı Dağı'nın beyaz örtüsü sabahın ilk ışıklarıyla turuncuya çalıyor. Bozkırların altın sarısı otları, güneşin altında adeta bir kanarya gülü gibi parlıyor. İncecik bir toz bulutu, taşlı yolda ilerleyen mavi külüstür bir arabanın ardından havalanıyor. Yusuf, direksiyonun başında, arabasını otobanda ustaca ve keyifle sürüyordu. Her kilometrede geçmişin gölgeleri zihnini meşgul ediyor, gözleri zaman zaman uzaklara dalıyordu.

Arabası eskimişti, tıpkı kendisi gibi. Bagajda birkaç valiz, eski bir köy radyosu ve yaşanmış bir ömrün artıklarından başka bir şey yoktu. Yusuf, Adana'ya doğru yola çıkmıştı. Bir zamanlar kaybettiği değerleri, belki bir umudu, belki de bir hemşehrisini tekrar bulmayı gaye edinmişti. Ayrıca bu yolculuk, sadece bir yere varmak değil, aynı zamanda kendi ruhu içinde gerçekleştirdiği bir arayıştı.

Yol ayrımının olduğu çayırık alanda, sabah güneşiyle silueti belirginleşen bir adam dikkatini çekti. Üstü başı yırtık, üzerinde yıpranmış bir palto, ayaklarında da bir çift

eskimiş kundura vardı. Elinde ise büyük bir karton tutuyordu. Yusuf yavaşladı. Adamın yüzündeki endişe gözlerinden okunuyordu.

"Nereye böyle?" diye sordu Yusuf, camı aralarken.

Adam hemen yaklaştı. "Abi, beni Urfa'ya götür. Ne olur. Peşimde adamlar var!" diye fısıldadı.

Yusuf kaşlarını çattı ama adamın korku dolu yüzüne bakınca onu arabaya almakta tereddüt etmedi. "Atla." dedi, kısa ve net.

Adam hızla kapıyı açtı ve içeri atladı. Sürekli arkasına bakıyordu. "Abi, Allah razı olsun. Ben Cemal." dedi.

"Yusuf." dedi yaşlı adam, gözlerini yoldan ayırmadan. "Ama unutma, başıma iş açarsan seni bu yolda bırakırım."

Cemal başını salladı. "Merak etme abi. Zaten başımda yeterince dert var."

-Kaçış Başlıyor-

Yusuf, arabanın motoruna biraz daha yüklenerek hızlandı. Cemal'in ne kadar büyük bir beladan kaçtığını henüz tam olarak anlayamamıştı ama adamın huzursuz hareketlerinden işin ciddiyetini hissediyordu.

Cemal, derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı: "Abi, ben bir aşirete mensubum. Ailemin kararına karşı geldim. Sevdiğim bir kadın var ama beni zorla başkasıyla evlendirmek istiyorlar. Kabul etmedim, kaçtım. Şimdi peşimdelers."

Yusuf, bir süre sessiz kaldı. Direksiyon başındaki sakinliği, içinde kopan fırtınaları gizliyordu. "Bu yollarda aşiretin adamları çoktur. Kendini belli etme." dedi kısa bir süre sonra.

Cemal, Yusuf'un bu sözlerini ciddiye aldı ve arabanın içinde biraz daha sessizleşti. Yusuf ise bu genç adamın çaresizliğinde kendi gençliğinden bir parça bulmuş gibiydi.

-Muş: İlk Takip-

Muş Ovası'nın başlarını güneşe uzatmış ayçiçeklerinin o uçsuz bucaksız göz alıcı salınımlarının arasında ilerlediklerinde güneş iyice yükselmişti. Yusuf, Cemal'in arkasını sürekli kontrol ettiğini fark etti. "Bu kadar korkarsan yol bitmez." dedi Yusuf, direksiyonu tutan ellerini sıkıca kavrayarak.

Ancak o anda dikiz aynasında bir toz bulutu belirdi. Cemal'in gözleri büyüdü. "Abi, işte geldiler! Aşiretin adamları!" dedi, sesi panikle doluydu.

Yusuf, geri dönüp bakmadı bile. "Tutun. Bu iş böyle bitmez." dedi ve gaza bastı.

Arkadan gelen kamyonetler hızla yaklaşmaya başladı. Yusuf, taşlı yolda birden direksiyonu kırarak dar bir patikaya saptı. Kamyonetler de peşlerinden döndü. Cemal, Yusuf'un ustaca yaptığı manevralara hayran kaldı ama korkusu dinmek bilmiyordu.

"Abi, bizi burada bulurlar." dedi Cemal.

Yusuf bir süre sonra bir köy yoluna girdi ve hızla ilerledi. Nihayet bir ağacın altına arabayı park etti ve Cemal'e döndü. "Burada izimizi kaybettiririz. Yayan devam edeceğiz." dedi.

Cemal, şaşkınlıkla Yusuf'a baktı ama itiraz etmedi. Arabadan inip ormana doğru yürümeye başladılar. Arkalarından gelen araba motor sesleri artık duyulmaz olmuştu.

-Bingöl: Tehlike Yakın-

Bingöl'deki yüzen adalar, doğanın mucizesi gibi görünüyordu ama Cemal'in zihni hâlâ karmaşıktı. Yusuf, sessizliğin tadını çıkarmaya çalışsa da Cemal'in huzursuzluğu bu güzel manzarayı bir oyunbozan gibi altüst ediyordu

Bir süre sonra bir kahvede durdular. Yusuf, çayını içerken Cemal konuşulanları dikkatle dinliyordu. Köylülerden biri "Aşiret, kaçan damadını arıyor. Her yerde kontrol noktası kurmuşlar." diyordu.

Cemal, Yusuf'a döndü. "Abi, burada duramayız. Hemen yola çıkmamız lazım." dedi.

Yusuf, yavaşça kalktı ve hesabı ödedikten sonra arabasına geri döndü. Fakat daha köyden çıkmadan uzaktan hızla yaklaşan bir kamyoneti fark etti. Cemal, "Abi, onlar!" diye bağırdı.

Yusuf, hemen direksiyonu kırarak başka bir yola saptı. Kamyonetler yine peşlerindeydi. Yusuf, dar bir geçitten geçerken birden frene bastı ve arabayı yanlamasına durdurdu.

"Burada iniyoruz." dedi Cemal'e.

-Elazığ: Gerilim Tırmanıyor-

Elazığ'a vardıklarında hava kararmıştı. Yusuf, eski bir arkadaşının evine sığınmaya karar verdi. Ev sahibine, Cemal'i kuzeni olarak tanıttı. Fakat gece yarısı evin önünde yabancı birtakım arabaların far ışıkları görüldü.

Yusuf telaşla Cemal'i uyandırdı. "Hemen çıkmamız lazım!" dedi.

Sokaklardan geçerken peşlerindeki araçlar yeniden belirdi. Yusuf, tüm dikkatiyle arabayı sürerken Cemal, "Abi, yakalayacaklar!" diye haykırıyordu.

-Diyarbakır: Surların Korumasında-

Diyarbakır'a vardıklarında gün ağarmak üzereydi. Yusuf, arabayı surların yanına çekti ve Cemal'e dönerek: "Burada biraz bekleyelim." dedi.

Cemal, surların gölgesinde otururken sevdiği kadını düşündü. Yusuf, genç adamın kararlı ve çatık yüzünü izliyordu.

"Abi, onu bulacağım. Bu sefer bırakmayacağım." dedi Cemal.

Yusuf, derin bir nefes aldı. "Sevda, insanı güçlü yapar lakin bazen bu güç her şeyi yakıp yıkar." dedi.

Cemal, başını salladı. "Haklısın abi ama her şeyi göze aldım ben." dedi.

-Şanlıurfa: Son Durak-

Şanlıurfa'nın ışıkları uzaktan görüldüğünde Cemal'in gözleri parladı. "Abi, işte geldik. Sevdiceğim burada beni bekliyor." dedi.

Yusuf, arabayı dar bir sokağın köşesine çekti. "Buradan sonra yol senin." dedi.

Cemal, Yusuf'un elini sıkarak, "Abi, sen olmasaydın buraya kadar gelemezdim. Sana minnettardım." dedi.

Yusuf, gülümseyerek, "Kendine dikkat et, kal sağlıcakla." dedi.

Genç adamın arkasından izlerken kendi geçmişini anımsamaktan kendini alamadı. Cemal sokakta kaybolurken Yusuf, arabanın motorunu tekrar çalıştırdı. Adana'ya doğru yol alırken bir yolculuğun daha bittiğini düşünüyordu ama içten içe biliyordu ki her yolculuk aslında yeni bir başlangıçtı.

O yola çıktıklarından beri Cemal'in sevda uğruna verdiği mücadele, Yusuf'un kalbinde eski bir yarayı kaşımıştı. Cemal'in yaşlarında Yusuf da birine delicesine âşık olmuştu. O günlerin izleri hâlâ aklında taptazeydi. Sevdiği kadın için her şeyi yapabileceğine inanmış, ona bir gün kavuşacağı hayalini kurmuştu. Ancak hayaller, hayatın gerçekleriyle çatıştığında Yusuf korkmuştu. O günlerdeki baskılar, etrafındaki gözler, ailesinin sözleri... Her şey, sevdayı bir kenara bırakmasına neden olmuştu. Bir gün o kadını, başka biriyle evlenirken izlemek zorunda kalmıştı.

Yusuf, direksiyon başında bir süre sessizce düşündü. Geçmişteki o korkaklığını hatırladıkça içi kan ağlıyordu. Cemal'e yardım etmeyi kabul etmesi aslında bu yüzdendi. Genç adamın gözlerindeki cesareti görür görmez kendi gençliğini hatırlamış ve ona bir şans tanımak istemişti. Yusuf'un Cemal'e duyduğu bu ani sempati, geçmişte kendi yapamadığı bir şeyi başkası adına yapabilme arzusundan doğmuştu. Kendi hayatında cesur olamayan Yusuf, Cemal'in sevda yolculuğuna destek vererek kendi hatalarını her ne kadar temize çekmiş olmasa da vicdanını bir nebze de olsa rahatlatmıştı.

Arabayı tekrar çalıştırdığında derin bir nefes aldı. "Her yolculuk, bir son gibi görünse de aslında yeni bir başlangıçtır." diye mırıldandı kendi kendine. Bu sözler hem Cemal'in hikâyesi hem de kendi içsel yolculuğu için geçerliydi.

-Son Söz-

Yusuf için bayramlar hiçbir şey ifade etmezdi, hayatında ilk defa bir bayramı iple çekiyordu. Çocukken ailesinden yeterince ilgi görmediği bayramlar, büyüdüğünde yalnızlıkla pekişmişti. İnsanların kalabalık masalarda toplandığı, kahkahaların yankılandığı o günler, Yusuf için her zaman eksik bir şeyleri hatırlatırdı. Bayramlar onun hayatında hiçbir zaman kutlama ya da neşe anlamına gelmemişti aksine yalnızlığının en keskin yüzünü ona gösterirdi.

Fakat bu kez bir şeyler farklıydı. Cemal, sevdiği kadın ve iki küçük evladıyla Yusuf'un evine gelmeyi planlamıştı. Yusuf bu haberi aldığı anda, içindeki eksiklik hissini bir nebze olsun hafiflediğini fark etmişti. Hayatı boyunca aradığı anlamın, belki de bir araya gelişlerde, sevginin paylaşıldığı o anlarda saklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ve o bayram sabahı çalınan kapıyı açmasıyla Yusuf, karşısında yaşamak isteyip de yaşayamadığı tabloyu Cemal ve ailesinde gördü. Gözlerindeki mutluluk, Cemal ve ailesine birer teşekkür niteliğindeki çünkü o gün, Yusuf için bir yol hikayesinin bitip bambaşka bir öykünün başladığı gündü.

Ada Demir
Robert Koleji

VATANIN YOLU

Savaş başladığından beri bütün hayatım alt üst oldu. Hani şu ağaçlarda uçan kuşlar, mutlu kahkahalarıyla beni bile güldürmeyi başaran tatlı insanlar, hatta bize her zaman gülücükler saçan güneş bile sanki kuş olup gitmişti. Normal bir şey kalmamıştı bu ülkede. Babam sokağa çıkmamı dahi yasaklamıştı, hatta bununla da yetinmemiş, şu önemli zamanlarda kapıya bir asker feda etmişti. Tamam, bunda benim de biraz suçum olabilir ama olacak şey mi? Ben vatana yardım etmek için kaçmaya çalışıyorum, neymiş paşa çocuğuymuşum, neymiş büyük miras kalacakmış. İsteyen mi var deyince de, kardeşin mi var diyorlar. Babam zaten farklı dünyalarda, bütün gün odasında değişik değişik haritalara ve belgelere bakıyor. Odasından sadece diğer paşalar veya komutanlar gelince çıkıyor. Genellikle savaşı konuşuyorlar ama babam odadan çıktığında annemi konuşuyorlar, ölmeseydi babam bu kadar soğuk bir adam olur muydu veya ben daha "hayatın içinde" bir çocuk olur muydum diye. Aslında ben de bu konu üzerine bazen kafa yoruyorum ama gözümde yaş gelmeye başlayınca soluğu annemin bembeyaz mezar taşında alıyorum. Annem, savaşın ilk

zamanlarında babama yapılan bir suikaste kalbinden vurulmuştu. Hiçbir hastane ağır yarısından dolayı onu tedavi edememişti. Hayatta kalmak için kendi başına savaşmış ve sonunda gecenin karanlığında parlayan bir yıldız olmuştu.

Günlerden bir gün, her zaman yaptığım gibi sabah kalkıp büyük yalımızın tam ortasında bulunan; altın, gümüş ve elmas eşyalarla büyüklerimizin hikayelerinden duyduğumuz peri saraylarından çıkmış gibi duran büyük salonumuza doğru yürümeye başladım. Evde her zamanki gibi gergin bir hava hakimdi. Derken ölüm sessizliğinin içinde bir ses duyuldu. Açıkçası korkunçtu. Çığlık gibiydi ama çığlık kadar kan dondurucu değildi, fısıltı gibiydi ama o kadar sessiz sayılmazdı. Bu ses ile ilgili anladığım ilk şey büyük salondan geldiği idi. Tam anlamıyla bir ok gibi yerimden fırladım ve büyük salona doğru koşmaya başladım. Koşarken sanki zaman yavaşlamıştı, zaman sanki olacakları görmüş ve kendini yavaşlatarak beni göreceklere hazırlamaya çalışmıştı. Büyük salona vardığımda, babamı, birkaç paşayı ve bir sürü komutanı gördüm. Odada kasvetli bir hava hakimdi. Hava yağmurluydu. Hepsini salonun tam ortasında, altın işlemeleri olan masanın etrafında toplanmıştı. Hepsinin gözü yaşlı ve yüzleri kasvetliydi. Hatta şu kadar söyleyeyim babamı annemin ölümünden beri ilk defa bu kadar üzgün görüyordum. Masaya baktığımda bir tomar kâğıt gördüm. Uzaktan bile kâğıtların aslında boş gibi gözüktüğünü ama dikkatli baktığımızda bir ölüm fermanı olduğunu fark edebiliyordunuz. İşte tam o anda, kalbimin ikiye yarıldığını hissettim. Odadakiler geldiğini fark ettikleri anda kâğıtları kapatmaya çalıştılar ama artık iş işten geçmişti.

Odama doğru koşmaya başladım. Eve giriş kapısının önünde haberci bekliyordu ve çantasında masada gördüğüm bir sürü kâğıt vardı. Her birinin üzerinde “ŞEHİTLERİMİZ” yazıyordu. Babam arkamdan seslendi ama ben hiç duymama gibi arkama bakmadan koşmaya devam ettim. Arkamdan ayak sesleri duyuluyordu. Odama girdiğim anda kapıyı kilitledim ve yaklaşık bir on dakika boyunca sustum. Dışarıdan seslenen insanların aynı güzel duygularım gibi, çekip gitmesini istedim ve on dakikanın sonunda gittiler. O an bana bir asır gibi gelmişti. O kadar insan bir anda göçüp gitmişlerdi bu dünyadan. Aralarında çocuklar bile varmış. İşte o an bir karar verdim. İçimde evden kaçıp savaşa gitme cesaretini tekrar buldum.

Yanıma çok bir şey alamazdım bu yüzden bir sırt çantasına giyebileceğim birkaç kıyafet, silah, bir ilk yardım seti, el feneri, düdük, cep saati, harita, olur da bir gün odamdan “asla” çıkmamam gerekirse diye babamın zorla odama koyduğu su ve yiyecekleri koydum ve çantayı yatağımın sol çaprazında bulunan siyah, gümüş işlemeli dolabımın arkasına sıkıştırdım. Artık hazırdım, bu yüzden ayın gökyüzünü ele geçirmesini beklemeye başladım. Saatler saatleri kovaladı, korku beni ele geçirmeye başladı, düşünceler bana boğuluyormuş hissi veriyordu ki odamdaki büyük guguklu saatin akrebi üçü vurdu. Dolabımın arkasından çantamı aldım ve avına yaklaşan bir yırtıcının sessizliğiyle odadan çıktım. Burası gerçekten çok sessiz, diye geçirdim içimden. Babamın misafirleri gitmişti, yani bu saate de gitmiş olsunlar, yatıya kalmıyorlar sonuçta, diye düşünürken benim şansım sayesinde dışarıdan yüksek bir ses geldi ve evde yaşayan herkes odalarından fırladı. Böyle olunca da benim kaçma planım alt üst oldu.

Babam; geceyi andıran simsiyah, üstünde yıldız desenleri olan bir pijama giymişti. Kolları ona büyük geliyordu ve bu yüzden azıcık kıvrımtı. Aslında bu pijama ona bir yıl önce tam geliyordu ama savaş yüzünden o kadar az yemek yiyordu ki çok zayıflamıştı. Gece burada kalan sadece iki görevli vardı. Birincisi babamın acilen çıkması gerekirse diye arabacı, ikincisi gece bir ihtiyacımız olur diye bir uşak. Evde neredeyse hiç kadın görevli yoktu. Babam, annemin ölümünden sonra ona saygı için hepsini başka evlere görevlendirmişti. Arabacı ortada gözüküyordu. Uşak ise buradaydı. Babam ilk önce beni fark etmedi ve ne olduğunu anlamaya çalıştı ama birkaç dakika sonra beni gördü ve tam söze başlayacakken uşak araya girdi:

— Önemli bir şey değil efendim, ses gelmeden önce uyuyamadığım için dışarıyı izlerken birini fark ettim, üstünde düşman üniforması taşıyordu, bu yüzden asker çağırdım, bu onun sesiydi merak edilecek bir şey yok.

— Bana neden haber vermedin ki?

— Çok önemli bir şey değil diye düşündüm efendim. Yanlış yaptıysam affedin.

— Sen hâlettiyisen herhangi bir sorun olacağını düşünmüyorum ama bir dahakine bana hemen haber vermeyi sakın ihmal etme.

—Siz nasıl emredersiniz efendim.

Sanırım babam beni unuttu, diye düşünürken babam,

— Sen gecenin bu saatinde nereye gidiyorsun oğlum?

İşi yine batırmıştım. Babam bana ne ceza verecekti acaba, odamdan çıkmamı mı yasaklayacaktı, odamın dışına asker koyduğu gibi içeriye de mi koyacaktı?

— Hiç baba... Sadece biraz nefes almaya dışarı çıkıyordum. Arkamdaki çantanın içinde de yemek var, acıkrısam diye...

Allah, çok teferruata girdim, dedim içimden. Kesin anlayacak ne işler çevirdiğimi.

— Bana yalan söyleme oğlum. Seni bu dünyada benden iyi tanıyan yok. Bugün salonda gördüklerinden sonra cepheye gidiyordun değil mi? Ben sana ne dedim, gitmek yok, gidemezsin. Sen gidersen ve orada başına bir şey gelirse ben yaşayabilir miyim? Tek varisim sensin. Kime güveneceğim ben?

— Babacığım sözlerinizde çok haklısınız ama vatan bu hâldeyken, yaşlıtlarım vatan için cepheye koşarken ben burada nasıl dururum? Lütfen gitmeme izin verin.

— Cepheye gidemezsin, seni bundan men ediyorum.

Babamın sözünden sonra arkama bakmadan koşmaya başladım. İlk iş ahıra gittim ve oradan atımı aldım. Şehirden biraz uzaklaştıktan sonra haritamı açtım ve nereye gitmem gerektiğine baktım, haritayı çantama koyduktan sonra dokuz merhaleden oluşan yoluma ilk adımımı attım.

Hesaplamalarım göre yolculuğum yaklaşık olarak dört gün sürecekti çünkü atım eskisi gibi çok hızlı ve dayanıklı değildi. Yaklaşık beş saat sonra atım yorulmaya başladı ve bu yüzden yolun kenarında bulunan, yemyeşil ağaçların olduğu bir ormanda dinlenmeye karar verdim. Zaten ben de yorulmuştum ve birkaç saat kestirsem hiç de fena olmazdı. Çantama koyduğum üzerinde altın harflerle dedemin

adının yazdığı, aile yadigarı olan saatimi çantamdan çıkarttım. Bu alarmlı cep saati türünün ilk örneklerinden biriydi. Saati iki saat sonra çalacak şekilde ayarladıktan sonra çantamı yastık yapıp bulunduğum yere uzandım. Mutluydum, sonunda bir işe yarayacağımı düşünmenen verdiği mutlulukla hemen uykuya daldım.

İki saat sonra saatimin alarmı çaldığında kendimi çok yorgun hissediyordum ama bir işe yarayabilecek olmanın verdiği mutluluk tüm bedenimi sarmıştı. Hızlıca çantamdan çıkarttığım haritaya bakarak atımla birlikte tekrar yola koyuldum.

Ormanlık yol çok güzeldi, sanki cennette yol alıyormuşsun gibi hissettiriyordu. Ormanlık yolun bitiminde üstüne yıkılacakmış gibi gelen kayalıkların olduğu bir yerden geçmeye başladım. Tam her şey ne kadar tıkırında gidiyor, diye düşünürken asla ama asla beklemediğim bir şey oldu. Önüme yirmili yaşlarında, siyah dağınık saçlı olan ve asker üniformalı genç bir adam çıktı. Hatta çıkmadı resmen atladı, böyle olunca da atım şaha kalktı ve beni sırtından düşürüp geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladı:

— HEY!.. HEY!.. NEREYE GİDİYORSUN? BURAYA GEL.

— Seni dinleyeceğimi pek sanmıyorum. Aaa... bak, hatta gitti bile, şimdi boş boş bakmayı kes, ellerini yukarı kaldır yoksa acımam tetiğe basarım.

—Bir dakika ne diyorsun sen?

Tam o sırada bir şey fark ettim. Adamın ses tonu ciddiye. Hemen arkama döndüm ve adamın bana silah doğrulttuğunu gördüm, bana bakarak:

— Kimsin, kimlerdensin?

— Bu seni neden ilgilendiriyor?

— Silahlı olan benim, istediğimde ateş edebilirim biliyorsun değil mi?

— Pek istediğinde ateş edebilecek birine benzemiyorsun. Dur tahmin edeyim, kılığın ve kıyafetine bakırsa ve burası cephe olmadığına göre sen bir asker kaçağısın. Bu arada nezaketen kendimi tanıtayım. Ben Mustafa ve İstanbul'dan savaşmak için geldim, yani anlayacağın senin aksine cepheye gidiyorum. Sıra sende, kimsin ve neden kaçıyorsun? Bu arada bence silahı indir masum ve silahsız birini vurmamak istemezsin.

— Ben Ahmet, 22 yaşındayım. Hiç inkar etmeyeceğim, evet savaştan kaçıyorum. Çünkü sen benim gördüklerimi görmedin benim fidan gibi arkadaşlarım bir bir toprağa düştü, orası anlatılmaz ben yaşamak istiyorum, memlekette bir anam var benden gayrı da kimsesi yok. Çekil yolumdan gideyim.

— Seninle harcayacak vaktim yok, dedikten sonra tekrar yola koyuldum. Biraz yol aldıktan sonra fark ettim ki Ahmet beni takip ediyordu:

— Ne oldu, niye arkamdan geliyorsun, bir fenalık mı edeceksin?

— Yok, ben ne yaptığımı bilmiyorum. En son dün arkadaşım kucağımda şehit olunca aklımı yitirdim, kendimi yola attım. Ne yapacağımdan emin değildim, seni karşıma Allah çıkardı. Niyetim vatana ihanet değil. Senin akrabaların cepheye savaşıırken benim dönmem münasip değil. Ben de seninle geleceğim. Ayrıca sen cepheye gidince yanında olmam, seni tanıtmam kabulünü hızlandırır.

Ahmet'in böyle demesi beni bir nebze olsun mutlu etmişti. Yaklaşık yarım gün sonra cephenin sınırına vardık. Oradaki askerler bizi gördükleri anda bize silah doğrultup üstümüzdeki her şeyi yere bırakmamızı emrettiler. Normalde anladığımıza göre komutanları beklememiz gerekiyormuş ama oradaki askerlerinden biri Ahmet'i tanıdı, bu sayede hemen sınırdan içeri alındık ve komutanın odasına götürüldük:

— Komutanım, ben Muhammed oğlu...

— İkinci de tanıyorum Ahmet, kendinizi tanıtmınıza gerek yok. Mustafa, senin burada ne işin var?

— Savaşmaya geldim komutanım. Beni hizmetinize alır mısınız?

— Normalde seni cepheye almamız yasaklandı Mustafa, sen Süleyman Paşa'nın oğlusun, seni de tanıyorum, baban gibi sen de vatan yolunda asla durmaz, beni bile çiğnersin. Bu yüzden kabul ediyorum, cepheye savaşmana izin veriyorum.

O gece diğer askerle birlikte uyudum. Cepheye kimse benim kim olduğumu bilmiyordu -Ahmet dışında ki o da komutan sayesinde öğrendi ve bana başka soru sormadı- ve o gece yarın vatanım için işe yarayacağım düşüncesiyle uykuya daldım. Birkaç haftalık eğitime alındım. Burada şartlar çok zorlu ama ben kararımın emindim, yüreğim vatan aşkıyla yanıp tutuşuyordu. Babamdan hiç haber almadım, bana kızgın olduğumu biliyordum. Cepheye savaşacağım günleri özlüyordum ki eğitimimin bitmemesine rağmen cepheye gönderildim.

Komutanlardan duyduğuma göre eğer istenildiği gibi giderse bu Çanakkale'deki son deniz savaşı olacaktı, olmalıydı çünkü biz son engeldik, İstanbul'a ulaşmaları için son engel... Sayıca düşmandan hem silah olarak hem de asker olarak çok azdık. Bu yüzden kalbimizdeki vatan kurtarma aşkına güveniyorduk ve sonuna kadar da vazgeçmeye hiç niyetimiz yoktu.

Bir süre sonra düşman saldırıya başladı. Düşman savaş gemileriyle bize ateş açıyordu, biz de onlara onlarınki kadar gelişmiş olmayan ama vatan aşkıyla ateşlediğimiz toplarımızla karşılık veriyorduk.

O anki savaş meydanı tarif edilemezdi. Her yer vatani için şehit olmuş gençlerle, yaşlılarla doluydu. Engelibeli toprakta kandan çukurlar oluşmuştu, parçalanmış vücutlar her bir yana dağılmıştı ama kayıplarımızın her biri bizde daha büyük bir güç olarak yaşama devam ediyordu. 19 Şubat'ta başlayan savaş, bütün dehşetle devam ediyordu. Bugün ise 18 Mart'tı neredeyse bir ay olmuştu. O anda çok uzaktan bir ses duydum, arkamı döndüm ve ayaklarım yerden kesildi. Yaklaşık bir berid uzağa fırladığımı hissettim. Yere düştüğümde her yerimden kan geliyordu.

Hiçbir uzvumu hissedemiyor, kendimi külçe gibi ağırlaştırılmış hissediyordum. Etrafımdaki sesler korkunçtu, gözlerim kararıyor, kafam zonkliyordu. Zelzele olmuş gibi her yer sallanıyordu. Bir yerlerden gerçek mi hayal mi olduğunu bilemediğim sesler duydum. “Oğlum... Oğlum... Mustafa... İyi misin?” Gözlerimi zar zor araladım ve karşımda gözlerini bana dikmiş ağlayan babamı gördüm. Kanlı elimi uzatıp sol gözünden akan gözyaşını sildim.

— Özur dilerim, sen benim bu hayattaki en değerli varlığımın oğlum, seni kaybetmeyi yüreğim kaldırmazdı. Seninle gurur duyuyorum. Senin gibi bir evladım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Sen asla korkmadın, arkana dönüp bakmadın. İnsanların neler dedikleri senin için hiçbir şey ifade etmedi ve sen asla durmadın. Vatan sizin gibiler sayesinde kurtulacak... Bana bak, hayır gözlerini kapatma, hayır, açık tut gözünü, MUSTAFA’M...

Elimi kalbine götürüp seni seviyorum der gibi bastırdım ve dedim ki:

— Bu yol vatanının yoludur. Canım vatanıma feda olsun. Vatan sağ olsun...

Mehmet Emre YILMAZ
Özel İstanbul Enka Lisesi

VAİZ’İN YOLU

1

Dört gündür zindandaydı Süleyman ancak ona göre sadece birkaç saat olmuştu içeri gireli. Muhafızların onu kürsüden indirmesi, yolda sürüklemesi, kelepçelemeleri hepsi bir an içinde olup bitmişti sanki. Odaklanıp yaşananları hatırlamaya çalıştı. Kürsüdeydi, vaaz veriyordu, kendinden geçmişti ve kralı eleştirmeye başlamıştı. Artık sözlerini sakınmıyor, aklından ne geçerse söylüyordu. Hatta Akademi’de meslektaşlarıyla arasında olan ve zamanı gelene kadar söylenmemesi gereken şeyleri bile bir bir anlatmıştı. Dinleyiciler, Süleyman’ın konuşmasının etkisinde kalmış ve adeta hipnotize olmuş gibi dinliyorlardı. Sonra gelmişti kralın muhafızları ve götürmüşlerdi Süleyman’ı. İlk önce itip kakarak küçük bir faytona bindirmişler ve ardından da uzun bir yolculuğun ardından şu anda içinde bulunduğu zindana getirmişlerdi.

Ashında söylediklerinde haklıydı Süleyman. Kral, halkını manipüle ediyordu çünkü o da çok güçlü bir vaizdi. Halk asla krala karşı çıkmıyor, her zaman onun haklı olduğunu düşünüyordu. Çok büyük bir aptallık yapmıştı Süleyman. Bu hareketiyle hem kendisinin hem de Akademi’nin can güvenliğini tehlikeye sokmuştu. “Beni

buradan çıkarmaya illaki birileri gelecektir.” diye düşündü. O çok etkili ve başarılı bir vaizdi, burada daha fazla kalmasına kimse müsaade etmezdi.

Zihnini düşüncelerden çıkarıp etrafı incelemeye başladı. Üç yanı siyah ve küflü duvarlarla çevriliydi. Paslı parmaklıkların arasından sızan hafif esinti, Süleyman’ı ara ara titretiyordu. Bir anda ne kadar aç ve susuz olduğunu fark etti ve bunu fark etmesiyle susuzluğu daha da şiddetlendi. Kafasını parmaklıklara yaklaştırıp, “Su verin!” diye bağırdı. Hiçbir hareketlilik yoktu. Odanın köşesindeki iskemleyle çöktü ve tekrar düşünmeye başladı. Vaizdi o, bu kadar kolay pes edemezdi. Yıllar boyunca Akademi’de ders almıştı. Her isteyen vaiz olamazdı. Vaizler, normal insanlar arasından seçilen yetenekli kişilerdi ve bu konuda diğer vaizlerden eğitim alırlardı. Bu, yüzyıllardır süregelen bir gelenektir.

Kral da aslında Akademi’den mezun olmuştu ancak o, o kadar yetenekliydi ki önceki kralla konuşup krallığı ona devretmesi için selefini ikna etmişti. Ülkeyi iyi yönetiyordu ancak halk üzerinde oluşturduğu kusursuz güç, Akademi’yi rahatsız ediyordu.

Birisinin parmaklıklara metal bir nesneyle vurmasıyla düşüncelerinden ayıldı Süleyman. Kafasını kaldırdığında, gardiyanın parmaklıkların kapısını açtığını ve dışarı çıkması için onu beklediğini gördü. Çam yarması gardiyan, önden gitmesi için Süleyman’ı dürttü. Yolda yürürken gardiyana, “Ne kadar zamandır içerideyim?” diye sordu. Gardiyan cevap vermedi. Bu sefer, “En azından bana su verebiliridin.” dedi. Gardiyan yine cevap vermeyince sesini topladı ve tüm vaizlik yeteneklerini kullanıp “Su ver!” dedi.

Gardiyan yine herhangi bir cevap vermeyince çok şaşırıp çünkü bu emri reddedebilecek çok az insan vardı bu ülkede. Arkasını dönüp gardiyanın suratına bakınca anladı; gardiyan sağırdı, Süleyman kendi kendine güldü.

2

Neredeyse on beş dakikadır merdivenden çıkıyorlardı ve Süleyman’ın 59 yaşındaki bedeni buna daha fazla dayanamıyordu. Ara ara bacaklarının arasından fareler geçiyor ve kontrol edilemeyen bu küçük canlıların ani hareketleri irkilmesine neden oluyordu. Başka hücreler de görmüştü Süleyman ama hepsi boştu. Tam söylenmeye başlamıştı ki gözlerini alan güneş ışığı duraksamasına neden oldu.

İnsan nasıl da nankördü aslında! Bir şeyi kaybedene kadar onun değerini bilmiyordu. Her gün onlarca kez güneşi görüyordu ama ona asla bu gözle bakmamıştı daha önce. Ne kadar büyük ne kadar haşmetliydi. Sıcaklığı damarlarına kadar işliyor, parıltılı ışığı göz bebeklerine vurup canının yanmasına neden oluyordu. Gardiyanın onu dürtmesiyle yürümeye devam etti.

Dışarı çıktıklarında zırh giymiş süvariler onları bekliyordu. Omuzlarına çapraz şekilde yerleştirilmiş armalardan, onların kralın kişisel muhafızı olduğunu anladı. Süvarilerden biri atından indi.

“Merhaba Vaiz Süleyman, biraz sonra size yapacaklarımız sadece önlem amaçlıdır, lütfen kişisel algılamayın.” dedi ve Süleyman’ın ağzını bir kumaş parçasıyla kapattı.

Hemen ardından onu kolundan sürükleyerek faytona oturttu. Yola çıktıktan birkaç dakika sonra hava hemen bozmuş, yağmur başlamıştı. Süleyman, su damlalarının at arabasının tavanını döverken çıkardığı tok sestene ve duvarların arasından sızan soğuk ve nemli havadan anlayabiliyordu bunu.

Yağmur sesi ona her zaman Akademi’de eğitim aldığı zamanlardaki irade testlerini hatırlatırdı. Ustalar, onları zor şartlara hazırlamak için saatlerce yağmur altında konuşmalar yaptırır, onlardan birbirleriyle herhangi bir konuda tartışmalarını isterlerdi. Eski günleri anmak, ona bu seviyeye gelebilmek için sarf ettiği zamanı ve gayreti hatırlatmıştı.

O kadar emeği birkaç dakika içinde hiç etmiş olmak, Süleyman’ın kalbini sıkıştırıyor; aynı zamanda da sinirlenmesine yol açıyordu. Kral onu kesinlikle vaizlikten menedecekti ama o daha kötüsünden korkuyordu çünkü Kral’ı yakından tanımadığı için nasıl bir karar vereceğini kestiremiyordu.

İçi içini yiyordu; kalp atışı hızlanmaya, nefes alışverişi sıklaşmaya başladı. Süleyman korkuyordu.

Bir süre sonra, yerlerin artık düzelmesinden ve arabanın daha az sallanmasından şehre geldiklerini anladı. Kısa bir süre sonra araba durdu ve kapısı açıldı.

Muhafızlardan biri Süleyman’ın kolunu nazik bir şekilde tuttu ve onu yönlendirmeye başladı. Süleyman tabii ki daha önce görmüştü Kraliyet Sarayı’nı ama ilk kez bu kadar yakınındaydı. Saray, yılan misali semaya uzanan kuleleriyle tam karşısında duruyordu şimdi. Hayran kalmıştı bu mimariye.

Yürümeye devam etti, ilk önce ana kapıyı geçtiler ve ardından da altın motiflerle süslenmiş iç kapıyı. Hemen sonrasında farklı iki muhafız gelip Süleyman’ı devraldı ve onu Kraliyet Salonu olduğunu tahmin ettiği devasa bir odaya götürdü. Yanılmamıştı Süleyman, gerçekten de Kraliyet Salonu’ydü orası çünkü odanın diğer ucunda bir taht ve üzerinde ise Kral vardı.

Salon neredeyse 300 adımdı ve Süleyman’ın bu yolu yürüyecek takati kalmamıştı. Ancak arkasındaki muhafızlar ona devam etmesi için işaret yapınca yürümeye başladı. O 300 adımlık mesafe, Süleyman yürüdükçe uzuyordu sanki. Gitgide dizleri titremeye başlıyor, fiziksel yorgunluğun verdiği özgüvensizlik düşüncelerine de yansiyordu. Yolun sadece yarısını yürümüşü ama şimdiden yere çökmek istiyordu. Aç ve susuz günlerin verdiği acizlik etkisini daha da çok gösteriyordu.

Aynı zamanda korkmaya da başlamıştı Süleyman, ne kadar büyük bir suç işlediğinin farkına varmıştı. Tahta son 100 adım kalmıştı ve bütün hayatı birer birer gözünün önünden geçiyordu. Çocukluğu, Akademi’de aldığı eğitimler, ilk vaazı, evliliği, ilk çocuğu ve karısının bir yangında hayatını kaybetmesi... Sıra sıra her şey zihnine akın ediyor, adeta bir görüntü gibi gözüne geliyordu.

Son 50 adım... Artık kendinden şüphe etmeye başladı Süleyman. Haklı mıydı gerçekten? Hayatından önemli miydi yaptıkları? Son 30 adım... Artık kendi kendine hükmünü vermişti. Son 10 adım... Ve artık Süleyman’ın boğazı düğümlenmişti. Nefes alıp vermekte zorluk çekiyor, bacaklarının seğirdiğini hissediyordu.

Nihayet Kral'ın yanına vardıklarında Süleyman bayılmanın eşiğindedi. Bütün muhafızların diz çökmesiyle beraber Süleyman da adeta yere yıkılır gibi diz çöktü. Kral'ın elini kaldırmasıyla beraber bütün muhafızlar tekrar ayağa kalktı. Süleyman'ın yerden kalkmakta zorlandığını gören bir muhafız onu koltuk altından tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

Kral, Süleyman'ın gözüne çok görkemli ve aynı zamanda korkutucu geldi. Adeta yıkılmaz bir kale gibi karşısında duruyordu, binlerce kişilik bir ordu gibi karşısındakini ezme hazırdı sanki.

Kral bir anda, "Hoş geldin Süleyman." dedi.

Süleyman ise, "Hoş bulduk Majesteleri." diye cevap vermeye çalıştı ama ağzından tek çıkan ses kesik bir hırıltıydı.

Kral'ın, "Seninle konuşmam gereken bazı şeyler var Süleyman ama önce git yıkan, üzerine temiz bir şeyler geçir ve istirahat et." demesi üzerine bir muhafız, Süleyman'a odasına kadar eşlik etti.

Odası çok büyüktü; kendine ait bir balkon, duşu ve içi sıcak suyla doldurulmuş bir küveti vardı. Onu odaya bırakan muhafız çıkarken, "İyi günler efendim, eğer bir ihtiyacınız olursa çalışma masanızın üzerindeki zile basmanız yeterli." dedi.

Muhafız odadan çıkınca sanki sehpanın üzerinde duran sürahideki suyu, o an içmezse bir daha asla içemeyeceği gibi, kafasına dikti ve masanın üzerinde duran üzümlerden birkaç tanesini ağzına attı. Ardından yatağın kenarına yaklaşmış zile bastı.

Zile basar basmaz odanın kapısı açıldı ve içeriye otuz yaşlarında, güzel ve vücudu oldukça biçimli bir hizmetçi girdi.

Süleyman "Sıcak yemek ve sabun alabilir miyim?" dedi.

Hizmetçi, sanki yaramazlık yapmaya hazırlanan bir çocuk gibi gülümseyerek "Başka bir şey ister misiniz efendim?" dedi.

Hizmetçinin neyi ima etmeye çalıştığını anlayan Süleyman, soğuk ve bitmiş bir yüz ifadesiyle, "Çıkabilirsin." dedi.

Yüzü düşen hizmetçi odadan çıktı ve on beş dakika sonra başka bir hizmetçi ona istediklerini getirdi. Yemeğini yedi, duşunu aldı ve yatağına yatıp uyumaya çalıştı.

3

Kapısının sertçe vurulmasıyla kedi uykusundan uyandı ve kapıya doğru yürüdü. Bir muhafız ona temiz kıyafetler getirmişti ve onları verirken "On dakika sonra huzura kabul edileceksiniz, lütfen hızlı olun efendim." dedi. Süleyman hızlıca üstünü giyindi ve kapıya gitti. Aynı muhafız ona Kraliyet Salonu'na kadar eşlik etti ve kapıda onu başka bir muhafız devraldı. Süleyman, tahtın yanına vardığında kimsenin olmadığını gördü. Bunun üzerine muhafız "Kral sizi özel odasında bekliyor." dedi ve tahtın

yanındaki bir kapıdan geçmesi için ona işaret etti. Süleyman kapıyı tıklattı ve içeriden Kral'ın "Gel." dediğini duydu.

İçeri girdiğinde, ilk dikkatini çeken şey odanın ortasına karşılıklı olarak yerleştirilmiş iki koltuk oldu. Koltuklardan birinin arkası kapıya dönüktü. Kral, Süleyman'a kapıya arkası dönük olan koltuğa oturmasını işaret ettikten sonra kendisi diğer koltuğa kuruldu. Birkaç saniyelik bakışmanın ardından Kral "Çok fazla oyalanmak istemiyorum, yapacak çok işim var. Neden o konuşmada beni eleştirdin, söyle bana." diye sordu.

Süleyman "Ben sadece gerçekleri söyledim." dedi.

"Sen gerçeklerin ne olduğunu nereden bileceksin? Sen sadece doğru olduğunu düşündüğün şeyleri söyledin."

"Ben emin olmadan konuşmam Majesteleri. Sizin bir vaiz olduğunuz ve halkınızı manipüle ederek iktidara geçtiğiniz yadsınamaz bir gerçek."

Kral, huzurlu bir gülümseyişle "Süleyman, sen ve Akademi'n o kadar acizsiniz ki... Size acıyorum." dedi ve ekledi "Ben kimseyi manipüle etmiyorum. Şu ana kadar gördüğün ve karşılaştığın herkesi bir düşün, sence onlar manipüle edilmiş ve birer köle haline gelmiş et parçalarından mı ibaret?"

Süleyman ağzını açıp cevap verecekken Kral elini kaldırdı ve konuşmaya devam etti: "Hayır, değil Süleyman. Sen ve Akademi'n yüzyıllardır doğru olduğunu savunduğunuz şeyler için halkla oynuyorsunuz. Kendinizi ilahi adalet gibi görüyorsunuz. Ben ise halkın manipülasyona ihtiyaç duymadan da yönetilebileceğini savunuyorum. Benden önce krallarınızı köleniz yapıyordunuz, halkı içten içe siz yönetiyordunuz. Biri size karşı çıktığı anda onu vatan haini ilan ediyordunuz. Şimdi ise ben varım. Hepinizden güçlüyüm ve beni kontrol edemiyorsunuz, bu yüzden de bana karşı vaazlar veriyorsunuz."

Süleyman, bu sözlerin doğruluğu karşısında şaşırıp kalmıştı.

"Ama siz, o zaman..."

"Evet Süleyman, sizin devriniz bitti artık. Kelimelerle oynayıp, etkileyici konuşmalar hazırlayıp insanların iradeleri üzerinde oynadığınız oyunlar son bulacak."

"Ama siz de bir vaizsiniz ve Akademi'den mezun oldunuz."

"Evet, oldum ve oranın ne kadar yozlaşmış bir yer olduğunu gördüm. Paragöz ve güç meraklısı yaşlı adamlar tarafından yönetilen bir yerdı orası."

"'Bir yerdı' derken?"

"Yıktım orayı Süleyman. Taş taş üstünde bırakmadım, bütün vaizleri yakalattım, hepsini sürgüne yolladım."

"Yanıyorsunuz, Akademi asla öyle bir yer olmadı."

“Hâlâ sadece kendi bildiklerinin doğru olduğunu düşünüyorsun Süleyman. Kafanı kaldırıp gerçekleri görme zamanın geldi.”

Süleyman hareket edemiyordu, donmuştu. Bütün hayatı, doğru olduğuna inandığı ve uğruna mücadele ettiği her şey bir bir gözünün önünden geçiyordu.

“Siz kötü birisiniz.” dedi.

Kral ise sanki öğrencisine kızan bir öğretmen gibi, “Hâlâ anlamadın mı Süleyman! İyi, kötü ya da doğru, yanlış diye bir şey yok; sadece yapılması gereken var.” dedi ve koltuğun kolçağında duran zile bastı. İçeriye giren muhafız, Süleyman’ı sürgüne yollamak üzere ayağa kaldırdı ve odadan çıkardı.

Gerçeği, diğer arkadaşlarına katılmak üzere bindirildiği at arabasında anladı. Doğru, yanlış, iyi, kötü, siyah, beyaz, etik, ayıp diye bir şey yoktu. Sadece yapılması gereken vardı. Süleyman için yeni bir hayat, yeni bir yol başlamıştı. Bu hayat çok uzun sürmeyecek olsa da Süleyman’ın kafasını kalıplar ve ona öğretilen şeyler içerisinden çıkarıp hayatı olduğu gibi görüp, olduğu gibi yaşaması için yeterliydi.

Bazı olayların bazen sadece halkın refahı ve huzuru için yapılması gerektiğini, güç elde etmenin aslında ne kadar fuzuli bir şey olduğunu anlamıştı Süleyman. Ve artık çok iyi biliyordu ki Krallık tekrar emin ellerdeydi.

Öznur DÖNDER *Gaziosmanpaşa Anadolu Lisesi*

HAYAT YOLU

Küçükken pantolon, çorap ve ayakkabı giymeyi hiç sevmezdim. Özellikle sıkıcı olanları. Hem sıkıcı hem de tipi sıkıcı olanları. Boğuluyormuşum gibi hissettirirlerdi bana. Sadece pamuklu taytlar içinde rahat hissederdim. Ve de uzun, bol, bazı bazı babamdan çaldığım tişörtlerin içinde... Pantolon ve çorap giymeye çözüm bulamasam da ayakkabı giymediğim evrenlerin hayallerini rahatlıkla kurardım. Sokakları; annemin terasta halı yıkadığı arap sabunlarıyla fırçalamak, yağmur sularıyla durulamak isterdim. Peşineyse halılar örtmek. Tüm sokakları yıkamak ve külötlü çorapların beni sıktığı gibi toprağın ciğerlerini sıkıcı asfaltları el örmesi halılarla örtmek, onları güzelleştirmek isterdim. Bu iyi mi olurdu, orası meçhul... Belki de iyi bir şey yapmaya çalışırken toprağın nefes aldığı son delikler de ben kapatırdım. Bazen de böyle olur işte; insan, iyi bir şey yapmaya çalıştıkça daha çok batırır. Asfaltları sevmezdim. Toprak yolun güzel kahve rengini gerçek anlamıyla zift gibi kaplamalarını... sevmezdim. Yeni asfalt dökülmüş sokaklar, günlerce yanık kokardı. Bu koku, ne kızarmış ekmeğin kokusu gibi güzel ne de bana anneannemi hatırlatan soba ismi gibi nostaljikti. Neye benzerdi sahi? Âdeta Asfalt, zift

kaplı elleriyle Toprak'ın nefesini kesmek ister gibi onun suratını kaplardı. Kara ellerinin izi kalırdı Toprak'ın suratında. Avuçlarındaki bu balçık, damla damla yere akar ve gün geçtikçe kaplardı yeryüzünü.

Yollar topraktandır zannımcı. Üstünden arabalar geçtikçe etraflı turuncumsu toz bulutları kaplar. Şimdiye taş saçıyor o arabalar. Arkalarında bıraktıkları tek dumansa egzozlarından çıkarlar. Ve doğa kokusu gelmiyor, havayla bütünleşen toz tanelerinden. Hepsi insanlığın ket vurulmuş özgürlüğünü tükürüyor suratımıza. Nasıl Asfalt, Toprak'ın suratını elleriyle kapatıp sesini kesiyorsa, aynen öyle.

İstanbul'da yürünmesi en güzel yollardan biri Ortaköy'den Beşiktaş'a giden Ağaça Yol'dur şüphesiz. Hem de kışın insanın içini titreten günlerinden biriyse. Ortaköy'e doğru adımlıyorum. Etrafta İstanbul'un simgesi hâline gelmiş bir tane kediciğ yok. Taş duvarlar arasında çekilmiş bayraklar dalga dalga yine. Asabiler bugün. Her rüzgâr esişinde sesleri daha gür çıkıyor. Tarihin en güzel kanıtlarından biri olarak tüm yolu süsleyen fotoğrafların bazılarının arkalarında yanan ışıklar bozulmuş. Titriyorlar soğuktan, aynı kediler gibi. Hasta çınarlar kaplıyor gökyüzünü. Gökyüzü yemyeşil. Bu yol kaldırım taşları döşenmemiş ve asfaltla sıvanmamışken ne kadar güzeldi kim bilir? Ben bilmem. Keşke bilebilseydim. O yolu yürürken hem memleketin derterini düşünür insan hem de sevdalımsı. Balıklar uçtuğunda, kuşlar yüzdüğünde, karpuzları ağaçtan elmaları yerden toplayınca o yolu kaygısız bir şekilde yürüyeceğim. Hem de zihnimde beni huzursuz eden en ufak düşünce olmadan. Herhangi bir düşünce olmadığı için de son ses müzik dinlemeden. Sadece kuşların cıvıltılarını dinleyerek yürüyeceğim. O vakti görür müyüm? Öyle bir vakit olur mu? O vakitte kuşların konacağı ağaçlar hâlâ yolun göğünü kaplar mı? O vakte kadar ötecek kuş kalır mı? O vakit dünya hâlâ bitkilerin yeşerebileceği, hayvanların yaşayabileceği bir yer olarak kalır mı?

Ortaköy'e varınca sahildeki banklardan birine oturdum. Kışın soğuk ve kuru rüzgarları dalgaları dövüyor, en esmerinin bile yanaklarını al al boyuyordu. Birkaç kişi ellerindeki birbirinden farklı kameralarla camiyi fotoğraflıyordu. Analog, dijital, profesyonel... Üçünün de toplamından fazla olarak cep telefonlarının kamerası. Nasıl da yok etmişti insanın benliğini şu küçük kutular... Bir fotoğraf eskisi kadar kıymetli değil hiçbiri. Memnun değilim diyemem buna ama... Çok büyük bir "ama" var işte burada, devamında düşüncenin akışını değiştiremediğim. "Ama" ne? Ama... İşte o kadar. Düşüncelerime tezat olarak elimi arka cebime atıp telefonumu çıkardım. Biraz "zoom" yapıp parlaklığı kıstım ve boydan aldım bu mimari güzelliği. Sonra biraz daha zoom ve şimdi o güzellik, elleri havadayken kahkahalar atan bir kadını gözümde. Arkasındaki köprü neydi? Belki onu gizlice izleyen âşığı belki de... Başka ihtimalleri düşünmekten yorulmuş. Hayallerimde mutlu olacağım.

Oturduğum bankın önünden, İstanbul'un renklerini yansıtan bin bir türlü insan geçiyordu. Tesettürlü, tesettürsüz, kadın, erkek, sarışın, kızıl, esmer, çocuk, yaşlı, genç... Eminim ona ithafen çok fazla şiir yazılmıştır. Bir kadın tam önümde durarak dikkatimi üstüne çekti. O kadar siyahı ki yas tutuyordu sanki. Saçları kömür karası, el örneği pañosu omuzlarını öpüyor, altındaysa rüzgârla dansa kalkmış saten bir etek... Siyahlar içinde bir kadını. Yakasına iğnelediği kocaman, kırmızı bir gül broş, parl parl parlıyordu. Göz alıcıydı... Bana birini hatırlattı. Yalnız bu hatıra

bendeki tesirini o kadar yitirmişti ki ne veyahut kim olduğunu anımsayamadım. Sıcak ve nemli bir lodos gibi kalbime esti, biraz durdu, orayı titretti, soğuk ve kuru bir poyraz olarak yoluna devam etti. Hatıramdaki bu kişi her kimse çizgilerimiz bir yerde kesişmiş, bir süre böyle devam etmiş, sonrasında farklı yollara saçılmıştı.

Düşüncelerimden arınıp kadına odaklandım tekrar, bir şiirden fırlamış gibiydi. O önümde durduktan biraz sonra usul usul yağmur çiselemeye başladı. Uzaktan bir vapurun düdüğü sesi çalındı herkesin kulağına. Eteğini toplayarak dalgaları kıran, onları paramparça eden, sahil boyunca denize sıfır uzanmış taşların üstüne oturdu. Deri, baget çantasından çıkardığı ince uzun sigarasının ucunu ateşleyip derin bir nefes çekti içine. Bana uzak olmasına karşın sigaranın ucunda tütmeye başlayan kâğıdın ve tütünlerin yanma sesini duyabildim. Omuzları yükseldi. Duman yavaş yavaş ciğerlerini doldurdu. Bu anın tadını çıkardı. Sanırım. Onu anlayamadım sigara içmediğim için. Kaldırdığı omuzları dumanı üflerken titredi ve yavaşça düştü. Deniz, rüzgârın kıskırtmasıyla kadının oturduğu dalga kırını daha şiddetli dövmeye başlamıştı. Kadının eteği uçuşuyor, ıslanıyordu. Esen rüzgâr yüzünden karışan maşalı bukleleri gittikçe birbirine daha çok giriyordu. Kalktı, arkasına dönüp etrafa bakındı. Göz göze geldik. Üç kişilik bankta tek başıma oturduğumu bitürnce yanıma adımladı, oturdu. Beraber denizi seyre daldık. Biraz sonra hâlâ bitiremediği, belki de bitirmediği sigarasını bana uzattı.

“Kullanmıyorum, sağ olun.”

“Anlıyorum.” dermişcesine kafasını öne eğdi. Sonra... öyle kaldı, kalkmadı. Rüzgâr şiddetini sabitlemiş, sert ama ortamı bozmayacak bir sakinlikte esiyordu. “Ne düşünüyorsunuz?” kelimeleri döküldü kırmızıya boyalı dudaklarından.

“Bir şey düşündüğümü nereden çıkardınız?” Histerik bir gülüşün sesi geldi kulaklarıma. Yaşımı küçük görüyor gibiydi sanki. Benden büyük olduğu belliydi. Kullandığı kişi çekimleriyle de bunu belli etmeye çalışıyordu. Benim aksime, aramızdaki yabancılık duvarını yıkmıştı. Belki de duvarın üstüne turmanabileceği bir merdiven yapmıştı. Sarmaşıklar yeşerdiyse bu duvarda, onları kullanmış da olabilir. Benden uzun süre yaşadığı hayatın getirileri, ağırlıkları da olabilir. İnsanın bir defa aştığı, bir kere yığıldığı duvarı tekrar alt etmesi çok zor olmasa gerek. “Görüp geçirmek” diye buna denmiyor mu zaten?

“Denizi gören bir banka oturup bir şey düşünmemek ya da hiçbir şey düşünmek...” durdu, doğru kelimeyi aradı, buldu, konuşmaya devam etti “olağan şey değil.”

“Olağanüstü bir şey mi?”

“Olağan dışı bir durum ama olağanüstü değil.”

Sigarasını nihayet bitirmişti. Eğilip bankın kıvrımlı ayağının dibinde söndürdü. Doğrudu. Yanımda biraz daha oturdu. İkimizin de konuşmamasıyla ortam gerildikçe gerildi ve rahatını bozup ikimizi de bu durumdan kurtaran taraf o oldu. Yanımdan kalktığını fark ettiğimde yüzünü biraz inceleme fırsatı bulmuştum. Saçlarının kapkara olmasına karşın -ki boya olmadığına neredeyse emindim- yüzü kırışmaya başlamış, bazı yerlerde derisi sarkmıştı. Rüzgâr eteğini uçuruyordu. Saçları birbirine giriyordu. Yeniden. O giderken arkasından biraz seyrettim, sonra

denize döndüm. Hayat çizgilerimiz bir anlığına keşişmiş ve aynı hızla uzaklaşıyorlardı birbirlerinden. Hatıramdaki şey her neyse, onunla olduğu gibi.

Hava gittikçe soğuyordu. Buraya niye gelmişim? Bu soğukta bu yolu niye yürümüşüm? Hava o kadar soğuktu ki içime çektiğim nefes canımı yakıyordu. Yine de oturdüğüm yerde çivilenmiş gibi inatla oturuyordum. Kalkıp kimsesiz, ıssız evime dönmüyordum. Belki de kimsesiz ve ıssız olduğu için dönmüyordum. Belki de kimsesiz olduğumla yüzleşmemek için dönmüyordum. Belki de sadece dönmek istemiyordum, anlam yüklemeye gerek yoktur.

Bazen öyle anlar oluyor ki intihar etmek tek yol gibi geliyor bedenime de zihnime de. Sırf düşünmemek için ölmek istiyorum. Düşünmeyi seviyorum ama nefret de ediyorum. Düşünmek olmasa ben, ben olamam ki. Düşünmek bir insan olsaydı ona âşık olur ve şu dizeleri Asaf Hâlet yerine ona ben yazardım: kunâla / bu etlerin arkasında güzelliklerin var / benden başka kimse bilmeyecek... Düşünmek beni içten içe bitiriyor. Bana ne kadar zarar verdiğinin farkındayım ama bir türlü atamıyorum onu aklımdan. Düşünmek sürekli zihnimi meşgul ediyor. Dostlarım bunun bana ne kadar zarar verdiğini göstermeye çalıştıkça kat kat perdeler çekiyorum gözlerime. Zira onlar düşünmenin arkasındaki güzellikleri biliyor. Dördüncü kelebek misali uçuyorum ateşe, beni kavuracağını bile bile. Benim dışımda kimse ateşin sırrına erişemiyor. Vücudum gittikçe ısınıyordu. Fonda adı mors alfabesiyle yazıldığı için asla okuyamadığım o piyano parçalarından biri çalıyordu âdeta. Zihnim düşüncenin ateşi tarafından cayır cayır yanıyordu. İnsan olmaktan sıkılmışım. Ateşler doruğa ulaştıklarında bana ilk gösterdikleri şey bu oldu. İnsan olmaktan, olmaya çalışmaktan çok sıkılmışım. Hissizleşmekten. Fazla olmaktan. Eksik olmaktan. Kendim olmaktan. Kendim olmamaktan. Kendim olamamaktan. Kendimde olmaktan. Kendimde olamamaktan. Bir yere varmaya çalışmaktan ve bu çalışmanın hiçbir sonuç vermemesinden. Yürüdüğüm yolun bir türlü bitmemesinden. Yaşamak isterken ölmeyi arzulamaktan ama bunu yapamayacak kadar kendimi sevmekten. Etraf kalabalıkken çok renkli ve lezzetli, yalnız kaldığımdaysa siyah-beyaz ve tatsız olmaktan... Bazen sadece insanlığı yitirmek, kendimi bitirmek ve bir ruh olarak artık hangi Tanrı gerçekse onun yanına gidip kafayı dinlemek istiyorum. Kafayı dinlemek de istemiyorum. Kafam olmasın, ben olmayayım istiyorum. Yok olmak istiyorum. Hiçbir Tanrı da beni yanına almazdı ya zaten. Hiçbirinin istediği kul olamadım hayatım boyunca. Hep bir yerim yarım kaldı, tam olamadım. Hep bir yerim fazla geldi, aşırı oldum. Benim isteklerim sonsuza dek kalın halatlarla havada asılı kalacak gibi.

Üşümeye başlamışım ama kalkamıyordum. Bedenim banka çivilenmişti. Titriyordum ama bu titreme soğuk yüzünden değildi. Oturdüğüm yerde titriyordum. Kontrolümü kaybediyordum. Yine oluyordu işte. Bir dalga daha geliyordu üstüme doğru. Bu dalganın denizden gelmesini ne çok isterdim. Hiç olmazsa ıslandığımda kıyafetlerimi değiştirebilirdim.

Peki, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp hayatı, kedilerin birbirine karıştırdığı ip yumaklarına çeviren beynimi nasıl değiştirecektim? Sağ elimi güçlülük yanımdaki kolluğa atınca bedenimin sola doğru düşmesini engelleyebildim. Kendimden geçmiş gibi oturuyordum.

Beremin altından sızan ter damlaları usul usul akıyordu yanaklarımdan. Sımsıkı yumduğum gözlerimi açtığımda yarım saat öncesinde keyifle izlediğim Boğaz ile karşılaştım. Doğru ya! Sahi ne zamandır buradayım ben? Yanaklarla beraber sadece rüzgârıyla dahi insanın açıkta kalan her uzvunu pembeleştirdiği bu havada terlediğimi fark edince bir panik atak krizinin esaretinden kurtulduğumu anladım. Hava, geldiğim vaktin aksine oldukça kararmış, güneş çoktan batmıştı. Karşı kıyıda yanıp Üsküdar'ı aydınlatan ışıklar gittikçe netleşiyordu gözümde. Kendime gelmek için tekrar yumdum gözlerimi, kafamı geriye atıp nefeslenmeye çalıştım. Titreyen vücudum yavaş yavaş kendine geliyor, kalbim düzenine geri dönüyordu. Susan ve duran zihnim bir kar tanesinin yanağımdan öpmesiyle tekrar çalışmaya başladı. Gözlerimi araladığımda, bir süredir kar yağdığını, üstümdeki ağacın dallarıyla beni koruduğunu anladım. Kuru asfaltın ve betonun üstüne düşen göğün beyaz çocukları ince bir tabaka hâlinde o çirkin siyah-gri renkleri çiğ bir beyaza boyamıştı.

Otmaktan tutulmuş bedenimi esneterek yavaşça doğruldum. Botlarım altında eriyen kar damlaları, toprağın döngüsüne karıştı. Dengemi sağlayınca yürümeye koyuldum. Tekrar ağaçlı yola girdiğimde ne bir asfaltın ne de kaldırım taşının rengi seçiliyordu. Ağaç dalları arasında gözükten gökyüzü de yerler gibi bembeyazdı. Yollara halılar örtmemeye gerek kalmamıştı, asfaltın çirkinliğini örtmek için. Doğa kendi halısını kendi dokuyordu. O nefes almanın bir yolunu buluyordu. Onun bir parçası olarak ben de. Topraktan gelen insanlar başkalarının yolunu oluşturmak için yine toprağa karışıyorlardı. Bu döngü binlerce yıldır böyle sürüyordu. Ölümün de bir sebebi vardı, yaşamın da. Ne ölümsüz yaşam ne de yaşamsız ölüm vardı. İkisi birbirlerini kucaklayarak yürünecek uzun bir yol oluşturuyordu.

Seda NUH

Hayrullah Kefoğlu Anadolu Lisesi

AYNA

Şimdiyse sadece bakıyorum. Yalnızca bakıyorum karşımdaki kişiye. Gözlerimi ayırmadan belki de kırpmadan bakıyorum. Saçları artık kısa. Sımsiyahgiyinmiş. Gözaltılarıuykusuzluktanmosmor, ağlamaktanşiş; kirpikleri birbirine yapışmış; kaşları bükülmüş. Dokunsam belki de gece boyu yaptığı gibi ağlayacak, bağırarak, haykıracak ama tutuyor kendini, görüyorum. Kelimelerin anlamı yok, karşısında anlayacak biri de yok. Ona kaybettiklerini kimse veremez. Ben bile.

Sonra tenine bakıyorum, gözyaşları sanki o pürüzsüz teninden ayrılmak istemez gibi farklı yollara ayrılmış, çene çizgisi boyunca birikmiş. Yolları takip ediyorum. Boynuna kadar uzanıyor; bazıları solmuş tişörtüne bulaşmış, tıpkı bir

hastalık gibi dağılmış. Bazıları göz kenarlarından saçlarına kadar uzanıyor. Geri adım atıyorum. Hafifçe uzaklaşıyorum. O da uzaklaşıyor. Zihnindeki karanlık gözlerine de yansımış, biraz puslu, biraz kirli. O karanlık yüzünden unutmak istediğim o an aklımageliyor, tekrar yenilmiş gibi hissediyorum, o da yüzünü buruşturuyor. Onun da gözleri doluyor. Duruyorum, zihnimi bulandıran anının mürekkebi üzerine su dökülmüşçesine dağılırken gözlerimi bulanık mürekkep izinde gezdiriyorum.

Okul yolundaydım. Arkada oturuyordum. Babam arabayı kullanıyordu. Hızlı değildi ama yine de gözünü yoldan ayırmıyordu. Koyu teninde güneş resim çiziyor, tam karşımdaki aynaya kırıştırdığı yüzü yansıyor, yol akıyordu. Okula ne kadar kaldığımı soramadım, ona bakmak istedim sadece. Onunla nefeslerimi yarıştırdım. Nefesi ölüm döşeğindeki bir hastanunki gibi hırıltılı ve yavaştı, benim ciğerlerim bu yavaşlığa dayanamadı, derin bir nefes alıp okyanusa benzeyen kokusunu içime doldurdum. Nedense hayat gibi kokuyordu. Kokuyu daha rahat almak istedim ama emniyet kemeri izin vermedi, ileri gidemedim. Elimi yasladım koltuğuna. Aynadan baktı bana. Koyu mavi gözleri, gözlerimi yola çevirmemi imkansız kılıyordu. Sanki okyanusta ışığının en zor ulaştığı nokta gibi bir ton, açık mavinin zifiriye döndüğü bir tondu. Sanki maviyi koyulaştırmak için üç milyar siyah boyamı denize karıştırmışım gibi bir tondu. Okyanustan korkuyordum ama bu gözlerde kaybolmak o kadar da korkunç gelmiyordu sanki.

Sonra yola çevirdim gözlerimi, beyaz kesik çizgiler sırayla altımızda kayboluyordu, sıradakiler de korkusuzca devam ediyordu bize doğru gelmeye. Bazı çizgilere siyahlar bulaşmış, bazıları silinmiş ve kaybolmuş, bazıları da peyveni. Tekrar babama döndüm, yüzünün göre bildiğim kısmı sanki en sevdiğim kalemininrenginebürünmüş.

Yüzünün gerikalanını görmek için kafamı hafifçe kaldırı paynaya odaklandım. Onu da bana bakarken yakaladım sonra. Bu sefer gülümsemiyordu, sanki gelen felaketin farkındaydı, kaşları çatık, alnı kırışmış. Huzursuzluğu bana da bulaştı, benim kaşlarım da çatıldı istemsizce. Elim kemerime gitti, sıkıca tutundum. Babamın koyu mavi gözleri üzerimde fazla durmadı ama tedirginliğimizi fark etti. Bana döndü. Dönmesini istemiyordum ki! Gözlerimi kapattım. Her şey o anda oldu. Gözlerimin dolması beni çok korkuttu. Her şeyin hem bu kadar farkında hem de her şeyden bu kadar habersiz olmak daha çok korkmama neden oldu. Ben açtım gözlerimi, karanlığa dayanamadım, o açmıyordu. Ben titriyordum, o nefesini bile hareketsizce alıyordu. Arabanın dışına çıkıyorduk. Karşımda uzanıyordu boylu boyunca, kıyafetleri aynıydı ama daha düzensizdi. Parmak eklemleri kirli ve kan toplamıştı.

Emniyet kemeri boynumu kesmişti sızısını en derinlerde hissediyordum mama umursamıyordum. Kalbim daha çok ağrıyordu olaylar zincir olmuş kalbime dolanmış boynum değil de kalbim kesilmişsankiöyleacıyordu. Yürüyecek mecalim yoktu. Okyanus kokusunun en derin geldiği yere doğru yaklaştım, babamın göğsüne uzandım gözlerim kapandı... Hatırimda devamı yok.

Sonra içerden birileri bağırtıyor. Haydi. Şimdi başlıyoruz, diyorum içimden. Aynaya bakmayı kesip karşımdaki benimle vedalaşıyorum. Karşımdaki yorgun yüze daha fazla bakamıyorum. Gözlerimi silmek için kollarımı kaldıramayacak, odadan çıkmak için ayaklarımı hareket ettiremeyecek kadar bitkinim. Orada en çok beni görmeye ihtiyaçları var. Ama benim onları görmeye

mecelim yok. Odadan çıktığım daherkes sanki yeni doğmuş bir bebeğinki gibi ihtiyaçlarım varmış gibi etrafına doluyor, peşimde doluyor. Yavaş yürüyorum. Boynumda emniyet kemerinin acısını hissediyorum. Kolumu kaldırıyorum. Biri tutuyor çekemiyorum gücüm yetmiyor. İlerliyoruz. Babamı görüyorum sonunda mavi gözleri bu sefer çok mutlu bakıyor. Saçları özenle taranmış. Son gördüğümün aksine yüzü yaralarla dolu değil, sakalları kesilmiş, takım elbise giymiş. Gözlerim dolmuyor bu sefer. Nefes almakta zorlanıyorum sadece. Uzaniyorum okunuyorum parmak uçlarımda onun yumuşak sıcak teni yerine buz gibi cam hissediyorum. İşte o zaman ağlamaya başlıyorum tutamıyorum kendimi. O zaman ağlamamak, güçlü durmak hiç önemli olmuyor. Çerçeveyi kavriyorum. Güçlü eller elimden almaya çalışıyor, vermiyorum. Göğsüme bastırınca hıçkırıklarım çoğalıyor. Bir daha o kıyanus kokusunu soluyamamak kocaman kollarıyla bir daha sarmalanamayacak olmak çok canımı yakıyor. Duruyorum bu sefer, sadece duruyorum. Göğsümdeki resmin yükünün altında kalmayı kabul ediyorum. Ve olduğum yerde kala kalıyorum. Zaman beni beklemeyecek biliyorum. Ve ben de ona yetişemiyorum. Mavi gözlü adamla çıktığımız yolu hayatımdaki bütün mavi veda ederek bitiriyorum. İleriye bakıyorum; o kirli şeritler ayağıma prangalanmış devam edemiyorum.

Sevilay Ayyaz BAYAR
Melihat Akkutlu Anadolu Lisesi

SESSİZ YOLLAR

Güneş, geceyi karşılamak adına gittikçe sönüyor gibiydi. Ufukta beliren kızılılık, sanki yorgun Bir vedaydı. Kendimce düşünüyordum; hayatımı, akışında olması gerekenlerle olmaması Gerekenler arasındaki ayrımı... Güçsüz müydüm? Bilmiyorum. Belki de kabullenememişim Yüzünden acı çekiyor gibiydim. Geride bıraktığım hayatımı düşündüm; sevdiklerimi, belki de Sevgimi dile getiremediğim insanları. Söylenmemiş onlarca söz vardı içimde, kendi kendime Bile tekrarlamaktan korktuğum kelimeler.

Hayatımın pürüzleri, yaşımın verdiği ağırlık, yüzleşilmemiş sorunlar ve en çok da Yüzleşmekten korktuklarım... Hayatın acımasızlığı mıydı beni bu hale getiren, yoksa kendi Değerimin farkına varamayı mı? Bilmiyorum. Hayat, beynimizin sağ lobunun Bedenimizin sol kısmını yönettiği gibi hep çaprazlarla doluydu. Hedeflenen sonuçlar vardı bir De onlardan çok uzak olan gelecek...

Yavaşça yerimden kalktım. Çevreme son kez baktım, burada geçirdiğim yıllara. Burası benim İçin neydi? Eskiden nasıl mutluydum burada? Artık bilmiyordum. Eşyalarımı arabamın Bagajına yerleştirdim, motoru çalıştırdım. İçimde karmaşık bir his vardı; sanki yolculuğa Değil, bilinmezliğe doğru sürükleniyordum.

Yol uzundu. Radyo açıldı ama çalan şarkıya kulak veremiyordum. Kendi içimde kaybolmuş, Hatıralara gömülmüştüm.

Sonra annem ve babam geldi aklıma... Çocukken hep özgür olmak istemiştım. Uçsuz Bucaksız denizlerde bir kaptan olmak hayalimdi. Ama onlar beni hep bir kalıba sokmak İstediler. "Böylesi senin için daha iyi," dediler. Kendi hayallerini üzerime zorla giydirdiler. Ben ise özgürlüğüme âşıktım. Denizin ortasında, kendi rotamı çizen bir adam olmak istedim. Ama onlar, benim deli olduğumu söylediler. İnsanlara beni bir akıl hastası gibi tanıttılar. Kendi çocuklarını bile anlayamayan anne ve baba... Onlar beni sevmeyi bilmiyorlardı ki Benim sevgimi anlayabilinler.

Sonra birini hatırladım... Bir zamanlar sevdiğim insanı. Ona âşıktım. Hâlâ seviyor muydum? Bilmiyorum. Onu kaybedeli o kadar uzun zaman olmuştu ki artık yüzünü bile Hatırlamıyordum. Sevgi bu muydu? Unutmak, silinmek... Ona duyduğum sevgiyi Hatırlamamak, ona yapılabilecek en büyük haksızlık olurdu.

Ama hatırladım. Babamın sevgimi göremeyişini... Annemin sevgisizliğini... Hayat bana Sevgiyi göstermemişti ki ben ona nasıl sahip çıkabilirdim? Kendi sevgimi bile öldürdüğümün Farkına vardım. Ve sonunda, kaderimin şeytanı oldum. Kaybettim. Kendi ruhumun Sefilliliğinden kaçamadım.

Ben hep karanlık olan aydınlık tarafta kaldım. O ise aydınlık sandığı karanlıkta... Kim bilir, Belki de herkesin ışık saçtığını sanan biri, benim karanlığımla nasıl başa çıkabilirdi ki? Düşman gibi davrandım ona, ama asıl düşmanımın kim olduğunu göremedim. Onu sahihsiz Sandım. Yanındaki binlerce yıldızı görmezden geldim. Ve en sonunda, kendi ellerimle Kaybettim.

Gözlerim tekrar yola döndü. Anılar kayboldu, yerlerini sessizlik aldı. Yol boyunca hep Düşündüm: Neden bu yolculuk böyle olmak zorundaydı? Neden hayat bana yol göstermek Yerine hep karanlığa itti? Anlamadım. Anlayamadım. Tek başıma savaştığım her şey, tek tek Yok oldu. Ve sonunda elimde hiçbir şey kalmadı.

Bir gün karar verdim: Gideceğim buradan. Geride bırakacağım her şeyi. Ama şimdi, aynı yolu Geri dönüyordum. Hiç kimsenin beni hatırlamadığı, bana ait olmayan evime... Belki de öfkem Bundandı. Ben neden yaşıyorum?

Bu kadar yol gittikten sonra nasıl olur da "Hiçbir şey olmadı, her şey iyiydi," diyebilirdim? Geri dönmedim. Dönemedim. Gidebildiğim kadar gittim. Hep devam ettim. Ama artık son Duraktaydım.

Ve işte, önümde o uçurum duruyordu.

Aracımı kenara çektim. Kapımı açıp dışarı adım attım. Ay ışığını selamladım. Hemen Ardından, cebimden sigaramı çıkardım. Çakmağın küçük alevi yalnızca sigarayı değil, İçimdeki tüm anıları da ateşe veriyordu. Derin bir nefes çektim. Gökyüzüne baktım.

İşte, küçük hayatların büyük yolu.

Koyu ten, sıcakta kavru lan, soğukta donan, dans eden hırçın kalplerin yeri... Bu uçurum şimdi Beni karşılamak için hazırlanıyordu.

Doğduğumda, ilk kez bir doktorun kollarında ağlamıştım. Sonra büyüdüm. Ve şimdi, içimde Büyüyen acılarla birlikte ölüyordum. Benim yolum buradaydı. Bir adım atmamla sona Erecekti.

Ya başkalarının yolu?

Kim bilir, belki de bu uçurumun kıyısında binlerce insan öldü. Ama hiçbiri hatırlanmadı. Hiçbiri bulunamadı. Şimdi ben de onlara katılacaktım. Kimse beni aramayacak. Kimse Bulamayacak. Bir mezarım bile olmayacak. Ama en azından, huzura erecektim.

Ve rüzgâr yüzümü okşadı. Bir adım attım.

Sonra bir adım daha.

Ve düştim.

Yanımda kayan on binlerce yıldız vardı.

Bir dilek tuttum.

Ama artık hiçbir dileğin önemi kalmamıştı.

Her Gecenin bir gündüzünün olamayacağı gibi..

Ve işte yaşam ile ölüm böylesine kısıydı.

Bir insanın hayatı bazen fazla yaşanmışlık içermez, ama bir acı bile onu ölüme sürükleyebilir. Bazen de onlarca acıya rağmen, yaşama isteği asla bitmez. Hayat, acımasızların elinde Kazanan, güçsüzlerin elinde paramparça olardı.

Ama tam dibe çarpmak üzereyken... Gözlerimi açtım.

Gökyüzü karanlıktı ama ufukta bir ışık vardı.

Güneş doğuyordu.

Sanki bana hatırlatmak istiyordu: Her gecenin bir gündüzü vardır.

Ne kadar ahmakça!

Ben her şeyden kaçtım. Ama hayat hâlâ buradaydı.

Ebedi karanlık benim için değişmeyecekti belki. Ama anladım ki hayatın asıl değeri Yürütülmesi gereken o yoldu.

Ve belki de bu kadar engebeli yollar, yaşamak içindi.

DEFTERE DÜŞEN ADIMLAR

Kasaba meydanı bu sabah da kendini aynı ritimde sürdürüyordu. Günün ilk ışıklarıyla kepenklerini kaldırmaya başlayan esnaflar, uyanır uyanmaz sokağa dökülüp oyun oynayan çocuklarla kasabanın düzeni süregelmekteydi. Benim için öyle olduğu pek söylenemezdi. Bir süre önce düşünmesi gereken tek şey dersleri olan birisiyken artık düşünmem gereken çok fazla şey ortaya çıkmıştı. Herkes sınav bitsin rahatlarsın diyordu, öyle olmamıştı. Tercihim bana bağlıydı ama değildi. Tercihlerin yaklaştığı duyan herkes fikir belirtmeye başlamıştı, lakin benim ne yapmak istediğimi soran kimse yoktu. Asıl sorun da burada başlıyordu, ben neyi seçmek istiyordum ki?

Kahvaltı ettikten sonra dışarı çıkmış, meydanda dolaşmaya başlamıştım. Son birkaç günümü bu şekilde geçiriyordum. Meydanın oraya geldiğimde dikkatimi çeken ilk şey yine bankta oturup defterine bir şeyler karalamakta olan Ahmet Usta, mahallenin marangozu, olmuştu. Her sabah buraya gelir, meydandaki diğer kişileri ve çevreyi inceler, ara sıra birileriyle kısa sohbetler eder, defterine bir şeyler yazar ve defterine geri dönerdi. Bu da onun süregelen düzeni olmalıydı. Tuhaf olansa kimse Ahmet Usta'nın o deftere tam olarak ne hakkında yazdığını bilmiyordu. Anlık zihnimi saran merakla yanına gidip sohbet etmişliğim olmuştu ama kısa sohbetlerden ibaretti.

Ertesi gün de değişen bir şey yoktu; herkes, her şey aynı düzenindeydi. Sokaktaki esnaflara bakarken düşünmemek elde değildi. Neden bunları yapmayı seçmişlerdi? İstediklerinden dolayı mı yoksa zorunda oldukları için mi yapıyorlardı? Hayatlarının tamamını etkileyecek olan mesleği seçmek ve buna karar verirken önünde olan tüm yollar karmaşadan başka bir şey değildi. Hangi insan hayatı boyunca bir konuda aynı anlamı bulurdu ki? Marangozhanenin önünden geçerken içeride tabure yapmakla uğraşan Ahmet Usta'yı izlemek elde değildi. Yaşına rağmen o tahtaları kaldırırcan veya parçalarken hayıflanmıyor, sessizce işini hallediyordu. Böyle biri için oturup sessizce insanları izlemenin ne anlamı vardı ki? Üstelik bunu bile gelişi güzel yapıyordu. Başta tuhaf hissettirmişti, ama düşündükçe anlamaya başlamıştım. Çevresindeki her şeyi o kadar dikkatli izliyordu ki hiçbir ayrıntıyı kaçırılmaya çalışıyor gibiydi. Kendimi düşününce ise iç çektim. Babam "Erkek adamsın mühendis ol." Diyordu, annem ise "Kendini garantiye al tıp oku." Diyordu. Öğretmenler yardımcı olma gayesinde hareket ederken daha da kafa karıştırıyorlardı. Ben dışında çevremdeki herkes de fikir belirtmeye devam ediyordu. Önemli olan neydi ki? Para, huzur, mutluluk ve daha sayabileceğim onlarca şey. Hangisini seçecek olursam bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettiriyordu. Evet, hepsinin bir arada olması imkansızdı. Ama herkesin denge kurabildiği bir şey olması gerekmez miydi? Aniden gelen sesle kafamdaki düşünceler dağıldı. Ahmet Usta atölyeden

çıkış, karşımda duruyordu. Elleri ve önlüğü toz içinde kalmıştı. Hafif gülümsedi ve konuşmaya başladı:

—İçeri gel evlat, o şekil ayakta dikilme, dedi ve yavaş adımlarıyla atölyeye girdi.

Atölyeye girdiğimde tamamen farklı bir dünyadaymış gibi hissetmişim. Adeta içerdeki her şey buram buram el emeği kokuyordu. Hepsini içten içe farklı şeyleri yansıtır gibiydi. Zemindeki dekoratif olarak döşenen ahşaplar, mobilyaların üzerine işlenmiş olan rölyef desenler, dalga desenli sehpa, tezgâhlar... Atölyedeki her şey Ahmet Usta'nın incelemelerinin yansıması gibiydi. O sırada tezgâhının başına geçmiş, işine devam eden ustaya döndüm.

—Her biri üzerinde çalışılmış bir hikâye gibi; sabırla, emek ve dikkatle işlenmiş; kendi anlamlarını kazanmış.

Elindeki ahşapları tezgâhın üzerine bırakıp hafif tebessümle konuşmaya başladı:

—Eğer bir şeyleri ellerinle şekillendirirsen, kafanın içindekiler de şekil alır. Önce düğümler çözülmeye başlar, sonra ipin ucunu bulur ve seni nereye götürürse ona göre şekil almaya başlarsın.

—Zihninizde birden fazla düğüm bulunuyorsa neye göre seçeceğiz usta?

—O zaman ya deneyerek öğreneceksin ya da dengeyi sağlayacaksın.

—Sabahları defterinize aldığınız notların anlamı hangisi oluyor peki?

Bu sefer bir cevap vermeden çekmecesinden bir defter çıkarıp masaya bıraktı ve oturmam için başıyla işaret verdi. Yavaş hareketlerle bir sayfayı açtı ve o sayfadan itibaren belirli kısımların üzerine karalamaya başladı. Birkaç dakika sonra defterle işini bitirmiş, defteri benim önüme olacak şekilde tezgâha bıraktı.

—Bu soruyu defteri okuduktan sonra tekrardan sorarsın. Şimdi sen benim soruma cevap ver bakalım evlat. Günlerdir dolaşa dolaşa çözemediğin bu düğümün sebebi ne?

—Ne istediğimi bilmiyorum. Üniversite için tercih yapmam gerekiyor, ama ben ne kendim bir daldan emin olabiliyorum ne de çevremdeki herkes tercih edebilmem için yol bulabilme yardımcı ediyordum, sadece yeni tikanlıklar oluşuyor. İlgili duyduğum alanla ihtiyaçlarım arasındaki köprüyü oluşturamıyorum. Sanki ne tercih edersem edeyim büyük bir eksiklik olacakmış gibi hissediyorum.

—Şu an onlarca şey anlatabilirim ama bunun yerine senden iki şey isteyeceğim. Gel kısa bir süre yanımda çalış, bir şey yapmanı veya eşya yapımına yardımcı olmanı istemiyorum. Sadece izle ve düşün.

—Diğeri peki?

—Önündeki defteri yanına al, önce birazını oku ve sonrasında defterde boş kalan kısımları da kendi düşüncelerle, anlatımınla doldur.

Tam olarak amacını anlayamasam da defteri aldım ve teklifini kabul ettim. Etrafta dolaşıp bir şey beklemektense Ahmet Usta'nın teklifinin daha makul bir seçenek olduğu aşikârdı. Atölyeyi tekrardan kısa bir şekilde inceledikten sonra Usta'ya teklifi için ve vaktini ayırdığı için teşekkür etmiş ve eve doğru yola koyulmuştum. Ahmet Usta'nın bu kadar emek ve değer verdiği bu defteri okuyacak olmak heyecan vericiydi. Eve gittiğimde ailemle birlikte akşam yemeği yemiş, biraz annem ve babamla vakit geçirmiş, işlerine az da olsa yardımcı olmaya çalışmış sonrasında ise yarından itibaren bir süre boyunca Ahmet Usta'nın yanında marangozhanede çalışma konusunu onlarla da konuşmuştum. Konuşmamız bittiğindeyse odama çekilmiş ve defteri okumaya başlamıştım. Ahmet Usta sabahları oturduğu o bankta önce gördüğü şeyleri yazmıştı, ama bunu sıradan bir şekilde yapmamış, herkesi dışarıdan gördüğü

şekilde anlatmış, onlar hakkındaki düşüncelerini yazmıştı. Belli bir noktadan sonra sık sık görmeye başladığı kişilerin günden güne değişen ruh hâli üzerinden de anlatmaya çalışmıştı. Usanmamış ve her sabah oturduğu o bankta bunları yazmıştı. Son çevirdiğim sayfayla Ahmet Usta'nın defteri bana vermeden önce bir kısmını karaladığı sayfalara ulaşmaya başlamıştım. Soldaki sayfada

“Her sabah erken kalkan adam: Sabah ezanıyla uyanıyor, ilk çayını hep tek başına içiyor. Pek kimseyle konuştuğu söylenemez ama gözleri hep meydana birilerini arıyor gibi. Belki eski bir dost, belki de bir zamanlar olduğu kişi...”

-Yaşlı teyze ve el örmesi çantası: Her gün aynı saatte fırına gidiyor, çantasını dolduruyor. Fırına girdiğinde ekmeğin kokusunu içine çektiği an yüzündeki ifade değişir. Belki çocukluk hatırasını hatırlıyor, belki de artık yalnız oturduğu o sofraları hatırlıyor...

-Çocuk ve kırmızı uçurtması: Rüzgâr ne kadar sert eserse esin ipi sıkıca tutuyor. Çok zorlandığını hissetmeye başladığımda babasına sesleniyor. Uçurtması düştüğünde ise hemen koşup kaldırıyor. Kendi kanatlarını da böyle koruyabilecek mi acaba?

-Sırt çantalı genç: Son zamanlarda sıklıkla burada oturuyor. Bazen gözleri meydanın ortasına dalıyor, bazen bir şey söylemek ister gibi yutkunuyor. Ellerini sürekli cebine sokup çıkarıyor, sanki nereye koyacağını bilmiyor. Yolunu arayan biri gibi...”

Bunları yazmıştı. Son kısmı karalayacak gibi olmuş ama sonradan vazgeçmiş gibi gözüküyordu. Sayfanın üstündeki tarihe baktıktan sonra anlamıştım. Sonda tarif ettiği kişi bendim, tahminimce yandaki sayfada ve ilerideki diğer sayfalarda karaladığı diğer yazılar da benimle ilgiliydi. Benimle ilgili ilk yazdığı yazı dışında kalanların hepsini karalamış, kendimi onun bakış açısından değil, kendi keşfimi yapmamı istemişti. Defteri okudukça Usta'nın sabırlı ve dikkatli bakış açısını daha da anlaşılır olmuştu. İnsanların günden güne yaşadığı küçük değişimleri okumak küçük detayların önemini fark etmemi sağlamıştı.

Ertesi sabah erkenden kalkmış ve ilk olarak meydana gitmiştim. Ahmet Usta yine banktaki yerini almıştı. Ama bu sefer elinde ne defteri ne de kalemi vardı, sadece izliyordu. Vakit kaybetmeden yanına gidip oturmuştum. Bir süre bir şey demeden ben de çevreyi incelemeye başlamıştım. Kısa bir süre sonra Ahmet Usta'nın sesiyle ona doğru dönmüştüm.

—Anlaşılan defteri okumaya başlamışsın.

—Benimle ilgili yazdığınız kısımları niçin okumamı istemediniz?

—Bazıları dünyayı dolaşarak anlam arar, ben burada oturarak öğreniyorum. Hayatta yön bulmak büyük cevaplar aramakla değil, küçük detayları fark etmekte mümkündür. Ben kendi fark ettiğim detaylarla ilgili yazıyorum. Senin ihtiyacın olan benim anlattıklarım değil, kendi bulduğun detaylarla kendini anlatmak. Onları okumak zihnindeki düğümleri birbirine daha da dolamak dışında sana pek bir fayda sağlayamaz. Hadi kalk bakalım evlat, daha çok işimiz var.

Meydanın oradan birlikte sohbete devam ederek marangozhane geçmiştik. Ne yapacağımı bilmediğim için ara sıra Usta'nın bir şeyler taşımaya yardım etmiş, atölyeyi süpürmüş, aletleri düzenlemek gibi küçük işlerle ilgilenmiştim. Ahmet Usta ben bir şeyler sormadığım sürece yaptığı şeyleri üstünkörü anlatıyordu. Daha çok benim izleyerek bir şeyler anlamamı istiyordu. Zamanla tahta parçalarını zımparalama gibi işleri yapmaya alışmaya başlamıştım. Bir süre bu şekilde devam

etmişim. Tercih zamanının daha da yaklaşmasıyla benim içinde değışen şeylerin olduğunu hissetmeye başlamışım. Bu süre içinde Usta'nın bana verdiği defterdeki boş kalan kısımlara da ben yazmaya başlamışım. İlk başta kararsızca yazılan cümlelerim çok da bir şey ortaya koymuyordu, lakin zamanla daha anlaşılır şeyler yazabilmeye başladığımı hissetmişim.

Bir sabah yine banktayken aklıma defterde Usta'nın benimle ilgili ilk yazdığı sayfa aklıma gelmişti. Sayfanın başında bahsettiği kahvehanedeki adam karşında duruyordu. Gerçekten de beklediği, özlediği birisi varmış gibi duruyordu. O an aklıma düştü; ben de bir şeyleri bekliyordum, ama neyi? Anlık aldığım kararla akşam eve dönünce ilk defa ailemle gerçekten açık bir şekilde konuşabilmişim ve bunu karşı çıkarak değil, önce ne yapmak istediğimi kendim bulmalıyım diye açıklayarak yapmışım. Başta tepki göstermişlerdi ama zamanla kendimi ifade etme çabamı görmüşler ve kabullenmeye başlamışlardı.

Üniversite tercih dönemi başladığında artık “en iyi” mesleği seçmeyi çalışmıyordum. Marangozhanede bulunduğum o kısa sürede anlamaya başladığım şeyleri düşünmüştüm. Tek tek araştırmış, ilgi duyduğum alanları keşfetmeye çalışmaya başlamış ve kendimle gerçekten bağdaştırdığımı düşündüğüm alanları yazmışım. Yaz tatilinin sonlarına doğru artık marangozhaneye eskisi gibi sürekli uğramasam da arada uğrayıp sohbet etmeyi unutmuyordum. Son uğradığımda ise Ahmet Usta eskiden tuttuğu defterlerin birinden bir not göstermişti: “Bazıları yollarını haritalardan bulur, bazıları ayak izlerini takip eder. Bazıları da yürüdükçe kendi yolunu çizer.” Okuduğum yazı ile yüzümdeki tebessüm büyümüşü. Gerçekten de hiçbir zaman kesin bir yol çizmeye gerek yoktu.

Üniversite için yola çıkacağım sabah erkenden yine bu banka gelmişim. Bir süre oturup düşünmüş ve sonrasında defterimi çıkarıp şimdilik son bir not yazmışım:

“Belki hâlâ kesin bir cevabım yok. Ama sorularım artık daha anlamlı. Artık daha da merak ettiğim bir soru var: Ahmet Usta'nın bankı boş kaldığında buraya kim oturacaktı?”

Defterimi kapatmış, bir kez daha esnafın dükkanlarını yavaş yavaş açtıkları o sokakta yürümüş ve artık hayatımda yepyeni bir yolu daha keşfetmek için harekete geçmişim.

ISSIZ YOL

Yağışlı bir sonbahar sabahıydı. Ufuktan çıkan güneşin sarılığı ve parlaklığı henüz sokakları tam olarak aydınlatmamıştı. Gökyüzü, gri bulutlarla kaplanmış, hafifçe çiseleyen yağmur, toprağın kokusunu daha da belirginleştirmişti. Odama yayılan bu serin sonbahar kokusu, içime garip bir huzur veriyordu. Pencereye doğru yöneldim. Havanın kasvetli ve boğucu olduğu gözüme ilk çarpan ayrıntılardan biriydi. Gözlerimi biraz daha kısıp dışarıya baktığımda, rüzgârın etkisiyle savrulan sararmış yaprakları izledim. Bu manzara bana, doğanın hiç bitmeyen döngüsünü ve her sonun yeni bir başlangıç olduğunu hatırlattı.

Penceremi açtığım gibi burnuma yoğun bir toprak kokusu doldu. O an, içeride kalmak yerine dışarı çıkmanın daha iyi olacağını düşündüm. Üzerime kalın bir mont geçirip yürüyüş yapmak için dışarı çıktım. Adımlarımı attıkça ayaklarımın altında ezilen yaprakların çıkardığı hışırtılar, doğanın benimle konuştuğunu hissettiriyordu. Ormana doğru yürümeye başladım. Bir yandan ciğerlerimi temiz hava ile dolduruyor, bir yandan da düşüncelerime dalıyordum.

Ormanın içine ilerledikçe ağaçlar sıklaşıyor, kuş civıltıları rüzgârın uğultusuna karışıyordu. Hava her ne kadar serin olsa da yürüdükçe içimi tatlı bir sıcaklık kapladı. Yolun sonunda biraz dinlenmek için bir ağacın altına oturdum. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım; gri bulutlar arasından süzülen güneş ışıkları, yere düşen sarı yaprakları aydınlatıyordu. Doğa, kendi dengesini kurmuştu.

Tam eve dönecekken karşıma farklı yönlerde doğru ayrılan iki yol çıktı. Sol taraftaki yol, sık çam ağaçlarının gölgeleriyle sarılmış, hafifçe kıvrılan dar bir patikaydı; yere düşen iğne yapraklar, zemini sanki yeşil bir halıyla kaplamıştı. Sessizlik, yalnızca ara sıra duyulan bir kuş civıltısıyla bozuluyordu. Sağ taraftaki yol ise açık ve geniş bir alana doğru uzanıyor, yumuşak güneş ışınları kuru yaprakları altın gibi parlatıyordu. Uzaklarda görünen tepeler, sanki sonsuz bir huzura davet eden sessiz bekçiler gibiydi.

Aklım sağ taraftaki yoldan git, orası daha güvenli ve huzurlu gözüküyor diyordu. Ancak içimde garip bir his vardı. Sol taraftaki yol beni kendisine çekiyordu. Burası daha karanlık, daha gizemliydi ama sanki burada beni bekleyen bir şey vardı. O an aklıma bir kitapta okuduğum söz geldi: “Her yol seni bir yere götürür ancak yalnızca bir yol seni kendine götürür.”

Bu düşünceyle sol taraftaki yola yöneldim. Her adım attığımda ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyordu. Çam ağaçlarının arasından süzülen solgun ışık, yolu daha da mistik bir hale getiriyordu. İçimde beliren merak duygusuyla yürümeye devam ettim. Yolun sonunun nereye çıkacağını bilmiyordum, ama bu belirsizlik beni korkutmuyor, aksine heyecanlandırıyordu.

Yaklaşık yarım saat boyunca patika boyunca ilerledim. Yol gittikçe daha da daraldı, etrafımı saran ağaçlar birbirine yaklaştıkça gökyüzünü görmek zorlaşmıştı. İçimde hafif bir endişe belirdi. Acaba yanlış bir karar mı vermişim? Geri dönmeyi düşündüğüm anda uzaktan gelen su şırlıtlısını duydum.

Bu ses beni adeta büyülemişti. Hızlanarak yürümeye devam ettim ve kısa bir süre sonra ağaçların arasındaki bir boşluğa ulaştım. Karşımda büyüleyici bir manzara vardı. Patikanın sonunda yükselen kayalardan aşağı dökülen bir şelale, güneşin ışıklarıyla birleşerek sanki kristaller saçıyordu. Suyun sesi, doğanın en güzel melodisi gibi kulaklarımı doldurdu.

Şelalenin hemen önünde küçük bir gölcük vardı. Gölcüğün yüzeyi, adeta bir ayna gibi gökyüzünü ve çevresindeki ağaçları yansıtıyordu. Eğilip suya dokundum, parmaklarımın arasından kayan soğuk su damlaları bana doğanın saflığını hissettirdi. Buraya nasıl olup da daha önce gelmediğime şaşırıyordum.

Bir kayanın üzerine oturdum ve gözlerimi kapattım. Suyun sesi, rüzgârın hışırtısı, kuşların cıvıltısı her biri teker teker kulağında karşılıksız bir melodi oluşturuyordu. Sanki zaman durmuş, dünya yalnızca bu anın huzuruna teslim olmuştu.

Derin bir nefes aldım ve düşündüm. Bugüne kadar hayatımda kaç kez bu doğaüstü olan bir gücü ya da yolu seçmişim? Kaç kez güvenli görünen, bilindik yolları tercih etmişim? Ama şimdi, bilinmeyen ve belki de zorluklarla dolu bir yolu seçerek buraya gelmişim. Eğer diğer yolu seçseydim, muhtemelen sıradan bir yürüyüş yapacak ve eve dönecektim. Ama buraya gelmek, içimde yeni bir kapı açmıştı.

Bir süre daha orada oturdum. Zihnimde bir dinginlik hissi vardı. İçimdeki karmaşa yerini huzura bırakmıştı. Artık neden bu yolu seçtiğimi çok daha iyi anlıyordum. Kitaptaki o söz doğruydu: “Her yol seni bir yere götürür ancak yalnızca bir yol seni kendine götürür.”

Bu yol, beni gerçekten de içsel benliğime, özümle yüzleşmeye götürmüştü.

Ve sonunda, içimdeki huzur, gerçek benliğimi bulmanın ödülüydü. O yol beni, sadece dışarıdaki dünyaya değil, içimdeki derinliklere de götürmüştü. Kendimi keşfettiğimde, hayatımın diğer yolları da anlam kazandı. Çünkü yalnızca kendime döndüğümde, diğer her şeyin gerçek anlamını bulabileceğimi fark ettim.

YOLUN MELODİSİ

Duygularımı kendi içimde yaşamamın bana zarar verdiğini düşünür, çevremdekiler. Birine bu duygularımı anlatmam gerektiğini söyleyenler de oluyor. Kendimi sevmem gerektiğini, engelimi kabullenmemi söyleyenler de oluyor mutlaka. Ne kadar tavsiye veren olsa da hiçbir faydası olmadığına inanırım. Aslında ben kendimi çoktan kabullendim. Sadece insanların beni olduğum gibi kabul etmemesini hazmedemiyorum. Yataktan kalktığı gibi bunları düşünürken odamdaki kapı açıldı birden. Evin hizmetlisi, araladığı kapının önünde kaşlarını çatmış bekliyordu. Benim duyabileceğim ses tonuyla: “Saatlerdir sizi çağırıyoruz Küçük Hanım. Neredesiniz?” Hâlbuki benim uzaktaki sesleri duyamayacağımı biliyorlardı. Buna rağmen hâlâ yanıma gelmeyip aşağıdan seslenmelerine bir anlam veremedim: “Pardon, duymamışım.” diye cevapladım. “Hadî hazırlanın çabuk, ne duruyorsunuz? Babanız kahvaltı için sizi bekliyor. Hem okula yetişeceksiniz daha, çantanız hazır mı? Şoför arabayı çalıştırdı bile, siz hâlâ yataкта geriniyorsunuz. Aaa böyle olmaz ama. Kalkın hadî. Marş marş!” Bunca lafın üstüne söylenmeye devam ediyordu. Nasıl olsa ben duyamıyordum. Gittikçe sivrisinek vızıltısına dönüşüyordu sesi. Yataktan fırlayıp arkasından kapıyı kapattım, çok ses çıkacağını hesaplayamadan. Yüzümü yıkamaya gittim. Aynadaki yansımamla baktıştım en başta. Kulağımdaki cihazı düzelttim, aynadaki yansımama acıyarak. Çevremdekiler farklı olduğumu söylüyorlardı, her seferinde. “Öbürleri gibi değilsin, senin engellerin var, asla normal insanlar gibi olamayacaksın.” gibi boş lakırdıları fazlasıyla duyuyordum. Bunları söyleyenlerin karşısında tuğladan örülmüş duvar kadar dimdik ve sağlam durduğumu görebilirsiniz. Beni tanıdıklarını zannedenler ise duygusuz olduğumu ve hiçbir zaman eksikliğimi önemsemediğimi düşünürler. Hâlbuki yalnız kaldığımda gözlerimin dolduğunu, hiçbir zaman değerli hissetmediğimi, içimde hep bir burukluğun olduğunu yalnızca ben bilirim. Hatta sert sözlerin karşısında küçücük çatlağı olan cam bardak gibi dururdum öylece. Çatlaklar gün geçtikçe büyür, çoğalır ve bir anda bardak kırılıverirdi. Düşüncelerimin arasında boğulurken gözüm saate ilişti. Daha fazla geç kalmamak için aşağıya kahvaltıya indim. Çayımı alıp tam masaya oturacaktım ki babamın sirke satan suratıyla karşılaştım. O da başladı konuşmaya: “Böyle sorumsuzluk olur mu kızım? Öğrenci misin, değil misin belli değil. Lise talebesinin seni hâlâ biz uyandırıyoruz. Kaç yıldır emek veriyoruz sana? Yediğin önünde, yemediğin arkada. Karşılığını böyle mi veriyorsun?” Kendisini duymam için öyle çok bağırmıştı ki üst katta uyuyan kardeşim, peluş ayısını sürükleyip tirabzanların önünde ağlamaya başladı. Babam bir yudum içtiğim çayı bile boğazımda bırakmayı başarmıştı. Kapıyı çarpıp dışarı çıktım. Kuşların cıvıltısına, şen şakrak çocuk sesleri dahil oluyordu. İçerideki kargaşanın aksine hayat vardı dışarıda. Derin bir oh çektim. Okula gitmek üzere arabanın yanında asker gibi hazır olda duran şoförün kapıyı açmasını bekledim. Denizi gören evimizin bahçesindeki saray kapıları, geçmemiz için ters yönlere doğru açıldı. Arabaya oturduğumdan beri kafamı cama yaslayıp tek kelime etmemiştim. Şoför Muhsin

ağabey anlamış olacak ki “Yine ne oldu?” diye sordu. Olanları yutkunarak anlattım. Muhsin ağabey, evdekiler içinde konuşabileceğim tek insandı. Bizim ailenin sadece maddiyata önem verdiğini ve bir o kadar da duyarsız olduğunu biliyordum. Beni de her seferinde çok iyi anlardı. Çünkü zamanında annesinde de ileri derece iştme kaybı varmış. Bu yüzden bana son derece hassas davranırdı. Beni tanımayan, eleştirileriyle aşağı çeken kişilerin dediklerini umursamamam, sadece kendi yoluma odaklanmam gerektiğini söyledi direksiyonu sağa çevirirken. Dedikleri aklıma kazınmıştı. O vakit güldürdüm. Kendi yoluma odaklanmalıym. Birkaç kere tekrarladım içimden. Kendi yolum... Neydi benim yolum? Nereye yol alıyordum? O kadar insan amaçları uğruna her şeyi göze alırken benim bir hayalim bile yoktu. Beynimin kuytu köşelerini kurcaladım. Bulamadım kendi hedefimi. Öyleyse bu hayata boş yere mi gelmişim? Bunca zamandır hayatım, avucumun içinden kayıp gidiyormuş meğerse. Daha çok çabaladım bulmak için, belki vardır diye. Yine yok, yine yok işte! Babamı mutsuz etmeye mi gelmişim yoksa eksikliğimi yüzüme vuranları dinlemeye mi? Hayır, hiçbirini olmamalıydı. Fakat kesin olan bir şey vardı ki o da kendi yolumu bulmamdı. Her gün önünden geçtiğim parkta ya da karşıma çıkacak herhangi bir tablodan bulacaktım onu. Belki de hiç tanımadığım bir insanda keşfedecektim yolumu. Kendime söz verdim, yolumu bulup o yolda ilerlemek için savaşacağım. “Evet Küçük Hanım, buyurun.” Muhsin ağabeyin nahif sesiydi beni düşünce âleminden kurtarıp okul kapısına getiren. Etrafıma bakmadan doğruca sınıfa geçtim. Pencere kenarındaki sırama geçip dersin başlamasını bekledim. Coğrafya dersiydi. Ders öyle yavaş geçiyordu ki dışarıyı izlemeye başladım. Güneş ışıklarının parlatığı yapraklara baktım. Yeşilden sarımsı bir renge dönüyordu söğüt ağacının yaprakları. İncecik yaprakları taşıyan dallar, aşağı sarkıyordu. Arada bir gelen hafif rüzgar, dalları sağa sola doğru hareketlendiriyordu. Hareketli dallardan birine ağırlık bindi. Kanadı yarıklı bir kuş, düşmüştü. Dallar, onu taşımakta zorlanıyordu. Rüzgarın şiddetinden ne kadar sabit durmaya çalışsa da aşağı kayıyordu. Bulunduğu daldan öbürüne zıplayacakken ağacın altında kömür karası bir kedi belirdi. Korkuyla başımı çevirdim, tahtanın üzerindeki akrep ve yelkovan hala dönmek bilmiyordu. Bütün sınıf, bana bakıyordu. Hepsinin gözü, fal taşı gibi açılmıştı. Hocanın ağzının açılıp kapandığını gördüm. Fakat duyuyordum. Eline kalem alıp tahtaya vurdu, yine ses yok. Kapıyla öğretmen masası arasında mekik dokuyordu resmen. Sırama yaklaştı, kaşları çatılmıştı. Öğrenciler, kahkahaya boğulmuştu. İfadesiz suratım ortallığı daha çok kızıştırıyordu. Geç de olsa bir şeyi fark ettim. İştme cihazım yoktu! Hocama kulağımı gösterip duymadığımı anlatmaya çalıştım. Anlamamış olacaktı ki arkamda oturan çocuk durumumu açıklamaya çalıştı. Teneffüs olduğu gibi hiçbir şey demeden sınıftan çıktı. İştme cihazımı yerde gördüm ve yeniden taktım. Takmakta çok zorlanmıştım. Gülmekten katılan sınıfın karşısında gözyaşlarımı saklamaya çalışarak koridora çıktım. Sınıftan çıktığım gibi gözyaşlarım istemsizce dökülüyordu. Duvara sırtımı yaslayıp soğuk zemine oturdum. Düşüncelerimin yoğun ve bir o kadar rahatsız edici uğultusunu duymak istemiyordum. O sırada küçük bir melodi çaldı beynimde. Ne zaman kendimi kötü hissetsem bu melodiyi hatırlardım. Her zaman beynimdeki düşünceleri bastırırdı bu ses. Fakat bu sefer düşüncelerim ağır bastı. Bu fırtınanın içinden nasıl çıkarım derken panodaki parlak broşür gözüme ilişti. Kendine has bir cazibesi vardı. Panodan çıkarıp okumaya başladım. “Siz de yeni yollar mı keşfetmek istiyorsunuz? Tam size göre bir müzik kursu. Hatırlardım. Her zaman arayın.” Gözümün önünde gittikçe parlaklaşarak büyüyen bu cümleler uçuşurken broşürü cebime sıkıştırıverdim. Gözyaşlarımı ceketimin koluna sildim ve koşarak okuldan çıktım. Okulun yakınındaki banklardan birine oturdum. Kulağımda cihazın olup olmadığını kontrol ettim ve oracıkta yazan numarayı aradım. Telefon açıldı.

Tahminimce elli yaşlarında biriyle konuşuyordum. “Müzik kursu için mi aramıştınız?” dedi hevesle. “Evet!” diye bağırdım hiç beklemeden. Bilgi almak istediğimi söyledim hemen ardından: “İsteyen herkes katılabilir. Fakat belirtmek isterim ki kursumuz şehir dışında bulunuyor. Gelebilecek misiniz?” dedi. Hiç beklemediğim bu söz karşısında donakaldım. Şehir dışında kalmak için bütün olasılıkları düşündüm. Telefonu kapatıp eve doğru yürüdüm. Eve girdiğimde kimse duymasın diye parmak ucunda çıktım merdivenleri. Dolabımdan bir çift kıyafeti ve bir miktar parayı alıp valizime yerleştirdim. Hızlıca çıktım evden. Ne yapıyordum ben? Sağa mı sola mı gideceğimi bilemeden bir süre yolun ortasında öylece kaldım. Şehir dışında yaşayan, bir süredir görüşmediğim teyzemde kalacaktım. Karar verdikten hemen sonra otogara doğru yola koyuldum.

Otogardan gözüme ilk çarpan gişeden bilet aldım. Bir süre bekledim ve otobüs gelince yerimden doğrulup bindim. Yolda giderken teyzemi aramam gerektiği geldi aklıma. Çok severdim teyzemi. Babamın yoğun işlerinden dolayı uzun süredir görüşmüyorduk. En başta hâl hatır sordum. Tezeme bu kursu ve ona karşı olan isteğimi anlattım. Kulağımdaki engelden dolayı müzik kursunu yadırgar diye düşünmüştüm. Üstelik babama söylemeden geldiğimi de anlamıştı. Buna rağmen onda kalmama sorun etmedi. Nihayet teyzemin şehir dışındaki evine ulaştım. Valizimi bırakıp kursun olduğu yere gittik. Teyzem, kursun sahibi orta yaşlı beyefendi ile sohbet etti ve bilgi alıp çıktı buradan. Selim Bey ile enstrümanların olduğu müzik odasına geçtik. Kapının sağında kocaman, kuyruklu bir piyano vardı. Duvardaki raflarda boş keman kutuları ağız açık şekilde duruyordu. Büyüleyici bir yere gelmişim. Koltukta duran çeşit çeşit kemanlar cazibesini artırıyor du odanın. Renk renk flütler, yerde duran kahverengi gitarlar... Nota sehpasının üzerinde olan sayfa sayfa nota kağıtları... Bir tarafımdan Mozart, öbür yanımdan Aşık Veysel çıkacaktı sanki. Arkamı döndüğümde küçüklü büyüklü sazları gördüm. Ruhumun içine işliyordu gördüklerim. Beyaz sakallı adamlar karşılıklı koltuklara oturduk ve sohbet etmeye başladık. Önce kendini tanıttı bana: “Benim adım Selim. Sen gibisi gibi hevesli bir genci karşımda görmekten gurur duyuyorum.” Ağız kulaklarına varacaktı neredeyse. “Ben altı yaşımdan beri müzikle uğraşıyorum. Müzik tarihi okudum. Ana dalım keman. Onun dışında öbür enstrümanları çalmayı da biliyorum. Birkaç tane bestem var. Bir zamanlar herkes tanırdı beni. Hayat da beni sürükleyip burayı açmamı sağladı. Seninle çok güzel şeyler başaracağımıza inanıyorum.” dedi. Ben, kendi hayatımdan bahsetmedim. Sadece müzikle ilk kez ilgilendiğimi söyledim. O sırada saçlarımla kulağımı kapatmaya çalışıyordum. İlk kez tanıştığım insanların kulağımı görmesinden pek hoşlanmazdım. Özellikle Selim Hoca gibi birinin. Görürse bana acır, bana karşı ön yargılı oluşur ve yapamayacağıma inanır diye düşünüyordum. İstersem tüm müzik aletlerini inceleyebileceğimi söyledi. Tozlu rafların üstündeki renkli flütlerin üzerinde elimi gezdirdim. Sonra gitarlara baktım. Pek ilgimi çekmemişti bunlar. Piyanonun beyaz ve siyah tuşlarına yöneldi parmaklarımı. Soldan sağa doğru ilerlettim parmaklarımı. Kaldıran tize doğru çıkan seslerin ruhumu beslediğimi hissedebiliyordum. Bir süre inceledikten sonra piyanonun başından kalktım. Piyanoya gösterdiğim yoğun ilgiden dolayı onun üzerine bir ders yaptık. İlk dersimiz çok zevkli geçmişti. Selim Hoca, benimle çok yakından ilgileniyordu. Birinin uzun süre sonra bana inanması mutlu etmişti beni. Bir ay boyunca her gün ders yaptık. Gerçekten de gelişıyordum. Selim Hoca da bunu fark etmişti. Bir ay önceki mutsuz halimden eser kalmamıştı. Hiçbir hedefi, yolu olmayan geçmişteki ben şu anki hâlimi görse inanamazdı, gurur duyardı. Bir gün ders çıkışında teyzem, beni almaya geldi. Selim Hoca ile konuşmak için farklı bir odaya

geçtiler. Ben de nota kağıtlarını inceliyordum, hemen yandaki odada. Birden sinirli bir kadın sesi duydum. Teyzemin sesine benziyordu. “Aylin bunca engele rağmen çok güzel piyano çalıyor ve sen hâlâ çocuğunu takdir etmiyorsun. Nasıl olsa bir iki haftaya eve kendiliğinden döner, yapamaz demiştin. Aylin burada mutlu ve bir şeyleri başarıyor. Bu yüzden burada benimle kalacak. Ne yaparsan yap hayallerinin peşinden koşmasına izin vereceğim.” Belli ki babamla konuşuyordu. Babamın hâlâ beni desteklememesine üzülmemeli miydim, şaşırmalı mıydım, bilemedim. Ama tek sorun babamın böyle konuşması değildi. Engelimi bilmeyen Selim Hoca’nın bu konuşmayı duymasıyla birlikte bana karşı besleyeceği acıma duygusu da vardı sorunların içinde. Hoca ile teyzemin konuşmasını rahatlıkla duyabilecek konumdaydım. Belli ki Selim Hoca işitme engelimin olmasına çok şaşırmişti. “Aylin, çoğu öğrenciden çok daha iyi piyano çalıyor. Müzik kulağı çok gelişmiş ve oldukça yetenekli. Doğrusu böyle bir durumunun olduğunu ilk defa sizden duyuyorum. Bana hiçbir şekilde belli etmedi. Buna rağmen bu kadar iyi çalması olağanüstü. Geleceğin ünlü piyanisti Aylin olacak bence.” Böyle düşünmesi beni rahatlatmıştı. Bana acımasını ve benden umudunu kesmesini beklerken bunları duymak gururlandırmıştı beni. Tezemenlerin yanına geçtim. Hiç beklemiyorlardı gelmemi. Selim Hoca benle özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Teyzemin dışarı çıkmasını bekledi ve konuşmaya başladı: “Aylinçim öncelikle seni tebrik ediyorum.” dedi ve sözüntü bitirmeden ben konuşum. “Hocam sanırım size bir şey göstermem gerek.” deyip kulağımı gösterdim. Beklediğim kadar şaşırmamıştı buna.

“Hepimizin hayatında birtakım engeller vardır. Bunlar illaki fiziksel bir şey olmak zorunda değil. Maalesef ben küçük yaşta annemi ve ablamı kaybettim. Çok zorlu zamanlar geçirdim. Fakat hep tutunacak bir dalım oldu hayata. Müzik, beni hayata bağladı. Bu zorlukların ardından güzel dönemler de geldi tabii ki. Uzun yıllar konser verdim, insanlar tarafından takdir edildim. Otuz beş yaşında ise acı bir kayıp daha yaşadım. Bir araba kazasında biricik eşimi kaybettim. Oğluma hiçbir şey olmadı fakat yedi aylık kızım bir bacağına kaybetti. Bu yaşıma kadar çocuklarımın hem annesi hem de babası olmaya çalıştım. Eşimin yerini asla dolduramadığımı fark etsem de... Bunlar yetmezmiş gibi basın, bu kazada beni suçlu gösterdi. O zamandan beri her günüm ağlamakla geçti. Hayata tutunacak bir dalım bile kalmamıştı. Seninle tanışınca dek... Bunca zorluğun arasında ilaç gibi geldin bana. Engellere rağmen her şeyin isteyince yapılabileceğini öğrettin.” İkimizin de gözünden yaşlar geldi. Akan gözyaşlarıyla sarıldık birbirimize.

Altı ay sonra bir bahar akşamı... Sahneyi kapatan kırmızı perdenin arasından bakıyorum. On binlerce seyirci sahneye çıkmamı heyecanlı bekliyor. Benim sıram geliyor. Piyanonun başına oturuyorum ve kendi bestemi çalıyorum. Ama bu sefer saçlarımla kulağımı gizlemiyorum. Hatta insanların görmesiyle daha çok gururlanıyorum. O sırada büyüğünden küçüğüne tüm parmaklar beni gösteriyor. Dinletim bittiğinde birkaç adım ileri gidip selamımı veriyorum. Büyük bir alkış tufanı kopuyor. Alkışlayan eller arasından biri dikkatimi çekiyor. Babamın mutluluk gözyaşları öylece akıyor ve yüzündeki gurur beni daha da mutlu ediyor. Onun gözlerindeki ışıltıya bakarken perdeler yavaşça kapanıyor. Böylece içimdeki fırtınanın yerini güçlü bir melodi alıyor.

ÇIKMAZ YOL

Benim sırtımda nice ayaklar yürüdü. Aşıklar el ele geçti, askerler sessiz adımlarla ilerledi, kaçaklar nefes nefese koştu. Ama içlerinden biri... Ah, içlerinden biri hiç yürümemeliydi.

Şimdi bu karanlıkta dönüyordu. Adımları ağır, gölgesi koyuydu. Sanki ayakları geri geri gidiyordu. Kalbinde taşıdığı yük onu olduğundan yaşlı ve çirkin gösteriyordu. Artık kan kokan parmaklarıyla tuttuğu deri çanta epey ağırdı. Ne vardı onun içinde böyle ağır? Kitap mı yoksa defter mi? İkisi de değildi. İnsanın ruhunu besleyenlerden hiçbiri değildi. Tomar tomar paraydı bu çantayı ağır kılan. Hepsini nizami şekilde dizilmiş, lastiklerle birbirine bağlanmış paralar. Amma değiştirmişti para Tahir'i.

Hatırlıyorum da o buradan ilk geçtiğinde içi umut dolu, gözleri ışıltılı, adımları kararlıydı. Gür ve sarı saçları, süt beyazı temiz elleri yalnızca sallanarak geçip gitmiyordu üstümden. Başarılı bir doktor olmak hayaline hizmet ediyorlardı. Doğup büyüdüğü köyünü, biricik anacığını geride bırakıp büyük amaçların bir parçası olmak için, okumak için İstanbul yoluna koyulmuştu. Annesinin terzilikten kazandığı parayla zar zor aldığı yeni ayakkabılarıyla geçip gitmişti.

Ve şimdi dönüp tekrar baktığımda ağardı ağaracak koyulaşmış saçlar ve kirli ellerin ardında kalindeki karanlık gölgeyi görüyorum.

İstanbul... Sıralanmış süslü dükkanlar, her gün taze tatlarla yenilenen vitrinlerle dolu pastaneler, göz alıcı mimariye sahip ağır binalar ve türlü türlü insanıyla kocamayan koca şehir... Tahir'in memleketinde pide kuyruğunda bile görmediği sayıda insan sanki bir rüzgarın etkisiyle oradan buraya savruluyordu. Gazetelerde her gün farklı manşetler, dergilerde farklı şiiirler, dükkanlarda farklı elbiseler dolaşıyordu. Sanki insan bu şehre adımını attığı gibi dalgalara doğru yüzmeyi kabul ediyor gibiydi.

Tahir, memleketinde sevilen bir gençti. Annesine sorun çıkarmaz, çevresine saygıda kusur etmezdi. Başarılı olacağını fark edenlerden biri ortaokulundaki müzik öğretmeni idi. "Aman bu çocuğu göz ardı etmeyin. Hatta mümkünse konservatuara gönderin. Parlak bir geleceği olur muhakkak!" deyip durdu. Konservatuara gitmek niyetinde değildi ama İstanbul'a gelir gelmez bir enstrüman kursu aramaya koyuldu.

Ardından fakülteye yakın bir yerlerden bir pansiyon tuttu. Tuttuğu oda üç katlı, gösterişsiz bir binadaydı. Pansiyonu evli bir çift işletiyordu. Tahir'i güzelce odasına yerleştirdiler. Odası bir dolap, bir yatak, bir de masadan ibaretti. Eh bu işler biraz maliyetli olsa da harçlığı bunu karşılımaya çok şükür yetmişti.

Düzeni yavaş yavaş oturmaya başladı. İstanbul'da yabancılık çekmiyordu. Yıllardır içinde bir yerlerde uyuklayan İstanbul beyefendisi uyanmış olacak ki hiç çekinmeden, yolları şaşırmadan şehri turlayıp duruyordu.

Masasının üstünü kitaplarla doldurmak için Fatih'ten Kadıköy'e kadar yol yaptığı, oradaki sahafaları teker teker dolaşip esnafıyla muhabbet ettiği günler oluyordu. Bazı günlerse Beyoğlu taraflarına inip caddede birkaç tur atıyordu. İnsanları gözlemliyor, istediği dükkana giriyor, bazen bir banka ya da bir pastaneye oturup kitabına dalıp gidiyordu. Bacaklarını hissedemeyecek kadar yürümek onu hiç yormuyordu.

Bir gün bu uzun Taksim gezintilerinin birinde eski bir ahabına rast geldi. İlkokuldan bir arkadaşıydı bu. Sırtında telli bir çalgıyı kılıfıyla birlikte taşıyordu. "Vay Selim! Sensin, yanılmıyorum değil mi? " diye başladı sohbet. "Benim tabii ya! Seni buralarda göreceğim aklıma gelmezdi." derken konu Selim'in sırtındaki çalgıya geldi. Tahir bir enstrüman kursu aradığını eski dostuna anlattı. Selim ise kendisinin konservatuara gittiğini ancak ona bir kurs önerebileceğini söyledi. Böylece Tahir kursun adresini aldı ve ikisi de kendi yoluna koyuldu. Tahir Tophane taraflarındaki kursa yayan gitti.

Kapının önüne geldiğinde içeri bir heyecan kapladı. Uzun zamandır, kafa yorabileceği bir uğraşı olsun istiyordu.

Demir kapının sürgüsünü çektiği gibi kendisini bir avlunun içinde buldu. Tam ortada hoşça su sesi çıkaran bir süs havuzu, çevresinde uzun ağaçlar ve biraz ileride de güzelce bir bina bulunan bir avluydu bu. Kimsecikler yoktu. Yazın son sıcaklarının etkisiyle tamamen açılan camların birkaçından dışarı saz ve piyano sesleri geliyordu. Hafif bir esintiyle sallanan ağaçlar sanki bu çalgılarla ahenk içindeydi. Tahir taş yolda yürüdü ve binanın içine girip yukarı çıkmaya başladı. İlk kata gelince durakladı ve tam o sırada bir hanım çıktı karşısına. Belli ki hemen yan koridordaki odaların birinden çıkmıştı.

-Buyurun?

-Merhaba, ben bir arkadaşın tavsiyesi üzerine geldim. İşleyiş hakkında bilgi almak istiyordum.

-Tabii, beyefendi. Ben sizi müdür beyle görüştüreyim.

Kadın onu az önce çıktığı odanın ahşap kapısı önüne götürdü. Önce kendisi içeri girdi, sonra Tahir'i çağırdı ve çıktı. Müdürle selamlaştılar ve Tahir, adamın oturmasını bekledi.

-Lütfen buyurun.

Müdür yaşlı, kısa boylu, hafif kilolu ama yüzü güzel bir beydi. Tahir oturdu, anlattı. Bitirince müdür söze başladı.

-Telli çalgılara yatkın birine benziyorsunuz.

-İnanın daha önce hiç deneyimim olmadı.

-Ben keman çalmaya tam otuz yaşında başladım. Öncesinde bırak elimi bir çalgıya sürmeyi, ezberimde doğru düzgün bir şarkı bile yoktu bey oğlum. Ama şimdi bir musiki kursu işletiyorum. Hayat adamı böyle şaşırtır işte. Yolun sonunda kim olacağını bilemezsin.

O zamanlar Tahir gencecikti. Ne olursa olsun bir şeyler çalmayı aklına koymuştu bir kere. Müdürün yönlendirmesiyle kanun çalmaya karar verdi. Başlangıç için zordu belki ama yolun sonunda kim olacağını bilemezdi. Fiyatta konuşup anlaştılar. Ders günlerini belirlediler ve Tahir odadan ayrıldı.

Biraz etrafı gezmek isteyen Tahir müdürün iznini almayı unutmamıştı. Derslerin yapıldığı kata çıkıp koridor boyunca ilerledi. Ayağının altındaki ahşap döşeme yürüdükçe ses çıkartıyordu ancak onu cılız bir ses duymaktan alıkoymadı. Kapalı kapılardan birinin altından bir kanun sesi duyuyordu. Kulağa hitap eden bu sesi takip etti. Sonunda prova odasının önünde durdu. Dikkat kesilince sesi daha net duymaya başladı. Ardından ses kesildi, biraz geçti ve kapı hızla açıldı. Tahir sıçradı. Karşısındaki hanım ise daha sakin ama ürkekçe kafasını kaldırdı. Hemen lafa atıldı Tahir.

-Kusura bakmayın, dalmışım.

-Sorun değil.

Tahir yol verince kız çıkıp kapıyı çekti. Bir elinde nota kağıdına benzer desteler, diğerinde ise kibarca bir şapka tutan kız, konuşmak üzere olan Tahir'i bekliyordu.

-Yanlış anlamayın lütfen, niyetim kötü değil. Geçerken sesi duydum, biraz dinlemek istedim.

Kız kısa saçlarını kulağının arkasına alırken cevap verdi.

-Anlıyorum.

Sonra başını hafifçe sallayarak döndü ve gitti. Uzun, ince bir kızdı bu. Aşağı inen ayak seslerini duyan Tahir kapıyı açıp içeri bakınca çeşitli çalgılar gördü. Büyükçe bir piyano, bir kanun, farklı yerlerde kemanlar, sazlar ve udlar. Durumu bir kanun almaya pek müsait olmadığı için kendisinin de burada çalışabileceğine dair birkaç düşünce geçti aklından. Sonra o da merdivenleri inip binadan çıktı.

O gece odasına gittiğinde hemen dökündü, üstüne başka şeyler geçirdi ve yatağa uzandı. Ertesi gün ilk defa tıp fakültesine gidecekti. Bu İstanbul'daki üçüncü haftasının sonuydu. Annesine göndereceği mektubu düşünürken uykuya daldı.

Günler, haftalar geçti. Tahir artık bu şehri avucunun içi gibi biliyordu. Dersleri anlıyor, bol bol çalışıyordu da. Fakültede edindiği dostlarının çoğu onun kalemindendi. Bazıları pek tekin olmasa da Tahir onlara ayak uydurmayaacağından emindi.

Kanun kursunu ise hiç aksatmıyordu. Evvela biraz çekingen davranıyordu. Sonradan alıştı. Henüz bir kanun almış olmamasına rağmen hızlı gelişme gösterdi. Hocası

ondan pek memnundu. Prova odası nadiren dolu oluyordu. Böylece fazladan çalışmaya fırsat bulabiliyordu.

Yine bir gün prova odasında kendince bir şeyler çalarken kapı hafifçe aralandı. İçeri bir hanım girdi. Tahir çalmayı bırakıp kapıya bakınca fark etti onu. Aynı kızdı. Başlarını hafifçe sallayarak selamlaştılar.

-Siz kanun çalıyordunuz değil mi? Aylar önce karşılaşmıştık. O hanım sizdiniz herhalde.

Tahir kızın o kız olduğundan emindi ama yine de bunları söylemek zorunda hissetti kendini.

-Evet, bendim. Hatırlıyorum.

Kız çok hoş bir ses tonuyla konuşuyordu. Gözle görmeyen kuş şakıyor sanırdı.

-Lütfen orada öylece durmayın. Ben zaten birazdan kalkacaktım.

Kapının eşiğinde duran kız içeri girip kapıyı hafifçe kapattı. Diz hizasında sarı bir elbise giyen kız sarı bir tokayla da o günden bugüne uzayan saçlarını arkaya tutturmuştu. Gözleriyle kanunu göstererek sordu.

-Siz de mi çalışıyorsunuz?

-Pek çalışıyorum denemez. Üç ay oldu başlayalı.

-Sahi mi? Ses dışarıya pek hoş geliyordu. İçeride hoca var sanıp girdim.

Tahir utanmıştı.

-Sizin daha güzel çaldığımıza eminim. Gerçi pek buralarda gözükmüyordunuz.

-Ya, öyle. İstanbul'da değildim.

Tahir başını salladı ve daha önce kalkmadığına pişman olarak ayaklandı. Kıza doğru birkaç adım attı.

-Ben Tahir.

Boş elini kıza uzattı. Kız elini usulca uzattı.

-Nergis. Memnun oldum.

Tahir bu soğuk, ince eli kavradı. Ardından iyi çalışmalar dileyerek odadan çıktı.

Akşamleyin fakülteden arkadaşlarıyla saza gidecekti. Eskiden böyle yerlere alışık olmayan Tahir, arkadaş çevresine ayak uydurmaya başlamıştı. O gece Vahit adında bir arkadaşının küçük yaşlardan beri çıraklık yaptığını öğrendi. Kendisini bildi bileli ailesinden para almadığını söylüyordu. Bazılarıysa kolay yoldan para kazandıklarını dillendirip duruyordu. Bunları duyan Tahir azalan harçlığını ve annesine gönderdiği her mektupta para konusuna değindiğini anımsadı. Bu onun boynunu biraz

bükmüştü. Memleketiyle arasındaki mesafe gittikçe büyüyordu. İstanbul'un büyüğü havası onun köyüne uğramasına müsaade etmiyordu. Buradaki uç yaşamları gördükçe ister istemez gönlü onlara kayıyordu. Uzun uzun düşündükten sonra para sıkıntısı çektiğini anlatan mektubu annesine göndermeyi gururuna yediremedi. Erkekliğine güvenmeyi yeğledi. Kağıt parçasını az ilerideki çöpe attı.

Ertesi gün Tahir, Eminönü taraflarında dolaştı. Bir eli sol cebindeki madeni paraları yoklarken diğeri mektubu kavrayıp duruyordu. Uzun uzun düşündükten sonra para sıkıntısı çektiğini anlatan mektubu annesine göndermeyi gururuna yediremedi. Erkekliğine güvenmeyi yeğledi. Kağıt parçasını az ilerideki çöpe attı.

Son zamanlarda sık sık saza giden Tahir arkadaşlarından farklı farklı duyular aldı. Kimi şu bahse giriyor kimi şu masa başına oturuyordu. Kimi de alının teriyle aylığını çıkarıyordu. Ama o hala bir iş bulamamıştı. Annesinden gelen son mektubu cevaplamaya fırsat bulamadığına kendini inandırmıştı.

Birkaç hafta geçti. Tahir'in kapısı çalındı.

-Bey oğlum, sizi telefonda istiyorlar.

Pansiyon sahibi adamdı bu. Tahir aşağı indi, ahizeyi kulağına götürdü.

Kaçınılmaz son annesini bulmuştu. Tahir'in elleri hissizleşti, odasına çıkarken ayakları zorlandı. Hissettiği şey uzuvlarının ağırlığı değil suçluluk duygusuydu. Derin bir azap çekiyordu. Acaba ne zamandır hastaydı da bu sabah hayata gözlerini yummuştu?

Cenazeye gitmek için ne parası vardı ne de yüzü. İçindeki kargaşa onu boş bahanelerine inandıracak hale getirmişti. Tahir'i öyle bir soğukluk kapladı ki utancı her şeyin önüne geçti. Cenazeye katılmak istiyor ama içinden bir ses *gitme, gitse ne olacak sanki? Salt utanacaksın. Cenaze işlerine paran bile yetmeyecek. Annesi ölümle pençeleşirken ondan para isteyen aciz birisin sen* deyip duruyordu.

Tahir, karizmasını çizdirmek istemeyen şımarık bir çocuk gibi davrandı. Gerçekleri göz ardı edip geç de olsa bir gün annesine olan borcunu kapatmaya aht etti.

Yıllar geçti. Yaşı otuzu buldu. Artık eski halinden eser yoktu. Mezun olalı epey geçmişti. Bir pansiyon köşesinde değil güzel bir dairede oturuyordu. Hatta kendine Boğaz taraflarından bir arsa almayı bile düşünür olmuştu. Kendince mesleğini icra ediyordu. Bol bol parası vardı ama biraz cimriydi de. Çevresi genişti ama yalnız başına kaldığında taşıdığı yük nefes almasını zorlaştırıyordu.

Haftada iki gün katıldığı saz gecelerinin birinden çıkmıştı. Bir otomobile binmeyi reddetmişti. Yavaş yavaş çıktığı bir yokuşta cılız bir kahkaha işitti. Kafasını kaldırdı ve kendisi gibi şık giyimli bir adamın koluna girmiş olan hanımı sokak lambası sayesinde fark etti. Sarı renkte bir takım giyen bu kadın Tahir'in aklında bazı eski anıları canlandırdı. Yıllar önce musiki kursundaki sarı elbiseli Nergis'i hatırlaması şaşılasydı doğrusu. Bu hanım da tıpkı onun gibi uzun boylu ve zarifti. Gülüşündeki tını bile Nergis'in sesindekiyle benzerdi. Kadının oturmuş yüz hatlarına elinden geldiği kadar baktı. Yanılmıyordu, Nergis Hanım'dı bu. Çift yanından geçip gitti. Bu durum Tahir'in biraz afallamasına sebep olmuştu. Bu saatte gezdiği adam olsa olsa kocası olurdu. Bu kadar parası olmasına rağmen bir sevdiği yoktu. Vicdanındaki bu

azapla da olamazdı. Neden Nergis'in kocası o olamamıştı ki? Doğru bir adam olsaydı olurdu. Hayatının trajedisini ilk defa bu kadar keskin hissetmişti. Aslında aşık bile olmadığı bir kadının hayatta maddiyat dışında bir şeyler elde edebilmiş olduğunu görmek bardağı taşıran son damla oldu. İçi nefretle doldu. Kendisine karşı hissettiği nefret. Bir an önce doğup büyüdüğü yerin masumiyetine dönmek istedi.

Şimdi tozlu kaldırımlarımın üstünde yürüten bu adam, on yıl önce naaşların organlarını kendi elleriyle çıkartıp yasal olmayan bir şekilde alınıp satılmasını tasdiklemişti. Hem de okumuş bir doktor olarak. O günden beri bu işi yaparak kazanıyordu parasını. Zamanında annesinin cenazesine bile gelmeyen Tahir, hatasını elinde taşıdığı kirli paralarla telafi edebileceğini düşünüyordu. O da yolun sonunda böyle biri olmuştu. Gözleri dolarak annesinin mezarına vardı.

Nicole CAVAK

Özel Getronagan Ermeni Lisesi

YÜK

Köyde yaşayan, mevsimlik işlerle geçimini sağlayan Şıracı Ailesi'nin en büyük oğlu olan Ahmet, bu yaz da büyükleriyle birlikte fındık tarlasında çalışıyordu. Sabahın erken saatlerinde başlayan mesaisi, güneşin altında kavrulduktan çok sonra bitiyordu. Akşam olup eve dönerken yorgun ama huzurlu hissediyordu. Ancak bir şeylerin değişmesi gerektiğini düşünüyordu. Her gün aynı yorgunluk, aynı düzen... Köydeki hayat ona yetmiyordu. Koca adam olmuştu artık, İstanbul'a gidebilirdi. Hem gitse, ailesine yük olmayı da bırakırdı, değil mi?

Filizlenen bu fikirlerin tohumlarını ona haftalar önce İsmail Abi atmıştı.

“Burada çok çalışıp az kazanıyorsun. İstanbul'da işler başka, benimle gelersen sen dekazarırsın, ailen de Rahat eder,” demişti ona. Yoksulluk sınırında yaşadıklarını fark edebilecek kadar büyük, bu durumu değiştirebileceğini düşünemeyecek kadar küçüktü. Kentten köye ulaşan internet furçası, onların evini es geçmiş gibiydi. Arkadaşlarında görüp pek de anlamlandıramadığı bu teknolojik aletlerle zaten şimdiye kadar uğraşacak ne vakti ne de hevesi olmuştu. Ahmet, bu düşünceyle boğuşmaya başlamış, her seferinde mağlup gelmişti. Tekrar eline ne zaman geçeceği bilinmeyen bu fırsat, o an ona bir kurtuluş gibi geldi.

Hızla eşyalarını toplayıp İstanbul'a gitmeye karar verdi. Eline gelen ilk çantaya geleceğini doldurdu. Ahmet takva sahibi, kaderin cilvesine inanan, bu yüzden de her şeyin olması gerektiğine varacağına emin birisiydi. İsmail Abisi ile de bu sebeple tanıştığını düşünüyordu.

Otobüs köy yolundan ayrılırken, camdan dışarı baktı. Bildiği her şeyi arkasında bırakıyordu: Annesinin astığı çamaşırlarla bezeli avluları, bir köşede pinekleyen köy köpeklerini, çocukların çıplak ayakla koştuğu toprak yolları... Bunlar hâlâ ona ait olmaya devam edecek miydi? Yoksa sadece birer hatıra mı dönüşeceklerdi? Elini, iki ayağının arasına yerleştirdiği çantasının sapına sıkıca doladı. Geri dönmek diye bir şey yoktu artık. İçindeki boşluk, otobüs yol aldığı büyüdü.

İstanbul'a vardığı gibi hiçbir şeyin anlatıldığı gibi olmayacağını anlamıştı. Vazgeçmek için çok geç olan o anlardan birinde, çantasıyla baş başa, Aksaray Otogarı'ndaydı. Yok olmak istedi, yükü ona engel oldu. İnsanlar durmadan konuşuyor, gülüyor, bağıyordu. Korna sesleri, egzoz kokuları, yanından hızla geçen taksiler... Binalar üstüne üstüne geliyordu sanki.

İstanbul'un kolay olmadığını duymuştu ama bu kadarını o bile beklemiyordu. Ahmet, elindeki çantayı sıkıca kavradı. Birkaç saat öncesine kadar bu kadar büyük bir yerin içinde, bu kadar küçük hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Ne tarafa gideceğini bilmiyordu. 'Bir şehir bu kadar insanı nasıl yutmaz?' diye düşündü. Yutuyordu. Ahmet'i de yutacaktı.

Günün devamında, yeni yuvasına yerleşti. Bir evin bodrum katında, ortanca kardeşiyle paylaştığından biraz daha küçük bir odada 10 kişi ile birlikte kalacaktı. İnşaatta uzun saatler işçi olarak çalışacak, yaşamına yetecek kadar parayı kendine ayırıp kalan parayı ailesine gönderecekti. İsmail Abisi bu konuda ona çok yardımcı olmuş, her şeyi ayarlamıştı. Sabah namazından sonra işe gider, şanslı ise akşam namazına yetişirdi. Allah'a karşı görevini tam anlamıyla yerine getiremediği için pişmanlık duysa da elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

En azından ailesini bir nebze olsun daha rahat ettirmek için buna katlanması gerektiğini düşünüyordu.

Boş vakitlerinde İstanbul'u tanımak için yürümeye çıkıyordu ama neyi tanıyordu? Bir sokaktan diğerine geçerken, tabelalar değişiyor ama içindeki his hep aynı kalıyordu:

Yabancılık. Bir gördüğünü bir daha görmüyor, yön duygusunu günden güne yitiriyordu. Birkaç hafta önce, kaybolduğunda korkuyordu. Şimdi ise korkmuyordu, çünkü artık nereye gitse aynı yere çıkıyordu: Bir yere ait olmamaya.

Buradaki iki ayını doldurduğu bu süreçte, düzene uyum sağlamak durumunda kalmıştı. Eski düzeninden geriye kalan tek şey sabah rutiniydi. Burada da sabahın erken saatlerinde kalkması gerekiyordu. Eskiden suyu avuç avuç yüzüne çarpar, dinçleşirdi. Şimdi ise aynaya bakmaya cesaret edemediği günler oluyordu. Eskiden sokakların gürültüsünden kaçarken, şimdi onu huzursuz eden şey sessizlik olmuştu. Şehrin temposuna o da ayak uydurmuştu.

Herkes gibi aceleci, herkes gibi kayıtsız, herkes gibi yorgun... Artık bir zamanlar sahip olduğu o eski halini kaybetmişti. Başta kalabalık olduğu için sıkıntı çektiği odası, şimdi akşam meyhanelerde dolaşan arkadaşları yüzünden bomboştu. Oralara

tek gidemeyen, tüm parasını ailesine gönderen Ahmet, onlardan biri olmak için her şeyini ortaya koyardı.

Bir keresinde sokakta kıyafetlerini satmayı bile düşündü, ama fayda etmedi. Daha fazla uyku için önce sabah namazından sonra ise kahvaltısından vazgeçmişti. Hem bir hafta kahvaltı etmezse, arkadaşları gibi o da eğlenceye gidebilir, hayatına renk katabilirdi.

Tüm bu süre boyunca maaşını İsmail Abisinden alır, kira kesintisini abisine geri verir ve kalan maaşını doğrudan ailesine gönderirdi. Bu yüzden onu tek güç olarak görür, gözünde ilahlaştırırdı. Fakat bir sabah, patronun onu çağırıldığını işitti. O da kimdi şimdi? İsmail Abi neredeydi?

Ahmet, bu iç sorgulamaları bile yapamadan kendini patronunun odasına girerken buldu ve ismini bile bilmediği bu “üstündeki kişi” konuşmaya başladı:

“Sana bir teklifim var Ahmet. Artık inşaatta çalışmana olmana gerek yok. Eli yüzü düzgün bir çocuksun. Hiç inşaatta kendini kirletmene gerek yok. Bizim kumaş dükkanımız var, orada tezgahtar olarak çalışmak ister misin? Şu anki çalışma tempom devam edecek, fakat iki katı kazanacaksın. Hem bizimkilere söylerim, sana güzel bir çift kıyafet verirler. Böyle bir teklifi reddedeceğini sanmıyorum.”

Söylenenler karşısında Ahmet’in gözleri parıldamıştı. Artık tüm parasını ailesine göndermeyeceği, cuma günleri de arkadaşlarıyla eğlenceye gideceği için sevindi. Teklif için teşekkür ederek odadan çıktı. Yüzünü yıkamak için lavaboya gitti. Yüzünü yıkadı, kazandığı bu pozisyon için kendiyile böbürlenerek aynaya baktı. Ancak aynaya bakışıyla yüzünün düşmesi bir oldu. Gözaltıları çökmüş, teni solmuştu. Omuzları çukurlaşmış, kamburu çıkmıştı.

Bir çöp kadar incelmışti. Ellerini yüzüne götürdü. Tanımadığı biri vardı karşısında. Cuma günü dendiğinde aklına gelen ilk şey neden eğlence olmuştu? Eski Ahmet burada değil, o takva sahibi çocuk burada değildi. Artık burada, şehirde, tanımadığı ama her geçen gün biraz daha benzediği insanlar gibi biri vardı. Kaybolmuş, ama bunu fark ettiğinde çoktan geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiş biri...

Değişimin bizi iyileştireceğine inanırız ya... Ahmet için, onu sona götüren bu yolculuğun temellerini oluşturmuştu bu inanış. Kendini her an her şeyin daha iyi olacağına inandırıp, korkusuyla yüzleşmeye cesaret edemediği için kendini parça parça yok etmişti.

Her şeyin daha iyi olduğu, ama bir o kadar da kaybolduğu bu dünyada, Ahmet de diğerleri gibi “daha fazlası” olmak için kendini geride bırakmaya hazırdı. Beraberinde getirdiği tüm yüklerinden arındığında, bir metropol insanı olacaktı. Kimliksizliğiyle var olan bir metropol insanı.

Aylin KOCATEPE

Samiha Ayverdi Anadolu Lisesi

YOL YAZIYORDU

Saatin çalan alarımıyla haftanın yedi günü olduğu gibi, soğuk bir kış sabahı güneşten önce uyandım. Temiz hava almak için balkona çıktım ve metropolün henüz uyanmamış resmine daldım. Sonra içeri girip üstümü giyinmek için odama döndüm. Beni tek yaşamaya mahkûm eden tek göz evim ve köşedeki piyanom bugün gözlerime sevimli geldi. Antikacıdan aldığım kahverengi ahşap, guguklu saatin çalmasıyla kafamdaki düşünceli bulutlar dağıldı. Bir kahve içecek kadar vaktim vardı. Kahvemı aldım ve tekrar balkona çıktım. Sabah esintisi tenime vuruyor ve beni sakinleştiriyordu. Şehir de yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı; binaların tek tek aydınlanan odalarını görebiliyordum. Hava aydınlanmak üzereydi ama sokak lambaları hâlâ yanıyordu.

Sabahları ağızlarından buharlar çıkan adamları görünce soğuktan değil, sinirden duman çıkardıklarını sanırdım. Herkes o kadar somurtuyordu ki gülümseyerek günaydın demeye korkardı insan. Ama bu hep böyle devam etmiyordu, güneşin sıcaklığı yaymasıyla insanların yüzüne de bir sıcaklık geliyordu, çoğu tebessüm edebiliyordu. Güneşin peşinden uyananlar daha güleçti. Ben kabanımı ve atkımı sarar, kimseye görünmemeye çalışır, her zaman hayalet gibi gezerdim. Konser alanına gelip enstrümanıma kavuştuğumda ise işte o zaman hiç olmadığım kadar görünür olurum. Küçüklüğümden beri aldığım eğitimlerde hep çok yetenekli olduğum, bu yolda ilerlememin doğrusu olduğu ve ileride çok ünlü olacağım söylendi. Ben de müzikten hep zevk aldım. Konserler verdim, takdir edildim. Ama bir sorun vardı: Artık hissizleşmiştim. Parçaları adım gibi biliyordum, önüme gelen parçayı zorlanmadan çalabiliyordum. O kadar çok sahne almış ve o kadar çok üst kesimden benim tarz insanlara hitap etmişim ki ne müziği hissedebiliyor ne de seyirciyi benimseyebiliyordum. Müzik artık ruhumu değil, cüzdanımı besliyormuş gibiydi...

Bugün çok büyük bir konserim vardı. Müthiş bir izleyici kitlem olacaktı. Biletler saatler içinde tükenmiş, satışlar rekor kırmıştı ve perde zamanıydı. Ne var ki ben en ufak heyecan bile hissetmiyordum, sadece stres... Tüm odağım piyanodaydı. Henüz sahne arkasındaydım fakat perdedeki ufak açıklıktan piyano görünüyordu. Kitlenmiş gözlerim, kalp atışlarımı daha da hızlandırıyordu. Hızlanan kalbim ellerimi titretiyordu. Nihayet çilem son bulacaktı, sahne benimdi...

Ayaklarım gitmemekte ısrarcıydı. Nefes aldım, gözlerimi kapattım ve sahneye çıktım. Seyirciyi selamladım, yerime oturdum. Her şey olağandı ve sonra bir şey oldu. Makineleşmiş parmaklarım birden kilitlendi. Müziği hissetmediğimden,

duygularım parçayı yakalayamadı ve son, fiyasko! İşte her şey bitmişti. Ne yükseliş ne şöhret ama! Başta çaktırmamaya çalıştım, parmaklarımı tuşlarda gezdirdim, sadece benim fark ettiğim bir hata olmasını umdum ama hayır... Ne çaldığımı bilmediğim melodinin sesiyle, birden benim olmayan anılar canlandı gözümde. Gördüğüm anılar çok sakindi, şöhretten uzaktı. Betonlar değil, ağaçlar vardı ve birinin gövdesine dayanmış bir gitar... Bu kimin hayatı, anısıydı bilmiyordum ama içimden bir ses, onu çok kıskanmıştı. Belki de benim henüz tanışmadığım, hep yakınlarımda olan başka bir tarafım vardı.

Gözlerimi açtım, ışığım birden söndü. Salondan kargaşa sesleri yükseldi. O an, son kez olduğunu bilmediğim selamımı verdim ve sahneden, karanlıklar içinde sessizce ayrıldım. Belki de ben bunca zaman başkasının hayallerini yaşamıştım. Kendi yolumu bulmak için uğraşmamış ve bir rüyanın içinde hapsolmuştum. Gerçek ben belki de sahnenin ışıkları sönmüştü parlayıvermişti. Onun ışığını korumak artık benim elimdeydi.

Eve gittim. Kısa bir sessizliğin ardından bavulumu toplamaya başladım. Artık düşünmek için çok geçti. Sorgulamadan bana dayatılan hayatı yaşamak için çok geçti. Tek bir yol varmış gibi gözükse de o yol herkes için farklıydı ve benim de kendi yoluma giden tren neredeyse kalkmak üzereydi.

Bütün eşyalarımı bavula koyduktan sonra son bir kez evin içinde dolaştım. Mutfakta, sabah içtiğim kahvenin bardağı hâlâ tezgâhta duruyordu. Koltuğun kenarına iliştirdiğim nota defteri yere düşmüştü. Eğilip aldım, sayfaları karıştırdım. İçinde hep aynı düzen vardı: Kusursuz notalar, hesaplanmış akorlar ve soğuk, ruhsuz notalar... Derin bir nefes aldım. Yıllardır bu düzenin içinde yaşadığım için müzik, benim için sadece notalardan ibaretti. Ama müzik sadece notalar değildi; hissetmekti, anlatmaktı, yaşatmaktı. Bunu o sahnede, parmaklarım donduğunda fark etmiştim. Müzik artık bana ait değildi, ben de ona ait değildim.

Bavulumu alıp kapıyı kapattım. Soğuk kış sabahında sokaklar hâlâ sakindi. İnsanlar uyanmış ama henüz sokaklara akın etmemişti. Derin bir nefes alarak yürümeye başladım. Gideceğim yeri bilmiyordum ama artık geri dönmeyeceğimi hissediyordum. Tren garına vardığımda eski ahşap banklardan birine oturdum. Elimde küçük bir çanta, içimde ise yıllardır hissetmediğim bir huzur vardı. Artık hayatımı kendi ellerimle şekillendirmek istiyordum.

Trenin sesi uzaktan duyulduğunda içimde hafif bir heyecan hissettim. Bu heyecan, yıllardır kaybettiğim bir duygunun geri dönüşü gibiydi. Biletimi alıp vagona yöneldim. Pencereden dışarı bakarken içimde yeni bir hikâyenin başladığını biliyordum. Artık kalıplaşmış notaların arasında kaybolmayacak, kendi melodimi yaratacaktım. Bir sokak müzisyeni gibi özgür olacaktı müziğim, bir çocuğun yoğun kovaşından davul yapısı gibi masum ve heyecanlı hatta rüzgârın uğultusu kadar evrensel...

Tren hareket ettiğinde hayatımın da hareket ettiğini hissettim. Şehir geride kalırken içimde huzurla birlikte bir merak da doğuyordu. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum ama en azından artık kendi yolumda yürüyordum. Bir yansıma gördüm camda, belki de ilk defa kendimi gördüm sonra hemen karşıda bir tabela gördüm; yol yazıyordu sevgi okudum, yol yazıyordu barış okudum, yol yazıyordu huzur okudum, yol yazıyordu müzik okudum...

Yağmur ULUTUNA

Tuzla Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi

SON YOLCULUĞUM

Sanki naaşımın son bir kez soğuğu hissetmesini ister gibi beni sokaklarda dolaşmaya çıkardılar. Yanı başımda beni dikkatlice arabaya yerleştiren iki görevli, son yolculuğumun çam ağaçlarıyla bezeli bu güzel ormandan geçeceği için en azından bir nebze mutlu hissettiklerini söyledi. İki taziyeci için beyaz bir örtünün altındaki görkemli çamlar güzel bir manzaraydı; ancak benim için ellerimdeki yaraların ve kafamdaki şişliklerin sebebiydi o koca çamlar. Bu kasvetli çamlar yıllar boyu beni yıpratmıştı ama doyurmuştu da. Kendimi bildim bileli gözümü her yeni güne açışında değişmeyen bir tek şey vardı: çamlar. Kasvetli, iri yarı, inatçı çamlar...

Hayatımı onların kökünü kazıyarak kazanmış yaşlı bir oyuncu olarak çamların yanında sonsuz dinlenmeye çekilmekte varmış. Taziyeci genç çamların arasında bir mezarlıktan bahsetti. Yolu çam ormanlarından geçen tek bir mezarlık var; o da yirmi yıl önce babamı defnettığımız mezarlık. Keşke başka bir yere koysalardı bedenimi. Ne ilginç, hayattayken zerre umursamadım bedenimi; aslında onun şu anki ezik büzük halini belki bilerek hazırladım. Hiç istemedim mi güzel görünmek? İstedim elbet. Ama her sabah güneşin doğuşu rahatsız etmeye başladığından beri ben de yüzümü unuttum gitti.

Bunca zaman sonra babamın yanına gidiyorum. Babamı defnettikten sonra birkaç kez annemin zoruyla mezarını ziyaret ettim. Ama en son ne zaman gittiğimi hatırlamadığıma göre epey olmuş. Babam her gece arkadaşlarıyla bir şeyler içer, kafası atınca da eve gelip beni ve annemi elden geçirirdi. O zamanlar bir çocuktum; değil babama karşı gelmek, onun tokatıyla yere savrulduğumda kalkmaya cesaret edecek gücüm dahi yoktu. İÇki babama bir rutin kazandırır gibiydi. İlk tokat hep en sert olanıydı. Ondandır sonra annem araya girene kadar yalpalayarak sert yumruklarını bana denk getirmeye çalışırdı. İlk tokattan sonra babamın gözlerindeki saf nefreti asla unuttum. Gözlerinde öfkeden başka bir de tiksime vardı. Bana vururken her şeyin benim suçum olduğunu ve yemek yerken nasıl vicdanımın rahat olduğunu söyler dururdu. Belki de bu yüzden babamın ölüm haberini alınca hüzün

hissetmedim. Aslında ne bir hüzün ne geçmişin öcünü almanın verdiği intikam hissi, hiçbir şey... Babam toprağın altına girdikten sonra bir şey hissetmeyi umdum ama ilk defa ona yukarıdan bakarken bile kalbimde ne bir yas ne de bir gurur vardı. Kalbim karlı bir kış günü kadar soğuk ve sessizdi. Zaten cenaze işleri derken patronumun yevmiyemi yarıya indirmesiyle evi apar topar satmaya ve şehirden ayrılarak kırsala yerleşmek için ev aramaya başladık. Böylece günlük işlerin hengâmesini bahane ederek onu sonsuza kadar unutmaya karar verdim. Onun attığı dayağı, annemin göz yaşlarını ve ölümünden sonra bile arkasından ağlamadığım için kendime karşı nefretimi, hepsini unuttum.

Bunca yıl sonra babamın yanına bu şekilde gideceğim kimin aklına gelirdi. Sahi neyim ben? Artık bir insan değilim; vücuduma karşıdan bakıyorum. Evet, görebiliyorum ama gözlerim yok. Şehirdeki fırından gelen mis kokuların ve şehrin gürültüsünün de farkındayım ama ne kulağım ne burnum var. Bir sis gibiyim; kimse görmüyor, duymuyor. Neyse, ben alışığım bu duruma; hem böylesi daha iyi.

Yoksa deniz mi bu duyduğum, dalgaların sesi değil mi? Ama dalgaların sesi nasıl bu kadar güzel, nasıl bu kadar sessiz olur? Fark ediyorum da kulağımın çınlaması artık yok! Ne kadar güzel, sadece dalgaları duymak. Ne yazık ki bu ses bana sonsuza dek kaybettiğim birini hatırlatıyor. Tam 10 yıl oldu. Gönlümü çalıştığım yerin sahibinin kızına kapıtmıştım. O küçücük bir melekti; her zaman çok neşeliydi ama bu neşesini saklamayı ve sadece onun layık gördüğü insanlarla paylaşmayı iyi bilirdi. O bir Akdeniz limanıydı, ben ise ona çok uzak kuzeyde bir liman. Küçük melek babasını çok severdi. Her çarşamba o gelmeden önce kulübeye ulaşan gülüşme sesleri ile gelenin o olduğunu haber ederdi. Daha sonra o içeri girerdi ve benim sıkıcı hayatım oldukça sesli kalp sesleriyle ve ağızdan çıkamayan sevgi sözleriyle renklenirdi. O gittiğindeyse siyah bulutlar hücum eder, omzuma bir yük biner; yine eski rezil oduncu olurum. Sırf onu görebilmek için çarşambaları fazla iş almamaya, varsa da işimi erkenden bitirmeye çalışırdım; böylece kasvetli çamların arasından geçip düz yolda çınarlarla birleşen patikanın sonundaki barakada onun sesini duymak ve birkaç saatliğine geçmişimin yükünden kurtulup şimdinin perişanlığını omuzlarımdan atmak isterdim.

Başlarda onunla hiç konuşmazdım ama daha sonraları o benim yanıma gelip bana takılmaya başladı. Zaman zaman biraz ileri gittiğini düşününce de bana bayağı “adamsı” olduğumu, güçlü kollarım kadar güçlü bir zihne de sahip olduğumu düşündüğü için benimle şakalaştığını söylerdi. Konuşmasını bitirip benim utana sıkıla sırtıma görünce o da bana güler ve aramızın hâlâ iyi olduğu konusunda sessiz bir anlaşma sağlanırdı. Daha sonra da arkasını döner ve beni onu bir daha göreceğim zamanın hayalini kurmaya bırakırdı. O ne zaman bana arkasını dönse, kendimi sadece birkaç repliği olmasına rağmen büyük hayalleri olan aptal bir genç gibi hissederdim. O benimle konuştuğunda, bütün oyun boyunca bekledikten sonra nihayet sıram gelir ve beni aydınlatmasından onur duyduğum sahne ışığının altında repliğimi söylerdim. Repliğim bitip o bana arkasını dönünce sahne ışığı beni terk eder ve yine oyunun startı olan hanımefendinin başından aşağı süzülürdü. Sahne ışığı benim üstümde öylesine, belki biraz acıdığından durur; bana dünyaları veren o birkaç saniyede ağzıma bal çalıp bana zalimlik eder ve benim üstümde birkaç beden büyük bir kıyafet gibi dururdu. Ama hanımefendinin üstüneyken onun kanatlarını açığa çıkarır ve onun bir melek olduğunu herkese gösterirdi. Tabii ben bu durumdan pek

hoşlanmasam da sahnenin bir köşesinden onun parladığını görmek bile bana mutluluk verirdi.

Bir gün hanımefendi laf arasında babasının ona uygun bir eş seçtiğini söylemişti. Ağlamıyordu ama gözlerinde hüznün vardı. Bunu babası nasıl fark etmezdi? O an hayatıma soluk katan meleğimi kaybetme korkusuyla bir delilik yaptım. Çulsuzluğuma, çirkinliğime ve elimin az önce dağdan inmenden ötürü çamurla kaplı olmasını unuttum; hanımefendinin ellerini tuttum ve gözlerinin içine baktım. “Hiçbir adam sizin temiz kalbinize layık değil, bilhassa size besbelli bir hüznün veren bu adam. Sizin varlığımız, daha önce var olduğuna inanmadığım kalbime aşk doldurdu. Sizin gülüşünüz, hayatta görmeyi arzuladığım tek şey iken onun solup gitmesine izin vermem. Benimle gelin, kaçalım buradan; cevabınızı vermek için lütfen güneş batarken benimle sahilde buluşun.” dedim.

Bu güzel kadını tam olarak neyden kaçıyordum, hiç bilmiyorum. O adam çirkindi ve hanımefendiye yakışmıyordu; ancak ben ona ne verebilirdim ki, daha çirkin ve daha fakir bir eş mi? Ancak o gün hayattaki tek neşesi iğrenç bir varlık tarafından elinden alınmaya çalışılan bir adam olarak bunun olabileceğine inandım. Ne var ki o günden sonra hanımefendiyi bir daha hiç görmedim. O gün aklımla akşamki buluşmada hızlıca kesmeye çalıştığım bir çam üstüme düştü. Doktorlar yaşadığım için şanslı olduğumu söylemişlerdi ama şu an cansız vücudum bir arabanın arkasında gezinirken bile bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorum; çünkü o kazadan sonra kaybettiğim tek şey, tek aşkımdı değil. Sağ bacağım ezilmiş ve geçirdiğim kafa travması sonrası bir kulağım duymaz olmuştu. Üstelik bugüne kadar hiç geçmeyecek olan bir kulağımdaki cızırtı da yeni hayatıma eklenmişti. İşe gitmek bir yana dursun, günlük işlerimi yapmam bile acı veriyordu. Patronum ölmüş olsam benim için daha iyi olacağını söyleyerek beni işten kovdu. Patronum haklıydı. Zaten ben de bunu kazadan sonra bir çamı kesmek için tüm gün uğraşıp başaramayınca anlamıştım. Kazadan bir süre sonra eski bir arkadaşşımdan hanımefendinin evlendiğini ve kocasıyla Berlin’e taşındıklarını işittim. Böylece o kazada sadece eski gücümü değil, hayatımdaki tek güzel şeyi de sonsuza kadar kaybettim.

Deniz sesinden çok uzaktayız artık; belki de genç son yolculuğumun “en azından” güzel manzaralarla serili olduğu konusunda haklıydı. Yalnız daha sakin bir su sesi duyuyorum. Bu dağdan akan şelale olmalı. Bir keresinde çarşıdaki marangoz için meşe ararken buralardan geçmişim. Yakında bir yerden su içtiğimi hatırlıyorum. Su buz gibiydi. İçtikten sonra boğazımdan aşağı inişini dahi hissetmişim. Dönüp bakın şu güzel çağlayana nasıl da durmadan akıyor. Ne yazık ki ben seni ancak son yolculuğumda fark ediyorum.

Ve araba daha taşlı bir yola girerken görmeye başladım.

Bu deniz, şehrin ışıltıları, kaldırımları renklendiren sokak lambaları, ufuktaki kırmızılık ve dağdan akan ırmağın şırıltısı... Hayatın bana son zalimliği bunlar. Meğer elli yıl boyunca saklamış benden bunları. Şimdi ise bana göstermediği bu güzellikleri bir çırpıda önüme serip her gün bir parça eklemek için yaşamamla alay ediyor sanki. Ya da bunca yıllık emeğimin bayat bir ekmekten öteye geçmediğini bildiği için acıyor mu bana?

Zalimlik veya acıma da olsa göremedim, bakmadım ben dünyaya. Bana layık olmadığını düşünüp kapadım gözlerimi hayatı yaşanılabilir kılan her şeye. Küstüm

kendime ve kaçtım kendimden. Bilmek istedim bazen. Ama korktum kendime soru sormaktan, korktum bir cevabımın olmamasından. Bu yüzden hiçbir şey sormadım kendime. Neden her gün aynı şeyi yaptığımı, neden yazmayı bıraktığımı, babama neden hiç karşı koymadığımı; cevaplarını bilmemekten korkup sormadım. Yeterince derdim vardı zaten. Karımı doyuracaktım ve elbet bir gün ona da gerek kalmayacaktı. Böylece bir bir kurudu yapraklarım. Hayallerim oldu beni ilk terk eden. Okul bittikten sonra bir daha hiç yazmadım. Sonra annem gitti, yapayalnız bıraktı beni. Sabah pencereden gördüğüm çam ormanına bakarak uyandım ve akşam aynı şekilde yastığa başımı koydum. Çamlardan başka bir şey görmez oldum. Böylece dostlarım da bıraktı beni. Ben de bunun sona ereceği günü beklemeye başladım. İşte o zaman sustu zihnim, atmamaya başladı kalbim ve ben öldüm.

Meğer bazı cevaplar sahibine ulaşmak için bir işaret beklermiş. Benimkilerin bana ulaşması bir ömür aldı. Ömrümün sonundayım. Buradan mezarlığı görebiliyorum. Son yolculuğum da bitiyor işte. Kökleri kurumuş bir ağacın tekrar yeşermesini sağlayan son, cevaplarımı bana kavuşturan son yolculuk. Hayatımda ilk kez keşke biri beni duysa, duysa da avazım çıktığı kadar bağırsam diyorum. Dinleyin dostlar, cevabımı buldum ben. “Sakin ola vazgeçmeyin kendinizden, mutluluğu göremiyor, huzuru bulamıyorum diye darılamayın hayata. İsteddiğiniz şeylere sahip olmamış değilsiniz. Aslında bakın, onlar tam da baş ucunuzda.”

Benim gibi kökü kurumuş bir ağaç bile yeşerdi canla. Benim son yolculuğum, uzun zaman önce ölen her şeyin yeniden doğuşu oldu. Elli yıldır ilk kez yaşıyorum ben. Elli yıldır görmemiş, öğrenmemişim. Sesim çıkmasın diye sağır etmişim kendimi. Güneş ne kadar da güzel parlıyor tepede, ne güzel arabanın tekerleri altında ezilen çakıl taşlarının sesi. Meğer genç gerçekten de hahlıymış. Ne de güzel mucizelerle doluymuş son yolculuğum.

Selin Belgin

İstanbul Anadolu Lisesi

KAYIP ZAMANIN YOLCULARI

Sabahın ilk ışıltıları gri bulutların arasından sızıyordu. Havada keskin bir soğuk, nefes almak bile acı... Nefesini üflediğinde havada asılı kalan buğu hızla dalıp yok oluyordu. Sokakta bir sessizlik, sanki dünya bu dondurucu sabaha gözünü açar açmaz yenik düşmüş ve tekrar kabuğuna çekilmişti.

Ayşe bu soğuk kış sabahı, yarım yamalak kapanan paltosunun içinde titreyerek otobüs terminaline geldi. Yaşlı elleriyle sınıksız kavriyordu biletini. Bir zamanlar altın varaklı saç tokaları takan küçük bir kızdı, şimdiyse bastığı her adımda geçmişin ağırlığını taşıyan, yorgun bir kadın...

Yılların üzerinde bıraktığı ağırlıkla sessizce yürüyordu. Sırtı hafifçe kamburlaşmış, omuzları içe doğru çökmüş ama gözleri eskisi gibi derindi. Yüzündeki kırışıklıklar, yaşadığı acıların ve sevinçlerin izi olmuştu. Bir zamanlar masaldan fırlamış gibi görünen ipek saçları omuzlarına dökülürdü, altın varaklı saç tokası başının sol yanında bir yıldız gibi ışıldardı.

Beklediği otobüs bir gölge gibi yanaştı durağa, gövdesi paslanmış, camları buğulanmıştı. Kapısı ağır bir iniltiyle açıldı, içeriye Ayşe'yle birlikte keskin bir ayaz da doldu. Otobüs neredeyse boştu; oturan birkaç yolcu paltosuna sarılmış, camdan dışarıyı seyreliyordu. Otobüse bindi, en arkaya geçip cam kenarına oturdu, motor çalışırken camdan dışarı bakarak yıllar önce terk ettiği şehri son bir kez izledi. Buraya ait olmadığını hep hissetmişti. O sırada yanına biri oturdu; kır saçları omuzlarına dökülen, yüzündeki derin çizgileri ile bir kadın...

Ayşe başını hafifçe çevirdi ama göz göze gelmedi. İlk anda yanındaki kadının elleri dikkatini çekti, çok uzun yıllar, zor zaman geçirmiş gibi yıpranmış eller... Bu manzara çok tanıdık geldi. Sonra ayıp olmasın diye bakışlarını başka bir yöne çevirdi, koltukları, tavanı, dışarıyı seyretmeye başladı.

Oturduğu koltuğun kumaşı solmuştu. Acaba kaç kişi bu koltukta yolculuk yapmıştı? Bazıları yırtılmış, köşeleri sökülmüş, boyası sıyrılmış, kemeri kopmuş; sadece sizi gideceğiniz yere ulaştıran değil zamanda yolculuk ettiren koltuklar...

Otobüs yaşlı bir adam gibi soluk alıp verdi, kadın iç çekti: “Ne garip! İnsan bazen yıllarca aradığı birini bulamayınca onu hiç yaşamamış sayıyor.” Tam o sırada otobüs bir durakta daha durdu; sonra birkaç yolcu indi, bindi. Ayşe başını kaldırdı, donuk gözlerle yanındaki kadına baktı: “Ne demek istiyorsunuz, pardon! Bana mı bir şey dediniz, anlamadım.” dedi. Kadın hüzünle karışık gülümsedi: “Gençken bir arkadaşım vardı, o geldi aklıma. Adı Ayşe’ydi! Bana yardım eli uzatan, benim için elinden geleni yapan bir dost, bir melekti sanki. Sonra aniden kayboldu, ne mektuplarıma döndü ne de bir iz bıraktı. Öylece yok oldu.”

Ayşe’nin kalbi sıkıştı, eli ayağı titredi, sanki ayaklarının altından kilometrelerce yol aktı, onu yıllar yıllar öncesine götürdü. Sanki küçükken en sevdiği oyuncağıyla konuşmuş gibi sordu sesinin titremesini engel olamadan:” Siz kimsiniz? Yani, yani adınız ne?”

Kadın hüzünlü ve meraklı gözlerle “ Ben Nermin! dedi.

Nermin daha otobüse binerken dikkatini çekmişti bu kadın, otobüste o kadar boş yer varken gidip yanına oturmuştu. Ama nasıl olurdu? Bir zamanlar çok zengin olan bu melek kalpli kızın şu an gördüğü yoksul bir kadına dönüşmesi imkansızdı. Ne olmuştu acaba? Yıllar sonra yaptığı bu yolculuğu neye borçluymuş ? Yıllardır kendini ona borçlu hissettiği Ayşe karşısındaydı. Ayşe’nin elleri bu kez de buz kesmişti. Nermin ha! Çocukluğunda bıraktığı fakat unutmadığı Nermin?

Otobüs Antalya’ya doğru yol alırken bu iki yolcunun derin muhabbeti, tüm

hayatlarını ortaya dökmüştü. Nermin de evlenmişti, eşi zengindi, ne yazık ki kısa süre sonra hayat arkadaşını toprağa verdi, sonra yine tek başına kalmıştı. Eşinden kalan mirasla ve maaşla yaşamaya devam ediyordu.

Nermin anlattı, Ayşe hep dinledi. Sonra Nermin sordu:” Peki ya sen Antalya’ya neden geldin, nereye gidiyorsun yıllar sonra böyle?”

Ayşe hiç düşünmeden, çok geçmişten gelen bir ses tonuyla cevap verdi:” Kaleiçi’ne! Orada eski bir arkadaşım vardı, adı Nermin’di.”

İkisinin de hayalinde aynı şeyler canlandı, Kaleiçi’nin dar sokaklarında koşan iki küçük kız çocuğu... Ayakları kaldırım taşlarının üzerinde iz bırakırken gülüşleri eski duvarların arkasında yankılanırdı. Seksek, beştaş, saklambaç, körebe, birdirbir... Hayallerden sıyrılan Nermin’in bir anda nefesi kesildi sanki, bir anlığına gözleri büyüdü ” Ayşe!” dedi. Otobüs ineceği durağa yaklaşıyordu, Nermin hızla çantasını kaptı “Ben Kaleiçi’nde oturuyorum yine, mutlaka gel istediğin zaman, mutlaka Ayşe!” dedi.

Nermin otobüsten indi, Ayşe ardından bakakaldı. O gittikten sonra yan koltukta oturan yaşlı adamın kendine baktığını fark etti. Adam eğildi ve Ayşe’ye sordu: “Bana bir şey mi sordunuz? Kusura bakmayın, yoksa kendi kendinize mi konuşuyordunuz?”

Ayşe bir anlam veremedi, ürperdi ” Hayır, yanımdaki kadınla sohbet ediyordum, az önce indi ya!” dedi. Adam başını iki yana salladı ”Yanınızda kimse oturmuyordu hanımefendi!” dedi. Ayşe midesine bir yumruk yemiş gibi oldu, camdan dışarı baktı, Nermin’i göremedi, zaten otobüs hareket etmişti, kesin Nermin evine doğru yürüyordu.

Etrafına baktı, koltuk boştu. Kendisi de inanamadı az önce yaşadıklarına. Ayşe birkaç gün sonra Kaleiçi’ne gitti. Sanki hiç değişmemişti Kaleiçi. Esnafa, mahalleliye Nermin’i sordu; kimse onu hatırlamıyordu. Tam ümidini kaybetmişken bir kadın yanından uzaklaştıktan birkaç adım sonra tekrar döndü:” Şu bizim Nermin teyze mi, büyük konakta oturan?” dedi Ayşe’ye.

Acelesi olan ve hızlı hızlı konuşan bu kadın, konağı ve bulunduğu sokağı tarif etti Ayşe teyzeye. Yolda ne kadar yorulduğunu hatırlamıyordu ve kan ter içinde ulaştı adrese.

Kapıyı çaldı, içeriden yaşlı bir kadın ,kim o, diye seslendi fakat cevap gelmeyince kapıyı açtı. Gerçekten Nermin’di kapıyı açan. Gerçekti. Yol yanılmamıştı onu, hisleri de.

Birbirlerini görür görmez tanıdılar, beş çayında oturdular, saatlerce sohbet ettiler. Nermin “Seni yıllarca aradım ama kimse seni hatırlamıyordu, sanki hiç var olmamışsın gibi!” dedi.

Ayşe gülümsedi: ”Ben de bazen öyle hissediyorum.”

Vakit akşamı geçti, gitme vakti geldi. Son bir kez sarıldılar. vedalaşırken Ayşe’nin cebine bir şey sıkıştırdı “Bu geçmişin anısıdır, aynı zamanda borcum!” dedi. Ayşe

itiraz etse de Nermin kabul etmedi. Yolda yürürken paltosunun cebine baktı. Peçeteye sarılmış birkaç altınla siyah beyaz bir fotoğraf...

Gözleri doldu, titreyen ellerini yüzüne kapattı çünkü bir zamanlar Fatma'nın cebine koyduğu altınları hatırladı.

Şimdi zaman daireyi tamamlamıştı işte.

Beyza KARAMAN
Yaşar Acar Fen Lisesi

HERCAİ SOKAĞI'NI ARDINDA BIRAK

Deli Öksüz, Hercai Sokağı'ndaki elli yıllık ritüellerini yapmak ve mahallenin sabah eğlencesini sergilemek üzereydi, her gün olduğu gibi. Liseli bir grup, okul otobüslerine doğru yürürken yaşlı kadının arkasından gidiyor, bir güzel dedikodusunu yapıyorlardı.

“Bu sefer kesin bulacak.”

“Ne aradığımı kendisi bile bilmiyor, yaşlı bunak. Sen nereden biliyorsun?” diye söylendi gözlüklü olanı. “Deli Öksüz”ün daha gerçek adını bilen yok.”

“Duyduğuma göre annesini öldürmüş, tımarhaneden de kaçmayı başarmış,” dedi uzun boylu çocuk. “Polisle huzurevi onu hapsedeceklermiş. Artık ağlar mı, güler mi, kriz mi geçirir bilmem.”

Çilli bir kız kaşlarını çatarak “Durmadan çıgırıyor, kimse de gelmiyor. Hele şu kakhahası yok mu! Sinirim bozuluyor,” derken öteki kız “Bize bakıyor!” diye panikle bağırınca fısıltılar bıçak gibi kesildi.

Gerçekten de yaşlı kadın kendi kendine mırıldanmayı ve kaldırımlarda bir şeyler aramayı bırakmış, arkasındaki meraklı gruba dönmüştü. Aniden yukarı bakıp gökyüzüne doğru selam verdi, gençler birbirine bakarken çoktan seke seke sokağın sonuna yollanmıştı. Ergenler bir sinir ve alaycı şaşkınlık dalgasından sonra otobüs durağına vardılar en sonunda. Tam orada, sokağın bittiği yerde Deli Öksüz durmuş, hıçkırarak ağlıyordu. Gelip geçene aldırıyor, sadece kendisinin bildiği var olmayan kişileri yakalamaya çalışıyordu. Yaşlı kadın ağzını açıp kapadı, sonra Hercai Sokağı boyunca bir şeyleri arama ve sözde birileriyle konuşma ritüelinin sonuna geldiğini belirten şeyi yaptı. Arkasını dönmeden, geri geri yürümeye başladı. Yüz ifadesi transa girmiş gibi kaskatıydı. Buna zaten alışık olan sokak sakinleri de ona yol veriyor, kimi iyi yürekli de takılıp düşmesin diye yolundaki taşları kenara itiyordu. Sokağın başına kadar öylece geri geri yürüdüktan sonra sol tarafındaki yıkık boş eve baş selamı verdi Deli Öksüz, sonra da gayet akli başında

huzurevinin yolunu tuttu. Gerçekten var olan kimseyle konuşmadı. Elli yıldır konuşmuyordu.

Deli Öksüz'den korkan ve okula yürüyen liseli grubun elli yıl kadar önceki versiyonunda, Aybike ve Canan bulunuyordu. Her sabah Hercai Sokağı'ndan geçer, sokağın uzunluğundan ve hafif yokuşundan yakınıp dururlardı. Islak ve soğuk bir şubat sabahında da yine yollardaydılar.

“Keşke ben de her şeyden pekiyi alsam, senin gibi nankörlük yapmazdım,” dedi Canan imrenerek. Kakülleri ve minyon yapısıyla sevimli bir kızdı. “Her şeyde iyi olmak nasıl bir şey?”

“Ben hiçbir şeyde iyi değilim. Hepsinde ortalamayım.”

“Sen öyle san! Herkesin gözü üzerinde, ilerde çok büyük insan olacaktımsın.”

“O yetmez. Gelmiş geçmiş en iyisi olmalı insan.”

“O niye?”

“Öyle. Sadece bir tane şeye ömrünü adayacaksın. Ama koca dünyada kimse eline su dökemeyecek. Tarihe geçeceksin, unutulmayacaksın. Ölümsüzlükten ne farkı var bunun? Hep hatırlanmak istemez miydin?”

Arkadaşı oflarken göz deviriyordu. “Ay, ne gerek var? İyi olmakla yetinmiyorsun, gelmiş geçmiş en iyisi olmak istiyorsun. Nasıl mutlu olabilir ki insan böyle? Ne uğruna bunu yapar? Şöhret için bence.” Diliyle çıkıçıkladı. “Doyumsluzluk denir buna. Hem neyde en harika olacaksın?”

Aybike'nin alnı kırıştı. Bir süre konuşmadılar, bir sokak dönemecinden dönerken sessizliğe gömüldüler. Aybike'nin cin gibi gözleri arkadaşı dışında her yere bakıyordu. “Neyi seçeceğimi bilmiyorum. O kadar kararsızım ki. Neyde mükemmel olmak istesem başka bir şeyde olsaymışım daha iyi olurmuş gibi geliyor. Hastalık gibi. Hangi yolda gidersem mutlu olurum ben?”

Bir ses, usulcacık kulaklarına doldu. “Yolunu bulamayan kararsızlara yüzde elli indirim yapıyoruz.”

İki kız da sıçradı. Sonra onlara seslenen yaşlı adamı gördüler.

Adam minicikti, kaldırımında kilimlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Kafasında saç yoktu, tiksindirici buruş buruş esmer yüzü ve kanlı gözleri vardı. Sırtınca çürük dişleri ortaya çıktı. İpeksi bir sesle “Darga'nın Vudu, Antika ve Mistik Eşyalar Dükkânı'na hoş geldiniz. Mistik güçler, rehber büyüler.”

Kızlar adamın gerçekten de bir dükkânın önünde oturduğunu fark ettiler. Vitrinde acayip maskeler ve eşyalar yığılıydı, içeriden uğursuz bir yeşil-sarı ışık geliyordu. Ağzına kadar tüy, kemik ve renkli tozlarla dolu dükkânın bulunduğu bina da terk edilmiş, çürümüş bir gecekonduydü.

Canan “Sizi daha önce buralarda görmedik,” dedi titrek bir sesle. Anında Aybike’nin dirseğinin acısını hissetti. Arkadaşı onu başka yöne doğru çekiştirirken adam ağzına bir tûr ot koydu ve nereden geldiğini anlamadıkları bir ateşle otu yaktı. “Size bulamadığımız cevapları verebilirim. Hikayelerinizi anlatabilirim. Sadece doğru soruları sorun. Duman falınız söyleyecektir.” İçtiği ottan mavi dumanlar yükseliyordu.

Aybike “Tabi canım, eksik olmayın. Yürüsene, gidiyoruz Canan,” diyerek arkadaşını çekiştirmeye çalıştı. Ancak ‘fal’ lafını duyar duymaz zıncı diye duran Canan onu sertçe dükkâna doğru yönlendirdi. Yaşlı adam keyifle mavi dumanını üfledi. “Siz gençlere de özel indirim yapıyorum.” Gözlerini Canan’a dikti. “Ruh eşinin düşündüğün kişi olup olmadığını öğrenmek istiyorsun. Çok kolay.” Kız şaşkınlıkla içini çekti. Aybike hala sıkıntıyla uzaklaşmaya çalışıyordu.

“Bana sağ küpeni ver ve duman falına bakayım. Çok geç olmamıştır umarım.”

“Ah, neden öyle diyorsunuz?” Canan küpesini verirken Aybike ona engel olmaya çalıştı, fakat surat ifadesi onu durdurmuştu. Arkadaşı transta gibiydi. Burayı hiç sevmemişti.

Kızın altın küpesini alıp cebine koyan adam bir şeyler fisıldadı. Boşlukta mırıldanıyordu. Rol yapıyor, diye düşündü Aybike. Sahtekâr. Adam hımlamaya ve sallanmaya başlamıştı. Sonra rüzgâr çıkmış gibi içtiği mavi dumanın dağıldığını, etraflarını sardığını ve farklı şekiller oluşturduğunu gördüler. Canan titriyordu. “Sakin bayılma,” diye mırıldandı Aybike.

Adam durup gözlerini açtı. “Hemen ona git, yoksa bir daha asla kavuşamayacaksınız,” dedi hırıltılı bir sesle. Aybike kim diye sormadan Canan uçarcasına koşmaya başlamıştı bile. Tam arkadaşının peşinden gitmek üzereyken adamın yine sırttığını gördü. Şimdi o gizemli havasından eser kalmamıştı.

“Nasıl bir adamsın sen?” dedi soğukça. İhtiyar gevrek gevrek güldü.

“Darga amca diyebilirsiniz küçük kız,” diye homurdandı. “Senin gibilerini çok gördüm ben.” Aybike tek kaşım kaldırınca “Yolunu bulamayanlar. Yolsuzlar. Kararsız öksüzler. Hep benim güzide işimi baltalamaya çalışırlar,” dedi alayla.

“Öksüz olduğumu nereden biliyorsun?”

“Kuşlar söyledi.”

“Sen yalancı, düzenbaz yılanın tekisin. Hepiniz aynısınız.”

“Vudu ve büyü işinde insanları en çok yanılgıya düşüren, meslektaşlarının hepsinin birbirine benzediğini düşünmeleridir,” diye tısladı yerinden kalkarken. Ayaktayken bile boyu Aybike’den bir baş kısaydı. Vuducunun kırmızı parlak bir bornoz giydiğini fark etti. “Bizlerin de farklı türleri var, çok çok farklı. Ben hem ekmeğini kazanan hem de alanının gelişmesi için öncü keşiflerde bulunan türdenim.” Safsata, tamamen akıl hastasıydı bu adam. Az önceki ruh eşi gösterisinin numara olduğu belliydi, öksüz olduğu da pekâlâ üzerine büyük gelen bakımsız kıyafetlerinden anlaşılabilirdi.

“Arkadaşıma abartılı bir gösteri sunduğum doğru,” diye devam etti. “Ancak senin auranı sevdim, çocuğum. Darga amca sana çok özel bir teklifte bulunacak ve güzide sektörünün yayılımı için sana üç aylık deneme süreli özel bir şey verecek.”

“İstemiyorum, teşekkürler.” Bu kendini ne sanıyordu?

Sözünü bitiremeden Darga Canan’ın küpesini koyduğu cebinden yeşil renkli bir kolye çıkardı. Üzerinde runik semboller altın renginde kazılmıştı, çerçeve oluşturan çok fazla sembol işlenmişti. Kolyeyi Aybike’ye doğru uzattı. Tabi ki de almak için hamle yapmaya zahmet etmedi. “Bu ihtiyar, Ejderin İntikamı, sana deneme süresini sağlayacak. Tam bu noktaya geldiğinde tak ve yürümeye devam et. Unutma, üç ayın var,” diye fısıldadı ve yine garip şeyler mırıldanmaya başladı. Ne olur ne olmaz, Aybike var gücüyle koşup dükkândan uzaklaştı. Arkasından baharatımsı yoğun kokular gelince durdu ve arkasını döndü. Vudu dükkânı yok olmuştu. Hepsini bir rüyaydı. Tüylerinin diken diken olmasını aldırış etmeden Hercai Sokağı’nın sonuna doğru koşmaya başladı. Cebine sıkıştırılmış tılsımı fark etmedi.

Belki de o gün Hercai Sokak’tan koşarak geçmesi Aybike’nin yaptığı en büyük hataydı.

Sokağın kaldırım taşları Aybike koşarken eğilip bükülmeye başladı. Yer sarsılıyordu ama Aybike düşmüyordu. Ayaklarının altındaki yer değişiyor, taşlar yok oluyordu. Çığlık atmaya çalıştı ancak sesi çıkmadı. Sanki etrafındaki dünya baştan aşağı değişirken ve o da koşarken, kalın cam bir fanustaydı. Sokağın iki yanındaki evler uzamaya, daha modernleşmeye başlamıştı. Gökyüzündeki yağmur bulutları dağılıyor, yerini güneşli havaya bırakıyordu. Ve Aybike hala koşuyordu. Yolu bitmiyordu ve koşmayı bırakırsa boşluğa düşeceğinden çok korkuyordu. En sonunda etrafını ışıktan bir tüneldeymiş gibi görememeye başladığında, artık kaldırımında koşmadığını fark etti. Çimenlik bir alanda, hayır, çimenlik bir alanın taştan döşenmiş lüks görünen patika benzeri bir yolunda koşuyordu. Hemen koşmayı bıraktı. Aynı anda onu çepeçevre saran ışık huzmelerinden oluşan tünel de kayboldu ve kendini bir malikanenin geniş bahçesinde buldu.

İlginç olan, nefes nefese kalmamasıydı. Bağırma çalıştı, sesi çıkmadı. Burası da neresiydi? Geri dönebilecek miydi? Sürekli dilsiz mi kalacaktı? Aceleyle birilerini bulma umuduyla bahçede ilerledi. Çalılır kesen bahçıvanı gördüğünde ise rahatlayarak yanına gitti. Fakat konuşmadığı yetmezmiş gibi, görünmezdi anlaşılın. Bahçıvana el salladı, önünde durdu, bir işaret vermeye çalıştı ancak bana mısın demedi. Sinirle adamı itecekken içinden geçiverdi, saçlarının elektrikleşmesi gibi bir histi bu.

Anlaşılan aptal vuducuyu kızdırdığı için onu bir çeşit hayalet olduğu bu dünyada hapsedmişti. Hala nerede olduğunu bilmiyordu.

O sırada malikaneye giriş yapan lüks bir limuzin dikkatini çekti. Limuzine doğru gittiğinde malikaneye giren süslü ve yaşlı bir kadın gördü. Belki o beni görür umuduyla ona doğru koştu ve kadının önüne geçip onunla yüz yüze geldi. İlk önce inanmadı. Hayır, bu gerçek olamazdı. Bu kötü bir rüyaydı sadece. Çünkü gördüğü yüz, kendisinin yaşlanıp buruşmuş halinin tıpatıp aynısıydı.

Büyükanne versiyonuyla göz göze gelir gelmez görünmez bir güçle geri geri yürümeye başladı. Koşarak geçtiği bütün yolları arkasına bakamadan geri geri koşuyordu şimdi. Her an düşecekmiş gibi midesi bulanıyordu, çok geçmeden arkasına bakamadan ışın tüneline tekrar girdi. Korkunç bir geri sarmayla, etrafındaki dünya tekrar oluşuyordu, kaldırımlar, evler, bulutlu hava... Hepsi geri geliyordu. Çevresini tekrardan görmeye başlayınca tekrardan Hecai Sokağı'nın başına geldiğini fark etti. Son geri adımını da atınca cam fanustan çıkarılmış gibi ciğerlerine temiz hava dolduğunun, tekrardan gerçekliğe döndüğünün ayırında vardı. Dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktü, oracıkta bayılacaktı. Arkasından kahkahalar duymaya başladı.

Vudu dükkânı tekrardan oradaydı, sevimsiz sahibi de gülmekten kırılıyordu.

“İlk seferinizdeki yüzünüz, ah, ne kadar şairane! Ne kadar müthiş ve komik!”

İşte şimdi Aybike içinde kaynayan öfkeyi sonuna kadar hissedebiliyordu. Fakat bir şey daha vardı, merak gibi bir şey. Açlık gibi.

“Sen bana geleceğimi mi gösterdin?”

“Olabilir de olmayabilir de.” Darga kıza göz kırptı. “Hemen açıkla yoksa...”

“Yoksa ne? Yoksa yok, küçük kız. Yok yoktur, hiçbir zaman da olmadı.” Sınırları zorluyordu. Yine de gösteriş merakından mıdır bilinmez, yaptığı numarayı bilmişçe açıklamaya başladı.

“Gördüğün sadece bir ‘yol ihtimaliydi’. Biz buna Yol Dönemeç Gösterimi Tılsımı diyoruz. Senin hayatında karşılaştığın binlerce yol ayrımı olacak. Bu yol ayrımalarında yapacağın seçimler de senin kendi yolunu çizmeni sağlayacak. YDGT -biz kısaltmasını kullanırız- senin olası bütün yollarının sonunu gösteren karmaşık bir büyü. Ejderin İntikamı, cebindeki tılsım, bunu yapmaya yetecek kadar güçlüdür. Her kullanımında, sana seçme ihtimalinin olduğu yolun sonunu gösterir. Eğer orada bir yerde kendi yüzünle karşı karşıya gelersen seni gerisingeri buraya getirir. Anlaşılan bu sefer yüzünü çok çabuk gördün. Neyse, böylece senin gibi kararsızlar, önlerindeki ihtimalleri görür ve kendileri için en uygun olanı seçmede zorluk yaşamazlar.”

“Ben... Yaşlı biriydim, bir malikanem vardı...”

“O sadece bir ihtimaldi. Kimileri gerçekten seçtikleri yolları görecek kadar şanslıdılar. Ancak bu çok zor, binlerce ihtimal var çünkü. Eh, dediğim gibi, ürünüm üç ay boyunca ücretsiz. Kullanıp kullanmamak sana kalmış.” Arkasından dönüp gitmek üzereydi.

“Bekle! Peki, hep böyle buradan koşmam mı gerekiyor?”

Darga Aybike’ye dişsiz bir sırtıma gönderdi. “Bunu evet olarak alıyorum. Bizi tercih ettiğiniz için teşekkürler. Her sabah tılsımı üzerinde bulundurarak sokağın başından yürümeye başla. Yol değişip seni her gün başka bir tane yola götürecektir. Unutma, üç ay. Sonra görüşürüz.”

Aybike'yi toz bulutuna boğduktan sonra yine yok olup gitmişti.

O lanetli gün diyebileceğimiz günden sonra, Aybike her sabah aksatmadan Hercai Sokağı'nın başına gelip yürümeye ve farklı yollarını izlemeye başladı. Kimi zaman yolu kıvrılarak uzanıyor, bazen kısacık oluyor, kimi zaman asfalta dönüşüyor, bazen balçık oluyor, bazen de mermer kaplamayla döşeniyordu. Bazı sabahlar sokaktan yüzü gülerек çıktı. Bazı sabahlar somurtuyordu, en kötü olanlarda ağlama krizlerine giriyordu. İlk başlarda hep çok istediği gelmiş geçmiş en mükemmeli, en iyisi olduğu ihtimalleri gördü. Büyük bir keşif yapan astronomdu o. Dünya devi bir şirketin kurucusu ve milyarder. Tüm zamanların çoksatan yazarı. Devrim yapan bir icatta bulunmuş bilgisayar mühendisi. Uluslararası bir politikacı. Girişimci. Onlarca ilaç bulan ve satan bilim insanı. Dünyaca ünlü müzisyen. Söz yazarı. Vakıf kurucusu zengin bir hayırsever. Bunlardan sonra kısmen iyi geleceklere gördü, onlar gözünü hırs bürümüş Aybike'ye yavan geldi. Yine de onu iyi bir hayat sürdüğü ve ailesinin olduğu geleceklere götüren yollar sade ve tertemizdi. Sıradan denilebilecek basit yaşamları istemiyordu, buna karar vermişti. Ardından kötü yolları gördü, çok geçmeden bunların çok daha fazla olduğunu gördü. Mükemmel gibi görünmeyen daha gerçekçi hayatları vardı, bir de dibe vurduğu zamanlara götüren, ayaklarını sürüye sürüye yürüdüğü, hızlı geçmek için koştuğu yollar.

Evsiz kaldığı yolu yürüdü. Boşanıp aile kurmadığı. Hapiste yattığı. Şirketinin battığı. Suç işlediği ve adam öldürmek zorunda kaldığı yolu görünce saatlerce kendine gelemedi. İşsiz kaldığı patikaları yürüdü. Çocuklarını kaybettiği düzlüklerden geçti. Borca battığı. Engelli kaldığı. Bağlı olduğu, düşünce olduğu, akıl hastanesinde yattığı... O kadar çok kötü yollardan yürüdü ki, diğer iyi veya çok iyi yolları tekrar yürüyebileceğinden ümidini kesmişti. Ve en kötüsü de bunlardan birinin gerçek yolunun sonu olabileceği düşüncesiydi. Artık bunu kaldıramıyordu. Üç ay geçtikten sonra şöyle bir dönüp baktığında, hayatına değer katan hiçbir şey yapmadığını, arkadaşlarından hatta Canan'dan uzaklaştığını, bütün gün Hercai Sokağı'nda yürümüş ve yürüyecek olduğu yolları düşündüğünü fark etmedi. Artık kendisi gelecek yollarının ihtimallerinde kaybolmuş bir hayaletti.

Üç aylık deneme süresinin son günü, geçtiği bütün yollardan farklı bir yolla karşılaştı. Hercai Sokak değişmemişti. Sadece zaman farkı vardı. İşte o zaman, herkesin Deli Öksüz dediği ve adını bilmediği, huzurevinde yaşayan ve her sabah aynı ritüelleri tekrarlayan yaşlı kadınla karşılaştı.

"Ejderin İntikamı'ndan memnun kaldıysanız, siz özel müşteriye tam yüzde indirim yapıyorum..." Darga'nın Vudu, Antika ve Mistik Eşyalar Dükkânı üç ayın sonunda tekrar ortaya çıkmıştı.

"Hayır, istemiyorum," dedi Aybike, vuducuyu şoke ederek.

"Nasıl? Her gün aksatmadan gelmedin mi buraya? Daha fazla yolu görmek istemiyor musun? Üç ay yetmez. Kimseye yetmedi! Kimse düzgün bir karar veremedi bu süreyle!" Darga'nın histeri krizi geçiriyormuş gibi bir hali vardı.

"Şu salak tılsımını al ve defolup git buradan," dedi kız sakın sakın. Fazla dingin bir sesi vardı. Tılsımı adama fırlattı. "Eğer tılsımı alırsam yolumun sonunun ne

olacağını gördüm. Hiçbir müşterin senin bu kazıklamandan sağ çıkacak yolu bulamadı, çünkü tılsımı alırlarsa yürüyecekleri gerçek yollarını göremediler. Ama ben gördüm. O kadar şanslıydım. Tılsımı alırsam gerçek sonumun ne olacağını gördüm ve buna razı değilim. Şimdi, dükkânını buradan taşı ve bir daha gelme lütfen, *Darga amca.*”

Aybike vuducuyu orada bırakıp yürümeye başladı. Hercai Sokağı'na baktığında imar çalışmalarından dolayı sokağın kapatıldığını öğrenince gülesi geldi. Ve kız, kaybolan vudu dükkânını, sokağı, tılsımı, binlerce farklı yolu geride bırakıp başka sokaklardan geçti ve gülüşen arkadaşlarına, okuluna, önündeki asla kaybolmayacak olan farklı yollara doğru yürüdü. Caddeye adımını attı.

Elif KELLEÇ
Kadir Has Anadolu Lisesi

HEVES

“Uzun ince bir yoldayım gidiyorum gündüz gece.” Meşakkatli bir yolun başındayım henüz. Elbette korkularım var. Nasıl anlayırım? Nerede konaklarım? Bu kadar endişe yeter. Benim adım Bahadır, ismime layık olmalıyım. Bayrağım al yıldızlı bayraktır! Marşım “Korkma! ” diye başlar. Lakin beni ürperten sadece kafamdaki muhtelif sorular değildi. Hayatımın her anı babamın şu sözleri ile geçiyordu zihnimden: “ Adam olacaksın, neredeyse 18 yaşını doldurdun, kendine adam gibi bir meslek seçeceksin. Tek derdin gezme tozma böyle hayat mı olur, toparlan kendine gel!”

Babam benim hayallerimi çok iyi biliyordu. Ona göre şairlik boş iş tabii(!)ben ise tuttuğunu koparan, keçi gibi inatçı bir çocuktum. Tüm Mardin bilirdi benim böyle olduğumu. Arzum şiir yazmak ama zannettiğinizden daha farklı. Benim gayem, çeşitli ülkelere gidip oranın gerçek havasını hissederek, kültürünü yaşayarak şiir yazmak. İşte benim hikayemde tam olarak burada başladı.

Kenarda köşede olan paramla bir otobüs bileti aldım İstanbul'a. Annem bana çok destek çıktı. İlk rotam belli idi, İspanya. Kesinlikle Avrupa'da edebiyatı, müziği, görsel sanatları, mutfağı ve gelenekleriyle şiirsel bir şehir olduğumu düşünüyorum. Saatlerin ardından yola çıktım. İşte başlıyordum, serüvenimde bir ilki gerçekleştirirdim. Heyecanım, yüreğimi sardı adeta. Yollarda da yazdım ekseriyetle yollarda yazdım diyorum çünkü yollar yaşanmışlıklar ile dolu bir ırmaktı akıp giden. Yollar özlem ve heyecan doluydu bilhassa da merak yola çıktığım o gün.

Takriben 20 saattir yoldaydım. Yalova'ya yaklaşmıştık hatta geçiyorduk bile. İstanbul'a ramak kalmıştı demeye gelmeden otobüs aniden durdu. Besbelli yolda kalmıştık, hevesim kursağımda kaldı. Gökyüzündeki kasvetli hava, burkulan yüreğimi paramparça etmeye yetti de arttı. İçimdeki fırtınadan yanımdakilerin ne

dediğini duymuyordum, kafamı kaldırıp doğruldum. Kaptan buradan 10 dakikalık bir yürüme ile Çiftlikköy durağının olduğunu ve oradan geçici bir aracın gelip bizi İstanbul'a götüreceğini söyledi, ardından yaşananlar için af diledi.

Zihnim ikiye ayrılmıştı. Bir tarafım resmen şunu diyordu: Aman Bahadır bu yollar sana yar olmaz, kalbinin harflerine sığmaz. Vazgeç artık. Ayrıca cennet gibi ülken neyine yetmedi, Mardin arkandan ağlar iken sen gurbete gidiyorsun. Bir gençlik hevesi uğruna ardında bıraktıklarını umursamıyorsun. Bir şairin evrenselliği kadar vatanına aşık olması da gerekmez mi? Derken diğer yanım konuşmaya başladı: Kendine gel Bahadır. Ne diyorsun sen? Bu kadar yaklaşmış iken ne diye vazgeçeceksin. Ne oldu şu kararlılığımıza uçtu gitti herhalde(!). Öte yandan bu senin bir gençlik hevesin değil gerçekleştirmek üzere olduğun hayalin. En küçük problemde hemen pes mi edeceksin gerçekten. Bu kadar zayıf olma daha yolun başı burası.

İnanın hiç bu kadar arada kalmamıştım. Kendimi hiç tanımadığımı öğrendim. Kimi dinleyecektim iki tarafım da haklıydı esasen. Bu benim bir gerçeğimdi. Saksıyı çalıştırmalıyım diyordum her seferinde. Herkes kalkmış durağa yürüyordu. Önümdeki şiir kağıtlarını kaldırdım ve kafamda derin düşünceler ile yürümeye başladım. Düşündüm düşündüm yok! Olmuyordu, bu çelişki hiç bitmiyordu ben ise doğru düzgün ne yapacağımı bilmiyordum.

Otobüs gelmişti, artık bir sonuca varmıştım ve dedim ki en başından beri kaygılarım vardı. Korkmuyorum diye kendimi avutuyordum. Cesur? (Gülerek)kendimi hiç tanımamışım. İnatlaşarak, tutturarak her şeyi başarabileceğimi sanmış ve yanılmıştım. Hiç olgun değildim. Aksine bir çocuk gibi hassas ve zayıftım. Gidemezdim, kendimde o potansiyeli görmüyordum. Ama o an eve dönecek gibi de hissetmiyordum. Annemin hayal kırıklığını görmek dahi istemiyordum. Çaresiz bir biçimde ortada kalmıştım

Bu yolculuktan ise iki önemli sonuç çıkardım, birincisi :Hedefe değil hedefe giden yola odaklanmalıyım. İkincisi ise: İnsanların en ufak bir yol ayrımında fikirlerinin değişebileceğini öğrenmeliyim. Ve yanda kalan hayallerimi şiire döktüm.

“Yol uzun, yürek ağır, ömür solar.
Nasibe gurbet düşer, gönül donar,
Giden gider, kalan hüzne boğulur,
Her yolculuk bir vedayla son bulur.”

ARAF YOLU

Atının toynaklarının yandığının farkındaydı. Ya ona karşı geliştiğini fark ettiği bağıllığından ya kendi üzerinde hissettiği ağır güneşten. Bir haftanın yorgunluğu sanki daha bir hiçmiş gibi görüntüyordu. “Daha ne kadar dayanabilirim acaba?” diye düşündü. Haritasını kontrol etti. Pusula batıyı gösteriyordu ve küçük bir tepeye yaklaşıyor olmalıydı. Öğle sığağında çadır kurup biraz dinlenmeye karar verdi. Her gün sabah erkenden yola koyuluyor, öğle sığağında ilerleyemeyeceğinden ve kasları iflas ettiğinden dinleniyor, birkaç saat sonra tekrar ata biniyordu. Aklında bu tehlikeye atılırken tek bir soru vardı ve asla aklından çıkmıyordu: “Başarılı olursam hayatım gerçekten de değişecek mi?” Şimdiye kadar Batı Taraf hakkında sadece duyduklarına güvenmişti. Buna inanmıştı ve inanmak istiyordu, başka şansı yoktu. Çadırını kurup atına su ve yem verdi. Zaten zayıf olan ata zor dayanıyordu ama bulabildiği tek at bu olmuştu. Parası olmadığından bir nevi çalmıştı ancak sahibi çok yaşlı bir ihtiyardı ve atla ilgilendiği de yoktu. Onun ahıra girip atı oradan çıkarması hiç kimse fark etmeden olmuştu. Aslında ata iyilik yapmış olabileceğini düşünüyordu. Ahırda kalmış olsa aklıktan yakında ölmüş olurdu. Kendini tek kötü hissettiren şey, toplumun fakir oluşuydu. Adam atı satabilirdi de. Çünkü kimsenin eline doğru düzgün bir kazanç geçmiyordu. Genç adam iki gün atı beslemiş, biraz olsun kendine gelmesini sağlamıştı. Çöle çıkmasının bir gece öncesinde ise üç bidon bulup nehirdenki temiz suyla doldurmuştu. Şimdiden bayatlamıştı ve kaynar gibiydi ama onu idare ediyordu. Yanında yetim koğuşundan aldığı kuru ekmeğe ve kuru et vardı. Suyu gelince, yanına alabildiği yaklaşık yirmi litreydi. Günde bir litreyi geçmemeye çalışıyordu. Yanında bir de hançeri vardı. Babasından kalma diye yıllar önce vermişlerdi. Ama ailesinden asla umudu olmamıştı. En başından onu bırakmamalıydılar. Geri döneceklerini inanmamıştı ama istemişti. Derin bir nefes aldı. Olan olmuştu işte. Kim bilir kaçınıcı kez yıllardır aklını kurcalayan konuydu bu. Her şey farklı olabilirdi.

Birkaç saat uyumaya çalıştı. Bunalıcı sığağa hala alışamamıştı. Asla alışabileceğini de sanmıyordu. “Buranın sığağı Doğu Taraf'ınkine hiç benzemiyor.” diye düşündü. Doğu Taraf da fazlasıyla sıcak olurdu. Toprak bu yüzden pek verimli sayılmazdı. Verimsiz topraklarda boş yere çalıştırılıp neredeyse hiç para verilmeyen işçiler duymuştu hatta. İnsanlar bunlardan görünürde hiç bahsetmiyordu ama herkes kendi arasında fısıltıyla bu tarz şeyleri konuşuyordu. Tanınmış bir aileden gelmeyenler- bu da halk oluyordu- genellikle zor işlerde çalışmak, işçi olmak, zorunda kalırdı. Yetim olarak güzel bir hayat için hiçbir şansının olmadığını biliyordu. Kafasında bir ton düşünceyle tekrardan yola koyuldu.

Akşam olup kamp kurduğunda gözünü kapadığı an uyuyacağını hissediyordu. Atını besledi ve bağladı. O sırada karnının güçlü gurultusu duydu. Kendini biraz et yemeye zorladı. Çiğneyecek hali bile yoktu. Çadırına girip uzandı. Anında uykuya dalmıştı. Ona hiç vakit geçmemiş gibi gelen bir anda bir ses duydu. Önce

algılayamasa da hemen kalkıp hançerini aradı. Aralıktan dışarıya baktı ve bir kıpırtı gördü. Atı mıydı o? At tedirgin sesler çıkarıyordu ancak genç, neden olan şeyi görememişti. Temkinlice dışarı adım attı.

Elindeki hançerine sarılıymıştı. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama kalbi deli gibi çarpıyordu. Çölde karşılaşabileceği her türlü şeye hazır hissetmeye çalışmıştı. Şimdiye kadar çok iyi ilerlemişti ve böyle devam etmeyi ummuştu. Dışarıyı dondurucu soğuktuktu, etraf karanlıktan zor seçiliyordu. Atı huzursuzca kıpırdanıyordu ve etrafında ona yaklaşmaya çalışan bir kıpırtı vardı. Atından daha küçük ama saldırgan bir hayvan onu rahatsız ediyordu. Yaratığın gözlerinin, yıldızların ve ayın ışığı altında sarı parlaklığını gördü. Usulca birkaç adım attı. Ne yapacağından emin değildi ama atının zarar görmesinden korkmuştu. At onun tek umuduydu. O sırada hayvan onu fark etti. Sonrasında olanların nasıl geliştiğinden emin değildi. Tamamen içgüdüsel hareket etmişti. Hayvan ona dönüp üzerine doğru koşmaya başladığında yerinden kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı. Yaratıkla arasında birkaç adım mesafe kaldığında aklına gelen şeyi yaptı: Hançerini kaldırdı ve doğruca hayvana sapladı.

Kendini yerde buldu. O anki korku ve şaşkınlığı içinde dengesini kaybetmişti. Şimdi de karşısındaki hayvan ölü ve kanla kaplanmış bir halde uzanıyordu. Onu ilk gördüğü anda içini inanılmaz bir dehşet kapladı. İlk defa bir canlıyı bu şekilde öldürmüştü ve anlayamadığı bir duyguya kapılmıştı. Saniyeler sonra kendini toparlayarak hemen kalktı ve atını kontrol etti. Yelelerini okşadı. Atın aśında ne kadar güzel olduğunu yeni fark ediyordu. Zayıflına rağmen kendine özgü bir asilliği vardı. Birden ona hiçbir isim vermediğini ayımsadı. Biraz düşündü, gecenin zifiri karanlığında ateşin başında parlayan gözlere baktı. Çölün soğuk karanlığının aksine sevgi okunduğunu hissetti. “Ateş” diye düşündü. Daha güzel bir isim aklına gelmiyordu.

Sonraki iki gün, yolculuğun zorlukları dışında aklını meşgul eden pek bir şey olmamıştı. Hatta giderek içinde bir umut filizinin yeşerdiğini hissediyordu. Atıyla konuşmaya başlamıştı. Bunu ilk fark ettiğinde zihnindeki düşünceleri kafasında döndürüp duruyordu ama bir an, bunu sesli yaptığını ve atına hitap ettiğini fark etti. Başta, saçma bir şeymiş hissine kapıldı ama kendini bununla rahatlattığını, atını nasıl bir dost olarak gördüğünü, bir dosta ne kadar ihtiyacı olduğunu farkına vardı. Okul yıllarında pek arkadaşlık kurabildiği biri yoktu. Kendini geri çeken biriydi. Anne babasının da onu önemsemediğini hissettiği herhangi birinin de olmaması kendini eksik hissettiriyordu. Atının dizginlerini tekrardan sıkılaştırarak üzerine bindi. Daha yaklaşık beş yüz metre ilerlemişti ki atının rahatsız durduğunu gördü. “Dizginlerini çok mu sıkıttım Ateş?” Oysa dizginini çok sıkmadığından emindi. “Hadı ama oğlum, çök yolumuz kalmadı.” dedi. Atının kulakları havaya dikildi tekrar konuşmaya başlayacaktı ki havada süzölen ufak kum tanelerini gördü. Rüzgârın şiddeti artıyordu. İleriyi görmeye çalıştı. Muazzam bir kum fırtınası yaklaşıyordu. Hızla yüzünü örttüğü kefiyeyi düzeltti. Atını okşayarak yatıştırmaya çalışırken bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aniden karşısına çıkan bu fırtına onu panikletmişti ama mantıklı düşünebilmek için elinden geleni yapıyordu. Birkaç metre ötede bir kum tepesiğine Ateş’i aceleyle yönlendirdi. Ateş’in üzerinden atladı ve tepesiğın ardına çömeldi. Ona çok uzun uzun gelen tedirgin bekleyiş dakikalar sürdü. Fırtına çok hızlı ilerliyordu ve görebildiği kadarıyla kapladığı alanın ardı gözökmüyordu. Etrafı hızla uçuşan kum taneleriyle çevriliydi. Ateş’e yaklaştı. Kendi kendine, “Onu

asla bırakmayacağım, asla dizginleri bırakmayacağım!” dedi. Tepeciğin üzerinde dönüp duran kum yığını bir anda kendisini de içine aldı. Kulakları uğulduyordu. Ağzını ve burnunu dolduran yoğun kum onu durmaksızın öksürtüyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Yere iyice yapışmıştı, üstünü giderek daha fazla kum örtüyordu. Her an aklında Ateş vardı. Dizginlere sıkıca sarılmıştı, olur da atını kaybeder veya atın başına bir şey gelirse kendini bir an bile affetmeyeceğim biliyordu.

Uyandı. Derin sessizliğin içinde, kumda yatıyordu. Gözlerini açmaya cesaret edemedi. Kendini aşırı yorgun hissediyordu. Orada ne zamandır yattığını tahmin edemiyordu. Son hatırladığı şey bir metre ötesini bile göremediği ve rüzgâra direnmeye çalıştığıydı. Son gücüne kadar atını sıkıca tutmaya çalışmıştı. Atı! Ateş! Aklına gelen düşünce onu hemen uyuşukluğundan arındırdı. Gözlerini açtı. Havanın karamaya başlamış olduğunu gördü. Oturmaya çalıştı. Gözleri hızla atını aradı. Hiçbir yerde Ateş’i göremiyordu. Kendini bir anda düşünemeyecek kadar güçsüz ve suçlu hissetti. Hayatta atı kadar yakın hissettiği bir dostu, yoldaşı olmamıştı hiç. Şimdi onu da kaybetmişti. Oturduğu yerde kalakalmıştı. Belki yarım saat öylece geçti. Sonra aklında bir soru belirdi. Atı olmadan çölü nasıl geçecekti? İcini çaresizlik kapladı bu sefer. Panik duygusunu her yanında hissediyordu. Bu işe asla kalkışmamalıydı. Her şey bitmişti. Neden kendine bu kadar güvenmiş olduğunu merak etti. Araf’tan sağ çıkan olmamıştı. Çoğu böyle bir riski baştan almazdı zaten. İnsanların yeterli imkânı yoktu. Kaderinin böyle olmamış olmasını diledi. Geleceğe dair umutlara o kadar sıkı tutunmuştu ki gerçeği görmemiş veya görmezden gelmişti. Araf geçilmezdi bunu herkes bilirdi, ancak bir mucize yaşanmalıydı. “Saçmalama.” dedi kendi kendine ıssız bucaksız çölün ortasında, yürüyerek atla iki günlük mesafedeki su kaynağına ulaşmasına imkân yoktu. Ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Tümyle vazgeçmek istemiyordu. Peki yürüyecek olsa ne olurdu? Yanında pusula ve haritası vardı. Yiyecek? Su? Hepsini atın üstünde kalmıştı düşünmeksizin yürümeye başladı. Hiçbir şeyi yoktu.

Ne olduğundan emin değildi ama bir ses duyduğunu sandı, arkasına döndü. Havanın karamaya başlamasından dolayı uzakları seçemiyordu, bir karaltı ona doğru hareket ediyor gibi geldi. Bir adam olduğunu düşündü. Yanında da... iki at mı? Durup bekledi.

Artık yaklaşımı daha net görüyordu. Aralarında on metre gibi bir mesafe kaldığında adam karşısında durdu. Adamın elinde silah olduğunu görebiliyordu. Genci çok savunmasız bulmuş olmalıydı ki adam tereddüt etse de hemen uzaklaşmadı, konuşmadı da. Birkaç saniyenin ardından, sessizliği bozdu: “Efendim, lütfen! Ben-“

“Sen de kimsin çocuk? Adın nedir?” dedi adam. Gencin içini inanamazlık hissi kaplamıştı. Bu adam da kimdi? Nasıl biriydi? Çölde nasıl olmuştu da karşılaşmışlardı? Ona yardım edebilir miydi? Adamı yanıtladı: “Theo efendim!”

“Burada ne işin var Theo?”

“Batı Taraf’a geçmeye çalışıyordum efendim. Atımı fırtınadan sonra kaybettim. Yiyecekleri ve suyum da öyle. Adam, Theo’ya gerçekten de acıymıştı. Normalde olsa gördüğü kimseye yanaşmazdı. Ancak karşısındaki, yıpranmış ve hiçbir şeyi olmayan hatta daha yirmisine basmamış gibi duran bir çocuktü. Oluğça zayıftı, tabi güçsüz

gözüküğü söylenemezdi, bu haliyle bile gözlerinden kararlılık okunuyordu. Hem artık, çölde bulduğu sıksa, başıboş atın kimin olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Pekâlâ Theo, söyle bakalım bu at sana ait olabilir mi?”

Theo, adamın işaret ettiği ata baktı. O anda kalbi yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu. İnanamıyordu, bu gerçekten...

“Ateş! Bu inanılmaz! Evet benim atım bu. Aman Tanrım, eskisinden de güçsüz duruyor.”

“Durumuna pek de iyi diyemem, neredeyse ayakta duramayacak halde. Onu başıboş buldum. Ayrıca daha sonra üzerinde biraz su olduğunu gördüm. Açıkçası bir günden fazla yetecek suyum kalmamıştı.

“Efendim- “

“Darius. Darius diyebilirsin.”

“Tamam... Darius. Acaba, diyorum ki benim nehre ulaşıncaya kadar yetebilecek suyum var. Açıkçası atımı bulduğun için minnettarım ama üstüne binmemi kaldıramaz, yani...”

“Tabii ki birbirimize yardım edeceğiz. Sana güvenebileceğimi düşünüyorum Theo. Karşılaşmamız, bulunmaz bir fırsat. Elimizden geleni yapmamız gerek. İkimiz de benim atımda yol alabiliriz. Seninki için ne yapabileceğimize bakarz. Şimdilik sabahı beklesek iyi olur.”

Gece için çadırlarını kurup ateş yaktıktan sonra oturup düşüncelere daldılar. Theo, bir anda gelişenler karşısında şaşkına dönmüştü. Ölüme terk edilmekten kurtulmuş, karşısına Darius’un çıkmasıyla yeniden hayata dönmüştü sanki. Darius o sırada konuşmaya başladı:

“Neden burada olduğunu hala tam olarak söylemedin. Neden Batı Taraf’a geçmek istiyorsun?”

“Aslında, ben yetim yurdundan kaçtım. Biliyorsundur, geldiğimiz yerde hele ki yetimsen işçi olmaktan başka bir seçeneğin olmuyor. Tek umudumun Batı Taraf olduğuna inandım.”

“Anlıyorum. Hepimizin derdi aynı zaten. İsteddiğimiz hayatı yaşayamamak. Peki Batıda ne yapmak istiyorsun?”

“Eğitime devam etmek açıkçası. Şimdiye kadar pek iyi bir eğitim alamadım. Dostlarımın olmasını da isterim, bir aile gibi. Hayal kurmak zor değil, bazen gerçekleştirmeleri imkânsız gözüküyor sadece. Ya sen ne istiyorsun? Değiştirmek istediğin ne?”

“Ben bir yazarım. Tanınmış bir aileden geliyordum. Krallıkla ilişkilerimiz vardı. Güzel zamanlar geçirdim. Yazar olduğunda çok sevinmişim, sevdiğim mesleği yapıyordum, herkesin karşısına böyle fırsatlar çıkmazdı. Birçok öyküm yayımlandı.

Öykü yazmanın kuralı hayatın gerçeklerinin farkında olmaktır. Zamanla halkı görmeye başladım. İnsanların yaşadığı zorlukları... Ülkelerine hizmet ediyor gibilerdi ama tüm emekleri yalnızca kraliyet içindi. Çalışma şartlarının zorluğu ve kendilerine kazandıkları tamamen zıt oranlardı. Bir gün yönetimin çürüklerini gözler önüne seren bir kitap yazmaya karar verdim. Yayımlandıktan sonra uzun bir süre beni gören olmadı. Şey, ayrıntıya girmemeyi tercih edeceğim, beni birçok işkenceye maruz bıraktılar. Uzun süre sonra serbest kaldım, bir daha kitap yazmamaya zorlanmıştım.”

Theo, Darius’u saygıyla dinliyordu. Yüzünü incelediğinde yılların yüzüne vurduğunu gördü. Aslında kırklı yaşlarında, genç gözükebilecek bir adamdı.

“Seni tanıdığım için mutluyum. Sadece hayatımı kurtardığı için değil, daha önce birine bu kadar güvenebileceğimi hissetmemiştim.”

“Sen de özel birisin Theo. Cesur, azimlisin, kararlısın, kendine inandığın sürece başaramayacağın bir şey yok. Artık uyusak iyi olur. Yarın erkenden kalkmalıyız.

Ertesi gün nehre oldukça yaklaşmışlardı. Geceleyin Darius Theo’ya yıldızlarla yön bulmayı öğretiyordu. “Çölün en büyüleyici yanı bunca yıldız sanırım.” diye düşündü Theo. Yol boyunca Darius’un anlattığı onca şeyden ne kadar bilgili olduğunu anlamıştı adamın.

Bir gece daha geçirdikten sonra öğleye doğru nehri gördüler.

“Darius! Nehri gördüm!”

İki yoldaşın yüzü aydınlanmıştı. İki at ve kendileri için az olan sularını idareli kullandıklarından bu anı dört gözle bekliyorlardı. Batı Taraf’a ulaşmalarına bir süre kalmış demek de oluyordu bu. Temiz, soğuk ve tutku dolu akan nehirden bidonlarını doldurdular. Theo, Ateş’e bolca su içirmişti. Atı için endişeleniyordu. Ama çok hızlı olmasa da yanlarında yol alabiliyordu. Darius, iyi şartlara kavuştukları takdirde iyileşeceğine inanıyordu. Bu da Theo’yu biraz olsun rahatlatmıştı. Darius Theo’ya her konuda destek olmaya hazır olduğunu söylemişti. Eğitimi en büyük önceliği olmalıydı, dünyayı iyileştirebilenler, eğitimli insanlardı.

Birkaç gün daha geçti. Theo, Darius’u ailesi olarak görmeye başladığını fark etmişti. Bazen durumun, ne kadar vahim olursa olsun, istediğinden daha bile güzel sonuçlanabildiğini düşündü. İki gün sonra, bir tepeyi tırmandılar. Haritalarına göre tepenin ardı. Doğu Taraf’ın başlangıcıydı. Darius, artık oğlu gibi gördüğü Theo ile hayatlarının nasıl değiştiğini, karşılardaki fırsatları düşündü. Theo, aklındaki soruyu dile getirdi, tam karşılarında duran, başka kimsenin ulaşamadığı geleceklere bakarlarken:

“Söylesene Darius; bu şans mı, tesadüf mü, yoksa kader mi...?”

YOL, YOLCU VE İLAHI YALAN

Mehmet hayatı boyunca hep bu anı düşünmüştü kafasının bir yerinde. Her olasılığı hesaplamış, tüm hayatını gözlerinin önünden geçirmişti. Atlayacaktı ve son verecekti yaşamına. Hayatı dayanılmaz bir acı kaynağı değildi onun için ama yaşamaktan büyük bir zevk aldığı da söylenemezdi. Korkuluklara bir adım daha yaklaştı. Aşağıya son bir kere baktı, kırmızı akıyordu nehir ve bir sıcaklık yükseliyordu sanki ancak bunların hiçbir önemi yoktu. Bu yolun sonu yoktu.

Korkulukları tuttu, atlamak üzereydi. Tam o anda bir aksakallı belirdi.

- Dur, atlama!
- Beni durdurabilirsin. Nezarete de attırabilirsin ama kararından vazgeçiremezsin. Eninde sonunda atlayacağım.
- Seni anlıyorum. Seni ikna edemeyeceğimi de biliyorum. Seni ikna edebilecek tek şey farklı bir yol. Şimdiye kadar ne kadar az şey gördüğünün, ne kadar az şey bildiğinin farkında değilsin. Ve kendini hayatın tüm sırlarına vakıf olmuş bir bilge sanıyorsun. Ama yanılıyorsun. Çok cahil ve bilgisizsin. Üstünde durduğun köprünün aşağısına bakmışsın, sonunu görüyorsun, başını gördün ama yukarısına dikkatli bakmamışsın. Karanlık sandığın bu gece yeryüzünü ve hikmetlerini görmen için yeterince aydınlık. Ay ışılıyor, yıldızlar parlıyor.
- Ne yapmam gerekiyor daha farklı bakabilmek ve görebilmek için peki?
- Bir yolculuğa çıkacaksın. Önce bu kasabayı sonra şehri ve daha sonra yurdunu terk edeceksin ve doğru zaman geldiğinde geri döneceksin. Bu köprüye geleceksin. Karşıya geçecek ve bekleyeceksin. İşte o zaman gök ve yer, su ve hava bir olacak. İçin nur dolacak. Bu kızıl nehirden bal akacak. Sıcak terlerin yerini serin rüzgâr alacak.
- Nasıl yapacağım?
- Sadece yüreğini dinle ve konuşma artık. Git.

Mehmet evine gitti. O gece hatta o hafta uyuyamadı. Ama sonra bir gece Aksakal'ı dinlemeye karar verdi. Her şeyi bıraktı ve yola çıktı. Kasabadan şehre gidiyordu bazan ve şimdi şehre varmıştı. Buraya iş veya özel ihtiyaçlarını gidermek dışında hiçbir amaçla gelmemişti. Ufak bir parka oturdu. Aslında çok güzel bir şehirdi ama hiç keyifle gezmemişti şehri. Biraz çarşıda dolaştı. Kahvelerde oturdu, yemek yedi. O gece bir bankın üzerinde yattı hemen yanında bir evsiz uyuyordu. Aslında çevresinde neredeyse kimse mutlu değildi ama kimse mutsuz da değildi. Herkes yaşıyordu şöyle ya da böyle. Hayat devam ediyordu. Deliler hariç kimse kahkaha atmıyordu hatta çoğu zaman ufak bir somurtu eşlik ediyordu suratlara ama ara sıra ufak gülümsemeler de görünüyordu.

Birkaç gün daha şehirde kaldıktan sonra sınıra gitti ve doğduğu ülkenin sınırlarından ilk defa geçti. Çok anlamsız gelirdi her şey ona, vatan ve millet kavramları da bundan nasibini almıştı tabii ki ama sınırı geçtikten sonra uzun yıllar sonra ilk defa bu kadar büyük bir duygu yaşadı. Gözleri doldu, arkasına son bir kere baktı ve gözünden belki ilk defa bir damla yaş aktı. Duyguları boşalmıştı, daha da önemlisi bir şeyler hissetmişti bunun gururu, heyecanı, sevinci ve yeni bir maceraya atılmanın merakı içinde yola çıktı.

Burası doğduğu kasabaya çok benziyordu ama içinde yine de bir özlem vardı vatanına, bu his bir taraftan içini sıkıyordu ama sonunda yıllardır beklediği duygular kalbindeydi ve bundan çok mutluydu. Gördüğü her yeni şeyi deniyor ve bir çocuk gibi mutlu oluyordu. Kadınlardan etkileniyor, onlarla flört ediyor hatta belki de aşık oluyordu. Birkaç hafta sonra ikinci sınıra geldi. Otele geçti, uyuyacak ve sonraki gün diğer ülkeye geçecekti. Ama uyuyamıyordu. Mutluluktan havalara uçacaktı neredeyse. Zar zor uyudu.

Sabah uyandı, coşkuyla yataktan fırladı ve lobiye geçti. Kahvaltısını aldı ve açık olan televizyonu izlemeye başladı. Aksakal'a çok benzeyen bir adam vardı TV'de ve polisler tarafından tutuklanıyordu. Bir görevli çağırıp haberi çevirtmeye başladı. Habere göre ülkesinde yaşayan, akıl hastanesinden kaçan bir deli, din kisvesi adı altında onlarca kişiyi dolandırmış ve sapkın bir tarikat kurmaya çalışmıştı. Adam onunla aynı şehirdendi. Ayrıca yakından bakınca Aksakal olduğu barizdi. Bir anda başından aşağı kaynar sular döküldü. Tüm yolculuk yalandı, tüm hisleri bir yalan üzerine kuruluydu. Artık dayanamayacağını düşünmeye başladı. Bu gece bitirecekti bu işi. Otelin en üst katına çıktı. Ve oradan çatıya. Yerden en az 60 metre yukarıdaydı. Durdu. Kendi haline güldü. Nasıl bir delinin zırvaları onu kandırabilmişti. Bir adım daha attı boşluğa, son saniyeleriydi artık. Derken bir ses duydu. Geri çekildi. Aksakallı gelmişti.

- Nasıl?
- Hâlâ nasıl anlamazsın! Her şey inançla ilgili ve sen en ufak zorlukta vazgeçtin. Onlarca çaba, emek, duygu, inanç bir kişiye, bir ölümlüye nasıl emanet edilir? Sen bunu bana yaptın. Özgürsün sende fiillerinde tüm diğer insanlar gibi. Her şey ve herkes kendi hayatından, günahlarından ve sevaplarından sorumlu. Herkes bu sınavdan sorumlu. Bunu anlayan, artık kendine ve sonrasında tanrıya inanman lazım.
- Şimdi anlıyorum.
- Çok geç.
- Son bir şans ver.
- Son bir şans?
- Evet.
- Son bir şansın var, sonrasında her şey sona erecek.

Ve Aksakallı gitti. Geriye pişmanlık ve öfkeyle yoğrulmuş bir umut bırakarak. Mehmet uyudu. Sabah sınırı geçti. Şimdi çok daha hoşkundu ama aynı zamanda daha olgundu da. Hayatı daha iyi anladığını düşünüyordu. Üçüncü şansını mahvetmeyecekti.

Çok fakir bir ülkede idi. Kendi ülkesinde de evsizler vardı. Fakirlik yaygındı ama bu denli bir sefalet hiç görmemişti. İnsanların nasıl mutsuz olmadığını anlamıyordu. Sonraki gün kaldığı otelde otel sahibi ile konuştu ve otel sahibinin cevabı onu hayrete düşürdü burası ülkenin en zengin bölgesiydi. Mehmet otel sahibinden nasıl en fakir bölgeye gidebileceğini öğrendi. Birkaç günlük bir yolculuk gerekiyordu. Her gün daha da sefilleşiyordu geçtiği bölgeler. Gözlerine inanamıyordu. Sonunda en fakir denilen bölgeye vardı. Burası ülkenin ve hatta dünyanın en sefil yeriydi ama gayet de kalabalıktı. Mehmet içindeki tüm umut ve heyecanı kaybetmeye başladı. Fakirlik mide bulandırıyordu.

Otelde kalmak istemiyordu. Sokakta tanıştığı ve ona zarar vermeyecek gibi görünen bir adama evinde bir gün kalıp kalamayacağını sordu. Adam ilk etapta kabul etmese de Mehmet para vermeyi teklif edince kabul etti. Evin zemini topraktan bağımsız değildi. Tek bir oda vardı. Evdeki herkesin kemikleri sayılıyordu. Çocukların gözleri dışarı fırlamıştı. Tuvalet, banyo veya musluk yoktu. Akşam hayatında yediği en iğrenç yemeği yemeye çalıştı ama yiyemedi. Bu insanların nasıl özgür iradesi olabilirdi. Açlık beyinlerini eritmiş olmalıydı. Mehmet gece kendisine verilen yatakta, yoğun ve burun direğini kıran koku eşliğinde uyumaya çalışıyordu. Ama başaramadı.

Yatakta dönerken bir anda sesler yükselmeye başladı. Mehmet kalktı ve o tarafa bakmaya başladı bir çocuk kusuyordu. Anne ve babası hiçbir şey yapmıyordu. Mehmet kalktı ve çocuğun yanına gitti. Çocuk kan kusuyordu ama ağlamıyordu. Mehmet hızlıca babasının yanına gitti çocuğun kan kustuğunu söyledi babası ne parasının ne de kasabada doktor olduğunu söyledi. Mehmet çocuğun öleceğini söyleyince yapacak hiçbir şey olmadığını son 10 yılda 7 çocuğunun öldüğünü söyledi. Mehmet en yakın doktoru ve kiralık bir aracı nereden bulabileceğini sorunca adamın ilk söylediği şey gitmeden önce parayı vermek zorunda olduğu oldu. Parayı köşeye atıp çocuğu yanına aldı. Dışarı çıktılar. Çocuğu taşıdı biraz ama henüz köyü benzinliğe bağlayan köprüye gelmeden çocuk öldü.

Bu çocuğun nasıl özgür iradesi olabilirdi? Bir çocuğun acı çekerek, kan kusarak ölmesini hangi özgür irade, hangi tanrı affettirebilirdi? Hiçbir şey bunu başaramazdı. Bunca acı, bunca nefret, bunca fakirlik iğrençti. Bu hayat çekilemezdi. Bal akan ırmaklar, serin sular kan kusan çocukları unutturamazdı. Bu iş başladığı yerde bitecekti. Köprünün ortasına geçti. Korkuluklara dayandı. Ve Aksakallı geldi

- Sus. Beni durduramazsın.
- Dinle.
- Hayır. Sen ne dersin de atlayacağım.
- Sen bilirsin.

Aksakallı gitti. Mehmet arkasından baktı. Kırmızı bir ışık süzülde arkasından. Tüm sır perdesi açıldı artık.

Suratı buruştu. Her şeyden iğreniyordu artık. Öfke doluydu ama mücadele edemeyecek olmanın çaresizliği yüreğini yakıyordu. Bir son verecekti artık buna. Herkesin uygulaması gereken tek çözümü vardı bu sorunun. Köprü anlamsızdı çünkü yol anlamsızdı, yolculuk anlamsızdı, yalandı ve yolcu sadece bir yükü. Atladı. Yolculuk bitti. Ve sorun ebediyen çözüldü. Çözüldü mü?..

OTOBÜS

Kalkıyoruz dedi muavin isteksizliği ve yitikliği solan gözlerinden okunuyordu. Yanık sesi kimine göre bir türküydü, kasvetli günlerde çalınan. Kimine göre ise bir kargadan beter. Öyle bir bağırması ki ikinciye ihtiyaç kalmadı. Her yolcu birer birer toplandı, otobüs kalkmaya hazır ki tıs tıs sesleri bir anda yerini sessizliğe bıraktı. Yavaş yavaş yol aldı otobüs, otogardan; ilçeden ilden çıktı. Kars'a giden otobüs, yanında tuhaf simalar götürüyordu.

Saçları dağınık, gözleri kahve ve tutam tutam çıkmış, sakallarıyla ve de kocaman gözlüğü ile bir yolcu uzakları seyreyliyordu. Elleri nasır tutmuş, uçlarında kurşun lekeleri, dudağı kurumuş ve pespembe renkli; pek boyu görünmese de kilolu olmadığı belli bir insan vardı ilk sıralarda... Telaşı yüzünü esir almış, bir gardiyan misali dudaklarını yiyor sükut duramıyor, sanki kışında kurt varmış gibi gözleri her daim etrafı seziyordu (özellikle yanındaki hanzoyu) yan bırakmıyordu resmen... Muavin sormadan geçemedi, çatan kaşlarla: Bir arzunuz var mı beyefendi, dedi. İçinden duaların hepsini sayan muavin yanında bizimkine küfrediyordu. Ne yapсын adam her gün farklı bir tipte uğraşıyordu, biraz zaman geçti. Bizimki nefesini aldı gibi başladı, at koşturucasına konuşmaya: Merhaba Muavin efendi, ben Ahmet, Hoca Ahmet, görevimi icra etmek üzere Kars'a gidiyorum. Edebiyat ve resim öğretmeniyim, çok teşekkür ederim ne bir ihtiyacım ne de bir isteğim vardır. İyi yolculuklar...

Rabbine şükreden muavin, adamın telaşına daha da şahit oldu. " Hem muallimsin hem de bu kadar korkaksın pöf pöf. " dedi içinden. Ahmet hocanın kafasında belliydi ki şiirler dönüyordu. Efkârli bakışlarla yollara düşmüştü, bu sefer kahve gözler, bir şiir yazacaktı ki paltosuna gitti elleri, kurşun kalemini aldı eline, yazdı satırları:

Asfalt, tekerlek ve ben
Hiç alışık değildim, bu üçlemeye önceden;
Kâğıdım, kalemim ve şiirim
Her yerde dostum.
Her daim yoldaşım benim
Yanık ses, doğamayan güneş,
Teypteki türkü, türküdeki saz, sazende
Çağırır çağırırdı yanık sesiyle
Ben bu derde düşmeden önce...

Şiir konusunda yeniydi ve bunun farkındaydı süzgeç bırakmadan gönüllü ile dili arası yazardı şiirlerini ki böyle olmalıydı da ama sene 53'tü.

Derdi çoktu Ahmet hocanın, çocuk yaşında babasız kalmış tek çocuktu... Bundandır evin babası ve çocuğu olmuştu. Annesine dayanmış onun için bu muallimlik sevdasına düşmüştü, eline para geçecek annesini yaşatacaktı. Bir cuma günüydü okuldan dönüyordu, ayın on beşiydi. Maaşı yatmıştı, çekti maaşını. Doğrudu eve, kapıya vurdu, ses soluk yoktu. Annesi namaz kılardı, iyi bir Müslümandı. O anda da namaz kıldığını düşünüyordu. Ahmet hoca anahtarını çıkardı, kapıyı açtı. Annesi namazdaydı, tahmin ettiği gibi. Secdede dakikalar geçti, kalkmadı anne. Ahmet hoca ne yapacağını bilemedi, komşuya bile haber edemedi ki komşular kendileri geldi, götürdüler, yıkadılar, namazını kıldılar, gömdüler. Günlerce mezarında yattı, Ahmet hoca.

Ev onu boğuyordu, sonra da tayinini istedi işte .O evde annesiz yaşayamazdı ki başka yerlerde de yaşayamıyordu da belki de böyle daha iyi hissediyordu. Anlayacağınız, derdi çok idi garibin.

Otobüsü bir bebenin ağlayışı hâkimdi. Ahmet hocanın sol çaprazında ki Hatice teyzenin bebesiydi. Öyle içten alıyordu ki yürekte ağlıyordu garip... Ki Hatice teyze de ondan halliceydi. Suratı sirke satıyordu, bedeninin her yerinde olan morluklar; yüzünün halini anlaşılır kılıyordu. Eşinin şiddetine yıllarca maruz kalan Hatice teyze, taşı tarağı toplamış; baba ocağına dönüyordu. Belki memnun değildi bundan ama zorunluydu. Bebesi ağladıkça Hatice teyze utanıyor, sıkılıyordu. Kıpırmızı yanakları seğiren kara gözleri, esmer teninde buluşuyordu. O kadar anlaşılırdı ki durumu, her yolcu gözleriyle sezip ona yazık ediyordu.

Bir de bir asker vardı bu yolculukta, gözlere degen. O da çok heyecanlıydı, hem gülüyor hem üzülüyordu ya da ne gülüyor ne üzülüyordu. Büyük bir duygusuzluk hâkimdi onda. Karadeliğe düşmüş gibi, okyanusta kıyı gözükkürken kaybolmuş gibi... Gönlüne sorsan duygusuzluğunu o da sırtını dönerdi elbet, kendini yalnız hissettiği de belliydi. Hâlbuki ki 30 kişilik otobüste idi. İşte öyle bir şeydi onunki... Kalabalıkta yalnızlık, kalabalık içinde yalnızlık çekiyordu. Daha ismini saymadığım kişilerde, diğerlerine göre tuhaf sayılırdı. Misal Hüsnü içmekten gözleri kan çanağına dönmüştü, daha da içmek istiyordu ki gazete kâğıtlarına sarılı biralar vardı kucağında. Neden içiyordu, kimse anlamıyordu doğrusu. Çok pis kokan Hüsnü klasik kafalarda canlanan bir alkoldikti.

Sonra okumuş olduğu çok belli bir adam vardı, muavin çok yanına gidiyordu. Yolculardan birisi sordu muavine: Kim bu, öyle yanına gidip geliyorsun?

Muavin: Müfettiş, bakanlıktan gelmiş; dedi.

Herif öyle bir böbürleniyordu ki sınırsın cumhurbaşkanı, arada bir jilet gibi tuvaletini düzeltiyor, gözlüklerini temizliyordu. Çocuklar buna imreniyor, çene düşürüyorlardı fakat o belli etmese de çocuklara, gençlere özeniyordu. Görevinin ona dayattığı kalıplardan sıkılmış olacaktı ki bir çocuk olmak, başıboş olmak istiyordu.

Hiç kimse halinden memnun değil anlayacağınız ve de olamayacaktı...

BEN NEREYE YOL ORAYA

Saat sabah altı kırk beş. Günlerden beş Haziran Çarşamba. Ayvalık'a gidecektik. Heyecanlıydım. Uzun zamandır beklediğim o tatil sonunda gelmişti. Aşağıdan gelen kapı seslerini duyduğumda annemlerin de son hazırlıkları yaptıklarını anladım. Ben de son eksiklerimi bavula koyup odama veda ettim. Bir anda kalbime bir ağrı girdi, içime kötü bir his doğdu. Heyecandandır diye aldırış etmeden merdivenlerin başından babama seslendim. "Babacım, ben hazırım. Bavulumu bagaja koyabilirsiniz." Babam bavulumu aldıktan sonra yanlardan tutunarak merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladım. Aşağı indiğimde Ares koşarak yanıma gelip üstüme atladı. Neyse ki hemen merdivenin yanındaydım da düşmeden tutunabildim. Belli ki o da benim kadar heyecanlıydı. Mutfaktan seslenen annem "Hadi kızım, Ares'in tasmaşını tak da bir an önce yola koyulalım." dediğinde ben çoktan Ares'le birlikte arabaya doğru yürüyordum. Araba zaten hemen evimizin önündeydi. Babam şoför koltuğuna, ben ve Ares arka koltuğa, annem ise evin kendisini kitleyip ön koltuğa oturduktan sonra arabamın tekerleri dönmeye başladı. Yıllardır iple çektiğim tatile doğru yola koyulmuştuk. İple çektiğim diyorum çünkü yıllarca süren yoğun çalışma temposundan anca vakit ayırıp izin alabildim.

Bu arada ben Irmak. Yüzüctüyüm. 18 yaşındayım ve en sevdiğim mevsim yaz. Yüzme dalında bir sürü şampiyonluğum oldu. Ailem beni küçük yaşlardan beri kurstan kursa, yarışmalardan yarışmalara götürürlerdi. Hep ben küçükken "Sen ileride ülkemizi temsil edeceksin, herkes seninle gurur duyacak." derlerdi ve umarım dedikleri de çok yakın bir zamanda gerçekleşir çünkü Dünya Olimpiyatlarına hazırlanıyorum. Küçüklükten beri hayalimdi ve bu hayalin gerçekleşebileceği olması bana o kadar sıra dışı gelip güç veriyor ki anlatamam. Olimpiyatlara yaklaşık dört ay kaldı. Evet az bir zaman ama ufak bir tatile gitmek hiç de fena bir fikir değil doğrusu. Yoğun bir tempoda çalıştığım için bu tatil hepimize iyi gelecek. Yüzmeden bir hayat gerçekten düşünmüyorum. Yüzmek bu hayatta en sevdiğim ikinci şey ama birincisi tabii ki ailem.

Ailem olmasa ben buralara kadar gelemezdim. Onlar benim yaşam kaynağım. Onlarsız bir hayat kesinlikle düşünmüyorum. Ailem demişken köpeğimin de hakkını yiyemem tabii ki. O olmasa beni durduk yere güldüren ve gıdıklayan olmazdı. Resmen benim içimi okuyor, hislerimi anlıyor. Ares'le aramızda inanılmaz bir bağ var. Buraya kadar her şey çok normal, değil mi? Ama bir sorun var. Ben doğuştan engelli bir bireyim. Sağ bacağımda dizimden aşağısı yok. Kolayca yürüyebilmem için ayağımda protez bacak takılı. Sadece yüzerken ve uyurken çıkartıyorum. Aslında sorarsanız bunu kendime bir engel olarak görmüyorum çünkü insan her ne tür bir zorlukla karşı karşıya olursa olsun onu kendine bir engel olarak görürse illa ki yolun yarısında takılıp kalır, vazgeçme duygusu erken gelir ve mental açıdan zorluk çekebilir. Ama ben ailemin de desteğiyle yolun başında o engelleri

yıkıp geçtim ve şu an da hayallerimin peşinden kanatlarıyla özgürce uçan bir kuş gibi havada süzülüp hayatımın yolunu çiziyorum. Bence daha çok yol beni nereye götürüyorsa değil de ben yolumu nereye doğru götürüyorum o önemli. Bu arada hayatımdaki tek engelin bacağıma olduğumu düşünürsünüz yanılıyorsunuz. Okulda o kadar çok aşağılanmaya, alaya ve zorbalığa maruz kaldım ki... Benimle gurur duymaları gerektiği yerde daha çok dibe batıyordum. Ben bile kaç okul değiştirdiğimi hatırlamıyorum. Okuldaki öğrenciler bana o kadar çok kötü kelimeler söylüyorlardı ki onların utanması gerektiği yerde ben utanıyordum ve kendi kabuğuma çekiliyordum. Beni bu kabuktan da ailem, köpeğim ve biricik arkadaşım Naz kurtardı.

Benimle sanki hiç okulda alay etmeleri yetmezmiş gibi bir de oturduğum sokakta da alay ederlerdi. O yüzden biz de yaklaşık yedi yıl önce şehir merkezinden uzak, bolca ağaçlık alanın olduğu, samimi bir kasabaya taşındık. Bizimle beraber toplam on iki ev vardı. Kasaba dediğime bakmayın. Burası resmen İstanbul içinde ayrı bir şehir gibiydi ama şehir merkezine biraz uzak olduğu için kalabalık değildi, tenhaydı. Marketten tutun kuaföre, spor salonundan tutun parka her şey vardı burada. O yüzden çok sık merkeze inmeyiz. Sadece özel günlerde ve canımız istediğinde ineriz. Burası bize o kadar iyi geldi ki. Resmen ihtiyacım olan o samimi mahalle ortamını burada iliklerime kadar yaşadım. Naz ise bizim yan komşumuz. O da ailesiyle birlikte yaşıyor ve benimle yaşıyor. O kadar güzel keman çalıyor ki, onu dinlerken nutkum tutuluyor. O da küçük yaşta başlamış çalmaya. Onun da çok yoğun bir çalışma programı var çünkü hep provaları ve gösterileri oluyor. Hatta müsait olduğumuzda onu dinlemeye bile gidiyoruz. Naz'la çok görüşmüyorum, programlarımız çakışıyor ama evden ne zaman Naz'ın keman çalışını duysam hemen onlara gidip zaman geçirebiliyoruz. Yayın teller üzerinde oluşturduğu ses bana huzur veriyor resmen.Naz'da, ailesi de bizi kendi ailelerinden saydılar, bizi sahiplendiler. O yüzden Naz'ı kardeşim olarak görüyorum.

Şehir merkezinden uzak bir yerde oturduğumuz için merkeze inmemiz baya sürüyor. Merkeze inebilmek için keskin virajlı, uçurumun kenarından geçen o mide bulandırıcı yoldan geçilmesi gerekiyor ve yaklaşık olarak yirmi dakika sürüyor ama her şeye rağmen bence şehrin en güzel manzarası da o yolun kenarından seyrediliyor. O yoldan geçerken sanki bütün şehri ayaklarımın altına almışım ve şehrin bütün yetkisi bendeymiş gibi hissediyorum. Benim en sevdiğim yol ve manzara orası çünkü sabah gün doğumunda ayrı güzel, öğlen ayrı güzel, akşam gün batımında ayrı güzel. Bunların yanı sıra yıllar yıllar önce annem bana dokuz aylık hamileyken, annem ile babam yürüyüş yapmak için evimizin tarafındaki ormanlık alana gitmişler ama doğerken doğum arabada gerçekleşmiş ve annem o yolda doğurmak zorunda kalmış. Delilik resmen bu. Buna ek olarak on beşinci yaş doğum günümde, şehir merkezinde doğum günümü kutlamak için evden çıkmıştık ama bir iş makinesi saatlerce yolda kalıp trafiği tıkamıştı ve yeni yaşımı orada kutlamak zorunda kalmıştık. Belki de bu yolu sevmemin nedenlerinden birisi de bu yolun benim kaderim olması ve iyi, kötü bu yolda anılarının olması.

Şu an tam olarak da o yolun üzerindeyiz. Yüksek sesle şarkılar söylüyor, sohbet ediyoruz.Hatta Ares bile yüksek sesle havlayarak ve yerinden bir oraya bir buraya giderek bize eşlik ediyor. Ben ise merkeze inene kadar manzarayı kaçırmamak için gözümü camdan ayırıyorum. Tam o sırada korna sesinin

yükselmesiyle önüme baktım ve karşıdan gelen arabanın üstümüze doğru geldiğini gördüm. Aniden vücuduma gelen korku sinyalleriyle beraber çığlık atmaya başladım ve...

(...)

Vücudumda hissettiğim ağır ve yoğun ağrılarla gözümü aralamaya çalıştım ama başaramadım. Kulağıma bir ses geliyordu. Gözlerimi çok kısık bir şekilde aradım ve etrafıma bakınmaya başladım ama kafamı çeviremiyordum. Kafamı hareket ettirmeden, sadece gözlerimi bir oraya bir buraya çevirerek etrafımı taramaya başladım. Burası odama hiç benzemiyordu. Soğuk havasından belliydi. Burası hastaneydi. Hastanelerden nefret ederim çünkü tahmin edeceğimiz üzere hastanelerde günlerce kaldığım oldu. Duyduğum ses de EKG cihazından geliyordu. Bir dakika, bir dakika. Ben neden hastanedeydim? Ne oldu bana? Annem, babam, Ares nerede? Kafamı bir sürü soru kurcalıyordu. Birisinin gelmesi için bağırarak istedim ama başaramadım.

Tam o sırada odanın kapısı aralandı ve içeri beyaz önlüklü bir adam ve arkasından asistanı olduğunu düşündüğüm bir kadın girdi. “Merhabalar İrmak. Ben Profesör Doktor Ömer Kahraman. Kendini nasıl hisse...” Doktor daha lafını bitirmeden sözünü kesip: ”Ne oldu bana? Niye hastanedeyim? Annem, babam nerede? İyiler mi? Doktor: “Lütfen sakın kalmaya çalış, beni dinle. Ben her şeyi sana anlatacağım, tamam mı?” Daha doktor anlatmaya başlamadan kalbim gümbür gümbür atıyordu. Doktorun sözünü kesmeden dinlemeye çalıştım. “İrmak, yaklaşık dokuz saat önce bir trafik kazası geçirdin. Karşıdan gelen araba sizin şerite geçerek kazaya sebep oldu. Arabayı kullanan bir dedeydi. Yolculuk sırasında kalp krizi geçirip vefat etti. Ambulansı da yoldan geçen motorlu bir genç çağırıldı. Ambulans vakit kaybetmeden olay yerine geldi ve ilk müdahaleler yapıldı. Genç çocuk eğer biraz gecikseydi sonu çok daha kötü olurdu. Hastaneye geldikten sonra acil ameliyata alındın. Çok kan kaybetmiştin ama imdadına yine o genç çocuk yetişti. Kan grubunuz uyduğu için sana kan verebildi. Çocuk gitmemiş, hastaneye kadar gelmiş ve ameliyattan çıkmanı beklemiş. Şu an gayet iyi görünüyorsun. Sadece boynunda önlem amaçlı boyunluk var. Birkaç gün seni burada tutacağız. Ondan sonra eve gidip bol bol dinlenmelisin.” Şok içerisinde kaldım. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Doktorun anlattıklarına göre epey bir şey yaşamışım da bu hikayeyeannemi ve babamı koyamıyordum.

Doktora “Annemle babam nerede?” diye sordum. Doktor başını yere eğdi. Sessizlik oldu. O an bayılacak gibi oldum. “Maalesef, annenle babanı hastaneye gelmeden kaybettik. Önde oturdukları için darbeyi onlar almışlar. Sadece sen ve köpeğin kurtuldu. Başın sağ olsun.” diyip üzgün bir surat ifadeyle odadan ayrıldılar. Aynı onların beni odada yalnız bırakması gibi hayatta da yalnız kalmıştım. O andan itibaren başımdan kaynar sular döküldü. Ne yapacağımı bilemedim. Ağlamak istedim ağlayamadım, bağırarak istedim bağıramadım, bütün dünyayı yakmak istedim yakamadım. Bunda annemin ve babamın beni küçüklükten beri güçlü bir kız olarak yetiştirmelerinin payı çok büyük ama anlaşıldığı üzere güçlü olmak her zaman pozitif yönde çalışmıyor. İnsan bazen savunmasız ve güçsüz bir şekilde ortalığı yakıp yıkmak istiyor. İki elinin de sımsıkı tutulduğu bir kız çocuğundan bütün gücünü kaybeden, yalnız bir çocuğa dönüşmüştüm. Ne yapacaktım ben şimdi?

Kafamda onca yalnızlık ve çaresizlik soruları dönüp dururken kapı çaldı. İçeri uzun boylu, esmer, motor kıyafetli, botlu ve sırtında gitarı olan bir çocuk girdi. Utangaç bir tavırla “Selam.” dedi. Sustum. “Ben motorla ormana gidiyordum, yolda kazayı gördüm. Kimse yoktu. Hemen ambulansı aradım. Kısa bir süre içerisinde geldi. Ben de hastaneye kadar geldim. Doktorun da söylediği gibi annen ve baban olay yerinde hayatını kaybetti. Başın sağ olsun. Seni de hemen ameliyata aldılar. Kana ihtiyacın vardı, benim kanım da uyduğu için ben verdim. Neyse ki hayattasın.” dedi motorlu genç. “Neden?” dedim. “Anlamadım?” “Neden beni kurtardın? Neden beni annemlerden ayırdın? Neden gitmedin ve neden hala buradasın? Ben onlarsız hayatıma devam edemem.” Ciddi bir tavırla: “Çünkü aynı şeyleri ben de yaşadım. Ben küçük yaşta ailemi trafik kazasında kaybettim. Tüm çocukluğum yetimhanede geçti. Büyüdüm, kaçtım oradan. O günden sonra kendime bir söz verdim: “Karşıma her kim çıkarsa çıksın senin yaşadığın şeyleri onun yaşamasına izin vermeyeceksin, kimsenin acı çekmesine göz yummayacaksın.” dedim. Allah da karşıma seni çıkardı. Gitmek istedim, yanlış bir şey yapmaktan korktum ama gidemedim. Ne bilmiyorum ama, bir şey beni burada tutmayı sağladı. Şimdi de buradayım işte, yanında.”

Duyduklarım karşısında donakaldım. Resmen çocuk benim için buradaydı. Annem bir hayat dersi olarak derdi ki: “Hayatın da hep biz olmayacağız, sen kendi hayatını kurup kendi ayakların üzerinde duracaksın. Yanında bizden başka seni destekleyenler ve inananlar olacak. O yüzden her zaman hazırlıklı ol. Hayatının yol arkadaşı her an karşıma çıkabilir. Hissedersen zaten o mu değil mi diye. Eğer oysa onu sakın kaçıрма.” Bana hep hayallerimin peşinden gitmem gerektiğini söylerlerdi. Şu durumda bunu yalnız başıma yapamam. Çok büyük bir yardıma ihtiyacım var ki bence bu yardımı ondan başka kimse yapamaz. “Nasıl olacak peki? Sen, ben, hayat, zorluklar...” dedim. “Eğer sen bana inanıp güçlerimizi birleştireceksek yapamayacağımız bir şey olmaz.” dedi kendinden emin bir şekilde.

Ben o gün anladım hayatta her ne olursa olsun hayatın ve ümitlerin devam ettiğini, sonsuz olduğunu. Ben istediğim sürece yolumu, yönümü ben belirlerim. Eğer o yolda bir engelle karşılaşırsam çıkış yolu için kapının anahtarını ararım. O anahtarı bulduğum zaman arkama bakmadan hayallerimin peşinden koşarım ve o anahtarı da kapının deliğine soktuğum zaman hayallerimi yaşarım. Benim o gün hayatım da ki bütün yolların şekli değişti ama yönüm hep aynıydı. Ben eğer o gün onunla tanışmasaydım, ellerimden sınıksız tutmasaydı ve inanmasaydı hayallerim son bulurdu ve Dünya şampiyonu olamazdım. Size tavsiyem en başta yolunuzu çizin ve o yoldan emin olun, ne pahasına olursa olsun geri dönmeyin. En azından yolun sonunu netleştirin çünkü her an karşınıza beklenmedik engeller çıkabilir ve sizin de ona göre yol almanız gerekir. Uzun lafın kısası, başta da söylediğim gibi yol sizi istediğiniz sonuca götürmesin, siz yolunuzu istediğiniz sonuca doğru götürüp o yoldan ilerleyin. Kendi yolunuzu kendiniz çizin. Tabi ki sizi sevenler ve destekleyenlerle...

SONSUZ YOL

Kardeşim okulda zorbalığa uğruyordun!

Okul, saat 15:21'de telefonumu çaldırmişti. Bu haberi duyduğum an kardeşimle yaşadığım bütün anılar sanki gözümün önünden bir bir geçmiş gibiydi. Halbuki benim küçük, tatlı kardeşim bu hayatta bir karıncaya bile zarar vermeyen biriydi. Ne zaman biri başkasına adil olmayan bir şekilde davranırsa, hatta başkasının saç teline bile dokunsa hemen onları savunmaya hazır olurdu. Ama aynı şeyi kendisi yaşasa onlara karşı ağzını açmayan kardeşime mi bu zorbalık yapılıyordu? Hem ona hemde kendime karşı hayal kırıklığına uğramıştım çünkü böyle bu yaşadığımız zorbalığın ne yazık ki ilki değildi.

Üç yıl önce de kardeşim ortaokul, yedinci sınıftayken böyle bir olay olmuştu. O zamanda haberi çok geç öğrenmiştim. Bilinçsiz bir halde yaşıyordum ya da bilmezlikten geliyordum (?) Anne ve babamız bir araba kazasında öldüğü o günden sonra benim üniversiteden ayrılıp iş bulmam lazımdı. Hayat çok zordu ama bir şekilde para kazanıp küçük kardeşime normal (!) bir hayat verdiğimi düşünüyordum. Düşük maaş alan yerlerde sabahtan akşama kadar çalışıyordum. Bu yüzden akşamları eve çok geç gelirdim. Buna rağmen kardeşim hep uyanık bir şekilde, yemek hazır beni beklerdi. Bunun ne kadar değerli bir şey olduğunu da sanırım bilmiyordum çünkü hep ona "Sonra yeriz." cümlesini kurup onu özenle hazırladığı sofrada tek başına bırakırdım. Oysa şimdi geçmişe dönebilsem onunla o masada oturmak için neler yapmazdım, ne kadar yorgun olsam bile...

Ortaokulda, ailemizi kaybettikten sonra bu zorbalıklar başlamıştı. Anlamıyordum, nasıl olur da on yaşındaki küçük bir çocuk başka birine böyle davranabilirdi? Ve ben nasıl iki yıl boyunca böyle bir durumun farkına varamadım? Belki bir çözüm olur diye yaşadığı olaydan sonra onu başka bir okula yazdırdım. Onunla zaman geçirip sohbet etmeye, kendisinin değerli olduğunu görmesini sağlaması için farklı farklı hediyeler almaya başladım. Ama artık o eski canlı ve mutlu hali tam olarak yoktu. Ne kadar meşgul olsam da hep ona hayatımda yer ayırmaya başladım. Fark etmem geç olsa da şu hayatta ailem dediğim bir tek o vardı.

Yeni okula gittiğinde bu zorbalığı geride bıraktığımızı, olayların artık eski okulda kaldığını düşünüyordum ama belli ki yanılmışım. Okulun beni aramasıyla birlikte hemen montumu alıp evden çıktım. Eksilerde dondurucu bir hava ve üstüne tipi gibi yağın bir kar... Ama bunların hiçbiri umrumda değildi. O anda tek umrumda olan kardeşime gidip cehennem gibi olan yerden onu kurtarmak ve bunun da üstesinden gelmesi için elimden geleni yapmaktı.

Arabaya binip kontağı çalıştırmak üzere anahtarları çevirdiğimde normalde bile zor çalışan bu arabanın soğukta hemen harekete geçemeyeceğini fark ettim. Zar zor indirimde aldığım bu araba normalde kardeşimle işimizi görürdü. Oysa çalışmaya direnmesinin yanında karlı havada gitmeye uygun lastiklerinin de olmadığı aklıma geldi. Kardeşimle ilgili bu kadar önemli bir durum söz konusu olmasa asla kullanmaya cesaret edemeyeceğim bir iklim içindeydim. Sonuçta ben doğuştan çok korkak biriydim. Ama şuan ne kadar korkak yada cesaretili olduğum önemli değildi. Kararımı verdikten sonra yola atıldım. Kalabalık bir şehrin her saat kalabalık trafiği içinde kardeşime gitmem gerekiyordu. Gaza basabildiğim kadar basıp, fren sanki yokmuşcasına sürüyor, olabildiğince herkesi sollayarak geçiyordum. Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordum ama umrumda da değildi. Sanki trafik lambaları yokmuş gibi kırmızılardan hızlıca geçiyordum. Yolun farkında olmadan düşüncelerimin etrafında sürdüğümü fark ettiğimde biraz etrafıma bakıp çevremi algılamaya çalıştım. Bu yol çok tanıdık geliyordu ama niye bilmiyordum. Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken uzaktan bir korna sesi duymaya başladım.

Ters şeritteydim!Önümdeki araba kornaya basa basa terlemiş gibi gözüküyordu. Hemen sağ tarafımdaki yan şeride baktım ama arabanın girebileceği hiç boş bir yer yoktu. Ne yapacaktım? Hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. En kötü ihtimal yani frene basıp yan şeridimde boş bir yer olana kadar bekleyecektim ama aynı anda ters şerittekileri de bekletecektim. Başka yapacak birşey olmadığı için frene bastım. Bastım, bastım, daha da kuvvetli bastım ama araba durmuyordu! Yerdeki kar yüzünden arabam kayıyordu ve durmuyordu. Önümdeki arabalarda bunun farkındaydı ama onların da kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Onların da tek yapabildikleri frene basmaktı. Ama onların da arabaları kaymaya başlamıştı. Arabalar kayarken bizim yapabileceğimizi başka hiçbir şey yoktu. Arabadan atlamak için çok hızlı gidiyordum ve sol tarafım uçurumdu. Sanırım düşüncelerimden akıp giden en son cümle “Niye bu kadar hızlı gidiyordum ki?” oldu. Gözlerim kapalı arabaların çarpışmalarını bekliyordum ama hiç o an gelmedi. Gözlerimi açtığımda, aynı yolda kazanın iki dakika öncesine geri gelmiştim. Gözlerime inanamıyordum. Az önce öleceğimden o kadar emindim ki... Bu tanrı tarafından bana verilen ikinci bir şans mıydı?

Bir şey farklıydı. Etrafımdaki arabaların hepsi farklı renklerdeydi. Etrafıma bakarken arabaların renklerine baktım ve hangisinin hangi renk olduğundan çok emindim ama aslında aynı değillerdi. Bu nasıl olabilirdi ki? Tam bunu düşünürken yanımdaki arabalardan biri kaza yaptı. Sonra diğeri, sonra diğeri... Hepsi tek tek çarpışıyorlardı. Bunun şokundayken, benim arabamın da kaza yapan diğer araçlara çarpacağını ve sıranın bana geldiğini anlamıştım. Etrafımda olup bitenler yüzünden ellerim titriyordu. Bu sefer frene bile basmadan ölmüştüm. Gözlerimi tekrar açtım ve yeniden iki dakika öncesindeydim. Tekrar, tekrar ve tekrar... Ne zaman kaza anını yaşayarak ölsem ve iki dakika öncesine dönssem etrafımda olan kazalar da değişiyordu. Artık bu kaçınıcıydı ve neden defalarca aynı olayı farklı şekillerde yaşıyordum bilmiyordum. Ne yaparsam yapayım bu durumu durduramıyordum. Bir anda sağ tarafımda bana çok tanıdık gelen bir araba gördüm: Annemin ve babamın öldüğü araba. Tanıdık gelen bu yolda bir ses duydum. “Doğru!” diyen ve yukarılardan gelen ince bir ses. Cılız ve korkak bir şekilde “Sen kimsin?” diye bağırsam da cevap alamadım. Yaşadıklarımı tekrar yaşamaya bu sefer daha hazırdım.

Bir anda korna sesiyle kendime geldim. Etrafımın farkına vardığımda kardeşimin okuluna varmıştım. İçimde anlamlandıramadıklarımın gözlerimden akan yaşları sildim. Kardeşim oradaydı ve beni bekliyordu. Onu gördüğüm an koşarak ona sarıldım ve ağlamaya başladım. “Ne yapıyorsun?” diye bir cevap geleceğini düşünüyordum ama hayır, kardeşimde ağlayıp bana sarılmaya başlamıştı. Ben ilk kez gidilen bir yolun sonunda ailemin ne kadar kıymetli olduğunu anlamıştım.

Defne Sıla KARLIK
Özel Ulus MEF Lisesi

TAŞLI PATİKA

Çok küçük bir yaşta annemi ve babamı kanser dolayısıyla kaybettiğim için yanımda beni büyütme ve başımın çaresine bakmayı öğretmek için bir tek büyükbabam vardı. Küçük evimizde sadece ikimiz olsak da birbirimize yetiyorduk. Her sabah erkenden kalkar, bana güzel kahvaltılar hazırlar, ardından beni doyurup okula bırakırdı. Yolda ise gün içindeki planlarımı, derslerimi ve aklımdakileri konuşurduk. Kendisi çok düşünceli, neşeli, nazik ve şefkatli biriydi. Beni asla mutsuz görmeye katlanamazdı ve elinden geldiğince beni üzen durumlara karşı çıkardı.

Büyükbabamla benim her akşam yaptığımız bir rutin vardı. Akşam yemeğimizi yer, dişlerimizi fırçalar, pijamalarımızı giyer ve hikayeler okurduk. Çoğu zaman bana yalan hikayeler anlatırdı. Hayvanların konuşabildiği, sihirli güçlerin gerçek olduğu ve sonsuz yolculukların olduğu maceralar anlatırdı. Hiçbirine inanmazdım tabii ki. “Beni şaşkın sanıyorsun herhalde, bunların yalan olduğunu biliyorum.” diyordum. Büyükbabam ise bana, “Ne yalanı oğlum, inansana, sen bunlara inanıp kendi çocuklarına anlatmazsan kim bu maceralara çıkacak, kim bu hazineleri bulacak ki?” diyordu.

Zaman geçtikçe, ona artık altı yaşında olmadığını hatırlatmamın gerekliliği çoğalıyordu. Fakat her değişimimde, “Sen benim gözümde hep o küçük çocuk olacaksın.” derdi. Ne kadar onun saçma hikayelerine inanmadığımı söylesem de sürekli aklıma takılan ve gerçekliğini sorgulatan bir tane hikaye vardı. Bu hikaye, büyükbabamın okudukları arasından hep benim en sevdiğimdi. Bu hikayenin adı “Taşlı Patika”ydı. Bu taşlı patikaya gidebilmek için, bilinmeyen büyük bir ormanın derinliklerine girmek, onlarca hatta yüzlerce su şelalesinden doğrusunu bulmak, onları inanılmaz bir kuvvetle akan sularının altında geçmek, ardından da kaygan yosunların altında saklı bulunan taş patikasını takip etmek gerekiyordu. Şu ana kadar bu saklı yolu kimse bulamamıştı. Fakat söylenenlere göre, orada aklından geçen her şeyi isteyebildiğin bir dilek mücevheri varmış.

Yıllar su gibi akıp geçti. Artık on sekiz yaşına geldim. Hayatım her zamanki gibi ilerliyordu ve büyükbabamla olan bağımız hiç değişmemişti. Bir sorun hariç; büyükbabam hastalanmıştı. İleri derecede karaciğer yetmezliği vardı. Fakat büyükbabam, bu hastalığın onun sağlığını etkileyebileceğini bilse de ruhunu asla etkilemesine izin vermedi. Ta ki bir akşam yemeğine gelmeyinceye kadar. Büyükbabamın yemeğe gelmemiş olması beni çok şaşırttı. O ne kadar yorgun, ne kadar hasta olsa da benimle olan hiçbir öğünü kaçırmazdı. Büyükbabamın yemeğe gelmemesiyle aniden panikledim. Hemen yanına koştum. Yatağında halsiz bir şekilde yatmış, beni bekliyor gibiydi. Elinden tuttum, bana derin bir içtenlikle bakıyordu, gülümsüyordu ama gözleri hüznü doluydu. Neredeyse hiç konuşmadı, ama beni şaşırtan ve kafamı karıştıran bir şey söyledi. “486603” ve “sandık” kelimeleri ağzından fısıldama gibi çıkıverdiği an bana bir de kalem uzattı. Sayıyı hemen bir köşeye yazıp büyükbabama sarıldım. O akşamın tamamını orada onunla geçirdim. Sonrasında da bana sarılarak rahat ve huzurlu bir şekilde son kez gözlerini kapattı. Şimdi tüm dünya başıma yıkılmış gibiydi.

Birkaç gün sonra bir sabah uyandığında, her şeyin değiştiği o anla birlikte büyükbabamın bana bıraktığı o sayıyı hatırladım. Yatağımdan fırladım ve sayıya tekrar baktım. Ne anlama geliyor olabilir? Biraz düşündükten sonra hatırladım ki dedemin yatağının arkasında asla bana göstermediği bir dolap vardı. O dolabı hep kilitler, anahtarını da yanından ayırmazdı. Hemen oraya gittim ve kilidine baktım; üstünde bir anahtar deliği ve sayılar vardı. Sayıları teker teker büyükbabamın dediklerine göre çevirdim, kapıyı çektim ve açıldı. İçinde bir büyük sandık vardı. Bir anda şok oldum. “Bu büyükbabamın bahsettiği sandık olsa gerek!” diye haykırdım. O kadar heyecanlandım ki neredeyse meraktan çıldıracaktım. Dikkatli ve hızlıca sandığın kapağını açtım. Gördüğüm şey beni şaşkınlığa uğrattı. Onlarca kaşif kıyafetleri, dürbünler, kağıtlar, raporlar, gazeteler ve haritalar. Sandık ağzına kadar doluydu. İçindekileri çıkarıp teker teker inceledim. Yazılara, mektuplara, haritalara baktıkça bir yerden bahsedildiğini ve bu yerin çok tanıdık geldiğini sezdim. Biraz daha araştırınca bu yerin o yer olduğunu; küçüklüğümdeki, büyükbabamın bana bahsettiği taşlı patika olduğunu anladım. Sandığın içindeki her şeyi boşaltıp boş bir duvara astım. Büyükbabamın bana anlatmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu öğrenmeye çabaladım. Rüzgarın uğultusunu duyabildiğim kadar sessiz olan odada uykusuz geceler geçirdim. Sandıkta bulduğum hiçbir şey gözlerimin önünden bir an bile gitmedi. Büyükbabamın bana anlattığı o yol, bir hikayeden öte gerçekteki ve o yolu bulmak, büyükbabamın senelerdir kan ve ter akıttığı işi bitirmek benim elimdeydi.

Sonraki gün sabah erkenden kalktım, kahvaltımı ettim. Sandığın içindeki her şeyi, yedik kıyafetlerimi, yemeğimi, suyum ve büyükbabamın kalemini alıp yola koyuldum. Yol boyunca, aklımda büyükbabamın sesi tekrarlıyordu: “Ne yalanı öğlüm, inansana... kim bu maceralara çıkacak, kim bu hazineleri bulacak ki?”

İki çok yorucu günden sonra sonunda ormanın başına varmayı başardım. Ormana girdiğimde etrafta bir gürültü var gibiydi ama ses yoktu. Ağaçların fısıldaşmaları, çalılıkların hisirtisi, uzaktan gelen vahşi hayvan sesleri... Hepsi beni ürpertiyor, meraklandırıyor ve başımı ağrıttıyordu. Araştırmaların, yolculukların, büyükbabamdan bana kalan bu görevin, her şeyin yükü bana çok gelmişti. Bacaklarımda zihnimde ağrıyor, artık dayanmıyordum. Gittikçe kayboluyor ve pes

etmeye hazırlanıyordum, ama aklıma büyükbabam geldikçe hevesimi geri toplayıp haritada gösterilen yolu takip etmeye devam ediyordum.

O akşam orada kamp kurdum. Güzel bir ateş yakıp başında rahatça uyuya kaldım. Uyandığında korkuyla etrafıma baktım. Çadırım parçalanmış bir şekilde yakınımıdaki bir gölde yüzüyordu. Telaşla zarar görmüş müyüm diye üstüme baktım. Ucuz atlatmışım ama üstümde bir hayvanın iğrenç salyası vardı. Neredeyse kusuyordum. Beni iğrendiren kıyafetlerimi değiştirip yoluma devam ettim.

Yürüdükçe umudumu kaybediyor, büyükbabamın niye bu kadar uzun bir süre harcadığını da anlıyordum. İster istemez ben de dilek mücevherinde kendi dileklerimidilemek için sabırsızlanıyordum: büyükbabamın, anneminve babamın yeniden benimle olmaları... Aynı zamanda dilek mücevherinin bulunduğu yere ulaşip ulaşamayacağımı sorguluyordum. Zaman sanki su gibi akıp geçiyordu. Karanlık çökmüştü, önümü görmem gittikçe zorlaşıyordu ve etrafımdaki korkunç sesler beni daha da tedirgin ediyordu. O an bir şey fark ettim ki kocaman bir şelale! Gürültülü su akışına doğru ilerledim. Şelalenin altından geçemeyeceğimi fark edince etraftan yol aradım. Sağ kenarında şelalenin suyunun azıcık sıçradığı ama sertçe akmadığı bir yer vardı. Oradan ilk eşyalarımı ittim, sonra kendim geçtim. Şelaleden ileri baktığımda bir de ne göreyim: Yosunla örtülü taşlar. Ay ışığında parlıyorlardı. Her şey büyükbabamın anlattığı gibiydi. Hemen o tarafa koştum. Yosunla kaplı taşların üstünden yürüdüm. Her başışında üstündeki semboller daha da ortaya çıkıyordu. İleride büyük parlayan bir taş görünüyordu. Yoksa bu... Olamaz!! Bu oydu, dilek taşı buradaydı ve ben bulmuştum! Taşın parlıtısını hayranlıkla izliyordum. O an içime bir his geldi. Taşın önünde durdum, ellerim titreyerek ona bakakalmıştım. Büyükbabamın hikayelerinin sonlarındaki o anı yaşadığımı fark ettim. Dilek taşı... O kadar uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra, her şey sonunda bu ana gelmişti. Fakat niyeyse, aklıma bir şey takılıydı. Büyükbabamın sözleri bir kez daha kulağımda çınladı: "Bu taş, her şeyi değiştirebilir ama önce ne istediğini gerçekten bilmelisin." Peki ben ne istiyordum? Bunu pek düşünmemiştim. Başlarda annemi ve babamı hayata geri getirmeyi istemişim. Onları pek tanımamış olsam bile, onların hayatımda olmamalarının acısını her gün içten içe çekiyordum. Fakat o an fark ettim ki belki de bu dilek taşını kullanarak geçmişe değiştiremeyecektim. Zamanı geri almanın bir yolu yoktu. Belki de tek dilek hakkımı gerçekleştiremeyecek bir şeye harcayacaktım. Bir an için, büyükbabamın öykülerindeki o "sonsuz yolculukları" düşündüm. Belki de aslında en büyük dilek, kendi yolculuğumu tamamlayabilmektir. O an, sadece kendim için bir dilek diliyordum. Belki de o dilek, büyükbabamla olan bağımı sonsuza dek korumak, onun bana öğrettiği her şeyi hayatımda tutmak olmalıydı. Taşın parlıtısı bir anda arttı. Ellerimde hafif bir ısı hissedebiliyordum. Taşı kavradım, gözlerimi kapattım ve dileğimi diledim. Birden, etrafımda değişimin gerçekleştiğini hissettim. Yosunla kaplı taşlar, ışıldamayı bırakıp sessizleşti. Yavaşça gözlerimi açtım ve şaşkınlıkla etrafıma baktım. Her şey değişmişti. Belki de taş, bana başka bir yol gösteriyordu. Geriye dönüp baktım. O an, büyükbabamın bana öğrettiklerini tam olarak anladım. Macera, taşlı patika, dilek taşı... Bunlar sadece ilk adımı atmanmaraçlarıydı. Asıl yolculuk, içimdeydi.

... ve şimdi gerçeikle yüzleşme ve kendi yolunu bulma vaktiydi.

CAM KENARI

Yağmurun rüzgârla tartıştığı bir akşamdı. Tren beş dakika sonra kalkacaktı. Hemen eşyalarıyla birlikte düşüncelerini toplayıp trene doğru koyuldu. Cam kenarında oturuyordu. Cam soğuk hava yüzünden buğulanmıştı. Buğulanan cama daldı ve düşüncelerini camda gördü. Onları izlerken gözlerinden soğuk havaya rağmen sıcakık gözyaşları akmaya başladı. Yan koltukta oturan yaşlı bir kadının hapşırma sesi böldü düşüncelerini. Kadına baktı; kısa boylu, göbeğinin önüne şalını bağlamış, küçük çantasından çıkardığı mendille burnunu siliyordu. Ziya kadına bir su şişesi uzattı. Kadın tereddüt etmeden alıp içti. Öyle içti ki sanki haftalardır susuzdu. Bitirince de suyu geri vermeyip küçük çantasına sığdırdı. Ziya şaşırmıştı ama bir şey diyemedi. Ne de olsa yaşlı, zavallı bir kadın, diye geçirdi içinden.

Ziya tekrar cama döndü. Bu sefer buğuyu eliyle sildi. Yüzünün yansımaları gördü silince. Yüzü ona tanıdık gelmiyordu. Gülümsemeyi denedi. Sanki bir yabancı ona gülümsüyordu. Sonra yavaşça gülmeye çalıştı. Gülüşü daha çok korkunun belirtisiydi çünkü neşeyi kaybettikten sonra insanın gülmeyi nasıl becereceğini unutmuştu. Buğulanan camla birlikte Ziya'nın yüzü de yavaşça kayboluyordu. Yaşlı kadının esnediğini görünce onun da uykusu geldi. Ziya beş dakika geçmeden uyumuştı. Uykunun onu rahatlatacağı düşünmüştü.

Kapkaranlıktı. Ziya sadece yürüyordu. Yol o kadar karanlık ve uzundu ki olduğu yerde durup nefesini toplamaya çalışıyordu. Sonra bir anda koşmaya başladı. Düşüp tekrar tekrar ayağa kalkıyordu. Epeyce gittikten sonra çok uzaktan hafif, beyaz bir ışık geldiğini farketti. O ışıkla birlikte soğuk bir yağmur yağmaya ve kızgın şimşekler çakmaya başlamıştı. Şimşekle birlikte uzaktan gelen beyaz ışığa baktı. Orada bir kadın gördü. Sonra yavaş yavaş ışığa doğru yürümeye başladı. Ziya yaklaştıkça kadın uzaklaşıyordu. Ziya koşmaya başlayınca kadın da koştu. Sonra kadın bir anda durdu. Ziya ona yaklaştı ama tanıyamadı. Kadın, bulutların arındaki ay gibiydi. Ziya yorgunluğunu gidermek için tekrar yere oturup rahatlamaya çalıştı. Sonra kadının yüzü netleşti. Sanki gökyüzündeki bulutlar gidiyor, ay ortaya çıkıyordu. Ziya başını kaldırdı. Rüya, diye bağırды gözyaşlarıyla. Gözyaşları ve yağmur birbirine karışmıştı. Evet, ben Rüya, diyerek Ziya'ya sarılmaya çalıştı o da. Ancak garip bir durum vardı. Ne kadar yaklaşırlarsa yaklaşınsınlar birbirlerine dokunamıyorlardı. Dans edelim mi, dedi Ziya. Rüya, nasıl der gibi baktı. Ziya elini Rüya'nın beline koymuş gibi yaptı ve dans etmeye başladılar. Yağmur ve rüzgârın sesi yeterliydi, müziğe ihtiyaçları yoktu. Tıpkı dans etmek için birbirlerine dokunmaya ihtiyaç duymadıkları gibi. Sonra Rüya, Ziya'nın önünden soğuk havayla birlikte uzaklaşıp kayboldu. Bir duman gibi yok olup gitti. Az önceki sanki hiç yaşanmamıştı. Yağmurun her damlası kalbinin derinliklerinde bir iz bırakmıştı.

"Pardon Beyefendi, son duraktayız, lütfen iner misiniz?" diyen bir sesle uyandı. Sonra eşyalarını alıp trenden ayrıldı. Yürüyordu, sadece yürüyordu. Hâlâ gördüğü rüyanın etkisindeydi. Gözyaşları kendiliğinden akıyordu, bulutlara küsen yağmur damlaları gibi.

Yürürken eski ama uzaktan sıcak duran bir kafe gördü. İçeri girdi ve yine cam kenarında bir masaya geçti. Saat gecenin ikisi olduğundan içeri kalabalık değildi. Ziya sadece saatten değil kendisinden de habersizdi. Kendi kendine mırıldanmaya başladı:

“Ailene karşı çıkmadın mı? Sevdiği için her şeyi bir kenara bırakıp sadece aşkı için savaştım mı insan? Sevmek bütün olmazları birlikte oldurmak değil mi? Hem bizim aşkımız da imkânsız değildi. Neden olduramadık? Neden bir kez olsun herkese ve her şeye karşı çıkıp benimle gelmedin? Şimdi ben seninle kaçmak yerine senden kaçıyorum. İçinde sen olan her şeyden ve her yerden...”

Buyurun, ne alırsınız, diye bir ses kesti mırıldanmasını. Ziya soğuktan çatlamış elleriyle gözyaşlarını silerken bir sade kahve istedi. Bu kahvenin onu uykusuz bırakacağını biliyordu ama uykudan ve gerçeklerden kaçıyordu. Kahvesi gelmişti. Boğazındaki düğümle yudumladı kahvesini. Sıcak kahvenin boğazını yakmasına aldırmadan içiyordu. Sadece ağlıyor ve düşünüyordu. Kahvesine damlayan gözyaşları kahveyi içilemeyecek kadar acılaştırılmıştı. Yarım kalan kahve fincanının altına kahvenin parasını koyup kafeden ayrıldı. İstanbul’un sokaklarına benziyordu Ankara’nın sokakları da. Yürürken bir park gördü. Parka girdi ve bir banka uzanıp uyumaya çalıştı. Yoğun ve yorucu bir çabadan sonra uykuya daldı.

“Simitçiii! Simitçiii!” Bu sesle uyandı Ziya. Telaşla doğruldu, valizi yanındaydı. Sonra simitçiye selam verip bir simit aldı ve banka geri oturdu. Yiyordu ama tat alamıyordu, sadece çiğneyip zorla yutuyordu. Simit tazeydi oysa. Yedikten sonra yıllardır gitmediği evinin yoluna koyuldu. “Ah be, özlemişim seni Ankara. Ama neden böyle yabancısın? Desene, sen çok değişmişsin Ziya” diye kendi kendine konuşurken caddeden karşıya geçiyordu. Öyle dalmıştı ki birine çarptı. Duruma sessizce küfrederek başını kaldırdı. Rüya’yla karşı karşıya geldi. Şaşırarak “Sen mi...” diyebildi. İkisi de gözyaşlarına boğuldu. “Ben sen ve içinde sen olan her şeyden kaçıp buraya geldim. Şimdi ne hakla benim karşıya çıkıyorsun?” dedi. “Ben herkesi ve her şeyi arkada bırakıp seninle olmaya karar verdim.” dedi Rüya. Ziya dayanamayıp sarıldı. Kalp atışları birbirine karışmıştı. O kadar sıkı sarılmıştı ki her şeyin acısını böyle gideriyordu. Sonra her yer karardı. Bütün hayatı gözünün önünden geçti. Uyandığında kendisini bir hastane yatağında buldu. Rüya, Rüya neredesin, diye bağırmağa başladı. Hemşire gelip onu sakinleştirmeye çalıştı. “Beyefendi, lütfen sakin olun. Kötü bir araba kazası geçirdiniz. Şimdi iyisiniz ama Rüya Hanım’ı kurtaramadık.” dedi. Ziya inanamıyordu. Sessizliğe gömüldü. Ardından tekrar bilincini kaybetti.

“Ah be Rüya! Aşkımız gerçekten de bir rüya oldu. Keşke şimdi yanımda olsan, sana neler çektiğimi anlatabilsem. Sana sınımsız sarılıp kokunu içime çekmeyi özledim. Ben sensiz geçen bugünlerde yine çok yalnızım. Keşke yanımda olsan.” Ziya yazdığı bu kısa mektubu Rüya’nın mezarına gömdü. Oku tamam mı, diyerek mezarlıktan uzaklaştı. Bu sefer ağlamıyordu. Sessiz sedasız ayrıldı.

TEK KELAM YOL

Etraf serin ve karanlık. Sessizliğin ortasında atılan çılgınlarla inliyordum. Boylu boyunca uzandığım; pis, soğuk ve asla ait olmadığım yoldan doğrulamak istedim ama nafile. Ne denli çabalasam da boş, kalkamıyorum...

- Annecim ben çıkıyorum!

- Dur kız, mutfaktan çöpleri al!

- Öfff tamam anne.

Evet yine sıradan bir okul sabahındayım ve hiç kaçınılmaz bir son yaşamak üzereyim. Okula geç kalacağım! Nitekim bu benim suçum biliyorum. Okul için erkenden kalmalıyım ama ne yapayım ben bir tık uykucu biriyim.

Neyse sonuç itabi ile yine geç kaldım. Sınıfa yine oldukça mahcup bir yüz ifadesi takınarak girdim. Öğretmenimden özür dileyip sırama oturdum. Okulda pek başarılı bir öğrenci değildim. Çünkü derslerden ziyade okulumuzun hemen yanında bulunan sonunu göremediğim yola bakar dururdum.

Hep bu yolun, varsa, sonunu merak ederdim. Hiç çıkmamıştım minik kasabamızdan. Nice arabalar geçer dururdu buradan kimi ömrü boyunca geri gelmez. Kimi gelmekle gelmemek arasında tereddütle kalırdı burda. Kasabamız pek çoraktı. Lakin

ben yine de çok seviyordum. Tozlu topraklarında koşup oynayarak geçmişti çocukluğum.

Yine düşüncelere dalmış duruyordum ki sıra arkadaşımın dürtmesi ile uyandım. Beni neden uyandırdığını sorgular biçimde yüzüne bakıyordum ki bana:

- Hoca sana soru soruyo, ayağa kalk!

Ben ayarlamış bir şekilde ayağa kalktım ve:

- Bu...Buyurun hocam?

- Senin bu halin ne olacak Ahsen? Ne ders dinliyorsun, ne ödev yapıyorsun, bak kızım ileri de ne olacak peki, koca eline mi bakacaksın...

Öğretmenim haklı haksız sayıyordu nasihatlerini ama bunlar benim için alışılmış şeylerdi. Fakat kulağımın yanından bile geçmiyordu. Ne yapayım yani ders çalışmıyorum çünkü herhangi bir hedefim yok. Beni sürükleyecek ve her zorlukta arkamda duracak tek bir hedefim bilse yok.

Bu hedefsizlik beni bazen üzer ama çok da derin düşünmem kendi içimde dahi bu konuyu sürekli geçiştiririm. Annem ve babam da bu konu hususunda endişeleniyorlar. Hatta bir gün Annem babama:

- Bu çocuğun ahvali hiç iyi değil bey, eve gelir pencereden sadece yolu izler durur. Çocukken böyle değildi ki ne yapsak acep?

Dediğini duymuştum. Babam sessiz kalmıştı. Bunun üzerine Annem beni okuması için komşumuza bile götürmüştü. Lakin benim tek arzum vardı. O da yolların ardında amansızca gezip keşfetmek.

Okul çıkışı idi yine sıkkin bir biçimde eve gittim. Bu gün bi gariplik vardı. Evin kapısının önünde hiç görmediğim üç çift ayakkabı. Merakla hemen kapıyı çaldım. Kapıyı Annem açtı ve şehirden gelen amcam, yengem ve kuzenimin geldiğini söyledi. Hevesle içeri girdim. Herkesle selamlaştıktan sonra kuzenim Aysel'i odama götürdüm.

Aysel ile hemen hemen aynı yaşta idik. Ona gece gündüz izlediğim yolu göstererek:

- Bu yoldan mı geldiniz Aysel?

- Evet Ahsen, yol boyu o kadar eğlendim ki anlatamam!

- Niye canım anlatsana ne vardı yolda seni bu denli eğlendirecek?

- Ay şakasına dedim Ahsen tabi anlatacağım.

- Anlat o vakit hadi hadi!

- Öncelikle iki dağın arasından usulca yükselen güneşle yola başladık. Zaman geçtikçe masmavi gökyüzünün eşliğinde irili ufaklı ağaçların muazzam kokusunu ciğerlerimize çekerek yanlarından geçtik. Sonra büyük bir şelalenin yanında durduk.

İçinde minik turuncu balıklar vardı. Sonra...

- Aysel kızım hadi gel çıkıyoruz!

Bu Aysel'in annesi idi ve zamanlaması çok kötüydü. Aysel sözünü tamamlayamadan gitti. Buna çok üzül müştüm lakin öğrendiğim şeylerden sonra da yola çıkma isteğimi iyice artmıştı artık. Ve karar verdim. Babamla konuşup gezgin olmak istediğimi söyleyecektim. Akşam oldu babamın yanına gittim ve:

- Babacım bir şey söyleyebilir miyim?

- Tabi söyle kızım.

- Ben müsadelenle gezgin olmak istiyorum hemen yarın yola çıkmak istiyorum.

Ahsen'in babası bi anda başını tuttu ve sebepsiz bir öfke ile:

- Okulda öğretmenleri dinleme, evde ders çalışma sonra gel gezgin olcam de! Sen yan komşun Haydar'ın oğlu doktor olmak istesin dersleri hep beş olsun sende anca gün boyu yolu izle sonra gel bi de gezgin olcam de!

Annem sesleri duyunca babamı sakinleştirmek için yanıma gelmişti ama artık çok geçti babamın eli yanağında idi.

Yaşadığım şok ile yerde kaldım. Etraf serin ve karanlık. Sessizliğin ortasında atılan çığlıklarla inliyordum. Boylu boyunca uzandığım; pis, soğuk ve asla ait olmadığım yerden doğrulamak istedim ama nafi. Ne denli çabalasam da boş, kalkamıyorum.

O gün gözlerim son kez yine yola baktı. Sonraki günler yatağında inim inimlerken ağzımdan çıkan tek kelam “ yol” oldu. Çok geçmeden ruhum sonsuzluğa bedenim yola ait oldu da gitti.

DALGALARIN VERDİĞİ DİNGİNLİK

Uzun bir yolun insanı nereye götüreceği bilinmez asla. Eskiden insanlar böyle mi yapardı? Okyanusları yarıp geçtikleri başka hayatlara yıldızlarla mı ulaşırlardı? Peki ya alabildiğince uzanan ufukları kaplayan bulutlar varsa? O zaman ne olurdu? Yollar bir anda kapanır mıydı? İnsanlığa açılan yolda bu kadar kolay mıydı?

Ashında bütün hayatım oradan buraya sallanarak geçti. Her yeni limanda eski, yıkık dökük ama sanki yılların verdiği yıpranmışlığın ardından bile dimdik durabilen tahta, sarmaşıklar ve yosunlarla kaplı o iskele... En emin adımlarımı o iskeleye bastığım an atardım. Sanki o iskeleyi bir çırpıda geçmek, vardığımız yeni limanı keşfetmek isterdim. İçinde yaşayan son çocuğu mutlu edebilecek kadar mutlu olmak ya da biraz olsun aptal balık kokusundan uzaklaşmak...Limanda, balıkçı teknelerinin arasında yürürken düşündüm: İnsanlar neden dalganın sesini huzurlu bulur ki? Neydi onlara bu kadar huzur veren? Okyanus insanları sevmez ki... Ya da içinde yaşayan sayısız canlıyı. Belki de bunların hiçbirini sevmez. Ama ısrarla o berrak sularına yüzmek isteyen bizler değiyişili hep çok sevmişimdir. Bu kadar uzak olduğum için mi seviyorum bilmem. Ama uzaktan yemyeşil dağları görmek bile bana hep huzur verir. Belki de başkaları için de dalgaların verdiği huzur budur. Bilmiyorum. Hani derin düşünceler bir anda dağılır ya, tam o sırada duydum:

“Balık, taze balık! Kilosu 5 Euro!”Kafamı ani bir şekilde o yöne çevirdim. Ama aklım asla balıkta değildi. Kocaman bir meyve tezgahındaydı. Gemicilerin hep meyve ihtiyacı vardır tabii; vitaminler, takviyeler falan... Bunların hepsi palavra! En güçlü vitamin meyvedeki vitamindir.Her limanda kasalarca meyve alırlar. Kalabalık bir liman değildi burası. Yavaş yavaş insanlardan sınırlarak meyve tezgahına yaklaştım. Ananas, Hindistan cevizi, mango ve birkaç elma vardı. Hepsinden istiyorum!Kafamı kaldırıp tezgahdaki kıza baktım. Benim yaşlarımda ama oldukça garip görünüyor. Darmadağmık, iki tane at kuyruğu yapmış. Ön dişlerinden biri de yoktu. Yine de 32 dişini birden gösterecek şekilde sırtıyordu. Tulumunun cebinden bir kâğıt çıkardı. “

Hangi meyveden istersin?” diye sordu.

Hayatımda daha sıcak bir an hissetmemiştim. Samimi gülüşü mü, yoksa içten gelen aurası mı, bilmiyorum. Hepsinden istediğimi söyledim. Şaşkınlıkla bana baktı.

“Hepsinden mi?” dedi.

“Evet, hepsinden,” dedim.

O kadar mutlu oldu ki sanki hayatında hiç o kadar satış yapmamıştı. Bir anda koşarak uzaklaştı. Neye uğradığını şaşırmışım. Birkaç dakika sonra elinde bir sürahi limonatayla döndü. Koşarken yarısını dökmüş olsa da, bana dolu bir bardak uzattı. Bu misafirperverlik miydi, yoksa başka bir şey mi? Bilmiyorum. Ama gittiğim hiçbir limanda böyle bir karşılama görmemişim. Meyveleri kasalamaya başladı. O sırada nereli olduğumu sordu. Türk kökenli bir ailenin kızı olduğumu ve ailemin uzun zamandır ticaretle uğraştığını söyledim. Çok şaşırıldı.

Her zaman farklı limanlara mı gidiyorsun? Çok ülke geziyorsundur. Bir sürü de arkadaşın vardır. Ne şanslısın!” dedi.

Gözleri parlıyordu. Onunla aynı fikirde değildim. Hiç arkadaşım yoktu. Gezdiğim ülkelerin sadece limanlarını görüyordum. Oralarda da çok kalmazdık; en fazla iki gün. Ama ona böyle söylemedim, sadece başımı sallayarak onayladım.

“Ne zamana kadar buradasınız?” diye sordu.

“İki günlüğüne buradayız,” dedim.

“Harika! Koskoca iki günümüz var!” dedi.

Şaşkınlıkla, “Koskoca mı?” diye sordum.

“Evet! Sana buraları gösterebilirim. Hatta en sevdiğim yerleri bile tanıtabilirim.”

İçimde bir şeyler kıpırdadı. Daha önce böyle bir şey hissetmiş miydim? İnsanlar hiç çiçek açar mıydı? Uzun zamandır toprak altında bekleyen bir tohum gibi hissettim kendimi.

“Kafamı kaldırıp bunun harika olacağını söyledim...”

Sabahın erken saatlerinde gemiden çıktım ve doğruca meyve tezgâhına gittim. Sanki saatlerdir beni bekliyormuş gibi orada oturuyordu. Beni görünce yine her zamanki gibi 32 dişliyle gülümseyerek ayağa kalktı. Elimden tuttu ve yeni açılmaya başlayan dükkânların arasında koşmaya başladı. Sonunda, nereye gittiği belli olmayan bir patikaya ulaştık. İçim biraz ürpermedi diyemem ama bu kadar iyi gözüken birinden ne olabilir ki? Hem içimde ona karşı bu kadar sempati duymasam, onu takip etmezdim zaten. Kendimi böyle avutarak peşinden gitmeye devam ettim. Ben derin düşüncelerle boğuşurken, o sürekli bir şeyler anlatıyordu.

Birden durdu ve bana döndü:

“Peki ya sen?” diye sordu.

Elim ayağım titredi. Ne diyeceğimi bilemedim. “Peki ya sen? Bu ne demek?” diyebildim sadece.

“Oradan oraya sürükleniyoruz işte,” dedim en sonunda. “Bizimkilerin her zaman söylediği söz budur.”

Ormanın içinde biraz daha ilerledikten sonra beni kocaman bir kayanın yanına getirdi. Kayayı geçip ardına baktığımda sanki sonsuzluğa uzanan bir göl gördüm.

Deniz gibi büyüktü ama bir göldü bu. Kayaya tırmanıp oturduk. İçimden bir ses onunla konuşabileceğimi söylüyordu. Kuşlar mı fısıldıyor, bu sesler nereden geliyor bilmiyordum. Bir yandan da kendi kendime söyleniyordum: Bu kadar çekingen olmak benim suçum mu?

Sanki içimden sorduğumu duymuş gibi bana dönerek,

“Hadi ama! Çekingenlik bir bahane değildir. Herkes utanabilir ama bir noktada insanların algılarını yıkmak gerekir, değil mi?” dedi.

“Ne yani? Dişim yok, bu yüzden mi buradayım? Ya da neden kafan kel?” diye gülerек cevap verdi. “Neyse, kafayı çok takmamak lazım. Sen büyüyünce ne olacaksınız?”

Bir anda kahkaha atmaya başladım. Uzun zamandır böyle rahat hissetmemiştim. Ona, “Utangaçlık öyle kolay yıkılacak bir şey değil,” dedim. “Zaten konuşacak pek insanım yok ki. Düzenli bir hayatım olsa ne olurdu, sanki?”

“Düzenli bir hayat mı? Hiç sanmıyorum,” dedi gülerек. “İnan bana, asla istemezdim! Bütün gün aynı tezgâhın başında oturmak zorundayım. Pek arkadaşım da yok. İnsanlar nedenini bilmediğim şekilde benden uzak duruyor. Deli miymişim, neymişim!”

Yüzümde istemsizce bir tebessüm belirdi. O anda fark ettim: Günün battığını bile anlamamıştım. Zaman sanki yerinde durmuştu. Ama ilk kez, bu durgunluk huzur veriyordu. O gün, üzerimden bir yük kalkmış gibiydi.

Eve döndüğümde, yaşadığım en güzel günün bugün olduğunu düşündüm.

Ertesi sabah, daha erkenden tezgâha koştum. Yine oradaydı. O gün beni harika bir şelaleye götürdü. Su, yemyeşil ağaçların arasından dökülüyor, ortalığı serin bir esinti kaplıyordu. Belki de bu yüzden ormanı seviyorumdur. İçinde hem deniz gibi bir huzur hem de ağaçların dinginliği vardı. Gitmek istemedim. Ama eve dönünce aileme yalvarsam da bir şey değişmeyecekti. Ben sadece bir çocuktum, onlar ise birer yetişkin. Ertesi sabah son kez tezgâha gittim. Ona, her limandan bir mektup ya da kartpostal göndereceğime dair söz verdim. O, benim en iyi arkadaşımdı. Her ne kadar yalnızca iki gün geçirmiş olsak da...

“İki günler ne kadar da koskoca, değil mi?” dedi gülerек.

Ona başka bir söz daha verdim. Gittiğim her limandan bir fotoğraf gönderecektim. Ama bu fotoğraf sadece bana ait olmayacaktı. Tanıştığım yeni bir insanla çektiğim bir fotoğraf olacaktı. Onunla anlaştık ve vedalaştık.

O iki gün, hayatımı değiştirdi. Her gün biraz daha ona benzemek istedim. İyi ki o gün o tezgâhın başındaydım. İyi ki meyvelere bu kadar aşıkmişim. Dünya ne kadar büyük ve uçsuz bucaksız olursa olsun, bir dönüm noktasını yaratmak için çok geç değildir. Belki de benim ait olduğum yer her yerdir.

KAYIP YILLAR

Eğer hatırlamadığım bir geçmiş ve bilmediğin bir gelecekte bu dünyadaki yolunu çizen şey; o halde seni yaşatan da bir bedende sığınan birden fazla ruhun içindeki tutsak edilmiş sevgidir. Ne yazık ki bu hikayede sevgi biraz eksik. Bu zamana kadar her kararı kendi verdi yani içinde yaşadığı her bir kişiliği. Bu pişman olmadı demek değil tabii. Hatta o kadar pişman ki, verilen bir hayat ancak bu kadar değersiz görülebilirdi.

Gece yürüyüşlerini severdi, kafası dağılırdı. O yüzden her akşam olduğu gibi kendini yine sokağa attı. Düşünüyordu ailesini, kendi kurduğu ve her geçen gün parçalanan ailesini. Yürürken bir yola saptı. Bu yoldan en son kızı küçükken geçmişti. Yol üstündeki dondurmacıdan her zaman kızına limonlu dondurma alırdı. Kızının elini tutar ve yürürlerdi. Bu sokak ona eski saf, masum günleri hatırlatıyordu ya da masum gibi gördüğü günleri.

Yürüdükçe anılar canlandı gözünde. Sırf eşi istedi diye senelerce yurt dışında çalışmak zorunda kalmıştı. O kadar uzak kalmıştı ki memleketinden, kızından, her gün geçtikleri bu yoldan bile. Tek istediği mutlu bir aileydi ve bu onlardan uzakken mümkün bile değildi. Geri döndüğünde eşi daha fazla para diye tutturuyor, kızı ise onu tanıymıyordu bile. Ne de olsa asla birlikte vakit geçirmeyen bir aile asla bir bütün olamazdı ki. Birbirlerini tanıyamaz hale gelirlerdi. Adamın eve getirdiği paraysa mutluluğu inşa edemezdi.

Adam yolda biraz daha yürüdü ve ilk kavşaktan sağa döndü. Burası onların eski eviydi. Kendisi seçmişti evi, öyle hayaller kurmuştu ki bu evle ilgili. Parayla evi değil, hayallerini satın almıştı. Şimdiyse bu evde kendi değil, hayallerini kurduğu gibi bir aile, hayalini kurduğu şekilde yaşıyordu. Çünkü karısı adamın hayallerini değil, evin büyüklüğünü önemsiyordu. O yüzden iki sokak ötedeki, adamın taşınmak bile istemediği eve taşınmışlardı. Adam için hiç sorun değildi, o gittiği her yerde hayallerini yaşatmasını bilirdi. Karısı için ise aynı söz konusu değildi. Her bir isteğinden hızlıca sıkılıyor ve daha fazlasını istiyordu. Üstelik ailedeki hiç kimseye de fikrini sormuyordu. Kızları şehrin başka bir yerinde güzel bir okul kazanmıştı. Hem ordaki evler daha büyük ve daha ucuzdu. Kadın ise kafasına bir kere takmıştı, kendi seçtiği evde oturacaklardı. Adam ve kızı istemeden de olsa taşınmışlardı. Daha da kötüsü, kadın yüzünden adam ve kızı birbirlerinden o kadar uzak kalmıştı ki baş başa kaldıklarında bile hiçbir şey konuşamıyorlardı. Adamın kızı hakkında tek bildiği, limonlu dondurma sevdiğiydi. Geri kalan her şey onu son görüşünden bu yana değişmişti.

Adam soluğunu aldı ve yürümeye devam etti. Bu yolları o kadar uzun zamandır yürümüyordu ki nelerin değiştiğini aklı almıyordu. Bir yanda keşke kendi istediğimi yapsaydım diyor, bir yandan "Zaten ben istemedim mi?" diye soruyordu. Çünkü gittiği yolu kendisi seçmese bile emin adımlarla yürüyordu.

Yürüdüğü yolun en güzel yanı, her zaman yanında olamasa da artık bir genç kız olan kızı ile kol kola yürümesiydi.

YOLCULUKTAKİ SON DURAK

Otobüs, virajlı yollarda yavaşça varış noktasına doğru ilerliyordu. Kimsenin umurunda değil gibiydi ama bu durum. Ölüm sessizliği hakimdi otobüse. Bu sessizliğe kuşların neşeli cıvıltıları ve ağaçların her türlü yaprağı eşlik ediyordu. İnsanlara umut aşılamaya çalışıyorlardı herhalde. Bir yerde olma zorunluluğu altındaydı hepsi. Bir arada olma zorunluluğu. Yaşanması zorunlu kılınmış bir zaman dilimi. Sonuç olarak yolculuğu umursayan kimse yoktu.

Yolculardan bir kişi elinde küçük bir çanta tutuyordu. Cam kenarında, teklî koltuklardan birinde oturan bu insanın ellerinde küçük bir bavul vardı. Kumral saçlarının bazı yerlerinde beyazlar çıkmıştı. Mavi gözlerine hüznün çökmüştü. Pek yakışıyordu bu hüznün adama. Etrafındaki herkes öyle söylerdî. Yüzüne her geçen yıl yeni kırışıklıklar eklenirdi. Orta yaşlı bir adam olduğu belliydi. Üzerine kırmızı bir gömlek altına ise siyah kot pantolon giymişti. Adı Edip'ti. Yıllar sonra memleketine dönüyordu. Geçmişin ağır yükü göğsüne çökmüştü. "Yollar çok kısaymış aslında." diye mırıldandı kendi kendine. Çocukken yolların uzunluğundan hep şikayet ederdi. Şimdi tam tersini düşünüyordu. Çocukken oynadığı o büyük bahçenin şimdi ona küçükük gelmesi gibi. "İnsanın büyüdükçe dünyasının küçülmesi ne kadar ironik." diye düşündü. Dışarıyı izlemeye devam etti.

Birkaç dakika sonra otobüs son durak olan kasaba meydanında durdu. İncece altındaki toprak çok tanıdık hissettirdi ona. Etrafına dikkatlice baktı. Değişen çok fazla şey vardı. Yeni evler yapılmış, eski evlerin bir kısmı yıkılmış, meydanındaki kahvehaneler kapatılıp yerlerine marketler açılmıştı. Bu kadar değişikliğe rağmen eskilerden de birkaç şey kalmıştı. Bunlardan ilk ve en çok göze çarpan meydanındaki yaşlı, kocaman çınardı. Çınarı görünce oraya doğru yürüdü Edip. Ağacın tam karşısına gelince baktı, baktı, baktı... Ağaçla ilgili anılar hücum etti zihnine. Çocukken ailesiyle buraya sık sık piknik yapmak için gelirdi. Bazen oturup dalları sayardı. Burada oyunlar oynardı. Şimdiyse o ağacın altında 10 yaşlarında bir kız çocuğu oturmaktaydı. Çocuğun kumral saçları örgülüydü, ela gözleri capcanlı bakıyordu hayatın zorluklarına rağmen. Çocuk ne bu zorlukların farkındaydı ne de ömrünün en güzel yıllarını yaşadığını biliyordu. Bu gülbüz kız Edip'e baktı, gülümsedi. Edip, ona doğru yürüdü.

Çocuk elindeki bir bebekle oynuyordu. Edip'in kendisine yaklaştığını görünce ona tekrar baktı ve gülümsedi.

"Merhaba. Bu koskoca ağacın altında tek başına ne yapıyorsun?" dedi Edip.

"Oyun oynuyorum, bu ağacı seviyorum. Hayatım boyunca burada kalabilirim."

"Fakat buradan gitmek zorunda kalacaksın bir gün. Bu seni üzmez mi?"

"Gitmek mi?" dedi kız ve güldü. "Nereye gidebilirim ki? Burası benim dünyam. İçinde upuzun bir hayat, ailem, arkadaşlarım, hayallerim, evim, okulum var. Nasıl bırakırım?"

Gülümsedi Edip bu sözlere. Bu çocuğun yaşlarındayken aynı şeyi söylemişti ailesine karşı. Ama hayat onu farklı yollara sürüklemişti. Babası çiftçiydi, annesi ise kasabadaki üç öğretmenden biriydi. Onun eğitimine çok önem verirdi ailesi. İlkokulu bitirdikten sonra ailesinden dolayı şehre gidip yatılı bir okulda okumaya başlamıştı. Zorlanmıştı ilk başta, alışmıştı sonraları. Üniversiteden bölüm birincisi olarak mezun olmuş ve başarılarla dolu bir kariyer yapmıştı. Bir şehre ailesiyle beraber taşınmış ve kasabadan tamamen kopmuştu. Şehirde kurduğu düzen ve başarıları ona hayal ettiği mutluluğu değil, yalnızlık, yabancılaşma ve büyük bir boşluğu getirmişti. İşte kasabaya bu boşluğu tekrar doldurmak için gelmişti.

“Siz neden buradasınız peki? Tatile mi geldiniz? Yolculuk uzun sürmedi mi” diye sordu kız Edip’in düşüncelerini bölerek.

“Şey... Yolumu kaybettim. Hem de uzun bir zamandır onu bulamıyorum. Yaptığım yolculuk sayesinde onu bulmaya geldim. Çünkü her yolun bir son durağı vardır. İnsanlar yolculuk sonunda o durağa varırlar. O durağı bulmak istiyorum.”

Kız başını salladı. “İsterseniz Sahaf Memed’e sorun. Onun bilmediği şey yoktur.” dedi ve oyununa devam etti. Kendi dünyasında mutlu olduğu belliydi.

Edip kızın yanından ayrıldı ve çınarın etrafında yürümeye başladı. Hem yürürken hem de etrafa bakarken çınara yakın yerdeki bir bankta oturan bir adam gördü. Giyiminden orta halli biri olduğu anlaşılıyordu. Sağında bir baston, solunda deri bir çanta vardı. Adam ela gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Edip’in de kendisine baktığını görünce gelmesi için eliyle işaret etti. Edip adama yaklaştı.

“Demek sonunda geri döndün.” dedi muzipçe gülümseyerek.

“Affedersiniz, beni tanıyor musunuz?”

“Hayır, ancak öyle hissediyorum. Buraya yolculuğunuzun son durağını bulmaya gelmiş gibi duruyorsunuz. Tıpkı benim gibi. Durağı buldunuz mu peki?”

Edip’in kafası karışmıştı. “Ben buraya otobüsle geldim. Bulmak istediğim şeylerden birinin son durak olduğu doğru.”

Adam derin bir nefes aldı. Yüzünde yılların bilgisinin izi vardı. “Aslında o durak bir yolculuğun sonu değil, başlangıç noktasıdır. Ama yol bir labirent gibidir. Kaybolmamak imkansız.”

“Kaybolmak mı?”

“Yolculuğa başlamak, kaybolmak ve geri dönmek... Bu adımlar birbirini takip etmekten vazgeçmezler. Kaybolmak aslında bulunmanın ta kendisidir. İşte bu yüzden son duraklar başlangıçtır. Birini bulduğun an ötekisi kaybolur.”

“Yolculuğu tamamlamak için ne yapmalıyım peki?”

“Önce yolun seni nereye götürdüğünü anla. Her adımında kaybolacaksın ve kayboldukça geri dönen gereken noktayı bulacaksın.”

Edip düşüncelere daldı. Son durak her şeyin başladığı yeri göstermeyen, içte yapılan bir yolculuktan aslında. İnsan kaybolurdu, sonra yolu bulurdu, sonra tekrar kaybolur, yine yolu bulurdu ve bu bir döngü şeklinde devam ederdi. O zaman anladı. Yolculuğu hep devam edecekti.

Derin bir nefes alıp yürümeye başladı yaşlı adamı ardında bırakarak. Her adımı farklılık taşıyordu sanki. Kasaba artık onun son durağı değil, başlangıcı olmuştu. Ve Edip geri dönüp kasabaya baktığında artık neyi aradığını biliyordu. Yaşlı adamı gözden kaybedinceye dek yürüdü, yürüdü, yürüdü...

Ömer SEYFETTİN (1884-1920)

Değerlerimizden biri de büyük hikâyecimiz Ömer SEYFETTİN'dir. Ömer Seyfettin Kabataş Erkek Lisesinde 1914'te başladığı edebiyat öğretmenliğini 1920'deki vefatına kadar sürdürmüştür.

Milletimizin var olma mücadelesi verdiği bu altı sene içinde, Kabataşlı gençlere ve doğal olarak Türk gençliğine ümit, şevk, azim ve güven aşılamıştır.

Onun hatırasını yaşatma amacı güden "Ömer SEYFETTİN Öykü Yarışması" da bugününün Kabataşlılar'ı olarak bize düşen onurlu bir sorumluluğun meyvesidir.